

முதலாயிரம்

மூலமும்

இதற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருள்கூர்ச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை பனுகரிக் தெழுதப்பட்ட

,பிரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

பல பரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்ட

புதிதெண்ணவ ஸம்பந்தாய ஸஞ்ஜீவிநீ சபையாரால்

புரிஷுத்திசன முத்திரைசாலை

அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சிபுரம்.

முதலாயிரத்தில்

முதல் பிரபந்தமாகிய ஸ்ரீ பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

இதற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அஃத வ்யாக்யாநத்தை யனுரதித் தெழுதப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

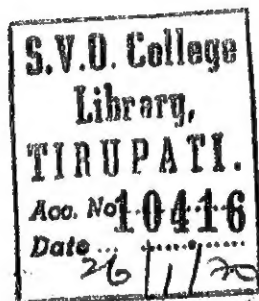

பல ப்ரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநி சபையாரால்
ஸ்ரீஸுதர்சன முகராஹரஸாலைவில்
அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சீபுரம்.

அ

அக்கரையென்னும்	568
அக்காக்காய் நம்பிக்கு	208
அங்கமலக்கண்ணன் தண்ணை	249
அங்கமலப் பேராதகத்தில்	158
அங்கமலிட்டவையைத் தூம்	416
அங்கொரு கூறை	453
அஞ்சனவண்ணனை	262
அஞ்சலராழியன்	277
அடிப்போமோடும்	15
அடைந்திட்டமரங்கள்	107
அட்டிக்குளி சோறு	297
அண்டக்ருலத்துக்கு	23
அண்டத்தாமரங்கள் குழை	213
அண்டத்தாமர் பெருமான்	313
அதிருங்கடல் நிறவண்ணனை	58
அதிர்முத முண்டை	465
அப்பங்கலந்த சிற்புண்டி	150
அப்தைத்தடங்கன்	301
அபவணையா யாயசேதே	151
அரவத்தாமரையிலே ஓடுந்	559
அரளில் பள்ளிகொண்டு	309
அலம்பா லெருட்டா	392
அல்லியம் பூமலர்க்கோதாய்	367
அல்லழைக் கொன்றுநிலா	38
அல்லவ்விலிட்டிக்கு	265
அழகியபைம்பொன்னின்	67
அழகியவாயில்	80
அளந்திட்ட தூணை	107
அளந்தன்பா லுன்	586

ஆதிரைமேயக்க நீபாதி	204
ஆமையாய்க் கங்கையாய்	505
ஆமையின் முதுகத்தினிட	429
ஆயர் குலத்தினில்	117
ஆயிரத்தோள் பரப்பி	417
ஆய்ச்சியர் சேரியனோதார்	245
ஆய்ச்சியன் குழிப்போன்	136
ஆலத்திலேயான்	199
ஆற்றிலிருந்து	240
ஆளுவர் கூடி	397

இ

இடவணை விடத்தோலோடு	313
இந்திரவேடு பீரமன்	215
இமையவரி றுமான்	467
இருக்கொடி நீர்க்கங்கல்	224
இருங்கைமதகலிறு	57
இருட்டில்பிறந்து போய்	142
இருமலைபோலெதிர்த்த மல்லர்	157
இன்பமதனை யுயர்த்தாய்	223

உ

உச்சியிலெண்ணெயும்	455
உடுத்துக்களைந்த	33
உடையார் கனமணிப்போடு	70
உத்தியோமுந்த	191
உய்யவுலகு படைத்து	86
உதகமெல்லணையான்	427
உதம்பற்றியோனியனை	511
உருப்பிணி நங்கை தன்னை	406

அனந்தாக் குழியில் 459

61

அனந்திதையாம்	403
அன்னையக்குடந்தை	181
அந்தணைகாலமும்	569
அந்தை தந்தை தந்தை	25
அந்தொண்டை வாய்ச்சிங்கம்	62
அந்தாலெம் பெருமான்	35
அம்மருவென்றால் தெய்வமே	577
அநிதிதயஞ் சாத்தால்	415
அருளுகலோடு பொருகி	203
அருத்துக்கொடி புடைபாலும்	566
அல்லையில் வாசல்	521
அழிலார் திருமார்வுக்கு	72
அன்குற்றமேயென்று	169
அன்சிறுக் குட்டன்	78
அன் தம்பிரானார்	71
அன் வில்வகெண்டு	350
அன்று மெனக்கனிபாளை	270
அன்னுதன் தேவிக்கு	344
அவ்விதுமாயம்	125

எ

எடு நிலத்திலேயுதன் முயல்வம்	21
எதற்களாயின வெல்லாம்	556
எவற்றுச் செய்வான்	399
எழைபேதையோர்	328

ஐ

ஓ

ஓடவோடக் கிண்கணிகள்	159
ஓடுவார் விழுவார்	45
ஓதக்கடலில்	73

க

கச்சொடு பொற்சுரிகை	47
கஞ்சலும் காரியனும்	407
கஞ்சன் கறுக்கொண்டு சின்பெயல்	221
கஞ்சன்புணர்ப்பினில்வந்த	179
கஞ்சன்முன் ஓல் புணர்க்கப்பட்ட	153
கடல்கடைந்து	574
கடியார் பொழிலணி	274
கடுவாய்ச்சின வெங்கண்	301
கண்டகடலும்	126
கண்டார்பழியாமே	193
கண்ணா நான்முகனை	511
கண்ணில் மணல்கொடு	219
கண்ணைக்குவிரிக் கலந்து	173
கதிராயிரமினி	340
கத்தக்கறித்துக் கிடந்து	130
கரியமுகில் புறமேணி	390
கருங்கண்டோகை	322
கருப்பார் நீள்வயல்	255
கருவுடைமேகங்கள்	205
கருளுடைய பொழில்மருளும்	497
கலக்கிய மரமனத்தனளாய்	368
கழன்மன்னர் குழ	122
கள்ளச்சகடு மருகை	

கா

காசின்வாய்க்கார்விநிகிலும்	438
காசங்கறையுடைக்கூழைக்கும்	452
காசிக்ஞாந்மோய்	273
காதம்பலவுந்நிரிந்து	565
காமர்தாசைகருதலர்	546
காயலன்நிறலா	92
காயுநீர்புக்கு	141
காரார்கடலைபண்டத்திட்டு	362
காரார்மேனிசிறந்ததென்பிராணை	260
காரிசைபார்க்குமுனைக்கும்	171
கார்பலிமேனிசிறந்து	184
காலுமொழா	565
காளியன்டொய்கைகலங்க	358
காலைத்தனும்சுண்ணாடி	332
காஞர்நறுந்துழாய்	74

கி

கிடக்கில் தொட்டில்	50
கிண்டினிகடடி	130
கிழக்கில் குடிமன்னி	190

கீ

கிழலிலைசார்க்கை	484
-----------------	-----

கு

குடங்கனெடுத்து	210
குடியில்சிறந்தவர்செய்யும்	314
குடையுஞ்செருப்பும்	269
குண்டலந்தாமு	242
குமரிமணம்செய்துகொண்டு	339
குமராயத்தொடுலெண்ணெய்	252

கூ

கூடிக்கூடியுற்றார்கனிஞ்ஞு	448
கூன்தொழுத்தை	481
கூ	
கூசுவனேயிங்கே	235
கூட்டறியாதன	279
கூ	
கூதத்தலத்துள்ளமாட்டிப	333
கூதநாகத்திடர்கடிந்த	515
கூயங்காலும்	48
கூ	
கூங்குங்குடந்தையும்	195
கூங்கைச்சிறுவரைபென்னும்	555
கூய்கைவன் கூனிசொல்	146
கூடியேறுசெந்தாமரை	308
கூண்டதாளுநி	47
கூண்டல்லண்ணாவிங்கே	230
கூட்டினுர்பொழில்வாய்	436
கூகூபனைகூம்புபறிந்து	333
கூழம்புடையசெழுங்குருதி	485

கூ

கூட்டிமன்கொண்டு	416
கூளநின்றுருவம்	87

ச

சக்காக்கையன்	80
சங்கின்வலம்புரியும்	71
சத்திரமேந்தி	133
சலமா முகில்பல்கண	305
சலம்பொதியுடம்பில்	464

செந்துரப்பொடிக்கொண்டி	292
செந்துரபிலங்க	289
செநியனென்றென்னிளநுசங்க	82
செநுவிரல்கள் தடவி	320

சீ

சீகர்மடவன்	52
சீதாபிண்டகுழம்	439
சிமாபெருங்கவினா	211
சிவபூசுபூசு	442
சிவபூசுபூசுநாமமே	460
சிவபூசுபூசுதாய்	198
சிவபூசுபூசுபை	271

சு

சுருபாபுரத்திலிவிலுந்	285
சுருபாபுரமுலையேசோதை	67
சுற்றித்தென்றாய்	249
சுற்றுமொலியட்டம்	79

சே

செங்கரிடைதனி	110
செங்கமலக்கழலில்	97
செங்கமலப்பூவில்	119
செந்நெல்லாழைப்பொருள்	527
சென்பகமலவிதை	214
செந்துரப்பொலிதார்	451
செந்நெல்லி	234
செந்நெல்லயல்குழம்	51
செப்பாநெயர்	303
செப்பாநெய்முல்லை	111
செப்பாநெய்முல்லை	218
செம்பெருந்தடங்கன்னன்	318
செம்பெருந்தடங்கன்னன்	

செந்துரப்பொடிக்கொண்டி	292
செந்துரபிலங்க	289
செநியனென்றென்னிளநுசங்க	82
செநுவிரல்கள் தடவி	320

சேர்வினாஸ் பொருள்வைத்து	443
சூ	
சூலமுற்றமுண்டாலிலை	335

த

தக்காரமிக்காரகலை	391
தங்கையை மூக்கும்	462
தடம்படுநாமரை	212
தடவரைவாய் மிரிந்து	549
தண்டொரு சக்கரம்	81
தன்னொனவிலை	526
தந்துக்கொண்டாள் கொலை	145
தந்தும்மக்களமுது	153
தடமாபன் நந்தகோடாலன்	311
தலைப்பெய்துமுறு	468
தனமுதலுந்தொங்கலும்	283
தன்னித்தனந்தடைந்தி	215
தன்முதத்துச்சுடடி	77
தன்னடியார் திறத்தகத்து	495
தன்னேராயிரம் பின்னைகளை	250

தூ

தாய்மார் மோர்விற்கு	258
தாமித்துறுற்றுவர்	103
தார்க்குளத்தாங்கிரு	359
தாழியில் வெண்ணெய்	83
தாழைதண்ணுமபல்	247

தி

திருக்குறிவைபுகழாளன்	377
திண்ணைக்கலத்தில்	187
திருநாற்கொண்டசங்கு	280
திருநாற்கொண்டசங்கு	321

தூன்னியபேரிருள்

127

தூ

தூ சிலாமுற்றத்தே

102

தே

தெருவிற்கண்நின்று

207

தென்னவந்தமர்ச்செப்பம்

447

தென்னிலங்கைமன்னன்

202

தே

தேவமுடையநீனமாய்

511

தேனுக்கனவிசெகுத்து

213

தேனுக்கன் பிலம்பன்

316

தோ

தோத்தார்பூங்குழல்

259

தோ

தோட்டமில்லவன்

510

தோயம்பரந்தருவு

391

ந

நச்சுவார் முன்னிற்கும்

128

நந்தன்மதலையை

363

நம்பனைநவின்றேத்த வல்லார்கள்

545

நம்பிபிம்பியென்று

459

நம்முடைநாயகனை

88

நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை

337

நாவலம்பெரியதிவினில்
நாழிகைகூறிட்டு
நாஸ்களோர் நாலேந்து
நாறியசாந்தம்
நானேதுமுன்மாயம்

நீ

நீரேறுசெஞ்சடை

நெ

நெடுமையா லுலகிழும்

நெய்க்குடத்தைப்பற்றி

நெய்யிடைநல்லதோர்

நெய்க்கருங்குழல்

நோ

நோக்கியசோதை

ப

பக்கங்கருஞ் சிறப்பாறா

பஞ்சவர்ணத்தனாய்

பஞ்சவர்ணத்தனாய்

படங்கள் பலவுமுடை

படர்ப்பங்கய மலர்வாய்

பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடு

பனைத்தோளினவாய்ச்சி

பதகமுதலையாய்

பதினாறுமாயிரவர்

பல்லவராவரிவழியில்	220
பள்ளத்திலேயும்	188
பறவையேறு பாய்முருடா	515
பந்தூர் கடுங்குழன்	215
பந்தூரஞ்சுள்பூசி	262
பனிக்கட்டில் பன்னிகோடோ	538
பன்னாபி முத்தின்	101
பன்றியுபாயமுனைமும்	218
பன்னி குடுங்கன்	268

பா

பாண்டிபன் கொண்டாட	6
பாண்டவர் தர்முடைய	411
பாலகலேன்று	82
பாடக்கறந்து	232
பாலோடு கொந்தாரி	96

பி

பிண்டத்திலேயும்	190
பிறங்கிப்பேப்ச்சி	55
பிறப்புகந்தே மான்டொழிந்த	478
பிண்டிமனானை	185

பு

புட்டிசின் சேலும்	102
புனிதன் கான் கண்டதேவர்	319
புன்னிலைவாய் பிளந்திட்டாய்	207
புத்தாவர்குல்	241

பு

புனித்கொழுநிலிப்புக்கு	183
புதையர் கொடுபெய்வி	430

பு

பேய்ச்சிமுலை முண்ணக்கண்டு	178
பை	
பையவினைனைப் பாற்கடலுள்	524
பொ	
பொங்கு வெண்மணல்	327
பொங்கொலிகங்கை	474
பொத்தவுரகைக்கிழந்து	133
பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி	386
பொற்றிகழறித்திரகூட	200
பொன்போல் பஞ்சனமாட்டி	252
பொன்னரை நாடுண்டு	100
பொன்னியல் சிங்கினி	119
பொன்னைக்கொண்டு	580
போ	
போதார் செல்வக்கொழுந்து	225
போதர்கண்டாயிச்சே	233
போய்ப்பாடுடையநின்	161
போரொக்கப்பண்ணி	123

ம

மங்கிபலல்வினை நோய்காள்	552
மச்சொடுமாளிகையேறி	206
மடிவழிவந்து	415
மண்ணில்பிறந்து மண்ணாடும்	458
மண்ணும்பலையும் கடலும்	65
மண்ணும்மலையும் மறிகடல்	389
மத்தக்கறிந்து	56
மத்தனவுத் தாமிரும்	91
மரவடி பைத்தம்பிக்கு	492
மருட்டார் மென்குழல்	256
மருகப்பொழிலணி	401
மருமகன்றன் சத்திலிபை	480

மாயவனைமதுருதளனை	532
மாயவன் பிங்வுழிசென்று	346
மாலிருஞ்சோலை யென்னும்	418
மாவலிதன்னுடைய	409
மாவலிவேன் வியில்	246
மாற்றுத்தாய்சென்று	352
மானமருமென்னைக்கு	371
மானிடசாதிபில்	455

மி

மிக்கபெருங்குழம்	124
மிடறுமெழு மெழுந்தீதாட	266
மின்னனைபுறண்ணிடையார்	155
மின்னாந்தடமதின்குழம்	4
மின்னிடைச்சுவை	201
மின்னுக்கொடியுயிரோர்	111
மின்னொத்த புண்ணிடையாய்	371

மு

முடியொன்றி	357
முத்தும்மணியும்	53
முப்போதுங்கடைந்து	254
முலையேதும் சோன்மேன்	168
முற்றிலும் ஆதையாம்	66
முன்னரசிங்கமதாசி	317
முன்னலோர் வெள்ளி	113

மு

முத்தவைகாண	134
முன்னெழுத்ததனை	472

மெ

மெச்சுதுசங்கம்	137
மெய்ச்சொல்லு	75

வ

வஞ்சனையால்வந்த	76
வடதிசைமதுரை	471
வடமருடுவே	129
வணநன் னுடைய	165
வண்டமர் பூங்குழல்	61
வண்டிகளித்தினாத்தும்	239
வண்ணக்கருங்குழல்	264
வண்ணநன்மணியும்	425
வண்ணப்பவள மருங்கினில்	163
வண்ணமாடங்கள் குழம்	44
வண்ணமால்வரையே	544
வந்தமதலைக்குழாத்தை	58
வயிற்றில்லதொழுவை	551
வருகவருகவருகவிங்கே	228
வலங்கா தில்மேல்	293
வல்லாளன்மேரளும்	393
வல்லாளிலங்கைமலங்க	149
வல்லிதுண்ணிகுழன்ன	284
வல்லெயிற்றுக்கேழுலாமாய்	487
வழுமொன்றுமில்லா	299
வளைத்துவைத்தேன்	562
வள்ளிதுடங்கிடை	267
வன்பேய்முழையுண்டதோர்	306

வா

வாக்குத்தாய்மைலோமை	534
வாயில்பல்லுமெழுந்தில	326
வாயுள்வையகம்	49
வாயொருபக்கம்வாங்கி	450
வாசனிக்தகொங்கையாப்சி	180
வாசனிக்தகொங்கையாப்சி	252

வானவர்தாமடகழி

வானிளவரசு

லி

விண்கொளமர்கள்

விண்ணின்மீதமர்கள்

விண்ணெல்லாங்கேட்க

விற்பிடித்திறுத்து

வே

வெண்கலப்பத்திரம்

89

314

64

295

167

469

132

வெள்ளைவள்ளச்சங்குமலகு

வெள்ளைவெள்ளத்தின்

வே

வேடர்மறக்குலம்போலே

வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த

வேலிக்கோல்வெட்டி

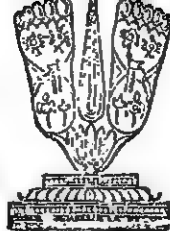
வை

வைத்தரெய்யும் காயந்தபாலும்

வைபமெல்லாம்பெயும்

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி

முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

எம்பெருமானாரளிச்செய்தது.

ஸ்ரீ நெடுவெழுவாயா வா-கும் யீமக்யாதி மண்ணாடிவழி 1
ய-கீழ்வழி வணம் வந்தெ ருஜிஜாரோதரம் சி-கிழி ॥

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது.

உருத்திராயலாரோதரம் நாயகாசி-நதியோடி 1

கல்லூராயாடிவழி வந்தெ மாரூவாடிவழி ॥

பொய்க்குறிவழி-தவறா-வழி-மாரூ-வழி வந்தெ மாரூ-வழி-தவறா-வழி-மாரூ-வழி 1
கல்லூராயாடிவழி வந்தெ மாரூ-வழி-தவறா-வழி-மாரூ-வழி ॥

ஆளவத்தார் அருளிச்செய்தது.

கோதா விதா யுவதயஸு நயாவிமதி ஸ்ரீயாடிவந்தியதெ நெடுநயாநாடி 1

குடிவழி நகுவவதெவ-கூடா-வழி-மாரூ-வழி-தவறா-வழி-மாரூ-வழி 1
குடிவழி நகுவவதெவ-கூடா-வழி-மாரூ-வழி-தவறா-வழி-மாரூ-வழி ॥

பாசாபட்டர் அருளிச்செய்தது.

మూ.—సమమధ్యమధ్యధీత్య : ప్రామాణికావశ్యకేనాన్ వరపరిపర్త్య పం శిల్పముగాఁగఱు కామః ।

[illegible][illegible]

தனபெயரிடப்பட்ட ஒரு மருந்தின் துகள்கள்

[illegible]

പിറ്റേകാലത്തു കണ്ടതും ചിലപ്പോൾ ഇതു തന്നെ.

ပုဒ်လုံးကွယ်.

யி	எந்தபெரிபாட்டினர்	வாழ்வு	உணர்ந்தாரோ
நடவடிவிலி	நீதிமன்றத்தினின்றும்	மாய நாயகன்	அழியாமையானவர்களு
என்றும்	நாடுநாள் ஏற்படுத்தப்பட்ட	வாழ்க்கை	நெகரம்
மாயம்	விதம் கல்வந்தன்	மூலம்-மூலம்	மாமனதுநீர்
நீதிமன்றத்தினி	கைப்பற்றவாசைகொண்ட	கடம்பவந்தி	{ தேவனாகவாசல் தொழ
	வாய்		{ தட்சணபுரம்
மாயமாயம்	ஆராய்முதகத்தால் அப்ப	விசைகாத்திவந்த	{ பரமமாயவாய் கட்ட
புதியது	மியமாயம்		{ நிலைமையாய்
கொண்டாது	மையமாயம்	கொண்டாது	அதிகபரிபாழ்வாயம்
கொண்டாது	மையமாயம்	கொண்டாது	மையமாயம்

பிள்ளைவொருமூன்று குட்டிச்செய்த வயங்கத்தானம்.

அவதூரிகை.—இதுதான் திருமயங்காண்திற் கணிபுற செட்டியர், அருள், திருமயங்காண்திற் பதினாக்கரவான வெய்யாழ்வார் வைமானத்தவர் பொன்னப்பர், தமையன்மயங்காண்திற் பதினாக்கரவான வெய்யாழ்வார்.

[illegible]

(பூரணம்) அகத்தரம், வித்வான்களை வென்று கிறியறுத்து அந்த தரத்தை வாய்பிட்டுத் திரிசை வாய்படுத்தி, மீண்டும் தானையான * துவைத்தொன்று லேறுண்டி லுட்குறிக்கொண்டபொருள்; அக்காலத்திலே ஆண்டான் இவர்க்குத் திருமகனாகத் திருத்தாழா யாடியிலே வயதுபிக்க; இவரும் * திருமகன் பொல வளர்த்துப்பொருள்; அஞ்சுபொருத்திலே திருவாய்ப்பொருளில் பந்தலாகவும் குடியில் பெண்டை அழகரித்துத் திருப்பாணை பாடி, அஞ்சுருமேலே, அவர் * கொடுத்த தாழார் மலரை, “ விளக்குறாய்க்கற்பென்று குறிக் கருங்குழல்பொல் ” என்றபொருளை குறுக்கொடுத்தவராய், பின்பு பார்ப்பத யொவனையாய், * பாண்டன் க்கொன்று பெய்க்கப்பாழல் காழாததன்மையராய், “ திருமகத்து நகணேமேற் றே குத்தி துளர்க்க ” என்று, “ பணவையாவலோப் பற்பலவலமுப் பள்ளிகொள்மணவா ளர் ” என்று சொல்லப்படுதே அழிய மணவராய் பெருமனை பார்த்தித்துத் திரு மணப் புறமுறையலே அவர் மணவராய் பிள்ளையானும்; * மறைநாளுக்குமுன் தோதிய மட்டறுக்கிற * மட்டப்பெயர் கொண்டவைக் கொடுத்தது. ஆகையாலே, ஞாபகாரிக பாசுவன்றிக்கே, * புகழ்புக சங்கரநனுக்கு பட்டகாநர் மாமனானும். அத்தாலே (கபீரஹட்டி) காங்கிறதும். அதாவது - “ ஸுயயுடைவாறோர் தலைவனான தன்னை, அவர்கள் அழுவான்க்கே பெருநாற்பொலே, இவர்தன்மையும் அபர் வந்திக்குப்பலுபான வரினா கொடுத்தபடி. * தன்மையே பொருள்வருன்பெய்வரிதே. பட்டகாதான மத்தமன்மக்கே நேனக்கொழும் னினுத்தபாசுக்குஞ்ஞவபென்கிறதும். “ விருமபுல மரர்மொய்த்து ” என்னக் கடவதே. அந்தாலே பயசங்குகளானவர்க்கையும் இவர் மங்குலாராஸகம் பண்ணுமவ ராகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபிலாதநகம்புப் பண்ணுவர்கள். “வாஸுரீ தீவ ஹாடுவெ ” என்னக்கடவதே. இனி சங்ககாதேனே ஸம்பந்திக்கைக்கிடான பட்ட

எனக்கையாலே, “ மின்னனுதல வட்டச்சித்தன் ஸித்த ” என்று - பெரியபுலவர் நானூர்
 பொழியடியிலும், “ விட்டுசித்தன் மகத்தே தோயில்கொண்டகோவலனை ” என்று - முடி
 வினு மருவின்செய்கையால், இந்தத்திருவாமத்தாலே அந்தப் பரபந்தப் பரவந்தா வென்னுந்
 வும் ஸித்தம். அதுக்கும் தனியான் இதுவேயிதே. “ அந்தன்பா லும் கருடன்பா லும்
 யிது கொய்தாகவந்து என் மகத்தனுங்கோ வந்துவைக வாழ்ச்செய்தா யெய்ரிான் ”
 என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலே அந்தயபிவிஷ்டனா யிருக்குமாய்த்து. (விஷ்ட-விதா)
 * விஷ்டனுதல வ்யபதிஷ்டவ்யா யிருக்கிறாடி. “ திங்கோகிலில் வாழும் வைட்டனாவன் ”
 என்னுமிதே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தை அபேகித்துக் கைப்பற்றினான். (த-
 விஷ்ட-விதா நோதி) அந்த விஷ்டனுசித்தரை “ கீழியறுத்தான் பாதங்கள் யாமுடைய
 பற்று ” என்னும்படி ஸேவிகிறேனென்கிறது. நமஸ்காரமும் ஸேனையும் பரயாயம்.
 ‘ ஒடி நமோவிஷ்டவெ ’ என்னுமது விஷ்டனுசித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து; விரோதஞ்ஞர்க்கு
 பரவந்திஷ்டயத்திலே அரையவிரும்ப, இங்கையிறே யெல்லாம் பூர்ணாவது. * பாரி விட்டு
 சித்தமிதே. இத்தால் - பரதமப்பந்தாதுஸந்தாநதசையில் தத்வத்தாலான அபுரவாரை
 “ துவவபுரேயிவாரியென ” என்று - பரதமம் திருவடித்தொழும்படியையச் சொல்லிற்
 ருய்த்து. ... .. *

அ.— மின்னாந்தமதிளித்தாதி. இதில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பட்டர் பிழைப்பினால்
 யாழ்வாரவதானஸ்தலத்தை யதுஸந்திப்பார் திருவடிகளைத் தொழுமையா ஸ்ரீவரண பரிபு
 ணையும், அவர்செயலைச் சொல்லுகையா துண்டான விதோதி நிவர்த்தகா திகவரிசில் பரந்தவா
 யும் மகஸ்ஸோடே சொல்லி யுலாவுகிறதாயிருக்கிறது.

பட்டர் அருவிச்செய்தது.

மு.—மின்னாந்தமதிள்சூழ வில்லிபுத்தூரென்றோருதால்
 சொன்னாகழற்கமலஞ் சூடினோம்—முன்னுள்
 கீழியறுத்தானென்றாரைத்தோம்கீழ்மைவினிற்சேரும்
 வழியறுத்தோம் கஞ்சமே வந்து. க.

பதனரை.

மின்	ஓளி	வில்லிபுத்தூர்	} ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்று என் னா
ஆர்	நிறைந்த-(அதிகமான)	ஒருகாஸ்கொண்	
தடம்	{ பரப்பும், உயர்ந்தோ	னார்	} ஒருதரம் உயர்ந்ததான ருண்டாய

[illegible]

[illegible]

அ. — ஸ்ரீராமபுரீசராமபாட. இதில், வாழ்த்துவிட்டான வெளியுள்ளப் பித்தரே.
கனில் உலாப ஸ்ரீகாந்தரத் தொண்டு நகு.

பு.—பாண்டியன்கொண்டபடப் பட்டறிதான் ஓர் துணை

நிண்டிய சங்கமேந்திராதி—விண்டிய

வேதங்களுடைய லீரைந்து சிபியறுத்தான்

பாதிங்கள் யாழ்ப்பாணம் பற்றி. ௨.

பாண்டியன்	{ ஸ்ரீரங்கபீதலினை கீழ் பாண்டியராஜன்	வேதங்கள்	வேதாந்தங்களை
கொண்டாட.	கொண்டாமேடடி	ஒரு	தெரியச் சொல்லி
பட்டர்சிரான்	{ வைத்தனவர்களுக்குத் தலைவன்	விவரத்து	தாமஸியாமல்
வந்தானென்று	எழுந்தருளினு கொன்று	கிழி	{ வித்யாபலகமாகிய பொருண்முடிப்பை
ஈண்டிய	சுடின-(அநேகமாக)	அறுத்தான்	அறுத்தவனுடைய
சங்கம் எடுத்து	சங்குகளைக் கொண்டு	பாதங்கள்	திருவடிகளை
ஊத	(அநேகம்) ரப்பிக்க	யாம்	நாங்கள்
வேண்டிய	{ அக்காலத்துக்கு ஆவர்ப கமரகிய	உடைய	ஆசிரயமாகவுடைய
		பற்று	ஆதாரம்.

வடா.—பாண்டிபங்கொண்டாட. “தென்னன் கொண்டாடும்” என்றாயிப்போலே, நாம்ரு பாதத்தாதினாபார் பண்ணித்ததூத்படி. பட்டப்பிரான் வத்தானென்று பண்ணியுருவா புதிவல்லபதெனார் பொல்லிக்கொண்டாட. அத்தகையசிலை சண்டியசங்கமமேத்துது. நிரண் டிருக்கிற விதவதூங்கமானது, சூதா பத்தேசங்கனிலே ஓதிக்கிடக்கிற பாராண்டாரவாக்கி யங்கனே பொதிந்து பாதம் நுதாதிக்கோப போரப்பொலியச்சொல்லி உபகாஸிப்பதெனவ் னுதல்; சண்டியசங்கமமேத்துது என் டு-ஓயசங்கங்கன் பல்வற்றையும வாரதிலே மதித்ததானென்றுதல். “புத்தொன் னிருமேகத்து மதித்ததாயிப்போலே”

தருளியும், “ரவீந்திர” ஹைஸ்கூல் “என்று கொண்டு இந்த வாதிக
தந்தப் பந்த ஸ்ரீராமாழ்வானிடமிடே பாகாசிப்பித்தருளியும், இப்பாபதந்தி
“ மூத்தரே தோதுகாணும் ஹைஸ்கூல் + நீதி ” என்று கொண்டு ஸ்ரீசத்ரு
மிடே பாகாசிப்பித்தருளியும், கந்தனாளுப்பந்தவாதித்தருளி தூத்பலாபதந்தி
தருளியும், “ பரமபூரணபுத்திரரூப ” என்று ‘சரேஷ்ட ஸாமாசாரம் கர்த்
புத்திரித்தருளியும், இப்படி பஹுப்பாகாத்தாலே ஆத்மாக்களுடைய பா
பாகாசிப்பித்தருளினவீடத்திலும், பெரிபவன் தாமதின்னு ஆசரித்த இம்மல
“ ஸ்வஜாநுதி ரோ கெவர ” என்கிறபடியே அநீசுவரத்வமாகித் தோஷத்தை
துக் காற்றாடைக் கொள்ளுதலாலே அனவாயம் காப்பகாமாயத்திலே. இனி, க
லவத்து மர்கம் பிபுப்பாசைப்போலே ஸ்ரீராமபுத்திரரூபத்தாலே சேதகரை ஸ்சிக
என்று பார்த்தருளிப் பெரியாழ்வானை யவதரிப்பித்தருளினான்.

இவ்வாழ்வார், ஸ்ரீராமபுத்திரரூபத்தாலே புத்திரரூபத்தாலே ‘பகவதன்
சித்திரித்து காலகேதபரம் பண்ணிலே ஹும்’ என்று பார்த்தருளி, அதுசெய்யும்
ஹும்தவடியையைய கந்தப்பம்’ என்று அநுஸந்தித்து அவதாரங்களை ஆர
கர்வாறுக்குப் பணிசெய்துபோந்த மாலாகார் கந்தத்திலே பொழுந்தருளிப்
அவன்றான் “ ஸ்ரீராமபுத்திரரூபத்தாலே கெவர ஹைஸ்கூல் + நீதி ” என்று உகந்து
சூட்டச்சூழிவாபடியை
யாலே ‘இவ்விஷயத்துக்குப் பூரிசெய்கையாழிப வேறு கந்தப்பமில்லை ரம
திருந்தவரந்த செய்கையிலே உத்தேயாதேந்த கொருவரிதே. இன்னமும், ம
கனிற் காட்டில் இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு; அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸப்
பெருமானுலே பெற கிளைத்திருப்பார்கள்; இவர், தம்மை அழியாமறிவருந்
தியையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக கிளைத்திருப்பர். அவர்கள், எசுவரனைக் க
தந்தாமுடைய பபகிவந்தியைப் பண்ணுகிறார்கள்; இவர், தாம் கடகாகிவன்
எவ்வருகிறேன்!’ என்று பவப்பட்டு அநாத பபகிவந்தியிலே யதந்தம் பண்

இப்படி மந்தையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்குண்டான நெடுவாசிகி
ப்பார்த்தங்களிற்காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு நெடுவாசியுண்டு; — வேதமெ
சம்ஹணமான இதிலுள்ள புராணங்களுடன் இவைபோலே அதிகந்தா திகா
வாதிகாமான திருவார்ப்பொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை. “நா
வானென்னுமிவரை ஒன்றதும் மந்ததுவைத்து” என்றும், “முனியே நான்மு

புள்ளிக்குள்ளே, பரமசிவரூபிலே சர்ப்பம் அர்ப்பப்பாபம், ஸகலவீரதார்த்தமும். அதுக்குள்ளே கானாவென்பது, அதுவென்பதே தோலவென்பது என்று அந்தக்குறையுமின்றித் தே, பன்னிரண்டிரட்டாய், சீர்வாய் வகைவழங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கங்குர்ப்பத்தை உபதேசமாகப் பரமசிவதக்ஷணரூபிலே இதுக்குத் தெரிவாது. இன்னமும், இப்பாபத்தார்ப்பங்கள் அநிகரித்தவன் ஸகலரூபிலே பரமசிவதக்ஷணரூபிலே தத்தவல்ல சர்ப்பரூபமுடைத் தானரூபிலே வந்த மற்ற முழுநாதி:—“பரமசிவரூபினைச் சூழ்ந்திருந்தே தன்னைப் பல்லாணி” என்று இதுக்குப் பணம்.

ஹரிக்கதேனும்' என்றாரிதே ஸ்ரீவஸுதேவர்; (ஈ) "உவஸஸஹஸவயூதீய ராவ
 தெகஜ்துலு-அ-ஜி. ஐநாது ரோவதாஸநது கூலெராயம் ஐதிஜதூஜி" என்று,
 "ஸ்ர்வாந்மஃ!" என்று-ஸ்ர்வாந்நிபாமி-என்று, "எதச்சுதார்ப்பஜம்" என்று-அவ
 னுடைய அஸாநாநா விக்காஸபென்றநிந்திதூகச்சேவ்ரதேயம், கம்ஸாபயந்நாஸே 'இவ
 வயுஸை உபஸம்ஸுநிதகவேனும்.' என்றாரிதே தேவகிபிராடப்யம்.

[illegible]

பல்லாண்டு. பறித்து. “ பல்லாண்டு ” என்றதென்பதென்னில் ; அகவையறிபா
தவனுக்கு, தெரியாநாயாதலை பலகாற்பொல்கலையென்று அறிந்து ; அவ்வல்லாண்டுகளும்
அவ்வறிஞமுன்புக்கு, அறிதவனுக்கு இதுகாற்பொல்கலையென்பது, இப்படிக்குத்திக்குப் பொரு
தென்பதென்னில் ; அவனுடைய வல்லாண்டுகளில் குறையாபலம் ; நுபாற்பொல்கலையு
மென்று அறிநிறுக்கப்பட்டதென்பது. அதுதான்செய்ததானும், பலகாற்பொல்கலையு
மாய்ப்பாப்படி நிறுவாத விஷயவலைகூறியதானும் அருளிச்செய்தது. தந்தையானது
தான் தன்னார் பெறுமளவும் ‘ தன்னார், தன்னார் ’ என்றுபாற்பொல்கலையு, தம்முடைய
மாய்ப் சமிக்ஞையுமாய் ‘ பல்லாண்டு, பல்லாண்டு ’ என்னப்பாற்பொல்கலையு.

பல்லாயிரத்தாண்டு. சீழில் பற்றாமைத்தலை - வாஷிங்டன் நகரம் அமைப்பா
கூடும்படி சொல்லியிருக்க, இதுக்கு உதயமில்லையென்றால்; அவர் சேதங்களுக்கு எங்க
யாவிரல்லாண்டாலே காலாவச்சேய்துக்குத் தொடங்கினால்; ஆகையால் யாருளிரச்செய்
கிறார். அவர் சேதங்களுவன— அடைய பரிசுத்தாதிகள்; அவர் சேதங்களுவன—
கூடாவையுடைய. வாஷிங்டனுக்கு அவர் சேதங்கள் - தேவர்கள்; அவர்கள் பற்றர்சொன்னார்
சீழ்; பல வாஷிங்டனுக்கு அவர் சேதங்கள் - பற்றா; அவர்கள் பற்ற வாருளிரச்செய்கிறார்
பல்லாயிரத்தாண்டு என்று.

பலகோடி ஹூயீரம் என்று பத்திரங்களுக்குத் திதானகயில்லா மயபாலில் யருளிச் செய்தார். காலகந்தபரிணாமநிலைகள் தேசத்தினுள்ளார்க்குமு. ஸ்வயத்ததை என்னவளவுமும் விஷயவிலக்கென்பதற்குப் பற்றி அநித்யனையும் மங்களாசாஸகமும. தித்யமாய்ச் சொல்லாதின் தாய்; காலகந்த பரிணாமமுள்ள தேசத்திலே இருக்கிறவர்க்கு அநித்யனையும் அத்தால் வந்தாயமும. அநித்யபயின் தந்திக்காகக் காலத்தையப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளதனையும் இப்படிய. மங்களாசாஸகம்மன்னார் சொல்லவேண்டுமோ? இப்படிய. மாதிரி மாதிரி மயத்தை வீதிக்குக்

வைக் குறித்தும், பரிசீலித்தவன் உத்தரவு முனையாவாக் குறித்தும் 'சைகத்யு' டாக்கெனும்
என்றும் சொல்லப்பட்டவது. தமக்கும் எச்சவானுக்குமுண்டான சிவசிவமான உத்தரவுப
கிஷித்தில் பாபாயில்லாவையிலே குறைத்து விடக்கூறுது ; வேறுபுத்தரவே 'உட்கட
யடைப வென்றி குக்கிறிவன் லக்ஷணத்தில் விழுக் கவிபாடாட்டாவைபன்றிமே: இன்னமுன்.
இவ்விஷயத்திலே மங்கலாசாஸனம் பண்ண விழித்தார்க்கு 'மங்கலாசாஸனம் பண்ண' ிறைய
என்று கைவாங்கவொண்ணாத அபாயப்படுத்தி அச்சமாயிடுக்கூறுது.

எல்லாப்பட்டிக்கும் இதுதான் முகவுரைபோலே யிருக்கிறது.

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா ! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாபிரத்தாண்டு,
பலகோடியுறையிர்- உன் சேவடி செல்வி திருக்காப்பு என்றவையாம். ... ..

அ.—இரண்டாய்ப்பாட்டு. சிழ் - வித்தறியோகத்தையும் குணசீபாகத்தையும் குறி
த்து மங்கலாசாஸனம் பண்ணினார் ; இதில் - உபபலிபூதி யோகத்தாக்குறித்து மங்கலாசா
ஸனம் பண்ணுகிறார்.

மு.—அடியோமோடு கின்னேனும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய் கின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையர் பல்லாண்டு
வடிவார் கோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு
படைபோர் புக்கு முழங்கு மப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே. உ.

படிவுரை.

அடியோ மோடு	{ தாழ்த்துக்களாள்-அடி போன் தொடக்கமான சேதங்கள் கொடுக்க	வடிவார் கோதி	{ திருமேனியெங்கும் வியாதி தந்திருந்து. 'தெஜஸ்ஸையு டைய
கின்னேனும்	சேஷிபாள் அன்னேனும்	வலத்துறை யும்	{ வலவாருகே நித்யவாஸம் ப ண்ணும்
பிரிவின்றி	பிரிவில்லாநல்	கடர்	{ அநிபவரீபயாதபுகிற கட னையுடைய
ஆரிரம்பல் லாண்டு	{ பலவாரி வந்தவர்கள் நித்ய மாய்ச் செல்ல வேணும்	ஆழியும் பல்லாண்டு	{ ஸாதர் அழிவாணம். அநேக வர்ஷங்கள் நித்ய மாய்ச் செல்ல வேணும்
வடிவார்	{ உனக்கு அன்புபூதுதபாய், (அல்லது) அபயமாய்ப்	படை போர்	{ சேனைகொடியுடைய புத்தத்தில்
கின்	உன்னுடைய	புக்கு	புக்குது
வலமார்பின்	மார்பினில் வலதுபாகத்தில்	முழங்கும்	சப்தியா கின்றான்
வாழ்கின்ற	{ உனக்கு போகருபயாரிக்கு குடியடி வாழ்ந்துகொண்டி ருக்கிற	அப்பாஞ்ச	{ அத்தாஞ்சுஜ்ஜாழ்வானும்
	{ நித்ய பெளவநாலிதியான		

பொலே, 'மங்கலாசாஸத்தாந்தத்தாப் வேணும்' என்று தம்மைப் புகட்டிக்கொண்டு
 உயர் அந்தஸ்துப் பரிசைக்கும் தாமஸ்ஸும் இல்லையாயாலே, தாமிஸ்லாதுமோ அந்த
 லேபுற அபாயம் வித்தவென்றிருக்கிறே. ஆனால் 'என்னோடும்' என்னுதே 'அபுபோ
 மோடும்' என்னவென்னென்னில், நேறுத்தாடமோ, நேறுத்திலே அத்தட்டித் தான்
 னுமும்; மாயாவாதி, அறுங்காத்திலே அத்தட்டித்தண்ணும்; ஸாங்க்யன், 'அறுமட்ட
 தம் பர்க்கத்தேபரம், ஸ்வயம் பரகாசம், ஸ்வதந்தம்' எனறிருக்கும்; அங்கன் கலங்கின
 வரன்றிறே இவர். முறையறிபுமவா கையாலே 'அபுபோ மோடும்' என்கிறார்; 'கர்மனாபாதிசு
 மா' வத்தவவன்னைதகவெல்லாம் மறைத்தலும் மறைபாத வ்வபாடம் தாஸ்பம்' எனறிருக்
 குமவரிபெ ஸிவர். ஆனால் 'அபுபோ மோடும்' என்கிற பற்றுமசுதந்துக்கும் கருத்தென்
 னென்னில்; தாம் தனியாய் கின்று மங்கலாசாஸம் பண்ணுமத்தால் மர்பாத்தி பிறமா
 மையாலும், ஸர்வாதாரக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசித்தமாயகையாலும், இப்பரதபத்தி
 அவர்களுக்கின்றிக்கே விருக்கச்செய்தோரும் ஸ்லாடிப்ராயத்தாலே யுநாவிச்செய்கிறார்.
 ரின்னோடும். வ்யாவர்த்தமான சேஷித்வம் மங்கலாவறுமாயகையாலே ஸர்வமும் கூட்டபரி
 தாலும் போராதபாபாதிதே விருப்பது. இத்தான் திவ்யாதம் ஸ்வரூபாததப்பற்றி மங்க
 லாசாஸம் பண்ணுகிறார். பிர்வின்தி. இரண்டு தல்பும் நித்யமான 'வோபாதி, ஸம்பந்த
 மும் நித்யமாசிறே விருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்கலாசாஸத்தாலே மூண்டா
 தாக நினைத்திருக்கிறார். ஆயிரம் டல்லாண்டு. காலத்தவமுன்வதனையும் இன்மைமாதம்
 நித்யமாய்ச் செல்லவேணு மென்கிறார்.

வடிவாபிதமாத். உண்டான அமங்கலங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்கலங்களுண்
 டாகைக்கும் தன் கடாசுதேர பமைத்திருக்கிற விவன், "அகலகில்லேன் இறையும்" என்று
 மம்மைப் பிரியாபாட்டாதே விருக்க, கமக்கு வருவதொரு அமங்கலமுண்டோ? "என்செப்
 மப் படுகிறீரென்ன; நேலாரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி நித்யமாச்ச செல்லவேணுமென்று
 மங்கலாசாஸம் பண்ணுகிறார். வடிவாய். 'வடிவு' என்று - நித்யம், இவ்வோட்டைச்
 சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குண்டான புகழைச் சொல்லுகிறது. "சுபு'மெய்மெதி தகு
 ஜொ பஸு லா ஜ நகா துஜா" என்று 'ஸ்ரீஜகராஜன் திருமகன் எனக்கென்ன இட்
 துப்பிறந்த தத்தவத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல கிணக்கிறுமோ' என்றருளிறே மாரியன்.
 "ஸ்ரீபயா லெலொ லெலவகஸுமெ" என்னக்கடவதிறே. ஆனால் இவனாலே அவனுக்கு
 உத்கர்ஷமாகல் அலுனுடைய சேஷித்வம் குலையாதே வென்னில்; மாணிக்கம் ஒளியாலே
 பெருவிலையான்காட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய ப்ராதாந்யமழியுமோ; பூ மணத்தாலே பெரு
 விலையான்காட்டில் பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ? வடிவாய். ஸ்ரீநெளஸ்துபாதிக்கன்போலே

என்று இரண்டு அவஸ்தையுமுண்டே அவனுக்கு; இவனுக்கு கௌடாராவஸ்த்தையால் வந்த மௌக்த்யமே யுள்ளது. யுவதியுமாகக்கடவன். எங்ஙனேயென்னில்; போகஸ்ரோதன் வில் வந்தால் இவன் தளர்த்திக்கு அவன் கைகொடுக்கவேண்டும்படியான மௌக்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மங்கையும்கு. (க) சரபத்தத்தாலே-மஹிஷ்யந்தாதந்தைச் சொல்லுதல்; மங்களா வஹையாவளிவரும் ஆராவைய என்னுதல். பல்லாண்டு. காலத்தவமுள்ளதையும் இச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச் பெல்லவேணும்.

வடிவார்சோதி நித்யாதி. இச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்குவாராதபடி கல்மதினிட்டாப் போலே நிரூபித ஆழ்வார்களைப்பாரீரென்ன; அவர்களைட்டைச் சேர்த்திக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ! என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். வடிவார்சோதி. காளமேகநிப சம்பாபமான நிருமேனி, ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய்படி யிருக்கை. “வாஸுஷம் ஆவடிவிஷ்டி” என்றும்படியாயிரே யிருப்பது. தேஜோராசியாயிருக்கும் வடிவை யுடையவனென்னையுமாம். வலத்துறையும் கடராழியும் பல்லாண்டு. வலவருகே நித்ய வாலம் பண்ணுமவனுப், பிறர்க்கு அருப்பலகியனாயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச் சொல்லவேணுமென்றார். “ஆழியும்” என்கிற (க) சரபத்தத்தாலே ஆயுதமாக சந்தாலே சக்திமாயாக்காட்ட, ஆபரணபுத்தியாலே அவனையுங்குறித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாரென்கை.

படைபோரித்யாதி. நம் கை விடாதே, த்வநியாலே எதிரிகளை யழிக்கு மிவ னோப் பாரீரென்ன; படைபோர் புக்கு முழங்கும். ஸைகையையுடைய யுத்தத்திலே புக்கு முழங்குமென்னுதல்; யுத்தத்திலே ஆயுதமாய்ப் புக்கு முழங்கு மென்னுதல். முழங்கும். “ஸ வொவொ யாக புராஷ்டாணாம் க்ஷுடியாநி வுஜாயக” என்றும், “யஸ்ய நாபேந நெகேக்ரநாம் வஹாநிரஜாயக” என்றும் பாதிகலர் மண்ணுண்ணும் யடியும் அதுகலர் வாழும்படியாயிரே த்வநி ரிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்தான மானபடி. என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடங்காட்டிக் கொடுக்குமென்று பயப் படுகிறார். அப்பாஞ்சசன்னியமும். முன்னிலையாயிருக்க பசோக்திநீர்தேசம் பண்ணுவா னென்னென்னில்; புத்தனை அலங்கரித்த தாய் ‘தன்கன் படியும் கண்ணைச்சிலாம்’ என்று பார்க்கக் கடமார்போலே, மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற தம்முடைய கண்ணையும்சொறித்து முகந்தையும் மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். அன்று யுத்தத்திற் பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார் என்றுமாம்.

அ.—மூன்றாம்பாட்டு. வாழ்வித்தபதி. கிழிர்ந்தி பாட்டாலே தாம் இருப்பால்
 லான்றி பாடினார்; இனிமேல், தம்முடைய பங்குமரபாவந்தால் தமக்கு பரப்பாப்தி பெறா
 மையாலே, “வதுவிடபா ஹதெனா சோ” என்கிறபடியே யிவ்வாய் கைவல்ய பதவசசர
 னார்த்திகள் முவனரையும் கூட்டிக்கொள்வாராக நினைத்து, அதில் பங்குமரபாவந்தாக்கு பத
 வத்ப்பாப்திகாமர் பரத்யாஸந்தராகையாலே அவர்களை யழைக்கிறார். “வலக லலாடி மய
 னீத ” என்கிற நயாயத்தாலே இம்மங்களாராவந மனத்தை எல்லாரும் புதிக்கவேணும்
 என்றும், கினைவாலே அழைக்கிறாரென்றுமார். அவர்களைமேகூட பங்குமரபாவந்தம் பன்
 னாகை தமக்கு தாக பாகையாலே பென்றுமார். “அடியார்த்தங்கள் இன்பபெரு பெருங்
 குடியு கண்டு” என்று, “அடியார்கள் குழாங்களை—உடன் கூடுவதென்று கொலோ”
 என்றுர் கண்ணாலே காண்கையும் அத்தகையிலே புகுருகையும் இவை யெல்லாம் உத்தேசிய
 மாயிதேய யிருப்பது.

மு.—வாழாட்டட்டு நின்றிருள்ளிரேல் வந்து மண்ணு மணமுங் கொண்டின்
 கூழாட்டட்டு நின்றிருளை யெங்கள் குழலினிற் புதுதலோட்டோம்
 வழாட்காவும் பழிப்பிலோ காங்க விராக்கதர் வாழிலங்கை
 பாழாளாகப் படைபொருநானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. ௩௩
 பதவுரை.

வாழாண்— ஸந்தருபாநவடிமெக்கு
 பாட்டு— அகர்ப்பட்டு
 நின்றிர்— நிலைப்பெற்றவர்களாய்
 உள்ளிரேல்— இருப்பிடிகளையானால்
 வந்து— வந்து
 மண்ணும்— மண்ணையும்
 மணமுங்— அரிமநத்தையும்
 கொண்டின்— ஸ்வீகரிப்புகளை
 கூழ் ஆள்பட்டு—சொற்றுக்காக வடிவமக்கக
 பாட்டு

நின்றிருளை— இருக்கிறவர்களை
 எங்கள் குழலினில்—எங்கள் கூட்டத்திலே
 புதுதலோட்டோம் — சேரவோட்டோம்,

தங்கள்— தங்கள்
 வழாட்காவும்— முன்னேழு தலைமுறைகளி
 லாம்
 பழிப்பிலோம் — குற்றமற்றிரா நின்றிரோம்
 இராக்கதர்— ராஜகாரிகள்
 வாழ்— கனிந்து வாழ்க்கை
 இலங்கை— இலங்கையானது
 பழாவாக— பழற்ற ஆராய்வாய்ந்தாக
 படை— பொன்
 கொடுத்தானுக்கு— பொருத்தானுக்கு
 பல்லாண்டுகூறும்— மங்குளாசலகம் பண்
 னிப்போருவோம்.
 (ய - அரை.)

ஷார்த்தமாயிதே யிருப்பது. பட்டு என்பது- 'உவாசிக்கடலில் முத்துப்பட்டது' என்று மாயிப்போலே. 'நான், எனக்கு' என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பகவத் ஸமர்த்திபை ஆராவிற்குப்படி. கையொழித் திருப்பார் சிலரைப் பெறுகையாவது அலப்பலாபமென்னு மிடத்தோற்ற வருவச் சொக்கோர். நின்றீர். வாயுபாவசமாய்த் திரிகிற தர்ணம்போலே கம்ம பாதத்தானுய்த் திரிவிற ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவஜ்ஞானாதூர்வகமாக தத்ஸமர்த்திபை ஆசாலிக் கப் பெற்றாலிதே ஸ்திதியுண்டாவது. உள்ளீரேல், "வாஸீஹா க்ர ஸுமுகு-புஹி" என்று அக்யப்பாயோஜகளைக் கிடையாதென்று ஸர்வேச்சவன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகையாலே எங்கனாசாஸகத்துக்கு ஆன் தேட்டமாயிதே யிருப்பது. நாகபாசத்தினன்று அடைய மோணித்துக் கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீவீரேஷனுழ்வானும் 'பாணனுடைபாருண்டோ' என்று தேடினாப்போலே, ஸம்ஸாரத்தல் ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடையார் தேட்டமாயிதே யிருப்பது. இந்த (சு)யதிகத்தத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவத்வம் துர்லபமென்றதாய்த்து.

அக்யப்பாயோஜகளை வைஷ்ணவர்களும், 'கம்மம் யிருப்புவர் சிலருண்டாவதே!' என்று ஸந்திஹிதாாக; வந்து. அவர்களுடைய ஸ்ரூபஸ்ஸபாவம் ஆராய்வதற்குமுன்பே அவர்களுடைய கலந்துகொடு திறக்கவேண்டிப்படியான த்வனா சொல்லுகிறது. மண்ணும் மண் முங்கொண்மின் என்கிறார். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியார் அந்தரங்கான அடியாயிரிதே. அடிமை விடையோலை பெறுதம்போதும் 'மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியனாவேணும்' என்றிதே யெழுதுவது. மண்ணாவது - ஸ்வாமிக் கு ஒரு மங்களமுண்டானால் அங்குார்பணத்துக்குப் புழுதிமன் கமக்கை; அந்த க்யாயத்தாலையிதே கம் ஆழ்வார்களுக்கு இது கர்த்தயமாகிறது. மணமாவது - அந்த கல்யாணத்துக்குத் தான் அபிமாகியாயிருக்கை. இவ்விதம் - ஸ்வகைங்கர்பத்துக்கு முபலக்ஷணம். "கொண்மின்" என்றுத்தால் - அடினா செய்யுமிடத்தில் கிடந்தானே கண்டேறுகையன்றிக்கே சிலர் தாக்கொள்ளவேணும் என்னையும், தருமவர்களுள் 'உங்களதான் அடிமையை நீங்கள் ஸங்கிரியுக்கோள்' என்று விரிநாகக் கொடுக்கந்நடவர்களை என்னையுமாகிற சாஸ்தார்த்தத்ததை வெளியிடுகிறது.

கூழாளி! ப்யாதி. * இவர் அனுமத்தவாசி யறியாதே ப்யோஜகர்த்தாபாரதையப்புகுத்தொடங்கிற்று; அவர்களை நினைக்கிறார். "கூழான்" என்றது சோற்றுக்காக ஆரேலுக்குப் தன்னை பெழுதிக்கொடுக்கை; இது ப்யோஜகர்த்தாங்களுக்கு முபலக்ஷணம். தன்னை 'பகவத்தால்லையகபோகன்' என்னுமிட மறியாதே, ப்யோஜகர்த்தாங்களைக் குறித்து அவன்றன்னையே ஆசாயிக்கிறார்களிதே. "கூழான்" என்று - அக்யப்பாயோஜகாயிழிந்து, ப்யோஜகர்த்தாங்களை வேண்டிக்கொள்ளும் இக்கரையரைக் கொல்லுகிற தென் றாராம்.

ஸ்வகாசனாபான மூலப்பாக்கிரிலே லயிப்பதற்கு முன்னே. இது கிரிவாணித் துப்போரும்
 படி;— 'வடு' என்று - ஸம்புக்குப் பேராய், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான கிரீரம், ஸ்வகா
 சனாபான மூலப்பாக்கிரிலே லயிப்பதற்கு முன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யரதான் அவர்க
 ஞருடைய அந்தத்தத்தக் கண்டமைவுக்கொன்னுமிடத் தொற்றியிருக்கிறதே. ஒன்று. ஸ்வ
 தந்தாரா யிருப்பார்க்குத் தம்மளவில் வருமிடத்தினுண்டான ஆரத்தைச் சொல்லுகிறது.
 எங்கள் குழம்புபூந்து. செவலரும் ஒரு ஸங்க்ஷயாயிரே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்தாராகை
 யாலே அந்யோந்யம் சோதச் சேர்ந்தியாயிருக்கும். ஒருத்தருடைய வயிற்சி ஒருத்தரது
 யிரே யித்திரளிருப்பது. “வரஹர ஹ்மஹரஹ்” என்னக்கடவதே. இந்திர
 னில் புருஷார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில், கூடுமளமுடையீர்கள். ‘புருருஷோம்’
 என்னும் கிரீனவே வேண்டுவது. அகிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு புரட்சாரணங்
 கள் கனக்கவேண்டியிருக்க, அழில் விலக்ஷணமான இத்திரனிலே புருருஷார்க்கு புரட்சாரணம்
 வேண்டாதிருப்ப தென்னென்னில்; அவை அப்பாத்தபுருஷார்த்தங்களாகையாலே புரட்ச
 றானுதிகள் அபேஷிதங்களா யிருக்கிறன; இது ஸ்வரூபப்பாத்தவாகையாலே வேண்டா.
 மாநாதிதாக்களை யதுவர்த்திக்கைக்கு இச்சாரோயிரே வேண்டுவது. உடையீர்கள். இந்த
 இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜனாதிசயத்தாலே ‘வைரவணன்’ என்னுடாப்போலே வருளிச்
 செய்கிறார். கூடகிளைப்பார்க்குச் செய்யவேண்டுவது, முன்பு சிற்ற திறமையைக் குலைத்து
 வரவேணும். வரம்பொழிவந்து. “வரம்பொழிய” என்கிறதது, “வரம்பொழி” என்று
 கூடக்கிறது. ஸர்வேச்சரனுக்கு ப்ரகாரபூதரூப, அவனுடைய ஸ்வரூபரூபருணா விபூதிகளை
 அறுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், “ஜிராஜேணகோக்ஷாய” என்று ஸ்வாநுபலத்தள
 விலே ஒரு வரம்பு யிட்டுக்கொண்டானிரே; அத்தையொழிந்து வாருங்கோ லென்கிறார்.
 ஒல்கைக்கூடுமினே. பற்றுதிற புருஷார்த்தத்தினுடைய விலக்ஷணாயத்தவத யதுஸந்தித்தால்
 பதறிக்கொண்டுவந்து விழுவேண்டாவோ? “வடுகிலத்திலேவெதன்முன்னம்” என்றது—
 சரிதத்தில் அஸ்தைதர்பத்தைப்பற்ற; இங்கு “ஒல்கை” என்கிறது-பற்றுதிறவிஷயந்தினுடைய
 விலக்ஷணாயத்தப்பற்ற. “கூடுமளமுடையீர்கள்” என்றும், “கூடுமினே” என்றும்
 அருளிச்செய்கிறாரிரே யோக்யதையைப்பற்ற. அத்திரனில்தின்றும் பிறித்திரப்பட்டார்
 சில சிவர்களைன்று தோற்றுமினே ஸ்வரூபம் வெளிச்செறித்தக்கால்.

நாடு நகரமும் கன்கறிய. இத்திரனிலே புருருஷார்க்கு வேண்டுமள வருளிச்செய்தார்;
 இதுக்குமேல் மங்கனாசாஸகத்துக்கு வேண்டுமள வருளிச்செய்கிறார். “நாடு” என்று -
 அவிசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது; “நகரம்” என்று - விசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது.

இத்தொன்றிலே புதுதலை ஹைமன் திருப்பார் ! அந்தைச் செய்துக் கொள் ; அவ்வளவு போராது,
உங்களுடைய வந்ததிலே சேஷமும் பெறவே ஹைமன் திருப்பார் ! திருப்பல்லாண்டு பாடுங்
கொள்ளென்று கிரியையை இரண்டாக்கி கிவ்வழிக்குமாம். ... * ௪

அ.—பித்தாம்பாட்டு. அண்டசித்தாதி. முற்பட அகம்பாப்போஜனா பனமுத்தாந் ;
கேவலமும் பிச்சவ்யாந்திதனும் பரபோஜனாந்தாபரா பித்தாந்தசந்திரமும், கேவலமுடைய
அந்தியைக் கண்டு முந்திய வனமுத்தாந் ; இப்பாட்டிலே பிச்சவ்யாந்திதா பனமுக்கிறார்.

மு.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யசர ரிராக்கதறை
யிண்டக்குலத்தை யெடுத்துக் களைந்த விருடேகசன் றனக்குத்
தொண்டக்குலத்தி லுள்ளீர் லந்தடிதோழு தாயிரநாமரு சோல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண் டென்மினே. ௩.

பதவுரை.

அண்டக்குலத்துவந்து— அண்டக்களின் டட்
டத்துக்கு

அதிபதியாகி— ஸ்வாமிபாய்

அபரிசாக் கதரை— அசரர்களைப் பிராக்க
தர்களையும்

இண்டக்குலத்தை— இன்னும், கிதிரிசர்க
ளின் கூட்டத்தையும்.

எடுத்தாக்களைந்த— தனிப்படவெடுத்து கிச
வித்த

இதுமேகான் தளக்கு— ஸர்வேசத்திரிய சியத்
தாவாள் வெப்பெறுபாறுக்கு

தொண்டக்குலத்தில்— தொண்டிபூண்டவர்க
ளின் திராவிட

உள்ளீர்— உளரான தீகர்கள்

வந்து— ஆகப்பாப்போஜனாய் வந்து

அடி— திருவாய்களை

தொழுது— வேசித்து

ஆசிரசாடந்தொல்லி— அவ் ஹைமன் குண
சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகங்களை
வாசகத் திருநாடங்களையும் பித்தாந்
ததாய்ச் சொல்லி

பண்டைக்குலத்தை— பகவத்கீழ்க் கமாய்ப்
போந்த பழைய ஜாதியை
தவிர்ந்து— விட்டு

பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு— பலவாஷை
கள் பலவாயிரவாஷைகள் தித்
யாவயர் செல்லவேணும்

என்மின்— என்னுடையவாசாவும் பன்னாள்
கோள்.

(எ— ஸ்வா.)

பாகாரம் மீதாற்றியிருந்ததில்லையே என்றால்; உதாரண விரும்பாநொருவன் கையிலே எது மிச்சம்பழ யிருந்தால் 'இது இருந்தவழிகென்!' என்று சொன்னவனவிலே, பாவஜ்ஞனு யிருக்குமவன் 'கொள்ளலாகாதோ' என்று கருத்தறிந்து கொடுக்குமிதே; அப்படியே, அண்டா திபத்யத்திலே அபேகைபுண்டென்று தங்காபேகையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இத்தால் - பாயோஜனந்தரபரணாக் குறித்து "உபாஸா" என்னுமவனுடைய ஓளதார்யம் பாகாசிக்கிறது. அண்டக்குலத்துக்கு. "சுஸாநாஹு ஸஹஸ்யாணாஸு" என்று தொடங்கி "கொடிபுகொடி ஸகாமிய" என்று அவஸம்யாதமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகளுகையிலே அபேகைத்தாரபேகைத்த அண்டங்களைக் கொடுக்கக்கு உடைமை சொல்லுகிறது. அதிபதி. உபயநிபூதங்குட கிர்வாஹகளுகை. ஐகி. ஆசநிதர் தன்னை பநஸந்திந்தவன விலேயாயிருக்கை. ஸிர்வர்பார்த்தி, ஸிர்வர்பலிஷ்டனாக அநஸந்தித்தால் அவ்வளவா யிருக்கும்; கைவஸ்பார்த்தி, அவஸர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகர்த்தனாக அநஸந்தித்தால் அவ்வளவா யிருக்கும்.

அகரிராக்கிறை. இப்பதத்துக்கு அவஸர்க்காலே வேதாபஹாரா தப்பாததுக் களில் கணையறுத்துக்கொடுக்கையுந் ரக்ஷகனுக்கு பாயிதே. 'ஆர்த்தன்' என்றும், 'அர்த் தார்த்தி' என்றும் ஸிர்வர்ப புருஷார்த்தம் இரண்டு முகமாயிதே யிருப்பது. அழில் அர்த் தார்த்தியைப் பிதே சொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. ஜம்பாய்நி பாரார்த்தமே பண்ணிப் போருவது இரண்டு வர்கமிதே. ஸம்பந்த மொத்திருக்க கிரஸ நத்திலே யிழிகிறது, ஆசநித விநோதிகளென்றிதே. இண்டக்குலத்தை. மிகவுந் நெருங் கின திரினை. "இண்டர்" என்று சண்டாளர். இலர்களை சண்டாளரென்று சொல்லுகி றது. நிவீர்தரென்னும் கிரிவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை. பரஸம்ர்த்த்யேகப்பாயோஜனா யிருக்கை; கிகர்ஷத்துக்கெல்லை பாரார்த்தமே பாத்நரபாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே "ஸஸுஸஸகூ-வெருஃ" என்றிதே இலர்களுடைய ஆசரயண பாகாரமிருப்பது எடுத்துக்கொள்த. "பொல்லா வாக்ஷனைக் கள்ளிக் களைந்தான" என்னுமாயிப்போலே, ஆர் நிதர்பங்கல் அழல் தட்டாதபடி கிரவிக்மை. "இலங்கை பாயுளாக" என்றதும் விநி ஷண பரிபாஹத்துக்கு ஹுந கோவு வராதபடியிதே; விபிஷணகர்ஹத்துக்கு அழல் தட் டாதபடியிதே ஸங்கர்த்தஹநம் பண்ணிற்றுத் திருவடியும். இருடகேசன். பாயோஜனந்தர பார்த்து ஸிர்வர்பாதிக்களிலே கர்மாறுகலமாக ருகியைப் பிறப்பிக்கும்; தன் பக்கவிலே ந்ய ஸ்தபராயிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாதுருபமாக ருகியைப் பிறப்பிக்கும். ஸிர்வர்பார்த்தமாக வவன் பக்கவிலே கண்வைக்கும்போதே அவன் வடிவழிகிலே உறைக்க வைப்புகோள்; அவன் "மமேதம்" என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துக் கண்புத்தளிலே ருகியைப் பிறப்பிக்கும்.

வேண்டிவந்து “மீமேதம்” என்றிருக்குமன்றிறே; “தவேதம்” என்கிற புத்தி பிறந்தால், பகவத்குணாச்சேஷபு. தங்களுக்கு வாகசகமான திருகாமங்களைல்லாம் போக்யமாயிறேயிருப்பது; அவற்றை வாயாச்செல்லி. பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து. தொண்டக்குலத்திலே வந்தவாயித்தவாறே ‘மீமேதம்’ என்றிருந்தகாலம் ஜம்மாந்தாமாய்த் தோற்றுமிறே. ஒரு ஜம்மத்திலே தவிஜம்மனாகிறுனிறே; ராஜர்ஷியான விஸ்வாபித்தன், அந்த ஜம்மத்திலே ப்ரஹ்மர்ஷியானுனிறே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. ‘உனக்கு நான்’ என்ற வந்ததாம், முன்பு ‘நான்னைக்கு’ என்றிருந்தவிடது வபதிரேகமாய்த் தோற்றுமிறே.

பல்லாண்டு. இப்படி அநந்யப்ரயோஜனான நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். ‘ப்ரயோஜனாந்தரபாறயப் போத்தவன் நமக்கு ஸமீத்தியை ஆசானிக்குமத்தனை பரிவனாகப் பெற்றேரேமே!’ என்று அவன் குளிரநோக்கும்; பல்லாயிரத்தாண்டென்மின். பின்னை, பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கற்கு நித்யஸ்ரீயாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். உங்களுக்கு இம்மாதத்திலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈச்சலாறுக்கு ஸமீத்தியு முண்டாகப்பெற்றால் ஆறியிருக்கிறதென்? சடக்கென மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோளென்கிறார். ... * ... * ... * ௫

அ.—ஆறம்பாட்டு. எந்தையித்தயாதி. அநந்யப்ரயோஜனர்க்கும் ப்ரயோஜனாந்தரபர்க்கு முண்டான நெடுவாசி யறித்திருக்கச்செய்தேயும், அநந்யப்ரயோஜனையழைத்த ஸமநந்தம் இவர்களையழைக்கைக்கடி. “உடாராஸூபுலவெவெதெ” என்னுமவன் சிலத்தாலும், அவரேனா இவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும், இவர்களுக்கும் அவற்றைய நினைத்துத் தேங்காதே புகுரலாம்படியாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அநந்யப்ரயோஜனையழைத்தவோபாதி இவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றார் கீழ்; இதில், *வாழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜனர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வர்த்தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்று ப்ரயோஜனாந்தரபரைக் குறித்துத் தாபருளிச்செய்த தம் முண்டப நிரளுக்குண்டானவெற்றத்தை, புகுருகிறவர்கள், தங்களுக்குண்டாகச்சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுருகிறார்கள். தந்தாமேற்றஞ் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகை ஸாதத்தவர்க்கு யுத்தமோவென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயங் கெடுகைக்காகச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே யுத்தம். “வஹமாஸ நரோகாஸொ வதஹ்வகநிலெலிதெ. வெவெதெயபிஹஸதூ வரிமஹ்வஸூஸூ” என்று திருவடி, ஸ்வசத்தியைச்

கொண்டிருக்கிற திருநாளைவேளையன்று மறைத்துச் சொல்லுகிறார். அந்தியம் போதில். தேவர்களுக்கு பலம் கிடைப்பது அஸுரர்களுக்கு பலம் (க) வந்ததற்குரிய ஸம்பந்தமில்லை. அரியருவாகி. ஒரு காலநிச்சேஷம் வேண்டாதே அவ்வகாலமும் மங்களாசாஸனம் பண்ணும்படியான வடிவையுடையவனாய், “நமஸ்கரிஷ்யமஸுரீஸிவ” என்றும், “அழகியான்றான யரியருவன் ஞானே” என்றும் “சங்கலக்த சிங்கமாய்” என்றும் சொல்லக்கூடலாகிறது. அரியையழித்தவனே. ‘அரி’ என்று சொற்கு. ஸஹஜசந்தருவான ஹிரண்யணைக்குத் துரோகிக்கவிடாதே உருவழித்தவனே. “சுதித்தெங்கும் சிவந்தபிசாந்த” என்னக்கூடலாகிறது. அவனை எழுப்பச்செய்தது பரஸந்தாந மாதேவ- பின்புள்ளவர் பகை கொண்டாலே ஒன்னுமத்தாலே. பந்தனைதீர். அஷ்டபாக்தி யான ஹிரண்யணைகை கிண்பி பொருகையால் வந்த அனுக்கம்தீர். திருவாவதரித்த திவ ஸத்தியாண்டாஸ அபதாந மானகயாலே “அனுக்கம்” என்றாகிறது. பல்லாண்டு. அநுக் லம் வாயாலே ஒருக்கால் மங்களாசாஸனம் பண்ண, அல்லவ்வுவ்வினுடைய அனுக்கம்தீராய், நித்யமாய்ப் செல்லுமென்றிதே இவர்கள் நினைவு. பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுகிறோம். ஒருக் கால் ‘பல்லாண்டு’ என்றத்தால் மாயப்பதிபிறவாணையாலே காலதந்தா முள்வதனையும் நித்யமாய்ப் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுமெனவே எங்களுக்கு வந்தது யென்றிருக்கிறார்கள். ... ..

அ.—ஏழாற்பாட்டு. தீயிற் போலிகின்ற. *ஏடுகிலத்திலே இவராலே ஆறு உதரான னைவல்பாத்திருக்க, சங்கம் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவர, அவர்களுடைய ஸங்க ராகிதார். இவர்களை யறமுத்தபோது, “வாம்பொழிவந்தொல்லைக் கூடுமிதினே” என்று நிங் கன் பற்றின புருஷார்த்தத்தகையிட்டு வாருங்கோளென்றும், “நமோகாராயனாய” என்று அந்நாயபயோஜனாய வாரூங்கோளென்றும், “நாமகரமும் கங்குலிய” என்று விரிஷஜ்ஞார் பரிநா ஹி ப்ருபபடியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் உபேக்ஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்று நினை அனக்களை யறைத்தது. அதில் கந்தாத்தபுருஷார்த்தத்தகை விடுகையும் அந்நாயபயோ ஜகரையையும் கர்முடைய கர்வம். அதுகூடப் பரிசுரணிக்கைக்கும் பத்திகூலர் கைகிடு கைக்கும் செய்யவழிப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ சிஹ்ரமான திருநிலச்சினை யை நிகிலவே தயக்கோபநாசங்கனிதனாய் வித்திக்குமென்று பார்த்து, அந்நாந தரித் து கொண்டி வந்திதாமென்கிறார்கள்.

மு.—தீயிற் போலிகின்ற செஞ்சுடறாழி திகழ் திருச்சக்கரத்தின்
கோயிற் போறியாலே யொற்றண்டு நின்ற குழகுடியாட் செய்கின்றோம்

பொலிகின்ற— (மேலாக) விளங்குகின்ற
சேம் சுடர்— சுவத்த கோதியையுடையது
ஆழி— மண்டலாகாரமாய்
திசுழ்— ஜுவலியாகின்ற
திருந்தகரத்தின் கோயில்— திருவாழி
யாழ்வான் எழுந்தருளியிருக்கு மிடத்தின்
பொறியாலே— சிறந்ததாலே
ஒற்றுண்டு கின்ற— சிறந்ததாய் நின்று
குடி குடி— வந்த பாரம்பரியமாக
ஆள் செப்கின்றோம்— அடிமை செய்து
வாழ்கின்றோம்,

படை— ஸேனைகளையுடைய
வானன்— பாணன்— சீனை
ஆரசித்தோனும்— ஆரசித்தோன் கவிநின்று
பொழி— சொரியாகின்ற
குருதி— இரத்தமானது
பாய— வழிந்து ஒழிப்படியாக
சுழற்றிப்— சுழற்றின
ஆழிவல்லு வுக்கு— திருவாழியிலுள்ள
யுடைய எம்பெருமனுக்கு
மல்லாண்டு கூறுதும்— திருப் பல்லாண்டி
பாடாக்கின்றோம்.
(ஊ - அனா.)

ஓயா.—தீயிற்பொலிகின்ற சேஞ்சுடராழி என்று வைஷ்ணவ கோஷ்டியாலே புருஷப் பன்னரின உபகாசனம் தியாலே ஆழ்வானைக் கொண்டிருக்கன். தீயிற்பொலிகின்ற. “நி” என்கிறதும் சந்தாதிதபாதி தேஜஸ்பதார்த்தங்க வெல்லுவதுக்கும் உபலக்ஷணம். அநிற் காட்டில் தேஜஸ்ஸு (து) வந்ததிக்கையாகிறது - “எகடுகூட நகுநீதும் உதூ உழ” என்கிற பாம்பதத்தில்தேஜஸ்ஸும் மிக்கிருக்கக்கூடவது ஆதிதபாதிதேஜஸ்ஸுக்கொழிக்காட்டில். அநிற் காட்டில் அவனுடைய திவ்யமங்கலனிகாஹ தேஜஸ்ஸும் மிக்கிருக்கக்கூடவது; அநிற் காட்டில் காசகமாயிறே திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸிருப்பது. “வாயுவாசோதி வல்குது வையுஞ் சுடராழி” என்னக்கூடவதிறே. “தவநி ஊவார வயபுலி உம் விஊ உ” என்கிற படியே அவனுடைய தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வமும் விளங்குகின்ற தென்னுநிற், திவ்யமங்கல விகாஹத்துக்கு இவன் பாகாசகனம்படி பென்னென்றில்; சேஞ்சுடர். காவமேகலிப்பாம்பு மான வடிவுக்கு இருட்டநாறில் விளக்கேற்றினுப்போலே பாம்புபுதுதானிலைந்த பாம்பு அகலாத்தாதச் சொல்லுகிறது. ஆழி திகழ் திருச்சக்கரம். இட்டநாறில் பெருவாயினப் போலே புறம்பு போச்சுற்று, தன்னிலே மண்டலாகாரமாய்க்கொண்டி விளங்குகின்றவன் திருவாழி யாழ்வானென்கை. சக்கரத்தின் கோயில். ஆழ்வா எழுந்தருளி யிருக்கிற மண் லாகாரமான வஸந்தாகர். பொறியாலே ஒற்றுண்டு கின்ற. அகாதே ம-சிற்றந்தா லே சிறந்ததாய் நின்று. திருவிவசீகையை தரித்த பின்னிறே, இவன் ஜகத்காந்திற் போலிகே போகாததத்திற் போகாதே ஸுஸ்திரானுபபிபற்றது. பகவத்க்கிளையும இதுண்டானுமிறே அநிசரிப்பது. ஸ்ரீமத்தவாசகனில்கின்றும் ஆதிதகிறே நிதானம்

பொலிவு நூலெழுந்தது. வதிவந்த கிபிதூணி வதுபாடி விவகுமணன்” என்று பகவதன்ம பந்தத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிதே யிருப்பது. குடிமுடியாட்செய்கின்றோம். “ஸவசூபவசூ ஸமண” என்கிறபடியே ஸந்தாகமாக அடிமை செய்யக்கடவோமாய் வந்தோம். இப்படி அந்நபர் ஹராபிசுப்பார் செய்யுமடி மையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிதே.

எந்த அபதாந்தத்துக்கு நீங்கள் மங்கவாசாஸகம் பண்ணுகிறதென்னில்; மாயப்பொரு படை யித்பாதி. எங்களைப் புருசரிதுத்தின ஆழ்வாணுடைய விரகாசகரான துறையிலே திருப்பல்லாண்டு பாடக்கூடவோ மென்கிறார்கள். மாயப் பொருபடை வாணனை. ஆச்சர்ய மாகப் பொருட் லைசையை யுடைய வானானென்னுதல்; ஆச்சர்யமாகப் பொருட் ஆபுதத்தை யுடைய வானானென்னுதல். “மாயம்” என்று - கந்தரிமமாய், கந்தரிமமான புத்தத்தை யுடையவ ளென்னவாராம். ஆயிரந்தோளும் பொழிக்குதிபாய. ஆயிர தோள்களாலும் மதகு திறந்தாற்போலே சத்தவெள்ளம் குறுகுகொண்டு பூமிப்பரப்படையப் பரம்பும்படி. பொழிதல்- சொரிதல். இதுக்கு இவன் பண்ணின ல்லாபாதத்தலவேதென்றில்; சுழற்றிய. திருவாழினை விடவேண்டி நிறில்லே, சுழற்றினகித்தனை. அவன் ஒருக்கால் திருவாழினைபார்க்குழற்ற, வானா னுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருக்காலே மலைக் கொடுமுடிகளப்போலே முறிப்புகிழுகுந்தன. வானா னுடைய தலையை அருந்தொழிந்தது குற்றம் போசாமையன்று, உடைபி திற்றினை பாசாமையுமாகவும், தேவதாந்தரபஜகர் பண்ணுவார்க்கு பலபிறு வன் னுமிடத்துக்கு மச்ச மாகவும். அதுவாறு- “பரிவின்தி வாணனைக்காத்தும்” என்று பாதிஜ்ஞை பண்ணி, புத்தத் திலே இவனைக்காட்டிக்கொடுத்து, அபரிகரனுப்க்கொண்டு முறுகுதாட்டிப்போனான் ரக்ஷகன், ரக்ஷாபுரகன் நோன் தலையிடுண்டான். “உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு கான்பட்டதோ!” என்றும் “என்னை அபரித்தா கான்பட்டதோ!” என்றும் இருவருங்கூ ட் காட்டிக்கொண்டு கதறு வாகையிதே பலபாய்விட்டது. ஆழிவல்லாணுக்கு: “விஸ்வல்லான்” “வாவ்விஸ்வான்” “தோவ் வல்லான்” என்னுமாய்ப்போலே. “யஸ்யஸா ஜககா துஜா” என்கிறபடியே பிராட்டியை வான்கொள்ள இட்டிர்பிறத்தல், திருவடி. தோளிலே கத்தரிக்கசிருத்தல், கைபிராமல் திரு வாழினைப்பாடி த்தல் செய்யுமதாய்த்து ஸர்வாதிகத்தவத்துக்கு வகைமை. பல்லாண்டு உறு துமே. அத்தனைசாமிலே அடிமைசெய்த ஆழ்வாணுடைய விரபுநீரும், அடிமைகொண்ட கந்திரா னுடைய விரபுநீர்க்கும் மங்கவாசாஸகம் பண்ணுவாணப்பெற்றதில்லை; அங்விருவ ளிே இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோ மென்கிறார்கள். ... ..

அ.---எட்டாம்பாட்டு. கெய்யிடை யித்பாதி. * அண்டக்குலத்திலே பழைத்த ஸீசுவர் யார்க்கிருகன் இசைத்தருவா, அவர்களைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறார். * வாழாவிடவழத்த அந்நபர்

புகுந்நிபவர்களானகயாசிலே அநிலுடைய கூடத்ததை தோற்றப் பேசுகிறார்கள். அன்டா
தயகஷணை பரதிறயாவுக்கும் தாரகபோஷக போக்யங்கனோடே பரபோஜனம்; அதற்கு
நேரப்பட்டு பகவத்கீதையை 'எனக்கு' என்கிற அபிராபத்தால் வந்த ஸ்வரூபஹாநிதி
யிதே பலம்.

மூ.—நெய்யிடை நல்லதோர் சோறு நியதமு மத்தாணிச் சேவகமும்
நையடைக்காயும் கழுத்துக்குப் பூனோடு காதுக்குக் குண்டலமும்
மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமுந் தந்தேன்னை வெள்ளியிராக்கவல்ல
பைபுடைநாகப் பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே. அ.

பதவரை.

நெய் இடை— நெய்யோடு ஒத்த
நல்லது— மிக்க நனையையுடைய
ஓர்— விலகலுடைய
சோறும்— சோறும்
நியதமும்— எப்பொழுதும்
அத்தாணி— பிரிவில்லாத
சேவகமும்— சேவையும்கூட
நை அடைக்காயும்— நையா விட்ட வெற்
திலைப்பாக்கும்
கழுத்துக்கு— கழுத்தி லிதேற்குரிய
பூனோடு— (கண்டுகைமுதலிய) ஆபாச
ங்களும்கூட
காதுக்கு— காதி லிதேற்குரிய
குண்டலமுந்— குண்டலமும்

நெய் இடை— உடம்பிலே தூசு
நல்லது— மிக்க மணத்தையுடைய
ஓர்— ஒப்பில்லாத
சாந்தமுந்— சந்தமும்
தந்து— கொடுத்தது
என்கை— அடியேனை
வெள் உயிர்— அத்த ஸ்வபாவமுடையவரை
ஆக்கவல்ல— ஆக்கத்தக்கவல்லவரையுடைய
பை உடை— பணங்களை யுடைய
நாகம்— திருவனந்தாழ்வானுக்கு
பகை— விரோதியான பெரிப திருவாய் நாயர்
கொடியானுக்கு— தவஜபாகமுடையவனானுக்கு
பல்லாண்டு கூறுவன் — திருப்பல்லாண்டு
பாடா திண்ணன்.
(of அமை.)

வ்யா.—நெய்யிடை. “இடை” என்று- கிறையாய், நெய்யோடொத்த நோடுநென்
னுதல். “இடை” என்று- நடுவாய், நெய்யினிடையிலே சில சோறு முண்டென்றுவாகல்.
இத்தால்- போஷகபரகரமான தாரகதர்வயத்ததைத் தருமென்கை. நல்லதோர் சோறும். போ
றுக்கு நன்மையாவது- இட்டவன் ‘இட்டிடம்’ என்றிருத்தல், உண்டவன் ‘இத
கென் செய்வோம்!’ என்றிருத்தல் செய்யாத சோறு உதாவது- தாய்வு பதாவது

நியதமும். அநாதிறை- இச்சுவரன் சக்வரணை கொடுக்கிறான் அஷ்டிராசாரிநாகன்
 என்னும் அது அழித்தவன் யும் அஸ்வஸ்ச்வரத்தை ஸபாநாகம் பண்ணிக்கொடுக்குபவர
 னாகையாலே “நிபந்தமும்” என்னிறது. இத்தாலேயே “அந்ததாந்தி” என்றும், “ஆந்த்
 தன்” என்றும் இவ்வப்பத்துக்கு இரண்டு வகை சொல்லிற்று. அவ்வளவந்தி க்கே தெவநாக்
 தாங்களைப்பற்றி சக்வரணை எல்லேசெய்யு மன்றும் தந்திரைச் செய்திடு மெனென்னாக. அநிலை
 ச்வரணிப்ட சோதநதை தீண்டு அவனை எல்லேசெய்யும் கந்தக்கிதே ஸர்ஸாநிகன்; தன்
 எல்லேசெய்யு மன்றும் தந்திக்குப் உதாநநிதே ஸர்ஸைசுவரன். அத்தாணிச் செவநமும்.
 “அத்தாணி” என்று- பிசியாமை; “சேவநம்” என்று செவநம். இவ்வப்பந்தித்திதும்.
 அநாதிராவணையும், அந்தம். ஸம்ந்திதும். அநதப் பாயோஜநிதேயநி கந்திவாநிதே.
 ஆனால் இவ்வப்ப ஸாதநதையையும் “தந்து” என்று பாயோஜநிதேய டெய்கம்ப ரொல்லு
 வா நென்னென்னில்; வெள்ளாநிபாணியிப்பு சோல்லுகூறல் மாயகையாலே அநத ஸாதந
 மும் ஸ்வயம் பாயோஜநமாநிதே எழுப்பாது. அநதப் பாயோஜநிதேய ஸ்வயம் பாயோஜந
 மாய நிலைமை ஸாதநமாகக் கொள் கத-தாயான இவ்வப்பத்தைத் தந்திதென்னகை.

கையடைக்காயும். தாயக போஷநர்கள் கிறே சொல்லிற்றும், போல்- போக்ய
 யுநந்திதங்களைத் தந்தபடி சொல்லுகிறது. திருக்கையாலே எட்ட. வெற்றிலைப்பாக்கென்று
 இவர்கள் பங்கல் கொண்டதாலே எட்ட சீர்மாயைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதன் சேஷி
 ஸய்குறித்து இதும் பாகாரத்தாலே எதிரே சேஷியாவான் சேஷபூதன்கு இவ்வது. கழுத்
 துக்குப் பூணூடு காதுக்குக் குண்டலமும். தேவந்தாந “உந்தேயயம்” என்றிருக்குமாயினும்
 யாலே தன்னுடம்பைய லங்குகித்து, அந்நத யதாநித்திதற்கு மடைநிதே இவ்வப்பந்தி
 பகவத்பாறும் சக்வரணை யலங்குகித்து, ஸதா தந்தாயம் பண்ணி எழுக்கிற வல்லனோ; ஸ்வரூ
 பந்நத யுரைந்து ஐந்தாந வையக்பபக்திகளை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபணாயக நினைத்திருந்
 திருநல்லனோ. “கழுத்துக்குப் பூணூடு காதுக்குக் குண்டலமும்” என்று கிரேஷியா
 நென்னென்னில்; தன் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், தாட்டச் கொண்டபடுமதுவே தன் கு
 ப்பாயோஜநாந எழுக்கையாலே. அவ்வாந்தாங்கலில் அங்கு விவகந்நயப்பாணங்கள் தன்
 கண்ணுக்கு விஷயமாந எழுக்குகிறே. பெருமான் மீண்டெழுந்தருளின வானிலே இத்தான்
 வாக்காட்டின ஹாரத்தைப் பிராட்டியும் தாமு மிருந்து திருவடிக்குப் பூட்டி னுப்போலே,
 சக்வரன் படுகது ‘இது கழுத்துக்காம், இது காதுக்காம்’ என்று திருக்கையாலே பூட்டி வ
 ஹாரமாமும். “பூஷெஷி ஸு-ஹமே! ஹாரம் பஸ்ய து-ஷாஸி ஹயிமி!” என்கிறபடியே
 இத்தான் கொடுத்தவர்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமான் வங்கிப் பார்த்தருளி, பிராட்

அவ்வாறு சொல்லிவிட்டு ஆதரித்துக் கொடுத்தார். தந்தையார்
ஆதரித்துப் பூட்டி நிறை.

மேய்யிட. திருவடிகளில் குசி பிறத்த பின்பாகையாலே ' உடம்பு தபாஜ்யம்
கிற சித்தாவு தோன்று குத்தலித் துள் சொல்லுகிறாடி. நல்லதோர் சாந்தமும். சாக்.
இறுக்குத் தாக்கமாகப் பெற்றதோ ! " ஸவ-புமஹி " என்கிற வடிவுக்கு ஸத்
குப்ணை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே யிருக்கும் சாந்தை யன்றோ வானக்
[ஸ-மஹி மீதக] குப்ணை, கம்ஸனுக்குப் பரணியோடே சாந்து கொண்டுபோகா
' வாரீர் பெண்டிள்வாய், நமக்கும் நம்மண்ணற்கும் சாந்திடவல்லீரோ ? ' என்ன; உ
வையும் விருப்பையுந் கண்டு, வந்தீர்வ பாய்த்துமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டித்
' இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின் வாசி யறியமாட்டார்கள் ' என்று ஆக்கல
படுகின்றன யிட்டான்; அந்தைப் பார்த்து, ' சாந்தம் கொளுத்தினபடி அழியினது, உ
கியதன்று ' என்ன; அதுக்குமேலே யொரு சாந்தைவிட [ராஜாஹ-பு] இது கட
ருச் செருக்கிலே பூலாமித்தனை, வாசியறிந்து பூவவார்க்கு ஸதர்சமல்ல. அன்றியே
களுள் சாந்தென்னவுமாம். [ரு-விரி] ஸௌகந்த்யம் கிடக்க, நிமமழகியதா
தென்ன; ' இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின்வாசி யறித்தபடியே
என்று ஆதரித்துப்பார்க்க, [ரு-விரி, ரா-ந-ப] உன்முகத்திலாதரத்துக்கு ஸதர்சமா
வேண்டாவோ நீ யிடும் சாந்தம் என்ன; அவனும் தலையான சாந்தையிட [ரு
ம-பா-சு ஸப்யஸ] எங்களுடம்புக்கு ஸதர்சமான மேதக வஸ்துவை யிட்டு
துத்தா என்றான். அதாவது- " பூசுஞ் சாந்தும் " என்கிறபடியே உன்னுடைய ஆதர
ஸம்ஸ்கர்த்தபாக்கித்தா வென்றபடி. இப்படி இவன் ஆதரித்துச்சாத்தின மானிகைச் ச
கிற தம் திருக்கையாலே பென்னுடம்பிலே பூசிற்று.

தந்து. தந்தபோதைத் திருமுகத்தில் கௌரவத்திலும் ஓளதார்பத்திலும்
ஸிச்வர்பததை விட்டு, அவன்றானே யவையுமென்னும்படி யாய்த்துத் தந்தது.
வேள்ளுயிராக்கவல்ல. " கொரெணா-தூவஹாரிணா " என்கிறபடியே ஆதர
யப் பண்ணி, அதிலுலே சுதூதா பாயோஜகாமனாப் ஸம்ஸாரியாப்போந்த
வேள்ளுயிராக்கவல்ல. முன்பு சுதூதாய்ப் போந்தாருருவன் சுத்தஸ்வாவனான
தெயியாதபடி ' அஸ்பாஷ்ட ஸம்ஸாகந்தரிலே யொருவன் ' என்னலாம்படியாய்த்
யிகரித்தது. வல்ல, நன்னதொரு ஸ்வபாவ விசேஷத்தாலே வஸ்துவை வஸ்தவர்ப
சாந்தனென்கை.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உடுத்தியாதி. * வாழானிலே யவழத்து * எந்தை தந்தை யிலே வந்து கூடின அந்நயப்போஜந் பாசுரத்தாலே அவர்களுடேகூடித் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறாநிலை.

மு.—உடுத்துக் களைந்த நின்றிதகவாடை யடுத்துக் கலத்ததுண்டு
தொடுத்த துழாய்மலர் குழிக் களைந்தன குமேத்தொண்டர்களோம்
விடுத்த திசைக்கருமம் திருத்தித் திருவோணத் திருவிழவில்
படுத்த பைந்நாகனைப் பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. கூ.

பதவுரை.

உடுத்து— திருவரைசிலே சாத்தி
களைந்த— கழித்துப் பொகட்ட
நின் பிதக ஆடை— உன்னுடைய திருப்
பிதாம்பாத்தை
உடுத்து— தரித்து
கலத்தது— னீ அமுதுசெய்த கலத்தில்
மிசுந்த ப்ரணாதத்தை
உண்டு— ஸ்மீகரித்து
தொடுத்த— தொடுத்த
துழாய் மலர்— திருத்துழாய் மலர்களை
சூழிக் களைந்தன— னீ திருமுடியில் சாத்திக்
களைந்தனவாக
சூடும்— முடித்துக்கொள்ளுகிற
இத்தொண்டர்களோம்—இப்படிப்பட்ட அடி
யா யிராநின்றோம்;

விடுத்த— நியமித்த
திசைக்கருமம்— திக்கிலுள்ள கார்பயத்தை
திருத்தி— குறையறச் செய்து
திருவோணத் திருவிழவில்— திருவேணா
மென்கிற திருநாளிலே
படுத்த— படுக்கப்பட்டி
(அதனால்)
வப— விகலித்த பணங்களை யுடைய
நாகு அணை— திருவனந்தாழ்வான்மேலே
பள்ளி கொண்டானுக்கு— திருக்கணாவளர்ந்
தருளு மவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாபாசனம்
பண்ணுகிறோம்.
(வ - அசை.)

ஸ்பா.—உடுத்து. திருவரைசிலே ஸுஸங்கதமாகச் சாத்துகையாலும் திருவரைசிலே முசிகையாலும் தந்தஸம்பந்தம் தோற்றும்படி ஒற்றுமஞ்சனாலும் மாளிகைச் சார்தாலும் சிஹ்ரிதமாம்படி யடுத்து. இவை யித்தனையும் ப்ரார்த்தையமாம்படி யிருப்பார்கிலர் நான்கள். கோபிந்த பந்தனாவையனையும் தந்தஸம்பந்தம் தோன்றின திவ்யங்களை யடைந்தா

இதனால் "என்று சேதத கோடியிலேயே நிறுப்பித் தாப்பத்தைச் சொல்லுகிறது. உத்தேசித்தே அகல்யப்பயோஜனாக்கு ஆபரணம். அகலனன்றியே (உ) "வஸ்து மரபு" என்றிருக்கிறது. அகல்யப்பயோஜனாக்கு அகலனன்றியே வந்தவாறே பாதிபத்தி வேறுபட்டிருக்கிறது. அகலனன்றி இடடைப்பிடித்துக் கொடுக்கு மவர்கள் வாக்காகப் பிடித்துத் தங்களை விரைவுபடுத்தி நுத்தியோக்யமாப்படி பண்ணிக் கொடுப்பார்கள்; அதுவார்த்து இவனுக்கு இடையே.

கலத்ததுண்டு. அமுதுசெய்து கைவாங்கின தனிகை மாற்றினால் பாஸாதா போத்யம். (க) "வஸ்துமரபு" கொடுத்த சொஷ்டவாழ்நா" என்னக்கடவதிறே. ப்ரஸாதமே தாசுமா நிருப்பார் சிலர் நாங்கள். (ச) "மரபுமரபு" ஆஷ்ட மரபு" எனது விதிப்போ, பாதிபத்தி பாதிபத்தி பண்ணுவார்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதார்; ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதார், தத்வத்தியத்தமாக பாதிபத்திபண்ணுவார்கள்; பகவத்ப்ரோமாயுத்தர், ஸ்வரூபப்போஜனா சென்றிருப்பார்கள். இச்சேஷ்வை காஷ்டைபான ததீயருடைய பாஸாதம் "தருவால்" என்றவாடியே (இ) அதிக்ந்தாதிகாராயிருக்கும். ஸ்வரூபதாசனான தாசகயாரே ப்ரோஜனாந்தாபாநுக்கும் கோக்யமாயிறே பகவத்பாஸாத நிருப்பது.

தோத்தேயித்தாதி. நிருத்தனாய் பாதிக்கும்போதும் தோதிக்குப் போதும் 'அவன் சாத்தியருப்பிருக்கிறான்' என்னும் ஆதாந்தாலே ஸம்ஸ்க்ரதாய்ப் சாத்தியகழித்தான் குறிமகம் எங்களுக்கு உத்தேச்யம். அவை பூசருமேப்போது புத்திரிலே கோய்த்துச் சூடு மாப்போலே, தத்வத்தியத்தாலே விலகலையா நிருக்குமென்பதை. அவன்ருளும், சிலர் * குடிக்ககித்த மடையின் அவதாரமாவதுகையாலே குடிக்ககித்திருக்கிறே. இத்தோண்டுகளோம். இப்படிப்பட்ட அடியார்களிறே நாங்கள். நாக்கொன்று உத்தேசல் ஜீவத்தால் சூடுசெய்யுமார்க வன்றிக்கே, அவன் கழித்தனைகொண்டு தேறையாற்றாமாய்ப்படி. ப்ரத்தியுமார்களிறே நாங்கள்.

ஸ்வரூபவித்தபத்தமாக அத்தலையால் உச்சித்தங்களை ஆகாங்கித்து, 'அவனின் ப்ரபுபன்' என்றிருக்குமத்தனையோ வென்னில்; வித்தேசுத்தியாதி. ஸ்வரூபவித்தேசுத்தியாதி ப்ரபுபன் கொண்டு, இப்படி தேறையாற்றா நடத்துமவர்களிறே நாங்கள். வித்தேத்தினைக்கருமம் திருத்தி. (ச) "சூயசாஸ்து" என்கிற ஸத்தேசமே (எ) தாசகமாக வலின கார்யத்தைச்செய்யுமார்களிறே. திசைக்கருமம் நிருத்ததுகையாவது - அத்திக்குக்கு வேறொருவரை வலிவெண்டாசுபடிசெய்து தலைக்கட்டுகை. ஸ்வரூப வின கார்யத்தைக் குறையச்செய்யுமார்கள் அடியார்; அத்தைக்குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அனுக்குமேலே, அனுக்கு அகலிக்கையால் கார்யத்தையால் விசாரித்திருப்பது - ஸ்வரூபவின கார்யத்தைச் செய்வது.

(e) பலபரிகாசமும் பண்ணி, ஊரிலாணையும் தலைமுறித்து, மூலையடியே போம்படியுபண்ணி வந்தாளிறே. திருவோணத்திருவிழவில். ஏனின காய்த்தைச் குறையறச்செய்தவனவிலும் பாய்ப்பதி பிறவாமைபாலே, திருவவதாரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்கன திவஸத்திலே என்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று மங்கனாசாஸனப்பண்ணி வந்ததிக்குமவர்கள்.

படுத்திந்யாதி. அத்தாலும் பாய்ப்பதி பிறவாமைபாலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வராமைக்கு மங்கனாசாஸனம் பண்ணுகிறார்கள். படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ச்சிலைத்தாலே விசுவிதமாக நின்றுள்ள பணத்தை யுடையதும், மென்மை குளிர்ந்தி நார்தம் என்கிறவற்றைப் பாக் தியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே கண்வளர்த்தருளுகிற வழகுக்கு மங்கனாசாஸனம் பண்ணுகிறோம். ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனாயும் மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை. அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே வீகர்த்தகைப் பண்ணும்; இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும், “கிடந்தீதோர் கிடக்கை” என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்கவெண்ணாத வழகிறே கண்வளர்த்தருளுகிறபோதையழகு. ஒரு வெள்ளி மலையிலே காளபேகம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்த்தருளுகிறபோதை பாபாக ஸஸத்தை அருஸந்தித்தால் மங்கனாசாஸனமொழியச் செல்லுமோ வென்கிறார்கள். ... * கூ.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. எந்நாளிந்யாதி. கீழிற் பாட்டில் புகுத்த அந்நாய்ப்யோஜநர் நெறாபாதநாரிலும் தங்கள் பாரதந்தர்பமே ஸ்வாபுமாரிருக்கிற வேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுத்தார்கள்; இதில், பாய்யோஜநார்த்தபார புகுகிறார்களாகையாலே, தங்கள்பக்கம் அந்நாநிருப்பதோசேற்றம் காண விசுவல்லாமையாலே பகவத் பரபாவத்தால் தங்களுக்குப்பிறந்த ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகிறார்கள். பிச்சுவார்த்த தியும் ஸந்ததனுகிறபோது “சார்தமும் தந்தென்னை வெள்ளையி ராக்வல்ல” என்று பகவத் பரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்திறே புகுத்தது. அவன்முன் நானபேக்ஷித்த (உ)கஷ்டார புகுஷார்த்தத்தைத் தந்துவைத்து என்னை சந்தஸ்யாவனாக்கினென்று ஆச்சரப்பப்பட்டான்; கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் (உ)கஷ்டார புகுஷார்த்த ஸம்பந்தம் (ச)யாவதா த்மபாவ விசாசகாமையாலே ஆச்சரண வேளையிலே மீட்ட ஆச்சரயத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

மூ.—எந்நாளே எம்பெருமா னுன்றனக்கடியோமென் நெழுதுப்பட்ட வந்நாளே யடியோங்க ளடிக்குழல் வீடுபெற் றுய்ந்ததுகாண் செந்நாளித் திருமதுரையுட் சிலைதுளித் தைந்தலைய பைந்நாகத் தலைப் பாய்த்தவனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. ௨.

பதவுரை.

அந்நாள்— அந்நாள்

அடியோங்கன்— சேஷ பூதர்களான எங்க
ளுடைய

குடில்— வீட்டிலுள்ள புத்ர பௌத்தாதி
ஸந்தாநமும்

அடி— அடிமைப்பட்டதாய்

விடு பெற்று— போகூத்ததைப்பெற்று(அல்
லது) அஹங்காராதிகளை வி
டப்பெற்று

உய்ந்ததுகான்— உஜ்ஜீவித்ததுகான்;

செய்தது— கடைசியுடைய ஆபத்தாகிய

ஓள்ள) கில்லை முறித்து

பீர்த்தலை— பீர்த்து தலைகளை யுடைய

பை— பார்த்தபணங்களை யுடைய

நாகத்தலை— கானிய நாகத்தின் தலைமேலே
பாய்ந்தவனே!— பாய்ந்தவனே!

உன்னை—(இப்படிப்பட்ட செயல்களை யுடைய)
உன்னை

பல்லாண்டு கூறுது— மங்களாசாஸனம்
பண்ணுகின்றோம்.

(ஏ - அஸை)

வ்யா.—எந்நாள். “ அந்நாள் ” என்னவாமைத்திருந்தா, “ எந்நாள் ” என்கிறதா—
வகுத்த சேஷி பக்கவிலே கூடாத்த புருஷார்த்தத்தை, அபேக்ஷித்தகாலமா நிரூக்கச் செய்
தேபும், (க) “ஸுபுஷா தாவ நெ மிஸா” என்கிறபடியே மங்களாசாஸனம் பண்ணு
கைக்கு யோக்யமாம்படி புகுநிறுத்தின திவஸமென்று அந்நாளைக்கொண்டாநிகிறார்கள்.
புகவத்ப்பாவந்தான், விஷயிகரித்த திவஸத்தையும் கொண்டாநெப்படியா நிரூக்குகிறேன்.
அவதாரத்தி லேற்றஞ் சொல்லுகிறவளவில் தஜ்ஜுத்ததிவஸமென்று அந்நாளும் கொண்டா
டப்பட்டதிறே.

ப்ரபோஜுநாந்தாத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன். அஹிவாழிந்து அந்யாய்யோஜு
நகைக்கு அடிபென்னென்னில்; எம்பெருமான். கூடாத்த ப்ரபோஜுநாந்தை அபேக்ஷித்து
நிருபாதிச சேஷியான உன் பக்கவிலே வருகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்த்யாய வந்த சேஷத்தா
மே (உ)பலித்துவிட்டது. வகுத்த சேஷியானுமும் அபேக்ஷித்தகளை யொழிய புருஷார்த்தா
ந்தாங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்தபக்கவிலே ஒரு ஸம்முதல் வேண்டாமென வென்
னில்; உன்றணக்கடிபோமென் றெழுத்துப்பட்ட. அடியோமென்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான
சப்தத்திலே எங்களுக்கு அர்வயமுண்டு; நெஞ்சிலின்றி நெ மி, மக்கி லும் வாய் நுண்டான
மாத்தாங்கொண்டு தாவல்ல சக்தி யுண்டிறே புனக்கு. அதுபைந்து வாசகமான பட்டம் கைவ
ல்யார்த்தியுடைய உபாஸகத்திலே யுண்டிறே. (க) “ஸுபுஷா தாவ நெ மிஸா” என்கிறபடியே
மங்களாசாஸனம் பண்ணுகின்றோம். (ச) அகவா, ஆரீ ஜமொருவர்பக்கவிலேவதேனுமொன்றை
வேண்டிச் சொல்லிலும் நமச்சப்த ப்ரபோகம் பண்ணக்கடவதாயிறே நிரூப்பது; அதுவும்
(நி)ஆத்யாதா தம்ம வாசகமிறே. அதுவே எங்குபக்கல் கைமுத்தலென்றோர்கள். “எம்பெ

துப்பட்ட நாள, எந்நாள் - அந்நாள் ” என்றவய்யம். “அந்நாளை ” என்கிற அவதர்சனாத்நாலே- அதொழிய எங்கள்பக்கல் ஆதுகூல்ப லேசமுமில்லை யென்று கருத்து.

அத்தால் பெற்ற தென்னென்ன ; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜக பரப்பரைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். அடியோங்க வித்யாதி. அடியோங்கனாகப் பெற்றோம் ; குடினும் அடிக்குடி லாகப்பெற்றது ; வீட்டை லட்சிக்கப் பெற்றோம் ; உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றோம். அடியோங்கள் என்கிறார்கள்-அஹங்காரகால்தராய் தததுகூலமான கஷ்டத்தாபுருஷாத் தந்ததை அபேக்ஷித்த உன் திருவடிக்களிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள், அதுபோய் தாஸ்பைகரணாகப்பெற்றோம் அடிக்குடில். “ குடில் ” என்று - கர்ஹம். அத்தாலே கர்ஹஸ்தான புத்ர பௌத்தாத் கறும் அடியாராகப் பெற்றோம். “ கல்லபத்ததால் மலைவாழ்வார் ” என்னக்கூலவதிறே வழுத்துப்பட்டது தங்களைளிலேயாகில் புத்ர பௌத்தாதிகளானில் ஸ்வரூபஜ்ஞநம் பிறு தபடி பென்னென்னில் ; முத்துப்பட்டதுறையைக் காவலிடேவன் அசல் துறையைபு காவலிடமாப்போலே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளானும் அஹங்கார மமகாரங்கள் புருராதபடி விஷயி கரித்தானென்னகை. இவர்கள் ஸங்கதாதகிற பாட்டினும், “ குடி.குடி யாட்டுசெய்கிற் றோம் ” என்றார்களிறே. சேஷிணத்திறாலே சேஷபூதர் கர்ஹத்ததை “ குடில் வளைக்க ” என்று சொல்லக்கூலவதிறே. வீடுபெற்று, வீட்டை லட்சித்து. அதாகிறது அஹங்கார மம கார கார்ப்பான லீச்வர்ப கைவல்லங்கனாகிற த்பாஜ்யங்களை விடப்பெற்று, ப்ராப்ப லித்தி யோபாதி த்பாகலித்தியும் ப்ராப்பார்த்தித்தமிதே. உய்த்துகாண். ‘தாஸ்யம்’ என்றும் ‘உஜ் ஜீவநம்’ என்றும் பர்பாயம்யோலேகாணும். “ உய்த்துகாண் ” என்று அறிபாதானை அறிவிப்பாணார்போலே சொல்லுகிற வினாக்குக் கருத்தென்னென்னில் ; உபகரித்து விஸ்ப ரிசுதுப்போவாறு ி ; ி பண்ணின உபகாரம் நாங்களுதேதிக்கக் கெளவென்கிறார்கள்

சேர்நாவிரியாதி. ப்ரயோஜகாத்நாங்களைக் கைவிட்டு அகர்ப்ப்ரயோஜகானிகோளா மில் இனி கர்த்யமென்னென்னில் ; உனக்கு மங்கலாசாஸனம் பண்ணுகையே கர்த்பமென் றெழர்கள் ; விஷயமேகென்ன ; சேர்நாள். அவதாரத்துக்கு எகாத்நான நாளாகையாலே, அழகிய நாளென்கிறார்கள். தோற்றி. அதீகந்தியமான விகாஹத்ததை (சு) “ஸகயே ௩௦௩ நய ௩ விஷய தாஜ்ஜக” என்கிறபடியே உகவாதார் கண்ணுக்கும் விஷயமாய்ப்படி. தோற்றுவித்து. திருமதுறையுள். அதுநாணும் கிர்ப்பமான அயோத்யையிலேன்றிக்கே, சுந்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிறவூரிலே. சிலை குணித்து. அவ்வூரில் தங்கவொண்ணாமையாலே திருவாய்ப் பாடியிலேயோய் மறையவளருகிற ி, மறித்தும் அவ்வூரிலே புருத்து கம்ஸனுடைய ஆயுத சாலையிலே புக்கு வில்லைமுறித்துப்பூசலை விளைத்தாய். அதுகூலரடைய ‘எனவருகிறதோ’

பிதே தீபடி.

“கற்றாவதாரமென்றால் ஆழ்வார்க்கெல்லாரும் ஒக்கப்பரிவராயிருப்பார்கள் ;
திருக்கடவுள்” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க. “ராவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாங்கள்
மிடுக்காய், குணசிக்ருமாய், பிதா சம்பாஸ்த்தகனுமாய், மகத்திகள் வளிஷ்டாதிசுருமாய்,
ஊர் ஆபேபாந்ஸபயுமாய், காலம் கல்ல காலமுமாயிருக்கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒரு பய
மிட்டல் ; இங்கு, வந்தது பிறத்தனிடம் சத்ருகர்ணமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்துநலியும் அகஷ்
பார்த்திகளை வாக்காட்டும் க்ருதானுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர் இடைச்சேரியுமாய்,
பிள்ளைகள் தாங்கள் திம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்தோடு தோன்றினடியா பிருக்கையாலே
‘வன்வருகிறதோ!’ என்று பரிசைக்கு ஆழ்வார்க்கெல்லாநிலைகாணும்” என்றருளிச்
செய்தார். உன்னைப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. இப்படிப்பட்ட அன்னை அதுஸந்தித்தால் மங்களா
சாஸகமெழிப தரிக்க விரகுண்டோ வென்கிறார்கள். ௮

அ.---பதினோரம்பாட்டு. அல்வழக் கெத்பாதி. * அண்டங்குலத்திலே ஆறுபுரு
ராய், “கெய்யிட” என்கிற பாட்டிலே ஸந்தகரான ஐச்சுவாயர்த்திகள் பாசுரத்தாலே
திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

மூ.—அல்வழக் கோன்றுமில்லா வணிகோட்டியர்கோ னபிமானதுங்கள்
செல்வனைப்போலத் திருமாலே னானுமுனக்குப் பழவடியேன்
நல்வகையால் நமோநாராயண வேன்று நாமம் பல பரலிப்
பல்வகையாலும் பவித்திரனே புன்னைப் பல்லாண்டே கூறுவனே. கக.

பதவுரை.

பல்வகையாலும்— ஸர்வபாகரங்களாலும்
பவித்திரனே!— பரிசுத்தனுனவனே!
திருமாலே!— ஸ்ரீபெருதியானவனே!
அல்வழக்கு— விபரிதவ்யவஹாரங்கள்
ஒன்றும் இல்லா— ஒன்றுமில்லாத
அணி— ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான
கோட்டியர்— திருக்கோட்டி. பூரி உள்ள
பூரிவைஷ்ணவர்களுக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரப்
அபிமானதுங்கள்— “தாலோஹம்” என்

பழ அடியேன்— அநாதிலித்தான தாஸ்
யத்தை யுடையனா பிரா
நின்றேன்
நல்வகையால்— விலகாணப்பகாரமாக (அ)
த்தாது ஸந்தாகநகரேடு)
கமேக காதையனா என்று— (“நான் எனக்கு
உரியனல்லேன், எம்பெருமானுக்
கே உரியன்” என்னுடையத்தத்தை
ச்சொல்லுகிற) திருவண்டாகாத
தை அதுஸந்தித்து

நாமம் பல— அநேகமான திருநாமங்களை
பாணி— வாயாரத் தொல்வி

மிக்சே, 'அத்தலைக்கு மங்கலாசாஸநம் பண்ணுமதொன்றுமே வழக்கு' என்றாயிற்று அவ்வுரிவாள் ஈரிருப்பது. இதுக்கடி 'இவர்' என்று தங்களுக்கு நிர்வாஹகாரவாய்த்து நினைத்திருப்பது. "அணி" என்று ஆபாசமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபாசமான ஆரென்கை.

அபிமானதுங்கள். அபிமானம் சேஷத்வ விசேஷியாநிருக்க, அத்தால் மிக்கிருப்பதென்பா னென்னென்னில்; காந்தால்வந்த துர்மாதமாயிற்று தபாஜ்பம்; "நாஸோஹம்" என்கிற வைஷ்ணவாபிமானம் உபாதேயமாகையாலே அத்தால் பூர்வா ஈரிருப்ப தென்கிறது. அதாகிறது - உகந்தருளின கிலங்கனிலுண்டான குறைவு சிறைவுகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹயாத்நையில் குறைவு சிறைவுகளும் தம்மதாயிருக்கை. "செல்வன்" என்று ஸ்வரூப பராபுரமான ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றவசென்கை. அதாகிறது ஜ்ஞாநபக்தி வைபாக்யங்களால் குறைவற்றிருப்ப தென்கையும், (உ) "உக்ஷணொமக்ஷிஸ்யஜிஹ்" என்கிறபடியே (௩) "சுஷோமஸுக்ஷிஸ்யஜி" என்றிருக்கையும். போல. (௪) "உவரோநசிஸெஷாணாஸுபயகுநாபு" என்கிறபடியே ஸாதத்தவிகர்க்கு உபமாநபூமியா ஈிருக்குமவர். இவரை தர்ஷடாந்த மாத்கிக்கொண்டு, "பழவடிபேன்" என்று முன்பு ஐச்வர்யாந்தியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் சிறத்தவன் சொல்லுகை அநுபாந்தமன்றோ வெள்ளில்; காந்தால் வந்த அஹங்காசம்போனால் நாஸ்பம் ஸர்வாத்மகளுக்கும் ஸத்நாபாயுத்த மாதையாலே சொல்லுகிறார்கள். அதலா, கைஸர்க்கமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும் இன்று ஆசாரிக்கு உலுஹுக்கும் வாசினையாதே விஷயிகரிக்கும் சர்வாநிப்பாயத்தாலே சொல்லுமாம்.

திருமாலே, 'இவ்வாத்மவஸ்து ஒரு மிதுசசேஷம்' என்று சேஷத்வ பரநிஸம்பந்தினைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் மாதாநித்சேஷத்வமும் தேவதாந்தா சேஷத்வமும் காடோபாநிகமென்கை. அநவா, தேவாநிருக்குப் பிதாபு திருபகபூதநயா ஈிருக்கிறபுப் போலே, எங்களுக்கும் நாஸ்பம் சிநுபக சொன்கிறார்கள் என்றுமாம்.

நானும். பரயோஜநாத்நா பாதநயாலே அநாதிகாலம் அப்பாந்தஹனாப் போந்த நானும். சேஷிபகவிலே பரயோஜநாதத்ததை யபேஷிக்கைகபாலது- பதில்ததை பாதா வின் பகவிலே வ்யாசோத்ததை அபேஷிக்கெவோபாநிசேதே. உனக்குப் பழவடியேன். உனக்கு சேஷித்வம் அநாதியான வேசபாதி எனக்கும் சேஷத்வம் அநாதி பென்கை. உனக்கு. பரயோஜநாதத்ததை அபேஷித்துத் திருவடிகளிலே கட்டிவைதுவே றேறதுவாக அநப்பரயோஜநாக்கவல்ல வுனக்கு.

இந்த ஸ்வரூபங்காசம் வலவயியாலே பிதர்க்கென்னில்; எதல வேதாந்த தபாயு

கிறபொது, “ அடி தொழு தாயிர நாமம் சொல்லி ” என்றாரிறே ; அத்தையிறே யிவர் களும் சொல்லுகிறது. பரவி. அக்ரமமாகச்சொல்லி. ஸாதநமனபோதிறே க்ரமபேஷை யுள்ளது. முன்பு “ மமேதம் ” என்றிருந்தவர்களுக்கு மங்களாசாஸந யோக்யாம்படி புகுரிறைக்கு இசைவே வேண்டிவது.

பல்வகையாலும் பலித்திரனே. பாயோஜநாந்தர பரண அசுத்தியைப் போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்கார மடகாரங்களாக அசுத்தியைப்போக்கி, சேஷத்வம் தன்னிலும் மாதாபித்ர சேஷத்வமென்ன, தேவதாந்தர சேஷத்வமென்ன இவ்வோ அசுத்தியைப் போக் கிப் புகுரிறுத்தினவனே. ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளைப்பார்த்தாலும் பாபஹர நென்னவு மாம். உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. ஸைந்த்யாதி குணயுக்தனான ஏன்னை மங்களா சாஸநம் பண்ணுகிறேன். ஏகவசந்தாலே கீழ்ச்சொன்னபுருஷார்த்திகள் மூலம் முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டுபாடுகிற ரென்னுமிடந் தோற்றுநெது. ஐச்வர்யார்த்தி ஸங்கதனாகிற வளவிலும் ஏகவசநமாகையாலே இங்கும் அதுவேயாகிற தென்னவுமாம்... .. கக

அ.—கிரமம். பல்லாண்டென்றி த்யாதி. இப்பரபந்தத்தை அநிகரித்தார்க்கு (உ)பலஞ் சொல்லுகிறதாய், ப்ரோமபவசராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். அந்ரப் பாயோஜநார்க்கும் தம்மோபாதி பகவத் ப்ரத்யஸாத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களை யழை த்தார் ; ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைப் பற்றி ஆசாயித்தவர்களும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங் களாசாஸநத்துக் காளாவரென்று அவர்களை யழைத்தார் ; அவ்வளவு மில்லாத ஸம்ஸாரிக ளும் தம்முடைய பாசரத்திலே யிழியவே யாவதாத்மபாவி மங்களாசாஸநாஹ்ர ராவர்க ளென்று இப்பரபந்தத்தின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பல்லாண்டென்று பலித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்மனை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியசோல் நல்லாண்டென்று நவின்னரைப்பார் நமோநாராயணய வேன்று

பல்லாண்மே பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே... கஉ.

திருப்பல்லாண்டு முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

பதவுரை.

பலித்திரனை— ஸ்வதஃபரிசுத்ததயை

பரமேட்டியை— பரமபதத்தி லெழுந்தருளி

யிருக்குமவையை

சார்ங்கம் என்னும்— சார்ங்கம் என்கிற

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

பல்லாண்டு என்று— மங்களமுண்டாகவேணு

மென்று

விருப்பிய— ப்ரோமத்தாலே சொல்லு

வ்யா.—பலித்திரணை. ஒருபாதியா லன்றிக்கே ஸ்வதச்சத்தனுனவனை. (க) “ஸாஸு
தப் ஸிலிஸு” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் அசுபதார்த்த ஸம்யோகத்தால் தக்கத
தோஷைஸம்ஸ்பர்ஷ்டனாகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசுத்தன் சத்தனுகையுமாகிற பாம
பாவதவம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது சேதகாசேதகங்களில் வ்யாபித்தாலும் தக்கத
தோஷம் ஸ்பர்சிபா தொழிகையும், கிர்ஹேதுகமாக கித்யஸம்ஸாரிபை நித்ய ஸூரிசு
ரோடே ஒரு கோவை யாக்குகையும். பரமேட்டியை. பாமேஸ்தானே ஸ்திதனுனவனை.

சார்ங்கமென்னு மித்யாதி. இது மஹிஷீபூஷணயுத பரிஜதங்களுக்கு முபலக்ஷணம்.
அங்குள்ளாசாரிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டுமென்படியிறே அவர்களுக்குத் தன்னோமண்
டான ப்ரத்யாஸத்தி. சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை. சார்ங்கமென்னும் வில்
லென்றே யாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி; மத்தகஜந்தை யானுமல என்னுமாப்டோலே,
அத்தை யானுமல என்னுய்த்து இவனுக்கேற்றம். (உ) “சூவிவனு பிவாகாஸ பவஷுஷு
பிஷுஷு” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ண”
என்கிற விடத்திலே பவிதரதையை நினைத்து, “பாமேட்டியை” இத்தாதியாலே-இரண்டாம்
பாட்டிற் சொன்ன நித்யவிபூதிபோதத்தை நினைக்கிறது.

வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பியசொல். இப்போது, பகவத்
ப்ரபாதிதாமர், ப்ரபோஜநாதபார் என்று அடைவடைவே வந்து கின்றிரில்லைவிறே;
அவ்வொருடைய பாசாங்கவாலே தாமே யருளிச்செய்தானென்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே-
சூர்முடைய வார்த்தையாதத் தாம் நனைக்கடுகையாலே. அவர்கள் பாசாமாக அங்குச் சொ
ல்லிற்று- ப்ரபோஜநாதபார்க்கும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை
க்கு போக்பதைபுண்டென்னு மிவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்வையத்துக்காகவும், மங்களாசாஸ
நத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதசயம் தோற்றுகைக்காகவும். வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்.
அவ்வுட்கிற் பிறப்பாலே யார்த்து பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி; பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலே யாப்
த்து மங்களாசாஸந ரீபாக்பமான ப்ரேமாதசயம். “விட்டுசித்தன்” என்கிற திருநாம
முண்டாய்த்து-ஆழ்வார் விடினும் தான் விடமாட்டாதே நன்பேறாக விவர் திருவுள்ளத்தே
நித்யவாஸம் பண்ணிபடிபாலே. “விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்”
என்னக்கடவதிறே.

நல்லாண்டென்று. இப்பாசாளு சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலமென்று காலத்

நமோ நாராயணய வென்று அநாதிகாலம் “மமேதம்” என்றத்தைத் தனிநுகையும், “தவேதம்” என்னையும். இத்தால் மங்களாசாஸன யோக்யதை சொல்லுகிறது. பல்லாண்டு. காலமெல்லாம். யாவதாத்யாவி யென்கிறது. காலகந்தபரிணாமமில்லாத தேசத்தில் ஆண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறது - அந்த பரிணாமமுள்ள தேசத்தில் வரத்தக்கிறவராகையிலே. பரமாத்மனை. தனக்குமேனின்றிக்கே, தன்னை பொழிந்தாரடங்க ஸ்வாதீநமடம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்கே யிருக்கையாலே, ஒருவனுடைய மங்களாசாஸனத்தால் ஒரேற்றமுண்டாக வேண்டாதே யிருக்குமவனை.

சூழ்ந்திருந்தேத்துவர். (க) “நஃஃவாஃஃவா ஹ ஹ வு ஹ தஹை மஹைஹை தெ” என்கிறபடிபே முன்பே நிலை முறுவலை யதுபவித்து அதிலே யேடுபடுவர்; பின்பே நிலை பின்பும் பிறகுவாழியுமான வழிகை யதுபவித்து அதிலே யேடுபடும்; இப்படி. சுழியாறுபடாதிக்கச்செய்தே, கால்வாங்கலொன்றாத வடிவழகு அதிசங்கையை விளைத்து பங்களாசாஸனத்திலே ஸ்ரட்டி மென்னை.

“பவித்திரனை; பரமேட்டிபைச் சாங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றனை வில்லிபுத்தூர் விட்டிசெத்தன் - பல்லாண்டென்று-விருப்பியசொல் கல்லாண்டென்று வளின் றுணைப்பார் நமோ நாராயணய வென்று - பாமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து- பல்லாண்டும்- பல்லாண்டு-வத்துவர்” என்றவயம். ... .. கஉ.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான் பின் னொ திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(*)

அடிவரவு.—பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் என்றைத் தீ நெய்
உடுத்து எங்கள் அல்வழிக்குப் பல்லாண்டு வண்ணம்.

ஆதிகூறுதும், அருத்தாங்குறுமின், அண்டம் என்பின், என்றை பாடுதும்,
தி றிடுத்து எக்கான் கூறுதும், நெய்யுள் அல்லும் கூறுவனே.

கிருப்யபல்லாண்டுமயபல்லாண்டு

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீபரஃவதிபாய் சுவாஸ்திவஹுஸாநேயம் ஸதேவகருணா ம-ணாத்ஹம் ஸவ-
 னாக்ஹம் ஸவெ-புஸ்யம், தமக்கு ஸந்திவிதனுனவளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லு
 கிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மை அவனுக்கு ரக்ஷயபூதனாகவும் அது
 ஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்வாநுபமான வந்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்ய
 வமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அதுஸந்திப்பதற்குமுன்னே, முகப்
 பினுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கை
 யாலும், ‘காலாதிடானவஸ்து காலம் ஸாமாஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலே வந்து ஸந்திவி
 தமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னிற்கு வருகிறதோ!’ என்னும் பயத்தாலும், அவனை
 ரக்ஷயபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறவனாவில், உபய
 விபூதியுத்தனா நிலையிலே மங்களாசாஸனம் பண்ணினவனாவன்றிக்கே, அவன் ஸம்ஸாரி
 ஸமாசுநோத்தமமாக ப்ரதிகூல பூரிஷ்டமான இத்தேசத்திலே வந்து அவதரித்துச் செய்த
 ருளின சேஷ்யதங்களை அதுஸந்தித்து, அநீதகாலங்களில் அபதாரங்களுக்கு உத்தரகா
 லத்திலே வாரிடுறியும் ப்ரேமஸ்வரூபராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களா
 சாஸனம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும் “அந்தியம்போதி
 லரியிருவாகி யரினாயழித்தவனைப் பந்தனைநீர்ப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடு
 தும்” என்றும், “இரக்கதர்வாழிலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லா
 ண்டு கூறுதும்” என்றும், பூநீர்நிலைம் ப்ராதூர்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும்
 மங்களாசாஸனம் பண்ணினவனாவன்றிக்கே; “மாயப்பொருபடைவானனை ஆயிரந்தோ
 ளும் பொழிசுருதிபாபச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும்,
 “பிந்தலையபந்நாகத்தலைப்பாய்த்தவனை யுண்ணப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும்,
 இவர் ப்ராசார்யேண மங்களாசாஸனம் பண்ணிற்று கர்ஷ்ணவதாரத்துக்கேயிதே. ஆழ்வார்
 களெல்லாரும் ‘கர்ஷ்ணவதாரம்’ என்றவாறே போர மண்டி யிருப்பார்கள். அதுகடிகு-
 அல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே “ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை
 முற்படப்பெற்றிலோம்! பாவினே! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே!” என்னும் இழவும்,
 பரிவர்த்தைப் பான அவதாரமாகையாலே, அக்கை வதுஸந்தித்ததால் வந்த வயிற்றெரிச்

யும் போலஸ்ஸிதே கர்ஷ்ணவதாரத்தில் இவர்களுடைய பாலாபம். அதாவது—
 “ விட்டுத்தன் பனங்கே கோஷில்கொண்ட கோவலன் ” என்றபடிதான் பிறந்தபடி-
 யும். வளர்த்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொன்னைக்காக, அவன், இவர் திருவுள்ளத்திலே
 குறிப்பிட்டுருக்க, “ போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன் ” என்றுமேயு அலந்தாரது
 பவராகிற போகத்திலொன்றும் கழுவாதபடி “கண்ணன்கேசவன் நம்பிபிறந்தினில்” என்று
 அவதார ஸம்பமே தொடங்கி அதிலுண்டான ரஸமெல்லாம் தாமே முற்றாட்டாக அதுபவித்
 தாரிதே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிவிடும் வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசித்தபாய்
 இவர்க்கு நிதம்பமாறிதே விருப்பது. ஆக, இப்படி கர்ஷ்ணவதாரதுபவாதிகளிலே ப்ர
 வந்தாரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டியூரினின்
 அம் வந்து பிறந்தானென்பானென்? (க) “ வரஷ நாராயணஸ்ரீகாநு க்ஷீராண்டபு திவெச
 கநஃ । நாமவயபுஷ்டிஃ துஜ்ஜிஷ்யாமகொ க்யுராஸ-ஸீஸு ” என்று க்ஷீராப்திராதன்,
 இவர்கள் கோஷ்டியிலே யெழுந்தருளி இவர்களுடைய சக்ஷணமிருந்த பண்ணினமை தோ
 ற்றுப்படி உரகமெல்லனையனாய் பன்னிகொண்டருளின ஸ்ரீமாதையாலே அந்த பீக்யத்
 தைப் பற்றவும், “ அல்வழக்கொன்றுமில்லாவனிக்கொட்டியர்கோன் ” என்றும் தமக்கு
 மங்களாசாஸித்தத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் பரஸ்துந்
 மானகையாலே அவ்வுகப்பாப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூராத் திருவாவதார(உ)கந்தாமாச வரு
 ணிச்செய்த விதில் வீரோதமில்லை. இப்படி கர்ஷ்ணவதார ரஸத்தை அதுபவிக்கிறவளவில்
 ருஷிகோப்போலே கனாடிலே நின்று அவதார குண சேஷ்டதங்களைச் சொல்லிப்போனை
 யன்றிக்கே, (ங) பாவநா பாகர்ஷத்தாலே (ச)கோபஜகந்தை ஆஸ்த்தாநம்பனினி, பரோதா
 திகள் சொல்லும் பாசரத்தை, தாம் அவர்கொகப்பேசி அதுபவித்துச் சொல்லுகிறார்.

அ.—திருவாவதாரத்தருளினவளவில் திருவாப்பாடியிலுள்ளார் பண்ணின உபலாப
 ராதிசை அதுஸந்தித்து இனியதாகுமா இத்திருமொழியில்.

மு.—வண்ண மாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
 கண்ணன் கேசவனம்பி பிறந்தினில்
 எண்ணெய் கண்ண மெதிரேதீர் தூவிடக்
 கண்ணன் முற்றம் கலந்தள ருயிற்றே. க.

பதவுரை.

(அதனால்)

என்னெய்யம்— என்னெய்யையும்
சுண்ணம்— மஞ்சள் பொடியையும்

அவையுண்டு தண்ணிலேசேர்த்து
அளவு ஆற்றி—சேர்த்துவிட்டது.
(ஏ - அகை.)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. வண்ணமாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர். “ வண்ணன்மலரி
யும் மாகதமு மழுத்தி கிழலெழும் திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர் ” என்கிறபடியே நானா
விதமான சதங்களை யழுத்திச் சமைக்கையால் வந்த அழகை அடைத்தான மாடங்களாலே
சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். கண்ணன் கேசவன் கம்பி. பரசுந்தரோனும் பரிபூர்ண
குணானும் கர்ஷ்ணன். பிறந்தினில். இன் - இல் - பிறந்து; பூரீமதுரையில் சிறைக்கூடம்
போலே பிறந்தவிடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா வுபலானந்தங்கும் யோக்
யமான பூரீநந்தகோபர் திருமாவிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதனா, பரஹ்ம
ருத்ரா நிகளுக்குக் காரணபூதனும் பரிபூர்ணகுணானவன் கர்ஷ்ணனும் வந்தவதரித்த வள
விலென்னவுமாம். எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரேதிருவிட. எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடி
யையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் துவா. கண்ணன் முற்றம்.
கர்ஷ்ணன் எவதரித்தபோதே கர்ஷ்ண சிவாஹகன் பின்போடாக பூரீநந்தகோபர் சிவாத்திருந்
தையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; கண்ணல் முற்றம். இடமுறைத்தாய் தர்ச
நீயமான முற்ற மென்னுதல். கலந்தளறியற்றே. இவை இரண்டும் துவகையுண்டு தண்ணிலே
சேர்த்து சேர்த்துவிட்டது. ... ..

மு.—ஓவோர் விழுவா ருகத்தாலிப்பார்
நாவோர் கம்பிரா னெங்குற்றி னென்பார்
பாவோர்களும் பல்பறை கோட்டின்
ருவோர்களு மாயிற் ருப்பபாடியே. உ.
பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி.— திருவாய்ப்பாடி.
ஓவோர்— ஸம்பிரபித்து ஓவோரும்
விழுவார்— சேற்றிலே வழுக்கி விழுவாரும்
உருந்து ஆலிப்பார்—பீரமத்தாலே கோஷி
ப்பாரும்
நாவோர்— பிள்ளையைத் தேடிவாரும்
நம்பிரான்—நமக்கு உபகாரகனான கண்ணன்
வழங்கு உத்தரன் எப்போதும் என்னை என்னை

பாவோர்களும்— பாவோர்களும்
பல்பறை— பல வாத்பங்களுந்
கோட்ட— முழங்க
கின்று— அதற்குப் பொருந்தகின்னு
ஆவோர்களும்— நீத்தம் பண்ணுவாருமான
ஆயிற்று— ஆயிற்று.

விட்டுப் பாடுவார்களும். பல்பண கொட்டரினது ஆடுவார்களும். பலவாதபங்களும்கொட்டி, அநுக்குப் பொருந்த நின்று ஆடுவார்களும். அங்ஙனன்றிக் கே, சிலர் தங்களுக்குத்தோன் றிப்படியே கொட்ட, சீரவயமாகக் கூத்தாடுவார்களும் என்றுதல். “ பாடுவார்களும் ” இப்பாதிக்கு ஒக்க கீழ்ச்சொன்னவை பெல்லாவற்றையும், ஒடுவாரும் விழுவாரும் என்று இங்ஙனே ஸமுச்சயித்துக்கொள்வது. ஆயிர்ப்பாடியே. இப்பாடி. திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலகும் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ரதா காமவிருந்தாரில்லை யென்றபடி. ...*e..

மு.—பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
காணத் தாம்புகுவார் புக்குப் போதுவார்
ஆனோப்பா ரிவனேரில்லைகாண் திரு
ஒணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே.   ௩.

பதவுரை.

சீர் உடை— குணங்களைமுடைய
பிள்ளை— பிள்ளையான கிஷ்ணன்
பேணி— கம்ஸாதிசுள் கண்படாதபடி தன்
னைக்காத்துவந்து
பிறந்தினில்—பிறந்தவளவில்
தாம்— ஆய்ப்பாடி ஆயர்கள்
காண— (பிள்ளையைக்) காணாதுசெய்து
புகுவார்— உள்ளே துழைவாரும்
புக்கு— உள்ளேபோப் கண்டு
போதுவார்— புறப்படுவாரும்

ஆனாப்பா—பு.ஸ்.த்வஸாம்பமுடையா ரில்
இவன் கேர் இல்லைகாண்!—இவனோடு ஒத்த
வர் இல்லைகாண்!
(இவன்,)
திரு ஒணத்தான்— ஸர்வேச்வரனுடைய
உலகு ஆளும்—லோகங்களையெல்லாம் ஆளும்
கடவன்
என்பார்கள்— என்று சொல்லுவாருமாக
ஆனார்கள்.
(ஏ - அசுச.)

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில். சீருடைய பிள்ளை பேணிப் பிறந்தினில். அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே சீருடைய பிள்ளை பென்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது - சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பறப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (உ) “ உவஸஹா ” என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத் தானிறே. இப்படி உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பா டியிலே புகுந்தபின்புகாணும் இவர் பிறந்தானை நினைக்கிறுக்கிறது. காணத்தாம்புகுவார்.

மு.—உறியை முற்றத் துருட்டினிற் றுவோர்
நறநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவர்
சேறிமென் கூந்தலவிழத் திளைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. ௬

பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி ஆயர் — திருவாய்ப்பாடியில்
உள்ள கோபர்கள்
உறிவை— (பாலும் தயிரும் இருக்கிற) உறிவை
முற்றத்து உருட்டினின்று — முற்றத்திலே
உருட்டி நின்று
ஆடுவார் — ஆடுவாரும்
நறும் நெய் பால் தயிர் — மணம்பெக்க நெய்
முதலியவற்றை
நன்றாக — நிச்சேஷமாக

தூவுவார் — தூவும்பண்ணுவாராய்
சேறிமென் — நெருக்க மெத்தென்ற
கூந்தல் — மயிர்முடியானது
அவிழ — அவிழ்த்து கட்டையும் படியாக
திளைத்து — கர்த்தவம்பண்ணி
எங்கும் — சேரி அடங்கலும்
அறிவு அழிந்தனர் — கர்த்தயாகர்த்த கரிசை
சூர்ய ரானார்கள்.
(௪ - அசை.)

பொய்.—நான்காம்பாட்டு. உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றவோர். நறுவிதான நெய்யும்
பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிவை, தரவய கௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவதற்கு
பரிசு வரவாயத்தாலே முற்றத்திலே யுருட்டி. நின்றவோர். நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத்
தூவுவர். (௬) கந்த கரீச தத்யாதிகளை ‘மென்கு நன்மை உண்டாகவேணும்’ என்று
தூசும் செய்வார். சேறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து. செறித்து மெத்தென்ற மயிர்முடி. யவி
முற்பாடி. ஸைம்பரம் கர்த்தம்பண்ணி. எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே. திருவாய்ப்பா
டியிலுள்ள கோபரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலைமண்டை யிட்டு கர்த்தயாகர்த்த
கரிசை சூர்யரானார்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டினின்றும், சிலர் நறு நெய் பால்
தயிர் நன்றாகத்துவ, சிலர்சேறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடியாயர் -
எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று கரிசை. ... .. * ௪.

மு.—கோண்ட தாளறி கோலக் கோடுமுழத்

தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்

விண்ட முல்லை யரும்பென் பல்லினர்

உதி— உதிகளையும்
கோலம்— அழகியதாய்
கொடு— கூர்மையுடைத்தான
மழுதனாய்— மழுக்களையும் தழகளையும்
உடைபராய்
பறி ஒலை— தாளமுடையினின்றும் பறிக்கப்
பட்ட ஒலையால் சமைக்கப்பட்ட

விண்ட— விகளித்த
முல்லை அரும்பு அன்ன— முல்லைபரும்புபோ
ன்ற
பல்லை— பல்லை யுடைபரான
அண்டர்— கோபர்கள்
மின்பு புகுத்து— நெருங்கிப் புகுத்து
நெய் ஆடினார்— நெய்யாடல் ஆடினார்கள்.

வ்யா.— ஐந்தார்பாட்டு. கோண்டதாளித்தாய்க். அல்நெருக்கத்தை யுடைத்தான உதி
களையும், பரிசு உடைபராய்க் கூரியதான மழுக்களையும் ஜாதுசிதானான தழகளையு முடைய
ராய், மடலில் சீன்றும் பறிக்கப்பட்ட ஒலையாலே கோத்துச் சமைத்த (சு) சம்பையு முடை
யராய்க்கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லைபரும்பு விண்டப்
போலே யிருக்கிற பல்லை யுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப் புகுத்து நெய்யாட
லையுனர்க ளென்கை. “ விண்டயன்முல்லை ” என்று பாடமானபோது, விண்டென்று குன்
றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற பல்லரென்னவாயும். இடை
கூத்தாவோர் நெருங்கப்பல்லராயாயிற் திருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்;
இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. ... .. “ ௫.

மு.— கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பைய வாட்டிப் பசம்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக்கங்காந்திட
வைய மேழும் கண்டாள் பின்னே வாடினே. கூ.

பதவுரை.

கையும் காலும்— திருக்கைகளையும் திருவடி
களையும்
நிமிர்த்து— நிமிர்த்து
கடாரநீர்— கடாரத்தில் திருமஞ்சளத்தாலே
பசம்சிறுமஞ்சளால்— சிறியபசம்மஞ்சளசாத்தி
பைய— திருமேனிக்குப் பாங்காக
ஆட்டி— கீர்ஆட்டி

அங்காந்திட— (பின்னையானவன்) வானையத்
திறக்க
பின்னே வாய் உன்— பின்னையான கர்ஷணனு
டைப வாரினுள்ளே
வையம் ஏழுந்— ஸப்தலோகங்களையும்
கண்டான்— பார்த்தான்.

பின்னாயுடைய வாயுள்ளோ ஸகலலோகங்களையும் கண்டானென்கை. அதுங்கடி - அர்ஜுனனுக்கு திவ்ய சக்சுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைவவருப்பயம் காட்டினுற்போலே, இவளுக்கும் திவ்ய சக்சுஸ்ஸைக் கொடுத்து தன் வைவவருத்தக் காட்டுகையிதே. ... * ௬.

மூ.—வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்
பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. எ.

பதவுரை.

வாய் உள்—	பின்னாயுடைய வாயின்உள்ளே	பாய சீர் உடை—	பாம்பினகுணங்களை யுடைய
வையகம்—	உலகங்களை		னாய்
கண்ட—	பார்த்த	பண்பு உடை—	நீர்மைபுடையனான
மட நல்லார்—	மடப்பத்தனாரும் தன்மைபுடைய முடைய	பாலகன்—	(இருத) சிறுப்பிள்ளை
மாதர்—	(கோய) ஸ்திரீகள்	மாயன்—	ஆச்சர்யசக்தியுத்தன் "
	(“இவன்,)	என்று—	என்று சொல்லிக்கொண்டு
ஆயர் புத்திரன் அல்லன்—	கோயகுமாரனல்லன்	மகிழ்ந்தனர்—	மிகவும் ஆநந்தித்தார்கள்.
அருந்தெய்வம்—	பெறுதற்கு அரியதெய்வம்		(௪ - அசை.)

வ்யா.—எழார்பாட்டு. வாயுள் வையகம் கண்ட மட நல்லார். இப்படி திருப்பவளத் தினுள்ளே 'லோகங்களாக்கண்ட - பல்பதையாயும் ஸ்வேஹத்தையு முடையவர்கள். "வைய மேழார் கண்டான் பின்னவாயுள் " என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது பாஷணத்திலே பலமாகச் சொல்லுநாகையாலே, பின்னையும் கூடக் கண்டவர்களுண்டு என்று கொள்ளவேணும். அநாவதா- இவள் கண்டவந்தாம், அருகு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வையவன் எல்லாரும் அழிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சக்சுஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டக் கூடுமிதே. ஆய்புத்திரனல்ல னருந்தெய்வம். பூநீகந்தகோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய ஸ்வேய்வான். பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன். பாம்பின கல் யாணகுணங்களை யுடையனாய் நீர்மைபுடையனான சிறுப்பிள்ளை. மாயன், ஆச்சர்ய சக்தியுத்தன். என்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. இப்படி சொல்லி மிகவும் ப்ரீதிகளானார்கள் ஸ்திரீகளென்கை. "வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லாரான - மாதர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப்

...த்திசையும்— எல்லாதிக்குக்களிலும்
 சயமாம்— ஜயஸூசகமானதோரணங்களை
 கொடித்து— காட்டி அலங்கரித்து
 மத்த மரமலை—மதித்தபாணைகளை யுடைய (சொ
 வந்தனமென்னும்) மலையை

ஆயா— இம்மயாகன
 உத்தானமசெய்து— வாகத்தலத்திலே வைத்
 துக்கொண்டு
 உகத்தனர்— ஸந்தோஷித்தார்கள்.
 (௪ - அகாச.)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள். உத்தமாரூர்ப் பாதகிர
 ண்டாம்பாடான பாமகாண திவஸத்திலே. எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து. எல்லாதிக்குக்
 களிலும் ஜயஸூசகமான தோரணம் காட்டி அலங்கரித்து. மத்தமரமலை தூங்கியமைந்தன.
 வர்ஷாபகாசுனாந்தமாக, உத்தகஜங்களை யுடைத்தான பெரிமலையைத் திறந்துக்கொண்டு
 நின்ற மிக்ககை. பிற்பாடாணகமாலே, தற்காலத்திலன்றிக்கே, நிற்காலத்துலுள்ள சேஷ
 பிதங்கையும் அவ்வஸ்துவுக்கு விருபகமாகி அருளிச்செய்யலாமிகே ஆழ்வார்க்கு. உத்தா
 ணம்செய்து உகத்தனர் ஆயிரே. இடைபசெல்லாரும் ஸ்ரேஷ்ணாயிராயத்திலே தனித்தனியோ
 தத்தாம் வாகவாரிலே யெடுத்திக்கொண்டு பிரதானாங்கொண்டை. ... ..*

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில ஊடங்கலூர் செய்த உபலாப
 விரேசஷங்களை அதுஸந்தித்து இனியரானர் - சிழ்; இப்பாட்டில் - பருவத்துக்குத் தருவி
 யல்லாத சேஷபுதங்களை யதுஸந்தித்து, திருத்தாயார், ஸந்தேவிதாராளாகருங்குச்சொன்ன
 பாசுரத்தை, அவளானபாவணையாலே தாம் அதுபவித்து இனியராயார்.

மு.—கிடக்கிற் றோட்டில் கிழிய வுதைத்தீமே
 எதேதுக்கோளன்னின் மருங்கை யிறுத்தீமே
 ஒடுக்கிப் புல்கி வுதரத்தே பாய்ந்தீமே
 மிகேகிலாமயால் நான் மெலித்தேன் நங்காய். கூ.

பதவுரை.

நங்காய்!—பூர்ணைகளான ஸ்திரீகளே!
 கிடக்கல்— (இப்பிடங்களைத் தொட்டிலில்) கிடக்
 தானாகில்
 தொட்டில்— தொட்டிலானது
 புலியு— திதிலாமயால்

ஒடுக்கி— வயாபாசுஷபவல்லாதபடி செய்து
 புல்கில்— பார்வில அணைத்துக்கொண்டால்
 உதரத்து— வயிற்றிலே
 பாய்ந்தீமே— பாயாசிற்கும்;
 மிகேக— மிகேகேஷணை மெலிப்பது

‘இது அத்திருமேனியின் மார்தவத்துக்குப்பொழுது’ என்று வ்யாபாசுதமனல்லாத
படி ஒர்த்த மார்திலே இட்டுக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாதிற்றும். மிகுக்
கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். ‘இந்த செஷ்டிதங்களை யெல்லாம் பொறுக்கவல்ல
சக்தி பிள்ளைக்குப் பொழுது’ என்று நான் போர இளைத்தேன். நங்காயென்று ஜாத்பேக
வாகமாய், நங்கைமீ ரென்றுபடி. நீங்களைல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க செஷ்டிதங்களைபு
டைப பிள்ளை நாய்ப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளாயிருக்கிறீர்களிதனை. ... * கூ.

அ.—சிகமத்தில், இத்திருவொழி கற்றுக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கடிகொழுர்.

—செந்நெலார் வயல்குழ் திருக்கோட்டியூர்

மன்னு நாரணனம்பி பிறந்தமை

மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்தலிப்

பன்னு பாடல்வல்லார்க்கில்லை பாவமே. டி.

பதவுரை.

செந்நெல்.—செந்நெல் தாங்காமானது

ஆர்.—நிறைந்திருக்கிற

வால்.—கழறிக்களாலே

குழி.—குழிப்பாட்டி

திருக்கோட்டியூர்.—திருக்கோட்டி யூரிலே

மன்னு.—நித்தவாஸம் பண்ணுகிற

நாரணன்.—நாராயணசப்தநாசபஞ்சப்

நாம்பி.—குறாபூர்ணான நண்ணன்

விடுத்தார.—அவருநித்த பாகாத்தை,

மின்னு நூல்—விளங்காநின்ற பஜ்ஜோபவீத
த்தை யுடைய

விட்டுசித்தன்—பெரியாழ்வார்

விரித்த—பாப்பி ஆருளிச்செய்ததாய்

இப்பன்னுபாடல்—ஜ்ஞானிகள் அருவாதம்

அதுஸந்திக்கும்படியான இப்பாகாங்களை

வல்லார்க்கு—கற்குமவர்களுக்கு

பாவம் இல்லை—பாபமில்லை.

(வ - அகை.)

வ்யா.—செந்நெலித்பாடி. செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே குழப்பட்ட

திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண விசுஷ விசுஷ்டனாப்க்கொண்டு நித்தவாஸம் பண்ணுகிற,

நாராயணசப்தநாசயனாய் கல்யாணகுணபூர்ணானவன் திருவவதரித்த பாகாத்தை.

மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த. பட்டப்பிராணையாலே விளங்காநின்றான் திருவஜ்ஜோ

அடிவரவு. வண்ண மோடு பேணி யுறி கோண்ட கை
வாய் பத்துக் கிடக்கில் செந்நெல் சீதம்.

(*)

ஆக- திருமொழி. க- க்ரு பாட்டு - பத்து ம.

அ.—தீழிற்றிருமொழியிலே, “ திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்
தினில் ” என்று தொடங்கி, “ திருக்கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தவை ” என்று
தலைக்கட்டுகையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தக்காலோபலாபநங்கினோடே
அதுபவித்து ஹர்ஷ்டரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி. திருவவதரித்தருளினவ
னுடைய திவ்யவிக்காறு வைலகூண்யத்தை தத்தக்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அதுப
வித்தாற்போலே, தற்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில் நின்றும் திருமுடிபளவாக
அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவன் பேசின பாசாரத்தாலே ஆதாம் தோற்ற
அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—சீதக் கடவுள் ளமுதன்ன தேவகி

கோதைக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த

பேதைக் குழலி பிடித்துச் சவைத்துண்ணும்

பாதிக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்து காணீரே.

க.

பதவுரை.

சீதக்கடல் உள் குளிர்ந்தகடலில் உள்ளமு
அமுது அன்ன- தாகப்பிறந்த பிராட்டியோடு

ஒத்த

தேவகி - தேவகிப்பிராட்டி

கோதை - பூராலையல் அலங்கரிக்கப்பட்ட

குழல் ஆள் - கேசபாசத்தையுடைய

அசோதைக்கு - யசோதைப்பிராட்டிக்கு

போத்தந்த - போகவிட்ட

பேதை குழலி - பேதைமையையுடைய சிசு

பிடித்து - (திருக்கைநாள்) பிடித்து

சுவைத்து - ஆஸ்வாதித்து

ண்ணும் - (திருப்பவளத்தில்வைத்து) புண்ணும்

பா நின்றுள்ள

பாதக்கமலங்கள் - திருவடித்தாமரைகளை

வந்து காணீர்! - வந்துகாணுங்கோள்!

பவளவாயீர்! - பவளம்போல் சிவந்த அதா

த்தை யுடைய பெண்டிற்காள்!

வந்து காணீர்!! - (அடுக) வந்து பாருங்கோள்.

[“காணீரே” என்றதை இரட்டித்துச் சொன்

வசுகளில் பத்து விட்டும். முதல் தூணானிக்குள் வயிரம் முதலான கவர்த்தகங்களை பும கல்லுபான்
கோயில் மாரிமாரிப்பதற்குச் சேர்த்துத் தோலையாப், திருவிசைகனிலுண்டைப் பலகண்ணத்தில்
ஒன்றும் குறைவின்றிக் கே எங்கும் தன்னில் சேர்த்திருந்தபடி வைக் காணுங்கோள்; ஒன்றிய
அதல்புடைப் சங்கல் வந்து காணுங்கோ லென்கை. முதலும் மணியும் வயிரமுமென் றளிது-
அல்லாத சக்கங்களுக்கும் பலகண்ணம். அதன்செய்தி. ... * உ.

அ.—புள்ளிப்பாட்டு. திருவடி களை அதுபலித்த வந்தநாள், திருக்கணைக்காலின
புகை பதுபலிக்கிறது.

மு.—பணத்தோ ளிளவாய்ச்சி பால்பாய்த் கோங்கை

அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை

இணைக்காலில் வெள்ளித்தனைநின் றிலங்கும்

கணைக்காலிருந்தவா சாணிரே அரிதாகையீர் வந்துகாணிரே. ௩.

பதவுரை.

பண — மூன்றில் தோய்து

தோள் — கோங்களை புடைமடைய

இள ஆய்ச்சி — இளைமையப் பருவத்தைமுடைய
நான ஆய்ச்சிகள்

பால் பாய்த் கொடுத்த — பால் சொசுகிற
முலைபை

அய்யத்து — திருக்கைகளால் அணைத்து

ஆ — திருவடியை புண்ணாசாட்டா.

உள்ளே — அழகுசெய்து

கிடந்த — (கவர்த்துள்) கிடந்த

இப்பிள்ளை — இந்த கந்தனை, ஹண்டை

இணை — சேர்த்தியமுலைமுடைய

காலில் — திருவடி. கனில்

வெள்ளி தனைநின்று — வெள்ளித் தனையாட
கிள்ளு

இலங்கும் — விளங்காக்கிற

கணை கால் இருந்தது — கணைக்காலிருந்து
படிபைய

காணிரே! — பாருங்கோள்!

காணிகாரி! — அழகுபடுபாண்களை!

வந்து காணிரே!

(௧ - அலங்க.)

வம்பா.—பணத்தோ ளிளவாய்ச்சி. பசுமைக்குள் சுற்றவடைவாங்கும் செவ்விக்ஞம்
வெம்போலேயிருந்துள்ள கோணமுடையானாப், பருவத்தால் இளைபருவான ஆய்ச்சியுடைய.
இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்தாக்குரியாக பொருவதைசா
ரெருக்கையன்றிக் கே, சிள்ளையை ஸ்ரேஷ்டத்து கோக்கிக்கொண்டு போருவானென் னுமிடம்
தோற்றுகைக்காக. பால்பாய்த் கோங்கை. வந்தேறுத்தாலே செறித்துப் பால் சொசுகிற
யுடையவளை வர்ணிக்கிறது. இப்பிள்ளை. இப்பிள்ளை. இப்பிள்ளை. இப்பிள்ளை. இப்பிள்ளை.

பதவுரை.

உழந்தான்—சாம்பாட்டு தடாவில்செந்தவன்

நயம் செய்—மனப்பிக்க செய்பவ

ஓரோ தடா—ஓவ்வொரு தடாவாக

உண்ண—அழுதுசெய்த வளவில்

இழந்தான்—(பிள்ளையை) இழந்தவனாக
கண்ணத்தாய்

எரிவினான்—வாரித்தெரிச்சலானே

சாத்தான்—(கையைப்பிடித்து) இழுத்து

எழில் எத்தின்—அழகிய எத்திலே

பழந்தாய்—(உற்றிக் கடைத்து) பழனை
தாம்பாலே

ஓசை—அழகுபடுதல்

பயத்தான்—அச்சத்தானே

தவழ்த்தான்—(அழகுநீர் தாவிப்போவ
தாசை) தவழ்த்தவ் வுடைம

முழந்தான்—முழங்கல்கள்

இருந்தான்—இருந்தபடி

காணீர்—காணுங்கோள்

முடிந் முலைகள்!—முடிந்த முலைப்பையுடைய
பெண்களே!

வந்துகாணீர்—

வயா—உழந்தான். ஆபாஸித்தவன். கறந்து காய்த்துத் தேய்த்துக் கடைத்து வெ
ன்னொயாக்கி யுருக்கித் தடாக்கனிலே செந்துவதைத் வந்துத்தவையெல்லாம் சொல்லு
கிறது. நறுமெய் ஓரோதடாவுண்ண. நயமிதான செய்பவ ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்று
செய்யிபாதுபடியுண்ண. இழந்தான் எரிவினான் எரித்து. 'உண்டெய் பிள்ளைக்கு ஸாக்மிபாது'
என்று பிள்ளையை இழந்தவனாக கிளைந்து, பயப்படுகையால் வந்த வாரித்தெரிச்சலானே
கையைப்பிடித்துமுத்தான். எழில்மத்தின் பழம் தாம்பாலோச்சு. அழகிய மத்திலே உற்றிக்
கடைத்து பழனை தாம்பாலே அடிப்பதாக ஒங்க. பயத்தான் தவழ்த்தான். பயத்தானே
அழைத்தாற்போதுதான் தவழ்த்தவ் வுடைம. முழந்தாளிருத்தவா காணீரே. முழந்தாளின் அழ
குருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே. முடிந்த முலைப்பையுடையீர்
வந்து காணுங்கோள். ... * ௪

உ—இந்தாம்பாட்டு. முழந்தாளின் முகை யதுவகித்த வந்ததாம், திருந்துடைவி
ன முகை யதுவகிக்குள்.

மு—பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைகவைத் துண்டிட்

றேங்குவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளை

மறங்கோ எரிணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்

கறங்குகளை வந்து காணீரே தவிமுலையீர் வந்து காணீரே. ௫.

பெயர்ச்சி— தந்தையின்

முடி— முல்லை

சுவைத்து— (பனா அறுப்பது) ஆண்
வா, தந்து

உண்டிட்டு— புஜித்து

இப்போது— இத்தொண்டான
குமரகுமாரை— திருத்ததுடைகளை

வந்துகாணீர்!— வந்து காணுங்கோள்!

குவி முலையீர்!— குவியாநின்ற முலைகளை

முடைய பெண்காள்!

வந்துகாணீர்— (வ - அசை.)

வயா.—பிறங்கியபெயர்ச்சி முலைகளைவந்துண்டிட்டு. களையந்தால் வந்த பாகாசத்தை
முடையபான தந்தையுடைய முலைமார் பனாபாச சுவைத்து புஜித்து. உண்டிட்டு என்மு—
ஒரு முழுச் சுவைத்து. உறங்குவான்பேரே கிடந்தலிப்பிள்ளை. செப்த பாகாபாம் ஒன்றும்
தென்பாது. உறங்குவான்பேரலக்கிடந்த இப்பிள்ளை. மறங்கோளிப்பாது. பரதிலாந
விஷயமான சிற்றத்தை புனாபுறா ஹிரண்யனுடையமார்வை முந்தாலத்திலே பிளந்து பொ
கட்டினுடைய அச்சவந்தொற்றுப்படி சிறுத்த திருத்ததுடைகளை வந்துகாணுங்கோள். குவி
முலையீர் வந்து காணீரே. குவியு முலைமுடைய கிள்கள் வந்துகாணுங்கோள். ... கு

அ.—ஆறும்பாதி. திருத்ததுடைவினமுலைய நுபவித்த வந்ததாம், திருக்கடிப்பாதேசத்
தினமுலைய நுபவிக்கிறார்.

பு.—மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடை

சித்தம் பிரியாத தேவகி தன் வயிற்றி

லத்தத்தின் பத்தாநாட் டோன்றிய வசுதன்

முத்த மிருந்தவா காணீரே முகிழ்க்கையீர் வந்து காணீரே. கா

பதவுரை.

மந்த, களிற்று— மத்த கஜங்களைமுடையபான

வசுதேவர் தம்முடை— முலைமார் தேவ

முடைய

சித்தம் பிரியாத— உறங்குவான்பேரே பிரி

யாத

தேவகிதன்— தேவகிப் பிராட்டியின்

வயிற்றில்— வயிற்றிலே

அத்தத்தின் பத்தாநாள்— ஹஸ்த நகைத்

அச்சதன்— அத்ததான நமுலகிடாதகன்

ணனுடைய

முத்தம் இருந்த ஆ— † சண்ணம் இருந்த

படிப்பை

காணீர்!— காணுங்கோள்!

முகிழ் கையீர்!—முகிழ்விதமுடையபெண்

காள்!

வந்துகாணீர்— (வ அசை.)

† 'சண்ணம்' என்றும், 'முத்தம்' என்றும்,

நின்றான் நகையாபுடைய சிங்கள வந்து காணுங்கோள். முத்தம்- சண்ணம். முகிழுகை-
மந்தஸ்திதம். ... ..

அ. - எழும்பாட்டு. திருக்கடிப்பேசத்தின் மூலையறுபவித்த வந்தாம், திருமருங்
கிழைமுகை யறுபவிக்கோர்.

மு. - இருங்கை மதகளி நீர்க்கின்ற லீனைப்

பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பாமன்றன்

நெருங்கு பவளமு நேர்நாணு முத்தம்

மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. எ.

பதவுரை.

இரும் கை- பெரிய துதிக்கையை யுடைய
மத களி- மத்த கஜமரான குலையா
பிடி-நதை

சர்க்கின்றவனை- தன்வாயாக நடந்தா நின்
யுள்ள பாகனை

பருங்கி- கொன்று

பறித்துக் கொண்டு- (அந்த கஜத்தின்
கொம்புகளை) முறித்துக் கொண்டு

ஒயி- ஓடாவிடா

பாமன் தன்- பாம்புனை கண்ணனுடைய

நெருங்கு பவளமும்- செறியக் கோத்த
பவள வடமென்ன

நேர் நாணும்- நேரியதான அரைநாணென்ன
முத்தம்-முத்துவட மென்ன (இவற்றோடே
சேர்ந்த)

மருங்கும்- திருமருங்கும்

இருந்த ஆ- இருந்தபடியை
காணீர்!- காணுங்கோள்!;

வாந்துதலீர்- ஒன்றிய நெற்றியையுடைய
பெண்கள்!

வந்துகாணீர்!- (ஏ - அசை.)

வ்யா. - இருங்கையித்யாதி. பெரிய துதிக்கையை யுடைய மத்தகஜமரான குலையாபி
டத்தைத் தன்வாயாக நடத்தா கின்றதுள்ள பாகனைக்கொன்று. பருங்குதல- கொல்லுதல்.
பறித்தித்யாதி. அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த வுயர்ந்த நிலத்திலே
ஒய்சென்று முறித்த பாம்புனை ய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளைபாடுகிற
வார்களிலே லீலோபகாணங்களிலே ஆகையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தகஜ
மென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவனை, அடர்த்துப்பறித்துக்கொண்டோடாநிற்கும் பாம
னென்னுதல். நெருங்கித்யாதி. செறியக்கோத்த பவளவடமும், நேரியதான பொன்னாணும்,
முத்துவடமும், இவற்றோடேசேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக்காணுங்கோள், வாணுதலீர்

பதவுரை.

வந்த— தன்னோடு விளையாட வந்த
மதலை குழாத்தை— சிறு பிள்ளைகளின்
கூட்டத்தை
வலி செய்து— பலாக்கரித்து
தந்த களிறுபோல்— (குவிந்த) கொம்பை
யுடைய ஆணைக்குட்டியோலே
தானே— தானே (முய்யனாய்)
விளையாடும்— விளையாடா நிச்சய

நத்தன் மதலைக்கு— நந்த கோபுரமுடான
கண்ணனுக்கு
நன்றும் அழகிய— மிகவும் அழகியதான
உந்தி— திருநாடி
இருந்த ஆ— இருக்கிற படியை
காணீர்!— காணுங்கள்!
ஒளி இழைவிர்!— காந்தி பிரக ஆபரணங்
கொடியுடைய பெண்கள்!
வந்துகாணீர்! (வ அனை.)

வ்யா.—வந்தவித்யாதி. தன்னோடு விளையாடவந்ததனானேராயிரம் பிள்ளைகளான
மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலைபாயிருக்கச் செய்தே, அத்தனைபோதும் ஒருதலை, தா
ஒருதலையாகவென்று பலாக்கரித்து, கொம்புமுக்கிந்த இளவயினை போலே தானே
பாதானாய் விளையாடும். நந்தனிட்யாதி. இப்படி திரியா நித்கச்செய்தே, பூநீருந்தகோபர்
வந்திதிலில் ஸவிரயமாக வந்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தையுடையவனுக்கு. நன்றும்பித்யாதி.
மிகவும் அழகியதான திருவந்தி விருக்கற்படியைக் காணுங்கோள். ஒளிவழையிர் வந்து
காணுங்கோள். இழை— ஆபரணம். ... .. அ

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவந்தியினழகை யறுபளித்த வந்ததாம், திருமுதாத்
தினழகை யறுபவிக்கொர்.

மு.—அதிருங் கடல்நிற வண்ணனை யாச்சி

மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்

பதரப் டடாமே பழந்தாம்பா லார்த்த

உதர மிருகவா காணீரே யொளிவனாயிர் வந்து சாணீரே. கூ

பதவுரை.

அதிரும் கடல்நிற } கோஷிக்கிற கடலின்
வண்ணனை } நிறப்போன்ற நிறத்தை
யுடையவனை

ஆர்த்த— கட்டின
உதரம்— திருவாயிறு

மேல், தான் இவனைக் கட்டத் தெரிந்த தயிபாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. பதறவித்தயாதி. தன்நினைவு தப்பாதபடி, கன்றுகளும் பசுக்களும் கட்டிப்பழகி ஒழிஞ்சா நமுட்டாய்க்கிடந்ததொரு நாய்பாலே கட்டின கயிற்றில் தழுப்பு காணலாம்படி. யிருக்கிற வயிற்றினழகிருக் கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே. ஒளியையுடைத்தான வளையையு டைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. கூ

அ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுதாத்தினழகை யறுபவித்த வந்ததம், திருமார்வினழ கை யறுபவிக்கொர்.

மூ.—பெருமா வரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருக மிறுத்த விப்பிள்கா
சுருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தகா காணீரே சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. ட.

பதவுரை.

பெரு மா உரலில் - மிகவும் பெரிதான உர
லோடு

பிணிப்புண்டு இருந்து - கட்டுண்டிருந்து

அங்கு - அத்தசையிலே

இரு மா மருதம் - இரண்டு பெரிய மருதமரங்
களை

இறுத்த - முறித்த

இப்பிள்ளை - இத்தபிள்ளையுடைய

ருமா மணிப்பூண் - மிகச் சிறந்ததான
கொளத்துபாபாணம்
குலாவி திகழும் - அசைந்து விளங்காநின்
றுள்ள

திருமார்விருந்தகா - திருமார்பிருந்தபடியை
காணீர்! - பாருங்கள்!

சே இழையீர்! - செவ்விய ஆபரணங்களையுடை
ய.பெண்காள்!
வந்துகாணீர்! - (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பெருமாவித்தயாதி. மிகவும் பெரியவரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே அத்தகைய மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய், தன்னை நவிலதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு பெரியமருதங்களின் நடுவெசையுக்கு அவற்றைமுறித்த(க)முத்தனாவிவனுடைய. சூருமா வித்தயாதி. சரேஷ்டமாய் சலாக்யமான ஸ்ரீகொளத்துபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்கா நின்றுள்ள திருமார்வினழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. சிவ ந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. ட.

மு.—நாள்களோர் நாலேந்து தீங்க ளளவிலே

தானாகிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்

வாள்கோள் வளையெயிற் றுருயிர் வவ்வினான்

தோள்களிருந்தவா காணீரே கரிமுழுவீர் வந்து காணீரே. கக

பதவுரை.

நாள்கள்— (திருவவதரித்தபின்புசென்ற)	வலை— வலைந்திருக்கிற
நாள்கள்	எயிறு— பற்களைபுடைய பூதனாரின்
ஓர் நாறு மீத்து திங்கள் அளவிலே — ஒரு	ஆர் உயிர்— அரிப உயிரை
நாலேந்து மாதத்தளவிலே	வவ்வினான்— அபஹரித்தவனுடைய
சகடத்தை— சகடாஸுரனை	தோள்கள் இருந்த ஆடீதோள்களிருந்தபடியை
தானாகிமிர்த்து— காலேத்துக்கி	காணீர்!— காணுங்கோள்!;
சாடிப்போய்— உதைத்துவிட்டு,	கரிமுழுவீர்!— சுருண்ட குழலைபுடைப்பெண்ணை
வாள் கொள்— ஒளிக்கொண்டதாய்	காள்!
	வந்துகாணீர்!— (ஏ - அவை.)

வ்யா. நாள்களோரித்யாதி. திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலேந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்று, அஞ்சு என்றும் ஒன்பதென்றும் இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கம் பருளிச்செய்தது மக்களாசாஸம் பரதநாகையாலே; தீர்த்துதோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. தானாகித்யாதி. தனித்துக் கணவனாகித்திருக்கிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கிடங்கிற சகடத்தை முலைவாடிதாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் அர்ப்பார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் பரதிகூலித்து வந்து கிடங்கையாலே சகடம் பரப்பாகத் தட்டில்லையிறே. சாடிப்போயென்றது- சாடிவிட்டுன்றபடி. வாள்கொளிர்த்யாதி. ஒவ்வொரு யுடைத்தாய் வலைந்திருக்கிற எயிறுகளைபுடைப்பளான பூதனாபுடைய முடித்தந்தகரியவுயிரை அபஹரித்தவனுடைய. “ பேய்ச்சி பெருமுடிபூநிறை வற்பலங்கியுண்டவாபான் ” என்னக்கடவதிறே. சகடாஸுர கிரஸனத்துக்கு முன்னே பூதாதி கிரஸம்மாரிருக்க, மாறு பருளிச்செய்தது காம விவக்ஷயாவன்று; ஹர்ஷாதிசபத்தாலே இன்னபடி சொல்லலே னுமென்றறியாமை. எயிறுறைய யுடையவளை எயிறு என்கிறது, “ ஒண்ணெடி ” என்னுமாபேரிலே. தோள்களிர்த்யாதி. அவன் முலைப்பாலேயே உயிரை வற்பலாங்கியுண்டவாபான்

தலை சேர்ந்த வாய்ந்த வாய்ந்த
நிலம் நிறத்து—கருநெய்தல்பூவின் சிறம் பொ
ன்ற நிறத்தைபுகையுடையனா
சிறு பிள்ளை—சிறிய பிள்ளையுடைய
கெய்— கூரியதான

வந்துகாணி!— வந்துகாணுகளா ;
கனம் குழையிர்!—பொன்னுலம்செய்த சீரோத்
சாபசனங்களை புடை யபெண்களா!
வந்துகாணி!— (எ-அரை.)

வ்யா. மைத்தடங்கண்ணி. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்
னுதல்; அஞ்சகாலங்கத்தமாப் விஸ்தீர்தமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவ ளென்னுதல்.
அசோதைவளர்க்கின்ற. இப்படி யிருந்துள்ள கண்ணையுடைய அசோதைப்பிராட்டி
வைத்தகண் வாங்காமல் தோக்கவளர்ச்சிது. வளர்ப்பார் பலருண் டாயிருக்கச்செய்தேதும்,
அவர்களையறிற் காட்டிக்கொடாதே தானேயிரே வளர்ப்பார்களா. செய்ததலைப்பிராட்டி
பூஸாரமுள்ள சேந்தத்திலே அப்போதல்கந்த குணைப்பூவின் சிறம்பொலிருக்கிற நிறத்
தை யுடையனா சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவன் சீராட்டி வளர்த்த நெய்முடிப்பெல்லாம்
திருநிறத்திலே தோன்றுமடங் கிருக்குமாயிற்று.

செய்ததலைமேலும் சங்கம் நிலாவிய. கூரியவதையை யுடையதான திருவாழி யென்னு
தல்; ஆயுத ஸாமாந்யத்தாலே செப்பாவித்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; “கைபெல்லாம்
கெய்” என்கிற திருக்கையின் வப்பசத்தாலே கெய்ச்கவிராருத திருவாழி பென்னுதல்.
இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே கருதுவீடும் பொருதுவந்து கையில் நிற்க
வும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னுணைசபாலே எதிரிகளை அழிச்சவல்ல ஸ்ரீபா
ஞ்சஜந்யமும் சிரந்தநாடக வர்த்தியாதினனுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுடைய சேர்ந்திணை
லுமோதனைகளிலே இவன்னுள் இவனுக்கும் காட்டக்கூடுமிறே. கைத்தலமிதபாதி. திருக்
கைத்தலத்தினையுடைய வந்து காணுக்கொள்; கையிதாந் காதில் கீங்கல் வந்து காணுக்
கொள். கருமென்று - பொன்னுகய்யாம். ... .. கட

அ. பதின்மூன்றாப்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினையுடைய பதுபலித்த வநந்தாம்,
திருக்கழுத்தினையுடைய பதுபலிக்கொள்.

மூ.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சீமகனாகக்
கோண்வேளர்க்கின்ற கோவலர்துட்டற்கு
அண்டமு காடு டடங்க விழுங்கிய
கண்டமிருந்தவா காரிரே காரிகையிர் வந்து காணீரே. கச.
பதுபலரை.

வாக்கினாள்— வாய்க்கண்
சொல்லி நட்டிற்— கோபகுமாரனுக்கு
அன்புமீ— அன்புக்கணையும்
காலை— (அவற்றினுள்ளேகிடக்கிற) சேதநா
சேதநங்கணையும்

கண்டி— நிருக்கமுத்து
இருந்த ஆ— இருந்தபடி. நா
காலை!— காணுங்கண்;
காரிநையர்!— அழகியபெண்கள்!
வந்துகாணர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா. வண்டமரித்யாதி. பிள்ளைகள் அனுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை யலங்
கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப் பாலகாலம்
முடிக்கையாலே மதுபாஷ்பமன்னும் வண்டுகளுக்கு வஸ்தவப்பூமி இவள் குழலிறே. ஆகையால்
யாலே வண்டிகள் படிந்துகிடக்கிறபூலோடேகூடிய குழலையுடையனான பசோதைப்பிராட்டி.
தன்மகளுக்குள் நேஷித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற பூநீர்த்தோய்ப்பகனுக்கு. இவர் அடியின்
தவராகையாலே “மகளுக்குக்கொண்டு” என்கிறார்; அவன், “தன்மகன்” என்றிறே நிகை
த்திருப்பது.

அண்டமித்யாதி. அன்புத்தையும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களை
யும் நிருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடக்குப்படி விழுங்கின வெண்ணுதல்; என்றும் பிறி
கூறப்படாதபடி. எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வெண்ணுதல். கண்டமித்யாதி. இப்படி
யிருந்துள்ள நிருக்கமுத்தி எழுகிருந்தபடியையக் காணுங்கோள்; அநிருபைகளான நீங்
கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடையவர்களே. ... .. கரு.

அ. பதினாம்பாட்டு. நிருக்கமுத்தினழகை யநுபகிந்த வந்ததரம் நிருப்பவளத்
தினழகை யநுபகிக்கிறார்.

மு.—என் தோண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாடென்றேத்துக்கொண்டு

அந்தோண்டைவா யமுதா தரித்தாய்ச்சியர்

தந்தோண்டை வாயாற் றிருக்கிப் பருகியிச்

செந்தோண்டைவாய் வந்துகாணீரே சேயிலழைரீர் வந்துகாணீரே. கசு

பதவுரை.

தொண்டை வாய்— “கொவ்வைவந்தனிபேரன்
அதாத்தையுடைய
என் சிங்கம்!— என்னுடைய சிங்கக்குட்டி
பேன்ற குமாரனே!

ஆதரித்து— விருப்பி
தான்— தங்களுடைய
தொண்டை வாயால்— கோவை வாயாலே
தருக்க— நெருக்கி

செருக்கைப்போது கண்ணகியின் ஐயச்சொல்லுண்டாகாதா? ஆபத்தி அழைக்கப் படுகா? பருகப்பின்னையும் சிவப்புபாறாதேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை வந்து காணுங்கோள்; சிவந்த ஆபாணங்களை யுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... * கச.

அ. பதினெந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தி னழகை யநுபவித்த வந்தாய் திருமுத மண்டலத்தின் ஸமுதாய சோபையை யநுபவிக்கிறார்.

மு.—நோக்கி யசோதை ஹனுக்கிய மஞ்சளால்

நாக்குவழித்து நீராட்டு மிங்ஹிக்கு

வாக்கு யாங்மும் வாயு முறுவலும்

மூக்கு மிருந்தவா காணரே மெய்குழலிர் வந்துகாணரே. கரு.

பதவுரை.

அசோதை— யசோதைப்போட்டி.

நோக்கி— (திருமேனியின் மென்மைக்குத் தகுதியாம்படி) பார்த்து

ஹனுக்கிய— அரைத்த

மஞ்சளால்— மஞ்சள்காப்பாலே

நாக்கு வழித்து— நாக்கை வழித்து

நீராட்டும்— திருமஞ்சளம் பண்ணுகிற

இருந்திக்கு— இந்த பூர்ணகுணனை கண்ணனுக்கு

வாக்கும்— வாக்கும்

நயமும்— திருக்கண்ணனும்

வாயு— திருவதாமும் (அல்லது) வாய்க் திருக்கிற

முறுவலும்— மந்தஸ்பிதமும்

மூக்கும்— மூக்கும்

இருந்த ஆ— இருந்தபடியை

காணீர்!— பாருங்கள்;

மெய்குழலீர்!— செறிந்த குழலையுடைய பெண்கள்!

வந்துகாணீர்!; (ஏ - அரைச.)

வ்யா. நோக்கியித்பாதி. திருமேனியின் மென்மையாய் நிறையும் யசோதைப்போட்டி. அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து நோக்கவரைத்த மஞ்சளம் காப்பாலே திருநாவைவழித்து திருமஞ்சளம் செய்யப்படி விதேயநயா பூர்ணானை விவரங்கூறு. வாக்குமிகுபாதி. மாதா முதலானவை நாமக்கறணம் பண்ணுகிற வாக்கும், 'என்னைப்பாரீர் என்னைப்பாரீர்' என்ன அவர்களைக் கடைக்கித்திற திருநயநங்கனும் மந்தஸ்பிதம்செய்ய உபகாரிக்கிற திரு அதரஸ்புரணமும் அந்த ஸ்புரணத்தோடே கூடிய மந்தஸ்பிதமும், " மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ வறியேன் " என்று நித்திய ஸந்தேஹஹுகமான திருமுகக்குமுகிற விச்சேர்த்தி யழகிருந்தபடி காணுங்கோள்; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணும்

மண்கோளாக வதேவலி தம் மகனாய் வந்து
தீண்டுகோளாகாராத் தேயவனாகின்றான்
கண்களிருந்தவா காணீரே கனவனாயிர் வந்துகாணீரே. யுக.

பதவுரை.

விண் கொள்— ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிதழ்	அசுர்— அஸுரர்கள்
மீட மாகவுடைய	தேவ— கூடிக்கும்படி.
அமரர்கள்— இத்தாதி தேவதைகளின்	வளர்கின்றான்— வளராதிற்கு கண்ணா
வேதனை— ஆன்பமானது	ஹுடைய
தீர— திருப்படியாக	கண்கள் இருந்த ஆ— திருக்கண்களிருந்த
முன்— முன்னே	படியை
பண் கொள்— பூமிபை இருப்பிடமாகவுடைய	காணீர்!— காணுங்கள்! ;
வசு தேவந்தம்— வஸுதேவருக்கு	கனம் வனையிர்!— பொன் வானையடிவைய
மகனுபவரது— புத்தானுபவந்து அவதரித்து	பெண்கள்!
தின் கொள்— வலிமை கொண்ட	வந்துகாணீர்!— (ஏ- அஞ்ச.)

வ்யா. விண்கொளரித்பாதி. அவதாரப்போஜம் ஸாது பரித்ராணுதிக ளாகையாலே
ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்பிடமாகவுடைய இத்தாதி தேவர்களுக்கு ஆஸுரபரத்திக
வால் வரும் துக்கம் போம்படியாக முன்னே பூமிபை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீவஸுதேவ
ருக்கு புத்தானுப் வந்தவதரித்து, தன்னைப்பற்றச் சிறைப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவஸுதேவர
துக்கத்தைத்தீர்த்து, பின்னே தேவர்கள் துக்கம் தீர்க்கக்கூடாது முன்னே யிங்கேவந்தவரிந்
தானுபத்தி, “தந்தைகாலில் எலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்” என்னக்கடவந்தே.
திண்கொளரித்பாதி. உயபலமுர் மரோபலமுமுடையரான அஸுரர்களானவர்கள் கஷயித்
துச் செல்லும்படியாகத் தான் வளராதிற்குவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக அஸுர
வர்கம் கஷிணமாப்பிட்டுத் தீரே. கண்களரித்பாதி. இப்படி. அநுகூலரகூணமும் பாதிகூல
நிரைமுர் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் கஷயிக்கவும் கடாக்ஷிற்றும்
திருக்கண்களினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள் ; பொன்னாலே செய்தவனையையுடைய
நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... .. *கக.

அ. பதினெழாற்பாட்டி. திருக்கண்களினழகையதுபவித்த வந்ததாம் திருப்புரு
வத்தினழகை யதுபவிக்கிறார்.

உய்ய— உஜ்ஜீவித் துன்பமாயாக
 திருவிநாயக்கால்— பெருமையோடும்
 பொருத்த வன்மையுடையது என
 தெவகி— தெவகிப்போட்டி
 பெற்ற— (கோற்றம்) பெற்ற
 உருவம்— உருவத்தால் கவந்தால்

புருவம்— திருப்புருவங்கள்
 இருந்தன— இருந்தபடியை
 காணி!— காணுகோன்!
 புன் முகம்— ஆபாசம் புன்முகம் முலைபை
 உய்ய பெண்கள்!
 வந்துகாணி!— (அ-அவச.)

பொரு. பருவம் உய்யகி. சகலவந்தும் திருமுகமேயோலே பருவம் கிரம்பினபின்பு
 விசாதிசாதிசாதித தகோதந்தை உஜ்ஜீவிப்பினைகயன்றிக் கை, பருவம் கிரம்பினவகுக்குமுன்
 லை உதிந் கொள் அசையாத் தெவகிவருகையாலே லைகமெல்லா முஜ்ஜீவிக்குப்படியாக,
 புத்தகாசகடமமாய்ஜ கைதகைத் கொட்டில் பருவமே பிடித்திறே திசலிந்துச் சென்றது.
 திருவிநாயக்கால் தேவகிபெற்ற. உய்யுதல்பல்லா மனையான தெவகிப்போட்டி இப்ப
 யுக்கிடாக கோற்றம் பெற்ற. திருவிநாயக்கால் மென்மையாலே கிழ் “உள்ளமுதன்ன
 தேவகி” என்றது இங்கே வயதில் மையிற்றே.

உருவிக்காதி. ஆபத்தால் கவியதாய் உஜ்ஜீவனமாய்க் குத்துள்ள மணிபோன்ற வடி.
 வை யுடையவனுடைய. பருவமிக் காதி. மருவன் கருவியுடையபோலே யிருக்கிற திருப்
 புருவங்காதிமுதலாக் காணுகோன்; ஆபாசமுடையவான முலையையுடைய ரீங்கன்
 வந்து காணுகோன். ... *கள.

அ. பருவமென்பதாய். திருப்புருவத்தினமுதலாக யுபவித்த வந்தால், திரு
 மகாக்குழாயி வந்தால் யுபவிக்கிறார்.

யு—மண்ணுமலையுங் கடலு முலகேழும்
 உண்ணுத்திறுந்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
 வண்ணமெழில்கோண் மகாக்குழையிலை
 திண்ணைநீருந் தவா காவோ சேயிலைநீர் வந்து காணிதே. க அ

மண்ணுய்— பூமியையும
 மலையுய்— மலையுடையது
 கடலுய்— கடலுடையது
 உலகு யுய்— உலகிலேயுடையது

எழில் வண்ணம் கொள்— அழகிய திரு
 நிறம் கொண்டு
 மகாக்குழை— திருமகாக்குழையான
 இவை— இவற்றின்

தப்பாதி. திருநீயனிகு பரபாகமான திருநீயத்தையும் வன்வலவன்வல வானதிரியால் வந்த
அழைப்புமுடைய திருநீயன்குறையுடைய விவற்றிணையையும், கண்டவர்கள் கண்டையுள்
நெஞ்சையும் கவசப்படியான திண்ணை மிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோன்; ... முகிய ஆர
னாகையிலே அலங்கீர்த்தகமான கீழ்க்கள் வந்து காணுங்கோன். ... .. கஅ

அ. பத்தொன்பதாற்பாதி. திருமகாக் குறையினமுதலாக அழைத்த வந்தாய்,
திருநீயனினமுதலாக யதபவிக்கிறார்.

மு.—முற்றிவந் தூதையு முன்னகமேற் பூவையுமீ
சிறநிலையுத்துத் தீர்த்தருவோர்களைப்
பற்றிப் பற்றித்துக் கொண்டோமே பாமன்முன்
நெற்றியிருந்தவா காவிரே வெளிமுதலி மந்து காவிரே. கக

பதவுரை.

சிறு இல்— சிறிய கீழ்க்கை	பற்றி— வனையாழித்த
இதழத்து— கட்டி	பற்றிப் பற்றித்து— அபாறுகித்துக்கொண்டு
திரிதருவோர்களை— திரிதருவோர்களுடைய	தீர்த்தம்— தீர்த்தம்
முற்றினும்— (மணங்கொழிக்கிற) சிறு களஞ	பாமன்முன்— (செய்தல்) தலைவனான அழைப்பு
களையும் [சிறு முதல்]	நெற்றி— திருநீயன்
தூதையு— (மணங்கொழுங்குதல்) சிறியபாலை	இருந்த ஆ— இருந்தபடியாய்
களையும்	காவிரி!— காணுங்கோன்;
முன்னகமேல்— முன்னகமேல் நின்று விடையா	கேர் இலமுதல்!— தெரிந்தான் அபாறுகித்து
கெற	உடையபெயர்களை!
தனையும்— காதலைவாய்ப் புன்னையும்	வந்தகாவிரி!— (அ - அகநா.)

வ்யா. முற்றிவந் தூதையு முன்னகமேற் பூவையுமீ, பாவன்
கொழிக்கிற சிறு களையையும் மணம் சேர்த்துக்கொண்டு அபாறுகித்துக்கொண்டு
பாமன்முன் செல்லுங்கொண்டு விடையாடும் பூவையையும். பூவை- காதலைவாய்ப்பு. பற்றிவந் தூதையு
பாவையாழித்து, வன்வலவானே பற்றித்துக்கொண்டு பிடிக்கொடாமல் ஒரம் நெயில் தலைவ
னானவனையுடைய. நெற்றியித்பாதி. அந்த அபாறுகித்தாலே குறுவெய்ப்பு அழைப்பின திரு
நீயனினமுதலாகக் காணுங்கோன்; துணவியதான அபாறுகித்தாலுடைய நீங்கள் வந்து

அழகிய - அழகியதாய்

பை பொன்னின் - பம்பொன்னில் செய்யப்
பட்ட

கோல் - கோலை

அர்.கை - அழகிய கையாலே

கொண்டு - டிடித்துக்கொண்டு

கழல்கள் - திருவடிகளில் சாத்தி திருக்கிற
வீரக்கழல்களும்

அதங்கை - அதங்கைகளும்

கலந்து - சேர்த்து

எங்கும் ஆர்ப்பா - எங்கும் ஒலிக்க

மழம் - இனமை பொருத்திய

கன்று இனங்கன் - கன்றுகளின் கூட்டங்களை

மறித்து - மடக்கி

திரிவான் - திரிதலனுடைய

குழல்கள் - திருக்குழல்கள்

இருந்த ஆ - இருந்தபடியை

காணீர்! - பாருங்கள்;

குவி முலைர்! - குவியும் முலைகோபுடைய
பெண்கள்!

வந்துகாணீர்! - (ஏ - அகை.)

வ்யா. அழகியவிர்தயாதி. கண்டவர்கள் கண்டுகொண்டியதாய், பசும்பொன்னிலே சண்டிடுகொண்டியதான கோலை, கன்றுகளை மறிக்கைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழித்தென்றிமம்படி. அழகியதான கையாலே டிடித்துக்கொண்டு, கழல்களிடயாதி. கன்றுகளை மறிக்கைக்காக அநிரலொடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்திதிருக்கிற வீரக்கழல் களும் அதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்கு கொக்க தவனிக்க. மழகன்றிதயாதி. இனங் கன்றுகளுடைய திரிங்களைக் கைகழியப்போகாமல் மடங்குவித்து ஸஞ்சரியாதின்னுள்ளை னுடைய குழல்களிடயாதி. “கெந்தித் துழல்களை வேக முன்னொடி.” என்கிறபடியே அநிரலொடுகையாலே அரைந்து கெடுக்கெல்லாம் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியையக்கா னுங்கொள்; குவிதிற முலைவையுடைய மேகன் வந்து காணுங்கொள். ... .. உடு

அ. சிவமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சொன்ன

திருப்பாதகேசத்ததைத் தென்புதுவைப்பட்டன்

விரும்பாலுரைத்த விரும்பதோடொன்றும்

உரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தோன்றுவர் தாமே. ௨௧

வயா. சுருப்பாருமுழுவதும், மெல்லென்று வந்தொழுகும், சுருப்பாருன்றி, சுருப்பாருன்று கிடக்கிறது. குழலில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாய் பண்ணுவதாகாக வந்திகள் எப்போதும் மடித்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப்பிராட்டி முன் சொன்ன. திருப்பாதகேசத்தை, அவதார வடகாலத்திலே அருபுகித்து, பிரிக்கும் அழகுத் தூக்காட்டிச் சொன்ன பாதாதிக்கேசத்தை. தேனளித்தாதி. அழகுப் பூநீரில்லிபுத்தூர்த் திவ்வாகாப் பராஹ்மேனோத்தமான் பெரியாழ்வார் அந்தாதாதிக்கேசத்தை அருவிச்செய்த. அருவிப்படி ஆதத்தனவு மன்றிதே மீவருடையவாதம்.

“கோதைக்குமுலாவசோதை” “பனோத்தோவியாவப்பதி” “வைத்தகங்கா களியசோதை” இப்பாதிகளாலே யசோதைப்பிராட்டிபை வர்ணித்துச் சொன்னவையும், “உழந்தாள் நறுநெய்” “அதிருங் கடல்சிற வண்ணன்” “கோதை யசோதை” இந் பாதிகளாலே அவனுடைய சேஷபுநங்கனாகச் சொன்னவையும், “மறங்கொளிரவியன் மார்வை முன்கிண்டான்” “இருமாமருதரி அத்த லிப்பிள்ளை” “சகடத்தைச் சாடிப் போய் வான்கொள்வளை பெயிற்றருளிர் வன்வினான்” இப்பாதிகளாலே இவனுக்கு சீர்ப்பா மாக வருளிச்செய்த அவதாரந்தர சேஷபுநங்கனும், இவ்வவதாரத்தன்னில் உத்தமனை சேஷபுநங்கனொடுமல்லாம். அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடாய் நூக்கச்செய்தோரும் காராவற மதிநலமருவப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளும் பாகாதிக்குப்படியான தரை பிரிந்த இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதாரநிபத்தாலே அருவிச்செய்தாமிருந்தான்.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்கேஹத்தை யுடையாப்பிக்கொண்டு அருபுகித்த னும் இவன் பாதாதிக்கேசமதுபுகித்துப்பிரிக்கும்படிபுன கட். கோதிலே மெல்லென்று வந்தி னே, அவனோடு இவர்க்கு ஸம்பந்தம் ஆகையாலே, “அசோதை முன்சொன்ன இருபாத கேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுலாத்த” என்றருளிச்செய்தா மய்யுடைய. இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டிடுவா மெனிகொள்வது. இருபதோடொன்றுமுறைப்பார். இருபத்தொருபாட்டையுடையபிராபராகச்சொல் லுவாருன்னுதல்; பாவபத்தமில்லையாகிலும் சப்தமாதத்தைச் சொல்லுவாருன்னுதல். போமித்தாதி. இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ண நாவம் பண்ணலாப்படியான பூநீரைக்குண்டித் திலேபோய் “குழந்திருக்கேததுவர் பல்லாணி” என்கிறபடி யே அவனை யருபுகித்து

அ. சிழிற்றிடுமொழியிலே- திருமொழித் தொடங்கி திருமுடி யளவு முண்டான திங்
யாவலவாகலை யகோதையிராட்டி. அதுபவித்த பாகாதத்தை, தத்தாலாட்போலே மிகவும்
விருமலி யதுபவித்தாநாங்கினனார்; இனிமேல், வளர்ச்சினைப்பதற் கொட்டிலே வளர்த்தித்
தாலாட்டின பாகாதத்தை, தத்தாலாட்போலே விருமலி யதுபவித்துப் போகின்றார். ஸர்ஸஸ்
மாத்பாலும் அவ்வாறு ஸமஸ்காமமுறப் ஸர்ஸப்பகா தாகையெனப் பார்ப்பனாகியதனாயினு
ஸர்ஸைச்வான், யாதோதவிடத்திலே யாதொரு திருமொழியோடே அனாதரிதநாடும் அவனு
ஸமஸஸ்திதி கடை சபாநதிகளைக் கண்டால் மிகவும் விருமலித்தக்கவால் ஆனவனாகிய கிருசித்
கரித்தனந்தி சிறிய வெண்ணாத்திலே பாணமேசாநதிகளுக்கும். இதனை, யகோதையிரா
ட்டி. மருவாநித்தனக் கண்டாநாகக் கொல்கித் தாலாட்டின பாகாதத்தை, தாம் சமஸர்வமலி
கல மருவாப்பெற்றவ தானகையிலே தத்தாலாட்போலே பாகாதபாகங்கள் மிகவும் உகந்து
அவனுடைய மேன்மைமையும்கீர்மைமையு மருகிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அ. முநற்பாட்டு. அண்டாபிபதிபான பாகுமட, இவனுடைய பருவத்திற்கு
குணமாகப் பண்ணின கிருசித்தாகாதத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி.

ஆணிப்போன்றோச்செய்த வண்ணச்சிறுத்தோட்டில்

பேணிபுனக்குப் பிரமன் விடுதூண்

மாணிக்கத்தளனே தாலேவோ வையடாந்தானே தாலேவோ க.

பதவுரை.

மாணிக்கம்— (இவ்வடகுதும்) மாணிக்கத்தை

கட்டி— கட்டியும்

இடை— கடுகில்

வாய்சம்— வாய்க்கத்தை

கட்டி— கட்டியும்

ஆணிப்போன்றோ—மாற்றுபந்த பொன்னிலே

பனக்கு— உனக்கு

விடுதூதான்— அனாபிதன்;

மாணி—பாற்றமசாயியக்கொண்டு

குறவனே!—வாமதனாவனே!

தாலேவோ—தாலேவோ;

வையடம்—உலகங்களை

வளக்காடு—கீழ்க்காடுகள்; வளக்காடுகள்!

புறான வாய்விட்டுச் சொல்லுதல்களையெல்லாம் அழகுபடுத்திய பழங்காலத்திலிருந்து திருவாய்மொழி
 நிரம்பியிருக்கலான தெய்வம். பேணியித்பாதி. ஆதரித்து உனக்குப் பரஹ்மா வாகித்
 தான். மானியித்பாதி. உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பெற்றன பர
 ஹ்மாபிரயாசச் சென்று இரத்த வாய்க்குறிபானவீன! தாலேலோ; இரப்பிப்பெற்ற ஹ்வுத்
 தாலே வாய்க்குற வெதகந்தை வாய்க்குறிநிகாமனாவனே! தாலேலோ. ... .. க

அ. இரண்டாமாதி. பாபுமாலுக்ககந்தாம் பரிசுனிதனுப் பச்சவாபிமாநியான
 ருத்ரன் கிருத்திரித்தபடிபைச சோல்லுகிறது.

மூ. — உடையார் என்மணியோ டொண்மாதளம்பூ
 இடை விரலிக் கோத்த வெழிற்றெழுகி னெடு
 விடையெறு காபாலி ஈசன் விதேத்தான்
 உடையாயெழுவழிமேல் தாலேலோ வுலகமளந்தானே தாலேலோ உ.

பதவுரை.

உடை ஆர்—திருவனாக்குப் பொருத்தின
 கனமாரி போதி—பொன்மணியோடு
 இடை—வெட்டுவெ
 விரலிக்—கலந்து
 கோத்த—கோத்துட்ட
 எழில்—அழகுபதனை
 தெழுகி னெடு—இடைச்சரிசைகையோடு கூட
 னான்—அழகிய
 மாதளம்பூ—மாதளம்பூக்கோவைபான அலா
 வடத்தை
 விடை எறு—நிஷபவா ஹ்வுதம்

காபாலி—கடால, தாரியாப்
 ஈசன்—ஸ்வஸ்யு ஹத்துக்கு நியாமகனான
 ருத்ரன்
 விடுதற்கான்—கொடுத்தனுப்பினான்;
 உடையார்!—ஸ்வலாவற்றையு முடையவரே!
 அழிமேல்! அழிமேல்!!—அழாநீடுகொள், அழா
 தேடுகொள்;
 தாலேலோ—;
 உலகம் அளந்தானே!—உலகங்களை அளந்த
 ருளிபாவனே!
 தாலேலோ—;
 இடைச்சரிசை—இடையில் சொருகுவிதத்தி.

பொ. உடையித்பாதி. திருவனாக்குச் சேர்க்கிற பழான பொன்மணியோடு கூடு
 கடுவே கலச்சிக்கோத்த அழகிய இடைச்சரிசைகையோடு கூடியிருந்துள்ள அழகிய மாதளம்
 பூக்கோவைபான அனாவத்தை. விடையித்பாதி. நிஷபவா ஹ்வுதம் கடால திருவனா
 ஸ்வகோஷ்டிப்புக்கு கிபந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வாவிட்டான். உடையாரித்பாதி. ஒருவன்
 'என்ன' 'என்று' வாவிடாதபோதும் அவர்களைவிட அவர்களுடைய அனாவோடு வாசியு

என்—எனக்கு

தம்பிரானுர்—ஸ்வாமியாய்

எழில்—அழகிய

திருமார்வற்கு—திருமார்வை யுடையவனுப்

அழகிய சந்தி—அழகிய சிறந்ததபுடைய

தாமரை தாவற்ற—தாமரைப்பூ போன்ற

திருவடிநீயபுடையான உனக்கு

இத்திரன் தானும்—தேவதேவதானும்

எழில் உண—அழகை உண பதான

கிண்கணி—கிண்கணியை

தந்து—உன் வார்த்தை வார்த்தை

உனனுப் சின்றுன்—அது தான் சின்றுன்—நான்
சின்றுன்

தாலேலோ—

தாமரைக்கண்ணலை!—தாமரைபோன்ற திரு
க்கண்ணபுடையவனே!

தாலேலோ—

* அகாவிப்பாக்கட்டன்—ஸரீபத்திலும் தூத
விலாபியே மத்யஸ்தனாகிருக்கமுமன்.

ஸயா. என்னரிப்பாதி. என் தம்பிரானுர் எழில் திருமார்வற்கு. எழில்—அழகு. என் தம்பிரானுரென்கிறவன்—திருமார்புறமுக்குக் தேவதேவதென்ன வார்த்தை. சந்தி யித்பாதி. சிவப்பாடும் விகாசாநிகராலும் சிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. இத்திரனிப்பாதி. தாமரைக்க கிண்கணிகளுள் முதன்மை யுடைய இத்தான் தானும், அழகை யுண பதான கிண்கணியைப் கொடுவந்து ஸரீபத்தி ன்வுணசயம்தோற்று அதுதான் விப்பாக்கட்டனுப் சின்றுன், தாலேலோ. தாமரைரிப்பாதி. கிஞ்சித்தகரித்தவர்களைக் குணிக் காகாதிக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! தாலேலோ. ... * உ.

அ. தாலாப்பாட்டி. இத்தானும் துக் கிழாப், தனித்தனி பாதாநான தேவர்கள் ஸமுதாயேர பண்ணின கிஞ்சித்தாந்நதச் சொல்முடிது.

மு.—சங்கின் வலம்புரியுஞ் சேவடிக்கிண்கணியும்
அங்கைச் சரிவளைபு ஈணு மரைத்தோடும்
அங்கண் விசம்பிமரர்கள் போத்தந்தார்
செங்கட் சருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசங்கமே தாலேலோ ச.

மலர் பூல்—செத்தமரையா மலர் பூலுறுதற்கென்ற
திருமவனம்—பெரிய மலர் பூல்
காள் ளார்—காள் பூல்—காள்
பூலுறுதல்—மலர் பூல் செத்தமரையா
கை செத்த—கைத்தெய்தில் கைநன்றபவர்
விரிவா

கனம் அங்கியம்— மாண்புமிகு
வாள் ஆர்— ஆர்தமம் முதலாம். சி. அறியும்படி
செய்யும்— செய்குமாவும்
செய்யும்— செய்குமாவும்

வ்யா. காணுதீயாதி. தன் கிலந்திலை வனமுடியலெய்தைத் தபரிமனோத்தா
மாயிருந்துள்ள திருத்தூதராயலே கைத்தொழில் செய்து பரிசுரின நிதியுடையவ. அஃது
நித்யாதி. ஐகாசுபாயாமலுக்கனும் தித்யாயுடைய அழகுபதாங்கியென செய்து தெற்றைத்
பகப்பூவாலே செய்த திருத்தெய்தி மாணியும். தேனாநித்யாதி. தென்மாநத தொழுவா
மலின் சிமலே தித்யவாஸம் செய்யா தித்யவாஸம். (அ) “யாவதிலு கூலாரினி” என்னும்
பருவத்தை அடிப்படையான பெரிபரிசாட்டியார் வாஸிட்டாய. கோலோதித்யாதி. என்னும்
திருத்திந்திரிக்க வெண்ணிப்படி ஸர்வ தேசநிபா யுள்ளவனே! அழகுத்தொன் அழகுத்தொன்
தாலேலோ. குடந்தைநித்யாதி. அஃது மேன்மைக் கெடுத்தவன் என நினை தோன்றத்
திருக்குடந்தைநிலே கண்ணவந்தவனே! து. திலேலோ. ... ..

அ. எட்டாம்பாட்டு, தெரியவிதாட்டியலாக்கு அந்தம் பங்கைநாளை முதி
புமிப்பிதாட்டி வாகைட்ட உபதாச விசேஷத்தைத் தோட்டிதாட்டி.

பு.—கஞ்சோடு பொந்தரிதைக் காம் | காகவளை
உச்சிமணிச் சுட்டி யொண்டாணி கார்ப் டொட்டு
அச்சுதனுக் கேன்முலியான் டொத்தீதான்
நெடு முலையுண்டாம் | தாலேலோ நாறாயனு அடுழி தாலேலோ அ.

பதிலுரை.

கதிரை.—(5) அந்நிபந்தித கதிரை
கடந்தகதிரை கதிரை 10. 10.

[illegible]

1. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 8

கார்ப்பு— ஏ திருநெல்வேலி ராஜ்யம்
கார்ப்பு— பெரும்பாலும் திருநெல்வேலி.

பா— ஒழுங்காக

பா— பொருத்தவாய்

உன்பாய்!— உண்டவரேன!

தாலேலோ;

தாராயண!; அரேல; தாலேலோ;

வாயா. கந்திபாதி. நிதனவாசிக் சாத்தின் பாயா டத்தின் மேலே கட்டுமதான
தோலே அரேலே பொருத்தக்க அழகிய கனிகையாகிய அபுதழும், திருவனாக்ரு அது
வாயாக் சாத்தின் கிதக்கப்பன் தோலையும், நிதத்தோன்சனாக்ரு அலங்காரமான பொன்
வாயும், நிதழும், மேலே வட்டிவனகத்து சாத்தனகத்தினான கட்டியும், ஒன்பிபதானே யுண்டத்
திருமுதலில் ஒழுங்குபட்ட சாத்தனகத்தினான பொற்புதும், அச்சதனித்பாதி. ஆர்
னா ஒழுங்குமும் கழனி சதன வுக்கிசுறு பூநீழ்ச்சிபாட்டி வரவிட்டான். நச்சுமுலை
பாதி. பதபாதிவாய் பன்னு வகத்து அடிபட்டி. பதனகைப பூடி கனகக்காக அவரு
பா கத்தினேற்றின பூலையையும். வரேன! தாலேலோ. தாராயணவித்பாதி. உபயவிபுதிபி
வராதும் திருத்திக்கிசு தோன்சிப்படி உபயவிபுதி காத்நவ ஸஞ்சகமான தாராயணசப்த
வாயுவவனே! அதுதே கொன் தாலேலோ. ... .. அ

அ. ஒன்பதாய்பாட்டு. அவதாசகாலத்திலே ஒக்கப்படுந்து இத்தலையப் பேசுவிப்
சன பாத்வ வ் பைத்தலே கீழ்ச்சொன்னவன். செல்லரி லும வ்யவ்ந்தையான
கனக, தன்னிடையன் தோதா அருணாககப் பன்னினை தெரித்தகாத்நகச சொல்லுகிறது.

பா—மேல் தீகிரு னானப்போடிபோடு மஞ்சளும்

செய்ய தடங்கல்ஊர் கஞ்சாமுரு கீர்சுரமும்

வெம்ப கல்லப்பாசிக் கொண்டு வராய் நின்றார்

அப்பா வாழேலமேல் தாலேலோ வறங்கத்தினையானே! தாலேலோ கூ.

பதவினா.

பா— நித மேலேலே

பா— பத்தினகத்து சாத்த

பா— பொருத்தவாய் - கனிகையாகிய அபுதழும்,

தாலேலோ - கனிகையாகிய அபுதழும்,

தாராயண! - பொருத்தவாய்

பா— அவதாசகால

பா— வரவிட்டான்

வெம்ப - வெம்பிய

கா— அப்பா

பா— வரவிட்டான் - வரவிட்டான்

கொண்டு - கொண்டு

வரவிட்டான் - வரவிட்டான்

வரவிட்டான் - வரவிட்டான்

வரவிட்டான் - வரவிட்டான்

அடிவாவு.—மாணி உடை என் சக்கின் எழு மோதக்
காணா கச்ச மெய் வஞ்சனை தன்.

—(—)—

ஆக + நி நிபாழி. க + க் து மட்டு-க.

அ. கிழிற்றி நிறைந்திடுகிலை + பசோனையப் பிரட்டி அடிவாவு மோதமாதுதான்
மோத அடிவாவு மோதிக் கண்ணாம்பான் னுணைக்காகப் பிரட்டிக்கொண்டு தலையடிவா
பாபாந்தை நகம்பாவுந்தாய்க்கொண்டு தாமும் அப்படி அடிவாவுசெய்தா; இனிமேல்,
தொட்டிக் பருவம்போய், தவற்த்து விடையாடத்தக்க பருவமாயினென்று அண்ணாவினிடமுற்
றத்தே போந்து தவற்த்து புது நியைவையு, சந்தையா பசுமையதான பாய்க்கதை, அவன்
அதுபயித்து அவனுக்குக்காய்கச்சர்களை வாக்கொல்லித் தான்வையா நாம் அடிவாத்தாய்காந்
ததை, தாமும் அதுபயித்தவையாகப் பேசி விளையாடுகிறார். பாமநுத்தில்(ச)யாவாகு) நமது
வங்கிறாடியே பெருமநிப்பாயும் ஒருவாத்தைய சொல்லக்கடவ வன்றிக் கேட்க தன்மேலொடா
க்க முகமயர்த்து வர்த்தை சொல்லுதகக்கு ஒரு தத்தவாத்தா மில்லையாயலை அதுதறிந்
திருக்குமவன், லீலாவித்திரிலை வண்ணரி ஸங்குணுத்தவாகத் தன் இவையாலே இது
மனு நியைப்ப வந்தவநித்து அவநாதத்தின் பேர்ப்பாடு தோற்று வையவா நியைத்தவனை
அடைந்து தத்தவவன்ந்தா அதுவாய்க்கொத்த சேஷத்தா திகளை அதுவாத்திகளால் உயர்வா
மதிநல மருளாப்பெறுவையாலே அவன் மேன்மையையும் சீவனமையும் தெளிவாக்கப்படவர்கள்
அதிலே விந்தாய் அதுபயித்தவ சொல்ல வெண்டாவிதே. மற் பள்ள வாழ்வார்களைப்போ
வன்றிக்கே இவ்வவதாவிஷயத்தில் அநிப்போதிரைத்தாலே கோணுபாத்தை அன்பா
மப்பவாவி, இவ்வவதா சண்டெல்லாம் அதுபயிப்பதாக இழிந்தவிவர் அவ்வண்ணமாலசெ
ஷத்தவர்களில் ஒன்றும் உழுவவிடாநிறே; அனையாலே, அவன் புது நியைவையு மத்தைய
அடிவாப்பதான சேஷத்தவர்களை தக்காலத்தில் யசோனையப் பிரட்டி அதுபயித்தாற்போலே
தாமும் அதுபயித்துப் பேசுகிறார்.

வியா. முன்னும்கூட்டு. சுற்றுவித்யாதி. ஒன்றையே மூன்று தந்தான் மனாடலார்
 மூன்றும்கூட்டு சுற்றும் சுழன்று அகமாங்கமாய்க்கொண்டு எங்கும். தெஜஸ்வ

தஞ்சாவூர் அருள்மிகு அப்பாவுடையார் அவர்கள்

உகந்தட்டாசு மலர்சங்கீதேஸ் வசனாபாய் ச.

புதுநிலை.

ਸਿੰਘੀਂ ੧੧- ਸਿੰਘੀਂ ੧੧!

अ. ३६॥ - १०॥ १०॥ १०॥ १०॥

စာနာပရံ- ပုံနှိပ်မှုနှင့် အသံသွင်းစနစ်

17-18-19-20-21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000-1001-1002-1003-1004-1005-1006-1007-1008-1009-1010-1011-1012-1013-1014-1015-1016-1017-1018-1019-1020-1021-1022-1023-1024-1025-1026-1027-1028-1029-1030-1031-1032-1033-1034-1035-1036-1037-1038-1039-1040-1041-1042-1043-1044-1045-1046-1047-1048-

தரவு அமைப்பு - 1 இரண்டு மாதம்

מלכות ה' ב-   מלכות ה' ב-
מלכות ה' ב-   מלכות ה' ב-

என்க்கூட பிள்ளை பிள்ளை- என்ன இவ்வாறு

(9) கருத்துக்கள்

$$a \sin^2 \theta \sin^2 \phi = b \sin^2 \theta \cos^2 \phi$$

மேலே கூறியவற்றைப் பற்றி— குறிப்பு: இந்த கட்டுரை

എന്തുകൊണ്ട് അങ്ങനെയല്ല!

சு ன் று — ப வக், துந், துந், துந், துந், துந், துந்

அறிவு — இவ்வுருவம்

மனம் திரும்பிவிட— இவ் வாய்வுத் திரும்பிவிட

$$\{T, N: \dot{t} = K(t) \quad (\dot{t} = 1)\}$$

மக்கள் மனம் — மனம் மனம் மனம்

[illegible]

அவ்வளவு அது— அப்போதுதான் இவ்வாறு பதிகம்

வா கண்டாய்! -- வந்தது உன் கையாய்!

ய்யா. நாலப்பாட்டு. சக்காக்கையன். சுருதுபட்டம் பொருள் திருநாழிகாப்
லகரிலே யுடை யான். இதனால் நீ வாரிதெழுதினால் உன்னை சிஷிக்ஷைக்கிடைய பரிதாப
டைபவனென்கை. துடங்குவித்தாதி' இடமுடைத்தான் திருக்கண்ணகரிலே உன்னவளில்
பரிதி தோற்ற மலாபார்த்து. ஒக்கலேமலிருந்து என்னுடைய மருங்கிலே யிருந்து
உன்னவித்தாதி. வேடுவனில் கண்ணாபாதே உன்னைபெருந்துக்காட்டா நிறுங்காண்
துக்கற்தியேல். உலங்குத்தருதுமானது அறிவிப்பின். சத்திரா சலஞ்செப்பாதே. எல்லார்க்
ளுள் அல்லாததானு மிருக்கிது திவானர்புரின மரபுச் செப்பாதே. மக்கவித்தாதி. பின்னை
கல் பிடித்த வந்தானல்லவாநில் வந்துகொடு கல் கொடும். ... ..

ဗု. — သံဃနိပါတ်၊ ဝဏ္ဏဝါရ၊ နေတ္တရာဇ္ဇောဝါရ၊ ပု

உதயசுந்தரத்த விளக்கு சோல்லாவுவன்னைக் க.வுகின்றஞர்

தமிழகத்தின் தலைநகரம் காவிரியின் கரையில்

புறையிலவாசாதே நின்செலி புகர்மாமத். ௫.

பத்துரை.

புகி— தேஜஸ்வையாயி

உதல்— உதல்நீர் ஆகாதி

கிரிதான்— பிராட்டியைத் திருமாரங்கிலே | ஆகாதே!— ஆகாதே?
 நரிபா சிவ்வனுமான இவன் | [ஆகவே அருமென்று கருத்து.]

வாயா, இத்தாம்பாட்டு. அழகியவியாகாது. அழகிய திருப்பவளத்திலே ஊருகின்ற
 ஜலமாக அயங்குந்தோட்டைகூடி உருத்தெரியாதகாய் மழலைத்தளத்துக்குள்ள முற்றுநல்
 தாறு மின்றிக்கோரிடுக்கிற இளஞ்சொல்லாலே உன்னையழையாதின்றான். குழகன். கொடுத்த
 தார் கொடுத்தார் முல்கொல்லாமுண்டு, எடுத்தாடுத்தோடுதொடெல்லாம் பொருத்தாரிருக்
 குங் கலப்பாடையவன். சிரீதரன். சிற்ச்சொன்ன கிர்மைக்கு எதிர்த்தப்பாடன மேன்மையை
 புலாடபவன். புறீதரன்வார் ஸர்வாதிகத்வ ஸஞ்சகாரிதே. கூவக்கூலா நீபோதியேல். ஒருகால்
 போலே பலகாலும் அழையாதிடுக்க, கோனாதாரப்போலே நீபோவுதியாகில். புலையிடுப்பாதி.
 உன்னுடைய செனி ஆகையிலவாகாதே. புறையுஷிரம். உன்னுடைய சாவணைந்தரியத்
 துக்கு பாயோஜகமில்லையாகாதே. தோலென்னவை. புதர் மா மதி!. உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும்
 பெருவாக்கும். போருமோ இது. ... * ௫.

பு.—தண்டொடு சக்கரஞ்சார்ங்கமெந்தந் தடக்கையன்
 கண்ணெயில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான்
 உண்டமுலைப் பாலுறகண்டாயுறங்கா விடில்
 விண்டவின் மன்னிய மாமதி! வினாந்தோடிவா. கூ.

பதவுரை.

வினாத்தலில்— ஆகாந்தில்
 மன்னிய— பொருத்திய
 மா மதி!— மாணியைப்பெருகாதகையதந்தரனை!
 தண்டொடு— (“கொடுமாதே”) என்னும்
 கதைபோடு
 சக்கரம்— திரு ஆழியையும்
 சார்ங்கம்— (“புறீசார்ங்கம்” என்கிற) ததுஸ்
 லையும்
 ஏற்றும்— தரியாசின்
 கூடம்— விசாலமான

கண் தூசில் கொள்ள— திருக்கண்வளர்த்தரு
 றவதாக
 கருதி— சினைத்து
 கொட்டாவி கொள்கின்றான்— கொட்டாவி
 விடாதின்றான்,
 உறங்காவிடில்— கண்வளர்த்துமே லாலை
 உண்ட— அமுதுசெய்த
 முலை பால்— முலைப்பாலானது
 அறு கண்டாய்— ஐரிக்கமாட்டாது கிடாய்;
 (ஆகையால், நீ,)
 வினாந்த— துணையாக

தான் ஆபாண கொடியினுடைய ஆயுதங்காய் அயராமல் உபயோகித்தான். இவ்வாறு - இவ்வாறு வந்தான் அதுபலித்த வாழ்வுபெற்றான், இவற்றின் கீழ்ப்படுத்துக்கொள் முடிந்தவாறு கொள் கொள்ளை. கண்டியேதென்பது. கண்வளர்க்குநருவதாக சீனத்து, அதுபெற வந்தது மாகக் கொட்டாவி கொள்ளா சீனமான். உண்டாகிப்பாதி. கண்வளர்க்குநருவா சீனத்தில், அதுபெற செய்துமேப்பால் ஜெயிப்பது கிடாப். ஆனபின் லிண்டனில் மன்னியமாமதி லிண்டனோடியவா. உச்சஸ்தலத்திலே வந்ததுபாதிப்பாதுப் வாசிப் பெருமைவாய்ந்தவனான அருக்கிற சீனர்களே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பங்கவளர்க்குநருவா உயர்வானுங்கொண்டி முடிவா. கூ.

மு.—பாலகனென்று பரிபலஞ்செய்யேற் டண்டெருநான்
ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்
மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்
மாலைமதியாதே மாமநீ! மகிழ்க்கேளாடிவா.

பதவுரை.

மா மநீ!—பெருந்தன்மை தங்கிய சந்தானே!
பாலகன் என்று— 'இவன் சிறுப்பிள்ளை'
என்று சீனத்து
பரிபலம்— திரைநகரத்தை
செய்யேல்— செய்பாடுதென்கான்;
பண்டு ஒருநான்— முன்பொரு நகரலத்திலே
ஆலின் இலை— ஆலத்தனிலிலே
வளர்ந்த— திருக்கணவளர்க்கு
சிறுக்கன் அவன்— சிறுப்பிள்ளையானவன்
இவன்— இவன்கான்;
வெகுளும் வல்— (இவன்) சீறினானான்
[வெகுட்சி—கோபம்]

மேல் எழப்பாய்ந்து — மேலெழக் குதித்து
பிடித்துக்கொள்ளும்— (உண்டாக) பிடித்துக்
கொள்வான்
(ஆனபின்)
மாலை— இப்படி பெரியனுனவன் விஷயத்தில்
மதியாதே — சிறியன் என்று அழைப்பவனாக
சீனப்பால்
மகிழ்க்கு— ("இவன் கண்ணா அழைக்கப்பெற்ற
சீருமே" என்று) உருப்பை
உண்டாகப்பெறவான்
முடிவா. -

வா. ஏழாப்பாட்டு. பாலகனென்பது. இவன் சிறுப்பிள்ளையான சீனமான் அருவந்தைப்பாத்துக் குறைய சீனக்கையாடுற பரிபலத்தைப் பண்ணுகிறான். டண்டெரு வித்யாதி. முன்பொரு நகரலத்திலே ஜகதவதையடைந்த சிறுபெற்றிலே வந்தவனான அருவந்தைப்பாட்டு. ஆலத்தனிலிலே கண்வளர்க்கு சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன்கான். அருவந்தைப்பாட்டு.

சிறிபன் என்று— சிறுபிள்ளைகளென்று
இதழில் கண்டாய்— அவமதி செய்பார்தே
கொள்;

சிறுநாமரின் — இவன் பால்பந்தினுடைய
வார்த்தையை— பரப்புகிறதென
மா வகி இவை — மஹாபாசாபித்தகலே
சென்று கெடும் — போய் கெட்டுக்கொள்;
சிறுரை— (“இப்படியுள்ளவன் விஷயத்தில்”)
சிறுமைகளைத்தவிது

நீயும்— நீயும்

உன் தேவைக்கு—அவன் விஷயத்தில் தாஸ்ய
த்துக்கு

உரியை காண்— தகுந்தவ னாவாய்;

கெடு மால்— ஸர்வாதிகுண இவன்

வினாந்து— தவிரித்து

உன்னை— உன்னை

கவகுகின்றான்— அழைப்பாகின்றான்.

வ்யா. எட்டாள்பாட்டு. சிறியனித்பாதி. பால விற்பனையோடு செருக்கையும்
விற்பனையு முண்டபயோகிக்கும் எனவுடைய பிள்ளையை, பருவத்தைப் பார்த்துச் சிறுபி
ள்ளை பென்று அபாதிபாதே கிடாய். சிறுமைபித்பாதி. இவனுடைய பால்பந்தினுடைய
விசேஷத்தை வாய் மூடிச் சென்று, தன்னை வரிகரித்து “மூவடி.” என்று இரந்து இரண்
டடியாலே ஐதந்தியாய் வளந்து ஓடிக்குத் தன்னைச் சிறுபிள்ளை வைக்கப்பட்ட மஹா
பாதி பக்கவிலே சென்று கெட்டுக்கொள். சிறுமைபித்பாதி. இப்படி யிருக்கிறவன் விஷயத்
தில் சிறுமையை நினைத்தனது நமக்கு அபாதிமென்று புத்தியுடையவாக, அப்போது
நீயும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்கு பார்த்தான் காண். கிறையித்யாதி. பரிபூர்ணானு உந்
தாரே! ஸர்வாதிகுண வஸன், பெரிப த்வசையோடு உன்னை யழைப்பா கின்றான்; ஆன
பின்பு பூரித்திருக்கிறான்; வானென்று கருத்து. ... .. அ.

மூ.—தாழியில் வேண்ணெய் தடங்கையார விழங்கிய

பேழையிலிற் றெம்பிரான் கண்டாயுள்ளைக் கவகுகின்றான்

ஆழ்க்கொண்ணெய் யெய்யுமையு வில்லைகாண்

வெண்ணெயின் மாமதீ! மகிழ்த்தோடிவா, கா.

பதவுரை.

மா மதீ!— பெருமைபுடைய சந்தரனை!

தாழியில்— தாழியிலே சேர்த்திருந்த

வேண்ணெய்— வேண்ணெயை

தட— விஸ்தரித்தவா

கா. வகி இவை— மஹாபாசாபித்தகலே

எம் பிரான் கண்டாய்— எங்கள் குலத்துக்கு

உபகாரனாகியிருக்கிறவன்காண்

உன்னை— உன்னை

கவகுகின்றான்— அழைப்பாகின்றான்;

மஹாபாசாபித்தகலே— மஹாபாசாபித்தகலே

பை அபிவிேசாதிசயத்தாலே பருவத்துக்குத்தக்க வகையன்றே வென்னுமப்படி வெண்
 னொயைக் கண்டலாதே விஸ்தர்தமான வாகிவையுமப்படி அள்ளி அமுதுசெய்து. பேறழ
 யித்பாதி. உள்ளுட்புக்க தர்வய கொளவத்தாலே விவாதத்துப் பெருத்திருக்கிற திருவாரிற்றை
 யுடையனப் எங்களுகுலத்துக்கு உபகாசனா யிருக்கிறவன்கான் உன்னை யழைப்பா நிற்சிறுவன்.
 இத்தால் - தன்பருவத்துக்கிடாக வெண்ணொயை விருப்பி விழுங்கிறுப்போலே யிருப்ப நொ
 ன்றுகான் உன்னை யழைக்கிறதுமென்னக. ஆழியித்பாதி. அல் வெண்ணொய்ததாழியை
 எட்டாதபடி. வைக்கில் கல்லைக்கொண்டு எறிந்து உடைக்குமாப்போலே, நீயும் வாராதிருக்
 கில் தலைபை யறுக்கைக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னை பெறியும்; இதில் ஒரு ஸம்
 சய மில்லைகான். வாழுகித்பாதி. அப்படி அவன் கமோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து
 போகாதே ஜீவிக்கவேண்டி. யிருந்தாயாகில், பெருமையையுடைய சந்தரணை! உன் பெரு
 மைக்கிடாம்படி பரிதனப் ஓடிவா. ... .. 11 சா.

அ. நிகமத்தல், இத்திருமொழி கற்றாக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுவோர்.

மு.—னமத்தடங்கண்ணி யசோதை தன்மகனுக்கிவை

ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்ற மொளி புத்தூர்
 வித்தகன் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழ்நவை
 எத்தனைபுஞ் சொல்லவல்லவர்க் கிடில்லைமே.

பதவுரை.

மை.— கறுத்த

தட கண்ணி— பெரிய கண்களை உடையனான

அசோதை - யசோதையானவன்

தன் மகனுக்கு—தன் புத்தான இவனுக்கு

ஒத்தன— நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்

தவையான

இவை சொல்லி—இவற்றைச் சொல்லி

உரைத்த - சந்தரணை நோக்கிச்சொன்ன

மாற்றம் - பாசுரத்தை

புறரி - தேஜஸ்வை உடைத்தான

புத்தூர்—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அமைந்தவராய்

வித்தகன் - மன்னராணை அளித்தாரான

விட்டுசித்தம்— பெரிபாழ்வார்

விசித்த— விஸ்தரித்து அருவிசெய்தாராய்

தமிழ்— தர்வாவிபாஷா நுபமாவ

இவை— இப்பாசுரங்கள் பத்தொருபா

எத்தனையும்— எத்தனையும், ஒரு பாடியாக

சொல்ல வல்லவர்க்கு - சுவல்லவர்களுக்கும்

இடம்— தூக்கம்

இல்லை— ஸுன் ஹரிஸ்லை.

(வ - அசை.)

பாதி. சிலமிதிதானே ஜ்ஞாபரோபங்களை வினைக்குப் தேஜஸ்ஸை புடைத்தான ஸ்ரீவில்லி
 புத்தூரில் பங்காசாஸா மைத்தந்தான பெரியாழ்வார் விந்தரித் தருவீர்செய்ததாய் தானி
 — ஆபமா விரகத்தி இவை பத்துப்பாட்டையும் எதேனுமொருபடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு
 துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. ... .. ௧0.

பெரியாழ்வார் திருவாடி களை சரணம்.

அடிவரவு. தன் என் சுற்றச் சக்கரம் அழகிய தண்டு
 பாலகன் சிற்பன் தாழ் மை உய்ய.

—————(*)—————

ஆக - திருமொழி, ௪ - க்ரு, பாட்டு-௧௧.

அ. தேழிற்றிருமொழியிலே, அவன் கிலாமுற்றத்திலே விந்நா புழுதியிலாவது,
 அப்படிவைய யலாழப்பதானபடிவைய, பசோதைப்பிசாட்டி, தானநுபவித்தா, அவனாதனைச்
 சந்தர்சனைப் பார்த்துச்சொல்லி, இவரேனோடே வினையாட்டுவென்று, யிருந்தாராகில் வினாத்துவா
 வென்று பலதேறு தூங்கனாலும் அவனைபழைத்த பாகாததை, தாழும்பேசி, பிற்காலமா வி
 நுக்கச்செய்தே தற்காலம்போலே அவனுடைய அந்த சேஷடி தந்தாத யதுபவித்தாராய்
 கிசுந்தர்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கிடாக அவன் செங்கனையாடுகிறது காணவே
 னனுமென்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்து “எனக்கு ஒருநாள் செங்கனைய
 ஐடிலேனுமே” என்று பலகாலும் அநேகதித்து அந்த சேஷடி தாஸத்தை அவனநுபவித்த
 படிவையத், தாழும் தற்காலம்போலே அதுபவித்து, அவன் பேசினாற்போலே பேசி இனிமே
 லாகிறது.

அவனை ஸ்தோதரபூர்வமாகாகர் செங்கனையாடிலேனுமென்று பலகாலும் பாரிசுதித்
 திருவாரம் அந்த சேஷடி தாதுபவம் பன்னுகிறதுமே அவனோடு இவர்க்கு ஸார்ப்பம். * மயர்
 வறாமதிகலம் பெற்றவராகையாலே அவன்புக ளடங்கலும் பாகாதிக்கையாலே தார்ப்பைக்கயத்
 தாலே, அவதாரத்தா சேஷடி தங்கையாய் இவ்வவதாரதருன்னில், உத்தரதாலேஷ்டம் தவிசே

செய்யவணின்னகலஞ் சேமமெனக்கருதிச்

செய்வடோல் மகரக்காறு திகழ்த்திலக

ஐய! எங்க்கொரு காலாகே செங்கிறை

யாயர்கள் போரோறே! ஆடுகவாகேவே.

பதவுரை.

உற்ப- ஆதரங்கள் உஜ்ஜீவிகைக்காக

உலகு- உலகங்கடைய

படைத்து- விரித்துத் து [உண்டாக்கி]

உண்ட- விளக்குவதற்கு உண்டை வைத்து

தகழ்த்த

மணி வாரிது! - அழகிய வாரிற்றை உண்டை

வாரி

பல ஊழி ஊழி தொறு- பல உலகங்கள் தொ

யூர்

ஆலிள் இலை அகன்மேல் - ஒரு ஆலிளையின்

மேலே

பைய- மென்ம [அல்லாவினை அசையாத

படி]

உயோகு ஆரில் கொண்ட - யோகத்தினால்

பண்ணிப்பருவினை

பாப் பாரினை! - பாவிக்கப்பட்ட ஆம் பானூயி

சூக்குமவனே!

பங்கபா- தாமஸாவனா துத்தகாய்

நீள்- நீண்டிருக்கிற

நயனம்- நிரந்தரங்களை உடைப்பதால்

அஞ்சனம்- நைவேதனம்

மேனியனே! - திருமேனியை உடைப்பவனே!

செய்யவன்- செய்துமறையிற் பிறந்த பிரகட

புகு வாலஸ் தோகாடா

நின் அகன்- நன் திருமாவளானது

சேமம் என- தனக்கினை உடைத்துக் கொ

ணும் என்றா

கருதி- நினைத்து

செய்வு பொலி- மீசுவர்ப் ஸமர்த்திக்குக்

குறிப்பான

மகாம்- திருமகாக் குழைக்கொடுக்கடின

காது- திருக்காதுகொள்ளவை

திகழ்த்து இலக- மிகவும் விளங்கு

ஐய!- ஐயனே!

எனக்கு- எனக்கு

ஒருநால்- ஒருநினை

செங்கிறை ஆடுக- ஓ செங்கிறை ஆடுபருந

வேணும்!

அயர்கள்- இடைபார்களுக்கு பங்கபாய்

பொர்- யுக்திதாந்தமாதா

உமே!- சிவபம்போலே செருக்கி இறந்த

கறவனே!

ஆடுக! ஆடுக!- ஆடுவேணும் ஆடுவே

ணும்!!

ஓ செங்கிறை- தாய்மார் முதலான பிள்ளை

களைத் தாக்கனே அசைத்து ஆடுவிப்பதொரு நத்தக

விசேஷம்.

புராய், அவ்வளவளவிக்கக் கிண்டிபுருக்கிற திருநகண்களையுடையது, அதற்குப் பரபரப்பாய் அஞ்ஞானம்மீடலை அருக்கிற திருமேனியையுடையவனே. செய்வவர்தயாதி. பெரிய பிராட்டியாருக்கு வானஸ்தத்தான உன்னுடைய துறையானது இந்த கந்தத்தத்தால் அளசயாதே அளசையாது—தத்தாவே னுடையது கிளைத்ததுமே உன்னிடே உன்னம்பலார் தந்தரு ஸ்ருசகமான துறையாக்துறையுக்கிளையி டயவன் துறையானதுவானவை உன்னுடைய பத்தொன்றி னிளங்க. ஐயந்தயாதி. ஸ்பலே! வன்பிராந்தாக ஒருநான் செக்கிவையாடி யுறையே னுயம். ஆயர்காரிதயாதி. ஆய்க்குறையு வன்னுடையவன் வன்னுய்படி. பம்பனப், அத்தாலே தத்தொழ்முடியான சிஷ்யாம்பலே செருக்கி தக்கிவையே! அடிய நுயலே னுயம் ஆய நுள வேலுயம், செங்கிவையாவது—தாய்மார் புரையனார், என்னோகளைத்தாய்க்கிளைய அளசத்தாடுகிப்ப கொடு கந்த விசேஷம். ... .. க.

மூ.—கோளரியின்னுருவங்கொண்ட வுண்ணுடல்ங்
குருதிதழம்பியெழக் கருகிராற்குடைவாய்!
மீளவலன்மகளை மெய்ம்மைகொளக்கருதி
மேலையமரப் பதிகிக்கு வெகுண்வேரக்
காளான்மேகமலை * கல்லோகொர்பொழியக்
குருதியரைக்குடையாக் காலிகள் காட்பவனே!
ஆளவெனக்கொருகா லாகேசெங்கிறை
ஆய்கள்போரேறே யாகேவாகேவே. உ.

பதவுரை.

கோள் அரியின்— மிக்ககை உடைய காகிங்	கந்திரால்— கூர்வாயான கக்களாலே
கந்திரன்	குறையாய்!— (அவ்வளவு—சன் பட்டிலை)
ருவம் கொண்டு— வேஷத்தை தரித்துக்	கிழித்தவனே!,
கொண்டு	மேலை— மேன்மை தங்கிய
புலனான்— ஹிரண்யாஸுரனுடைய	அமரப்பதி— தேவியுடையவன்
டலம்— சரிமமானது	மிக்கு வெகுண்டு வர— மிகவுயர் கோரித்து
நுதி— ரத்தம்	வந்த வளவிலே
தழம்பி எழ— குழம்பிக் கிளரும்படிபாச	காளம்— கறுத்த
அம்	கல்— (ஸ்வாமிநியமித்தகார்பத்தை நிறை
ள— மறுபடியும்	மெய்மறையுடையவன்) கன்னையையுடைய
அவன்— அவ்வளவுசன்	

குடைபா— குடைபாகக்கொண்டு

காண்கள்— பார்க்கை

1

வாடா இடம்பாட்டாதி. கோளரியினும்கோண்டு. தேவர்கள் கொடுத்த வரத்
 துக்கு விசேஷமான அலகை நீராவிக்கொக்காக மிக்கொழுதுடத்தான மரவிதிரா வேஷத்தை பா
 க்காதித்துக் கொண்டு. அருணை வித்யாதி. பாடிவட்டனா ஸ்ரீரணியாஸாரணைய வாயல
 புதுலுக்கொழுதுடான சிசுருக்காலே மிபுபுறவனந்த பரிமாணது சத்தங்குமுட்டிக் கொ
 ருப்படியாகவும், (க) “ஸவது துரவி” என்று சொன்ன வார்த்தையைப் பொய்யொன்று,
 * இங்கிலேய பென்று தான் * அளந்திட்ட துணைத்தட்டின அலகை மகஸ்ஸா புரிந்து என்
 டுக்கானவனை “வத்பவாதி” என்று கொன்றப்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆபுதும்
 எரிக்கொண்ணுதற்கொண்டு முழுக்க இடையான திருவுதிக்காலே *குள்ளரிமமாப்பு உறை
 ச்சு ஊன்றிக் குடைபுதலையே. பின்னொன்றது - “இல்லே” என்ற மகஸ்ஸா புரிந்தென்றபடி.
 மெய்யைக்கொண்டுவென்றது-மெய்யைமையுடையவனாக சினைக்கொன்றபடி. மேலேவித்யாதி.
 ஸிசுவர்த்தாலும் ஆபுஸ்ஸாலும் இவ்வருளுள்ளாரிற்காட்டில் பேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்
 கொல்லா மதிப்பையான இத்தான் “எனக்கிட சேற்றை புண்டவனா?” என்று பசிபாலை
 மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறனாக்கப் பருளுகபாலே கறுத்து, ஸ்வாமிகொன்ன காய்ப்
 செய்கையாகக் கன்னமையுமுடைய மேகங்கொனவை, பெருங்காற்றோடு கல்வந்த
 மாகவாங்கிக்க. அன்றிக்கே, “கார்” என்று பாடிமானபோது - கல்லோடு கடல வந்தத்
 தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கடவது. கருதியுத்தாதி. “இம்மையே உங்களுக்கு
 ரகசியம், இச சேற்றை இதுக்கு இங்கிலேயன்” என்று அடியில் அருளிச்செய்ததை நினை
 த்து அம்மையுள்ளையே குடைபாகக்கொண்டு பச்சுக்கொ ரகித்தவனே. “இடையனாயும்
 இடைச்சிக்கொ புர ரகித்த” என்றதே, “காணிகள் காப்பவனே” என்றது - ரகசியாவர்க்குப்
 தில் பரதாயம் இவைபொன்று தெரிந்துகொக்காக. பண்ணின் உபகாரமறிவதும் இவையே
 யிழை. ஆள. இப்படி ரகித்த ஆன்மையை புண்டவனே! என்றுதல்; என்னுடைய அபே
 கதிதர செய்து என்னையாளுபடியாக வென்றுதல். எனக்கித்தாதி. எனக்காக திருபால்
 செய்கையாடி யருளவேணும். ஆய்க்கித்தாதி. சூர்வாதி. 2-

மூ.—நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!

நாயகனுக்கமல நான்முகனுக் கொருதால்
 தம்மனையானவனே! தரணி தலமுமுதுங்
 தாரகையின்னுலகுத்தலி யதன்புறமும்
 விம்மலனாந்தவனே! வேழமு மேழவிடையும்

பொருளை! — பொருளாகித் தப்புவனே!
 காரணம் — திருகாவழிப் பண்டாரன்
 கலகாலம் — கலகாலகாலத்தில் பிறந்த
 கால் முடிந்து — பதார்த்தப்பற்றாமைக்கு
 ஒருகாலம் — வேதந்தைவர் பற்றிக் கித்த
 காலத்தில்
 தம்பகை ஆனவனே! — தாம்போலே பரிவ
 னானவனே!
 தாணி தலர் முழுதும் — பூதகலம் அடங்
 சலுர்
 தாசனாகின் உலகம் — கசுத்தரனோ கழல்
 தடவி — திரு அழகாகால் உபகித்து

வளர்த்தவனே! — தரிசுகாமனாய் வளர்த்த
 வனே!
 வேதமும் — “ஞானபாரீடம்” என்னும்
 யானையும்
 சர்வகாலம் — ஏழ்நிலைபங்கமுட
 விரகிப — ஸ்ரீமலிப்பதாக உன்னைடு வந்து
 கலந்த
 வேததனுள் — ஸமயத்திலே
 வென்று — அவற்றை ஜாித்து
 வகுப்பவனே! — வந்தவனே!
 அம்ம! — ஸ்வாமியே!
 எனக்கொருகால் இப்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மூன்றாம் பாட்டு. கம்புடை ஈரபகனே. வந்தவருக்கு கிர்வாதகனானவனே.
 நான்மறைபின்பொருளே. காலகாலகாலம் வேதந்தைவரும் பாதக பாதிபாதபகனானவனே.
 (க) “கெவெ லெஹு வலெஹு பவலெஹு செஹு” என்றானிதே. நாயியுரித்தயாதி. திரு
 நாயியிலே உத்பக்தமாய் விலகலையாய் தந்தவன் தாமதையைப் பிறப்பிடமாக வுடைய சதுர்
 முகனுக்கு ஒருகாலத்திலே தாம்போலே பரிவனானவனே. தம்பகை — தாய். மறுகைபடர்கள்
 வையிலே வேதந்தைவர்பற்றிக் கித்தது. (உ) “கொஹு லெஹு செஹு” “கெஹு லெஹு செஹு”
 என்று அவன் “கண்ணிழந்தேன், தகிழந்தேன்” என்று கிலேசப்பட்ட, அவற்றை நீட்டிக்கொ
 டித்து சங்கித்தபாபிலே “ஒருகால் தம்பகையானவனே” என்கிறது. தாணிதலரித்தயாதி.
 பூதகலமடங்கலும் கசுத்தரனோ கழல். கிலாந்தென்றால் போலே திருவடிவையிலே ஸ்பந்தித்து,
 அதுக்குப்பிற்புறம் தோசொருகால் பரிபூர்ணமாய்ப்புவனர்த்தவனே. இத்தால்-ஆர்சி
 நனான இத்தரணுடைப அபேகித வந்திதகம் தன்கட்டுகைக்காகச் செய்த வ்யாபாரம் கொ
 ல்லிற்று. வேழமுரித்தயாதி. ஞானபாரீட மும் ஸ்பந்தநிலைபங்கனும் கலிவாத உன்னைடு
 வந்து கலசினவனிலே அவற்றை ஜாித்துவருவனவனே. வேதந்தையும் நிஷபத்தையும்கூர்ஜாித்
 தது (ஈ) பித்தகாலத்திலே யாதி தந்தசெய்தேயும். வகாலத்தின்போலே யருளிச்செய்தது,
 விதோதிநிலைத்தில் தனையாலே. இத்தால் பூரிதனையிலே பெண்களுக்கும் பற்றினவைப்
 பிசாட்டிக்கும் பரியகடாய்ப்படிசெய்த வ்யாபாரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அம்ம - ஸ்வாமி.
 எனக்கித்தயாதி. பூர்வவத். ... .. க.

மூ.—வானவர்தாமகிழ வன்சகடமுருள

வானவந்தம் — தேவந்தம்
 மகிழ் — பிறிது அனுடையும்படியாகவுள்
 வன்சொல்லர் — வலிவுள்ள சகலவர்களை
 மனம் — மருவியபடியாகவும்
 மனம் — வந்தற்குடைய உடைய
 பேயின் — துதலையின்
 முலை — முலைவெளிநீந்த
 நஞ்சு — விஷந்தாது
 அழகு — அழக்தாது
 உண்டவனே! — அழகுநெய்தவனே!
 காணகம் — காட்டிலுள்ள
 வல் — பரிசுரிடமான
 விளையின் — விளையின் [விளையாடும்]
 காள் — காப்பகமானவை
 உறு — உறுகுட்படியாக
 கருதி — நினைத்து
 கன்று — கன்று

அது — அந்த தெய்வமானதோ
 கொண்டு — கையால் கொண்டு
 வறியும் — வறியவனும்
 கருதும் — கருதாத திறத்தை அடைபவனும்
 என் கண்டே! — என்னுடைய கன்றுவனே!
 தென்குலம் — தென்குலமானும்
 முனும் — முனும்புறம்
 தன் திறம் — தன் திறமானவனல்லவையுடைய
 வெம் — கொடியதென
 நாகன் — நாகனானும்
 என்பவந்தாம் — என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள்
 மடிய — மடியும்படியாக
 கொழு — அழகுததில்
 அது — மிக்கவையுடையவரும் கொண்டு
 செல்லும் — செல்லு
 ஆனே! — ஆனவனவனே!
 எனக்குதன்பாற் பூர்வமாய்.

வ்யா. காலாப்பாட்டு. வானவந்தப்பாடி. பூராவிரதமாய் நின்றது
 அவதரிப்பித்த தெய்வங்கள் பருவம் தீரம்புலவந்து முன்னை தெய்வம் ஆனவாய் நிற்களை நி
 லிக்கிறபடியைக்கொண்டு பிரதாயப்படியாக, அனாபாவிதபாபங்கொண்டு கண்மலமுற்ற விக்
 திலை கலிமவந்த பரமபவன சகடத்தை. முடிவாய் தாழ்த்துத நிற்பித்த நாயுட
 வாலே கட்டிநீக்கித் திறிபுறமாய்ப்பண்ணிப் பற்றுகார்போல் வந்தித்தவன்த வேங்கியைப்
 முலைவில் அழகாகியதான தென்குலம் பரமபவன ஆனவனே. “அழகுநெய்
 டவனே” என்று பாடாபாசியோது நஞ்சை அழகுநெய் வண்டவனே பென்று கொடியாகக்
 கடவது. (5) “வநநாதுகலியுஷ்ணம் பாஸுரீஸீமஸுமென” என்பவ் கடவந்தித்த
 காணகத்திப்பாடி. காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்குந்தியான விடத்திலே விளையான வடிவமாய்
 ன்ருக கன்று வடிவமாய்கொண்டு கிலவனார்கள் தன்னை கலிவதவந்து தித்த, அழகு

சூர அகந்தாநா ஸ்ரீகுருத ராகவ ராஜா என் று சொல்லப்படுகிறவர் தன் தாங்களையே ய
நடுத்தரப் போர்ப்படியாக யுத்தத்திலே முடுகச்சென்ற ஆணையானவனே. ஆணைபெல் ளன்
இதை, ஆணைபென்றது- (உ) முற்றுவமை. ... .. * ச.

மு.—மத்தளவுக் கயிலும் வார்த்துழனன்மடவார்

வைத்தனயே களவால் வாரிலிமுங்கியோருங்

கொத்தவினைமருத முன்னியவர்தவனா

யுருகாத்தினோடு முந்திய வெந்திறலோய்!

முத்தினிளமுறுவன் முற்றவருவதன்முன்

முன்னமுகத்தனியார் மொய் குழல்களிலேய

அத்த! எனக்கொரு காலாடுகசேங்கீரை

யாயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. ௫.

பதவுரை.

வார் குழல் — தீண்ட மடநிழலைய உடை

யாய்

கல் மடவார் — உன்மையைமுற்றாடப் பத்தையும்

உடையதான ஸ்திரீகள்

வைத்தன — செமிற்ற வவந்தனவையாய்

பந்தா — மந்தாலே

அறாவுள் — அறாவிக்கடைகைக்கு போக்ய

மன

தாநீநார் — தாநீநாயுள்

கெய் — வெண்ணெய் உருக்கெ தெய்வையும

களவால் — கந்தரிமத்தாலே

வாரி — வாகவால் அள்கரி

விழுங்க — வழுந்த உண்டு

உன்னிய — உன்றோ ஹிம்மிகக்கவேணுமென்

றும் கிணைவையுடையாய்

ஒருக்கு — ஒருபடிப்பட

கைக் — மனம் உத்தமர்களாய்

கொரு காத்தினோடு — இடைகளாலும் கைக

ளாலும்

உந்திய — இரண்டிபக்கத்திலும் சரிந்துவிழும்

படி தள்ளின

வெம் திறலோய்! — வெவ்விப வலியையுடைய

வனே!

அத்த! — அப்பனே!

முத்து — திரு முத்துக்கள் தோன்றும்படி.

[முத்து - பல்]

இவ் — இனியதான

இள முறுவல் — மத்தஸ்மிதமானது

முற்ற — பூர்ணமாக

வருவதன்முன் — வருவதற்குமுன்னே

முன்னம் முகத்து — முன் முகத்திலே

அறி ஆய் — அழகு மிகுந்தாய்

மொய் — கெருங்க இராகின்ற

குழல்கள் — திருக்குழல்களானவை [குழல் -

பொற்புமான நகரிலும், முன்புகூடாத உண்ணமைய உதக்கன கொடியும், வைத்தவர்கள் அறிவாது. கந்திரத்தாலே அபி கிளைசா அருமையாக வாய் பழுது செய்து. உண்ணிய-ஒருங்கோத்த விளைமருதம்- வந்தவரை. உன்னை நகரிலேயேனுமென்று கண்ணையாடையாய் அதக்கி. டாக் கொடுப்பது போல ஒருத்து நகரில் வந்தவாய் வந்தவரை. தெரிந்தபடி இரட்டை மருதம் செய்து சின்று வலு வர்களை. ஊருக்குப்பாதி கிளை நகரிலேயே போனவரிலே திருத்தி டைகலாலும் திருக்கலாலும் இரட்டை மருதம் சரிந்தி யூர்ப்பு தன்விம்பொகட்ட மடிய திறலை யுடையவனை. முத்திப்பாதி, திருத்தி நகரில் தோன்றும்படி இனிமைய மருதம் மிதமானது புண்ணாக வகுவதற் றுமன்கே, மன்முதத்திலே அழகு சிறிந்துச் செறிந்துள்ள திருக்குழல்களானவை “வந்துவந்தவாய் பொற்பு” என்கிறபடியே திருப்பவரை நகரில் மனாக்கும்படி தாழ்த்தலையும்படியாக அணி-அழகு மொய்- செலிவு. அத்தி-அப்பனை. 10.

மு.—கடையவர்கிறவா! கருமுகில்டோருடையா!

கானைமாமலேற் காளியனுச்சியிலே

காயகடம்பியிலுஞ் சுந்தரவென்சிறுவா!

கூங்கமதக்கரிலின் கோம்புட்டத்தவனே!

கூபமறிந்து டொருவானெதிர் வந்தவனே!

யந்தரமின்றியுத்தாடிய தாளினுமாய்!

கூப! எனக்கொருகாலாடுகே செங்கனா

கூயர்க்கொடோடுற யாடுகலாடுகவே. 11.

படிவரை.

காய வரை — காயாந்திப்பொன்ற

கிறவா! — திருத்தி நகரில் உடையவனே!

கருமுசில்பொய் — கிளையெக்டொன்ற

உருவா! — வடிவம் உடையவனே!

கானகம் — காட்டிலே

மா மநிலில் — பெரியமரிலினுள்ளே கிள்க

காவிரன் — காவிரினுடைய

உச்சியிலே — தலைமேலே

கூப — மருதாறுமருதா

கடம் — கந்திரத்தை

கவிசின் — குறையாசரிட பொன்னுமர் பாசையின்

கொம்பு — கொம்புடனை [கந்திரத்தோ]

படித்தவனே! — காயவாய் பரிந்தவனாய்!

கூபம் அறிந்து — மல்லாது, கம் செய்யும் வகை

கொத்தவான் — யந்திரம் கொண்டு, கந்திரம்

வந்திவந்த — வந்தித்துவந்த

மல்கீடம் — மல்லக்கீடம்

அத்தாம் இன்றி — உடையகொரு அடியாறு

மல்லாதுபடி.

புர— செல்லுப்படியாக

தனி— தனிபே

ஒரு— துன்பம்

தாதுபு— தாதுபு

கூட்டிய— கூட்டிய

என் அப்ப!— என் அப்பனை!

எனக்கேத்பாதி சூர்வலாத்.

வயி. ஏழாப்பாட்டு. துன்பத்தையாதி. துன்ப - மீறிக்கு. இத்தால். ஏழாத்தயுவாவல்ல
வாய்த்தப்பத்தைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்வே, பிஷபங்களின் வன்மையும இவன் பெண்ணை
யும் பாராதே இவற்றைத தழுவெண்ணுமென்ற நெஞ்சமாதல். இப்படி. அந்நாள் இவன்
யார் தங்களுடைய வசத்தைத்தப்பாதி. ஒரு காலம் செஷத்திலே. துயலித்தாதி. அருகிய
தாய்க் கூற்த்தி துள்ளு குழல் புடையளாய். அத்தாலே நன்றான் தோலமலில் தோலை
யிடுக்கி அமலையுடைய கற்பின்கையிராட்டி லெறுவதாக. இவனோடே சேனாராகில், “ஆர்
சொல்லிற்றுச் சிப்பநாலும் கல்லது” என்றிதே ஆய்க்கன் தன் சொல்லுமலாதொழிந்தது. நல்
விடைமீத்பாதி. கொடிதான் பிஷபங்கள் எழும் கிளக்குப்பிரைப்போலே அகியுப்படியாக,
நன்றான் பிடுக்காக புடையனும், அத்தாலே இடைபடும் “எங்குள்ளுநாதன்” என்று கொண்
டாமிட்டிய அயர்களுக்கு காதுவளவலவே. நல்லிடை பென்றது. “கல்லபாட்டி” என்று
மாபோலே கிரைப்பத்தைப்பற்ற. துப்பினித்தாதி. பரவலவமந்தாய். மாநாலானவன்
காண்டதற்குமுன்னே கைதப்பிப்போன கைதிக் புக்கர்களை “தன்னுடைக்கோதி” என்
கூறப்படியே தனக்கு அலாதாரணமாய் கிரைக்கேதேஜாநுபரான பாம்புதந்துலே செல்லுப்
டியாகத், தனிபே அத்நிபமன தேரைகடத்தி, அத்தை பக்கத்தி மண்டலத்தளவிலே பி
த்தி, தானே அருகேகென்றுபுக்கு அங்குக்கின்றும் கொடுபெருது, மாநாலானவன் “என்
பிள்ளைகள்” என்று கூறி மீடாந்து வடுக்குப்படி அவனோடே கூடிய வானுள், அந்நிதர் கா
யம்செய்து அல்லழிபாடும் எனக்கு உபகாரகனாவனே. ... ..

புர.—உன்னையுமொக்கலையிற் கொண்டுமீன்மருளி

புண்ணுதேங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்

கண்ணியரும்மகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக்

கற்றவர்கேற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி

மன்னுதருங்குடியாய்! வெள்ளையாய்! மதின்குழ்

சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!

என்னவெங்ககாவாயாகேசேங்கீரை

யேழுலகுமுடையா யாகேவாகேவே. 21.

அரசு ராஜா!— அம்மீதம் மீதம் மீதம் மீதம்
மீதம்!

१३७ —   २४५ —

அனாஸ்தாசியா - திருவிடையா

கண்ணாம்பு! — செஞ்சுப் பாவாணா!

೧. ಎಂ ಕೊಯಿಲು— (೧ ೭ ೫ ೨ ಪುಟಗಳಿಗಿಂತ) ಎಂ ಕೊ

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय — श्रीगुरुभ्यो नमः

தொடர்வாக— கரத்திற் புகுந்தொழுவார்

தமிழ் இனம் — தங்கள் அகங்காரத்தில்

உதவி... பி.சி.சி.

92. 501 510 520 530 540 550 560 570 580 590 600 610 620 630 640 650 660 670 680 690 700 710 720 730 740 750 760 770 780 790 800 810 820 830 840 850 860 870 880 890 900 910 920 930 940 950 960 970 980 990 1000 1010 1020 1030 1040 1050 1060 1070 1080 1090 1100 1110 1120 1130 1140 1150 1160 1170 1180 1190 1200 1210 1220 1230 1240 1250 1260 1270 1280 1290 1300 1310 1320 1330 1340 1350 1360 1370 1380 1390 1400 1410 1420 1430 1440 1450 1460 1470 1480 1490 1500 1510 1520 1530 1540 1550 1560 1570 1580 1590 1600 1610 1620 1630 1640 1650 1660 1670 1680 1690 1700 1710 1720 1730 1740 1750 1760 1770 1780 1790 1800 1810 1820 1830 1840 1850 1860 1870 1880 1890 1900 1910 1920 1930 1940 1950 1960 1970 1980 1990 2000 2010 2020 2030 2040 2050 2060 2070 2080 2090 2100 2110 2120 2130 2140 2150 2160 2170 2180 2190 2200 2210 2220 2230 2240 2250 2260 2270 2280 2290 2300 2310 2320 2330 2340 2350 2360 2370 2380 2390 2400 2410 2420 2430 2440 2450 2460 2470 2480 2490 2500 2510 2520 2530 2540 2550 2560 2570 2580 2590 2600 2610 2620 2630 2640 2650 2660 2670 2680 2690 2700 2710 2720 2730 2740 2750 2760 2770 2780 2790 2800 2810 2820 2830 2840 2850 2860 2870 2880 2890 2900 2910 2920 2930 2940 2950 2960 2970 2980 2990 3000 3010 3020 3030 3040 3050 3060 3070 3080 3090 3100 3110 3120 3130 3140 3150 3160 3170 3180 3190 3200 3210 3220 3230 3240 3250 3260 3270 3280 3290 3300 3310 3320 3330 3340 3350 3360 3370 3380 3390 3400 3410 3420 3430 3440 3450 3460 3470 3480 3490 3500 3510 3520 3530 3540 3550 3560 3570 3580 3590 3600 3610 3620 3630 3640 3650 3660 3670 3680 3690 3700 3710 3720 3730 3740 3750 3760 3770 3780 3790 3800 3810 3820 3830 3840 3850 3860 3870 3880 3890 3900 3910 3920 3930 3940 3950 3960 3970 3980 3990 4000 4010 4020 4030 4040 4050 4060 4070 4080 4090 4100 4110 4120 4130 4140 4150 4160 4170 4180 4190 4200 4210 4220 4230 4240 4250 4260 4270 4280 4290 4300 4310 4320 4330 4340 4350 4360 4370 4380 4390 4400 4410 4420 4430 4440 4450 4460 4470 4480 4490 4500 4510 4520 4530 4540 4550 4560 4570 4580 4590 4600 4610 4620 4630 4640 4650 4660 4670 4680 4690 4700 4710 4720 4730 4740 4750 4760 4770 4780 4790 4800 4810 4820 4830 4840 4850 4860 4870 4880 4890 4900 4910 4920 4930 4940 4950 4960 4970 4980 4990 5000 5010 5020 5030 5040 5050 5060 5070 5080 5090 5100 5110 5120 5130 5140 5150 5160 5170 5180 5190 5200 5210 5220 5230 5240 5250 5260 5270 5280 5290 5300 5310 5320 5330 5340 5350 5360 5370 5380 5390 5400 5410 5420 5430 5440 5450 5460 5470 5480 5490 5500 5510 5520 5530 5540 5550 5560 5570 5580 5590 5600 5610 5620 5630 5640 5650 5660 5670 5680 5690 5700 5710 5720 5730 5740 5750 5760 5770 5780 5790 5800 5810 5820 5830 5840 5850 5860 5870 5880 5890 5900 5910 5920 5930 5940 5950 5960 5970 5980 5990 6000 6010 6020 6030 6040 6050 6060 6070 6080 6090 6100 6110 6120 6130 6140 6150 6160 6170 6180 6190 6200 6210 6220 6230 6240 6250 6260 6270 6280 6290 6300 6310 6320 6330 6340 6350 6360 6370 6380 6390 6400 6410 6420 6430 6440 6450 6460 6470 6480 6490 6500 6510 6520 6530 6540 6550 6560 6570 6580 6590 6600 6610 6620 6630 6640 6650 6660 6670 6680 6690 6700 6710 6720 6730 6740 6750 6760 6770 6780 6790 6800 6810 6820 6830 6840 6850 6860 6870 6880 6890 6900 6910 6920 6930 6940 6950 6960 6970 6980 6990 7000 7010 7020 7030 7040 7050 7060 7070 7080 7090 7100 7110 7120 7130 7140 7150 7160 7170 7180 7190 7200 7210 7220 7230 7240 7250 7260 7270 7280 7290 7300 7310 7320 7330 7340 7350 7360 7370 7380 7390 7400 7410 7420 7430 7440 7450 7460 7470 7480 7490 7500 7510 7520 7530 7540 7550 7560 7570 7580 7590 7600 7610 7620 7630 7640 7650 7660 7670 7680 7690 7700 7710 7720 7730 7740 7750 7760 7770 7780 7790 7800 7810 7820 7830 7840 7850 7860 7870 7880 7890 7900 7910 7920 7930 7940 7950 7960 7970 7980 7990 8000 8010 8020 8030 8040 8050 8060 8070 8080 8090 8100 8110 8120 8130 8140 8150 8160 8170 8180 8190 8200 8210 8220 8230 8240 8250 8260 8270 8280 8290 8300 8310 8320 8330 8340 8350 8360 8370 8380 8390 8400 8410 8420 8430 8440 8450 8460 8470 8480 8490 8500 8510 8520 8530 8540 8550 8560 8570 8580 8590 8600 8610 8620 8630 8640 8650 8660 8670 8680 8690 8700 8710 8720 8730 8740 8750 8760 8770

சு. இ. ந. அ. --- சு. இ. ந. அ. ஜெ. ப. டி. 11

[illegible]

சுருதி மயமான அரண்

உருள அரி- உரி தி. கைரி. ரு. உ. உ.

[illegible]

(d) $\hat{I} = \text{grad } \eta$, $\eta(x,y,z) = x^2 + y^2 + z^2$.

கற்புடைய உறுதியைத் தவிர்த்துப் பற்றிக்கள்

தெற்குறிவை - பிள்ளைக்களிகளும் தெரிவிப்புவதும்

ရည်ညွှန်း— နေ့စဉ်အသုံးပြုရန် အသုံးပြုရန်

॥ वा ३ ॥- ॥ वा ३ ॥ वा ३ ॥ वा ३ ॥

அரசர்- கண்ணனிடம்

G. T. H. G. G. G. G.

எழுதி விட்டது - மறுபடியும் எழுதிவிட்டது

ଅ. ପା. ପ୍ର. ପ. — ଶୁଭାଶିଷ୍ୟାଂ ଶାସ୍ତ୍ରାଦିନାମାମ୍ ।

$\frac{2}{3} \cdot 5 = \frac{2}{3} \cdot 5$

மு.—பாலொடுகெத்தடுதரண் ச. க்தொடுசெண்டகமுத்
 பங்கயமில் சருட்டமு பட்டவரக்
 கோலகதம்பவாச் செத்துவள்ளியினைக்
 கோமாளவாளி முகைப்போல் சிலபல்லிக.
 நிலநிறத்தகாரைம்படை லின் டுடோ
 நின்கண்மையமுதமின்று முந்த்துவிற
 வலுமறைப் படைருளோய்குசெங்கிறை
 பேமுலகுமுடைய யாகுகெடுகவே. கூ.

பத்துரை.

பாலைநி— பாலைநெட்டை

பெய்— பெய்யு

தவிர— தவிர்தம்

(ஆகியஇவ்வாழ் பலவால் ஆழைசெய்தவாலும்)

லண் சாத்திரம்— அழகியரத்தத்தினை

செய்யபழம்— செய்பகம்முதலிய பவர்

கறும்.

(ஆகியஇவ்வாழ் பலவால் சாத்தவாலும்)

பங்கயம்— தாமதமும்

கல்ல— கத்தையான

கருத்தாழம்— கற்புமூடிய இவ்வ

பாதிவா— கலந்துபிழைக்க

கொலா அரகிய

கொலா கம்— கற்பவாழ்போல்

பெய்— அரகியகம்

பவர— சிலத்தித்தி

வாரின் இவ— திருஅரத்தி னுள்ளே

தெய்வம்— இவ்வாழ்வான்

பெய்வியுழைப்போல்— பெய்வியுழைப்போல்

சிலபல்— சிலத்தித்தித்தி

இவ்வ— இவ்வாழ்வான்

கல்ல— கலந்து— கலந்து

அழகு— அழகு— அழகு

பவ்வாழ்வான்— பவ்வாழ்வான்

கின்— கின்

கவிவாய்— கொன்றவைகவிவாய்

அழகு— அழகு

தெய்வநிகர்— தெய்வநிகர்

கலாம்— கலாம்

பவ்வா— பவ்வா

பொருளை!— பொருளை!

ஆகிய இவ்வாழ்வான்

வாய். துன்பதாய்பாட்டு. பால்க்காதி. பாலைநெட்டை. கெய்யம். கருத்தாழம். (க)
 பங்கயம். பங்கயம். அழகுசெய்தவாலும். திருநெல்வினை அழகிய சாத்திரம். செய்வாழ்வான்
 முத்தவாழ்வான். பங்கயம். சாத்திரவாலும். திருநெல்வினை அழகிய சாத்திரம்.

மு.—சேங்கமலக்கழலிற் சிற்றிதழ்போல்விரலிற்

சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமுந்தாள நன்மாதனையின்
பூவெடுபொன்மணியும் மோதிரமுங்கீறியும்
மங்கலவைம்படையுங் தோள்வளையுங்குழையும்
மகரமும்வானிகளஞ் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கள் குடிக்கரசே யாகேசெங்கீரை
பெழுலகுமுடையா யாகேவாகேவோ. 10.

பதவுரை.

சொற் கமலம்— செந்தாமரை மலரை ஒத்த
கழலில்— திருவாய்க்கால்
சிறு இரத்தினம்— (அம்மலரின்) உள்விரிந்த
பொலே இரத்தினத்தொத்தே
விரலில்— திருவிளக்கவில்
சேர்— சேர்ந்து
திகழ்— விளங்காவிடுங்கிற
ஆழிகளும்— திருவாழி மோதிரங்களும்
கிண்கணியும்— திருவாய்ச்சந்தனங்களும்
அவரின் தங்கிய—அரைநிலைத்தொழிநுக்கிற
பொன்வடமுன்— பொன் அரைநிலையும்
நாள்— தானே உடைந்தாய்
நல்— நல்ல
மாதளையெழுவொடு— மாதளையெழுவொடு
பொன்மணியும்— நெடுநிலை கலந்த கொத்த
பொன்மணிக்கோவையும்
மோதிரமும்— மோதிரங்களும்

கிறையும்— மணிக்கட்டில் சாத்தின சிறுபாவன
வடமும்
மங்கலம்— மங்களாவஹமான
படையும— பஞ்சாயுதமும்
தோள்வளையும்— திருத்தோள் வளையுமும்
குழையும்— சந்திரதாபரணங்களும்
மகரமும்— மகர குண்டலங்களும்
வானிகளும்— திருக்கொவிடமல்லேமல்லாததின்
வானிகளும்
சுட்டியும்— திருநெற்றிச்சுட்டியும்
குத்து— அமைந்து
இலக— விளங்க
எங்கள்— எங்களுடைய
குடிக்கு— வந்திருக்கு
அரசே!— ராஜாவாவனவே!
ஆடுக இப்பாதி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு சேங்கமலமித்யாதி. சிவந்த கமலம்போலே விரிந்த திருவ
டிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுபாவிருக்கிற திருவிளக்கவிலே ஸஹஜமென்னுடைய
சேர்ந்து விளங்காவிடுகிற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவவையில் கிண்கணியும், அன்றிக்கே
கிண்கணி பென்றி வந்ததைக் கீழோடே சேர்த்து, பாதச்சந்தனங்களாகச் சொல்லுவாமாக.

அந்தச் சிறுவனும், தோளில்வாலையும், அங்கு இருப்பவர்களைப் பார்த்து, இவ்வாறு சொல்லி, அவர்கள்
அவன் நினைத்ததைச் செய்கிறார்கள். குழையும், திருக்காதுப் படுகிறார்கள். மகரமும், திருமகரம்
குழைக்கிறார்கள். வானிகளும், திருச்செவியடல் போல் சாத்தன வானிகளும், சுட்டியும், திருநீரு
மூடலை சாத்தித் திருநீர்மிக் கலக்காமாக்கி, எல்லாம் எட்டியும், ஒத்திலக, இரண்டிருகு மணை
பந்தாநகரபாலே எல்லாம் சேர வொலிவிட வேன்னுதல்; திருமேனிக் குத் தகுதியாய் பங்கா
சிக்க வேன்னுதல். எங்கள் குடிக்காசே, எங்களுடைய குலத்துக்கு தாஜாவானவனே. ... 2.

அ. நீசபத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அன்னமுன்னுருவு மாளார்புந்துறந்

மாமைபுமானவனே! ஆயர்களுயகனே!

என்னவலங்களைவா யாடுகேசங்கீரை

யேழுகமுடையாய்! ஆடுகவாடுகவேன்று

அன்னாடைமடவா எடோதையுதந்தபரி

சாணபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டணைத்தீழமிழ்

இன்னிசைமாலையளிப் பத்தும்வல்லாருவகி

வேண்டிசையும் புகழ்மிக் கீட்டமடேய்நுயதே. ௩௩.

படிவுரை.

அன்னமுன்— “ நம்முடும்

மீன் உருவும்— மதன்யழும்

ஆன் அரியும்— காவிற்பழும்

குறையும்— வாழ்வும்

ஆமையும்— ஆமையும்

(ஆக தீட்டடி எல்லாம்)

ஆவாவனே!— அவதரித்தவனே!

ஆபர்கள்— இடைபார்க்குந்து

கடையனே!— தலைவாழ்வவனே!

என் அவலம்— என்னுள்பத்தை

கடாவாய்!— நீக்கிவைவே!

என்னை ஆடுக—சங்கீரை ஆடுபதா வேனும்,

எழுவலகும— ஸப்தலோகங்களுக்கும்

உடையாய்!— ஸ்வாடியாளவனே;

ஆடுக ஆடுக என்று— அடசைனும் அட

மடவான்— பாபத்தையுணவவான்

அசைவாத— சரோததாரிபாடி

உகந்த— உகந்து சொன்ன

பரிசு— பாகாரந்த

ஆன— ஸப்தத்தாளன

புகழ்— யசஸ்பையுடையான

புதுவைப் பட்டன்— துதி நிலைபுத் து நிலை

தமிழ்நாட்டினர்

உகந்த— அருவிநீர்

இன் இசை— இசையிசைவா உகந்த

தமிழ்ப்பாடகன்— தமிழ்நாட்டினர்

இப்பத்தும்— இப்பத்துப்பாடகங்கடாய்

வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்

உலகில்— இத்தலோகத்தில் இருக்கக்கூடிய

என் திறையும்— எட்டிக்கூறுகறிவன்

பொன்— ஸ்பர்ஹணிபரண
உடைபணி— அரைவடத்தை உடைத்தான
மருங்கின்மேல்— இசிப்பிலே
மாலிக்கம்— மாலிக்கத்தால் செப்த
கிண்கிணி—கிண்கிணிபரணது
ஆர்ப்ப—சப்திக்க
பேணி—விருப்பி
பவளம்—பவளம்போன்ற
வாய்— திருவந்தாமம்
முத்து—கிருமுத்துக்களும்

கொண்ட— (மஹாபலிபீடத்தினின்றும்
தேற்றுவாரடிக் கொண்ட
கைகமால்— திருக்கைகளாலே
சப்பாணி— ‡ சப்பாணிகொட்ட வேணும்
கருகுறல்— கறுத்தமூர்தி முடிபாயபுடைபு
குட்டினே!— பிள்ளாய்!
சப்பாணி.

‡ சப்பாணிகொட்டலாகத்— திருக்கைத்தல
களைச் செட்டிக்கொண்டு செய்யும் ஒழுக்கை நத்தகம்

வ்யா. முதற்பாட்டு. மாணிக்கத்தொடு. பாற்றமுடிவின் பொன்னாலே சவர
கப்பட்ட நாயர் பழிப்பற்று ஆழகிபதாரிருந்துள்ள அரைவடத்தை புடைத்தான மருங்கின்
மேலே மாலிக்கம் கிண்கிணிபரணது தலகிக்க. “ ஆர்ப்பொன்னையாணி ” என்கிற விட,
தில், ஆர்தல்— தெரிநலாய், பழிப்பறதலைச் சொல்லுகிறது. “ ஆர்ப்பிப்பொன்றும் செப்த
என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல், பொன்னென்று அழகைச் சொல்லுகிறது. பாண
க்கக்கிண்கிணி சப்திக்குறொ வெள்ளில்; ஸ்ரீரங்கம் மாலிகமால் சப்திக்குறும். கிண்கிணி
குப் புறர்பே மாலிக்கம் பதித்தாலும் சப்திபாது. பேணியிடுவாறு. என்னுடைய நிர்ப்ப
த்தத்துக்காய் வன்றிக்கே, விநாயகத்தோடே. பவளம்போலே எருக்கிற திருநாதராமம் திரு
முத்தும் பரபாகத்தாலே விளங்குப்படி. வயிதம் கொள்வதொன்றி. அன்புக்கே, பேண்
யென்றது - உன் திருபேணி வயிதமடி பேணிக் கொள்வதென்னடியாம். பண்புத்தாறு
முன்பு, “ குடங்கையில் மண்கொன்றி ” என்கிறாடியே உன்னுடைய பரபரண பூரிண
மஹாபலி பகர்விலே சென்று உகாபுர்வகார பகர்விலுக்க திருக்கைகளாலே, இத்தால்
தன்மேல்பாபாராதே ஆர்தித்தகாத் தன்னை பழிபயாறிக் காயம் செய்யும் கைகொன்ற
சப்பாணி. சப்பாணி கொட்டபருவ வேணும். கருங்குழைக்காறு. கருகை திருத்தமுதல்
யும், பின்னேத்தனத்தைப் புணையவனை சப்பாணிகொட்டி. புணையென்று. ... ௧

மூ.—பொன்னரைமட்டுமே மாணிக்கக்கிண்கிணி

தன்னரையாடத் தனிச்சட்டிதாழ்த்தாட

என்னரைமேனிவந்திழிக் தங்களாய்தம்

மன்னரைமேற்கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே! கொட்டாய்சப்பாணி. உ

சு. — சர்ப்பாபானன்
காத்தான்—செத்தியில், காத்தான்
ஆ. — அசையாமை

என் அரைமேல் கின்று— என் அரைமேல்
கின்று.

அரைமேல்—அரைமேல் இருந்து
சர்ப்பாபானன் கொட்டாய்;
மாயவனை!—கின்றுமேல்!
சர்ப்பாபானன் கொட்டாய்.

வியா, இரண்டாய்மாட்டி. பொன்னிதயாதி. பொன்னிலை செம்பப்பட்ட திருவ
நாராணியை. செத்த மானிக்கக் கின்று கையாணை தனக்கு வானந்தமாயான கடிப்பதே
சுத்திலை கின்று எய்திக். துணியிதயாதி. துருத்துதிக் சாத்தின அக்கிதயான சட்டி
யாதி ஆபரணம். திருநெத்தியிலை தாழ்த்தைய. என்னிதயாதி. என்னுடைய மடியில்
கின்று கிழிந்து உங்கள் அடிப்பாதுயர் ஆபத்தெல்லாம் கின்றுதரப் பிழிந்தவர் மடியில்
கின்று சர்ப்பாபானன் கொட்டாய்மாயான. இத்தான் - தன்மாயிலே கின்று சர்ப்பாபானன் கொட்டி
கிழிந்தும், அவர் மடியில் கின்று சர்ப்பாபானன் கொட்டக்காண்க தனக்கு உகம்பாணையிலே அக்
காது செய்யவேண்டுமென்று அபேஷித்தாயாக்கு. மாயவனை, ஆசாப் பூதானை கினை.உ.

மு.—பன்மணிமுத்தின் பவாப்பதித்தன்ன

என்மணிவண்ண விலங்குடொற்றெட்டின்மேல்

கின்மணிவாய் முத்திலங்க கின்னம்மைதன்

அம்மணிமேற்கொட்டாய் சர்ப்பாபானன் யாழியங்கையனே! சர்ப்பாபானன். க:

பதவுரை.

என்—என்னுடைய பவானுயர்

வானி வண்ணன்!—செய்யா பவாந் வானி
யுடைய பவானுயர்!

பவ மணி—பவானி தாதகங்கையன்

முத்து—முத்து கட்டையும்

இன்—பொக்கமாயான

வானன்—பவானுயர்

பதித்து—அருத்தி

கின்—உன் வானி. பவ

மணி—அருத்தி

வானன்—திருவானி

முத்து—திருமுத்துக்கள்

இலங்க—விளங்க

கின்—உன் கைமகனாகப் பிறந்த

அம்மைதன்—தாயான கைமகனே

அம்மணிமேல்—அம்மணிமேல்

பெயர். நீன்னித்பாதி. உன்னைப்படி அருக்தான துன்பவசத்தில் திருமுற்றங்கள் பர
காசிக்க. நீன்னித்பாதி. உன்னைப்படி அருக்தான துன்பவசத்தில் திருமுற்றங்கள் பர
அருக்தான படிபெயர். திருத்த சாப்பாணி கொட்டம். அப்பாணி கொண்டு அருக்தான
பெயர். திருத்த சாப்பாணி கொட்டம் காண்கை துன்பவசத்தில் அருக்தான
தாயாப்படி படிபெயர் கொட்டம் காண்கை துன்பவசத்தில் அருக்தான
பெயர் கொண்டு அருக்தான துன்பவசத்தில் அருக்தான துன்பவசத்தில் அருக்தான
பெயர் கொண்டு அருக்தான துன்பவசத்தில் அருக்தான துன்பவசத்தில் அருக்தான

மு. -- தூரினா முற்றத்தே டோக்துவினாயிட

வாணிலாவம்புலி! சந்திர! வாவென்று

நீரினாநின்புழாநின்ற வாயிதம்

கே டோக்துக்கொட்டம் சப்பாணி குடந்தைக்கிடத்தானே! சப்பாணி. ௨

பதவுரை.

வாணிலாபி -- ஆகாசத்திலுள்ளதற்கு

அம்புலி! -- ஒ! அம்புலி!!

சந்திரா! -- து! சந்திரனே!!

பொந்து -- வந்து

தூரினா -- அழகிய நிலைவாயிட

முற்றத்தே -- முற்றத்திலே

வினாயிட -- வினாயிடவதற்காக

வா வந்து -- வா வந்தவழித்து

கிள் -- கிள்

புதழா கிள் -- கிள்கிளா கிள்கிளா

அருக்தான் -- இவ்வாய்க்குறியு

கோ -- கிள்கிளா கிள்கிளா

நிலாபி -- அழகிய நிலை

சப்பாணி கொட்டம்

குடந்தை -- திருத்தகுடந்தை

கிடத்தானே! -- கிள்கிளா கிள்கிளா

கிள்கிளா -- கிள்கிளா

சப்பாணி.

வாய். நாலாப்பாட்டு. தூரினாநித்பாதி. தூய்தான நிலா முற்றத்திலே பிள்கிளா
வினாயிடநித்பாதி. 'ஆகாசத்திலே வந்ததற்கு அம்புலி! சந்திரா! வினாயிட' என்று
அம்புலியை பழைத்தா. நீ நிலா. கிள்கிளா. நீன்னித்பாதி. உன் சேஷத்தையினாலே (பு)வித
ராய்க்கொண்டு உன்னைப்புகழாதித்குற(உ)வ்வகொடிர்வா ஹகரண உக்தையன் உன்னைப்ப
சேஷத்தையினால் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜுவலமம்புலியாகச் சப்பாணி கொட்டம் கொண்டு
குடந்தை யித்யாதி. ஆகரிதபராதிரனாய்க்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே கிள்கிளா கிள்கிளா
கிள்கிளா. ... ..

பெரியில்— திரு அனாபிலே

அம்— கோழியையும்.

பெரியில்— புழுதியையும்

பெரியில்— கொண்டுவந்து

பெரியில்— மெலே ஒட்டு

பெரியில்— உறங்குபவரது உறங்கு

பெரியில்— உறங்குபவரது உறங்கு

பெரியில்— உறங்குபவரது உறங்கு

பெரியில்— அட்டிகளில் போலித்துவைத்த

பெரியில்— தரிசுபாடி

தடவியில்— தடவியில் செத்துவைத்த

தடவியில்— தடவியில் செத்துவைத்த

தடவியில்— தடவியில் செத்துவைத்த

தடவியில்— தடவியில் செத்துவைத்த

தடவியில்— தடவியில் செத்துவைத்த

தடவியில்— தடவியில் செத்துவைத்த

தடவியில்— தடவியில் செத்துவைத்த

தடவியில்— தடவியில் செத்துவைத்த

தடவியில்— தடவியில் செத்துவைத்த

தடவியில்— தடவியில் செத்துவைத்த

வா. இத்தாம்பாட்டு. பட்டிபட்டி. மத்தாங்கத்தில் சேற்றையும் புழுதியை
கொண்டுவந்து * சொட்டுச் சொட்டுடன் துளிக்கத் துளிக்கப் புழுதியிலே யிறுந்து
பாடுகையாடில் துருவனாரில் மீளத்திடப் சென்று, கீழேயாடில் புழுதியாடிபுக்கு
நி. அட்டியமுக்கி. இப்படியிருக்கிற ஆசைத்தேவரீடாக் கெடையேயாவையாடில் அத்த
பெரியில்— புழுதியையும் கொண்டுவந்து போலித்துவைத்த. அதன் துளிப்பாடி.
பெரியில்— உறங்குபவரது உறங்குபவரது, அட்டிகளில் போலித்துவைத்த
பெரியில்— தடவியில் செத்துவைத்த கொண்டுணையும் அறகுசெய்யாதிற்கும். பட்டி
பெரியில்— பட்டிபட்டி. தடவியில் கண்டுவந்து கண்டுவந்து தடவியில்
பெரியில்— தடவியில் செத்துவைத்த. ... * ௫.

பு.—தாரித்தூற்றுவர் தந்தைசேற்கொள்ளாது

பெருய்த்துவந்து புருத்தவர்கண்ணுள்

பாரித்தமன்னிடப் பஞ்சவர்க்கன்று

தேருய்த்தகைசளாற்சப்பாணி தேவகிசங்கமே! சப்பாணி. ௬.

பதவுரை.

பெரியில்— ஸ்வலிலாக பிதாவான உன் | வந்து— கர்விற்பட்டராவ்வந்து

கைகளாலே சப்பாணி. நேமியங்கைபனே சட்டாணி. திருவாய்நாய அழகிய திருக்கையிலே
புடைபவனே சப்பாணி. ஷோதி சினைத்துக்கு * அநிகையாளனே அமைத்திருக்கையிலே
திருவாய்நாய அழகுக்குடலா நித்தனாய்தே. ... ..

மு.—அளந்திட்டதானையவன் தட்டவங்கே

வளர்த்திட்டவோளுகிச் சிங்கவருவாய்

உளந்தோட்டிணிய னெண்மார்வகலம்

பிளந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி பேய்முலையுண்டானோ! சப்பாணி. கூ.

பதவுரை.

அளந்து இட — ஒரேசன்யன் அளந்துகட்ட

தூணை— ஸ்தம்பத்தைய

அவன்— அவன்தானே

தட்ட— சீறி உதைக்க

ஆங்கே— அந்த ஸ்தம்பத்திலே [அவன்
அடித்த இடத்திலேயே]

வான்— சுத்திபோல் கஞ்சமான்

உரி— நகங்களைபுடைய

சிங்கம் உரு ஆம்— காவிறும குரியாய்,

வளர்த்திட்டி— வளர்த்து

உளம்— அவன் மனவன்

தோட்டி— (“இப்போதாது இடங்குலிக்கக்

கூடுமோ” என்று) பரிசுத்த

இரையன்— ஸ்திரீயாய்வுடைய

ஒன்— ஒன்னியதாய்

அகலம்— அகன்றிருக்கிற

மார்வு— மார்வை

பிளந்திட்ட— கிழித்த

சாகையால் தப்பாணி;

பேய்— தூதர்களின்

முலை— (விஷத்தால் விளை) முலையா

உண்டானோ!— (அவ்வளவுசீரேயி) உண்டானோ!

சப்பாணி.

வ்யா. துன்பதாம்பாட்டு. அளந்திப்பாதி. “முலைபேசாவிற்றாத்தைய வளர்த்துப் பட்ட
தூண்” என்ன ஹென்றாதபடி தானேதனக்கும் பெருக்கப்பாட்டுத் து அளந்து தட்டித் தட்டித்
அவன்தட்ட. வேறேசிலத்திலில், கையிலே காவிறுமத்தைய கட்டுகையென்கையே தானா
லே பாப்ச்சினுக்கொன்ன ஒன்றாதபடி அவன்தானே, “அந்த முலை” என்று பட்ட
லாதன் பண்ணின பாகுஜானு பொறுமல், “பெண்ணையத்தி” பெருந்திருவாய்நாய
என்கிறபடியே அவனைச்சீறி, அந்தச் சீறித்தன்னுடைய அநிகையாளனே, “அவன், கி
சொல்லுகிறவன் இங்கிலை” என்று அழைத்து அழகம் ஆங்கே. அடித்த விடமொழியா ஸ்தம்ப
லாத்தத்திலே தோன்றி லும் “இவன் இங்கிலை” என்று கட்டித் தட்டித் தட்டித் தட்டித்

அநுநலிதகங் கூட மீடாவினறு தந்தப பரிசைகொணணி. இரணியடுணைமாவகவம். ஹி
 ஸ்பானுடைப ஹர்ஸிபதாய் விஸ்தீர்தமான் மார்ஸை. ஒன்மைபவாலு-நாவிஹ்மத்தி ஹுடைய
 கொபாக்ரீபாலுர் தஸ்ஸுடைய உதாந்தில் பயாக்கீபாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே அங்கி
 முகத்தில் பொன்மேலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடுகை. இத்தால்- திருவுகிர்க்கு அநா
 யாலேகிழிக்குவாப்படியானபடி வைச்சொல்லுகிறது. அகலமென்னையாலே-வரபல புஜபலங்
 காலே மிகுபடிவாவந்த பரப்பாலே திருவுகிர்க்குக்கெல்லாம் இரைபோர்த்தபடிசொல்லுகிறது.
 பிளந்திட்டகைகளால். “உலக மிருகிளவாக்கையில் கிருகிப்படையது வாய்த்தவனே”
 என்கிறபடி. மே-திருவுகிக்காலே இரண்டு கூறுகப் பிளந்து போகட்ட திருக்கைகளாலே சப்
 பாணி. பெய்முலையிப்பாதி. அவனைப்போலே ப்ராதுகல்யட் தோற்ற தற்கைபு மன்றிக்கே,
 “நாயார்வந்தபேய்” என்றபடியே வஞ்சகையால்வந்த பூதநையுடைய முலையை ப்ராண
 ள்விதுமொகவுண்டு முடிந்தவனே சப்பாணி. ... .. கூ”

மூ.—அடைந்திட்ட மரங்களாழ்குறன்னை
 மிடைந்தீட்மெந்தரம்மத்தாகாட்டி
 வடஞ்சுற்றிவாககிவன்:கயிறுக்க
 கடைந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி காழ்முகில்வண்ணனே! சப்பாணி. ய.

பதவுரை.

அரர்கள்— தேவர்கள்	வல் வடம்— வலிய காழிற்பா
அடைந்திட்டி— சாணம்புகுந்த வனகிலே	கயிறுக்க— கடைகயிறுக்க
ஆத்— காரியமான	சுற்றி— சுற்றி
கூல்சுறளை— கீரீஸமுத்தந்தை	கடைந்திட்ட— (அமீர்தம் கிளரும்படி.)
மிடைந்திட்டி— நெருக்கி	கடைந்தருவின
மந்தரம்— மந்தர பந்தந்தை	கைகளால் சப்பாணி.
மந்தாக— கடைபுறம்மந்தாக	கார் முகில்— கரிய மேகம்போன்ற
நாடி— திறுத்தி	வண்ணனே!— வர்ணத்தைபுடையவனே!
வாசுரி— வாஸுகி நாகமாகிற	சப்பாணி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. அடைந்திப்பாதி. தூர்வாஸச்சாபோபஹதாய் அத்தாலே
 நஷ்டைச்வயிராய் அஸுராக்ராதாய் அராத்வணாபேகஷாந தேவர்கள் (உ) “ஸரண
 காரி நுபுரவா வஜ்ஜலாநெவ காமணா” என்கிறபடி தகித்தகனவேண்டிமன்

ஆக - திருமொழி. க - க்ரு. பாய் - பாய.

அ. திருந்நி திருமொழியினை - சம்பாஷி கொடுத்தவையாகிய அந்நுபாசைப் பாய் சேவத் துக்கநாடி, துக்கநாடித் தலை பச்சைவாழ்க்கையாய் பற்றுவித்ததுபோலவே, திருப்பாடி யாரி யுத்திர தாழ்வு அழித் ஆகாதிபயத்தால் அவருடைய (ச) பாஷைக்குப் பந்தொன்றி நெய் மதுவாழித் தாயம் திவ்யம்; அவன் துணர் கடை கடக்கையாகிய சொல்லுதலையுடையதாய்வே அ.நாப விக்ரஹ இனியபாடி நிரித்தி.

மூ. - துடர்சங்கிலிகை சலங்கிலங்கேன்னத் துங்குடோன் மணியோலிப்பப்
படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்மடையநின்றார்வதுடோல்
உடன்குடிக் கிண்கினியாரவாரிப்பவுடைமணி பறைகறங்கத்
துடந்தோன்னைகோண்டு சாங்க்பாணித்தொங்கடைகடவடனோ. க.

பதவுரை.

தங்க்பாணி. - புது சாங்குத்தலையுடைய

மனம்

நிலைநிலைத்துடன் - சங்கிலித்துடன் பாய்வு

லாபிலாபி என்ன - 'சலங்கிலா' என்று

சங்கிலித்துடன்

பாணி தாங்கு - பொருத்தநிலையில் கொங்கு

கவர

லா. - பாயியானது

லா. - துணர்சங்கிலி

ந. - உணர்சங்கிலி

யன்று - இவன்கேள்வியும் சித்தமுமாகிய

துவந்திசங்கிலிநின்றும்

அவ்வதுவாய் - உணர்சங்கிலி

நிலைநிலை - திருவாடித்தலையுடைய

உடன்குடி - துணர்சங்கிலி

ஆவாய் - சங்கிலித்துடன்

உணர்சங்கிலி - திருவாடியில் சாத்திரமணி

யானது

பாணி - பாயியானது [பாணிபுறம்]

கவர - துணர்சங்கிலி

நட - பதங்கு

தாங்கிலை கொண்டு - துணர்சங்கிலி

திருவாடியில்

துணர்சங்கிலி - துணர்சங்கிலி

பொன்மரத்தில் அசுரகுதிராவிடானது தவறிக்க. “பொன்மரம்” என்கிறவிடத்தில், பொன் என்கிறபடிதான் - பொற்குறிப்பற்ற சொல்லுமொது. பனிதயாதி: உண்டாக்கப்பட்ட பூன் மலவையான மலையின் அருள் குதித்தாற்போலே வடிவம். முட்டைப்பூனாவது - பதத் தாலில் கலையத்தவமு(உ)பேடா ஸ்தந்தா முயுகிதா பதத்தின் கீழ் வடிவம். வாரணாதிதயாதி. அப்போதானது அந்த பதப்பாதிப்பத்காலே அலையாக்கக்கொண்டு பொன்வாசகத்தாலே உடனிடயாதி. “செவடிக்கொண்டி” என்கிறபடிபெறுவடிக்கொண்டிதான் அதன்வாசகம் எனவா தன்னிலைகடி சப்திக்க. அன்றிக்கே, திருவாய்மொழி சாத்திர சதன்வாசகம் வாய்வாசகம் நயுவி விழுந்து திருவாய்க்கொண்டி போன்ற இயற்புண்கள் வருவாய்க்கொண்டி அரு லுண்டான சதன்வாசகம் தன்னிலைகடி சப்திக்க வென்னடியும். உடையிதயாதி. திரு வாய்மொழிக்குள்ள மலையானது பதைபோலே சப்திக்க. தந்திரிதயாதி. பருவத்துக் கீடாய் கிகாஸுத்தமாய்ப்பாஸ்பாஸ்திசமாய் நக்கி திருவாய்க்கொண்டி கொண்டு. சாங்குபாணி. பூதி சாங்குததாதத் திருநகரிலேயுடையவன். இது சகலதவ சிறுபந்தருக்கொண்டம் உடையவன். அவருநிகழ்மோகே சகலதவ சிறுபந்தருக்கொண்டம் உடையவன் வந்தவதரித்தது. தளர் நடை நடவாடு. தளர் நடைவாடு. திருவாய்க்கொண்டி உண்டி டெக்கும் பருவமொழிக்குக் கடைகற்குப் பருவமொழிக்கு தன்னம்பாதி நடக்கும் கடை. தன்னம்பாறுவாசகம். க.

மு.—செக்கரிடை நுணிக்கொம்பிற்றேனென்று சிறுபறைமுனைப்போல்
நக்கசெத்துவாஸாய்த்திண்கொண்டிதே நன்றிவெண்பல்முனையிலக
அக்குவமுத்தொமைத்தாலி பூண்டவந்தசயன்
தக்கமொணிலவண்ணன் வாடுதேவந்தளர் நடைநடவாடு. உ.

பதவுரை.

அருவாய்— சங்குபாணி வடத்தை
உதித்த— திருவாய்க்கொண்டி
அவையத்தால்— நமக்காய்ப்பாஸ ஆபாணத்தை
பூண்ட— திருநகரில் சாத்திக்கொண்ட
வனாய்
அருந்தசயன்— திருவாய்க்கொண்டிவான் மேல்
கவ்வாஸத்தருவாய்வாய்
தக்க— தருதியான
மாமணி— நிலமணியோன்ற

துவி கொம்பில்— துவிக்கொண்டி
தோன்றும்— தோன்றுப்படி விளங்குகின்ற
சிறு பறை— இளம் திங்களுடைய
முனைப்போல்— முனைபோலே
நக்க— சுரிக்குமாயில்
செம் குவம்— மிகவும் சுவர்க்குருந்துள்ள
வாய்— அதமசுதிர
திண்ணம்— உந்தை ஸ்தந்தாநத்தின்மேலே
கவின்— குவித்ததாய்
பொன்— பொன்னுடைய திவ்வானம்

முதேது. சங்குபணி வடத்துத் திருவையாசிலேயாதி. ஆமைத்தாலியுண்ட. கப்பலா
 மான பாலிபாகித ஆயனானி சேஷததைத் திருக்கயூத்திலேயேயாதி. அந்த சயகன்.
 அவதாத்திலுண்டப மூலத்தை சின்னத்துச் சொல்லுகிறது. (2) நாம வரமுடிசு உலு
 ஊராமல் "என்னங்கடவாதே. தக்கமாமணி வண்ணன். தருகியான சிலாத்தம்போன்று
 திருநிலாத்தய வடவான். வாசுதேவவித்பாதி. பூநிலைநிலை திருமகன், தலாந்தை
 நடவாதிடு.

பு.—மின்னுக்கொடியுமோர் வெண்ணங்களுஞ்சுழிநீலெழுமாய்ப்
 பின்னலவ்வங்குமரசிலையும் சீதகச்சிற் றடைமாமே
 மின்னிப்போலித்தோர் காடமுதிர் போலக் கழத்திநிற்காண்டோடு
 தன்னிப்போலித் திருநிலைகேசன் தளர்வடைவாடு.

பதவுரை.

கூரின் கொடியும்— மின்னல் கொடியும்
 ஊர்— அழகியோராய்
 வெண்— வெண்தந்திராசிறை
 திருநிலையும்— சந்திராநிலைமம்
 சூர்— அழகிற் சூழ்ந்த
 பரிவோடும்— பரிவென்துறார் போலே
 மின்னல்— அனாபித்புண்ட பொருளின்ன
 லும்
 துளங்கும்— அருகில்கொடுக்கப்பட்டு விளங்கா
 தின்று
 அரசு இலையும்— அரசிலைக் கொலையுமர்
 மீதுகார்— பொன்வண்ணமான
 5. "மின்னுக்கொடி" என்கிற விடத்தில் "மின்"
 என்னும் சொல்லுக்குமேல் "கொடி" என்றாகக்
 கெட்டபத்தால் உருக்காரியை பொருத்திற்று.

சிறு ஆடைபொருள்— சிறு ஆடை யுமாகிற
 இவற்றிருமி
 மின்னல்— மின்னலானே
 பொலித்தோர்— விளங்குபவராய்
 ஊர்— அழகியோராய்
 கார்— கறுத்திராசிறை
 முகம்போல— மேகம்போலே
 கழத்தினில்— திருக்கயூத்தில் புண்ட
 காண்பொருள்— "காண" என்றாராயா
 னாதேதாநிலை
 தன்னில் பொலித்த— விவருந் தாசனார்
 இரவுகேசன்— கண்டவர்களுடைய இரத்
 தியங்கோக் கவருவனான கண்ணன்
 [ஊராமல் கொடுபன்]
 தலாந்தை நடவாதிடு.

வ்யா. மூன்றாப்பாதி. மின்னித்பாதி. மின்கொடியும் அழகிதோடு சேர்க்கத்தோர்

முன்வந்துள்ள, முத்தந்தருமென் முகில்வண்ணன் திருமாவன்
தன்னிடப்பெற்றதும் தன்வாயமுதற் தந்தனைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்
தன்னெற்றமாற்றவர் தலைகண்மிதே தளிர்ப்பிக்கின்றான். சு.

பதவரை.

கள்ளல் மு. - கழல்புரன் குடமாவது	பார்க்கும் - பார்க்கிலெய்யுண்டாயு
திறந்தால் - தன்னை - வாய்திறந்தால்பொலே	தன்னை - தன்னை
உயிர் - திரிபுபலவந்தில் அழிந்தும் உயிர்	பெற்றோற்று - பெற்றோற்று என்னு
கனவரை - கனவரை - கனவரை	தன் - தன்வாயமுதற்
கனவரை - கனவரை - கனவரை	வாய் அழிந்தும் - திரிபுபலவந்தில் வாய்
உவந்து - உவந்து - உவந்து	கனவரை - கனவரை
முன்வந்து - முன்வந்து - முன்வந்து	தன்னை - தன்னை
முத்தந்தரு - அதுபாடும் தருவாயு	தன்னை - தன்னை
என் - என் - என்	தன்னை - தன்னை
முன் - முன் - முன்	தன்னை - தன்னை
வண்ணன் - திரிபுபலவந்தில் அழிந்தும்	தன்னை - தன்னை
திரி - திரி - திரி	தன்னை - தன்னை

வாய். கனவரைபாடி. கன்னிப்பாடி. (2) கழல்புரன் குடம். இல்லி திருத்தால்
பொசிந்து புறப்படுகையோலே. திரிபுபலவந்தில் ஜலபலவது உயிர்வாயு, கனவரைவெனச்
சிறிந்து பித்தலுப்பி என். கனவரைவென்றது - கிட்டுச்செரிக்கிறபொதை சப்தாநாபம்.
முன்னிதயாதி. முன்வெனந்து என் தன்னுண்டி அதுபாடும் தருவாயு தாதித்தும்.
முத்தந்த - அதுபா. என்னிதயாதி. என்னுண்டிபலவது தன்னைபுண்டி
ஒப். அந்த பல்பாநத்கு உயர் வாயுண்டி உயர்வந்தது அண்டியவன். தன்னுண்டிப்பாதி.
தன்னுண்டிபல்பாநத்கு உயர் வாயுண்டி உயர்வந்தது அண்டியவன். (6) வாகும்துத்
லாதந்தன் என்னை தன்னுண்டிபலவது. இங்கே "வாயமுதற் தந்தனைத்தளிர்ப்பிக்கின்றான்"
என்று - வந்ததுபாடாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு "முத்தந்தரும" என்றது - என்
போதும் தன்னுண்டிபலவது அன்னிசெய்துபோகும் வாயுண்டிபலவது. தன்னுண்டி
பலவது. தன்னுண்டி இங்கு சத்தந்தகனவரைவந்தது அண்டியவன் தன்னுண்டிபலவது

நான்— நான்னை.

நன்— நன்முன்

ஓர்— அத்திதியமாய்

பெயர் வெள்ளிமலை— பெரிய வெள்ளிமலை
என்ற

குடையன்— குட்டியானது

மொத்தொடு— “திதிதிடெ”ன்று

வினாந்து ஓட— வேகமாய் ஓடச்செய்தே

பின்னை— அந்தகுட்டியின் பின்னே

தொடர்க்கது— தொடர்க்கத

கரு— கறுத்த

மலை— மலைகளிற் [மலையா டூண் தங்கப்
பட்ட]

ஓர்குட்டன்— ஓர்குட்டியானது

பெயர்க்கது— பெயர்க்கது

அடி இரிவறுபோல்— அடிசிறிமார்போலே

நன்கம்— † நயர்க்கவர்கன்

பன்னி— ஆராய்க்கது

பாவி— துதித்து

தொ— எல்லா கானவொண்ணு

புகழ்— கீர்த்தியையுடையனாய்

பலதேவன் என்னும்— “பலதேவன்”என்
னும் பெயரை உடையனான

தன் நம்பி— தன் தமையனானவன்

ஓட— முன்னே ஓட

பின்— பின்னே

கூட— அவனைக் கூடுவதற்காக

பெல்லான்— வினாந்து நடக்கிறவன்
தளர்கடைகடவானே.

† “உலகமென்பது உயர்க்கோர்மாட்டே” என்று
தொல் காப்பியத்தில் குத்திரம்.

வ்யா. ஐந்தார்பாட்டு. முன்னனித்தாதி. முன்னே லிலசுதனமாய் அத்திதியமாய்ப்
பெரிதாயிருக்கின்ற வெள்ளிமலையின்ற குட்டியானது தன்செருக்காலே திதிதிடென வினாந்
தோட. பின்னைமித்தாதி. அந்தக்குட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைப்பிடிக்கை
க்காகத் துடர்க்கது, அஞ்சுகிறி பின்றுதொருகுட்டி, தன் சைசவாதுகுணமாகக் காலுக்குக்
கால் போர்க்குட்டியிடஞ்செ செல்லுமா போலே. பன்னியித்தாதி. லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள்
ஐந்தாசகத்திசுநள்ள வளவெல்லாபடுகாணி ஆராய்க்கது ஸ்துதித்தாலும் முடிவு கானவொ
ண்ணுத புகழையுடையனாய் பலதேவனென்னும் பெயர் யுடையனான தன்னுடைய தமைய
னானவன் செருக்கி முன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனைக் கூடுவனும்மென்று தன் சைச
வாதுகுணமாக தவிர்த்து நடக்குமவன் தளர்கடைகடவானே. ... .. ௫.

மு.—ஒருகாலிற் சங்கோருகாலிற்சக்கரமுள்ளடி பொறித்தமைந்த
இருகாலுங்கோண் டங்கங்கமுதினற்போ லிலச்சினைபடங்கு

ஞான வேள்— அண்ணாப்போலே

உடைமணி— அனாரில் சாத்தன மணி

எனது

சாங்கம்— ஸ்ரீரங்கத்துஸ்ஸை

பணி— திருக்காரிலுடைபுவன்

தவர்கடை— நடவர்கு.

வ்யா. எழுப்பாட்டு. பட்டிப்பாதி. பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முகு
ளிதலா யிருக்கையன்றிக்கே, வாய்க்கெழுத்தவாசிலே, குளிர்ந்திணையுடைத்தான அக
வாயில் மதுவானது நிறுத்துவிட்டு விழுமாப்போலே. இடங்கோண்டித்தாதி. இட
முறுத்தியவர் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவாத்தில் ஜலமானது நிரத்தாமா ஊறி
முறிந்து விழும்படி சின்று, கடுஞ்சேக்கழுத்தித்தாதி. கடிதான சேவின்முதலில் கட்டின
மணியிலுடைபுத்வப்போலே திருவனையில் கட்டின மணியானது கலாகணவென்று சப்தி
சூப்பாடி. துட்டூவித்தாதி. அவிதாஸமாய் பாப்பா வந்தசமான திருவடிகளைக்கொண்டு
சாங்கராணிப்பவனவன் தவர்கடை. நடவர்கு. ... ... *எ.

மு.—பக்கங்கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள்பகர்ந்தனைய

அக்குடைமீழ்க்கேந்தாழ வணியல்துல்புடைபெயர

மக்பருவகிளிநீட்டெய்தந்யா மணிக்ஞுழவியுருவின்

தக்கமாமணிவண்ணன்வாகுதேவன் தளராடைநடவர்கு. அ.

பதவுரை.

கரு— சுறுத்த

சிறு பாறை— சிறியாணியின்

பக்கம் பிது— தாழ்வனையில் மேலே

அருவிகள்— அருவிகளானவை

பகர்ந்து அனைய— ஊறிவிடுமாப் போலே

அக்குவாய்— (திருவனையில் சாத்தன)

வனாமணியுடைபானது

இழிந்து— தாழ்ந்து

வழி— உயர்த்து

நாடி— நொங்குப்படியாகவும்

அணி அல்லல்— அழிவாகித்தமமானது

முடை பெயர்— பக்கங்களில் அசைபுரம்பு

யாகவும்

உலகினில்— உலகத்திலே

மக்கள்— மனிதர்கள்

பெய்து அறியா— பெற்று அறியாத

மணி— மகோஹரமான

குழவி உருக்கன்— சிறுப்பின்னே வடிவவ

முடையவனுய்

தக்க— தகுந்த

மாமணி— லோணி போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தை முடையனான

வாகுதேவன்— ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்

தவர்கடை நடவர்கு.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பக்கமித்தாதி. சுறுத்த நிறத்தைபுடைத்தாய்ச் சிறுத்தி

லெண் புழுதி— லெண்ணைப் புழுதினை
மேல் பெய்துகொண்டு— மேலே ஏறிட்டுக்
கொண்டு
அனைத்தது— அனைத்த
நீ— ஒரு
கரு— கறுத்த
வெந்தநீன் கண்ணுபோல்— ஆனைக்குட்டி
போலே
தென்— தென்னிய
புழுதி— புழுதியிலே
அடி— லிணையடி
பிரிவிக்காமன்— பூவற்றடியால் உலகந்தாந
பவந்தான்
பிழ் புகர்பட— சிறிதுநெருமேனி புகர்த்துத்
தோன் ஊர்ப்படி.

விபர்த்து— ஸ்வேதம் கொண்டு
ஒன்— அழகியதாய்
பொது— சரியாகவந்திலே
அன்— கிணலித்த
கபலம்— தாமரைப்பூம்போன்ற
சிறு— சிறிய
கால்— நிருவாகன்
உறைத்து— மிதித்தமீட்டத்திலே
ஒன்மம் கோவாரை— ஒன்றுமே கோவாதலாது.
தன்— குகரித்த
பொதுகொண்ட— பூக்களையுடைய
தவிசின் மீது— மெத்ததவின் மெல்
தனங்கட நடவாதேறு.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. லெண்புழுதியிப்பாதி. லெணந்த புழுதினை மேலே
ஏறிட்டுக்கொண்டு அனைத்ததொரு கரிய ஆனைக்கண்ணுபோலே. தெண்ணியபாதி. தென்னிய
புழுதியைத் திருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு. திரிவிக்கிரமன். ஆற்றித்தனை இரத்தா
பெருந்தம் செவ்வகக்காகத் திருவடிகளின் மடந்தவர்ப்பாடி தேவோதந்தை யானந்தவன். சிறு
புகர்பட வியர்த்து. ஏறிட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபித்தம்குறையிலே உறைந்தவிடங்களினை
நெருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன் ஊர்ப்படி. விபர்த்து. ஒன்போதிப்பாதி. அழகியதாய்த்
தனக்கடைத்ததாலத்திலே பவந்த தாமரைப்பூம்போலே மெத்தத சிறியதான நிருவாகன்
பிமித்த விடத்திலே \$ ஒன் உறைத்து கோவாதலாயாக. தண்ணியபாதி. குகரித்த மெத்த
புடைத்தான மெத்ததமேலே தனங்கட நடவாதேறு. தவீக-மெத்தத. ...

மு.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்மான்
திருநீர்முகத்துத்துவங்குசட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
பெருநீர்த்திரையெழுகங்கையிலும் பெரியதோர்நீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சி உச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளங்கடவாடவாதேறு. 10.

மத மானாதிவானைத் தக்கன், தலைபெடுத்து உட்கார் வல்லனானவன் கனம் ... என் மகன்
யாழ்ப்புணில் ... என்னுடைய அலகைப்பார்ப்பது பாக்கியம் துன்பமே. உட்கார் பாகாசத்தை.
வெய்யித்பாதி. * வெய்யித்பாதித் துலத்து தெற்கவானையாலே அந்தியுயிர்வார மெல்லாதும்
தன்முனைய அலகைப்பார்ப்பது சொல்லிப்பாடிப்படிபாண பெரிபாழ்வார், சீரகித்பாதி.
சீர்மைபாதி - விவரத்தித்கொன்ன விவரத்தித்கொன்னுபேர்த்துயுகொருபடி. சொல்லவல்லவன் கன்.
மாயித்பாதி. ஆச்சரியமான குணங்களைப்பாண மறும் சொத்தகம்பென்ற வடிவையுடையது
ளவையுடைய திருவடிக்களிலே விவரிக்கத்தக்கது. உபமையான விர்த்தி விசேஷத்தையுடையது
விர்த்தியாகியபெயர். மக்களென்று அவிசேஷமாகச் சொல்லுகையாலே வித்தியாயுடன்
ஜீர்த்தியுடன் வரும் உபபதி புத்தகமையும் சொல்லுகிறது. ... ..

பெரிபாழ்வார் திருவடிக்களே சாணம்.

—(4)—

அடிவாய்--தூர் செக்கர் மின்னாக் கன்னல் முன்ன லோருகால்
உடர் பக்கம் வேண் திறை ஆயர் போன்.

ஆதித்யோதி- மந்திர, பாடல்- அச.

அ. அவன் துன்பமையாத் தாலசெஷ்டிதத்திணைய ரஸத்தை, பெற்ற தாயா
ரான மகிசைத்தாயிதாதி. தக்கவந்தில் அவனைக்குறித்து அபேஷித்து அதுபவித்தாய்
போலே, பித்தாலைய மிருக்கச்சொல்லையும் * மயர்வற மதினை மருளப்பெற்றவானையாலே
தக்காலத்தில் போலே பாகாசத்து, தாரும் அந்த துலத்தை அதுபவித்தாய் சின்னா-
கிழ்; இனிமேல் அவனுடைய சைவானகுணமாக ஒடிவந்து தன்னை அணைத்துக்கொள்ளுந்
படிபைய, மசொனதாயிபாட்டி அதுபவிக்கவாசைப்பாட்டி, அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேஷி
த்து, அவன் வந்து தன்னைஅணைக்கையாகிற ரஸத்தை அவன் அதுபவித்த பாகாசத்தை, அந்
படியே தாரும் அதுபவித்து ஹர்ஷ்டாகிரூர். அச்சோவேன்று - அவன்வந்து அணைத்துக்
கொள்ளுகையை அபேஷிக்கையும், அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அதுபவிக்கையுமே அவனோ

பொன் இயல்— பொன்னுள் பூர்ப்பாட்டி.

கின்னெயி— கின்னெயியையும்

கட்டி— திருநெல்நிலில் கட்டி வைப்பும்.

புறங்கட்டி— அனாவை சுத்தமாக்கின்கூட

புன்— ஆர்த்த கின்னெயியின்

இயல் துறை— க்வையாபனிக புன்செயானது

சலன் சலன் என்றிட— “சலன்சலன்” என்

நெருங்கி

மென் இயல்— மென்னை இயல்வாகையுடைய

(அல்லது) மென்னைலே அழகிய

பொன்— மெகபானது

விவரத்து— தவிர்த்து

எதிர் எதிர்த்தபன்— எதிர் எதிர்த்தபன்

பொலே

என் இடைத்து— என் இடைப்பிசை நுபுகத்து.

துட்டா— முடிவத்து

† அச்சோ அச்சோ— என்னை அழைத்தாய்

கொன்னதெனதுமன்

என் பொதுதான்— என்நது க்வையாபன

வெண்!

வயா— வந்து

அச்சோ அச்சோ.

—

† “அச்சோ அச்சோ” என்றிட்டித்தச் சொன்ன

மையால் அந்நிலைகளைச் சந்திரித்தேசாற்றுகிறது.

வ்யா. முதுபாட்டி. பொன்னியல்கிண்கிணி. பொன்னிலே இயல்பாட்டி கின்னெயி. அழகுந் துடலாக மேலேபொன் தோய்த்துச் சமைத்த கின்னெயியென்றபடி. பொன்னினையா தாகையதுச் சமைத்ததென்னில் தவறிக்கட்கடாதிதே. அன்றிக்கே, பொன்வா த்திலே கோவைபாட்டி கின்னெயியென்ன அபாய. “மேலே சலன்சலன்னென்றிட” என்னகையாலே, கின்னெயியென்றிது திரு அழகில் எத்தும் கின்னெயியையும், சேவடிக்கிண்கிணியையும பொல்லுகிறது. கட்டி— கலாபுதுமை. இவற்றைய, புறங்கட்டி பொன் புது, புறமென் து— இட மாய், அழகுந் துக்கு அடைத்தல்த் தலங்கலிலே கட்டியென்றபடி. “சன்கால்புறமகம்” என் கையாலை, புறமென் தபு— இடந்து துவாயகமிட. தன்னியனித்தாதி. திருவணையில் கின்னெயியிற்றுடை யபுறம் திருவடிகளில் சந்தனக்களிறுணை யபுறம் தனக்கு இயல்வான தவரி சலன் சலன்னென்று தவரிக்க. சலன்சலன் என்குறித்து அபகாரப்பட்ட. மின்னியலித்தாது. மின்னை யிப்பலாக அடைத்தானகையானது கால்படைத்துக் கெண்டைவிட்டுக்கொண்டு கத்திவென்று, மடபோலே. சிபு— கின்னெயி, கட்டி பொன்றவை, “செங்கமலங்கழல்” என்கிறபாட்டி, நெசாண்ட என்வாயானங்களுக்கு முபலகணையாய், திருமேனிக்கு பாயாகயான அனாவாயானதேஜஸ் லோமேகூட படர் துவர வேணுமென்னு மடபோகணையாப்பற்ற இத்ததர்ஷ்டாந்த மருளிச்செய் தது. என்னிடைக்கிடாதி. என்னுடைய கொக்கலையிளிர்புகு கைசப்பட்டு ழுடிவந்து

தென் உயர்ந்துப் பதாபாய் பண்ணு என்ற
 மொழிபாடும்— வந்திகள்கொண்டே
 மொழிபாடும்— கருங்கொம்புகள்
 மொழிபாடும்— வாது
 மொழிபாடும்— உன்னுடைய
 மொழிபாடும்— பவளம்பொன்ற அந்தந்தை
 மொழிபாடும்— மொழிக்குட்படியாக
 மொழிபாடும்— பூரிபாத்தாழ்த்தாயும்
 மொழிபாடும்— பூரிசார்ந்த அந்நையும்

தவிர— பூரிசார்ந்த கந்தையாய்
 சங்கமம்— பூரிசார்ந்த கந்தையாய்
 சங்கமம்— தந்தையார்ந்த கந்தையாய்
 அம் கந்தையாய்— அந்தைய கந்தையாய்
 வந்து அந்தைய அந்தைய
 ஆர்— பூரிசார்ந்த
 தந்தையாய்— தந்தையாய்
 வந்து அந்தைய அந்தைய

வெளியுடைய பவளம்பொன்ற அந்தந்தை
 மொழிபாடும்— மொழிக்குட்படியாக
 மொழிபாடும்— பூரிபாத்தாழ்த்தாயும்
 மொழிபாடும்— பூரிசார்ந்த அந்நையும்

மூ.—பஞ்சவர்ணத்தையுப் பாரதங்கைசெய்து

நஞ்சுமீழ்க்காகங்கீட்டித் தாழ்ப்பாய்க்கைபுக்கு

அஞ்சுபணத்தின்மேல் பாய்ந்திடருள்செய்த

அஞ்சுநவண்ணையெச்சோலச்சோ வையுட்பருமானையெச்சோலச்சோ. ந

பதவுரை.

பஞ்சவர்ணத்தையு — பான்டவ தூதனாய்
 பாரதம் — பாரதத்தையுடைய
 கை செய்து — உதவி செய்து
 நஞ்சு உமிழ் — விஷத்தை கக்காக்கி
 நாகம் — காகியாகவானது
 கீட்டித் — வலித்துக்கீட்டித்
 கல் பொய்கை — கருமமான பொய்கையிலே

பணத்தின்மேல் — அகமாஸியனுடைய பான்டவ
 கரின்மேல்
 பாய்ந்திட்டு — சென்றுகுறித்து
 (அவ்வளவிலே அவன் சாணம்புக
 அருள்செய்த — அவன்மேல் கர்ணபண்ணின
 அஞ்சுநவண்ணையே! அர்ச்சோ அர்ச்சோ;
 ஆயர் பெருமானே! — இடைக் குலத்து

யானே. “அன்ற அந்தத்தனையப்பண்ணி ஜாத்தவர்கள் ஒருவர் பஜிபததை ஆற்றுகிறீர்களென்று சொல்லியபோதும், பின்னர் பண்டவர்களுக்காய்கின்ற பாதபுத்தத்திலே நைபும் அநியும் வருந்து அபுத்ததையுடையது. நஞ்சுத்தாதி. விஷத்தை யுரிநாசின்ற காசிபனாகிற ஸர்ப்பங் கெடுத்த பொழுது பொய்கையிலே அச்சுதா மதிபாமற் சென்றுவந்து. கற்பிபாய்கையென்றது- விபரீதலகையையாய், காசிபன்ஷயுஷித மாகையிலே கஞ்சாமான பொய்கை யென்றபடி. அஞ்சலித்யாதி. “ஆய்ச்செயர்களு பாயருள்கிட” என்கிறபடியே இந்த வர்த்தகத்தத் தைத் தெட்டி அதுகை ஐங்ககையென்றும். “என்னுதப்புகுறதேதோ” என்று பாயப்பெரியபடி யாக. “பித்தலை வாய்க்காதத்தையர் பாய்க்கவனே” என்கிறபடியே அந்தக்காலியனுடைய பாயங்கலின் மேலே சென்று குறித்து வர்த்தகச் செய்து அவன் பிண்பித்தது. (x) “கூலபா நீளூகெகாபுஜி ஸூலிகெ” என்று தன்னுடைய பானாககணத்துக்காக அவன் சாணப்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின. அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திடின்றது-காசிபன், தானஞ்சம்படியாக அவன் பணத்தின்மேலே பாய்த்தென்னடிமாம். அஞ்சநவண்ணனே. பாணுகநாககணம் பண்ணுதையாலே அஞ்சகம்போலே குளிர்ந்து புக் கொண்டு திருநோளியை புடைபலகை வச்சேவலச்சே. ஆயிர்பெருமானே. அமர்பெருமானான மேன்மைக்கெதிர்த்துட்டாக ஆயிர்பெருமானான கீர்மையைபுடையவனிலே யச்சோவர்போ. ௩.

முருகாரிய சாந்த மமக்கிழைக்கென்னத்

தேய்யவளுக் திருவுடம்பிற் பூச

ஊறிய கடனினே புள்ளே யொங்குவன்

நெய்க்குலியுயர்ச்சோவச்சோ வேம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. ௩.

பதவுரை.

நார்த்து— “காந்த உடம்பிற்குத் தந்தாய்”

அன்று— அப்போது

காறிய— பரிசளிநுமாசரிசின்ற

காறிய— அவன்முதுகில் பறப்பாடிருந்த

சார்ப்பம்— பாதகம்

கூலினை— கூலை [கண்-குப்பலுதவாம்.]

இவற்ற— கொஞ்சம்

உன்னோ ஓங்குக— சரித்திரனுள்ளே அடிக்

நங்கு என்ன— கொடுக்கவேணு” மென்று

அம்பலடி.

கூலியைக் கேட்க . ஏழ உருவினும்!— நாககனால் சிமித்தது உரு

அவனும்— அந்த கூலியும்

கனவனே!

தேறி— மனம் தேறி

அச்சோ அச்சோ;

வெவ்நூல் " என்று அண்ணாருடம்புக்கும் கம்முடம்புக்கும் அருளுபயான பரிமாற்றத்தை யுடைய சாத்திலே அல்பம் தர " என்று அபேபகதிக்க; சாத்தை, தாமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேபகதித்த பீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஐர்ஷ்ஷடயாப் " கம்ஸனுக்குக் கொடுப்போகிற வித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கிற செயல்வதன் " என்று அஞ்சாதே ஷஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமபான சாத்தை யெய்துத் திருமேனியிலே சாத்த, ஊறியவித்யாதி. அந்நயப்பரையோஜமாத அவன் கிஞ்சித்தகரிக்கையா லுண்டான ப்ரீயியாலே " இவன் முதுகில் கூளை நிரித்தவிடக்கடலோம் " என்று திருஅன்னம் பற்றி அவன் முதுகிலே " வேர்விழுந்ததோ " என்னுட்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு கிச்சுறகூளை அவன் சரித்ததினுள்ளே அடங்குட்படியாக அக்காலத்திலே நிரித்தது, திருக்கைகளாலே யுருவினவனே! அச்சோலச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு எல்லாமியானவனை வாராவச்சோ வச்சோ. வாரா- வந்து. ... .. ச.

மு.—சுழன்மன்னர் குழக்கதிற்போல்விளங்கி

எழலுற்றுமின்னே யிருந்துன்னேனோக்கும்

சுழலைப்பெரிதுடைத் துச்சோதனை

அழலவிழ்த்தானேயச்சோலச்சோ வாய்யங்கையினையச்சோவச்சோ. ௫.

பதவுரை.

குழல் மன்னர்—விரக்கமுலையுடைய ராஜாக்கள்

குழ— சுற்றும் ஸேவித்திருக்க

கதிர்போல்— ஸூரியனைப்போலே

விளங்கு— பிரகாசித்துக்கொண்டு,

எழல் உற்று— எழிந்திருக்க முபன்று

ரினிடே— மதுபடியும்

யிருந்து— கறுவதலாலே தெரியாதபடி

யிருந்து

உன்னை— உன்னை

கொஞ்சம்— மலிவதாகப்பார்த்தவனும்

பெரிது— பெரும்பாலும்

சுழல் உடை— குற்றங்களைச் செய்த

துச்சோதனை— துன்போதனை

அழல்— அகாய்ஷ்டயாக

விழித்தானே!— பார்க்கவானே!

அச்சோ அச்சோ;

ஆதி அம்மைகளை!— திருவாய்நிறை அழ

கையகையிலே விளவனே!

அச்சோ அச்சோ.

பெரும்பாட்டு. குழவித்யாதி. பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீமாதேமுந்தருந் தருவதற்குக்கேட்டு, வீரக்கழவிட்டு ஸமந்ததாயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் குழலே

சூழ்ச்சிகளாலே கலிவதாகக்கோலி உன்னைப்பார்த்த அர்போதனை, உன்னகவாயிற் சீற்ற
மெல்லாம் பார்க்கிற பாணவாசலே தோற்றுப்படி அதுயுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோ
வச்சோ. ஆழியங் கையணிப்பாதி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே அச்
சோவச்சோ. ... .. ௫.

மூ.—போரோக்கட்பண்ணியிப் பூமிப்பொறைதீர்ப்பான்

தேரோக்கவூந்தாய்! செழுந்தார்விசயற்காய்க்

காரோக்குமேனிக்கரும் பெருங்கண்ணனே!

ஆரத்தழுவாய்வந்தச்சோவச்சோ வாயர்கள்போரேறே யச்சோவச்சோ. கா.

பதவுரை.

இப் பூமி— இந்த பூமியின்

பொறை— பாரத்தை

தீர்ப்பான்— ஒழிப்பதற்காக

போர் ஒர்குப் பண்ணி— அர்போதனைகளை

யுத்தத்திலே பொருந்துமாபடி பண்ணி

செழும்— செழுமைதங்கிய

தார்— அம்பைமாலையை யுடைய

வீரயற்கு— “கீஜயன்” என்னும் அர்ஜு

நனுக்கு

ஆப்— ஸுஹாயாய்மின் னு

தேர்— அவன் தேரை

ஒர்கு— வடிகளின் தேருக்கு ஸமமாக

உணர்ந்தாய்!— நடத்தினவனே!

கார் ஒர்கும்— மேகத்தை ஒத்திராநின்ற

மேனி— திருமேனியை உடையவனுய்

கரு— கறுத்து

பெரு— கர்ணந்தவிர்ந்தாமான

கண்ணனே!— கண்களை யுடையவனே!

வந்து— அருகேவந்து

ஆ— பூர்வமாக

தழுவாய்— தழுவியருளவே னும்;

அச்சோ அச்சோ;

ஆயர்கள்— இடைக்குலத்தில் பிறந்தவனாய்

பொர்— யுத்ததோர்முகமான

ஏறே!— நிஷபம்போல் செருக்கியிரா நின்ற

வனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஆறுப்பாட்டு. போரிப்பாதி. பதினொரு அக்ஷோஹினிபரிகரமும் நூறு ராஜா
க்களுந் பிஷ்டத்தோனாதிசயமான அத்திரளோடு ஸமமாக ஏழகக்ஷோஹினி பரிகரத்தையும்,
பாண்டவர்கோவனையுங் கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்னுதல்; “பாண்டவர்களுக்கு ஒர்
கோல்குத்தாலிலமும் கொடோம்” என்று வெட்டிதக வார்த்தை சொன்னபின்பு அர்போத
நாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்துமாபடியாகப் பண்ணி யென்னுதல். இப்பூமிப்பொறை தீர்ப்
பான். இதுதான் செய்தது, அதார்மிகராய் ஆஸுரபரகர்திகளா யிருப்பாரெல்லாரையும்

முன்னர் கண்டிக்கக்கூடியது - சிவநாயகிப் பெயர்தான் சிவநாயகி - என்று சொல்பவர்களுக்கு, நங்கூர்த்தானே. இரதாழாதி ரதாழத்தோடு பூபாஸஸ்புத்தம் நாயகி பெயர்தான் சிவநாயகி. நாயகியை, அழகம் என்கிறார்கள். சிவநாயகியை அழகம் இரதாழத்தில் சொல்பவர்கள் மய்யாஸிதேவி குரங்கு. அந்தோவந்தோ. இப்படி, சிவநாயகம் மய்யாஸிதேவிக்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறபேய்தான் அழகம். சிவநாயகம் மய்யாஸிதேவிக்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறபேய்தான் அழகம். ... ..

பு.—எண்ணிதுமாயமென் னைப்பொறித்திலன்

முன்னையவண்ணமே கோண்டனவாய்யென்ன

மென்ஞா முசியை வாணிற்சுழந்திய

பின் ஐயுறுபடியனையுத்தோவத்தோ டெங்ஃடொண்ணையுத்தோ வத்தோ. 29.

பதவுதா.

(1) திருவாரூரிலே உத்தரம் அழகு தருமா. இவ்
 திருவாரூர் மனம் வளம் தருமா. (2))

பிற— “5 இரவு. பரவலானது”

மனம் மறுப்பின்—தான்தான் மறுப்பதற்குத் தின்பதே!

1. ஸ்ரீ அப்பன் :- சிவன், இறுதையாகப் பார்

அ.நி.க.திலுள்ள— (கீ இப்படி விவரிக்கப்பட்டுள்ளது)

(ഗ്രന്ഥം 11) ആത്മ-പരിഷ്കരണം

(ஆதாரம்;)

மேன்மையான அடக்கம் உடைய கொள்கை - மாதிரி நான்

இவ்விதமாக வந்தவர்களைப் பார்த்து

செய்த அம்ம

ஆதித்ய— ஆனந்தன் அடையாது”

॥ ॐ नमः— ॥ ॐ नमः, पुनः ॥ ॐ नमः

மனது - தான்மீதும் தீவிரமாக நோக்கி

אלה (הם) נהגו

က မှတ်တမ်း- (၁၀၁၈၁၂၁၆၁၇၁၈၁၉) နှစ်မှတ်တမ်း

மறுபின்— ஆகாசத்தின்

சுழற்சி— சுழற்சி பெரித்தன அம்

மீன் இலா— விவரங்காண்பது

முடிவாக!... சிறப்பாக! உறுதியாக! புகழ்!

అణా బడితా!

அந்தோனியா தோ-;

தொகுதி 11— 219, தொகுதி 12— 220, தொகுதி 13— 221

வாழ் கதின!—வாழ் பரமனாவதி!

அந்தோனியோ.

[illegible]

செய்கவான் என்றது. வேண்டியதாயிற்று. “அன்று ஞானமளந்ததற்கான - சென்று சே-
திருவெங்கடநாமலை” என்னும்படி அந்த வாயுவதார சேஷ்யுதமடையத் தோன்றத் திரு-
மலைக்கு சிவாழகனாகப் சிறிதவரின்! அச்சோவசதோ. ... ..

மு. — கண்டகடலுமலைபுழுலகேழும்

முண்டத்துச்சாற்று முகில்வண்ணவோலென்று

இண்டைச்சடைமுடியி சனிர்க்கோள்ள

மண்டைநிறைத்தானையச்சோவச்சோ மாநிலிந்மறவனே யச்சோவச்சோ

பதவுரை.

இன்ன — பொருங்கியாகின்ற

சடைமுடி — ஜடாபந்தநையுடைய

சாள் — நதானாவன்

கண்ட — “கன்றுநாணாய்ப்பட்ட

கடலும் — கடல்களும்.

மலைபுழ — மலைகளும்

யமு மலகுப் — ஸந்தலோகங்களும்

(ஆகியல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்

பார்த்தாலும்)

முண்டத்துக்கு — என்னையில் கபாலத்துக்கு

ஆற்று — போராநாயிராசின்றன;

ஓ! முகில்வண்ண! — ஓ! நாதத்தில் மேக;

திற்படியைய ஒத்தவனே

என்று — என்ரிப்பதன் ஆதித்திகிடாக

இக்கொள்ள — பாடித்தவளவிலே [நதா

மனடை — (அங்) கபாலத்தாக

நிறைந்தனே! — பூரித்தவனே!

அச்சோ அச்சோ;

மாநிலம் — திருமார்பிலே

மறவனே! — புரிவதெனத்தையுடையவனே

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கண்டவித்யாதி. கண்ணற்கண்ட கடல்களும் மலைகளும்
ஸந்தலோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்பார்க்கிலும் என்னையில் கபாலத்துக்குப்
போராநாயிராசின்றன. முண்டம் - கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பிசை
புருத்த திரித்தும் நிறையக்காணாமையிலே இவ்விவைய அஷ்டபுரதனையச் சொன்னபடி.
அன்றிகே, கண்டகடலும்மலைபுழுலகேழும் தடியத்திரிந்துநெகழ்புருத்தவிடத்திலும்வான்
கையில் கபாலத்துக்குப் பொருகிறதெனக் பென்னவுமாம். முகில்வண்ண. ஜலஸ்த்தலவிப
கம்பாராமல் பகரிக்கும் மேகமேபோன்ற ஓளதாய் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே. இத்தால்
நீ நிறைக்கிலொழிய நிறைக்கவல்லாநிலை பென்கை. ஒவென்று. தன் ஆர்த்தி தோற்ற
கூப்பிட்டு. இண்டையித்யாதி. நெருங்கப்பின்னின் ஜடாபந்தத்தையுடையனாய் எவராய்
மாரியான குதரன். இத்தால் - இவ்விவைய ஈசுவரத்வம் தப்பெலமாய் வந்ததென்னுமிடமு

நட்புலத்ததை நினைத்தவனே. மாநிலம் மறுபலே. வந்தவசுவாதவசுதன் மான பூர்வதன்
லாதந் திருமாநிலிலே யுடைபலனே அச சேவத்சே.

அவ்வா, “உண்டத்துக்கு” என்று பாடலானபொது, “கண்ட” இதயாதி
க்கு-கண்டக-லிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபதறதனும், துரிந்து நிகைப் புகுந்து
“முனைத்தலையுள்” என்வந்தபுபே துர்க்கத்திபான சுபாலததில், அக்கை புபேத்தலையுள்
ஜ்வித்துத்திநிந்து, அதுக்கு ஆற்றுகே, நெருங்கப்பின்னின ஜலையையுடைய சுசுவராபி
பாபியான குதான் அந்த ஆற்றலையையப்பரிஹ ரிக்கைக்காக முகிலவன்னா தவிர வென்று உன்
லையைய வெளாதாபுததைததக் கொல்லி ஆற்றுகியோ தே கூபிடமே, “இந்ததைப் பொக்க
னேனும்” என்று அந்தத்தலையுளிலே, “கம்பையாழிய நிலனுக்கு கதிலிலே”
என்று “அரங்குபுபிர்சைபெப் கோபாலகோனா” என் பொபுபே அலவன்சைசில்கார
லததை சிறைத்தவனே யென்னுமாய். ... ..

மு.—துன்னியபேரிருள் குழிந்துலகைபுட
மன்னியநான்மறைமுற்றமறைத்திடப்
பின்னிலவலகினிந்பேரிருளேங்கலன்
நன்னமதானுனையச்சோவச்சோ வருமறைத்தானையச்சோவச்சோ. ய.

பதவுரை.

துன்னிய—நிர்ந்தமான

பேரிருள்—அஜ்ஞானமசிற மஹாத்ந
காடலானது

குழிந்து—பரவி

உலகை—உலகத்ததை

முட—முதிர்ந்தபாக

மன்னிய—அகாதியான

நான்முமறை—நாலிலைதங்கள்

முற்றுப்—முழுதும்

மறைந்திட—துகோஜிதத் களாய்ப்போக

பின்—பின்பு

இவ்வலகெனில்—இந்தலோகத்தில் உண்டான

பேர்இருள்—பெருத்த இருளானது

நிங்க—நிங்குந்தது.

அன்று—அங்கலத்திலே

அன்னமது ஆனனே!—நான்மறைய வந்து

நேன்றினவனே!

அச்சோ அச்சோ;

அருமறை—துன்பபாபான வேதத்தை

தந்தானே!—தந்தருளினவனே!

அச்சோ அச்சோ.

பெருந்தி பரம்பரை மரபு நகரம் என்று கூறியிருப்பது, இரண்டாம் பதி. அந்தக் காலத்தில்
பெருந்தி நகரம் வெவ்வேறு நகரங்களாக விரிவடைந்திருந்திருந்தாலும், நிறைந்திருந்திருந்தால்
நிறைந்திருந்திருந்தால், உள்நகரம் பெருந்தி நகரம் என்று அழைக்கப்பட்டிருந்திருந்தால், உள்நகரம்
தவிர்த்தால், அது இரண்டாம் பதி. ... ..
உ

௮. சமூக நன்மை இத்திட்டம் மூலமாகப் பெறப்படும் பணியைத் துரிதப்படுத்தி.

௨ — கச்சவாங்குழனித்த நாநாயன்குன்றன்னை

அச்சோலருகவென் ஞ்ச்சி டுறர்த்து

12. புதுவைக் கௌன்சில்சால்

பெரிய நகரங்களில் கம்பென்கள் வரவே. கக.

ଲଞ୍ଜଲେଖନୀ ।

நிச்சயம்:— துண்டிக்கும் காலம் அறிந்துபெறலாம்

புதுவை— புதி லில்லிபுத்தூ ருக்கு

11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000-1001-1002-1003-1004-1005-1006-1007-1008-1009-1010-1011-1012-1013-1014-1015-1016-1017-1018-1019-1020-1021-1022-1023-1024-1025-1026-1027-1028-1029-1030-1031-1032-1033-1034-1035-1036-1037-1038-1039-1040-1041-1042-1043-1044-10

[illegible]

முன் சித்திரம்— முன் விவரித்து சித்திரம்

பெரிய வம்-- பரமசிவனாகிய தாமசர்வ ரீபநி

אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתָיִךְ — וְאַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתָיִךְ

பெ. பி. சுவாமி

அச்சுறுத்தல்கள் எல்லாம் - அமைதிப்படைகள்

பெரால்-- அப்படித்தெய்த இம்மாத

வாழ்க்கை நூற்பெண்

திருச்சூர்.— அம்மகாலயமும்

ஆதலால் - ஐ.நா.வழங்கியுள்ள பரீட்சை முறை

பதிலளி- அப்படித் தனது கல்விப்பாட்கள்

உயர்த்துகிறது. — அழகு, நகுர சாணா

$$\text{நிர்வாகி கம்பு} = \text{பயிர்க்காக்கெடுக்கப்பட்ட பயிர்}$$

பிரதமர் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றிருந்தது.

DATE RECEIVED

உதாரணம் : 1.1. — பனம் உருகும் நிலை

•

கனாபுள. யா[ரிசுச-அருள்,நக கடபா ய.] ஆவா— திவிதற்குகக கடவிசுகள.

— இதுவரையில், அவ் பதிகப் பாடல்கள், பாடலாசிரியர், பாடியிருக்கின்றன. அவற்றுக்குரிய அருள்வாய்வு, அவற்றுக்குரிய

வந்தியத்தேவராயர் தந்தையார் கந்தேசர் அரங்கேற்றியிருந்தார். 1553-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 15-ம்

[illegible]

• 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840.

10. கண்ணிப் பிம்பாதி. பவதிவாஸு பவ. கங்கையாஸு ப. பவ. வி. க்விபி. க். கா. கெ. 6. தி. வா. வ. க. ப. ப.

புராணமே இதைத் தயாராகப் பெரியபள்ளத்தில்தெரிந்ததாகக் கூறியிருப்பாரோவர். புரிகிறதா?

தாய்க் கொண்டு சேர்பா நடவடிக்கைச் சொல்லுவார்கள். தாலுக்காவிலுள்ள கலீபாயம் பாமரகா

சுப்த நாற்பமலை பரமபதங்கை ஸ்வாதீதமிக நடக்கப்பெறுவர். அகாவது. அங்குள்ள ஸகை

போகத்திற்கும் தரக்கூடாது சிவா ஹதாஸ்தென் ஸாஸு. ... .. சக

அந்த நிலத்தை யதுபவித்தபடியை, தம் முடைய பீரோபுதுணாக, தாரும் அப்படியே அபிஷேகித்து அதுபவித்தாய் சின்று; அவ்வளவென்பிக்கே, அவன் தன்னுடையபலே போடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அபிஷேகத்துக்கொன்றும் சேஷத்தானத்தையும் அதுபவிக்க வானைப்பாட்டு, “புறம்புக்குவான்” என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேசுதித்து, அவனும் அப்படியே அபிஷேகித்து பாகாத்தை, அவ்வளவளவளவ பீரோபுதுணையுடையதாம், அந்த சேஷத்தத்தையதுபவிக்கையினுடைய அளவையே அவையுடையமேன்மையையும் கீர்மையையும் கொல்லிப்புகட்டுகொண்டு, “புறம்புக்குவான், புறம்புக்குவான்” என்று பலகாலும் பேசுதித்து, தக்காலம்போலே தச்சித்துப் பிறா யதுபவிக்கிற நித்திரை மொழியில்.

புறம்புக்குவான் வளர்கின்றமாணிக்க

மோட்டுணையின்முனைக்கீன்றமுத்தேபோல்

சோட்டுச்சோட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவென்

குட்டன்வந்தென்னைட்டம்புக்குவான் கோலந்தென்னென்புடம்புக்குவான். க.

பதவுரை.

வாட்டி நடுவே -- இரண்டு நீலநக வட்டன்
வளர்கின்ற -- வளராததென்று [படுவே
மாவிற்கும் - மாவிற்குத்தால் செய்யப்பட்ட
மோட்டு -- மோட்டி. அதுபாடி [மோட்டு
குற்றபாவபவம்.]

அநேகரில் -- நான்குநிலை
முனைக்கின்ற -- அநுபயப்படுத்தி
முத்து போல் -- முத்துக்கள் போலே
சோட்டுச்சோட்டு என்ன -- சோட்டுசோட்டு
என்று

துளிக்கத்துளிக்க -- (உள்கில்கின்றும் புறம்பு
படுகிற ஜலநீரதுக்கள்) பலகாலும் துளிக்க
கள் -- என்னுடைய பரிபாலக
குட்டன் -- குழந்தையானவன்
வந்து -- தானாகவேவந்து
வளர்கின்ற -- வளர்கின்ற
புறம்புக்குவான் -- புறம்புக்குவானதுதான்
வளர்கின்ற; (அல்லது) புறம்புக்குவானதுதான்
கொள்வானின்றான்.
கொள்கின்ற -- பல மேய்க்காரிநிர்வகன்
என்னென்புடம்புக்குவான்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வட்டிப்பாடி. இரண்டு நீலநகவட்டன் நடுவே வளராததென்று
தொரு நீலநகததானுடைய மோட்டி. அதுபாடி அகத்திலே அநுபயப்படுத்தி முத்துக்கள்
போலே. நீலநக மோட்டெனது - சிறந்ததையும் ஆகாரத்தையுமற்ற. சோட்டி. அதுபாடி.
உள்ளினின்றும் புறம்புகிற ஜலநீரதுக்களின்றும் முத்து சோட்டுச்சோட்டு. என்னப் பலகா
லும் துளியாக்கி. சோட்டுச் சோட்டு. என்னது அதுகாரம். என்னுடைய நிர்வகி. என்

பதவுரை.

நிந்கனி—சந்தனகனி

கட்டி—திருவனையில் கட்டியும்

கிறி—சிறப்பவனவடந்தை

கட்டி—முன்கையில் கட்டியும்

கையினில்—புறந்திலே

கங்கனா—திருந்தேதாள்வளைபை

இட்டு—சாத்தியும்

கட்டி—கண்டத்திலே

தொ—கண்டகைய

கட்டி—சாத்தியும்

தன் கணத்திலே—அந்த திருவாய்நாள்
திருவாய்தே

சதிரா—அழகிதக

கடந்து வந்து—கடந்து வந்து

என்—என்னுடைய

கண்ணன்—கண்ணனாவன்

என்னைப்படியும்புலகுவான்;

எம் பிரான்—எனக்குள்வாய்ப்பானவன்

என்னைப்படியும்புலகுவான்.

வ்யா. இரண்டாய்ப்பாதி. கண்கணியித்பாதி. திருவனையிலே கண்கணியினைபகட்டித்
திருமுன்கையில் கண்பகட்டி. கிறி-சிறப்பவன வடந்தை. கங்கனா—திருந்தேதாள்
வளையிட்டித் திருக்கழுந்திலே கங்கனாயித வாய்நாத்தைசாத்தி. திருந்தேதாள்
பாணர் தன்னுடைய திரைகளே. திருவாய்நா பகடாமைகையிலே அழகிதகான திருவா
ய்நாங்கையும்கட்டி, கண்டென்கிறதா. அன்றிக்கே, தன் கண்ணிலே என்னைக் கட்டி
ந்துக்கொண்டென்றுதல். அத்து சாரிபை. சதிராபுத்துவந்து. கணநிபாதபடி கடந்து
வந்து. அன்றிக்கே, அழகிதக கடந்துவந்தென்றுதல். என்கண்ணன். எனக்கு ணுடைய
னாவன், என்னைப்படியும்புலகுவான். எம் பிரான். எனக்கு ஸ்வாய்ப்பானவன், என்னைப்
படியும்புலகுவான். ... ..

17. —சத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம்
ஒத்துப்போதிந்துகொண் ணென்துமண்ணாள்வான்
கொத்துத்தலைவன் குடிசுடத்தோள்பு
அத்தன்வந்தென்னைப்படியும்புலகுவானாகேனென் றும் புலகுவான். 18.

பதவுரை.

சத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம் — வீழியவன்

வ்யா. மூன்றுமாம். கத்தவித்யாதி. அந்நாமபதகாசீல உணக் கெனக்
கென்று பிணர்ந்துப் புகுந்தாழ்த்துக்கி டுறதைநம்பிக்கை. உதிப்பு - கொழுப்பு.
அன்றிக்கே, “கத்தகத்தித்து, பத்தப்பகுத்து” என்னுமாபோலே, கத்தத்தத்தித்தித்தி
அது அழிந்து போல்லாம், மிகவும் கொழுத்துக்கி டுறதைநம்பிக்கை பின்னடியாம.
ஒத்தித்யாதி. பத்துக்களான பாண்டவர்களை டெகடி. கெஞ்சு பொருத்திக்கொண்டு நீண்டு
யாசீத. மண்ணுள்வான். பூரிப்பாப்பாடங்கனும் தானே ஆள்வானாகப் பாபித்தி துற.
கோத்துத்தலைவன். துச்சாஸபாதிக்களான பாதாக்களும் பத்துக்களுமான திரைக்கு சிர்வா
ஹசனும் கொண்டு பாதாசனாசிருத்தான் துர்யோதகனுடைப. குடிக்கே. குண்டாக சி
க்குர்ப்படி. தோன்றியபரித்யாதி. (க) “பாபாபுலம் ராபி தோ து நனது ஸாநாபிம் ஸவபுலோ
கஸாநாபி கஸாபி” என்கிறபடியே பார்த்தனுக்கு ஸாதியாபர்கொண்டு பாதாசனாசன
ஸ்வாபிபானவன், வந்து என்னைப்பிறப்பில்குவான். ஆயர்கலித்யாதி. கொபர்களுக்கெ
ல்லாம் தலைவனுவான், என்னைப்பிறப்பில்குவான். ... .. 6.

பு. - காந்தகமேந்திய மம்பி சரணேன்று

தாழ்ந்த தனஞ்சயம் காகித் தரணியில்

வோதர்களுக்க விசயன் மணித் தீண்டேர்

ஊர்ந்தவனென்னைப் புறம்புல்தவா னும்பர்கோ னென்னைப்புறம்புல்தவான். ச.

பதவுணா.

நாந்தகம்— கத்தகமென் னுமாபாதி
வந்தியா— திருக்கையில் காகித் துக் கொண்டு.
தந்திய
நாந்தி— கல்லா நானுதந்தியனை கன்னசீல!
பாபி என்னு— கீரத்தகளுக்கெ னுணவென்று
பாபித்த— பாணுகதனு
தனஞ்சயம்— ஆதி— அரஜு— உணக்காக
தரணியில்— பூரிபுலுவான்
வோதர்கள்— அரகர்கள்

உட்க— கெஞ்சு உணக்குப்பாபு பாச
விசயன்— அரஜு— உணக்காக
மணி— மதிபுதராமாய
தின்— தீண்டாள
தேர்— தேவா
உபத்தவன்— ஸாதியாபண்ணி டெத்தினவன்
என்னைப்புறம்புல்தவான்;
உபபர்கோன்— தேவர்களுக்கு நாநனுவான்
என்னைப்புறம்புல்தவான்.

வ்யா. நான்காபாபாதி. காந்தகமென்பாதி. காந்தகமென் னும் பிணாபுடைத்தான திரு

[illegible]

பு.—வேண்டுகவட்டத்திற்கு கட்டிவிடாப்படிசை
கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின் கீழ்ப்
பண்ணப்படிசைப் பண்ணிவைப்பட்டு
மண்பலகையானதாயும் புல் குவான் வளர்த்து வைப்பும் புல் துவான்.

பதவுரை.

வெண்கலம்— வெண்கலத்தா சிலப் பண்ணின

115த் தி 1ம். - 115த் தி 2ம்.

கூடா -- (ஜாதிப்பித்தமாக) திருவாயாதினை
கூடா க்கொண்டி

அப்போது — அப்போது

பல குள்— பலபதில் உண்களை

பெய்து— இவ்விதம் எழுந்தது.

காதி— பெ தம்பதங்கிய

தொகுப்பு— (தொகுப்பு-117 கீழே)

காங்கிரஸ் பிழி - ரிசர்வ் சிஸ்டம் கிணறு

பல புண் புண் - பல தந்தை தந்தை

பெண்கள் தான் திருமணம் — (தமிழ் மரபின் படி)

דערנאך ווערט דער נאמען פון דעם זון געזאגט:

மேலும் - கீழ்க்கண்டவற்றின் மீது குறைபாடுகள்
உண்டாகக்கூடாது.

உரை உரை.— இஃது ஐயுறுவது உரை என்னுமிவ்வாறு
வருவதுமற்று

தொண்டர் — திருவிடைமருதூர்
தொண்டர்

உயிர்ப்பாடு சாஸ்திரம்;

மாலைமான் - அந்த மூன்று குழை மாலை நூறு மாலை
 என்னைப்பற்றிப் பற்றுகிறான்.

[illegible]

பத்திரிகாசுரார் புறப்படல்கு ாண் பாரவா துனெயிப்பறம் புல்து வான். சு.

မြေရင်းစာ.

11. இறுதி பத்திரம்

உன்

အသံအသွယ်အသွယ် အသံအသွယ်

வாயா. ஆறுப்பட்டி. சத்திரந்தியாதி. (க) சதார்த்தமும் வாகரிலே தரித்துக்கொண்டு
பலையனுப் சர்ஷணுஜியம். பஜ்ஜோபஸீத்யம் முஞ்சாமரண விநீத மேஷந்தாதுளம் வடி
காலம் அக்ஷிதியபயன வாமானுங்க்கொண்டி பஜ்ஞபடத்திலே சென்று உத்திரந்தியாதி.
விநீத்யமான ஓவாதாபருமாத்தை புடைபலும், உத்தர மேஷந்திலே நின்று மஹாபலிபை.
திரிவந்தியாதி. சாலூக்ககெல்லாருங் காண தனக்கு எவ்வப்பான் புரிந்து, அவன் தன்ன
க் கொண்டிருக்கையாலே தான் அத்தியாய உதகமேற்புறப் பரிசுறுத்தி, பத்திரிகாரன்.
பத்ரமான ஆகாரத்தை புடைபலவர் - கிலசுண்ணாமை வடிவைப்புடைபல கொன்றை. "ஸ்வர்
மாயாஹார்" என்றிரிறை. பாறாந்திரனிந்தியாதி. முன்பு இத்த பூலியைக திருவடி
லே அமுத்துகொண்டுவன், வம்பழம் பழகுவான். ... ..

மு.—பொத்தவரலைக்கனிழ்த்துதன்மேலேறித்

சிப்பிரிஸ்

புறான உயர்ந்த மனநிலை நின்ற நிலைபேசி. முதலையால் - கிளர்ந்திவைச சொல்லுகிறது. கூத்திற் பாதிரி. நிலவாறுபிற கிடக்கிற பிராணிகளுள் கிடந்தவருடைய அங்கைக்கு உறுப்பாகையாலே பரிந்துரைக்கொண்டு கூந்தலாயிற்று. குழலாலிணைபாடி. திருப்பவன் தன்னை வைத்து விடாது குழல்வழியே இவைகளைப்பாடி. குழலின் தன்மை வாய்ப்பிற்றே முதலையாபிவது. நான் கிணத்த பொருள்களுடைய பொருளாகியதால் பழையதாயினும், வெறுத்தவர்களைக் கால்கட்டிப் பொறை கொண்டுநகையுள் முதலைய சப்தகிச்செய்தவன் இவனென்ற பழக்கம் போகும். பெண்களாகியே தெரிவது. “முதலையாபிவது - கூத்தாங்காடி” என்று வாய்ந்துக்கொள்வது. குழலையாலே வெளிப்படுத்துகின்றது, “அவர்கள் காண்பெற்றேயே” என்று உகந்து கொண்டு வந்தது கூத்தாங்காடி. பாதகால்கூத்தா, குடக்கூத்து என்று விசேஷபாமைப்பாலே, இவற்றில் வகித்துப்போது கூத்தாக்காது.

வாய்த்துளித்தபாதி. ஸ்வரேஷ்டவநங்காண வானாபாதி, தன்னை அடியொற்றித்திரியும் நிலவநாபாதி (உ) - நிபந்தனாவனங்கள் இங்கு சேஷ்டி. தந்திலே தோற்று வானங்க, தேவர்களானவர்கள் இத்தகையதன் (க) - நித்தராய்ச் சதுஸ்ஸுதிக்க. அன்றிக்கே வாய்த்த என்மிற வல்லொன்றை - மெல்லொன்றாக். வாய்த்தவென்றது, மனவாரோசென்றது - நிலவாறுபிலே மனவாறு சிந்தவர்களைப்பாடியாய், முன்பு நிலவாறுகலிலே மனவாறுகலிட்டு குழலையாவை வழியே விட்டது. பெண்கள், திருவடிகளின் பார்த்தவத்தை நினைத்து இத்தகையதை அமைக்கக்கூடிய வானங்க, அடியொற்றாய் கூத்தாங்காடித்துக்கொண்டிருந்த முன்பு கொண்டுவந்தவர்கள் (க) - நித்தராய் ஸதுஸ்ஸுதிப்பாடியாகவென்னவாய். வந்தித்தாமி. இப்படிக்கத்தாடியவசெய்தியோடே வந்ததென்ப புறப்பல்குவான். எம்மிரான், எங்களுக்கு மஹோபகாரக ணுவவென்னென்ப புறப்பல்குவான். ... .. அ.

பு.—கற்பகக்காவு சருதியகாலில்

கிப்பொழுதுவெனன் லிந்திரன்காவின்

நிற்பனசெய்துநிலாத்திகழமுற்றத்தன்

உய்த்தவெனனைப்பற்றம்புலவானும்பொருளெனனைப்பற்றம்புலவான்.

பதவுரை.

இந்திரன்—தேவரேந்திரனாவது

காவின்—கற்பகவரத்தின்மீது

கற்பகக்காவு—கல்பவிக்ஷித்த

இப்பொழுது—இப்பொழுது

எனன்—அவற்றைக்கொண்டிருந்தான்

கடவெனன்—

பெரியஜீயர்; திருவடி களை ஈரணம்.

அடி வாடி.— வட்டுக் கிண்கிணி கத்த நாந்தகம் வெண்கலச் சத்திரம்
பொத்த மூத்த கற்பகம் ஆய்ச்சி மெச்சு.

ஆக - திருமொழி, சு-க்கு, பாட்டு-கரசு.

முதற்பத்து முற்றிற்று.

(*)

இரண்டாம்பத்து.

அ. திருமொழியிலும் - “பச்சோ” என்றும், “புறம்புல்குவான்”
என்றும் அவன், சைசலா நுகுனமாக ஓடிவந்து மேல்விழுந்து முன்னும் பின்னுமனைக்கு
ரஸத்தை, தானுபவிக்க லாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்ப
செய்ய யசோதைப்பிராட்டி. அநுபவித்தாற்போலே, இந்த சேஷ்டிதங்கலினுடைய ரஸத்
யநுபவிக்க லாசைப்பட்டு, தாமும் அப்படி ப்ரார்த்தித்து தக்காலம்போலே யநுபவித்து
யாராந்; சிறுப்பிள்ளைகள் அப்பூச்சிகாட்டி வினையாடிமத்தையும் அவதாரத்தின் மெய்ப்ப
தோற்ற அவன் ஆசரித்தத்தை தக்காலத்திலுள்ளா ரநுபவித்து ஹர்ஷடராயப் பேசின
போலே, பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தையும் தக்காலம்போலே தாமுநுபவித்துப்பேசி
ஷ்டராகிற நித்திருமொழியில். ... ..

மு.—மெச்சுதுசங்கமித்தானல்வேயுதி

வருவதற்குரிய தகுதிகளைக் கொண்டிருப்பதால், கூடுதலாக இருக்க
 சில (௨) தீர்க்கதீகரிகளாகலாம்” என்ன; அவர்கள், “நாங்கள் அதுசெய்யோம்” என்ன;
 “ஆனால், சிறிது குறையவாகிலும் கொடுங்கோள், அவர்களை நான் பொருத்தவிறன்”
 என்ன; அதுமூலம் அவர்களின்சையாமையாலே, “ஆனால், அவர்களைவாக்கும் தலைக் கிரண்
 ரோகப பத்துத்தன்னைக் கொடுங்கோள்” என்ன; “இவைவென்றும் நாங்கள் செய்யவில்லை,
 வீரபோகைய யன்றோ வலுவந்தனா, யுத்தத்ததைப்பண்ணி ஜாத்தவர்கள் ஜீவிக்ரு மித்தனை”
 என்ன; ஆனால், “அது தன்னைச்செய்யுங்கோள்” என்று பொந்து, இத்தலையையும் யுத்
 தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும்வருத்து, ஸாரதியாய் சின்று
 நடந்தன ஆர்ந்தபகஷ்பாதிபான அருத்தத்தானலன். அப்பூச்சி - பயங்கரமாக யுள்ளது.
 அதாவது- லோகத்திலு பாலரானவர்கள் அடுத்ததலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சில சேஷ
 யுதங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அந்ததென்னில்; நீர்மையைக்கண்டு “நம்மிலே
 யொருவன்” என்றிருக்குமவர்கள் பயப்படுவாடி. எச்சவரதலசிறந்தங்களைக்காட்டுகை. “இவ்
 விடத்தை, “உய்த்துபின்னை பாடாசிற்க, திருவோலக்கத்திலே, அத்தாதனென்று -
 பெருமானைக்காட்டுவது, அப்பூச்சியென்று - கன்னை யியத்துக்கொண்டி வருவதாய்
 அபிரமிகுக; உண்டாய்பின்னை லேனத் தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத்
 திருத்திதாள்கொடு சேர்ந்துக்காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிரமியத்துக்கொண்டிவர,
 ‘இதுக்கடியென்’ என்று விசாரித்துப் புரிந்து பார்த்தருளி, ‘ஹீகோவிர்தப் பெருமாள்!
 இருந்தியோ’ என்றருளிச்சொந்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிதே. அப்பூச்சி யென்கிறது -
 இரண்டு திருக்கையி லாழ்வார்களைபும். அம்மனை யென்கிறது - கண்டு பயப்பட்டுச் சொல்
 லுகிற வார்த்தை. ... .. க.

மு.—மலைபுரைதோண்மன்னவருமாரதருமற்றும்

பலர்குலையநூற்றாரும் பட்டிய்ப்பார்த்தன்

சிலையையத் தீண்டெர்மேன் முன்னின்றசேங்கண்

அலைவலைந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற நம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.உ.

பதவுரை.

மலை புரை— மலைபோலே தின்னிதான்

தோள்— தோள்களையுடைய

மன்னவரும்— அரசர்களும்

மாரதரும்:— பிஷமாமுதலிய மஹாரதர்

யற்றும் பலர் — மற்றுமுள்ள பல அநாத

மஹாரதர்களும்

குலைய— நடுங்கும்படியாகவும்

தூற்றுவரும் — துர்யோதனன் முதலிய

நாற்றவரும்

வாய்— லஜோடம்படியாகவும்

தினா தேர் மேல்— தின்னியதேரின்மேலே

வந்து அபிபூச்சி காட்சிசென்றான்

இத்யாதி பூர்வவத்.

வாய். இரண்டாம்பாட்டு. மலையுத்தபாதி. மலையேளே ஓநாவால் சளிப்பிடுங்க லொ
ண்ணுதபடி தின்னியதான தோள்களையுடைய ராஜாக்களும். இத்தால் - அந்நி பலபராக்கரமா
கையாலே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதவர்களைன்கை. மாரதரும். பீஷ்மத்தோணுதிகளான மஹா
ரதரும். பீஷ்மர், த்ரோணசார்யர், காணன் என்சிற இவர்கள் ஓநொருவரோ அகிருர
ராகையாலே ஓ ரெதிரிகளுக்கு மஞ்சாதவர்களிறே. மற்றுமபலர். தனித்தனியே பிப்பண்ணி
முடியாமையாலே மற்று மிவங்கேளோடொக்க விகல்பிக்கலாய்படி. மிருபாய ரகேசகொன்குரர்.
பதினோசேஷாஹினியானால் அதில் எத்தனைகுர ருண்டாபிருக்கும்; ஆகையாலே ஸமுச்ச
யித்துச் சொல்லுபித்தனையிறே. குலைய. “கர்ஷ்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணுலதாகவேஷிணன்”
என்று கேட்டபோதே “காம் இனி ஜீவிக்கை யென்றொரு பொரு ளுண்டோ” என்று
பிரதாய் சிவந்தும்படியாக. கீழே, அவர் இவர் என்றும்போலே கிசேஷஜர் தொற்றச்சொல்லி,
“குலைய” என்கையாலே- இரங்குகத்தில் வந்தால் ஓநாவர்க்கு பொரு கிசேஷஜரில்ல
யென்கை.

நூற்றவரும்பட்டிய. கீழே - மன்னவருமென்று - ராஜாக்களைச் சொல்லி யிருக்கச்
செய்தே, இவர்களைப் பரிசுத்தெடுக்கையாலே- கோபலீவந்தத்யாயத்தாலே அங்கு இவர்களை
பொழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றுகக்கடவது. பாண்டவர்களைமீட யுத்தம்பண்ணி ஜயித்து
பூமிப்பரப்பாடங்கலும் தாங்களே யாளுவதாகக் கோலையிருத்த தாய்யோதநாதிகள் நூற்று
வரும் பட்டிய. (க) “கிடுகெடுவெடக மிவகை வ. உய. உடுகெடு” என்கிற படியே கர்
ஷ்ணன் அழிப்பச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்தபோதே நின்று நின்று வேற்றமாப்போலே பட்டி
மின்னி யுருவழித்துப்போம்படியாக.

பார்த்தவ்சிலுவணிய. அர்ஜுனன்கையில் காண்டவப் வாய். அதாவது - அந்நி ரத
மஹாரதரான பீஷ்மரதிகளை மதியாதே, அர்ஜுனன் எதுக்குச் என்று கில்லவித்து யுத்தம்
பண்ணவல்லாபத்துஇவனுடையபலஹாயபலத்தாலென்கை. திண்டேர்மேல்முன்னின்று மஹா
ரதரான பீஷ்மரதிகள்விட்ட ஆக்கையாஸ்தராதிகளாலே (உ) தத்தமாய்விழாமல் தன் திருவாயு
ளில் வம்பத்தத்தாலே தின்மையை யுடைத்தாய்சிற்ற தேரின்மேலே (க) “உருவாயா ரயா
ரோஸ வாயுடையுரு (உ) ராயுட” என்கிறபடியே அர்ஜுனனால் பொறுக்க லொண்ணாத
அஸ்தாசஸ்தாங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே யேற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

(௧) “ மகா ஹே வஜ்ரஹ் ” இதுபாதிப்படியே விஜயமூர்த்தி என்றும், பாதுகாத்தபடி
 வேண்டாவென்று உபேசிக்கிறது (௨) “ மஹா வஜ்ரஹ் ” (௩) “ வஜ்ரஹ் ”
 உபேசிக்காமலே “ மஹா வஜ்ரஹ் ” என்கிறபடியே சொகுத்தால் சிவதரிசன மகன்வையானே. பா
 ஞாப வில்லையும் பொருட்டு யுத்தாங்கிவந்ததனுபத்தி தோத்தட்டிலே விடுத்த ஆஜரான தெ
 கரிந்து (௪) “ கவிமஹி வய நஹ ” என்றேழுந்திருந்து வில்லெடுத்து யுத்தாங்கியது
 ப்படியாக, பாகுத்தபடி விலேகத்தொடங்கி பரமஹம்ஸம்மா பாகுத்த ப்படியாக யுத்த
 சித்த அலைவலைத்தனத்தைச் சொல்லவாயும்.

அலைவலைவன்பது - அத்தகையவரும் அலிகா கையாழர் பார்த்துக் கொ
 ள்ளில் பாதுபகமாவற்றைச் சிவமலையாணிவே. அது இப்படி முண்டாயவாயிலே துவளை
 யும் அலைவலை பென்னலாயிடு. இப்படி தான் அருவிசெய்தது சாணுகதைபாணவன் குழல்
 முடிப்பிச்சைக்காகுகிறே. வந்ததபாதி. இப்படி பலர் குலையவும் பட்டழியவும் சிலைகளை
 யவும் தோழமுன்னின்று வாரத்யம்பண்ணின, ஆச்சரித விசோதிசரிஸகம், ஆச்சரிதபாரதந்தர்யம்
 முடலான ஸ்வபாவங்களைப்பாடலவன் வந்து அபாதிச்சகாட்டுகின்றான். அம்மனே. பூர்வவக. உ

மு. - காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறிக்க காளியன்

தீயபணத்திற் சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்தாடி

வேயின்குழலாதி வித்தகனாய்கின்ற

ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனேயுச்சிகாட்டுகின்றான். ௩௩

பதவுரை.

காயும் - காளியன் விஷாங்கியால் கொடுக்கிற

நீர் - மனகின் ஐவத்திலே

புக்கு - புருந்து

கடம்பு ஏறி - (அருகேகின்ற) கடம்பு

மாத்ருன் மேலேறி

காளியன் - காளிய நாகத்தினுடைய

தீய - கொடியது

பணத்தில் - படத்திலே

சிலம்பு - திருவடிச் சிலம்புகள்

ஆர்க்கு - கலகலென்று எய்திக்குப்படி

பாய்த்து - குதித்து

ஆடி - கூத்தாய்

வேயின் குழல் - வேய்க்குழல்

வதி - வதி

வித்தகனாய்கின்ற - விஸ்வபுரியுநாயாகின்ற

ஆயன் - இடைப்பிள்ளையான கண்ணன்

வந்து இத்தபாதிபூர்வவக.

குடிபடி பண்ணி. கிடையாது. அந்த வகைக்கீர்த்தியை அந்த கைபடி நீதகூற மூலாருடைய
தன் காலகூற்றாலே சாபகிரகம் புகுமா மயங்கி அதன் மேலேயேறி. காளியனித்யாதி. காளி
யனுடைய பன்னிரண்டாயிரமான பணத்தாலே திருவடிகளில் திருச்சிலையிற்
திக்குமபடி சென்று குழிதது. அங்ஙன் பணங்களை கொடுத்து வாங்குவதிலே சக்தம் சொரியுமபடி
நீராத்து சாணம் புருகுமாறுபடி அங்ஙனமே கின்று கந்தநர் செய்து. வேலிதபாதி.
இந்த வந்ததாந்தத்தைக் கனாரிப கெடநர். “என்னொருபுகுதிநீமா” என்று தறைப்பாட்
டுக் கிடந்து அபிபிரகிப இவ்வருகல் ஜாங்கன் தலைமேற்ந்து பரிதாப வாழாமபடி. திருக்கை
யில் வேயின் குழியூதி, இவ்வதிமா லுஷ சேஷத்தத்தாலே விவரமபரியணம் கின்று. ஆயன்.
எல்லாம்செய்தாலும் ஜாதுபுரிதமாந இடைத்ததத்தலை (சுறா)லையாதான். ஸந்தப்பூச்சிகாட்டு
கின்றான். ... .. 5.

மூ.—இருட்டித்தீர்த்துடோ யேழைவல்லாயர்

மருட்டைத்தலிட்டுத்து வன்சஞ்சன்மாஸ்ப

புரட்டிபச்சுளோங்கன் பூம்ட்டுக்கோண்ட

அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் ஸம்மனெயம்பூச்சிகாட்டுகின்றான். 5.

பதவுணா.

இருட்டில்— அந்தநார்த்திலே

பிறந்து— திருவாவதிதது

போய்—(பின்பு) திருவாரப்பாடியிலேபோய்

சாணம்— தன்பங்கல் சாணப்பழைப்பாய்

வல்— கந்தனாசாயத் தாலுண்டான பலத்தை

யுண்டான

ஆய்— இடையர்களுடைய

மருட்டை— மடையங்கிர்பெசும் பேசுக்களை

கலிப்பித்து— தவிரும்பாபண்ணி

வன் கஞ்சன்— வன்னெஞ்சுணா கம்ஸன்

மாண— மாண்புமபடியாக

புரட்டி— மயினைத் தூக்கிப் பிறத்துப்

புரட்டி

அந் நான்— பணி கோட்டின அந்த நாளிலே

எங்கள்— எங்களுடைய

பூ பட்டு— அழகிய பட்டுக்களை

கொண்ட— வாரிக்கொண்டுபோன

அரட்டன்— தீர்ப்புணவன்

வந்து வித்யாதி புரவலன்.

வ்யா. நாலம்பாட்டு. இருட்டில் பிறந்து. (க) “பெருமகே வினாயாரே ஜாய

பாடெகநாடிபுற” என்றிறபடியே கம்ஸன் முதலான துஷ்யகந்திகள் கண்படாதபடி

அருகுசின்றாரைத் தெரியாத விருளிலேவந்தவதரித்து. “எப்போது பிறப்பது” என்று

விம்மிக்கைக்காக விரிவின வானை உணர்விலே கமலினத்திலுள்ள கண்ணம்மா

பைரோ” என்கிறபடியே தன்னைப்பற்றி எழுத்கூடப் பலத்தை யடைவான கோபாலலாகன, செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸன் அழிக்கவல்லாப்போலே சொல்லும் (உ) பாரமகோத்திகை, “கீங்கனல்லாரும் விவணுபோ, காணெ செங்கிறன்” என்றபோலே சொல்லும் தன் துறையை உத்திறிசேஷங்களை”லே தனிநம்பப் பண்ணி. வங்கஞ்சன் மாளப்புறடி. தான் செங்கிறே நென்றது உத்திரமாத்ராயம் மோகாமே கம்ஸ பரோதனும், தன்னைப்பதைத் துங்கொண்டுபோகவந்த அக்-நூனுடனே பூரீமனையாரிலே மெழுந்தருளி, உத்தவந்துக் கொன்றதைத்துவிட்டு, வழியிலே கலியாப்பயாக தன் குலவாபிடத்தைதும் மலலவாயும் நியுத்தி (௩) “தூஜிணு வ்யவஸ்திக” என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேயேய பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்வெஞ்சனா கம்ஸன் முடியுப்பயாக, அவன் வழியில் நியுத்தின விசோதிசை சைவிக்ஷகிகொண்டு சென்று அவன் பூக்கிற மஞ்சஸ்த்தலத்திலே யே முப்பாய்ந்து, (௪) “கெல்லுங்குயுட யிசுஉ துரீசுசுசு” என்கிறபடியே, கெல்லுபவா தபாசை கெல்லுபவாபிவவாசு” என்கிறபடியே அபிசேஷத்தைத் தட்டியப்பொகட்டு, மயினைப் பிடித்திழுத்து, கீழேபூமிவிலேபூத்தனளி, அவன்மேலே குறித்து, “கஞ்சன் குஞ்சிபிடித் துத்த” என்கிறபடியே மயினைத் தூக்கப்பிடித்து, நிலத்திலேயிட்டுப் புரட்டி, அந்நா லிப்பாதி. பணிநீரட்டின வந்தவனிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்ட திம்பனாவன். அரட்டு-திப்பு; மிடுக்காகவுடைய. வந்தப் பூச்சிக்காட்டுகிறான். ... ச.

மூ.—சேப்பூண்டசாடுசிதழித் திருடிருய்க்

காப்பூண்டு கந்தன்மனைவிகடைதாம்பால்

சோப்பூண்டுதுள்ளித் துடிக்கத்துடிக்கவன்

ருப்பூண்டானப்பூச்சிக்காட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிக்காட்டுகின்றான். ௫.

பதவுரை.

சே பூண்ட— எருதுகள் பூண்டு வலிக்கப்

பட்ட

ராடு— சகடத்தை [சகடாஸாசை]

சிறி— உதைத்து

கெய்க்கு— கெய்க்கு ஆசைப்பட்டு

திருடி— களவுகண்டு

ஆப்பு உண்டு— இடைச்சிதளால் கட்டப்

பட்டு

மனை— பத்திரான யசோதைப்பிராட்டி

யானவன்

கடைதாம்பால்— கடைகிற கயிறுலே

துள்ளி துடிக்கத்துடிக்க— மிகவும் துள்

ளித்துடிக்குடைய.

சோப்பு உண்டு— அடியுண்டு

அன்று— அப்போது

ஆப்பு உண்டான்— கட்டுண்டிருந்தவன்

சென்றது, உண்டாகல்கொண்டபொழுது உண்டாகிவிட்டதுகூட கிடக்காணாது வாராகொன்றன்று முன் உப. சொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்றின யவர்கள் கூட்டோடே கொண்டுவர, அந்தன் மனைவி, " பின்னா பெற்று வளர்த்தபடி யழகிதாயிருந்தது " என்று தன்னைத்தானே போதிக் கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்னழற்றியெல்லாக் கொற்றம்படி கடைகாற்றியுலே யடிக்கையாலே ஊர்விக் ஊடிக்கத் தாடிக்க அடியுண்டு. அன்றித்தபாதி. அடித்தவளவுமன்றிக்கே. ஓடித்தனில் போகாதபடி அவன் பிடித்துக்கட்டி, அப்போது கட்டிப்பிடித்தவள் லின்று அப்படிச்சிக் காட்டுகின்றாள். சோப்பூண்டு, ஆப்பூண்டு என்னகா வினை பிடிச்சுச் சொல்லிக்கிடக்கிறது. ௫

மு. — செப்பினமேன்முலைத் தேவகிநிறைக்கஞ்சு

சோப்பட்டத்தோன்றித் தோறுப்பாடியோம்வைத்த

துப்பமும்பாலூத் தயிரும்விழுங்கிய

அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கா.

பதவுரை.

செப்பு — பொய்ப்போலே யிருக்கிற ஸந்தி	தோறுப்பாடியோம் — ஊய்ப்பாடியிலுள்ள
லேசத்தையுடைத்தாய்	காங்கள்
இள — இளைப்பாறு	வைத்த — சேமித்துவைத்த
மெல் — மூதுவாயிருக்கிற	துப்பமும் — நெய்யையும்
முலை — ஸ்தனங்களை யுடையனாய்	பாலும் — பாலையும்
தேவகி நல்கைக்கு — ஆத்மகுண பூர்ண	தயிருடன் — தயிரையும்
யான தேவகிக்கு	விழுங்கிய — அமுதுசெய்த
சோப்பா. — அன்றாக	அப்பன் — உபகாரகளுக்கர்ஷணன்
தோன்றி — பாகித்து	வந்து இத்தபாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. செப்பித்தபாதி. செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்திலேசத்தையுடைத்தாய், இளகிப்படுத்தி மூதுவாயிருக்கிற முலைகளை யுடையனாய் ஆத்மகுணபூர்ண யான தேவகிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடைய முலைகளை வர்ணிக்கிறது கர்ஷணன் பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு பொக்கையான முலைகளை என்று தோற்றுகைக்காக. கம்ஸபித்தியாலே அவளை ஸத்தலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையேறி யுள்ளது. நங்கை பென்கிறது. மேல்வினைவதரியவல்லவழிபும், பின்னையை அவஸ்த்தா துருணமாக நோக்கவல்ல ப்ரோமமும், பாஸமீர்த்திபரதையும் முதலான குணங்களை யுடையவளாகையாலே,

தோறுப்பாடிமாம். தோறு- பசு. 'தொறுவர்- ஆயர். தோறுப்பாடியோமென்றது- ஆப்பாடியுமெனவெனவான தாங்கவென்றாய். வைத்த. சேமித்துவைத்த. துப்பாநித்தாதி. துப்பார்- செப்ப. செப்பையும் பாடியும் துரிசையு மழுதுசெய்த. என்னவற்றையும் சேர விழுங்கினவென் வகையான- அப்பாழம் பாலும்" என்கிற விடத்தில், துள்ளின செப்பும் காய்ந்த பாலும் விவாதித்தார். அன்றிக்கே, "விழுங்கிய" என்கிறவிதம் அமுதுசெய்திருந்துக்குப் பாய்ப்பான சொல்லாய், தாய்ப்பாது குறையாகக் கொள்ளவுமாம். அப்பன். உபகாரகன். இவ்வோ தூதரங்களை விநாசமுடையதென்பது உபகாரத்தன்னைச் சொல்லுகிறது. வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ... ..

மு.-- தத்துக்கொண்டாள்கோலோ தானேபெற்றார்களோ

சித்தரங்கையாளசோதை யிளஞ்சிங்கம்

கோத்தாரச்சூங்குதற் கோடாலர் || கோளரி

அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். என்மனெ யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். எ.

பதவுரை.

தந்து-- விவரித்துப்போனது

கொண்டார் கொண்டு-- வளர்த்துக்கொண்டாபோ;

(அன்றிக்கே,)

தாரிண-- தாரிண [பெயர்ச்சொத்து]

பெற்றாளுக்கொல் லு-- பெற்றாருளை;

சித்தரங்க அணியான்-- தன்சூர்த்துள் 5 ஓத்து நடக்கூடவனான

அபரோதை-- பசோதைதரின் வலித்தரில் நிறுத்த வனாய்

இவ்விதம்-- பாலவிதந்தரம் போலேயிரா நின்றவனாய்

கொத்து-- புது கொத்துக்களாலே

ஆர்-- நிறைந்திரா கிற்றாய்

கூட-- கறுத்திராதிப்பா

குழல்-- கோபாசத்தையுடையனாய்

கோபால-- இடைபார்களுக்கு

கோள்-- மதிக்கையுடைய

அரி-- விஷமம் போன்றவனாய்

அத்தன்-- எவ்விதமானவன்

வந்த இத்தயாதி புர்வவாத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. தத்தத்யாதி. (1) தத்த புதாராக வளர்த்துக்கொண்டாரோ; அன்றிபே, தானே மெய் கொண்டு பெற்றானோ. அதாவது-- "அசோதையினஞ்சிங்கம்" என்ன;

மேலும் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கண்டது, இப்படி தான் சொல்கிறது சிறிது அநிலோகமான விவரணையை எப்பகுனாகேஷ்டி தங்களைக் கண்டால் “ இவ்வாறின்” என்று சொல்லப்படுகாதபடி எழுந்திருக்கையாலே, அவர் தானும், “ இப்படியான விலை பிள்ளை நம்பி புள்ளை பென்மகனே பென்பர் தின்று” என்று இவனுடைய அநிடா, தனது பேச்சு தங்களைக்கண்டால் “ உள்ளுடைய பிள்ளைபாக்கக்கூடாது, நடுகின்றவர்கள் உன்னை என்று உடைய பிள்ளை என்னே சொல்லாதின்றார்கள் என்னும்படியாகிறேன் பிறப்பது.

சித்தம்தபாதி, தீம்புகண்டாலும் நியமிப்பதே தன் கொஞ்சக்கு ஒத்து நடந்துப் பசோதையுடைய பிள்ளையாய் பாஸலிஹம்மப்போலே அவருக்கு அடங்காதே திரிகிறான். நியமித்தானாகிலும் “ அங்கனும் நிலைகள் செய்வார்களோ கம்பி! ஆபர் பாடாம்களை” என்று இவன் திம்பிலே கைவளருமாடியாக வாய்த்து விட்டபதது. “ அஞ்சவாய்ப்பாவேசா கையாணு. கீழ் பட்டிருக்கும்” என்னக்கடவாதிறே. காலத்தாலும் அருமிபலையையையா லுப் இளந்திருக்கமென்றது. கோத்தாரியாதி. உகந்தர் உகாதபடி ஓட்டின பூங்கிசுந் துக்கனாலே திறைத்திருப்பதாய் (2) “ சுஜதவலுபுரத்திலே ஓடி” என்கிறபடி பே இருண்டிருப்பதான திருக்குழை புடையதும், கோபாலர் கீழ்க்காரால், மிச்சிக்கையாய் தான விஹம்மப்போலே செருக்கி மேனாதித் திருக்குழைவன். அசோதையிளஞ்சிங்கம்- கோபாலர் கோளாரி, தாப்க்கடங்காதவன் உங்க்கடங்கானிறே. கொல்- மிச்சிக்கு, அத்தன். ஸ்வாமி. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாலவங்கருக்குத் தோற்றுக் கொல்லுகிற வாய்ந்தை. வந்தப்பூச்சி காட்டி கின்றான். ... .. 61.

மு.—கோங்கைவன்சுனி சோற்கோண்டு துவலயத்

தங்கக்கரியும் பரிபுரிசாச்சியமும்

எங்கும்பரதற்குருளி வன்கானடை

அங்கண்ணைப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனோட்பூச்சிகாட்டுகின்றான். அ.

பதவுரை.

கோங்கை — மருகிலே மருபுறப்பாட
டாப்பேயிலே கெடுத்ததாய்

வன் — வலையதான

கான் — கூனையுடைய மந்தனாபின்

சொல் கொண்டு — வாய்த்தையைக்கொண்டு

சுவலயப் — பூமண்டலத்திலுள்ள ஆனை

கடங்குகின்றே

இதாச்செய்தார் — ராஜபக்தியும்

எங்கும் — எழுந்தருளியிருக்கின்ற காலமாயும்

பாதற்கு — பாசாழ்வானற்கு

அருளி — கொடுத்தது

வன் — ஒருவராலும் புகுதற்கரிதான

கான் — காட்டை

அடை — அணங்கு

சுவரையடுத்துக்கொண்டும், பூமிகளானவை வல்லவற்றாகும். விஞ்சின சக்தி, பரமப் புகழாவாய்வுகாணும். பரிபுட்ப லோகங்களெல்லாமான ஆனந்தகரையுடும். சீராகச் சமுதம். அகன்ற உலகமான ராஜ்யமுடும். எங்கும். (௨) “ உக்யாக்ஷணாநிபரமஹுதி ஸ்வநிபரமஹ நகா நகர ” என்கிறாற்போல அழகத்துஞ்சுகிற காந்தானும். பரதற்குளரி. கைகேயிவாறுமுண்டாக சக்திவாய்த்துவாய்த்துன்புரியே பூரி பரதாழ்வானுக்கும் கொடுத்தது. வன்காணடையிற் யாதி. ஸ்ரீராமபால் பரதேசிக்க வரிதான் வலிய காட்டையடைந்த வாய்க்கிய ஸரலபனாவன். கட்டினகார்போலவிட. காதி-பாபிபோகச சொன்ன விடத்தில் முகத்தில் கருத்துகளைத்திரிந்தே முடிவாய்த் தவிர்த்து ஜனம் வாய்ப்புணர்ந்து காட்டை விட்டுச் காட்டேறப் போனபடி வாய் நிறை திணி. அழகிய- ஸரலபனென்கிறது. அன்றிக்கே, (௩) “ ராஜகேசுவக்யாக்ஷண ” என் கிறாற்போல அழகிய நிறுக்கன்களை புண்பட வின்னவருமாம். அப்போது, “ ராஜ்யபக்திவாய்த்துள்ளிட நிக் கட்டித்திரிந்தோன் ” என்றும் கலைசமின்றிக்கே அகவாயில் றாந்தும் திருக்கண்களிலே தோன் றாப்படியாகப் போனபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ..

அதிகம் வந்தப் பிச்சிகாட்டுகின்ற னாம்மனையப் பிச்சிகாட்டுகின்றான். கூ.

புலிநாடு — வேதமரப் பட்டினத்திக்குள்ளே

பெரிய அன்புதாயாய் இருப்பதற்குரிய பதக்கம்-தாதுரை. "கந்தசுர"வாய்க்கொண்டு
என்னப்பட்டவதினே. "அதின்கிடத்தினும் கணங்கிபழங்கியவர்களை" என்னுமபடி பூங்கோலை
தார்ப்பவன் சோழபதித்தின கொடுமைமையச் சொல்லுகிறது. அன்றிச்சீரே, "பாதகம்" என்
பெயர்தது. "பாதகம்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதால் - பாதகத்தை அடைந்தவன் பாதகன்
என்பவராய். அதாவது சாஸோபஹதமர் வந்து கிடத்தினே. இப்பாதத்தால் தன்
ஹதைய சாஸோபஹதமன் அழைக்கப்படுகிறான். இவன் காக்கையிடமுதல்
பிடி அழுவலிடங்கொண்டபடி. வாய்ப்பட்டகலிறு. அதன்வாயிலே அசம்பாதிக்கப்படுகிறது.
தன் பைரல்லாமை பாலில் ஒரு கீழ்ப்புழுவின்கையிலே யகப்பட்டது. "வெள்ளையா"கல்
இதின் அருளுவராய் தாதுரை.

கதறியித்தாதி. அந்நிலையிலே யகப்பட்டதில் "கந்தசுர"வாய்க்கொண்டு என்
கரைபெய்க்கொண்டு" என்று (ச) "கந்தசுர"வாய்க்கொண்டு "கந்தசுர"வாய்க்கொண்டு
என்றபடி பெ அபிரம் தீதனம்வந்ததாம் அது கீழ்க்கிழங்கு, தான் கொண்டு வந்தது பென்ற
பிடித்திலே, அதுக்குத் தன்னிலே மானகாலும் அபிரம் வந்தபடியால் "அபிரம்வந்தது"
என்னுமபடி பலமதிசெய்தது, தனக்குத் தன்னிலே மானகாலும் அபிரம்வந்தபடியால்
பலம் அந்நிலையிற், துக்கை முடித்துப்படியாகையாலே "இவ்விதம் பெயர் கொண்டு
பெயர்வதில்லை" என்று (உ) "வெள்ளையா"வந்தது. "கந்தசுர"வாய்க்கொண்டு
பெயர் அத்தனையில் ஸ்ரீலக்ஷ்மியை தனக்கு அகத்தனாக கொண்டு, தன் கையிலே பிடித்து
அஞ்சலிபண்ணி, தன்னுத்தியெல்லாம் தோற்றுப்படி கப்பல்க்கொண்டு, கனக்குத்
பாற்றுகணவனென்பவன் பலமாகும்கொல்ல. "கந்தசுர! விபகலிவந்தது! கந்தசுரவாய்க்கொண்டு
வந்தது" என்று கூப்பிட்டானாகவருகிற் பந்தர் திருமங்கையாழ்வார் இவன் "என்னை" என்று
கண்ணு" என்று கூப்பிட்டானாகவருகிற் சந்தர்; (ங) "கந்தசுர"வாய்க்கொண்டு "கந்தசுர"வாய்க்கொண்டு
கிவெனென" என்று கொண்டு "அதின்கிடத்தினும்" என்று கூப்பிட்டானாக. பெயர்வந்தது
என்கன்கிதே. இவன் தன்னில் செருப்படி கொண்டுள்ளான்; "அபிரம்" என்னித்தது தன் அபிரம்
தாயை விடாது விட்டபடியால் அபிரத்தை கினைத்துக் கூப்பிட்டானாகவந்தது, தாதுரை
பெயர் சந்தக்கன்கிவிட்டி ஆழ்வார்க்கு தனிச்சொற்குக்கொண்டதால் என்ன பெயர் தாதுரை.

கந்தசுரவாய்க்கொண்டு. இந்த ஆழ்வார்க்கு திருச்செவியப்பட்டபெயர் தெரிநடக்கக்கொண்ட
பெயர் "கந்தசுர"வாய்க்கொண்டு (ச) "கந்தசுர"வாய்க்கொண்டு "கந்தசுர"வாய்க்கொண்டு
பெயர் கொண்டு, அபிரம் திருக்கைகொடுக்கப்பட்டபடியால் திருவாய்க்கொண்டு கொண்டு
கொண்டிருக்கே, கொண்டுத்தனையிலே பத்திதப-பிடித்த பதபுறத்தைக்கொண்டு "இவ்விதம்
பெயர்" என்றுயப்பட்டுத் தியயாத்தபுரம் கைகொடுக்க, பெரியதிருவாய்க்கொண்டு, பண்ணி

அபுலாவு.—மெச்சு மலை காட்டுக்குச் செல்; மீட்ட ரெப்பத்
தத்துக் கொங்கை டதும் மெல்லா எதலனை.

ஆக - சிறிதொழி. மெச்சு, பாட்டுக்கதி.

அ. ஆழ்வார்க்கெல்லாம் தமர் பண்ணுநாய் பாலையாயி நகநார்க்கேயாதி லும், அகநா
கெல்லாநாயும் போலன்றிகே, பண்ணுநாயத்தலை அந்நாயை நாய், அவ்வலையா நாய
அவ்வலையுக்காக கோபஜெம்புலம் ஆவத்தாய்ப்பயன்வரி, "போகத்தின் வருவாந் புதுவாந
யர்கோன்" என்கிறபடியே அவ்வலையா நாயின்வந்தெல்லாம் அநுபவிக்கிற வாய்கையாலே,
முதல் திருமொழியிலே - அவன் அநுபவித்த எமபதநில் அங்குள்வாங்கெய்த உபலாஸ
விசேஷங்களைபும, அநந்தரம், மகேசுவரரிடமிட அவனுடைய பாதாதி கேசாந்தமான
அவ்வலங்களை லுண்டான வழகை பரத்தேயம் பரத்தேயமாகத் தான துபவித்த, அதுபுதுவ
க்களையும் தான் அநுபவித்துக்கொண்டபடியுமாயும், அந்தாம், அவன் அவனைத் தொட்டி விலே
தறித் தாலாட்டினபடியுமாயும், பிற்காலமாயி நகந, தந்தாலுட்போலே பாலையாய்க்கத்தாலே
யசொகாதிகுருநடைய ப்ராப்திநாயுள் க்கெதற்குக்கடி முண்டாங்கொண்டு தாமதுபவித்த
அநந்தரம், அவன் அம்புள்ளைய மனமுக்காக, செங்கையாடுகை, சம்பாஸிக்கொட்டுகை, தன
நடை நடக்கை, அச்சோலென்றும், புறம்புக்குவரினன்றும், மகேசுவரரிடமிட அநுபவி
க்க முன்னும்தின்னும் வந்தனைக்கையாந் பாலையே புறம்பு, (க) தந்தாலுட்போலே
கொண்டு அடைவே அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கது, கந்தத்தே பிபாழிசினே-அவன் திருவாய்
பாடியுள்ளாரோடே அப்துக் கெட்டி விலையாகன சேஷபு தந்தையார் தந்தையத்தினே அவன்
அநுபவித்துப் பேசினுந்தோலே தாமதம் அநுபவித் தந்தே தந்தே தந்தே; இனி, அவன்
வல்லா வ்பாபாய்ச்சாததனும் முகையுண்கையையும் மறுத்து பெரியபாதாக்கட்டிந்து உறங்குகை
யாலே "உண்ணப்பயிர்வாபைத்தாயதிறும்" என்கிறபடியே மகேசுவரரிடமிட அநுபவி
யறிந்து, "அம்ம முண்ணாத்துயிலெழாபே" என்று அவனை வையுப்பி, கெட்டுப்போதான
முடியுண்ணுமே கிடந்தவையே அவனுக்கறிவித்து, தெரிந்துப்பாங்கிற தன் முகங்களை

அரபு— திரு அனந்தரங்கன்
 அரபு— பதின்காங்குலையாய்
 ஆய்— இடைபாங்குரு
 ஏனெ— தலைவனானவன்!
 அமலம் உன்ன— முன்புபாடின
 ஆயில்— திருப்பள்ளியில் தின்றும்
 எழாய்— எழுந்திருக்கலேனும்த
 னீ— நீ
 இரபு— நெற்றாத்திரிபும்
 உன்னாது— முன்புண்ணுபல்
 உறங்கி பொய்— உறங்கிப் பொய் அறங்கி
 இன்று— இன்றைக்கும்
 உச்சி கொண்டது— உறிப்பகலாயிற்று
 வரவும் காணை— (சியாக காழந்திருந்து
 அம்மமுண்ண வேறுபொன்று) வந்த
 படியும் கண்டுவேன்,

வரபு அசைத்தாய்— (அபேகை யில்லை
 பெண்ண கொணறுதபடி) வரபு
 தளர்ந்திரா நின்றாய்,
 வனம் முடிகள்— அபுகியமுடிகள்
 சொந்தாய— பால் சொந்திரா பாயும்
 படியாக
 திரு உனாய— அழகு பொருந்திய
 வாய்— திருப்பவளத்தை
 மதித்து— வைத்து
 திரித்து— காங்கித்து
 உதைத்து— கால்களா லென்னும்த
 உதைத்துக் கொண்டிருந்து
 பருகியாய்— பாதம் பண்ணவேனும்த,
 (ஆல், ஓ, ய, - இவை அசைச்சொற்கள்.)

வ்யா. முதற்பாட்டு. அரவிண்சிற்பாதி. மென்மை, குளிர்ச்சி, நன்றித் தொடக்களா
 னவற்றை பரக்கிறபாகவுடைய திருவளந்தாழ்வானைப்பரிக்கைபாகவுடையனாதிருந்துவைத்து
 (க) “நா மபயபுஜே— துஜாஜிபுஜா மகி” என்கிறபடியே அப்படுக்கையை விட்டுப் போ
 ந்து அவதீர்னனாய் ஆய்ங்கு பாதாநனவானே. அப்படுக்கையாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டு
 போந்தவாஸநையோ ஆபதோனாநிதந்திலும் படுக்கைவிட்டெழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளு
 நிறதா? அவன்தான் இதர ஸஜாதியனா பவதரித்தால் “சென்றால் குடையாம்” என்கிற
 படியே (உ) சந்தா துவர்ந்தியாய் அபுனமசெய்யக்கடவ திருவளந்தாழ்வானும் அவனுடைய
 அவலந்தா துதுணாமகப் பள்ளிகொள்வதொரு திருப்படுக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடு
 மிறே. ஆகையால் அங்குண்டாளை— உகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிதே கண்வளர்ந்தருளு
 கிறவனுக்கு. அம்மமுண்ணத்துயிலேழாயே. “முன்புண்ண” என்னாதே, அம்மமுண்ண வேன்
 நது - சைவலா நுகுணமாக அவன்சொல்லும் பாசா மதுவாகையாலே. துயில்— நிற்கை. எழு

பாக்க. உனக்குப் பரிசுண்டாகி தருக, இப்பால் இப்படி வடித்துப் போக உன்னுடைய பரிசுண்டாகி
என்று கருத்து. திருவுடைய நாய்மடுத்த அழகிய திருப்பவளத்தைப் பித்தும், திரு அழகு
இவ்வள முடையிலே என்னுடைய திருவுடைய அழகியோடு தோற்ற பித்தும். தினைத்
தித்தாயி. முடிவடவ்சிறு வறந்ததோற்ற பித்தத்துக் கால்களாலே பென்னுடைய பரிசுண்டாகி
துக் கொண்டு தருக உன்னுடைய பருகுதல் பரிசுண்டாகி வருதல். ... ..

மு. - வைத்தமெய்யுங்காய்க்குடையும் வடித்திரு சுறுவெண்ணெயும்
இத்தனையும் பெற்றறியேனென்றான்! நீபிறந்தபின்னை
எத்தனையுஞ் செய்யப்பெற்று யேதுஞ்செய்யேன் கழம்படாதே
முத்தனையு முறுவல் செய்து முக்குறிஞ்சி முலையுணையே. ௨.

பதவுரை.

என் பரிசுண்டாகி - எனக்கு என்னுடைய பரிசுண்டாகி!	செய்ய பெற்றறியேன் - செய்ப்புகடனை,
நீ பிறந்தபின்னை - நீ எனக்குப் பின்பு	வதும் செய்யேன் - நானுள்ளிப் பிடித்த
யாக வந்து பிறந்ததற்குப் பின்பு	வடித்தல் முதலியன யொன்றும் செய்
வைத்த செய்யும் - உருக்கிவைத்த செய்யும்	யக் கட்டிவைத்தேன்;
காய்க்குப் பாலும் - காய்க்கின பாலும்	கழம்படாதே - நீ கோடியாதேகொள்;
வடி தயிரு - கட்டியபாகத் தோய்த்ததாரும்	முத்து அழகிய - முத்து அழகிய
நய வெண்ணெயும் - மலையுமிக்க வெண்	முறுவல் செய்து - மிமிதம் பண்ணிக்
னையும்	கொண்டு
இத்தனையும் - (ஆகிய) இவற்றிலொன்றும்	முக்கு உறிஞ்சி - முக்காலே உறிஞ்சி
பெற்று அறிபென் - பெற்றறியவில்லை	கொண்டு
எத்தனையும் - உனக்குத் கொன்றன படி	
பெய்க்கும் முடிவடவ - முலைப்பாலுண்ண வேண்டும்	

வாய். நான் உன்னுடைய பரிசுண்டாகி வைத்ததென்பது. பழுத்த வடித்தவைத்த செய்யும்,
செறிவுறக்காய்க்குப் பாலும், திருவடவ வடித்ததற்குக் கட்டியபாகத்தோரும், செவ்வையிலே
கடைத்தெடுத்த நயவெண்ணெயும். எம்மிடான் நீபிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறி
யேன். என்னுடைய நாயினே! நீ பிறந்தபின்பு இவையொன்றும் பெற்றறியேன். அன்
றிக், இத்தனையுமென்றது - எகதேசமுமென்றபடியாய், இவற்றில் அன்புமும் பெற்றறியே
னென்னுதல். இப்படி பெண்ணைக் காலேற்றுவதே! என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்ய

வந்துகின்மேற் பூசல்செய்ய வாழவல்ல வாகதேவா!
உந்தையாருள் திறத்தரல்ல ருன்கைகளைன் றர்ப்பமாட்டேன்
நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்கரந்த முடையுணையே. ௩.

பதவுரை.

தம் தம்— தங்கள் தக்கநாடைய

மக்கள்— பிள்ளைகள்

அழுது சென்றால்— அழுது கொண்டு
மேயனால்

தாய்மார் ஆவார்— அவர்களுடைய தாயா
ரானவர்கள்

தறிக்க கில்லார்— பொறுத்திருக்க மாட்
டார்கள் [கில்லார்— ஸமர்த்தைதகனாக
மட்டார்கள்.]

வந்து— ஊரார் தங்கள் பிள்ளைகளைப்பிடித்
தும் கொண்டு வந்து

மின்றேல்— உன்மேல்

பூசல் செய்பா— சன்னிடையிட

வாழவல்ல—இதுவே வாழ்ச்சிபாடிருக்கவல்ல

வாகதேவா! — பூரீ வல—தேவர் திருமக
னான கண்ணனே!

உந்தையார்— உன் தம்பப்பனார்
உன் திறத்தர் அல்லர்— உன் செஷ்டைகளை
நோக்குத் தன்மையை யுடையல்லர்,
நான்— நானே

உன்னை— பெருந்தீம்பனான உன்னை

ஒன்று— ஒருபடியாகவும்

உட்ப்ப மாட்டேன்— கியமிக்க வல்லனல்லேன்
(அவையெல்லாம் கிடக்க;)

நந்த கோபன்— நந்த கோபருடைய

அணி சிறுவா!— அழகிய பிள்ளாய்!

நான் சுரந்த—(இப்போது) நான் சுரந்த

முலை உறாய்—முலைப்பாலை உண்ணவேணும்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. தந்திரித்யாதி. ஊரில் பிள்ளைகளோடே கிளையாடப் புகு
கால் வல்லனாயும் மேலான்றிக்கே, நீ அவர்களை அடித்துக் குத்தி கிளையாடா சின்றுய்; இப்
படி செய்பவா மேலா, நந்தும் பிள்ளைகள் அழுது சென்றால் அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொ
றுக்கமாட்டார்கள். வந்துகின்மேல் பூசல் செய்ய. அவர்கள் தங்கள், தங்கள் பிள்ளைகளையும்
பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே நீ சிலுகிட்டுப் பிணங்க. வாழவல்ல. அதில் ஒரு சுற்று
பிளைபின்றிக்கே பிடியப்பட்டு இதுவே பேசுகமாக இருக்கவல்ல. வாகதேவா. வஸ
தேவ புத்தரானவனே. பசுவின் வயிற்றிலே புலியாடிருந்தாய்!. உந்தையாறித்தாதி. உன்
னுடைய தம்பப்பனானவர் உன்னிடையாட்ட மிட்டெண்ணார். உன்னை சிஷித்து வளர்க்கா
ரென்பாடி. உன்னையித்தாதி. திம்பனான வன்னை அபலையான நான் ஒருவழியாலும் திர
கியமிக்கமாட்டேன். நந்தகோபனணிசிறுவா. பூரீ நந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்!. அணி-

அபர் போலே!— தேவநிராலுனே!
கஞ்சன் தஸ்ருல்— (உன் போல் க நவா
நீசுற) கமலனுலே
புனர்க்குப்பட்டு— (உன்னைவிடநற்காது)
கற்பிக்கப்பட்ட

கள்ளம்— கந்திரியான
சுதிர— சகடானது

கலக்கு அழிய— ஸத்திபத்தங்கள் குடீந்து
உருவாய்து பொம்பிடி

பெஞ்சி அன்ன— பஞ்சபோலே

மெல்— மீதுவான

அடியால்— திருவடிகளாலே

பாய்த்தமோது— உதைத்தகாதுத்திலே

கொடுத்திற் றன்ம— கொடிவாடாருமென்று

அஞ்சினான் காண்— பார்ப்பட்டென் காண்;
ஆபர் கூட்டத்து அனடி அன்ம— ரான்
பயப்பட்டது இடைபடுதல்—ய திரன்
பயப்பட்ட வளவல்ல;
ஆல் ஓ!— லீபோ!

கஞ்சன்— உன் விஷயத்தில் வஞ்சனைசேயர்
செய்த கள்ளனை

உன் வஞ்சனையால்— இ அவன் விஷயத்தில்
செய்த வஞ்சனையினாலே

வெப்பித்தாய்!— தப்பாதபடி அகப்படுத்தி
முடித்தவனை!

முடி உறைய

இ “பஞ்சி” என்கிறபடி “பஞ்ச”
என்பதற்குப் பொருள்.

வ்யா. காலாம்பாட்டு. கஞ்சனித்தாயி. உன்மேலே கமலனிடையுடையதுள கமல
னாலே உன்னை விடக்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட கந்திரியான சகடானது. அனாபாயிஷ்ட
மாய் வருவகையாலே— கள்ளச்சகடென்கிறது. கலக்கதீய. “தவர்த்தம் முறித்துப் படல்
வேறுகப் பிளந்துகிப்” என்பதுபடிபே கட்டுக்குடையது உருவாய்து பொம்படியாக, பஞ்சி
யித்தாயி. பஞ்சபோலே மீதுவான திருவடிகளாலே உதைத்தகாது ‘திருவடிகள் கோர்’
என்று பயப்பட்டென் காண். அமரர்கோவே. தேவர்களுக்கு கீர்வாறாகுணவனே. உன்
னைக்கொண்டு தங்கள் விசேஷத்தைப் போக்கி வாழுகின்ற வளர்கள் பாக்யந்தாவேரினே
உனக்கொரு கோடி வாராய்க்கொடுத்ததென்க. ஆய்கூட்டத்தாலவன்யலோ, ஆப நுடைய திரன்
அஞ்சினவளவல்லகாண் நாவஞ்சினைய. ஆல், ஓ என்பவை விஷயவஞ்சகான அன்பாய்
கள். கஞ்சனோத்தமாயி. உன் விஷயத்தில் வஞ்சனைசேயர் செய்த கள்ளனை இ அவன் துறத்திற்
செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி அகப்படுத்தி முடித்தவனை. முடியுண்டோ. இயமோது
முடிவை யமுடிசெய்யவேணும்.

...

...

...

... ச.

மு.—தீயுத்திக் கஞ்சனுன்மேற் சினமுடைடன் கோர்வுபார்த்து
மாய்த்தன்னால் பிடிபட்டுக்கில் வாழ்கிலேவன் வாசுதேவா !

துயர்வாய்த்தோற் கருமங்கண்டாய் சார்ந்திச்சொன்னென் டோகலெண் டா

வாழ்கிலேன்:— (கான் பின்பு) இவ்வித்
தேருக்கமட்டென்
தாயி— தாய்பாடுடைப
வாய் சொல்— வாயால் சொல்லப்படுமது

பொருளைப் பார்த்து— தீவினங்களைத் தீ
தவியனும் எங்குப் போகவேண்டும்;
அப்பா படித்து— திருவிழாபாட்டு
அணிவிக்கே!— மக்கள் தாய்பாடுடைப
அயர்ந்துவந்து— பொருத்திவந்து
என் புகழையும்.

வாயா. இத்தாய்பாட்டு, தீய புத்திக் கஞ்சன். துப்புத்தியான கஞ்சன். தீவினக்
கொல்லுகிறே. மக்களதுவனாகவல்லின. யோதின பாயிஷ்டடனிறே. உன்மேல்சினமுடை
யன். "தேவையுடைய அஷ்டபகர்யாம் உனக்கு சத்த" என்று அசரிவிநாம்பத்தாலே
கேட்டிருக்கையாலும், பின்பு அங்கை சொல்லிப்போன வார்த்தையாலும் "மக்கு சத்த
வானவன் கைதப்பிப்போய் கட்டால் கிட்டவொன்றாக வந்ததலத்திலே புதுத்தான், இவ்வா
வொருவழியாலே ஸ்ரீரீஸித்தாய்விநிப்படி யென்" என்றிருக்கையாலும், உன்னுடையமேலே
மிகவும் க்ரோதமுடையவன். சேர்ந்துபார்த்து. அளிச்சிபார்த்து. அதாவது - ி அலுவலாய
னாபத்திரியும் அலுவலர் பார்த்தென்கை. மாயத்தன்னால் வலைப்படுக்கில். உன்னை வேகைக்
காக மாயாநுபிகளான ஆலாசபாகர் விசுர திர்பக்காயும் ஸ்த்தாவரமாய் முள்ள வடி யுக்காக
கொன்றி ி வாயாபிக்கும் ஸ்த்தலங்கனிலே சிற்ப்படிபண்ணி, விஜயபாமல் வஞ்சகத்தாலே
நமுலாதபடி பிடித்துக்கொள்ளினி. வாழ்கில்லேன். கான்பிள்ளை ஸ்ரீயித்திருக்க சுஷ்ணமபல்
லேன்; முடிந்தேயிவன். வாசுதேவா. உன்னுலேயிறே லாதுவானவ்வரும் சிறைப்பட
லேனடிற்று. தாயிரிதாயி. தாய்பாடுசொல்லுகாய்க்கான். அதாவது - உத்தேசப்பதை
யாலும் பரிவாலும் தாய்பாடு வாக்கால் சொல்லுவது பிள்ளைகளுக்கு அவச்யகாரியங்கானே
ன்கை. சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா. இதுதன்னைக் குன்னுக்குருச்சிபாக வன்றிக்கே
எல்லா நுமதியுட்படி. பாரித்தபாகசொன்னேன்; விவரித்தபாகவரும் தனித்து ஓரிடத்தில்
போகவேண்டா. ஆயிர்பாடிக்கணிவிளக்கே. திருவாய்ப்பாடிக்கு ஒருமங்கனையெனவெனே.
அணி - அமுது. இந்தால் எனக்கேயன்று, உனக்கொரு தீங்கு வரில் இவ்வாய் இருள்முடி
விடுங்கிடா பென்னை. அமர்ந்திதாயி. ஆனபின்பு, பாயாப்பைவிட்டு பாதிஷ்டடிதனும்வந்து
உனக்கென்று சாத்திருக்கிற முலைபை பழதுசெய்யவேணும். ... ..

மு.—யின்னையே நன்னையிடையார் விரிதழன்மே னுழைந்தவன்
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தா யுனைக்கண்டார்
என்னகோன்பு கோற்றுகொளோ விவனைப்பெற்ற வயிறுடையார்
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடகேசா முலைபுணமே. சு.

இவ் விவரம் பற்றி-- இங்குதான் விவரம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

விண்ணொளியை— புதிர் விண்ணொளியை

இனிது—நிதும்பம் எனப் பொருள்து

ஆபர்த்தாப்!— வந்ததிக்கிறவனை!

உ.வ்.னா கண்டார்- உ.வ்.னாப் பார்த்தவர்கள்

குடலாக) எவ்வாறுதான் உன் பண்ணியிருக்கிறாய்?

எவ்நூல் வாங்குக- என் று டி.தழி.து.செ.ஸ்

தமிழ் சி. பி. பி. பி.

உய்யுவித்த— என்னகு லுண்டா க்குத்தத்த

இருள் போகா!— ஸ்ரீரங்கி போக வேணா!

ഗ്രന്ഥം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

வ்யா. அறுபாடாதி. மின்னித்யாதி. மின்னோமொத்த அண்ணிப இனையபுடையவர்க ளென்றுதல்; மின்னா ஒருவனக்கு ஒருபாகவுடைந்தாய், அங்ஙனவன்றிக் கெடாவிடாதுமாய் இடைபடியுடையவர்க ளென்றுதல். விரிமுல்மேல் நுணுந்நவண்டு. எவ்வுத்தபாண குழல் மேலே பாதுகாபாத்தமாக அவசா னுதித வன்ருகலானவை. இன்னினைக்குமித்யாதி. பாதுபா ரத்தானே செருக்கிவிடியவிசைகளைப் பாடாதித்தும் நுநிலிவிடபுத்தாநிலை, பாம்பதத்திலுந் காட்டில் இனிதாகப்பொருத்தி வந்ததிக்கவனே. தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலான நெய் மாகையானே நிறுவன்வம்பொருத்தி வந்திப்பது இங்கேயிறே. பாம்பாம்பாபார்க்கு முந் ந்கொடுத்துக் கொள்புருக்கு மித்தவையிறே பாம்பதத்தினல்; இங்கு இரண்டிம் எரிதிகுருகி. உன்னைக்கண்டா ரித்யாதி. காட்டிற் பின்னாகையிப்போ வந்திக் கே, சூடபுரண சேஷந் தன் னால் வ்யாவர்த்தனாரிக்குறி வுன்னைக்கண்டவர்கள், காட்டிலே பாக்கயாதிகைகளாய் விலங்கு னாமான பிள்விகளைப் பெறுவாருமுண்டிறே. அங்ஙனவன்றிக்கே, சேஷந் தின் கண்டா ரியாத விலங்குதன்பத்தையுடைய விவகாரம்பெற்ற வயி யுடையவன் இங்குடலாய வன்னை தா ஸ்நைப் பண்ணினுனோமென்று ச்லாமித்துச்சொல்லும். வாத்தவையை என்னக்குண்டா க்கித் தத்த. இருமுகேசா. கண்டவர்களுடைய எவ்வெந்திரிபங்கையும. வபத்திப்பதாத்தில் சேஷ காதபடி உள் வசமார்க்கிக்கொள்ளும் வலங்குதன்பத்தையுடையவனே, அதுபாடியே. 4.

மு. —பேண்டிர்வாழ்வார் கின்னோட்பாரைப் பெறுதமென்று மாகையாலே

தண்டவர்கள் டோக்கோபுத்தூர் கண்ணிக் கோயில் கலக்கரோக்கி

வண்ணோம்பூங் குழல்நூருன் வாயழித முண்ணுவேண்டிக்

கொண்டேபாவான் வந்துநின்றார் கே...வித்தா! நிழல்புறையே. எ.

பதவுரை.

பேரன், i-- சித்தாழ்வையர் பத்தாக்களு
க்கு பார்வைகளைப்

மேபாக்கு ஒழித்தான்-- கால் வாங்கும் சீராக

மாட்டாதே நின் றுலிட்டி கா;கா;

கொண்டு போவான்— உன்னைக் கொண்டு

போவதாக

செய்து உணர்.

வாயா, ஏழாமயாட்டி. பேண்டித்தயாதி. வவபத்தாக்களுக்கும் பாய்கையாய் வந்த
திப்பாயாய் உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னையேபோலையே நுக்குப் பிளக்கையப் பெறவேனு
மென்னு மாயையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். வன்னிலோம் பூங்
குழலினார்- கண்ணினையால் கலக்க நோக்கி. பெருக்கற்றினை இழிபமாட்டாமல் கையிலே
தெய்வ வஞ்சாநிப்பாயைப் போலே, மதுவின் வயிற்றையாலே உன்னை அலகாறுக்கமாட்டா
வான் கிளையானையேமேலேகின்று வஞ்சாங்குப்படி பூவாலே அலகந்தாயை குழட்டையா உவர்
கள் தங்களுடைய கண்களாலே உன்னுடைய வாயைப் போலாகுந்த செய்து. கலக்க
மோக்குகையாவது- ஓரவாயத்திலே உற்று சிந்தையானறிக்கே, திருமேனினை யெக்குமொக்
கப் பாய்க்கை, திழ்- “பேண்டிர் வாழ்வார்” என்று - பக்தவகையப் பதிப்பாதற்காகளாய்
புத்தாஸாபேகைக்களானவர்களைச் சொல்லிற்று; இங்கு, வன்னிலோம் பூங்குழலினாரென்று-
பாப்பத் தெய்வவகையளாய் போகஸாபேகைக்களானவர்களைச் சொல்லுகிறது. உன்னிதயாதி.
உன்னாகமயத்தப் புஜிக்கவேண்டி. புண்ணை பெரித்துக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள்.
கோலிந்தா, ஸர்வஸாம்பாநானவனை, உன் கையாவப்பத்துக்கு இது சொன்ன. நீ முடியுணையே.
அது வேண்டி. நாடிப்புகிறது, நீ இப்போது முலை யுண்ணாவேணும். ... .. எ.

மூ.—இருமலைபோ லெதீர்ந்தமல்ல நீருவரங்க மோசெய்தாயுன்
திருமலிந்து திகழ்மாந்வு தேக்கவந்தேன் வைகுலேற்
ஒருமுலையை வாப்பமேத் தோருமுலையை நெருடிக்கொண்டு
இருமுலையு முறைமுறையா எங்கியேங்கி யிருந்துணையே, உ,
பதவுரை.

†இரண்டுமலைபோல்-இரண்டுமலைகள் போலே
எயிர்த்த- மல் போருவதாக எதிர்த்துவந்த
மல்லர் இருவர்— சாணூர முட்டிக்காகிற
இரண்டு மல்லர்களுடைய
அங்கம்— சரித்ததை
காசி செய்தாய்!- பாய்க்கியாலே கொளுத்தி
விழுமாடி பண்ணினவனே!

உன்— உன்னுடைய

திருமலிந்து— அழகு மிகுந்து

பெரு— விளங்காவின்றி

வாய் மறித்து- திருப்பவனத்திலே வைத்து
ஒரு முலையை— மற்றொருமுலையை
நெருடிக்கொண்டு— திருக்கையாலே பற்றி
சொருடிக்கொண்டு

† இரண்டு முலையு— இரண்டு முலைகளையும்
முறை முறையா— மயிற் மயிற்
வங்க வங்க இருத்து-கயிலே கயிலே இளைத்
திளைத்திருந்து

உணர்— உண்ணவேணும்.

திகழ்ச்சி- விளக்கம். அன்புக்கே, திருவென்று- மாட்டினாய் சொல்லுகிறாய், அல்லவெ
முத்தருளி யிருக்கையிலே மிகவும் விளக்கம் என்றுள்ள அன்புமைய மாட்டென்ன அமாம்
தேக்க. தேங்க. முடிப்பாளானே கிழையுமையாக. கெட்டுன்னல் குலேறி. கன்மடியிலே
வந்தேறி. ஒருமுதியித்யாதி. ஒருமுதியைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒருமுதியைத்
திருக்கையிலே பற்றி கொடுக்கொண்டு இன்ன முடிப்பையுள் மாறி மாறி, பால் பாவின ர்
குதி திருப்பவளத்தில் அடங்காணையானே கெட்டுவே இதைத்தனைந்து அமர்ந்து அமுது
செய்யவேணும். ... .. அ.

மூ.—அங்கமலப் போதகத்தீ லணிகோண்முத்தஞ் சிந்தினுற்போல்
செங்கமல முகம்மெயர்ப்பத் தீமைசெய்தீம் முற்றத்தாடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா வம்மலிம்ம
அங்கமரர்க் கமுதனீத்த மமரர்கோலே முலையுறையே. கூ.

பதவுரை.

அம்ம!— ஸ்லாமி!

அம்— அழகிய

கமலப்போது அகத்தில்-தாமரைப் பூவினிட-

த்தில்

அணி கொள்— அழகு கொண்ட[அழகிய]

முத்தம்— முத்துக்கள்

சிந்தினுற்போல்— சிதறினுற்போலே

செம் கமலம்— செந்தாமரை மலர்போன்ற

முகம்— முகமானது

லையர்ப்ப— குறுகியவர்ப்பு அருப்பிப்படி

இம்முற்றத்தாடே—இந்த முற்றத்தாள் கின்று

தீமை செய்து—நிம்புகளைச் செய்து

அங்கம் எல்லாம்— உடம்பு முழுதும்

புழுதி ஆக— புழுதியாகும்படி

விடா— கைத்தாமரை

அணைய வேண்டா— புழுதியையாதே கொள்,

அங்கு— தூர்வாசை சாயத்தால் வருத்தின

அக்காலத்திலே

அமர்க்கு— தேவர்களுக்கு

அமுது அளித்த— அம்முத்தத்தைக் கடைந்

தெய்துந் கொடுத்த

அமர் கோலோ!— தேவாநிராஜனே!

முலை உறார்.

வ்யா. ஒன்பதாய்பாட்டு. அங்கமலமித்யாதி. சிறத்தாலும் மறைத்தாலும் செல்லி
யாலும் விகாலத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் தாமரைப்பூவினிடத்தில். போது - புஷ்பம்.
அகம்- இடம். அணிவித்தாதி. சீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்க
ளானவை சிதறினுற்போலே. செங்கமலமித்யாதி. சிவந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே
யிருக்கிற திருமுகமானது குறுகியவர்ப்பு பருப்பிப்படியாக. தீமைமித்யாதி. இம்முற்றத்தாள்

மு.—ஒட்டுமொத்தக் கிண்கிணிக் கோலிக்குமோதைப் பாணியாலே
பாடிப்பாடி வருகின்றனாய் பற்பாப நென்றிருந்தேன்
சூடியாடி யனைத்தனைத்திட் டதனுக்கேற்ற கூத்தையாடி
ஒடியோடிப் போய்விடாதே புத்தமா! நீ முலையுனையே. ம.

டத்தவுரை.

உத்தையா!— புரத்தொத்தமனுவனவென!

ஒட - ஓட— மிகவும் பதறி ஓட

கிண்கிணி நன்— நெருவடி சாதங்கைகள்

ஒசிக்கூடும்— தவநிகழ்ந

புறவாச— தவநியாகிற

பாணியாலே— சப்தத்தாலே

பாடிப்பாடி— நிரந்தரமாகப் பாடிக்கொண்டு

அதனுக்கு ஏற்ற— அநுபாபாடிக் குததரு

நிபாண

கூத்தை— நர்த்தகத்தை

அனைத்தனைத்திட்டு அடி ஆடி ஆடி— அதி
கம்பீரமாய் அனைத்தனைத்தாடிக்கொண்டு
வருகின்றனாய்— என்னை நோக்கி வருகிற
வள்ளை

பற்பாப நன் என்று— “ இவன் பற்பாப நன்
அன்றோ ” என்று

இருந்தேன்— ஆசைப்பட்டிக்கொண்டிரு
ந்தேன்,

(ஆனரின்பு.)

ஒடி ஒடி போய்விடாதே - ஒடியோடிப்போ
கீ முலையுனையே. [சாமல்]

வ்யா. பத்தார்பாட்டு. ஒட்டுமொத்தநித்யாதி. கடக்கும்போது மெத்தென நடக்க
வன்றிக்கே, பாலயத்துக் கொண செருக்காலே பதறி போட்டிவாட, பாதச்சதங்கைகளான
கிண்கிணிகள் தவநிகழும் தவநியாகிற சப்தத்தாலே. பாடிப்பாடி. அதனுக்கேற்ற கூத்தை
அனைத்தனைத்திட்-ஆடியாடி. அந்த பாட்டுக்குத் தகுதியான நர்த்தகத்தை, திருமேனியிடம்
வலங்கொண்டு, அனைத்தனைத்திட்டு நடந்து கொண்டாலே ஆடியாடி நடத்தன் கோவலனிறே.
நடக்கிற நடைபெல்லாம் வல்லாராடினும்போலேயிறேயிருப்பது. ஆகையால் வினாந்து நட
கதவ நம்மீபாது நெருவடிகளிற் சதங்கைகளினுடைய வேளாசைகளுக்கேன பாட்டாய், நடக்
கிற நடை பெல்லாம் அடபாபாமிருக்குமாய்ந்து. அன்றிகே, கிண்கிணிகொலிக்குமோதை
நாணமாக, வாயலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அனைத்தனைத்திட்டாடியாடி யெ
ன்று பொருளாகுமாய். வருகின்றனாய் பற்பாபநென்றிருந்தேன். இப்படி யென்னை நோக்கி
வாராநின்றான் அன்னை “ மொட்டூழி லெழுகமலப் பூவழகர் ” என்றபடியே வேறே
ராபரணம் வேண்டாதே நெருவடிகளையாதனை ஆபரணமாய்ப்படி வீருப்பாடுவருவனன்றோ,

பு.—வாரணசிந்த கோங்கையாச்சி மாதவன்வன் னென்றமற்றும்
 ஈரணிந்த குவகைவாச நீசமுந்நாம் வில்லிபுத்தூர்ப்
 டாரணிந்த தோல்புசுழான் பட்டபிரான் டாடல்வல்லார்
 ச்ரணிந்த செங்கண்மான்மேற் சென்றிசைந்த பேறுவர்தாமே. ௧௧.

பதவுரை.

வார் அணிந்த—கச்சாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட

[கச்சா—கச்சுக்கம்ப.]

கோங்கை— முட்டைகளை யுடைய

ஆச்சி— தாயான பிதோதைப்பிராட்டி
 மாதவா!— “ ஸ்ரீபதிபதியானவனே!

உண்— முட்டை உண் ”

[பய]

என்றமற்றம்— என்று சொன்ன வர்க்கதை

நீர் அணிந்த— நீருக்கு அலங்காரமாக அல
 ர்த்த

குவகை— செங்கழுநீர்ப் பூவின்

வாசம்— வாஸகையானது

நிகழ்— ஒருபடிப்பட

நாமம்— பரிமாணியா நின்றான்

வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்

வா ஹகாய்

பார்— தந்திரமடங்கலார்

அணிந்த— பாவினதாய்

தோல்— வல்வாயவழித்தமான்

புகழான்— கித்தியை யுடைய

பட்டபிரான்— பாரதமனோத்தமமான பெரி

பாழ்வார் அருளிச்செய்த

பாடல்— பாட்டுக்களை

வல்லார்தாம்— துவல்லவர்கள்

சீர் அணிந்த— கல்பாணருவாகுபுஷ்பதரூப

செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையனாய்

மால்மேல்— ஆசிரிதர் திறத்தில் வாய்மோ று

முடைபுனா எம்பெருமான் விஷயத்தில்

சென்ற சிந்தை— சென்ற மருஸ்தை

பெறுவர்— உடையதாவர்கள்.

வ்யா. வாரணசிந்த கோங்கையாச்சி. ராஜாக்களுக்கு அபிஷேகமான பாவையங்களை பரி
 சாரகரானவர்கள் கட்டி இலச்சினை எட்டி, கொண்டு திரியுமாபோலே, கர்ஷணனுக்கு போகா
 மானமுலைகள் பிறர்கன்படாதபடி கச்சாலே செமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே
 அலங்கரித்தமான முட்டையையுடையவனான ஆப்ச்சியென்று சலாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்
 கிறார். மாதவா வுண்ணென்றமற்றும். ஸ்ரீபதிபதியாகையாலே அவாப்த வமந்த காபுனா
 வனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக முலை யுண்ணென்ற சப்தத்தை. நீரித்யாதி. நீரு
 க்கலங்கராமாக அலர்த்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட பாகையாநிற்கிற
 ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகாய். பாரித்யாதி. பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதானான

அடி வாடி. - அரவணை வைத்த தந்தும் கஞ்சன் திய மின்

பெண்ணார் இரும்பை யங்கமல மோட வாரணி போம்.

ஆக - திருமொழி, கக - க்கு, பாட்டு - கா.க.

அ. நிழித்திருப்பாழிளிலே இவனுடைய பால்பாதுருணமாக முலை யுண்கையை
 உறுத்திவிடக் கூடியவனாகிய பெருமான், முலைபுண்ணாவேனுமென்றபெயரிலிருந்து, அவன்
 இறுத்திருந்தவனானவன், விடாதுகூடியவனாகியவன் கிர்ப்பத்தித்து யசோதைப்பிராட்டி. முலை
 யுடையனப்பாக்கத்தை, அவனுடைய பால்பாதுருணமும் ஸ்ரேஷ்டத்தை யுமுடையாய்க்கொண்டு
 தக்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பேசி யருபவரிடத்து இனியானா; அவன் அவனுக்குக்
 காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பரணிகளுமிட்டதுபலிக்க வாணப்பட்டு, காதுகுத்து
 வையாடிய உதவவத்துக்கு வாரில் பெண்களை யெல்லாம் அமுதத்தாயிட்டு, வந்தவர்களை ஸம்
 பானிக்கவந்திடான பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, “அவனைக் காதுகுத்த” என்று
 அழைக்க, அவன் “கோம்” என்று அஞ்சி, “மாட்டேன்” என்னச் செய்தேயும் அவன்
 ஸ்ரேஷ்டபாதுருண வசங்களிற் சொல்லியும் அவனுக்கு அபிமானமான பதார்த்தங்களைக் காட்டி-
 யும் உடன்படிக்கிட்டுக்கொண்டு காதுபெருக்கின பக்காரத்தை, தாமும் அவனைப்போலே அருப
 விக்கவாணப்பட்டு, ததவஸத்தாபங்கொண்டு தக்காலம்போலே அவனைக்குறித்து அப்
 பாகங்களைப் பேசி யருபவரிடத்து பரிதாபித்து நித்திருமொழியில். ... .. *

மூ.—பேய்ப்பாணைய கின்றந்தையுந் தாழ்த்தான் பொருத்திற் கஞ்சன்கடியன்
 காப்பாருடில்லைக் கடல்வண்ண வுண்ணத்தனியே போயெங்குத்திரிதி
 பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே கேசவங்மயி யுண்ணக்காதுகுத்த
 ஆய்ப்பாலர் பெண்கேளெல்லாரும் வந்தாரடைக்காய் திருத்திநான்வைத்தேன். க.

பெயர் — உயர்ந்த
 காரணம் — தங்குவல்லவரும்
 இன்மை — (இங்கே) இல்லை;
 (இப்போ வெள்ளம்,)
 தவிர்ப்பு — அல்லாதுவது
 எந்தும் போல் — எல்லாவிடங்களிலும்
 திரிதல் — பதேசமாதத் திரியல்
 போல் — தூதவரின்
 மலைபால் — முன்புப்பால்
 பெயர் — உயர்ந்த

ஆப்— ஆர்ப்பாடிச் சுவர்
பாஸ்— பால்களும்
பென்கிகள்— இனப் பெண்களும்
எல்லாந்— ஆகிய இவாகிய எல்லாந்
வந்தாள்— வந்திரா சேனாக்கள்;
(அடக்கிய எம்பாக்களாகக் கிடாது)
அடைக்காய்— அடைக்காய் முடிவானவன்,
நான் திருத்தி வைத்தேன்— நான் வைத்தேன்
மாதிரியாவதென்று

[illegible]

கூட்டாரும்மில்லை. அதுக்கு மேலே விரகநீர்தது தாங்குகவெல்லாது நி.வெல்லே. பக்தரான வவர் வந்தால், தானே அபலை, வேதெய்யு பரிவர் காணவில்லை, யாத்தான் தாசிப்பார். கூடல் உண்ண வண்ணை. “தன்னோயிரம் இன்னோகம்” என்சிறையுபே இவ்வுயிரம் திரிந்து வந்தே கம்மிக்கொன்றுக்குள்ளே தானுமொருவனுக்கு திரியாதின்றால் என்னை அவர்கள் அறிவாப்பாடு வன் ருக்கொகென்று நீக்கிக்கொண்டா, கடல் போலே சம்பந்தமாயிருக்கிற வுன்வடி வுக்கென்னக் காட்டிக்கொடாதோ; இப்படி சீருக்கிற வுன்னையுணர்ந்து தாசிப்பாடு மில் லெனென் றுதான்; ஒரு விதோதிகாலைல்பெயராமுனும் ஈவுவந்தாதே பயசங்கை பண்ணி மஞ்ச லசாலைம் பண்ணிவென்றிப்படியான அழகுடைய வுன்னை விதோதி பூயிஷ்ட மான விவ்வி டக்கல் பரிவாய். தகம்படியுதிவ் வுன்னாகல், தாசியெய்யு வுன் கம்மிரிதி, இன்னோகம்

தற்போதேயாவென்று தன் செளரியுத்தியைக்காட்ட, அத்தனை மனவெயிலே எட்டி, தான் உபகாந்தித்த காயத்திலே புரிந்து, காலையன், நகான், உன்னைக்காது, துதுவாது, அம்பு பாலர் பெண்கெனெல்லா நுட வந்தார்கள்; வந்தவர்களை உம்பாவிக்காக் கிடான் அடைக்காய் முதலானவையும் நான் திருத்திவைத்தேன்; ஆளென்பு, கீகா நுருத, தம்பு, வாவென்று மென்கிறார். ... .. க.

மூ.—வண்ணப்பவள மருங்கினிற் சாத்திமலன்பாடுக் கிண்கிணியார்ப்ப
நண்ணித்தோழுமலர் சிந்தையிரியாத நாராயண லிங்கேவாராய்
எண்ணற்கிரியிரானே திரியையொரிமே காதுக்கிவென்
கண்ணுக்குன்று மழுமுமுடைய கனகக்கடிப்பு மிலையா. ௨ *

பதவுரை.

நண்ணி— என்னை அன்றுகி
தொழுமலர்— தொழுகின்றவர் கருடைய
கிந்தை— மனவெயிலே சென்றும்
பிரியாத— சிந்தாத
நாராயண!— நாராயணனே!
வண்ணம்— நல்ல நிறத்தைமுடைய
பவளம்— பவழ வடத்தை
மருங்கினில்— அசைவிலே
சாத்தி— தரித்து
மலர்— தாமரைப்பூப் போன்ற
பாடம்— திருவடிகளில் சாத்தியிருக்கிற
கிண்கிணி— சதங்கையானது
ஆப்ப— தலச்சிக்குட்படி
இங்கே— நானாழ்க்கு மின்பிடத்துக்கு
வாராய்— வந்தருளாய்;

எண்ணற்கு— “இப்படிப்பட்டவன்” என்று
நினைக்கக் கூட
அரிய— அரற்றாதுகின்ற
பிரானே!— உபகாந்தனைவனே!
காதுக்கு— உன்காதுகளுக்கு
திரியை— திரியை
எரியமே— கோலாதுடி
இடுவன்— இடுவென்;
கண்ணுக்கு— பார்வைக்கு
கன்று— மிகவும்
அழகு உடைய— அழகிதாபிரிந்து
கனகம்— சன்னமயமான
கடிப்பு இவை— இந்த கன்ன புஷணங்கள்
ஆ— ஆச்சரியகரமாயிராதென.
[இவற்றைப்பாராய் வன்மருந்து.]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வண்ணமித்யாதி. ஆகத்திலே பிறக்கையாலே நிறமு
டைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை அது தனக்கும் அழகு கொடுக்கவற்றான
திருவரையிலே சாத்தி. மலரித்யாதி. தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில் சதங்

லபாறு மிகுந்தவாகியும், அகாசரிதர்க்கு அர்ப்பணயிருக்கையும, பங்கனாசான பாராதி தீர்ப்பாற்
குத் தமபெயரிலேயே இருப்பது. சிவன்கா யறைச் சிறவு. திரிபை என்சாது சரிப இடுவகை நன்
றே வென்ன; திரியையேரியாமே காதுக்கிலேவன். திரியையுங்காதுகாதுக்கு எப்பால் வாராது
படி அதுகலமாக இடுவன். கண்ணுக்கத்தயாதி. திரியேற்றிக் காதுகொருக்கெனல் உலர்க்கிடு
வதாகசனமத்த, கண்ணுக்கு மிகவும் அழகையுடத்தயாதிருக்கிற பொறுகடி படிக்கவான
வினையு இருக்கிறபடி பாராப். அழகுந் என்றவிடத்தில், (க) சசப்தம் அஸ்யம். கன்று மர
குடையிலென்றும் கசுக்கடிப்பென்றும. சொன்னவினைய ரீதம் பாராதும- பாரிதத் துத்தரிம
உபாதுந் வைலகதன்பழம் சொல்லுகிறது. ... ..

மு.—நவமமெல்லம்பெறும் வாஞ்சடல்வாழ மகரக்குறை கோணலேவத்தேன்
வெய்யவேகாதிற் திரிபைவிடுவன் நீ வேண்டியதெல்லாம். திருவென்
உய்யவிலவாயர் குலத்தினிற்றேனென்றய வேண்டுகடாராயர் கோழந்தே
மையன்மைசெய்தீள வாய்ச்சியருள்ளத்து மாதவனே விங்கேகவாராய். 100

படிவுரை.

உய்ய- யாவதும் உல்துவிக்குப்படி
இவ்வாயர் குலத்தினில்- இவ்வரிடைக்குந்
தேவனாய- ஆயிப்புகித்தவனாய்
ஒன் கடர்- மிக்க தேவனுள்ளையுடையனாய்
ஆயர்- இவையர்களுக்கு
கொழந்தே!- தலைவனானவனே!
வையம் எல்லாம்- பூரிவெல்லாம்
பெறுந்- வினையெறுபடி பெருவினையெறு
வார் கடல்- விசாலமான கடலிலே
வாழும்- வாழுகின்ற
மகரம்- முத்தலைகள் போன்ற
குறை- காதுமாயினினை [மகரமுடைய]]
கொண்டு வைத்தேன்- மேலித்துக் கொண்டு
வைத்தேன்;

காதில்- காதுமால்
திரியை- திரிபை
வெய்யவெ- கொழந்தம் உதவியாக
இடுவன்- இடுகிலென்
கினைவையது எல்லாம்- கி அபெயர்திக்
கிற பச்சையுடையவாந் தவெல்லாம்
தருவன்- கொடுப்பேன்
இன ஆர்ச்சியம்- இவர்ப்பெயர்ச்சியம்
மைபன்மை செய்தும்- உன்மைபு செய்து
மத்தமயக்குப்படி பாய்வி
உள்ளத்து- அங்குள்ள கொடுக்க எய்தியது
மிருப்பவனாய்
மாதவனே!- ஸ்ரீ மயேந்திரானவனே!
இங்கே வாராய்.

தின்றொன்றைய வேண்டுகடர்ப்புக் கொழுந்தே! இத்தகையதொரு கடினமுடையவரின் எண்ணக் கடினத்திலெவந்து நிற்குது, அதுதானே அனக்கு மிகவும் செஞ்சொல்லாய் வரலாம், நிலத்தில் நிலக்கொட்டி ஏனல் கொழுந்து முட்டவாறாய் போலே இவ்வொரு குழந்தையின் பாவத்தில் முத்து அன்முதும் வாழேயடி. அவர்களுக்கும் தக்கானவைகளை. மைபன்மை செய்துநலாய் ச்சியருள்ளத்து மாதவனே! ஒர்பருவத்தி னிடைபெய்களை உன்னுடைய கொள்கையா திகளாகில் பதிமயங்குப்படிபண்ணி. அவர்களுடைய கொள்கை எவ்வகையின் விவரமும் பதாதிருப்பாலும், உன்னுடைய கொள்கைக்கெதையெதையின் மீட்டாட்டி நுவலும் நலமாய்! இக்கு வாராய் உன்னு ள் துதிப்புகமாக வந்தக்சி ருள். ... ..

மு.—வணங்குதலைய நரைக்கடிப்பிட்டு வாய்காதுதாழ்ப் பெருக்கிக் குறையாறுதையிக் கோலாயின்கைகள் கோலீந்தா கோலுக்கோள்ளாய் இன்னொன்றழகிய விக்சடிப்பட்டா லீனியலலாய்; தீர்த்து கணநன்றணிமுலை புண்கணத்தருவன்கள் சோத்தம்பிரா னிங்கேலறைய.

பதவரை.

நன்று— உன்னுள்
வா(ன்)னம் உடைய— வர்ணத்தைபுடைய
வாய்க்கடிப்பு— வந்தாருண்டல்க்கைத்
இட்டு— தரித்துக்கொண்டு
வாய்க்காது— மீண்டகாதானது
தாழ்— தோள்வரைக்கும் தாழ்ப்பாடி
பெருக்கி— (தாருகளை) வளர்த்துக்கொண்டு
இங்கேபால பிள்ளைகள்— இவ்விலகப்பிள்ளை
கள்
நன்று குறைய உடைய— (தார்ப்பாடி முதலான) சொன்னதைக்கொத்து) கல்ல
முடைய பவர்கலையிட்டுள்ளார்கள்
கோலீந்தா!— ஸ்ரீலபனாவவனே!
நி— அப்பிள்ளைகளோடே கோலீரும்புகிறே
சொல்லு— என் வார்த்தையை
கொள்ளாய்— கைக்கொண்ட மாட்டுமேறலை;

தினே— துன்பம் கொண்டு துன்பம்
கன்று அழகிய— மிகவுழங்கிய
இக்கடிப்பு— இக்காறுப்பண்களை
இட்டால்— க் இங்கேகொண்டது அடியாகில்
இரிய— உனக்கு முடியான
பலா பதாய்— பலாபாழ்த்தைத்
தந்தம்— கொடுத்த
கன(ய்கு)ம்— தேவமுடையதற்கு
நன்று அறிய— மிகவுழங்கியுள்ள
முலை— முலைப
உண்ணை— க் உன்னுடைய
கான் தருவன்— கான் கொடுப்பேன்;
பிரான்!— உபகாரகனாவனே!
சோத்தம்— உன்னைத்தொழுக்கிறேன்;
இங்கே வாராய்.

பட்டால் துன்பம் கொள்ளுமாய் மகவு மழைபதாரிஞ்செறி விந்தக்கடிவாய் யிட்டால்.
 இளிய லாப்டழும்புத்து உளக்கனிதான பலாபாழும் தந்து. கணநின்றணி முலைபுண்ணத்
 தருவன்நான். கணக்கையுடைத்தாய் கன்றும் அழகியதான முலையை நீ யமுது செய்யும்படி.
 தருவன் காணென்ன. கணங்கு- முலைபால் தொண்டும் நெய். கன்றுகையாவது - மீது
 வாரிடுக்கை. சோத்தம் பிராணிய்கே வாராய். இப்படி சென்ன வளவிலும் வாராமையாலே,
 பிராண உண்ணக்குயிரிசெய்யும், இங்கே வாராய்பென்று இங்கு நமதுக்கொன். சோத்தம்மென்றிரு.
 வந்து- அஞ்சலி பன்னுபாராயன் அநுசூ அநுகூலாயகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் கொல்லுவது
 தொழு சப்த மிசெய்யும். ... .. சூ.

மு.—சோத்தம்பிராணென்றிர்தாவும் கொள்ளாய் கரிமுழலாரோடு நீபோய்க்
 கோத்துக்குரைய பிணைத்திருவந்தாற் துணங்கொண்டிலேனோ நம்பி!
 போத்தும்பெரிய லப்பந்தருவன் பிரானேதிரியிட லோட்டில்
 வேய்த்துடந்தோளாய் விரும்புகருங்குழல் விட்டுலே. யிங்கேவாராய். ௫.

பதவுரை.

பிரான்!— “உபகாசதுவனே!
 சோத்தம் என்று உன்னைத் தொழுகிறேன்” என்று

இங்குதாம்— வேண்டினாலும்
 கொள்ளாய்— அநாதை அங்கேசிக்கிறீர்;
 நம்பி!— தம்பில் நாகத்தெரிவனே!
 சீ— சீ

கரிமுழலாரோடு போய்— கருணை முழலை
 யுடைய பெண்களோடே போய்

கோத்து— நாககோத்து
 குரவை பிணைத்து— † குரவைக் கூத்தாடி
 டிக்கு வந்தால்— இங்கே வந்தால்
 துணம் கொண்டுவருவே— அநாதை நான்
 குணமாகக் கொள்ளுவேனோ;

பிரான்!— உபகாசனே!
 நிரி இடலொட்டில்— உன்காசில் திரியை
 இடலொட்டிலுமாகில்

பந்ததாம்— பிண்டியும்
 பெரியன்— பெரியனையான

அப்பாய்— அப்பாக்களா
 தருவன்— தருவேன்;
 வேய்— மூங்கில் போன்ற
 கட— பெருத்திராசென்ற
 தோளாய்— தோள்களையுடைய பெண்ணாய்
 விரும்பு— விரும்பும்படியான
 கரு— கறுத்த
 குழல்— குழலையுடைய
 விட்டுலே!— விஷ்ணுவே!
 சீ இங்கே வாராய்.

† குரவைக்கூத்தாவது— “கஜ நாஜி நா
 ஜெனே சேயவசி” இத்தாதிப்படிபே- ஒவ்
 லொரு ஆய்ச்சியின் பங்கத்தில், ஒவ்வொரு
 கண்ணாக இருந்தாவெ தோரு கூத்து.
 இதைத்தான் “நாஸகீடை” என்பார்கள்.

“ என்று இவன் சொன்னவாறே, சிந்தனையைப் பற்றி, அவ்வாறானால் மனத்தில் திரியை
 எடுத்து இத்தனை மரிகம்படிவாராபென்ன; அவன் “ அது இவ்வொட்டேன் ” என்ன;
 பிரானே திரியிடவொட்டில் - போத்தும் பெரியனாட்டம் தருவான். எனக்கெல்லாப்படியாவும்
 உபகாரகனானவனை திரியித்தகையுமிடவொட்டிடுவானே, சிந்தித்து நிமித்தென்று பொருட்பு
 பொருட்பு, கிளியுழம்புபடி பெரியனான அப்பங்களைத் தருவான் என்றவிடத்திலும்
 அவன் வாரதாமையலே; வேலித்தாதி. பகலமக்கும் சுற்றுமை மைக்கும் செல்வனக்கும்
 மூக்கில்போலையாய், பொருத்திருநதுள்ள தோன்களையுடையான பெண்கள் விருப்புந்
 படியாய், இருண்டு கிணர்ந்திருக்கையுடையான விண்ணுலகை! இங்கே வாராபென்று
 அவன் வாலகத்தையத்தனைச்சொல்லிப் புகழ்த்துகொண்டாயிற்று. ... .. 10.

மு.—வண்ணெல்லாங்கேட்க வழுதிட்டாயுன் வாடல்லிரும்பி யதனைநான்றோக்கி
 மண்ணெல்லாங்கண்டென் மனத்துள்ளேயஞ்சி மறுகுதனே யென்றறிந்தேன்
 புண்ணெதுவிலையுன் காதுமறியும் பொறுத்திறைப்போ திருமடப்!
 கண்ணுவென்காடுமுகிலே கடல்வண்ணு காவலனே முலையுனையே. கா.

பதவுரை.

“ மண்ணெல்லா ” என்று அடித்தவாறே,
 விண்ணெல்லாம்— ஆகாசப்பரப் படங்களுள்
 கெட்ட— கெட்டுப்படி.
 அழுதிட்டாய்— அழுதி
 உன்— உன்னுடைய
 வாயில்— வாயிலே
 விருப்பி— (“ மண்ணென்ற கவனிடமாகில்
 பார்ப்போம் ” என்று) ஆகாசப்பரப்
 அதனை— அதனை
 காண் கொடுக்க— காண் பார்த்தவனாயிடுவ
 லென் எல்லாம்— பூமியெல்லாம்
 கண்டு — உன் திருவாயிற்றினிருக்கிற படி.
 னாகக் கண்டு
 என் மனத்துள்ளே— என் கெஞ்சினுள்ளே
 மடங்கி— (“ கருமடையுள்ளே பென்றிவந்து

மறுகுதினை என்று— “ இவன் மனுவை நிச
 ளித்த ஸர்வேச்சலரனை ” என்று
 அருந்தினன்— தெரிந்து கொண்டேன்;
 புன் எதும் இல்லை— புன் ஒன்று மில்லை;
 உன் காது— உன்னுடைய காதுளது
 மறியார்— தன்ம புறநம்;
 இறைபுபெயர்— சற்றுப்போது
 பொறுத்து இரு— பொறுத்துக் கொண்டிரு;
 கம்பி!— பூர்ணனை!
 கண்ணு!— கண்ணனே!
 உன்— எனக்கு
 காடு முகிலே!— காடுமுகட்ப் போல் உதார
 னுவனே!
 கடல் வண்ணு!— கடல்போன்ற நிறத்தை
 யுடையவனே!
 காவலனே!— எவக்கு சகலகனுவனே!

கிட்டி நீயா; அம்மன்னிலே இவன், காதுக்குத் தட்டிப் பிடித்து வந்தான்; வந்தான்; வந்தான்; என்ன
 னுடைய தாது புன், என்னது அது வெண்டா" என்று அவன் சொல்ல; புண்ணெனும், தயாதி;
 புண்ணென் னுடிக், என் னுடையது தன் திபுதும், சற்றுமேலாறு பொறுத்திது மரீ
 பென்ன; அவன் பொறுத்தபயபலெய்நகராய்; கண்ணு, என்னுக்கு ஸ்வபனானவனை.
 என்கார்முதிலே, ஜலவந்தலவியாகப் பாராயல் பங்கரிக்கும் காணமேகம்பிரானே பொனக்கு
 உன்னைமுதலித்தலவனை, கடல்வண்ணு, என்னது அதுமாய்ப்பாண கடல்பொன்ற திபுதலக
 யுடையவனை, காலவனை, என்னதுதாதுதானவனை என்று மெதொத்தமாய்நி முலை
 யுண்ணவெனு பென்ற பங்கரிக்காள், ...

மு -- முலைபெய்தும்வேண்டேனென்றேழு நின்காதிர்கழிப்பைப் பறித்தேறிந்திட்டு
 மலைபயமெடுத்து மகிழ்ந்து கண்மாய்காத்துப் பங்கிறமேய்த்தாய்!
 சிலையொன்றிற்றுத்தாய்! திரிவிக்கிரம! திருவாய்ப்பாடிப்பிரானே!
 தலைகிலாட்டோதே புன்காதைட்டெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே. எ.

பதவுரை.

முலை -- "மேகோடுக்கும் முலைமையுள்"

காதும் -- மெய்முள்ள பத்தாய்திரையுள்

வேண்டிடன் -- கான் விஞ்சும்புகிறிலன்

கான்று -- என்று சொல்லி என்னை

சுழிய துடி

நின் -- உன், னுடைய

காதில் -- காதில் இட்ட

கழிப்பை -- பூஷணத்தை

பறித்து வறித்திட்டு -- பிடுங்கி வெறித்து

பொட்டி.

(அம்மன்னிலே இத்தான் பசித்தோபதகாலே

வந்திப்பிச்சு;)

மலைபை -- கோவந்தக பர்வதத்தை

எடுத்து -- குடையாக எடுத்து

மகிழ்ந்து -- ஆபாஸம் தோற்றத்தபடி மன

முகத்து

காத்து -- இடைபார்க்கையும் பங்கிரையுள்

வலித்தது

பங்கிரை -- பங்குடையங்களை

தோய்த்தாய் -- இடைபார்க்கையும் பங்கிரையுள்

பண்ணினவனை!

ஒன்று -- அத்திரிபமாண

சிலை -- வீதகரிவாறு அல்காரான முத்தர்

ததுவ்வன

இயத்தாய் -- முறித்தவனை!

திரிவிக்கிரம! -- திருவாய்க்களை வளர்த்து

உலகங்களை யனத்தருகரினவனை!

திரு ஆய்ப்பாடி -- திரு ஆய்ப்பாடியிலுள்ள

ஜயங்களுந்

பிரானே! -- ஸ்வாமிபானவனை!

தலை -- தலையானது

கிலா -- நிலைத

பொது -- இளம் பருவத்திலே

உன் காதை -- உன் காதை

பெருக்காது -- பெருக்காமல்

கிட்டுத்தேன் -- கிட்டுத்தேன்

பின் நோடர்ந்துவந்தவனவில் எனக்கு தரிப்பாக, கின்காத்தில் கடிப்பைப் பறித்தேறிக்கீட்டு.
 ௨. நன் காழிலிட்ட கடிப்புகளைக் கோதந்தோற்றபயிடுங்கி என்முன்னே எறிந்து போகட்டு.
 அவ்வாறிலே இருந்தான் பசுக்கோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க, அதில் சக்தியவர்க்கும் கோவுப
 டாதபடி மலையைமேத்து. முன்பு சக்திகமென்று சொன்ன கோவர்த்தாமிரிதன்னையே
 குறையாக வெடுத்தது. பகிழ்ந்து. மலையைச் சுமந்துகொடுத்திருந்தவனவில் சற்றுமினாப்பின்
 றிநிலை, “சக்தியவர்க்கத்தினுடைய சக்தினம் பண்ணப் பெற்றேறும்” என்று உகந்து. கன்
 மயிரகாத்து. அந்தக் கல்வாஷத்தில் ஒருபகவின்மேலையாதல், ஓரிடையன்மேலே யாதல்
 ஒற்றுமையினிழாதபடி சகித்து. பகநிறைமைய்த்தாய். “இன்னாநினைபாடி யங்கேயொடுங்க”
 என்கிறபடி. சிவமலை, பகமெடுக்கிறவிடத்தன்னிலேசென்று ஏங்குமெடுக்கக் கலிகையாலே,
 பாக்களை இனையர் மேய்க்குய்ப்படி பண்ணினவனே. சிலையொன்றிறுத்தாய். ஸ்ரீஜகராஜன்
 திருவாருக்கு சுலகமானவிட்டகாய் ஒருவரால் பேர்க்க வெரிக்கமொண்ணாதபடி. அத்
 திதியமாயிருந்துள்ள தொத்தாமன வில்லை முறித்தவனே. திரிலக்கிரமா. இத்தான் இழந்த
 ராஜ்யத்தையிட்டுக்கொடுக்கக்கூக, எல்லை நடப்பாணப்போலே திருவடிகளால் ஸர்வ
 லோகத்தையு மானந்தவனே. திருவாய்ப்பாடிப்பிரானே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஜகங்க
 ளுக்கு ஸர்வப்பரகாத்தாலும் உபகாரகளுனவனே. இப்படி, எல்லார்க்கு முபகாரகளுன நீ
 னன்னுடைய அபேஷிதமாய் செப்பவேணும் கானென்று, முன்பு பறித்தெறிந்த கடிப்புக்
 களை அரிவிதர உதையாகிக்க; அதுகலை விசையாகொழிய; தலைநிலாவித்தாதி, தலை செல்லை
 நிலா, இளம்பருவத்திலே புன்னுடைய காதுகளைப்பெருக்காதே விட்டிட்டுவைத்த வென்
 னுடைய குற்றமன்றோ, உன்னை வெறுத்திறதென்னென்று தன் செய்தித்தாழ்வைச்சொல்லி
 கோவுபடுகருள். ... .. எ.

மு.---என்குற்றமென்று சொல்லவும் வேண்டாகா ணென்னை நான் மண்ணுண்டே
 அன்பற்றுகோக்கி யடித்தும் பிடித்து மனைவர்க்குங் காட்டிற்றிலையே [குக்
 வன்புற்றரவின் பகைக்கோடி வாமன ஈம்பீயன் காதுகளும்
 துன்புற்றனவெல்லாம் தீர்ப்பாய்! பிரானே! திரிபிட்டுச்சொல்லுகேன் மெய்யே. அ.

பதவுரை.

என் குற்றம் என்று—	‘என்னுண் பகுத் றம்’ என்று	என்னை பிடித்துப்—	சுலகு கண்டாடைப் போலே என்னைப் பிடித்தும்
சொல்லவும் வேண்டா கான்—	நீ சொல்ல வேண்டிய கல்லை கான்;	அடித்தும்—	அடித்தும்

பொய் அபிமதம்பெற்று பூர்வானுவதேன்.
 உன் காதுகள்— உன்னுடைய காதுகள்
 தூறல்— துத்துவிடு
 உற்றான்— அசுரிதக்கம்பட்ட
 துன்பு எல்லாம்— துன்பத்தை பெக்காய்

“உன்னுடைய” என்று பாடபாண
 பொது “உன்காதில்” திரிபை இட்டுவிட்டு
 மெப்பே கடக்கப்போய் விடுகிறேன்” என்று
 பொருளாககூடவது.

ஸ்பா. எட்டாய்ப்பாட்டு. எந்தற்றிடுப்பாதி. “ஓ உன் குற்றம் சொல்லி வெறுக்கி
 றது நான் உன் சொல்லிற்றுச் செய்திகள் என்று என் குற்றத்தை சீக்கர்த்தன்சேர, என் குற்
 ரிமேயென்று சொல்லவும் வேண்டா நான்” என்ன; “பின்னா பார்த்துமறம்” என்ன; “உன்குற்
 ருடிலேயேயா” என்ன; “உன்னா நான் என் செய்திகள்” என்ன; என்னை நான்மண்ணு
 ண்டேனாக. பண்ணுண்ணுத வெள்ளை நான் பண்ணுண்டு ஒரு கீழ்த்து. அன்புற்றுமோக்கி.
 ன்நெழிவளைப்போலை வென்றுமடமவாநிறுக்கையிலும் மன்கவதின் டொனென்று பார்
 க்து. அடித்துமீடித்து மனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலையே. மன்க கண்டாய்ப்போலை எங்குப்
 பிடித்தாய், அல்லவான்றிக்கே அடித்தாய், “பாடுகோன் இவன் மன்கநீன்றுமடி” என்று
 வல்லார்க்கும் காட்டிற்றிலேயேயா வென்ன; வன்புற்றலின் பதைக்கோடி வாமண நம்பி. வனிப
 புற்றிலே (ஈ) பாடுகாதிதாயிலே கீழும் பார்புக்குப் பலகபாச பதலன் தவனுடாகுடிமடப
 னும்,கொடுக்கோளால் சிலந்தொண்ட மாரணுபுதலியானகன் இத்தால்-திருவனந்தாழ்
 வாடையாபிக்கையாகக்கொண்டு பெரிபதிருமடிபை தவனுமகன்மென்மடிருமபாடுகுநவனு
 கையானே, லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சொந்தாயுள்வவற்றைச் சீர்த்து வடத்துவல்ல
 னுமாய், க்ருபாகச் செய்தவற்றை நயாயமாக்கவும் வல்லவன்சேர வென்றை, உன்காரு
 கள் நாரும். இராய். நெபென்னுதொல்ல சாடுவன்றுசொல்லிப் பொதுமேயக்கொறித்தான்
 உன்னுடைய காதுகள் தூறுகான். துன்புற்றவைல்லாம் தீர்ப்பாய் ரொனே. ஆபிரகான்
 வர்கன் துக்கப்படுமனையெல்லாம் போக்குமுபகாகனுவனெனென்ன; “ஓ என்ன ஸ்தீதா
 தாம்பண்ணையோண்டி, ‘இவியுன்னே முன்போல் பிடிக்குதல், அடிக்குதல் செய்பேன்’ என்று
 மெப்பாக ஒரு வார்த்தை சொல்லு - நான் சிவிரிக்கைக்கு இவையுடையுள்ளான்; திரியிட்டேச்
 சொல்லுகென்மெப்பே. திரிபாயிட்டிவிட்டவாறே பின்னா மெப்பே சொல்லக்கூடலை
 னென்றிருந்.

... .. அ.

மூ.—மெப்பென்று, சொல்லுவார் சொல்லுக்கருதித் தோடேபுண்டாய் வெண்ணெயை
 கையைட்டிடித்துக் கறைபுரலோடென்னைக் காணவே கட்டிற்றிலையே [மென்ற
 செய்தனசொல்லிச் சீரித்தங்கிருக்கிற சீரிதரா வன்காதுதாரும்

சொல்லை— வாழ்த்தையை

மெய் என்று கருதி — உண்ணாமையாக நினைத்து

வெண்ணெயை— வெண்ணெயை

தொடுப்பு உண்டாய் என்று -- கனவுகண்டு உண்டாய் என்று

கையை பிடித்து— என்னைகையை பிடித்து

கரை— விவரிப்பதற்கு

உரலோடு— உரலோடு

கனவு-- எல்லாரும்தாழ்த்துப்படி

என்கை— வெண்ணெய் திருடாதவென்கை

கட்டிற்றிலையே— கட்டிற்றிலையே?

(என்று அவன் பொன்;)

சிறிதா!— சிறிதா! தயானவனே!

சிறித்து— சிறித்துக்கொண்டு

அங்கு திருக்கல்— என்னிடம் வாராய்
காண்பதம் பண்ணிக்கொண்டு அங்கு
சிறு தாயாநில்

உன் காது தூரும்— உன் காதுகள் துந்து
விடும்;

(ஆதலால்,)

சிறி— இங்கு சிறிது

இக்காரிசைமார்— இப்பெண்கள்

சிறிபாமை— 'கனவுக்காது' 'சுணைக்

காது' என்றிப்படி சொல்லிக்கொண்டிருப்பது

கையில் திரியை— என்னகையி லிருக்கிற

திரியை

இது கிடாய்— உன்காது பெருக்கும்படி

இட்டுக் கொள்கிடாய்.

வயா. ஒன்பதாய்ப்பாட்டு. மெய்சித்தாதி. “திரிவிட்டுச் சொல்லுகைன் மெய்” என்றவாறே, உன் வாழ்த்தை விசுவலீகப்பெய்காது, சொன்னார் சொன்னவார்த்தை கேட்டு என்னை சிவந்திப்பாரொருத்தியவற்றே வென்ன; நான் அப்படி செய்ததுண்டோ வென்ன; மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லுக்கருதி. “இவன் வெண்ணெய் கனவு கண்டான்” என்று சொல்லுவார் சொல்லும் வாழ்த்தையை மெய்யென்று புத்திபண்ணி. தோடுபுண்டாய் வெண்ணெயை யென்று. வெண்ணெயைக் கனவிலே ஜீவித்தாயென்று. தோடுபு- கனவு. கையைப் பிடித்தித்தாதி. என்னைகையைப் பிடித்துக்கொண்டு (க) பாமரன கனவுரலோடு மெல்லாரும் காண்பது என்னைக் கட்டிற்றிலையோ வென்று சொல்லி மந்தஸ்திதஞ் செய்திருக்க. கரை புரலாவது- விவரிப்பு சுற்றணையான வரல். செய்தனைவித்தாதி. இப்படி நான்செய்த குற்றங் களைச் சொல்லி விமரிசம் பண்ணிக்கொண்டு என்பக்கல் வராமல் போதுபொக்கி னி அங்கே ஈருக்கில், பூநீதானே! உன்காது தூருங்கான். அவர்களுக்காகவா இலும் வாவென்ன; அவ்வ வளிலும் அவன் வாராமையாலே, கையில் திரியைபித்தாதி. னீ விரும்பத்தக்க அழகையுடையார் உன் பக்கல் பராவையுத்தாலே உன்னைவிட்டுப் போகாட்டாமல் ஸந்திவிதைகளாய்ச்சித் திற இப்பெண்களானவர்கள், “கனவுக்காது, சுணைக்காது” என்றும்போலே சொல்லிச்

காதுகள்— எங்காதுகொண்டவை
 வீங்கி எரியில்— தடித்து எரியுமாகில்
 காரிகையார்க்கும் — சிமிக்கிற அப்பெண்
 உனக்கும்— திரியிட வந்துகிற்கிற உனக்கும்
 இழுக்குறைய என் — ரோதமென்ன ?
 (என்று அவன் சொல்ல;)
 தாரியாது ஆகில்— திரியிடுகிறது பொரு
 தாகில்
 தலை கொந்திடும் என்று— தலை கோமென்று
 விட்டிட்டேன்— இளம்பருவத்தில் விட்டு
 வைத்த என்னுடைய
 குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றே;
 வர் விடை— எதிர்த்துவந்த 'அரிஷ்டகேமி'
 என்னுமிஷபத்தை

சென்ற— முடித்து
 இன கன்று— இளங்கன்றின் வடிவம் என்ற
 அருவாரம்
 எறித்துட்ட— விளாவாய் என்ற அவர்
 கோல் எறித்துக்கொட்ட—
 இரூபகேசா!— ஸ்ரீஷீகேசமே!
 என் தன் கன்மே!— கனகக்குக் கன்னுறான
 வர்னை!
 சேரியில்— இவ்விடைச் சேரியிலுள்ள
 பிள்ளைகள் எல்லாரும்கூட— எல்லாப் பிள்ளை
 சரூபம்
 காது பெருக்கி— திரியிட்டுக் காதுகளைப்
 பெருக்கிக்கொண்டி
 திரிபவும்— திரியா நிற்கவும்
 கான்பு— கரணுகின்றும்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காரிகையார்க்குத்தயாதி. “காரிகையார்கிரியாபே-காசரில்
 திரியையிடுகிடாப்” என்றவாதே, “சிமிக்கிறகாரிகையார்க்கும், திரியிட வந்துகிற்கிற உன
 க்கும் ஏதேனும் சேதமுண்டோ-என்னுடைய காதுகள் வீங்கியெரியுமாகில்” என்று அவன்
 சொல்லி கைக்கெட்டாதபடி. நிற்க; தாரியாதாகிவிட்டாதி. இளம்பருவத்திலே காதுதப்பெரு
 க்கலாபிருக்க, திரிமுதலானவற்றை யிடுகிறது பொறுதாகில் உன் தலைமேலே கோக்காநின்றா
 மென்று அப்போது செய்யாமல் விட்டிவைத்த வென்னுடைய குற்றமேயன்றே வென்ற
 தன்னை வெறுத்து, பிள்ளையும் விடாதே, சேரிவித்தயாதி. இவ்வூறில் உன்றிருத்தின்பிள்ளை
 களெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவும் காணுகின்றாய்வே என்பதனையே, உன் அதுமதி
 தோற்றநிற்க; ஏர்விடைந்தயாதி. “வப்பசிந்தகாணத்துமாஸ்வின-” என்றொடியெ-காட்
 டுக்குள்ளே உன்னை உலிவதாக எதிர்த்துவந்த அரிஷ்டகேமியாகிற ஷபத்தை காணித்து,
 கன்றுகள் மேய்க்கிற விடத்திலே இளங்கன்றான வடிவைக்கொண்டிவந்து ஓடா என்பதற்கு,
 அந்தக்கன்றை யெடுத்து விளவாய்கின்ற அஸூரன்மேலே பெறிந்து இரண்டுகலைவாயும்
 முடித்து அவற்றின் கையில் அகப்படாதே உன்னை கோக்கித்தந்தவனுய், உன்னைக்கண்டவர்க
 ளுடைய ஸாவேந்திரியங்களைமும் உன்வசமாக்கிக் கொள்ளுகையாலே ஸ்ரீஷீகேசமென்னும்
 திருநாமத்தை யுடையவனாய், எனக்கு (க) தர்ஷபூதனைவசமென்று உகந்து சொல்

பதவுரை.

கடி கமழ் - பரிமாண விசாநின்ற
 பூ முழுலார்கள் - பூக்களானந்த கந்தலை
 யுடைய ஸந்திகள்
 கண் குளிர - தங்கள் கண் குளிரும்படி
 எங்கும் கலந்து நோக்கி - உன்னுடைய
 அவைபவசோபையை எங்குமொக்க ஸமு
 தாய மாகப்பார்த்து
 எண்ணத்துள் - உன்னோடு கலக்கவேண்டு
 மென்னும் சீர்தனில்
 என் மும் இருந்து - என் மும் பொருத்தி
 றிருந்து
 தித்திக்கும் - அவர்களுக்கு போக்பனுகா
 நின்ற
 பெருமானே! - பெருமையை யுடையவனே!

எங்கள் அழகு! - எங்குந் அபிந்த
 மானவனே!
 சகலம் - சகலமான
 பண்ணை கிழிப மரத்திட்ட - கட்டிப்
 பூவுடைய உலகத்து
 பற்பாபா! - பகராமனே!
 உன்ன - உன் அமுத செப்ப
 கனிகள் நருவன் - பழங்கள் கொடுப்பேன்;
 ஒன்றுமே நோவாமே - சற்றும் நோவாதபடி
 காணுக்கு - உன்காணாநுக்கு
 கடிப் பூ இவன் - பூவண்பூவேன்;
 இங்கே வாய்ப் - அதற்கிணைத்து இங்கேவா.
 "கண்ணை" என்கறவிடத்தில் "ஐ"
 என்னுமது சார்பை.

வ்யா. பதிகோட்டாம்பாட்டு. கண்ணைப்பாதி. * இள வாய்ச்சிபர் கண்ணினுள்
 விடவேசெப்து விழிக்குமவனாகையாலே கண்ணைக்குளிரக்கலந்து. உன்னுடைய கண்ணை
 அவர்களுடைய கண்களோடே குளிரக்கலந்து. இத்தால் - கண்கலவியைச் சொன்னபடி.
 எங்கும்நோக்கி. அவர்களுடைய வடிவை ஸமுதாயிப பார்த்து. கடி கமழ் பூங்குழலார்கள்.
 பரிமாணசாமான பூக்களாலே அனந்தபா ரிருந்துள்ள குழை யுடையவர்களுடைய
 எண்ணத்து னென்றுநின்று தீத்திக்கும் பெருமானே. நெருங்குள்ளே ஸ்வகாலமு மிருந்து
 ரஸிக்குமபெரிமோனே. அன்றிக்கே, கண்ணை யென்கறவிடத்தில், யிகாரத்தை அன்புமயாக்கி,
 கடி கமழ் பூங்குழலா ரானவர்கள் தங்கள் கண்குளிரும்படி உன்னுடைய அவையவசோபையைக்
 கலக்கக்கொண்டு எங்குமொக்கப்பார்த்து, உன்னோட்டைக்கவியின் பாராங்களைப்பொண்ண
 அவர்களுடைய அபிமத நுநுபாச என்னவெனவாமல் அதுக்குள்ளே பென்று மொக்க
 றிருந்து அவர்களுக்கு சாதகமபொக்பனுகாதிற்கும் பெருமையை யுடையவனே பென்ன
 றுமாய். எங்களமுதே. எங்களுக்கு சாதகமபொக்பனுகாமாய் ஸத்தாதாயாகவாராயிருக்கிற
 வனே. உலககரிமவதகனான வன்களுக்கும் பரிவரான வெங்களுக்கு முகப்பாம்படி உன்
 கது பெருக்கலுக்கவாடுவனன்; கான் வந்தேமன், ஐ வனக்கு என்னம்புகுநாயென்ன;

நவற்பழங்கொண்டு வைத்தேனவையாணாய் நம்பீ முனையொருசமகனைச்
சாவப்பாறுண்டு சசுடிற்றபாய்தீட்ட தாமோதரோ விங்கேவாராய். ௧௨.

பதவுரை.

வா என்று சொல்லீ— ‘வா’ என்று
சொல்லி யழகுத்து
என் கையை— என்னுடைய கையை
பிடித்து— கிங்கிவப்பிடித்துக் கொண்டு
வலிய— பலாத்காரமாக
காதுல்— என் காதுல்
கடிப்பை— கடிக்கலை
நோவ— நோம்படி.
நிரிக்கில்— நிரிக் இட்டாயானால்
உனக்கு— உனக்கு
இங்கு— இப்போது
இழுக்குறறு என்— சேதமாவதுண்டோ
காதுகள் நோங்கிநீர்— என்காதுகள் நோம்,
(ஆதலால்)
கில்லேன்— (வா)மட்டேன்;
(கான்று அவன் சொல்லு);

நம்பீ!— நூர்ணானாவனை
நாவல் பழம்— (பேசுக்கும்) நாவற்பழங்களை
கொண்டு வைத்தேன் — ஸம்பாதித்துக்
கொண்டிலந்தா வைத்தேன்;
இவை ஆறும்— இவற்றைப்பார்;
முன்— முன்பு
† வஞ்சகமகன்— வஞ்சகையான பேய்ச்சி
சாவ— மாயுப்படி.
பால் உன்நீ— அவன் முலைப் பாலையுண்டு
சுகதி— சுகமானது
இறு— இற்று முடிந்ததுமுற்படி.
பாங்கிட்ட— அவன்மேல் பாய்ந்த
தாமோதராய்— தாமோதரனே!
இங்கேவாராய்

† “வஞ்சகமகன்” என்கிறவிடத்தில் பேசு
ரம் சாதினைய.

வ்யா. பன்விரண்டாய்ப்பாட்டு. வாவித்பாதி. “பற்பலாயாவின்னேவாராய்” என்
றவாரே வாவுண்டுசொல்லி யேன்கையைப் பிடித்து. என்னை வாவென்றுசொல்லியானழகுத்து,
நான் வரக்கொண்டி, என் கையை யுறைக்கப்பிடித்துக்கொண்டி. வலியவேகாதிற் கடிப்பை
நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென். பலாத்காரனோ என்காதுல் கடிப்பை நோம்படி நிரிநி
யிரிவெறியாகில் உனக்கு இங்குச் சேதமாவதுண்டோ, என்காதுகள் நோங்காண், வரமாட்
டேனென்ன; நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தே னினையாணாய் நம்பீ. இவன் வஞ்சகக்காக,
“நீயுக்கும் நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தேன்; இவற்றைப் பாராய் நம்பீ” என்று காட்ட,
அத்தைக்கண்டவாரே வஞ்சகைப்போலே சிற்க, முன்னித்யாதி. முன்பு தன்வயவை
மறைத்துத் தாய்வுபுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பேய்ச்சியைச் சாய்வுபாக முலைப்பாலை
யுண்டு கலிவந்த மேலித்திவந்த சது த்தை முலையுண்டாய்விடாதுண்டு வந்திரொகொன்

புள்ளியுடையது. பஞ்சபாசனம் பன்னிரு மீ.மீ.திற சோலன்
ஆராதவந்தாதி பன்னிரண்டு வல்லாரச்சுதனுக் கடியாடா. கந.

பதனரை.

வார்— இயல்பாகவே சீண்டி. தின்ற
காது— காதானது
தாழ்— தாழ்ந்தபடியாக
பெருக்கி— பெருக்கச் செய்து
அமைத்து— அமைவிடே அமைத்து
மகாக்குழை— மகாசூன்டலங்களை
இல—வேண்டி— சாத்த ஆவையப்பட்டு
சீரால்— சீர்மைபொட்டு
அசோத— பதனரைதர்ப்பாடி
திருமலை— சீர்படு பதியாவல்கைக்குண்டு
சொன்ன— சொன்ன
சொல்— சொல்லுகளானவை
சிந்தையுள்— தம் திருவுள்ளத்தில்
நின்ற— ஸர்வகாலமும் நின்ற
திகழ— விளங்குப்படி
பார்— ஆர்— பூமிப்பாடி மங்கலாந்திரத்தாய்

தொல்— மவ்வாறு விசுவான
அழுவன்— கீர்த்தியை அழைப்பார்
அவ்வா— பூமியில் அழிந்துகொண்டு
மன்னன்— கீர்வாறுகாரன் பெரியாழ்வார்
பதது இன்ன— கார்த்தாய் — கீரவாதி
தவாதச நாமத்தோடு
தொன்ன— அருளிச் செய்தாய்
ஆதக— அருபரிதது முடிபாததாய்
அந்தாதி— அந்தாதிபாஸ
பந்து இன்னம்— இப்பன்னிரண்டு பாசாங்
கனையும்

வல்லார்— அருவல்லவர்கள்
அச்சுதனுக்கு— அச்சுதனை ஒருகாலம்
சூழவனிடாதவனுக்கு
அப்பார்— அந்தாங்க சிங்காராவர்.

வ்யா. வாரித்பாதி. மவ்வாறுமே பொழுதுசீண்டுகாதுவேண்டிவரும்படியுடையது. கட்டி. வேபாஸத்து, மகாக்குழை சாத்தவேண்டுமென்றாசாப்பட்டு. சீராலித்பாதி. சீர்மைகுன்
முதலி. மகாராதைப்பொட்டி. திப்பெருபாஸாவன்குத் துரித மச்சொன்ன சொல்லுகளானவை.
சீந்தையுள் நின்று திகழ. தம்முடைய திருவுள்ளத்தினுள் வே ஸர்வகாலமும் நின்றவிவங்க.
பாராதித்பாதி. பூமியிலுள்ளாருடைய ஸ்ரீதபங்கன் கிழையுடைய பசுபதான புகழையுடைய
யாய்க் திருப்பதுதலுக்கு கீர்வாறுகாரன் பெரியாழ்வார். பன்னிருமாரித்பாதி. வைஷ்
வைசிற்கமான திருநவாதசாமங்கசொட்டு. மருளிச்செய்தாய், அருள அருபரிதாக்க
சுருக்கு ஒருகாலம் தீர்த்திபிறவாதே பென்மே ஸாமபேஷிக்குப்படி. கீர்திரப போக்பமாயிருந்
கிற அந்தாதிபாஸ விவை பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிப்பாயமாக வல்லவர்கள். அச்சுத
னுக்கடியாடா. ஆச்சுதனை பொருகாலம் சூழவனிடாத மவ்வாறுவனனுக்கு அருவாத கீர்
சிங்கார பாசாங்கப்பெறுவர்.

பெரியதீபர் திருவடிகளை சரணம்.

மேன்மையாகிய பொருத்தது. அதுக்கு வெண்டு முபகாணங்கனையும் வையாதத்தினை வைத்து நாடவாணென்றாழ்தல், அவன் இசையாதவள்ளிலும் விடாநெதிர்ப்படுத்தித்து, அவ்வயட இன்று திருமஞ்சளம் செப்பவேண்புன தீஹுவையு மவனுக்கறிவித்து, திருமஞ்சளம் செய்தால் பின்பு திருமேளிக்காலங்காமாகச் சாத்துவகக் குறுப்பானவைபாகத்தான் தீதடிவைந்த அங்காகாநிகளையும் காட்ட இசைத்துவருகைக்குடாக அவனுக்கு அபிமதமான அபூபவலாமி களைபும் முன்விட்டு அவன்பக்கல் தளக்குண்டான ஸ்கேஹாதிகளையும் சொல்லி, * புழுதி யனைந்த மொன்மேளிகாண நான் மிகவும் கிருமபிரிநுப்பன், ஆனாலும் கண்டவர்கள் "நாரு த்தி பிள்ளைவார்த்தப்படிபென்" என்று பழிப்பார்கள்; அவ்வனவையுமன்று. புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிறபடியைக் காணில் உனக்கபிமதமான நற்பிள்ளைப்பிராட்டி. சிறிக்குர், என்றாற்போலே சிலநற்றைச் சொல்லியும் அவனைவருத்தி யுடன்படுத்தி மஞ்சளமாட்டின பாகாதத்தையும் தாழாதுபயிர்க்க வாசைப்பட்டு, பாவநாயகர்ஷத்தாலே ததவஸந்தாபங்கா யக்கொண்டு அநான் அப்போது பேசின பாசாங்களைபெல்லாம் தத்தாலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பேசி, அவனை மஞ்சளமாட்டிகையாகிற நலந்தைத் தாமுமதுபயித்து நற்பந்தா கிறு நித்திருமொழியில். ... *
 ... *
 ... *
 ... *

மு.... வெண்ணையனைந்த குணங்கும் விளையாடு புழுதியுங்கொண்டு
 திண்ணைனவிவ்விதா வுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்க நாளுட்டேன்
 எண்ணெய்புளிப் பழங்கொண்டிங் கெத்தனைபோது மிருந்தேன்
 நண்ணலரிய பிரானே! நாரண! நீயாட வாராய். க.

பதவுரை.

வெண்ணெய் அளித்த — வெண்ணெயை	எண்ணெய் [என் னெய்]— (எ ன் உட ள் ளில்
அளக்கையாலுண்டான	பூசுநகக்கு உரிய) எண்ணெய்க்காபாபுந்
குணங்குள்— முடையாற்றத்தையும்	புளிப் பழம்— அத்த எண்ணெயைக் கழற்று
விளையாடு — விளையாடுகையாலுண்டான	வதற்குப் புளிக்காப்பையும்
புழுதியும்— புழுதியையும்	கொண்டு— கையில் கொண்டு
கொண்டு— கொண்டு	இங்கு— இவ்விடத்தில்
இவ்விதா— இன்றியவில்	எத்தனை போதும்— நெடும் போதாக
உன்னை— உன்னை	இருந்தேன்— இராகின்றேன்;
தேபத்து— தினவால் உடம்பைப் படிக்க	நண்ணல் அரிய— ஸ்வயந்தந்தால் ஒருவர்க
பிலே தேய்த்துக்கொண்டு	சும் கிட்டவொண்ணுத

... நிறுவனத்தின் அங்கமாக இருப்பதால், எவ்வளவு
 பி.பெ. வெண்ணொப்பை முழுக்க விருத்தகளைந்து அமுது செய்கையாலே திருமேனி யெங்கும்
 வெண்ணெய் முடையாயிறே விருப்பது. வினாயபுழுதியும். அதுக்குமேலே வினாயாடப்
 புக்கால் புழுதியிலேயேயிருந்து அனைத்துவினாயாடுகையாலே அந்த வெண்ணெய்ப்பசைபோ
 டே திருமேனியெங்கும் புழுதியும்பற்றியேறே கிடப்பது. கோண்டு இப்படி வெண்ணொ
 யனைகையால்வந்த குணங்கூற்றத்தையும் வினாயாபுனபோதைப் புழுதியையும் கொண்டு.
 திண்ணென. தின்னியதாக- நிச்சயமாக வென்றபடி. இவ்விராவித்யாதி. இந்தாத்ரியில்
 உன்னை கண்டு தியாலே உடம்பைப் பரிக்கையிலே தேய்த்துக்கொண்டுகிடக்க நான் ஸ்வஸ்தி
 போன். திண்ணென- ஒட்டேன். நிச்சயமாக வுன்னை யிப்படி. கிடக்கலொட்டேன், நான்
 நிராட்டியேவிதிவேனென்ன; எனக்கு குளிக்கைக்கு வேண்டியவை கொண்டுலந்தாயோ வெ
 ன்ன; எண்ணெயித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு முன்னுறச்சாத்துகைக்கு என்னெய்க்காப்பும்,
 பின்பு அது கழுத்துகைக்குப் புளிக்காப்பும் கொண்டு அநேகம்போதில்லையோ இங்கே நானி
 ருக்கிறேன். நண்ணலியிராணே. ஸ்வயத்தத்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டலொன்றாத வுபகா
 கணவனே. நாரண. மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் பாகசகமான திருநாமரிதே யிது.
 நீர்நாமரிலேயேயிறே விருந்துக்கிப்போதுகோக்கு. நிராடவாராய். ஒட்டேனென்று ப்ரேமந்தா
 லே சொன்னாலும் உபகரணங்களை முன்னிட்டாலும் ப்ரயோஜனரில்லையே, நீவந்தாலேயே ப்ர
 யோஜனமுள்ளது; ஆளபின்பு, நீராதவாவேனுமென்றபேசுதிக்கிறான். ... .. க.

மூ.—கன்றுகளோடச் செலியிற் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
 தென்றிக்கேடுமாகில் வெண்ணெய்திட்பி விழுங்குமா காண்டன்
 நின்றமாமாயம் சாய்த்தாய்! நீ பிறந்த திருவோணம்
 இன்று நீ கோடவேண்டுமென்பீரா னோடாதேவாராய். உ.

பதவுரை.

கன்றுகள்— கன்றுகளானவை

மூ — வெருண்டோடுப்படி.

செவியில்— அலற்றின் காதுகளில்

கட்டெறும்பு— கட்டெறும்பை

பிடித்து இட்டால்— பிடித்து விட்டாயாகில்

தென்றி— ஒன்று போனவழி ஒன்று போகா

மல் இதறி

விழுங்கும் ஆ— விழுங்கும்படி

காண்பன்— காண்பேன்; [காணாட்டேன்
 என்றபடி.]

[கன்றுகள் இதறி ஒடிப்போனால், பசுக்
 கறவாதாகையால் பால் கிடைக்காமற் போக
 வே உனக்கு ஜீவகமான வெண்ணெய் குறை
 ந்து விடும் என்று கருத்து.]

நீ நீர் ஆடவேண்டும்— நீ திருமஞ்சனம் | போகாமல்
கொண்டருள வேணும்; வாராய்— வந்தருளவேணும்.

வயா. இன்பம் பார்ப்பாதி. கன்றித்தாதி. இவ்வழைக்கச்செய்தோரும் வாராதே, லீலாபாநுபந்தின் கன்றுகள் வெருண்டோடுகிறது காண்கைக்காக அவற்றின் செவியிலே கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட அத்தைக்கண்டு சொல்லுகிறான்;— கன்றுகள் வெருண் டோடும்படியாக அவற்றின் செவியிலே முதியக்கடிக்கும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திடடால். தேன்றியித்தாதி. வெருண்டு ஒன்றுப்போவவழி ஒன்றுப்போகாதே சிதறி, காணவொன்றாத படி ஒடிப்போய்விடுமாகில். வேண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமாகாண்பன். வெண்ணெயிலுண் டான விருப்பத்தாலே அத்தைத்திரட்டி பிஞ்சுது சீவிழுங்குப்படியைக்காணக்கடவேன். கன் றுண்டாலுள்ளோ பசு கறக்கலாவது, பசு கறத்தாலன்றோ பாலுண்டாவது; பாலுண்டாய் வெண்ணெயுண்டாகவேணும், ஆகையால் உன்னுடைய ஜீவாந்திரம் குறையாபுகுறிதெ ன்கை. நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய். † ஓராச்சிதனுடைய அடிசைக்கையைப் போக்குகைக்காக நிலைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கவொன்றாதபடி நெருங்கிநின்ற மரமயங்களை மறுபாடுருவ எய்து சாய்த்தானே. நீ பிறந்த திருவோண மின்று. நீ பறந்த திருவோணங்குத்தாய்கா ணின்று. இதுதான் வைஷ்ணவ நகந்தர மாகையாலும் அவதாரத்தாங்களிலே இந்த நகந் தராவய முண்டாகக்கூடுகையாலும் தர்மவையத்தையப் பற்றச்சொல்லுகிறது. நீ நீராடவேண் டும். நிறந்தானைக்கும் குளியா திருப்பாருண்டோ; (க)லர்வதா சீயின்று திருமஞ்சனஞ்செய்ய வேணுமென்ன; “ மாட்டேன் ” என்று ஒடப்புக்கவா நே எம். பிராளுடாதேவாராய். என் னுடைய நாயனே! ஒடலாகாது காண், வாராயென்கிறான். ... .. உ.

மூ.—டேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையு நிர்வாதேன்னெஞ்சம்
ஆய்ச்சியரல்லாரும் கூடியவழைக்கவு காண்முலைதட்டேன்
காய்ச்சின நீரோடு டேய்லிக் கடாய்த்திற ஸ்ரீத்துவைத்தேன்
வாய்த்த புசுமணிவண்ண! மஞ்சமடை நீவாராய். 16.

பதவுரை.

பேய்ச்சி— புதறையின்

முலை— முலைப்பாலை

உண்ண— அவன் மானும்படி நீ அமுது

ஆய்ச்சியர் எல்லாரும்— இடைச்சிக் சொல்

லாரும

கடி— ஒன்று சேர்ந்து

நீர்— நீரித்தத்தை

கடாரத்தில்— திருமஞ்சளத் தாழியிலே

பூரித்து வைத்தேன்— நிறைத்துவைத்தேன்;

நீ வராய்.

வியா. மூன்றாட்டி. பேய்ச்சியித்யாதி. “வஞ்சனையால்வந்த பேய்ச்சி” என்ற கிறிபடியே. தன்வடிவை மறைத்து என்வடிவைக்கொண்டுவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை அவள் முடியுமடிய புண்டமைகண்டிருக்கச்செய்தே. பின்னையும் நிலுவாதேன் னெஞ்சம். இத்தைககண்டால் அஞ்சியோடவேண்டியிருக்க, பின்னையும் என்னுடைய நெஞ்சானது உன்பக்கல் ஸ்நேஹமடியாக (க) தரிக்கமாட்டாதே. ஆய்ச்சியரெல்லாரும் கூடியழைக்கவும். பேய்ச்சி படடுக்கிடக்கிறாடியையும் நீ அவன்மேலேயிருந்து முலையுன்கிறபடியையும் கண்டு, இடைச்சிகவெல்லாரும் (உ) பீதைகளாய்க் கூப்பிடச்செய்தோபும் நானஞ்சாமல்வந்து உன்னை யெடுத்து முலையைத்தந்தேன். இப்படியன்றோ எனக்கு உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹம்; ஆன பின்பு நான்மொன்னது செய்யவேணும் காணென்கை. காய்ச்சினகீரித்யாதி. உன்னுடைய திருமேனிக்கு நுகுனாமக நெல்லையோடே காய்ச்சின திருமஞ்சளத்தைக் கடாரத்திலேபூரித்து வைத்தேன். வாய்த்தீவிரித்யாதி. பேய்ச்சியுடைய வஞ்சகையிலே அகப்படாதே அவளை நிரஸித்து உன்னோடும்கேத தருகையாலே நன்றான புகழையுடையனும், அதுபலிப்பார்க்கு ஆக ர்ஷகமாம்படி. நீலரத்தம்போன்ற வடிவையுமுடையவனே. மஞ்சளமாட நீவராய். பாணிக்கத்துக்கு மாசேறிற்றற்போலே உன் திருமேனியில் வந்தேறியான புழுதி முதலானவை போம்படி திருமஞ்சளம் செய்யலாமேனும். ... ..

மு.—கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து

வஞ்சகப்பேய் மகஞ்ச வாய்முலைவைத்த பிரானே!

மஞ்சளும் செங்கழுநீரின் வாசிகையு நாறுசாந்தும்

அஞ்சனமும் கொண்டேவைத்தே ஸழகனே! நீராவராய் ஓ.

பதவுரை.

கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய

புணர்ப்பினில் வந்த— ப்ரோணையினால் வந்த

கடிய— கந்தரமான

சகடம்— சகடாஸ்தான

உதைத்து— திருவடிகளால் முறித்து

வஞ்சகம்— வஞ்சகையையுடைய

பேய் மகள்— பூதையானவள்

செம் கழுநீரின் வாசிகையும் — செங்கழு

நீர்மாலையும்

நாறு— கஸ்தூரி, பனி நீர் முதலியவற்றால்

பரிமளியாகின்ற

சாந்தும்— (கலவைச்) சந்தமும்

அஞ்சனமும்— (திருக்கண்களுக்குச் சாத்த)

அஞ்சனமும்

கொண்டு வைத்தேன்— ஸம்பாதித்துவைத்

அவன் முடியிலே உன் திருப்பவன தனைவைத்து உன் வுபகாரணவன். சகடாஸ-
ரன் நகரிலும் புதனைநகரிலும் அகப்படாமல் உன்னை சேர்க்கத்தக்க வுபகாரணவனன்
றேவென்கை. மஞ்சளூழித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு கிறம்பெறா சாத்துவாகக் கீடான
மஞ்சளும், உன் திருமுடிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க செங்கழுநீர் வாகிவையுள், உன் திரு
மேனிக்கதுஞ்ஞாம்படி. ஆறிக்குளிர்த்து மணத்திருக்கிற சாத்தும், உன்னுடைய திருக்க
ண்களுக்குச் சாத்துவாகக்கீடான அஞ்சநமும் கொண்டுவந்து வைத்தேன். அழகனே நீரட
வாராய் இவைபெல்லாம் மிகையாம்படியான வழகையுடையவனே! உன்னுடைய தோன்று
ம்படி திருமஞ்சரம் செய்ய வாயேனும். ... .. ச.

மு.—அப்பங்கலந்த சிற்றண்டி யக்காரம் பாலிற்கவர்து
சொப்படகான் சுட்டுவைத்தேன் தின்னலுறத்தியனம்பி!
செப்பிள மென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச் சிரிப்பர்
சொப்பட நீராடவேண்டுஞ் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். இ.

பதவுரை.

சும்பி!— பூர்ணானவனே!

நான்— தாயான நான்

அப்பம் கலந்த— அப்பத்தோடே சேர்க்க

சிறு உண்டி— சிற்றுண்டியை

பாலில்— பாலிலே

அக்காரம் கலந்து— சீ கருப்புக்கட்டியை இட்

பே பிசைத்து

சொப்பட— நன்றாக

சுட்டு வைத்தேன்— பக்வமாக்க வைத்தேன்

தின்னல் உறுதியால்— அவற்றை அழுது

செய்ய சிறுப்புற்றி. சந்தையாகல்

சொப்பட— நன்றாக

நீர் ஆடவேண்டும்— திருமஞ்சரம் கொண்

டருள வேணும்;

(சீ கீராடா திருந்தால்,)

செப்பு— செப்புப் போன்ற வாகி வேர்த்தை
புடைந்தாய்

இள— இளையதாய்

மெல்— மீதுவான

முலையார்கள்— முலையாபுடையவர்கள்

சிறு— தோற்றின சேபாஷிதங்களை

புறம்பேசி— காணுதலிடம் உள்ளே சொல்லி

சிரிப்பர்— பரிஹஸிபா சிப்பர்கள்;

பிரான்!— நாயனே!

சோத்தம்— உன்னைத் தொழுகிறேன்;

இங்கேவாராய்— (அலர்கள் பரிஹாஸத்
துக் கிடாறுப்படி) இங்கே வரவில்லையாம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அப்பமித்யாதி. அப்பத்தையும் அத்தோடே சேர்க்க நிற்

மூ.—எண்ணெய்க்குடத்தைபுருட்டி யினம்பிள்ளை கிள்ளியெழுட்டிக்
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யுப்பிரானே!
உண்ணக்கனிகடருவ னெலிவடலோத நீர்போலே
வண்ணமழகியாம்பி! மஞ்சனமட ி வராய் ங்.

பழுவரை.

எண்ணெய்க்குடத்தை-எண்ணெய்க்குடத்தை
உருட்டி— உருட்டியும்
இளம்பிள்ளை— (அங்குகிற) சிறுப் பிள்ளையை
கிள்ளி எழுட்டி— கிளிட்டிக் கூப்பிடும்படி.
பாசுக் கிள்ளி எழுத்திருக்கச் செய்தும்
கண்ணை— கண் இமைமைய
புரட்டி விழித்து— அகவாய் புறவாயாகப்
புரட்டி விழித்து [அப்பூச்சி காட்டி
என்றபடி.]
கழகண்டு— இப்படி. பொறுக்க முடியாத
நிப்புக்களை
பெர்புர— செய்வா நின்ற

பிரானே!— வந்ததாநே!
நண்ண— நீ புஜீர்கும்படி.
கணிகள் தருவன்— பழங்கள் கொடுப்பேன்;
(ஆளபின்பு.)
ஒலி— கொஷியா சிறு
கடல்— ஸமுத்தத்தின்
ஒதம்— திரைக் கிளப்பந்தையுடைய
நீர்போலே— ஜலம்போலே
அழகிய வண்ணம்— அழகிய நிறத்தை
புடைய
நம்பி!— டூன்னே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எண்ணெய்க்குடத்தை. அகத்திலுள்ள கொல்லாருள் அக்யபா
சாம்படியாக எண்ணெய்க்குடத்தை புருட்டி. அத்தை யிறைப்பார் வழிப்பாராய்க்கொண்டு
வ்யாருலப்பாடாநிற்கச்செய்தே; இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுட்டி. அத்தையிட்டிங்கே யோடிவா
வெண்டிடும்படி.-கிடந்துறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைத் தேவெறித்தாநிப்போலே கிளிட்டிக்கூப்பிடும்
படியாகக் கிள்ளியெழுட்டி. கண்ணைப்புரட்டிவிழித்து. அருகுநின்றவர்கள் முகத்திலே “அப்
பூச்சி” என்று கண்ணினிமைமைய அகவாய் புறவாயாகப்புரட்டி விழித்து. கழகண்டு செய்யும்
பிரானே. இப்படி துள்ளதறமான தீப்புக்களைச் செய்யும் ஸ்வதந்தரானவனே. ஒருத்தர்
பிரானே. இப்படி துள்ளதறமான தீப்புக்களைச் செய்யும் ஸ்வதந்தரானவனே. ஒருத்தர்

எம் பிரானே!— என் நாயனே!

பிறந்தது முதலாக — நீ பிறந்தவன்று
தொடங்கி

கறந்த— ப்ராப்தகாலங்களில் கறக்கப்பட்ட

நல் பாலும்— நல்ல பாலேயும்

தயிரும்— தயினாயும்

கடைந்து— கடைந்து

உறி மேல் வைத்த — உறி மேல் வைக்கப்
பட்ட

வெண்ணெய்— வெண்ணெயையும்

பெற்று அறிவேன்— நான் பெற்றதேவிலே;

சிறந்த உல்தாய்— “ பிள்ளைமேல் குற்ற முண்
டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிக்க
பரிதியை யுடைய தாயானவள்

அலர் தூற்றும்— பழி தூற்று நின்றாள்”

என்பதனால்— என்று உலகத்தார் சொல்லு
மத்தைப்பற்ற

பிறர் முன்னே— அபலார் முன்பு

மறந்தும்— ஞாயகம் தப்பியும் கூட

உடையாட மாட்டேன்— வாய்விடமாட்டேன்;

மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. கறந்தவித்யாதி. ப்ராப்தகாலங்களிலே கறந்த. நல்லபாலும். நன்மையாவது நாழியும் உழக்குடையோருகை. தயிரும். அந்தர்பாவிடிலேபுறந்ததாயிரும். கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய். அப்படி யிருந்துள்ள தயிரைக் கடைந்து நாழியிலே சேர்த்து உறிமேலேவைத்த வெண்ணெயும். பிறந்ததித்யாதி. நீபிறந்தவன்றுதொடங்கி, என் நாயனே! இவை நான் பெற்றறியேன். சிறந்தவித்யாதி. குற்ற முண்டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிகவும் ஸ்நேஹிதியான தாயானவள் தான் பழிதூற்றுநின்றானென்று லோகம்சொல்லு. மத்தைப்பற்ற அந்மாருடையமுன்பு அபுத்தியூர்வகமாகவும் வாய்விடமாட்டேன். மஞ்சன மாடநீவாராய். இப்படி உனக்கு ஸ்நேஹிதியான வெனக்கு பரியமாக நீ மஞ்சநமாட வர வேணும். ... ..

மூ.—கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து

பின்னுடங்க்தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண் டாட்டினாய்போலும்.

நின்றிறத்தேனல்லே னம்பி! சிபிறந்த திருந்னாள்

நன்று நீ நிராடவேண்டும் நாரணுவோடாதேவாராய். அ.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கண்ணினைத் தபாதி. கன்றுகள் மேய்க்கப்போனவிடத்தே வெருண்டு துள்ளியோடுமது காண்கைக்காக ஒருகன்றை வாலிலே ஓட்டிவைக்கட்டி, உன்னை நலிகைக்காகக் கன்றுகளின் கதிலே கவசிக்கத்து சிந்ததோர் ஆவாயானகன்றைத் துணிலாகக் கொண்டு ஆவாயான விளாவினுடைய பழங்கன் உதிரலெறிந்து. பின்னித்தாறி. அதுக்குப் பின்பாக வேலுச்சென்று ஒருபாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டிவெய்தான். நிமிப்போது சொக்கிற தம்பால் அவனையும் செய்தாயாக நான் கேட்டதுங்குடுகிறே. துடர்ந்தென்பது - (1) கதிகாசிபாப், சென்றென்றபடி. கின்னித்தாறி. உன்புடிகளெனக்கொன்றும் தெரிகுமதிலே. அதுபிடிக்கிடு. கீழிந்த திருநன்னூள். கி யவதரித்த விலக்கினமாத திரு நகரத்தாங்காணின். நன்னூ கீ ரீரடவேண்டும். கன்றுக கி திருநெஞ்சம செய்யவேண்டும். ஒருநாளும் ரீரடாதாரும் சிறந்தநாளில் ரீரடாநாளிலாவே. நாரண லோடாதேவாகாய். ஸர்வாத்மர்க்குரோகிம் ஒழிக்கவொழிபாந ஸம்பரதத்தாது புடையவனே! என்னுடைய சொல்லையுந்து ஓடலாகாதான். வாயாம். 21

மு.—புணித்தொழுவின்முக்குப் புழுதியனைந்த பொன்மேனி
காணப்போது முகப்ப னாகிலுங்கண்டார் பழிப்பர்
நாணெத்தனையுமிலாதாய்! கற்பின்னை காண்கிரிக்கும்
மாணிக்கமே! என்மணியே! மஞ்சனமட சீவாயம். க.

பதவுரை.

புணித்தொழுவின்— பகக்கோயைத்
துத் திறந்து விடும் தொழுவிலே
புக்கு— பாவேசெத்து
புழுதி அனைந்த புழுதியை அனைந்த
பொன் மேனி— பொன் போன்ற திரு
மேனியை
காண— காண்கைக்கு
பெரிதும்— மிகவும்
உகப்பன்— விரும்பியிருப்போன்;
வகிவு— நாணுகர் திருந்தாலும்

பழிப்பர்— (“ ஒருத்திபின்னை பெற்று
வளர்த்தபடியென!” என்று) ஏசுவர்கள்;
எத்தனையும்— சற்றேனும் [துளிகூட]
நான் இலாதாய்— வெட்க மில்லாதவனே!
கற்பின்னை— கற்பின்னை யானவன்
காணில்— உன் உடம்பைக் கண்டாளாகில்
கிரிக்கும்— சிரிப்பா கிற்கும்;
(ஆதலால்,)

என்— எனக்கு
மாணிக்கமே!— மாணிக்கம் போன்றவனே!
மணிபே!— மணிபோன்றவனே!

யிருப்பான். ஆகவே கண்டார் டட்டடா. காணுக்குத்தாலும் உனதுகண்டவர்கள் “ஒருத
 தி பிள்ளை பெற்றுவளவந்ததாடி பென்!” என்று ஏசுவர் உன். காணெத்தையுமிலாதாய். ஏகதே
 சமும் வஜ்வஜ்வில்லாதவனை. கற்பின்னைகாணிற் சீரிக்கும். நீ புழுவும் உடம்புமாரிக்குற
 படிபை உட்பின்னை காணாமாநில் மைத்துனமையிலே சிரிக்கும். காட்டார் பழிக்கு அஞ்ச
 கிறமாத்மேய், கற்பின்னை சிரிப்புக்கு வஜ்வஜ்வைண்டாவோ. நீ அதுசெய்யாதொழிகிறதா-
 திர்லஜ்வஜ்வைபாவிதேபென்று கருத்து. மாணிக்கமேயெம்மணியே. வாடிவழக்கு ஒன்றே
 உபமாநமாவதொன்றில்லாமையிலே அங்குமிக்கும் கதிர் பொறுக்குகிறான். மாணிக்கம்
 போலேயும் மாகநம்போலேயுமிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனை பென்னை. மஞ்சனமாட நீ
 வாராய். இப்படி யிருக்கிற ஏன் திருமேனியில் வந்தேறியான அழுக்குக் கழித்து விளங்கும்
 படி திருநாஞ்சனமா. வாவேனும். ... .. 30.

அ. நிகாந்தில்- இத்திருவொழி சுற்றாந்து பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறது.

மூ.—கார்மலிமேனிநிந்துக் கண்ணபிரானேயுசந்து

வார்மலிகொங்கையசோல்த மஞ்சனமாட்டியவாற்றைப்

பார்மலிதொல்புதுவைக்கோன் டட்டர்பிரான் சொன்னபாடல்

சீர்மலிசேர்தமிழ்வல்லார் தீவியையாதுமில்லோ. ம.

பதவுரை.

கார்— நீர் தொண்டெழுந்த காளமேகத்திற்
 காட்டில்

மலி— மிகுத்திருந்துள்ள

மேனி நிறம்— திருமேனி நிறத்தை யுடை-
 யனுவ

கண்ண பிரானே— கண்ண பிரானே

உகந்து— ஆகரித்து

வார்மலி கொங்கை— கச்சி லடங்காமல்
 விழ்முட்படியான முலைவையுடைய

அசோதை— யசோதையானவன்

மஞ்சனம் ஆட்டிய— நீசாட்டிய

ஆற்றை— பாகாததை

பார் மலி — பூமியி லடங்காத வற்றந்தை
 புடையதாய்

தொல்— பாகாதமான

புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு

கோன்— நிர்வாஹகரான

பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்ததாய்

சீர் மலி— லக்ஷணங்களமைத்ததாய்

செம் தமிழ்— செந்தமிழா யிருந்துள்ள

பாடல்— (இப்)பாடலை

வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்

தீவினை யாதும் இலர்— தீவினை பொன்று

மில்லாதவர்கள்.

பகவதே, நம: களால் திறந்திருக்கிற வெண்ணுதல். சேந்தமிழ். ஆர்ஜிவபுத்தமான் தமிழ்.
அதாவது- சபதத்தி னுடைப பரஸுநைதபாலே உள்ளில் கெடக்கிற அந்தார் தானே பாகாசிம்
குர்ப்பு யிருக்கை. பாடல். பா. நெகன். வல்லார். இவற்றை ஸாபிபாயமாகவல்லவர்கள்.
தீவினையா துமிலகே. திகிலையொன்று மில்லாதவராவர். அவர்களுக்கு ஒரு அன்கர்மங்களுமி
ல்லை யென்கை. ... .. ம.

பெரியஜீயர் நிருவடிக்கே சரணம்.

அடி வரவு.—வெண்ணைய் கன்று டேய்ச்சி கஞ்ச னப்ப மெண்ணைய்
கறந்த கன்றினை பூணி கார் பின்னை.

—(8)—

அ. - திருமொழி. கக - க்ரு, பாட்டு- கசக.

அ. “ எல்லாம் தெய்வநகை யசொதை பெற்றானே ” என்கிறபடியே அவதார
ஸாஸ்யமே தொடங்கி இவ்வவதாரசேஷ்டி, ௩ ஸாஸ்யமல்லாம் தானே முற்றுப்பாக வதுபலித்த
யசொதைப்பிராட்டி, அவனுடைய அவதாரத்தின் பெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்யாகுண
மாக அவன் அவனை “ மந்திரஸாஸ்யமாய் ” என்று அர்த்தித்து, அவன் அதுக்கிசையா
ஸாஸ்யமே அநேக பாகானே அநுஸரித்து உடன்படுத்தி மஞ்சளமாட்டித் தலைக்கட்டின
வந்தாரம், அவனுக்குத் திரைக்குழல்வாகுவதாக உத்யோகித்து அவன் மீணங்கியோடாமல்
இரைந்து கிற்றைக்காக, லோகத்தில் கிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாகுவார், அவர்களை வசப்
படுத்துகக்கூடாது மந்திரம் சொல்லுமாபோலே, இவனுடைய பால்யாகுணமாக “ அக்
காதாரப் குழல்வாரவா ” என்று பலகாலு மிவன் செவிகேட்கச் சொல்லிச் சீராட்டிக்கோ
ண்டிருந்து திருக்குழல்வாரின பாகாதத்தையும் தாமதப்பிக்க வானைப்பட்டு, பாலநாபகர்
ஷத்தாலே ததவஸ்த்தாபகரார்த்தகாண்டு, தற்காலம்போலே தாம் அவனைக்குறித்து அப்பா
சாயக்கோச சொல்லி, திருக்குழல் வாகுணையாகிற எளத்தை யதுபவிக்கிறார். ... .. *

மு.—பின்னைமணுளனைப் பேரிற்கிடந்தானே

முன்னையமரர் முதற்றனி வித்தினை

என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட

முன்னையவர்க்கு தமல்வாயாய் தாராய்

என்னையும்— என்னையும்

எங்கள் குடிமுழுது— * எழாட்காலும் பழிப்
பில்லாத எங்கள் குடியி ஓன் னா ரெல்லாநாயும்

ஆள் கொண்ட— அடிமை கொண்ட

மன்னனை— ராஜாவானவரை

வந்து— அருகே வந்து

‡ குழல்வாராய் அச்சாக்காய்

வாராய். முதற்பாட்டு. பின்னைமனனுனை. நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனுனை
வனை. இவ்வவநாதத்துக்கு பாதாநமனுனி யிலனிறே. மேன்மைக்கு னுப்பெய்தியென்னுபா
போலேயிறே நீர்மைக்கு இவருக்கு வல்லபனென்கருதும். பேரில் கிடந்தினை. அதுக்கு ரிடிலே
ஒரு கீர்மையிறேயிது. அவதார லெனலப்பம் போலன்றிறே அர்ச்சாவதார லென
லப்பம். “கொம்பினார் பின்னை கோலங்குதற்கேறுகொன்றன் - தெந்திருப்பெருநர்
மேவு மெம்பிரான்” என்கையாலே - பின்னைக்கு மனனுனை துக்கும். பேரில்கிடந்துக்கு
மொரு சேர்த்தியுண்டிறே. நற்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமொட்டி புனாந்து, பின்பு அவனோ
டேகூடவந்து கண்வளர்த்தருளிறுத் திருப்பெரிலேபோலே காணும். முன்னையமாநித்பாதி.
கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கெதிர்த்தட்டான மேன்மைபாடுகொல்லுதறுது.(க) “11” ௭ ௭வெ-
லாய்யுலுவி லெகாடு” என்கிறபடியே பகவதருபவத்துக்கு முற்பாடான நித்பஸ-
நிகளுக்கு சேஷிதிலேபந்தாநதும் அவர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு(2) தாரகாதிகளுக்குப்
தானே ஹேதுவானவனை. என்னையும்நித்பாதி. நன்னைப் பரிந்தன் ௨. வேறுகாதவென்னை
யும் * எழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள் குடியி ஓன் னா ரெல்லாநாயும் வல்லபா தாராயான
வடிமைபாடுகொண்ட. மன்னனை. ராஜாவானவனை. வந்து குழல்வாராயக்காக்காய். இது சிறுப்
பின்னைகளைக் குழல்வாராயர் சோட்டாகச் சொல்லும் பாசாய். மாதுவனித்பாதி. நீர்மைப்பூர்
பின்னைமனனுனை ஏற்றிப்போலே, மேன்மைக்கு னியபெய்யானவனாடப குழல்வாராய் வரும்
காக்காய்.

‡ இதிலும் பின்னைகளைக் குழல் வாராயர்
சோட்டாகச் சொல்லுதறு பாசாய். மேலில் “ உத்
தன் பேகி கியோமுததிரியாதே ” என்றும், “ பின்
டத்திரையும் பேய்க்கிட்ட கிசோறு முண்டறகு
கேண்டி கியோமுத் திரியாதே ” என்ற மருகிச
செய்ய மையால் காததை கொக்கிச் சொல்லும் பாசா
மென்று கொன்னவேனும்த. “ ஆக்காக்காய் ” என்
பது வ்யாகஹாரிசச் சொல்லு.

௭. -- பேயிள்முலைபுண்ட பின்னையிலன் முன்னம்

மாயச்சகடு மருது மிறுத்தவன்

காயாமலர் வண்ணன் கண்ணன் கருங்குழல்

தூய்தாகவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

புதுமட்டு—பயலார் ஜோகங்காரகிற இடம் நட
மருதநாதத்தையும்
இறந்தவன்—முறிந்துப் பொகட்டவன்
கான்;
காயமலர்—காயம் பூப்போன்ற

தாபதாக—நன்றாக
வந்துகுழல் வாராய் அக்காக்காய்;
சுமணி—பழிப்பற்ற நிலமணி போன்ற
வண்ணன்—திருநிறத்தையுடைய வண்ணுடைய
குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

விபா. இரண்டாயிரமட்டு. டேயின்முலையுண்ட பிள்ளையின்முன்னம். முன்னம் தாய் வடிவிலிருந்து வந்த பூதவையுடைய முலையை, தாய்முலையுண்டதுமாதிரி யிருந்தான். (ஈ) முத்திரைகள். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் புறையில்லாதபடி அவன் முடிந்தபடிபோன் னென்னில்; பாடுகின்றதுக் கிட்டினார் முடியக்கடன வஸ்து ஸ்லபாவத்தாலே முடிந்த வித் தனை. மாயச்சகடுமேருது மருத்துவன். அதுக்குப் பின்பு, கணவனந்தருளா நிற்கச்செய்தே அலுவலர் நிஷ்டமாய் கலியாணத்த கந்தரிமமான சகடத்தையும், தவழ்ந்து போகா நிற்கச் செய்தே மலிவே கலியாணத்த கந்தரி மமளார்ஜோகங்காரையும் காலாலும் துடையாலும் தள்ளி முறித்துப் பொகட்டவன். காயாமலர்வண்ணன். ஆத்குணங்கள் மிகையாய் அப்போ தலந்த செவ்விக் காயார் பூப்போலையாய், அதுகூலனா எழுத்தி வித்துக் கொள்ளும் வடி வமுத படைத்தவன். கண்ணன். விசுவநாதனும் விடவொன்றாத டெஸஸப்பத்தத யுடையவன். கருங்குழல். குழலுக்கு ஒரு மோலி காணாமையாலே வெறும் கருங்குழ லென்றான். தூய்தாகவந்து குழல்வாராய். நன்றாகவந்து குழல்வாராய். தூய்தாக வானு கையாவது - அலகலகாய்ச் செய்பம் விடங்குட்டி. வானுகை. தூமணிவண்ணன். பழிப் பற்ற நிலத்தின் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். காயம் பூப்போலே போது செய யாதே ஒன்ற படிப்படி. நக்கும் நிலத்தம் போன்ற வடிவையுடையவென்கை. ... ௨.

மு.—திண்ணக் கலத்துத் திரையுறி மேல் வைத்த

வெண்ணெய் விழுங்கி விரையனுறங்கிடும்

அண்ணலமார் பேருமான யாயர்தும்

கண்ணனைவந்து குழல்வாராய் யக்காக்காய்

கார்புகில்வண்ணன் குழல்வாராய் யக்காக்காய். ௩.

பதவுரை.

திண்ணம்—திண்ணிதான்

கலத்து—கலத்திலே

வெண்ணெய்—வெண்ணெயை

விழுங்கி—விழுங்கி

வயா. மூன்றாண்டி. திண்ணக்கலத்து. சிகென்ற கலத்திலே. சோல்களாலே
 பாறிப்புத்தாளும் சிபடாத கலமென்னக. திரையுறிமெல்லைத்த. பெரிய அறிமெலே
 வைத்த. திரையுறியாவது - கற்றுப் பின்னலாகக் கொண்டு சமைத்த பெரியஅறி.
 வெண்ணெய் லிழங்கி. இப்படி சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வைத்தருநியாழியால்
 “வதலம் கொண்டதோ” என்றுபடி விழங்கி. விரையறுங்கிடும். உடையவர்கள்
 காணாமதற்கு முன்னே கரிப் போத்தி, அறிபாதானப் போலே கிடந்துறங்கா கிடும்.
 வெண்ணெய் விழுங்குகிற போதைப் பதந்தத்திலுங் காட்டில் பதறி உறங்கப்படுக்கால் கன்
 ணுறங்குமோ. குறுவிதிக்கொண்டு, வந்தார். போனார் சிழலாட்டம். பார்த்துக் கொண்டு
 கிடக்கலாமலே, “இதென்ன பொய்யுறக்கம்.” என்று விழுந்துக் கொண்டு மலர்கலிதே.
 அண்ணல். ஸ்லாமி. இந்த கலத்தெனைய வந்தா கத்தகாலே அது கூலானவர்களை பெறு
 திக் கொன்றமவன். அமரர்பெருமானே. * அபர்வறு மமர்க்குநிபுணிய. மேன்மைக்கு
 இதுக்கவவருகு மோல்லலாதுக்கொடுதே. ஆயுதம்கண்ணினே. அம்மென்மைக்கெதிர்த்து.
 டான தீர்மை சொல்லுகிறது. இடக்கை வைக்கை உறியாத இடையர்க்கு தீர்வாறுமருவா
 வகா. கண்ணன். அவர்களுக்கும் கண்ணுனனென்னவாயும். கார்முசீர்வண்ணன். வர்வா
 கலாஹகம்பொலேயிருக்கிற வடிவையுண்டமவன். இத்தால் அதுபயிப்பர்க்கு சாமஹா
 டான வடிவையுடையனென்னக. குறல்வாய். ... .. கூ.

மு.—பள்ளத்தில்மேபும் பறவையுருக்கோட்டு
 கள்ளவகான் வருவானைத் தூண்கண்டு
 புள்ளிதுவேண்டு பொறுக்கோவாய் கிண்டிட்ட
 பிள்ளையைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்
 பேம்முலைபுண்டன் குழல்வாராயக் காக்காய். ௪.
 பழுவரை.

பள்ளத்தில்— கீர்த்தாழ்வுகலிலே
 மேயும— இரா தேடித்திரியா கிங்கற
 பறவை— கொக்காகிற பசுபினை
 உரு கொண்டு— சூரபதகக் கொண்டு
 வருவான்— வாரா கின்ற
 கள்ள அசரண— கீர்த்தியை அசரண
 [வகாஸுரன்.]

இது புள் என்று— அசுரனென்று இதற்
 வதற் பொருத்த சினைபாதிநாடுபவறி
 பென்று ஆராலமாக கிண்டிப்ப
 வாய்— அதின் வாயை
 பொறுக்கோ— ச. கருகை
 கிண்டிட்ட— கிழித்துப் பொருட்ட
 பிள்ளையைவந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்
 போம்— புகளையின்

தான்— பாக்காய் கண்ணுமேபத்து வினை

ண்டிட்ட. தன்கை நலிவுதக அங்காற்றுவ நதிறவாயை. அந்நெய்யை கிணைக்கி மறுப்படி
சடர்க்கனக்கிழித்துப்பொகட்ட. பொதுக்கொவன்சிறகு பொதுக்கொவன்படி. அதா
வது- சடர்க்கொவன்வையை. பிள்ளையை. பிள்ளைத்தனத்தில் புறாவின்கொவனை. இத்தனையும்
செய்யாதிற்கச்செய்தே இறுதாறுபொரு விளையட்டாயித் தட்டாய. டெம்முடையுண்டான்.
அவன் முட்டாய்க்கொவனத்தில் பிள்ளைத்தனத்தில் புறாவின்கொவன் பொதுக்கொவன்படி. இதுவும்.

௨௪.—கற்றினமேய்த்துக் கனிக்கொருகன் தீனைப்

பற்றியெழிந்த பரமன்திருமுடி.

உற்றனபேசிக் கோடித்தீர்யாதே

அற்றைக்கும்வந்து துழல்வாராயக் காக்காய்

சூழியான்றன் துழல்வாராயக் காக்காய். ௫.

பதனரை.

சன்னு இனம்— கன்னுகனின் தீனை

மேய்த்து— மேய்த்து

ஒரு கன்றினை — அனாபயமாய் வந்து

பற்றி— காலைப்பிடித்துத் தூக்கியெடுத்து

கனிச்சு— அனாபயமாய்க் கின்ற விளாவின

கனி— கனிக்குகக்காய்

வரிந்து— அதன்மேல் விசையெடுத்த

வாரன்— உபகாரமுனைவாண்டாய்

திருமுடி— அந்நெய்க்கிருக்குழல்

உற்றன்— உன்னுடையகேற்றவற்றை

பேசிக்— சொன்னிக்கொவனை

கிஷு திரியாதே— கிஷுப்போகாமல்

அற்றைக்கும்— காக்கொவன்

வந்து குதல் வாராய் அக்காக்காய்

சூழியான்றன் — திருவாழியைக் கையி

மேய்த்து வணங்காய்

குதல் வாராய் அக்காக்காய்.

வாராய். ஐக்காய்ப்பாட்டு. கற்றினமேய்த்து. கன்னுகனின் தீனை மேய்த்து.
வாராயத்தில் கன்னுகன் மேய்த்து. பின்பிறை பாககன் மேய்ப்பவன். அனாபயமே இவனும்
கன்னுகன்மேய்த்துத் தொடக்கமுணர்ந்து. கனிக்கொருகன்தீனைப் பற்றியெழிந்த. இப்படி
கன்றமேய்த்துத் திரியாததிருவிடத்தில் தன்கை நலிவாக்காகக் கன்றாய் வடிவாகக்கொ
வாராய் விளாவினவடிவாகக்கொவனும் வந்துகின்ற கெவலாபகனாக்கண்டு. “விளாங்கனிக்
கொங்கன்று விசிறி” என்கிறபடியே முன்னாலே முன்னாக்கொடியபோலே அனாபயமா
ய்வந்து கின்றதெருகன்றை, காலைப்பிடித்துத் தூக்கியெடுத்து அதன் விளாங்கனி யுதிருகைக்
காக்காயித்து இரண்டையுமீ சேரமுடித்துப் பொகட்ட. பரமன்திருமுடி. தன்கை நலியவந்த

பதவுரை.

கேடு இடபநாசா— மீண்டு வர்ப்புக்கால் ஒரு குழல்வாராயக் காக்காய் அழிப்பான்— அழிப்பதாக நினைக்கிற— நினைக்க கிழக்கில் குழல்— பார்க்குமோதிஷ புரவாரி களான மன்னன்— நாகாலாயன் முதலான அக்கோ விழிக்குமா அமரிலே— ஒரு கோஷப் பொழு திலே [கண்ணாடித்திறப்பதற்குள்ளே]	வேர் அறுத்தானே— வேரற்றுப் போய் பண்ணின் வனுவடைப குழற்கு— திருக்குழலுக்கு அணி ஆக— அலங்காரமாக குழல் வாராய அக்காக்காய் கோவிந்தன்— பக மேம்பப வனுவடைப தன் குழல்— சிறந்த குழலை வாராய அக்காக்காய்.

வ்யா. ஆறுமுகம். கிழக்கில் குழலன்னர். பார்க்குமோதிஷ புரவாரிகளாய் நாகாலாயந்திகளான ராஜாக்களை. கேடிலாதாரை. வரபல புஜபலங்களுண்டானவரில் நமக்கோ நேகமில்லென்று நினைத்திருந்தவர்களை. அழிப்பான் நினைத்திட்டு. ஆர்ந்திராய இந்தாதினை நனைகயாலே அழிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி. அவ்வாழிபதனால். * கருதாயி. ம பொருநாயகம், “அழிமுயலாழி” என்கிறபடியே தன்னிடங்காட்டில் ஆர்ந்திரவீரத்தினை மிகவும் முயலாசிக்கும் ஏற்றத்தையுடைய திருவாழிபாலே. விழிக்குமளவிலே வோறுத்தானே. இவையற்று விழிக்கும் முன்னே கிழங்குகித்துப் பொகட்டவனே. அநவா, கேடிலாதாரை யழிப்பான் நினைக்கிற— கிழக்கில் குழலன்னன்— விழிக்குமளவிலே— அழியாததனால்— வேரறுத்தானே என்று அர்வாயமாக்கி— “நமக்கு ரகசங்குகை எச்வான் உண்டு” என்னிருக்கையாலே— நங்களுக்கொரு கேடின்மீதுகே விரங்குபிரிந்தாங்களை அடர்ந்தழிப்பதாகக் கொள்ள பார்க்குமோதிஷ புரவாரிகளான நாகாலாயர்தம்பலாராஜாக்களானவர்களை யழிக்கப் பார்க்கிற வளவிலே அபொசுதி இருந்தான் வந்து விண்ணப்பம்செய்தவருக்காம், பெரிபற்றி வடிவை மேற்கொண்டு நாகபுத்திலே பொழுத்தருளி * கருதாயி. ம பொருநாயகம் திருவாழியாலே அந்த நாகாலிகளை மறுக்கையுண்டாகாதிபடி அறுத்துப்பொகட்டவனே பெண்ணாயார். குழற்கணியாகக் குழல்வாராய. திருக்குழல்களுக்கு அழகு பிறக்குப்படி. குழல்வாராய. கோலிந்தன். பார்க்குமோதிஷ தீர்த்த வம்பாரங்கையுடையவன். தண்குழல். சலாக்ய மானகுழல். ... .. க.

நா சோறும— சோறு சோறுக கொடுக்கலாம் | வண்டு பூத்து— வண்டு போலே
உண்டற்கு வேண்டி— உண்ணாக்கு ஆணைப் | விருண்ட — சுறுத்திரா சின்ன
பட்டு | குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
நி— பவிழ்க்கான நீ [ஸ்ரீமதாசா.] | மாயவன் தன்— ஆசாசப் பத்தியுத்தனான
ஒடி திரியாதே — அதுக்கிடம் தேடித் தட்ட | வண்டைய
டித் திரியாமல் | குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஏழாற்பாட்டு. பிண்டத்திரளையும். சித்தர்கள் முதலானவை அங்கேசுத்து
இரட்டிப்பிண்டங்களாகிற திரளையும். பேய்க்கிட்டிர்ச்சோறும். சிவசங்களை அங்கேசுத்து
இட்ட ஜலவழிதவான சோறுகளையும். உண்டற்குவேண்டி. உண்ணாக் காணப்பட்டே.
நியோடித்திரியாதே. அது கிடந்திடத்தேடி. சிவன் டித்திரியாதே. அண்டத்தமர்ப்பெருமான். நித்
யவிரிபு, துறிலே ஸாவிருகளுக்கு தாயகாதிக்கொல்லாத் தானையாவிருக்கும் பெரியவனுடைய
அழகமர்வண்டோத் திருண்டகுழல்வாராய். அழகுபொருத்தியிருந்தான் வண்டுபோலே சுரு
ண்டிருண்டிருக்கிற குழல்களை வாராய். மாயவனிடையாதி. ஆசாச்யசக்தி அத்தனவனு
டைய குழலை வந்துவாராய். ... ..

மு.—உந்தியெழுந்த வருவமலர் தன்னில்

சந்தச்சதுமுகன் றன்கைப் படைத்தவன்

கொந்தக்குழலைக் குறத்துபுளியட்டித்

தந்தத்தின் சீப்பாற் குழல்வாராயக் காக்காய்

தாமோதரன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். அ.

பதுவனா.

உந்தி எழுந்த— திருகாவிருவான் என
உருவம்— அருகிய
மலர் தன்னில்— தாமரை மலரிலே
சந்தம்— சந்தவண்ண திருநாகராக வுடைய
சதுமுகன் கன்னை — தன் முகத்தைப் பான்

அட்டி— உணரக்கூந்தடவி
சந்தத்தின் சீப்பால்— சந்தத்தால் செய்யப்
பட்ட சீப்பாலே
குழல்வாராய் அக்காக்காய்;

தேவன் வல்லாரை அறிப்பால் பதவி உயர்த்துகின்றான் என்று கவியாசிரியர், "கொளவனான இரட்டாசிப்படிபெயர்வான் (க) மந்தலில்புகழையும்கண்டு, அனபாஜனான மனோபாசியை நம்பி வந்தவனவர்க்கு பரிசைகவையாடி முத்துமரீன்று அர்த்திதது, கையிலே விழுந்த வையக்தாய், மயில்பை தன்னாசிரிருக்கேறி கிர்த்திலோகத்தைபெல்லாம் இப்போது அகற்றியபகற்பெற்றாற்போலே வளந்து கொண்டவனுடைப. பொன்னின் முடியினை அழகியிருமுடியையு பொன் அழகு இன் - சாரியை பூவணைமேல் வைத்து திருமுடிபை மார்த்தவந்தவந்திடாக, பூப்போலே மர்துவான அணைமேலேவைத்து பின்னையிருந்து குழல் பெறாய். வா நலங்கூ அதுருமையாகப் பின்னையிருந்து திருக்குழல்வாராய். பேராயிரத்தான் தன் வலக்கூறியபுகழ்க்கண்டு விடாதிக்குமவர்களுந்து இழிந்த விடமெல்லாம் ஹைபாயிடம் (உ) "வடிவா நாகேயமேவாது" என்றபடியே அகேசகம் திரு நாமக்களை அடைபடுவனவனுடைப குழல்வாராய். ... ..

அ. சிவசுந்தரம், இத்தி நொழி கற்றாக்கு பலர்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

பு.---கண்டாப்பியாமே யக்காக்காய் கார்வண்ணன்
கண்டாக்குழல்வார வாவென்றவாய்ச்சீசோல்
விண்ணிடாய்மதின் விர்லித்தாராக்கோன் பட்டன்சோல்
கோண்டாமடிப் பட்டக்குறுகா வினோதுனே. ய.

பதனாரை.

ஆக்காய்ப்பு--- "ஆக்காய்ப்பு"
கண்டாப்பியாமே--- கண்டாக்காய்ப்பு
யாதபடி
கார்வண்ணன் --- கை மேகவாண் ஞானவ
னுடைப
வ. பி. ஆர்.--- மருமார்த்தபாக வளங்கன்
படிக்கிருக்கிற
குழல்--- திருக்குழல்
வார--- வாகுவதற்கு
வா என்ற- வா " என்று சொல்லியதைத்த
ஆய்ச்சி--- யசோதைப் பிராட்டியின்

விண் நோய்--- ஆகாசத்தை அளவிய
யதின்--- மதியையுடைப
விண்ணிடத்தார்--- பூநீ விஸ்வரூபத் துருக்கு
கோன்--- கிரவாஹகான
பட்டன்--- பெரியாழ்வார்
சோல்--- அருளிச்செய்த இத்தை
கோண்டாடி --- சப்தார்த்தவைலக்கூறப் பத்
தைப் புகழ்ந்து கொண்டு
பாட--- பாடுமவகில்
வினோதான் --- "வினோ" என்று பேர்
பெற்றவை பெல்லாம்

அவன் தந்தை தகுதி வாய்ந்தவன் என்பதையும் அறியாதவன் தகுதி வாய்ந்தவன். (கோண்டியு) என்ற
யாதி. சப்தாந்த விலாசத்தின்படிதான் கொண்டியு, பித்திரபெரிதாய்க்கொண்டியு, பித்திர
பெரிதாய்க்கொண்டியு என்பனவற்றைப் பற்றித் தந்தை மருதவந்தியுடையது. ... ..

பெரிமதுயர் திருவருந்தினை சாணம்.

-----(-)-----

அபவாது: பின்னைப் பேய் தீண்ணைப் பண்ணம் கற்றக்
கிழக்கில் பிண்ட மந்தி மண்ணன் கண்டாய் வேலி.

சொல்லி நெய்யு: 11 - கற்று, பாட்டு - கற்று.

அ. பசொனாதுப்பிராட்டி. அவனைத் திருந் துதல் வர நவதாது உத்தேசிக்கிற்று, அவன்
“ லுட்டென் ” என்று அழகும் இறங்கியோடையாகவாக அவனுடைய பால்பத்துக் குறு
குறையாய்ப்படி, அக்காக்காய் குழல் வாரவாவென்று பலகாதுடன் அவன் பிரிந்தோடுகொண்டி
யிருந்து அவனை யுகப்பித்துத் திருந் துதல் வாரின்படிவா, தாம வாரின்படிவா ஆவையுள்ள
யாரும், பாவாபாகர்ஷத்தாலே அவனான சீலை வாய்ப்படாது, தந்தையர்மேல்லை அவனைப்
குறித்துப் பாசாங்களைப்பிசு யுறையித்தாராய்தின்று - கீழ், திருந் துதல் வாரின்படிவா
புத்திரபெரிதாய்க் தேடுகிறவானிலே, துடிக்கிறவாகக் கன்றுமேற்கையிப்பெரிதே கொடுக்க
வெளியே. தானும் பிதாவானாக வந்தேயாகவாக, கன்றுகள் பெற்றது மறிக்கிற கோலத்தைய
வெள்ளை அவன் இளைச்சுக் கோலக்கொடியாக, “இளைத்துப் பித்தாய்க்கொண்டியு” என்
னும் கருத்தாலே கொடுக்காங்கிற தருத்தே கொண்டு இளை யழகைமுட்டி. “ அக்காக்காய்
கொல்கொண்டியா ” என்று பலகாதுடன் கொள்ள பாகாத்துக், தந்தையர்மேல்லைவாரி
அவனைப்போலே தாமும் அவனைக்கூறித்துப்பெரி அக்காக்கைதையாய்க்கொண்டி
யெழுதியேன். ... ..

மு.—வேலிக்கோல்வெட்டி விளையாலில்லெற்றித்

தாலிக்கோ முத்தைத் தடங்கழுத்திற்சூண்டு

பீலித்தழைவையப் பினைத்துப் பிறகிட்டே

தாலிப் பித்திரபெரிதாய்க்கொண்டியு

தலைமுடி— சீராகக்கூட

பிணைந்து— சீர்த்தது

பிறகு— திருமுதுகிலே

இடம்— கொங்கவிட்டு

காலி பின்— கன்றுகலின் பின்னே

போவாற்கு— பெய்க்கப் போமவனுக்கு

வயா. முதற்பாட்டு. வேலிக்கோல்வெட்டி. வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்து நிற்கும் கோல்களைவெட்டி. அன்றிட்டு, கொச்சென்று- வளைவாய், வளைந்தகொலைவெட்டி. பென்ன வுமார். விளையாடு வில்லேற்றி. வல்லாந்தகமாத வில்லாகப்பண்ணி காணியேறிட்டு. தாலிக் கோழந்தைத் தடங்குழத்திற் பூண்டு. ஜாதுசூதபாணகாலே சீரேஷ்டமாயிருந்துள்ள ஆமைத் தாலிபைத்து. விதான கழுத்திலேபூண்டு. அன்றிக்கே, தாலிபென்றது- தாலியென்றபடி யாய், கொழந்தென்றுது- அதின் வெண்குழந்தாய், அது வெள்ளிப்போலே பிருக்கையாலே அத்தை ஆபாணமாகத் தெற்றிப் பூண்டாகலிறே யுடைய; அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பிலிபிதபாதி. பிலிபிச்சங்களைச் சேர்ந்துத் திருமுதுகிலே காற்றி. காலிபிதபாதி. கன்று காலிபின் பின்னே அலம்புற மேய்க்கைக்காகப் போமவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. கட லிதபாதி. கடலொட்டொத்த சிறந்தையுடைத்தான வடிவை யுடைபவனுக்கு. ... ..க.

மு.—கொங்குங்குடந்தையுங் கோட்டியுரும் பேரும்

எங்குத்தின்று விளையாடு மென்மகன்

சங்கம் பிடிக்குந் தடக்கைக்குத் தக்கநல்

அங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா

அரக்குவழித்ததோர் கோல்கொண்டுவா. ௨.

பத்துரை.

கொங்கு— (புத்தாடிகளால்) பரிமாறத்தை

யுடைய

குடந்தையும்— திருக் குடந்தையிலும்

கோட்டி ஊரும— திருக்கோட்டி யூரிலும்

பேரும்— திருப்பேர் நகரிலும்

எங்கும்— மற்றுமுள்ள திருப்புகளிலும்

“ ஓ கோல் கொண்டுவா ” என்கிற யித வும், அக்காகாய் வளித்தச் சொல்லும் பாசுபென் னுமது ஏழாய்பட்டாலும், கடைப்பாட்டாலும் விள ள்கும். இவ்விடத்திலுநோலாவது - கன்றுகன மே ய்த்து மறிகிறகோல்; அதைக்கொண்டொள்குந்நபடி.

“ அன்னாற்கு ” என்று மிரித்தால், அவா மிக்கொன்று பொருள்

பிடிக்கும்— பிடித்துக்கொண்டி ருநின்ற

தட— விசாலமான

கைக்கு— திருக்கைக்கு

தக்க— தகுந்திராநின்றதாய்

நல் அங்கம் உடையது— நல்லவடிவையுடைத்

LEONARD.

ஒன் றெ— அநித்தானாக் கைவிடாமை யா	சென்று— பாவட்டவர்க்குத் துதலுக் கொண்டு
கிற தூர்த்தகலையெ	பாடின— பாடிநடித்ததற்கு
பவாப்பான்— சொல்லுமவனார்	தந்த— ஆர்த்த
புற சொல்லை— எல்லார்க்கும் அப்பந்தா	கைவித்தாறுகது— கைவிட்டப பொருத
புரபன் றுறுகையகிறசொல்லையன் தாபெ	விழைய வனுக்கு
சொல்லுவான்— சொல்லா சிறுநாணம்	கன்றுமல்— கன்றுமீன
அவன் ம— கலாநிதருகன முத்தின	பெட்டபாது— கோபகதகந்த
முடியான்— கிரிதந்தையுடைய	தர் கோல் கொண்டு நாடி
அபிபொருதன் பகல்— அபிபொருதிடத்	கடன் கொண்டு நாடி தர் கோல் கொண்டுநாடி
திலை	

வயா. நான்காயிரம். ஒன்றிற்கு. “பாண்டவர் குறும் சங்குநாடகடி ஜீவிய”
 “பதில்” என்ற மொத்தமே சொல்லுவதும், “புதுஜிபதில்” மொத்தமும், அவர்
 கருத்தும் எதெனும் சில கொடுக்கவேண்டியோ” என்று மதப்படுத்தச் சொன்ன “அவர்க
 ளுக்கு ஒரேகொத்துத் தலைமும் கொடுப்பதில்” என்று பொருள் வசகமே சொல்லுவது
 மாபிரக்தமவனென்கை. அன்றிகே, ஆசிரிதன்ஷயத்தில் (க) “பித்திராவநலம்”
 இப்பாதிப்படியே-ஒருபடியுள்ளும் அவர்களைக் கண்டாய்க்கு துரத்தமே சொல்லுவதும்
 (உ) “ஊயம் லவயுதமில்லா” ஈராயி” இப்பாதிப்படியே - அவர்களுடைய கரு
 ணத்திற்குடனான வசகமொன்றுமே சொல்லாதிப்பாதி மிருத்தமென்று பகவத்சிஷ
 யாகவாரும். துன்றுமுடியான். கவர்த்தக்களினுலே தெருங்கி அபிஷேகத்தை யுடைய
 வன். அபிஷித்தபுத்திராயிலே தெருங்கி லேனிக்கப் படுவனென்று, துன்று. துயோத
 கன் பக்கல். எவம்புதுதுள் துய்யோதகன் பக்கலிலே. சென்றிருப்பாரும் கையெறிந்தானுக்கு.
 இப்பாதி தலையும் பொருத்தமிடவாமென்று துதுதயச்சென்று பொருத்தப்பாதித்தமிட
 தில் பொருத்தமாயா துய்யுத்ததிலே, பொருத்தமாயா துய்யு. அது. அதுகளைச் செய்
 கவென்று பாரதயுத்தத்துக்கு அங்கே கைதாடிப் போகவனுக்கென்னுதல். அன்றிக்கே,
 ஆனால் அதுதன்னைச் செய்வதென்று இவசத்துபோத்து, பாண்ட வர்களுக்காய்க் என்று பாரத
 யுத்தத்திலே கையுடனியும் வகுத்தவனுக் கென்னுதல். எறிதல்- இதிதலாகையிலே, வேண்

பதவுரை.

சி— ஆச்ரிதபாநத்திப்பமகிறகுணம் ஒன்று— சேரநாத்திபமபாந [ஒன்று கைககெனக தூதாய்— தூதன்பாபாநத்தில் அதிகரித்த வாய்ப் துரியோதகன் பக்கல் -- துரியோதகனின் வாய்சென்று ஊர் ஒன்று— "பாண்டவர்களுந் துறர் தன்னை பாடுதாம் கொடு" என்று வெண்டி— தாழ்ந்திதாற்றக செந்நம்	பொருள்— வென்புனபடி வாய்பாந உதாபாநதகால்— 'சோஷத்தாலே பாந் துன்றி— பூமிநிலை கால் பாவி கின் பாநதம— பாநதாத்தத்திலே பாந்தத்தி— அர்ஜுனனுக்கு கைககெனக— வகையாகி துந்த ஒன்று செனக— ஒன்பாற்றிதேனா ஊர் தூற்றி— மத்தியபுருஷின வலுக்கு தன்னை கொண்டு தெவரிபாறுக்கு தன்னை கொண்டு வர.

வகா. லீக்ஷாபாபாதி. சேரோன்றுதூதாய். "இவ்னுர் துமினென கின்முன்" என்கிறபடியே ஆச்ரிதபாநத்திப்பமகிறகுணம் தணக்குச் சேரநாத்திபமபாந தூதந்தத்திலே அதிகரித்தது. துரியோதகன்பக்க வுரோன்றுவெண்டி. அதுசாந்திவாய்ப்பாநதகால் யடர்ந்து, பஸத்தாலே துரிக்ககிந்தி துரியோதகன்பக்கலிலே சென்று "வங்களுக்கு முள்ள அம்சங்களை விபலித்தது இரண்டிதையும் பொருந்தி ஜீவித்திருந்தோன்" என்று முந்தாறச் சொன்னவனில், அவன் "அதுசெய்யென்" என்றவாறே, "ஆனால் பந்தூர்தனைவைக் கொடுக்கப்பாற்பது" என்ன; "அதுவும்செய்யென்" என்றவாறே "ஒருந் தன்னைபாடுதாம் கொடு" என்றவனில், அவன் அதுக்குறிசையாமல், "அவர்களுக்கு தாழ்முண்டி, (க)தத்பலமான வலக்காறி லோகங்களுமுண்டு, அத்தையபுபவிக்கக்கடவர்கள், வங்களுக்கு இத்தனையுமன்றோ அள்ளது, அதில் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை" என்று வெண்டி தாக வார்த்தைசொல்ல; பெருத வுரோடத்தால். ஒருந் தானும் பொருத சோஷத்தாலே. ஆனால் வகிபோக்யையன்றோ வஸந்தனா, யுத்தத்தையப்பண்ணி ஜிப்தவர்களைபுறவர் பூமிநிலையாளுங்கோலென்ன; அவன் அதுக்குப் பொருத்தினவாறே பாரோன்றி. திருவுள்ள முகந்த, பூமிநிலை பரந்தகால்வாவின்று. பாரதம் கைசெய்து. பாந யுத்தத்திலே பாண்டவர்களுக்காக நின்று கையுடையிழும்வருத்து. பாந்தத்திற்குத்தேரோன்றை யூர்ந்தாற்றி. ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாமையாலே வாரதத்திலே அதிகந்தனாய், அர்ஜுனனை (க) ரகிபாக்கி, பாரதி

1 ஆல் இரண்டாக— ஆகவே நான் அப்படி அருள் செய்து சிவபெருமான் இவ்வளவு தூய்மையானது போல— அழகியதும்

அரசு அமைச்சரவர்கள் - திருமதி சாவிதா : வினா எண் 105-ம் கேள்விக்கான இவ்வாறுக்கு
இந்தப் பதில்களின் மீதல் கவனம் ஈர்த்து, இதைக் கையாற்றுவா;

நிலம்:- (தெருமேயினிவின் சீரலட்டிதேன்) கட்டிதாந்து- கண்ணாசைநுழைவனவற்றுக்கு
தெருமேயினிவின் சீரலட்டிதேன் கட்டிதாந்து- கண்ணாசைநுழைவனவற்றுக்கு

சு-ஆம்.— மாநிலத்தின்

நெடு சாலை— பிதாபாபுர், மதுரை

கனம் பேரறிஞர் அவர்கள் :— திரு. கனகம் : அவர் பதில்
கொடுக்கவில்லை.

பாஸ்ப் பிராயத்தா— இவ்வாய்வு நூல்களில்
பாஸ்ப் பிராயத்தா— அங்கு— அங்கு

[illegible]

விலோருகண்ணைக் கொண்டே என்று. அதாவது - அபர்த்தபுத்தியா யாகப் பரிபாடியுடைய வடிவிலே சென்றுற்ற இரண்டு கண்ணில் ஒரு கண்ணைப் பறித்துவிட்டவனென்கை அக்கற் றைக் குழலன் கடிபன். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவனாய், செறிந்த திருக்குறலை அடையனாயி ருக்கிறவன், குற்றத்துக்கிடாக தண்டிக்கும் கருதன். வினையித்யாதி. ஆளபின்பு சொன் னது செய்பாடாயினால் உன்னைச் சிறி, மற்றைக் கண்ணையும் பறிப்பாதுபடியாக வினாந்து கோல்கொண்டுவா. மணிவண்ணமம்பிக்கு. நீலாத்மீபோன்ற வடிவையுடையனாய், ஸ்வா தத்தீர்பத்தால் பூர்ணானவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. ... .. எ.

மூ.—மின்னிதட்ச்சீதை பொருட்டாவில்ங்கையர்
மன்னன்மணி முடிபத்து முடண்விழத்
தன்னிகரோன்றில்லாச் சிலைகால்வதைத்தீட்ட
மின்னுமுடிபற்கோர் கோல்கொண்டுவா
வேலையுடத்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா. அ.

பதவுரை.

மின்.—மின்னலையொத்த
இடை— இடையைய அடையவானா
சீதைபொருட்டா— சீதைதரின் தீமித்தமாக
இலங்கையர்— லங்காவாஸிகளான சாஷ்ஷஸர்
கருங்கு
மன்னன் — தலைவனான சாவணனுடைய
மணி— ரத்த மீர் கங்கால் வினங்கா நின்ற
முடிபத்து— பத்துத்தலைகளும்
உடன்— ஏககாலத்திலே
விழ— அற்று விழும்படியாக
தன்— தனக்கு [விழுங்கு]

நீகர் ஒன்று இல்லா— ஒப்பானதொன்றில்
லாத [ஒப்பற்ற]
மிலை— நுதுஸ்ஸை
கால் வளைத்து— கால்வளைப்பப்பண்ணி
இட்ட— எய்தவனாய்
மின்னு—விளங்கா நின்றுள்ள
முடிபத்து— திரு அரிவேகத்தையடையவ
ஓர் கோல் கொண்டுவா; [னுக்கு
வேலை— கடலை
அடைத்தாற்கு— மலையாலணைகட்டினவனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மின்னிடையாதி. மின்னொடொத்த இடையையுடையவானாகையாலே - விசுலஸைவையல்லாத மீதுபாக்கியாய், அயோகிணு யாகையாலே- கற்பவாஸ க்வேசமுமுட்பட வறியாத பிராட்டிக்காக. இலங்கையர் மன்னன். இப்படி யிருக்கிறவனைப் பிரித்துக்கொண்டுபோய்ச் சிறைவைத்தவனாய், லங்கையினுள்ளார் க்கெல்லாம் நீர்வா றுறகளு யிருக்கிற சாவணனுடைய மணிவடிபத்துப் பரிபாடியுடைய வடிவிலே சென்றுற்ற இரண்டு கண்ணில் ஒரு கண்ணைப் பறித்துவிட்டவனென்கை அக்கற்றைக் குழலன் கடிபன்.

மூ. தேன்னிடம்வகவண்ணன் சிற்தோனேசெய்து
மின்னிடங்கூட்டி விட்டனனம்பக்கு
என்னிடங்கு நாமத்தோடு மறசேன்ற
மின்னிடங்காரத்தோடு கோல்கொண்டோ

வேங்கடவாணந்தோடு கோல்கொண்டோ. ௩௦.

உதவுரை.

தேன்— தேன் திசையிலுள்ள
இலங்கை— லங்காபுரிக்கு
மன்னன்— அரசனான சாவணனுடைய
சொம்— தலைகோயும்
தோன்— தோள்களையும்
கூட்டி செய்து— அறுத்தப் பொகட்டி
மின் இலங்கு— மிகவுட விரைக்கா சின்ம
கூண்— ஆபாணம் பூண்டவனும்
நம்பி— நம்பத்தபால் பூண்டானு
விட்டனனுக்கு— விட்டனனும் வானுக்கு
இலங்கு— “விவங்கா சின்மன்ன

என் நாமத்தோடு— என் பொய் இல்லுல
கில் செல்லு மனமும்
சொம்— சொக்கு அது சொல்லக்கூடாது”
என்ற— என்றவன் செய்தவனும்
மின் கூட்டு— மின்னல் பொய் மின்னல்
சின்ம
ஆதற்கு— தோள்களையும் மானுக்கு
இல் கொல் கொண்டோ;
வேங்கடம்— நெடுவேங்கடமேயில்
வானற்கு— வந்தற்கு மனதற்கு
இல் கொல் கொண்டோ.

வம்பா. ஒன்பதாம்வாழ். தேன்னிடம்பதி. (௧) அறிக்காபடித்தானாகையிலே ஸ்த
வரால் அழிக்கவொன்றாகையிற்சென்றும், கூட்டிப்போய் வங்கைக்கு சின்மவனான சாவ
ணனுடைய. தேன் என்று— அந்தான். “விவங்காபால் துளக்கையா சொல்லுகிற து, சிறந்
தோள் கூணிசெய்து. தேவர்கள் கொடுத்த வாய்க்காலே அழிக்கவொரு சின்மத்திற்கு
தலைகோயும் தோள்களையும் அறுத்துப்பொகட்டி. மின்னிடம்பதி. ஒன்றிடம்வகவண்ணன்
ஆபாணத்தையுடைய முன்கிபிஷணுடையனுக்கு. (௨) “கூல்கூடாது” என்று
றுபடிபெயலங்கையவிட்டி அத்திக்கத்தனனப்போகிற சாவணனம்பத்தந்தால் வந்த அழி
குடிப்போய், நாமனம்பத்தந்தால்வந்த முன்பால் பூண்டானாகையிலே நம்பி பென்றிறு. என்னி
லங்கித்தபதி. என்னுடைய உய்யுலவலாண்ட காமம் இருந்த வேளத்தில் எவ்வளவுமே செல்லும்,

பதவுரை.

மந்திரிக்கு — நிமிசம் கையாற்றுக விலங்கு | லில்லிபுத்தூர் — ஸ்ரீ லில்லிபுத்தூருக்கு
சிவபிரகாச
கோல் கொண்டு வர வந்து — கன்று கெடிக்
கத்தக்க கோல் தேடித்தா — என்று
மிக்கான் — கண்ணனுடைய சைவ சோஷ்ய
நங்களை அநுபவிக்கப் பெறாத தேவகிப்
பொட்டியிற் காட்டில், தந்தைபலத்தா
ஆண்டான மேன்மைபய புடையான
யசோதைபொட்டி.
சாரத்த — சொன்ன
சொல் — சொல்லே

பட்டன் — பெரியாழ்வார்
புக்க — அவன்சொன்னும் போலே
சாரத்த — அருளிச்செய்த
தமிழ் — த்ராவிடமான
பத்தூம் — (இப்) பத்துப் பாட்டையும்
வல்லவர் — கற்கவல்லவர்கள்
மக்களை — பகவதபிழாக்களான சிஷ்யபுத்தர்
பெற்று — பெற்று [கீழ்
இவ்வையத்து — இந்த மண்ணிலகில்
புகழ்வர் — களித்திருக்கப் பெறுவர்கள்.

ய்யா. அக்காக்காய் மாம்பிக்குக் கோல் கொண்டு வரவேண்டு. கன்றுகள் கெடச்சகப்
போம்படி கோல் தேடித்தா என்று, அபூதநாயகனை அழைக்காமருட்சிகைக்காகச் சொன்ன
பாடசாப்பதனை. கீழ், “ அக்காக்காய் குரல்வர வர ” என்றதோபாதிமீற -இங்கு, அக்
காகைய் கோல்கொண்டு வர வந்ததாம். மிக்கானுரைத்தசோல். இருவருமொக்க நோன்பு
பொற்குச்செய்தே, இவ்வாய் பெற்றாய், தாயாய், இவற்றைப் பாலசேஷிதங்க ளொன்று
மதாபரிக்கப் பெறாமைபோலே “ திருவிவேகினும் பெற்றிலேன் ” என்ற தேவகிப்பிராட்
பியாய் பொலன்றிப்பே, “ எல்லாம் தெப்பவர்க்கையசோதை பெற்றான் ” என்னுமபடி. இவ்
வவநாத்திலும் பாலபெல்லா மதாபரிக்கப்பெற்ற பாக்யாதிகையான யசோதைப் பிராட்டி.
சொன்னபொல்கை. லில்லிபுத்தூர்ப் பட்ட னெக்கவுரைத்த தமிழ் பத்தும்வல்லவர். ஸ்ரீ லில்லி
புத்தூருக்கு சிவபிரகாச பெரியாழ்வார் அவளுடைய பவபத்தத்தை புடையாய்,
அவன் சொன்னும்போலே சொன்னதாய், ஸ்வாதிக்காரான த்ராவிடமாயிருந்துள்ள பத்தூம்
பாட்டையும் வரப்பொமாக வல்லவர்கள். மக்களித்தாதி. பகவ(ஜ்)க் ஜோரப்போம பரிபூர்ண
ரான சிஷ்யபுத்தர்களைப் பெற்று, அவர்களும் தாங்களுமாய்க்கொண்டு, இந்த வயவாழ்வி
யிலே ஆரத்திகளா யிருக்கப் பெறுவர். ... .. 6.

பெரியஜீபர் திருவடிகளை சரணம்.

—(*)—

வாய் வாய் — வேலி கொங்க கருத்தோன்றே சீ ராலப் பொற்றிகழ்

மேய்க்கைக்கிடான கொல் தாவினும் ” என்றபொருளாக, அது, தனக்கு அந்நீர் மானது
 கொண்டு, அவன் கொடிகொழிவாகவாலே, அவன் அழைப்புகளாவே. அவனை அழைக்கவருத்
 தொகக்காக “அக்காக்காய் கொல்கொண்டிவா” என்று பலகாலும் சொல்லி அவன் முகையை
 மாற்றி உகப்பித்த பின்பு, அவனுக்குப் பூசுக்குடையதாகக் கோலி, செண்பகம் மல்லிகை செ
 ள்குழிர் இதுவாய்க் கொடக்கமாய், சிறத்தாலும் மணத்தாலும் ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்
 கே விலகாமையிருக்கும் புஷ்பங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி,
 உனக்கு இன்ன இன்ன பூசு குட்டிய்படி வாவென்று அதுவந்தித்தவைமுற்றுப் பூசுக்குட்டி
 பாகாததைத் தாழ்மையுடைய வாசைப்பட்டு, தத்பாவயுத்தாய்க்கொண்டு, அவனைக்குறித்து
 அவன் பேசினாற்போலே பேசி அந்த ரஸத்தை யுபாஸிக்கிற- இத்திறமொழியில். ... *

மு.—ஆரிரைமேய்க்க நீ போதியருமருந் தாலதறியாய்
 கானகமேல்லுந் தீர்த்துன் கரியத்ருமேனிவாடப்
 பாணைப்பாடப்படுகிடப் பற் ததாரேல்லாஞ் சீர்ப்பத்
 தேனிலனிப்பானே! செண்பகப்பூச் சூட்டவாயாய். ௧.

பதவுரை.

தேனில்— தேனிலுந் கட்டில்	ஆரிரை— பக்கவரின் திரை
இனிய— இனிபனான	மேய்க்க— மேய்ப்பதற்கு
பொனை!— உயர்வை!	நீ— மீதுள்ளவானவனை நீ
பற்றுதல் எல்லாம் — உன்னை உகவாத	போதி— போகா சின்றுப்;
கொல்லாருந்	அரு— பெறுதற்கரிய
சிரிப்ப— பரிஹரிக்கும்படி	மருந்து ஆவது— மருந்தாய் நற்குரத்தை
பாணையில்— கற்பகபாணை பொனிட விரிக்கும்	அறியாய்— அறிவிக்க;
பாடல்— (பச்சைப்) பாடல்	[இந்த மேனி ஸம்ஸாரிகளுக்கு * போய்
பருகி— குறித்து	கனஅங்கம் மருந்தாய் சிறப்பாண்டு நிகழ்க்கு
உன்— உன்முனைய	* போக மகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாய் நிகழ்க்க; இத்
கரிய— கறுத்த	தைக் கொண் கொட்டில் வாட்டி தெறுமெ
திருமேனி— திருமேனியானது	என்று அறிகிறபொழுது என்று கருந்து.]
வாட— (காட்டில் பொரு வாய்போலே)	(ஆகலால் பக்கமேய்க்கப் போகாத தவிரவது)
வாசிப்படியாக	செண்பகம் பத— செண்பகம் பதவை
கானகம் எல்லாம்— காட்டிற்கும்	சூட்ட— காண் சூட்டும்படி.

பாணையிப்பாலைப்பருதி. கறந்தபாணையிப்பாலை யிருக்கிற பதவையாலை, அந்த பாத்
பத்திலே யிருக்கச் செய்த பருதி. பற்றுதாரெல்லாம் சிபிப்ப. உன்னைப்புகையாதா பொல்லாதும்
எங்கள் விட்டில் எகர்ப்பாணையிப்பாலைக்கு குடித்துப் போகாதா” என்று சிபிக்குப்படியாக.
தேவிலிணியிராணே. தேவிலிணியிப்பாலைக்கு உபபாசகனாவனவே. இத்தால் - அது
பனிப்பார்க்கு ஒருகாலும தர்ப்புறியாவதே, மேன்மேலன் அதுமேல்க்க வேண்மேலவ யிருப்
பாற்ற யிருக்கிற தன்னை யுபகரிப்பாணையிப்பாலைக்கு உன்னைக்கு. செண்பகப் பூச்
சூட்டவாராய். காலபுஷ்பமாண செண்பகமானது செண்பகனாவால் பாதவாராய். தேவிலி
லிணியிப்பாலை - பற்றுதா பொல்லாமகிரிபா - பாணையிப்பாலைப்பருதி - உன்னைப் பூட்டவாரி
வாடை - காலகமெல்லாத்திரிபுது - ஆகைமேல்க்க வேண்டி - அதுமேல்க்க நயிப்பாய் - செண்
பகப்பூச் சூட்டவாராய் என்றவையார். ... .. க.

மு.—கருவுடைமேகங்கள் கண்டாவண்ணைக் கண்டாவெருக்குக் கண்டவர்

உருவுடையாயுலகேழு முண்டாகவந்து பிறந்தாய்

திருவுடையாண்மணவாராய்! திருவாங்கத்தே கிடந்தாய்

மருவிமணங் கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். உ.

பதவுரை.

கரு உடை—	ஐலகார்ப்பாண [திருகொண்ட	திரு உடையாய்—	உன்னை, தனக்கு ஸம்பத்
பேசுங்கள்—	மேகங்கள் [மெழுகு	கால உடையாயான	பிராட்டிக்கு
கண்டால்—	பாத்தால்	மணம் ஆனார்—	வல்லபனாவனவே!
உன்னை—	உன்னை	திரு அரங்கத்து—	திருவாங்கம் பெரிய
கண்டாலுக்கும்—	கண்டாற்போலேயிருக்கிற		கோயிலில்
கண்டவர்—	கண்டவரினுடைய	கிடந்தாய்—	கண்டவர் திருநாமவனை!
உருவு உடையாய்—	அருமைபுனைவனவே!	மணம்—	பரிமாசமானது
உருவாந்தம்—	ஸபக வேகங்கவந்து	மருவி—	பொருத்தி தின்ற
கண்டாக—	ஸந்தை பெறுப்பது	கமழ்கின்ற—	விபாதித்த
வந்து—	திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து	மல்லிகை பூ—	மல்லிகைப் பூவை
பிறந்தாய்—	திருவவநதித்தனை!		சூட்ட வாராய்.

படியே உன்னை, தனக்கு உபயோகமாக உன்னை மாற்றித்தான் பெரிசாக்கியிருக்கிறது என்று சொன்னான். திருவள்ளூருக்கு வந்தபின், அங்கு படித்ததாக உன்னை விசுவநாதன் தனதுமகனாக கொடுத்திருக்கிறான் என்று மருவியிருக்கிறது. பரிசாபமானது உன்னை காயம் தின்ற கழுநீர், சிந்தனைகளைத் தூண்டுவது... .. 2..

பு - கட்டுவதற்காக கிணறுகள் மூன்று கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கட்டுவதற்காக கிணறுகள் மூன்று கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கட்டுவதற்காக கிணறுகள் மூன்று கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

၂.၃၇၃၈၂.

and Sir— A. B. C. D. E. F. G. H. I. J. K. L.

மாணியாக— மேல் சிலை கட்டியும்

வாழி— சென்னை மாநில

[கடுதிலங்குதல் தீர்த்துத், தீரல் வெல்]

கல் மீட்பது மீண்டு வான், பாய்வு.

மா தர்க ள்தம் இ-ம்— பெ ண்டி க ள் றி க்க ளு

விடம் தனிநிலை

புக்கு— புகுந்து

கச்சொதி- அழகிகள் முனேக்கப் பீர. 10. 122

உள்ளே - அப்படி ஒரு சில வருடங்களுக்கு முன்பு.

உழித்து — உழித்து

[கஞ்சபுரம் பட்டினத்தாரம்]

கீழ்க்கு வர்ப்பு.

சாம்; இதில் அடிமை - கல் தண்டனையுடைய

(முனைவர்) கலை அறிஞர்

சென்னை - பெங்களூர்

சிந்துதிரு— என் தெய்வம்

நினைவுகள் செம்பலம்! — நிமிஷங்கள் செய்யு

உள்ளே!

தீர்— உயர்த்திவைப்படைப

இரு வேளங்கடத்து— இருவேளங்கட மலை

லெழுந்தருளி யிருக்கிறது

எந்தாய்!— அன் ஸ்வாமிபாஷவகோ!

உதாரணம் - லக்ஷ்மி நாயகர்

சுதந்திரம் — தனித்தனி

பா.தி.ரி ௬- மா.தி.ரிப் பூவை

சுட்டி எழுத்து.

வயா. முன்றாடாட்டி. மச்சியாதி. மச்ச- நடுவிலும். மாளிகை- மேல்விலும். மச்சோடேகூட மாளிகையிலே சென்றேற்றி. மாதாங்களதும்மீடம்புக்கு. பெண்களிருக்கிற விடம். மல்லே புக்கு. கச்சொடுபட்டைக் கிழித்து. ஆவர்கள் முலைக்கச்சோடே அதற்கு மேலிடானபட்டுக்களையும் கிழித்து. காம்புதுகிலவைக்கிற. பணிப்புடவைகளானவற்றையும் கிழித்து. காம்பு

பின்னிட்டுப் - கழிந்ததுப் பொருட்டென
 பொரு - பத்தொன்பத உண்டேல் அதிர்ந்து
 கழிந்த - குலையா பிடபென்னும் யானை
 கொம்பு - துத்தத்தை
 ஒத்திட்டு - முற்றத்தவனே!
 கள்ளம் - கந்திரி லேஷம் பெண்ணெல்த
 அருந்தியை - சூப்பணை என்பன ராகு
 மூங்கோடு - மூங்கோடு கூட
 காவலை - ராகுதல் பகிடுதான் காவலை
 முட்டைய

வெண்ணெய் - வெண்ணெயை
 அள்ளி விழுங்கு - அள்ளி அழுது செய்யும்
 அடிபென் - அடிபென்
 அஞ்சாது - உன் திருமேனியின் வளது
 மார்வத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமல்
 அடித்தேன் - அடித்தேன்;
 (அனாதிபு, கான் மொத்தத்தைப் பொறுத்து)
 தெள்ளிய கிரி - தீர்மபான கிரிலே
 விழுங்கு - விசுவீகம்
 செங்கழுநீர் - செங்கழுநீரை
 முட்ட வாயை.

வாய், தீர்த்தாய், புள்ளியோடு, தாய், கன் றுகள் மோங்கிறவி த்தில் உபந்
 னத்தில் மோபுர பறவையுருக்கோண்டு உண்டை கவிவதாவந்த பகாஸாசனை வானைநிழிந்
 துப் பொருட்டவரின், பெருவித்யாதி. “கல்யாணத்தனக்கு” என்று அழைத்துவிட்டு
 வழியிலே கவிவதாக கள்ளம் சிறுத்தியைவந்ததாய், உன்மேலே யுத்தோருகமாய்வந்த முவ
 லயாதி - த்தின் கொம்பை அராயலேவப் பிடுக்கிப் பொருட்டவனே. கள்ள மித்யாதி.
 “சீதைக்கு சீதாவன்” என்று கந்திரி லேஷம்கொடுவந்த சூப்பணையாகிற ராகுஷி
 மூங்கோடு. அவருக்கு ராகுதான் சாவான் தலையையும் அழுத்துப்பொருட்டவனே. இவ
 னுக்கு அவன் காவலனாகையவது - இவன் “வ்வாவலந்தாயம் பண்ணித்திரி” என்று
 விவையிடு. அன்றிக்கே, பொதுவிலே, காவலின்னையவாலே ராகுஷஜாதிக்காக ராகு
 களென்னையாய். இத்தால் - பாவலிபோதிகளை அராயலேவப்போக்கி, உண்டை யுதாபி
 ப்பார்க்கு உண்டை வாகரித்தவனன் றோ லென்னை. அள்ளிவித்யாதி. “இவன், வெண்ணெய்
 தானேயவரி விழங்காவலனான தெய்வோதோ” என்று பார்த்துத்திருந்தான், தீ வெ
 ன்னைய அள்ளி விழுங்கும் பொறுவாவது உன்மார்த்தவத்தைப் பார்த்தஞ்சாமல் அடி
 மேனடித்தேன். யாவர்செரும் அதுதாய் தலைமேறித்தால் “அடிபென்” என்றிறே சொ
 ல்லவது. இவன்தான் அதுதன்னை முன்னே சீனையாதே அடிக்கவேண்டிற்றும், இவன் மற்
 றுமோரிடத்திலே இது செய்யுமாய்க் வருப்பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சியிறே. தெள்ளிய வித்
 யாதி. அளவின்பு நான் முன்செய்த வத்தைப் பொறுத்து, தெவிடாத நீயில் எழுந்ததானை

எருதுகனோடு -- அலுப்பா விஷமான்

எருதுகனோடு

பொருதி -- (நட்பின்னைக்காக) போர்

செய்பா நின்றும்;

வதும்-- ஒன்றிலும்

உலாபாப் காண்-- ஆவசயத்திற் கின்றும்
காண்;

[தேறுத்தைப் பேணுதல், பானைப்
பேணுதல் ஒன்றும் செய்பாதிநான்
றும் என்று கருத்து.]

கருதிப்-- கம்ஸன் உன்மேல் செய்ப கிணத்த
நினைகள்-- நினைக்கோ

செய்து-- அவன்மேல் நீ செய்து

கஞ்சனை-- கம்ஸனை

பாய்த்தாய்-- உதைத்தாய்;

தேருவின் கண்-- அவனை நிரஸிப்பதாகப்
போகிற வழியிலே

நீமைகள் செய்து-- வண்ணானைக் கொன்ற
ஆய், விஷம் முறித்ததுமான நினைக்கோச்

செய்து

மல்லக்கனோடு-- சானூர முஷ்டிகர்களாகிற
மல்லோடு

சிக்கென-- நிரந்தாமாக

பொருது-- போர் செய்து

வருசின்ற-- வருகிற

பொன்னே!-- பொன் போன்ற வடிவை
யுடைய கண்ணானே!

புண்ணை பூ-- புண்ணைப் பூவை

முட்ட வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எருதுகளோடு பொருதி. நற்பின்னைப் பிராட்டியை வரிக்கை
யிலுண்டான ஆசையாலே உன் திருமேனியின் மார்த்தவயபாராமல் அஸ்பாவிஷ்டமான
எருதுகளோடு பொருதின்றும். காலாந்தரமாகிருக்கச் செய்தேயும் தக்காலமோலே
பாசுக்கையாலே, "பொருதி" என்று வந்ததொருமாதச் சொல்லுகிறது. ஏதுமுலோபாய்
காண். ஒன்றிலும் லேபமற்றிரா கின்றும்பாண். அதாவது-- தேறுத்தைப் பேணுதல், பானை
பேணுதல் செய்பாதிருக்கை. நம்பி. நற்பின்னையானவிலே வ்யாமோஹந்தால் பூர்
வானானவனே. கருதியநீமைகள்செய்து. கஞ்சன் உன் திறத்தில் செய்பக்கருதின நீமைகளெல்
லாவற்றையும் அவன் திறத்திலே நீசெய்து. கஞ்சனைக்கால்கோடு பாய்த்தாய். கம்ஸனைத் திருவ
யுகனாலே உதைத்தாய். அதாவது (க) "கூஹேனுயுஷ்ணிகம்" என்கிறபடியே அவனா
ருந்த உயர்த்தாஞ்சலத்தலத்திலே சென்று குதித்து, (உ) "கெருஷ்டாஹுஷ்ணிகம்" ஆக
பேருந்தவெ. ஸகஸஸபா தபாஸாஸ கஸெய்யாவரிவபா தய" என்கிறபடியே அபி
வேகத்தைப் பறித்தெறித்து, மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சலத்தலத்தில் கின்றும் பூமியிலே
விழுத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்திறே அவனைக்கொன்றது. தேருவின் கண் நீமைகள் செய்து.
தேரு- வழி. அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிறபோது வழியிலே அவனுடைய "சாக் கொல்லி

கிறது. கூத்தாடவல்ல வெண்ணையாலே - பற்றுச் இக்கத்தாவொருங் டெயர்திலும், இவன் ஆவன கட்டி ஓர் ஓர்வர்க்கு மடப்போகாதென்று மிடம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய வலிமையிற் பாதசாஸ்தத்திலும் காண வரிதாயிருக்கை. எங்கோவே, எங்களுக்கு நாய களுவனே. மடங்கோஷத்தாதி. இப்படி யிருக்கிற சேஷடி தத்தாலே மடப்பதையுடையாய், பூர்ணசத்தாஸ்தப்போலே குளிர்ந்து ஒளிவிட்டின்ற முகத்தைபுடையார் யிருக்கிற ஸ்திரீகளைப் பிச்சேற்றவல்ல வெண்ணைய பிண்டோபானவனே. இடந்திட்டித்தாதி. நெஞ் சொன்று - மார்வைச் சொல்லுகிறது. தேவர்கள் கொடுத்த வாயலத்தாலே பூண்டட்டியிருக்கிற ஹிரண்பலையுடைய மார்வை, “கொலைக்கையானன் நெஞ்சிடத்த கூருகிரான்” என்றிறபடியே கூறிய திருவுகிரங்காலே உறைக்க ஆன்றியிடந்து இரண்டு கரும்படியாக முற்காலத்திலே கிழித்துப் பொகட்டவனே. இத்தால் - சிறுக்கனுடைய ஆபத்திலே வந்து உதவினவனுடையாலே தார்த்தான சோக்குமவனென்று மிடம் சொல்லுகிறது. குடந்தோரித்தாதி. அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடானவர்களுக்கும் உதவுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின என்னுபனாவனே. குருக்கத்தியித்தாதி. உனக்கென்று தேடிவைத்த முருகத்திப்பூவை உன் திருக்குழலிலே குட்டிம் படியாக வாராய். ... ..

மூ.—சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய்
சாமாறவனே நீயெண்ணிச் சக்கரத்தாற்றிடுகொண்டாய்
ஹமாறழியும்பிரானே யணியரங்கத்தே கிடந்தாய்
ஹமாற்றமெண்ணத்தவிர்த்தா யிருவாட்சிப் பூச்சுட்டவாராய். அ.

பதவுரை.

சீமாலிகன் — ‘மாலிகள்’ என்னும்

பொய்யுடையனும்

அவற்றை— ஆஸாபார்க்கிருளான் தலை

வன் என்று பாலித்தபெற்ற அவனோடே

தோழமை கொள்ளவும்— ஸ்தேஹிக்கவும்

வல்லாய்!— ஸமர்த்தனாவனே!

†அவன்— அவ்வஸுரனுனவன்

சாம் ஆய— சாகத்தக்க வழிகளை

நீ எண்ணி— நீ யோசித்து

யானே!— நாயனே!

அணி— அழகு பொருத்திய

அசங்கத்து— திருவாங்கமானகில்

கிடந்தாய்!— கண்வளர்த்தருளுமவனே!

†என்—உன்மேல் பரிவையுடையவானவன்

வமாத்ற— ஹக்கத்தை [ஹுடைய

தவிர்த்தாய்!— நீக்கினவனே!

இருவாட்சி பூ— இருவாட்சிப் பூவை

குட்ட வாராய்.

சீ “சீமாலிகள்” என்றழைத்ததில்,

[illegible]

சீமாலிகனவனோடு தோழனைக்கொள்ளவும் வல்லாய். சீ- ஸைபசாரிகர். மானிகனோ
 ன்று பேரையுடையனும் ஆஸைபரகர் தயா யிருக்கிறவனோடு, உன் முனைத்தாலே கலந்து
 தோழனைக்கொள்ளவும் வல்லவனே.

சாமாநுவனை நீயெண்ணி. ஸாதுரீடாதுடனைப் பண்ணப்புகுவாதே, இனி அவைகா யழியச்செய்யாவிடில் நாடு குறுகிட வரது" என்று அவன் சாகுத்தம் வழிகளை நீரே சிந்தி த்து. அதாவது- "தோழனைக்கொன்றான்" என்று தனக்கு அபலாதம வாரதாபுரமாக வும் "தன் குலேதான் முடிந்தான்" என்று பரபுராகவும் தக்கவழிபைச் சிந்தித்தன. "அவனை" என்கிற இடத்தில், இராமர் அப்பயம். சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய். "நமக்கு அனா தாரணமேன ஆயுதம், உளக்கிதாகாது கான்" என்னசெய்தோரும் அவன் நிர்மலத்தம் பன் னினதுக்காக, அவனை, ஆழிப்பிற்றுவிப்பாயாப்பேரிலே உபசரமுபேன தருவாழிபரிலே சிசசேதம் பண்ணிப் பொகட்டவனே. ஆமாறியும்பிரானே. சுத்தநிசைதம், ஆற்றிதசுண்ண மசுற விவரத்தில் ஏதெனமொன்றில் புதுத்தால், மேல்விடாவதறியும் உபகாரகனாவனே.

அணியரங்கத்தே கிடந்தாய். “இங்கே கிடந்தால் நமக்கு முழுக்ஷீரத்தை வளிக்கலாம்.” என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபாணமான கோயிலிலே பன்னிகொண்ட நுழைந்திருக்கிறேன். ஏமாற்ற

“அண்டத்துள்— ஸ்ரீ ஸைநாந்தத்திலே
அத்தாணி— சிதம்பலத்திலுள்ள
அமர்கள்— சிதம்பலத்திலுள்ள
குழி— குழிநீர் மேலிருந்து
அங்கு— அவர்கள் கருவே
இருந்தாய்!— யிற்றிருந்தருளினே!
தொண்டர்கள்— பத்தர்களுடைய
கருவியில்— கருவியில்
உறைவாய்!— சிதம்பலம் செம்பலமே!
கூ— பரிசுத்தமான
மலர்கள்— தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக
மைய பெரியபுராணத்திலுள்ள
மணம் ஆனா!— வல்லபமே!
மழு உலகினையும்— உலகினையும்

உண்டி— (பாபத்திலுள்ளபடி)
திருவாய்நிலைவையுள்
ஓர் ஆள் இலையில்— ஒரு ஆள்குறியிலே
துவல் கொண்டாய்!— கணவன்கருவியில்
யவனே!
உண்டி— உண்டி
கான் கான்— கான் பார்த்து
உண்டி— அந்திருந்தாய்
கருவியில்— கருவியில்
பு. ம. வாய்.

“அண்டத்துள்—” என்கிறபடி
த்திலுள்ள “உள்” என்கிறபடி இவ்விடத்
தில் அந்திருந்தாய் கருவியில்.

வாய். ஒன்பதாய்த். அண்டத்திலுள்ள. “இருந்தாய் திருவாய்நிலை” என
றும், “அண்டத்துள் பார்த்தாய்த்” என்றும், பரிபாடல்தான் “அண்டம்” என்று சொல்
லுக்கவந்தே. அண்டத்துள் அத்தாணி- அமர்கள் குழி - உலகினுள்ளாய். பரிபாடல்தான்
அருகிருப்பையுடையான சிதம்பலத்திலுள்ள குழி மேலிருந்து, அவர்கள் கருவே # ஏழுமையும்
தவிர்த்தோல் செல்ல யிற்றிருந்தருளினவனே. அத்தாணி- அருகிருப்பது. தொண்டர்கள் நெஞ்சி
லுறைவாய். இர்த யிழைக்கில் முழுமையுடைய உலகினுள்ளாய் பரிபாடல்தான் பரிபாடலுடைய
மலர்கள் என்கிற, பரிபாடல்தான் பரிபாடலுடைய உலகினுள்ளாய் பரிபாடல்தான் பரிபாடலுடைய
வனே. தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக மைய பெரிய
பரிபாடலுடைய பரிபாடலுடைய. (உ) “பரிபாடலுடைய” என்கிறபடியே பரிபாடல்தான்
திலும், “அவர்களுடையவையுடைய” என்கிறபடியே தொண்டர்களுடைய ஓர் தயத்
திலும், பரிபாடலும் தானுங் கூடவந்தே யெழுந்தருள் பரிபாடலு.

உண்டித்திலுள்ள. பரிபாடல்தான் அழியாதபடி உலகினுள்ளாய் திருவாய்நிலை
வையுள் ஒரு பரிபாடலுடைய அழியாதபடி உலகினுள்ளாய் திருவாய்நிலை
வையுள் ஒரு பரிபாடலுடைய அழியாதபடி உலகினுள்ளாய் திருவாய்நிலை

—(8)—

அடிவரவு.—ஆநீரை கரு மச்சு தெருப்புள் எருது தும்
சீமா லண்டம் செண்டக, மீந்திரன்.

அக - திருவொழி. ௧௧ - கரு, பாட்டு - கவனம்.

அ. கீழே, அவனைத் திருமஞ்சரபாட்டித் திருக்குழல்வாரின யசோதைப்பிராட்டி.
“அவன் திருக்குழலாக் கலங்காரமாகப் பூச்சுட்டிலேனும” என்றுகோலி, ஒன்றுவிரா
லொன்றன் திங்கே விலகண்ணமான புஷ்பங்கள் பலவற்றையும் ஸர்ப்பா கிற்று “இவைசெவ்வி
யநில குக்கு முன்னே உனக்கு நான் சூட்டிம்படி வாலேனும” என்று அவனைப் பல
காலமழைத்துப் பூச்சுட்டினவந்தாம், “அவனழகுக்கு தந்தையினைவா வாராதபடி காப்
பிட்டிலேனும” என்று நினைத்து, “ஸர்ப்பாங்காலத்திலே உன்னைவிடப்பதாக தேவஜாதி
யெல்லாம் வந்து நில்லாவின்றது, காலமும் ஸந்தனம் ஆரீழ்ந்தது. இக்காலத்தில் உத்தேவதை
கன் ஸஞ்சரிக்கும் மன்றுபுறதலான ஸத்தலங்கையில் நில்லாதே மனங்கு அந்நிக்காப்பிடும்படி
வாலேனும” என்று பலகாலமழைத்தித்தித்தழைத்துக் காப்பிட்டுப் பாகாரத்தை, நாமுமறுப
ஷிக்க வாசைப்பாட்டு, உகந்தருளின நிலமான திருவிவன் னறையில் அவன் திருநிலை
அவனைக்குறித்து, யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்தோத்திரத்தையும் பரிவைய முடையபாய்க்
கொண்டு, அவன்பேசினுற்போலேபேசி அவனுக்குத் திருவந்நிக்காப்பிடுகையாகிய ரஸத்தை
யுபபவிக்கிறார் - இத்திருவொழியில். ... .. *

பு.—இந்திரனோடு பிரமண்சனிமையவரெல்லாம்
மந்திரமாமலர்கோண்டு மறைந்துவராய் வந்துநின்றார்
சந்திரன்மாளிகைசேருஞ் சதுரங்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
அந்தியம்போதிதுவாகு மழகனே காப்பிடவாராய். க.

மா மலர்— கிறத்த கல்பகாதிபுஷ்பங்களை
கொண்டு— கைகளில் கொண்டு
மறைந்து — அபயர் கண்ணுக்குப் புலர்
படாதபடி
உவராய்— அதுர விபரீதாங்கைய
வந்து நின்றார்— வந்தாரின்முகம்;

அந்தியம் போது ஆகும— ஸாயம் வந்தபா
காலமாயிருக்கும்;
(ஆகையால்,)
காப்பு இட— உன்னமுக்குத் திருவந்தக்
காப்பிடம்படி.
வாரம்— தீ வந்தருளாய்.

வ்யா. முகந்தாபதி. இந்திராணித்யாதி. தனாலோகா பாலகனான இந்திரேனாடே,
சதுர்த்தசபுவச ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஜகத் ஸம்ஹாரகர்த்தாலான ருத்ராணும், இவர்
களுக்கு பாதர்த்தாய வர்த்திக்கும் மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம், இத்தால் - அநி
காரி புருஷர்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்குமவர்களோடு வாசியற எல்லா
ருமென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரோத்தரர்கள் மூவனாயும் சொல்லுகிறவிடத்தில், இத்தானே முந்
துநச் சொல்லிற்று - அவனோபாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அநிகரித்த கார்யத்தால் வந்த
ஏற்றமித்தகையொழிய, சசுவரத்வ கத்தமில்லை பென்று தோற்றுசைக்காக. இவர்களுதான்
தொட்டில் பருவமே பிடித்து இவ்வியைத்தலை கஞ்சிக்கரித்திறே போருவது. ஆகையாலே
* எழிலுடைக்கின்றவரி தூயவனுநின்ற வர்த்தினாடே, * வண்ணச்சிறத்தொட்டில் வா
விட்ட ப்ரஹ்மாவும், * ௪ உடையார் காமனிவாவிட்ட ருத்ராணும், * வலம்புரி, சேவடிக்கிண
கிணி முதலானவை வரவிட்ட. மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாமெவர்கை.

மந்திராமலர்கொண்டு. திரமந்தாபுஷ்பங்கொண்டு. மந்திரமென்கிறது - * மறை
கொண்ட மந்திரமான ப்ரீபுருஷஸூக்தாதிக்கை. மாமலசென்கிறது - சலாக்பாடான கல்பக
புஷ்பாதிக்கை. மறைந்துவராய் வந்துநின்றார். “கட்கரிய பிரமன் கிவனிந்திரன்” என்கிற
படியே இவ்வுள்ளாருடைய கண்ணுக்கு விஷயமாக தவங்க ளாகையாலே பிரிக்குத் தெரியா
தபடியாக நீ யருள்பாடிட்டவாதே வரும்படி உனக்கு அதுரவிபரீதாங்கைய வந்து நின்றார்
கள். “மறைந்துவராய்” என்று பாடலானாலும், உவராய் - அதுர விபரீதாங்கையவென்று
பொருள்.

சந்திராணித்யாதி. சந்தர்பதத்தவையும் செல்ல ஒங்கியிருக்கையாலே, சந்தரன், மானி
கைகளிலே வந்து சேரும்படியிருப்பதாய், உன் லெனகுமார்யாதிக்கையறிந்து மங்களாகாஸ
நம் பண்ணி கோக்கவல்ல ஸமர்த்தானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளவறையிலே நின்றரு
ளாய்.

பதவுரை.

பசு கன்னியம்— பசுக்கன்னியம்

கன்றுகள் இல்லைய— கன்றுகள் திற்பிற இடத்திலே

புருத்தும்— வந்துபுருத்தும்

கன்றுகின்ற— கன்றுகளைக் குறுக்கவிடுதல்,

கறக்குதல் ஸ்ரீராமர் செப்பவாழைகொண்டி,

முன்வந்திடப்பாலே கதறுகின்றன;

உன்னை கூனி— உன்னை பாவையழகுது

கின்று முழித்தேன்— கின்றுவிட்டேன்;

[கன்னியன் அழைப்பில் உற்சி குந்தமை

யால் கன்றுகளைக் குறுக்கவிடமா ரொருவரு

மில்லாமற்போகலோ பசுக்கள் கதறுகின்ற

வாழ்ந்து கருத்து இப்போது சொல்லு

கிறவ - உடக்கொளக் காப்பிட வரவேணு

பொன்னு மதுக்குறையாக.]

பொய் ஸ்ரீராமம்— என்பக்கல் அன்புநீர

றுழை

இலாதாய்— இல்லாதவனே!

அருகி போது— மாலைப் பொழுதில்

மன்றில்— காற்சந்திலே

நில்கிலல்— நிலைநிற்கொன்;

மதின்— மதினையுடைய

திரு சொன்னா— திருவெள்ளையிலே

கின்றுப்— கின்றுருளுவாளை!

என் தன்— தாபான என்னுடைய

சொல்லு— சொல்லானது

கன்றுகண்டாய்— உனக்குப்பரியமாயிருக்குங்

கிடாய்;

(ஆகில் என்செப்பவேணும்மென்று அவன்

கேட்கு;)

நான் உன்னை காப்பி இ- வராய் என்கிறான்.

(9 வல் - அரைச.)

பொய். இவ்வாறுபாட்டு. குன்றிப்பாதி. பசுக்களானவை பெய்லாம் கன்றுகள்

திற்பிறவித்திலே வந்து புருத்தும் கன்றுகளைக் குறுக்கவிடுதல், கறக்குதல் செப்பவாழில்லா

தது கண்டு முன்வந்திடப்பாலே கதறுகின்றன. ஆகவா, "கதறுகின்ற" என்றதற்கு, கீழும்

மேலும் அகலாதித்து- கன்றுகன்னியம். கதாபுலத்தில் தந்தாம் கில்களிலே புருக்குகின்றன

முனையுண்டைப் பெருமையாலே காக்கொட்டிக் கதறுகின்றன; பசுக்களெல்லாம் புறம்பே

கன்று, கன்றுகள் குழத்தல் கறக்குதல் செய்யப்பெறுமல் முலைக்கிடப்பாலே கதறுகின்றன

வெள்ளையினம். அவை அபயபுக் கதறுகின்றவாகிறது - முன்போலே கீ கன்றுகளைப்பிடுக்

கறவாமைபன் றோ, அது செய்யாதொழிவானென்னென்ன; கின்றுமுழித்தேனுண்டைக்கூலி.

நான் உன்னை பாவழகுதுகின்றுவிட்டேன்; பின்னை அங்கு ஆனது செய்வாய்? அவை கன்றை

நினைத்துக் கதறுகிறுப்போலே யன்றோ, நானும் உன்னையழகுத்து கின்றுவிட்டபடி. நேசமே

பொய். இவ்வாறுபாட்டு. பசுக்கல் வீடுகொண்டில் வந்துவிட்டவனே. கதறுகிறுப்புகள

சொல்லு அப்படி சொன்னாடே. தந்தையார் அவன் வக்கலாவனப்படியாவே, என்
 டொலவு மன்றாட்டாய், அதுகூடக் கைக்கொள்ளென்கிறான்; "தாய் வாய்ச்சொல் சரும க்கண்
 டாய்" என்றுற்போலே. காணுள்ளனக்காப் பிடவாராய். உன் பக்கல் வக்கொறுங்கதையாய் மங்க
 வாகாண்டவையாய் இருக்கிறான். அதுவாய் கப்பிடென்கிறப்படியான லெல்லமுள்ளதிகளை
 யுடைய உண்ணைக் காப்பிதம்படி யாக கிளையாய். ... .. உ.

மூ.—செப்போருமென்முலையாய்கள் சிறுசோறுநிலிலுஞ்சிறுதைத்திட்டே
 அப்போதூரானுரப்பட்டுடோ டடிசிறுமுண்டிலையாய் வாய்
 முப்போதூர்வானுடேத்து முனிவர்களுள்ளென்றென்றாய்
 இப்போதூரென்னுஞ்செய்யே னெம்மீரண்காப்பிட்ட வாயாய் கூ.

பதவுரை.

முப்போதூர்—கூடை, உச்சி, மரத்தையாகிய
 மூன்றுகாலக்கூறாயுட
 வானவர்—தேவர்களுலே
 வத்தூர்—துதிக்கப்படுமவனுப்
 முனிவர்கள்—உன் வீட்டினையெல்லாம்
 போதூர் மருமப்பன் னுமவர்கள்
 வந்ததிக்கிற
 வானவரையு—திருவிவள்ளையர்களை
 சிறுமுயர்!—சிறு நஞ்சுமயனாவனே!
 எம்மீரண்கா—மரக்கு நாயுள்ளவனே!
 ஆன்வாயர்!—உண்ண ஆன்வாயுறந்தவனே!
 செப்பு ஓதும்—பொற்கின்னையென்று சொல்
 லத்தக்க நிலைமையை உணர்த்தாய்
 பெய்—மீதுவாயிருந்துள்ள
 முலையார்கள்—முலையையுடையவர்களுடைய
 சிறு சொறும்—விடையாடக்கூடா மனல்
 கொழித்துச்சமைந்த சிறுசொற்றையுமீ.

சிறு திட்டாய் - மனல் கொட்டக்கூடியும்
 சிறுதத்திட்டே - அழித்துப்போகட்டி
 (அவ்வாய்நிலில்)
 அப்போதூர் - அவற்றைய அழித்த அக்கா
 லத்திலே
 வன் உய்ய - மூன்றுகாலக் காலத்தைய
 சொல்ல
 போய் - அஞ்சி ஒழிப்போய்
 அக்கூறாய் - அக்கூறாயும் [அக்கூறாய் - இனி
 தானேயோயும்]
 உண்டிலே - அமுலுண்டிலே; (அக்கூறாய்)
 இப்போதூர் - இப்போதூர்
 வன் மூன்றுகாலக் காலம் - மூன்றுகாலம்
 பிடித்தல் அடித்தல் மூன்றுகாலத்திலே;
 காப்பிட வாயாய்.

வாய். மூன்றுகாலத்தி. செப்பித்தயி. செப்பென்று சொல்லும்படியான னாகி

களரலே, ஸ்தூதரீகாபிபவனும், மங்களாசாஸ்பாபக்கொன்றி உன்னுடைய ஸம்ர்த்திவா
 'மே சாபோதும் மகம்பண்ணித் துமலங்களுடைய நிதேவன்வண்ணிலே நித்குமலவனே.
 இப்போது நாளுன்றும்செய்யென். அப்போது ஹிதநுபாச உன்னக்கோபித்தவாநிதை
 சொன்னைனாகுஅம் இப்போது நாணன்ன னன்றும்செய்யென். எம்பிரான் காப்பிடவாராய்.
 என்னுடைய நாதனே! உனக்கு என் காபிடுமபடிவாராய். ... .. h.

மு. —கண்ணின்மணற்கோடு தூவிக்காலினுற் பாய்த்தினையென்றென்று
 எண்ணெழும்பிரகோகள் வந்திட்டிவரால் முறைப்படுகின்ற
 கண்ணனே வெள்ளாறாநின்றும் கண்டாரோடே தீமைசெய்வாய்
 வண்ணமேவேலைப தோட்டாய் வள்ளாலே காப்பிடவாராய். ௫.

பதவுரை.

கண்ணனே! வெள்ளாறா நின்றாய்! —
 கண்டாரோடே — கண்டலமோடு உல்லாச
 தீமை செய்வாய் — நிம்மிகள் செய்முமகோ!
 ‡ வண்ணம் — நிறத்தால்
 வேலைபது ஸப்பாய் — கடலைதத்தவனே!
 [கால்போன்ற நிறத்தை
 புடையவனே! என்றபடி.]
 வள்ளலே! — உதாரணவபாவனே!
 கண் அரும் — கணக்கிடமுடியாத
 பின்னோகன் — (நன்னுலிபெட்ட) பெண்
 பின்னோகன்கள்
 † இவர் — இவர்கள்
 வந்திட்டு — என்முன்னோவர்து
 கண்ணில் — “எங்கள் கண்களில்

மனம் — மானம்
 கொடுத்தாள் — கொண்டு தாவி
 காலினால் — காலாலே
 பாய்த்தனை — உதைத்தாய்”
 என்று என்று — என்று தனித்தனியே
 உன்னக்கோபித்தாச் சொல்லி
 முறைப்படுகின்றார் — முறைப்படுகின்றார்;
 (ஆதலால் இனி அவர்களிடம் போகாமல்,)
 காப்பு இட வாராய்.

‡ “வண்ணமே” என்கிறவிடத்தில் ‘ஏ’
 என்னுமது; † “இவரால்” என்கிற
 விடத்தில் ‘ஆல்’ என்னுமதும் அசைச்
 சொற்கள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கண்ணிவித்தபாதி. கண்களிழித்து விடையாடவொண்ணாதபடி
 கண்ணிலே மணலேக்கொடுவதுதான். “எங்கள் கண்ணிலே மணலேத்துவாநென்” என்
 தவாதே, கோபித்துக் காலாலே புதைத்தாநென்று தனித்தனியேசொல்லி. ஒருவரிருவரன்
 நிகழிசை. வலங்குயாகாரா பின்னோகன் உன்னல் சடுபட்டமைகொற்றவந்து இவர்கள் முறைப்

மு.—உலகாயிரவர்ப்பெயர் பிள்ளைகடமைகள்செய்வார்

எல்லா முன்மேலுண்தீப்போகா சூழ்நிலைகளில் பித்தகாலாயம்

நல்லாங்குட்டுவன் திருநெல்வேலி மாவட்டம், திருச்செங்கோட்டில்

சொல்லாரவாழ்த்தீரின்னறேத்திச் சொப்படக்காப்டிடவாராய். ௫.

பதவுரை.

கல்லிட்டுகள் — வரநூற்குள் வாழ்கிற

நெயர்வாழை— திருவிவள்ளியாழ்வாசரால்

நினைவு— நினைவு நன்றி மனம்!

3. தனி ம. — ஸ்ரீ 347.5 ம. ரகிழ

சுடரே— மீதமுள்ளவருமே!

என் மீதான்!... என் நாயகினை!

இ. ப. பி. கி. — இவ்வினா எந்த நேரம்

திரைப்படங்கள் செட்டிங்ஸ் — திரைப்படங்கள் செட்டிங்ஸ்

1957-58

பிள்ளைகள் — பிள்ளைகள்

பல் ஆரீரவம்— . அநேகாராபிதம் பெற்குகி

புத்தகம் ஒன்று;

தேவநாபுரி:- அருகில் உள்ள ஊரில் இருப்பதால் கிராம சபை

புத்தேவன், அன்பு - புத்தேவன் புத்தேவன்

உபநிஸத்— மூன்று வேதங்கள்

(Ph. 2017 a.)

சி இங்கிலாந்து நாடு   சி அமெரிக்க நாடு சென்னை

என ஆவியாவது ;

உள் சீமையி.— உள் சி 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843

செரஸ் அர— செரங்கன் விவரமுண்டாய்.

தெய்வம் எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கிறது — 9. தெய்வம் எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கிறது

வாழ்த்தி— மெய்நம்பாதவர்களுக்கு (மெய்யை)

சுருதி.— ௩௭௭ ௭௭ ௭௭

காமாஜி இ. வரதாட்சி.

91 'கிண்து' என்பது அந்த அரண்மனைக்குள் போகும் பாதை.

வயா. பித்தாம்பாட்சி. பல்லாயிரவரித்யாதி. பஞ்சலக்ஷம் ப்ரபுபாந விந்நுநிஸ் தி
 னை செப்புமவர்களான சிவிலோகன் ஆசேகமயிரம்சீபரிதே. எல்லாமுன்மேலவன்றிப்போகாது.
 தந்தாம் செய்த நிலைகளை சீ செய்தாரென்று உன்மேலே வைப்பாதின்றான். ஆகையால்,
 அவர்கள்செய்த தீவைகளெல்லாம் உன்மேலே ஏறாதொழிப புறப்புபொகாது. எம்பிரான்
 நீயிங்கேவாராய். என் காயனை! உன்மேலே தோஷமெழிக்கிறது. மிடத்தில் சீன்றும், அவர்கள்
 சீனையும்சொலவும் பொறுதாள் வர்த்துக்கிற கிங்கேவாராய். கல்லாங்கள் வேள்ளெழுகின்றாய்.
 உன்பக்கல் தோஷத்தாற்சொல்லுமவர்களைவழியாதே உனக்குள்செழுகமாய்ப்பங்கையாடாது
 பராயிருக்கிறவர்கள் வர்த்துக்கிற தீதெவென்னையானிலே சீன்றருளிவைசீன. நோன்க்குடரே.
 ஜ்ஞாநாவாயை அடைபவனே. உன்மேனி. அருகஜ்ஞாதக்துஞ்ஞா ஜ்ஞாகாந்நாயான வ்வு
 ஞ்ஞாத்நுட்கும் பாகாசகமான உன்னுடைய திருமோவினப. சொல்லு - லின்றெத்தி. செயல்
 சிதையுமபடி சீன்று ஸ்துதிஞ்ஞ. ஸர்வபத்தவாயமான கிஷபத்தினிதே சொல் ஹ்ருவது.

மருதன் — உட்கங்குலமனைய
 தவிர — தவிர்த்துப் பரந்தவனை
 அடைந்தான்
 மருதி — தவிர்த்தவனின் அழகுநிறமையென்பது
 மட்டமுதன்
 மட்டம் — மட்டங்களைப்பற்றி
 மருதி — மருதியைப்பற்றியது
 திருவெய்தவையுடை — திருவெய்தவையுடைசெல்ல
 கெட்டாயிற்று — கெட்டாயிற்றுமெனவே!
 மருதன் — “கடவுளேயவனின்
 மருதிமேல் — மருதிமேல்
 கறு (மரு) கெட்டவனாக — கெட்டவனாக
 கறு கெட்ட — கறுத்த கெட்டவையாக
 கெட்ட மருதி — கெட்டவையினையுடையவனாக

[illegible]

ஸ்ரீமதி. ஆற்றப்பாட்டு. கஞ்சனத்தாதி. அரளிவிதாசனம் கேட்டவன் யுத்தோதங்கி,
 அந்தப் பிற னவாற்றித்தலுப் அறிச்சுக்கொண்டேன் * மக்களையவனாகக் கல்லிடைப்போதி, வாய்தம்
 கற்பமம் கழுவிப்போய்த்தென் றுகிட்டு, “ அஷ்டமகாபாயமானவிற்ப்போதோபயபதது”
 என் று ஹிம்னிப்பதாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறபொழுதுமே தாயும் தாய்ப்புறமொழிய
 அசுலாபாதபடி இருசிலைவகையிறந்து, அவன் குளிலே அங்கு வீன் றுய திருவாப்பபாடியிலே
 ‘பொத்தவந்தாத, தூர்க்காவசகாசுகளாலே அறிந்த கம்மன் உன்விஷயத்திலே பிசுவும் சீற்
 றித்ததாயுடையவனுப்கொண்டி. கறுப்பென்கிறவிது “ கறு” என்று குறையுதுகிடக்கிறது.
 கறுப்பு - சிற்றம். கருநிறம்தபாதி. இறுந்தா னொருவடிவு கொண்டாறகபாலே கறுத்த
 நிறத்தையும் அச்சிலுளாலேபோலே சிவந்த தலைமேலாயும் உடைபளாயி ருக்கிற போய்ச்சைப,
 “ கீள்கொடுக்கேர் சென்றால் அவனை யுன்னால் ஸாதிக்காப்போகாது. வஞ்சகத்தால் சென்று
 வந்த” என்று விட்டான் என்பதொரு வார்த்தையு முண்கொண்டிருக்கிறபோது. இவ்வாற்
 ப்பவருடைய, புறக்கந்தகோயர் வஸுமேதவர்ப்பக்கவிலே கேட்டிலந்து சொன்னாது; புறத்து
 வாரில் சி பாவவலம்க்க ரிங்கேவந்து பிறகத்தாதல்.

மஞ்சித்தாயி. இவர்களுள்ளவை நவமூர்ப்புரான உபத்தியை ஏடைத்தாயி, மணி
மயமான மடங்களுக்கும் அநாகர்ப்போரும்புரான மஞ்சித்தாயி மடைத்தாயி திருநிலவள்ளறு

உள்ளவாருள்ளுறையுடைய டெய்ஷியுடைவள்ளதைவிடும்பு
டர்ஸித் துர்துபாத்தூர்துக் பரமனே துர்துடனறாய். 61.

புதுச்சேரி.

ஸ்ரீனிவாசன்—அந்தனாடினும், நீக்கா
 வெள்ளாறையு—நிறைவென நயமாறிலை
 நின்றாயிற்று!—நின்றாயிற்று!—நின்றாயிற்று!
 பரமனை!—பரமனை!—பரமனை!
 கள்ளம்—கள்ளம்—கள்ளம்
 சகலம்—சகலம்—சகலம்
 மருதம்—மருதம்—மருதம்
 இரட்டைப்பா
 கலங்கு அழிபு—கலங்கு அழிபு—கலங்கு அழிபு
 உதை செய்த—உதை செய்த—உதை செய்த

[illegible]

வ்யா. சமுடாயத்தி. கள்ளிடத்தி. கணவனாந்தருவச்செய்தி உன்னை நலிய
தாச அஸுரானிஷ்டமாய்வந்த கத்திமசக ஸ்னதபும, தவழ்த்துபோகா திறகச்செய்தி உன்னை
நலியதாச அஸுரானிஷ்டமாய்வந்த யமவாஜ்ஜு மங்கையும தன்னுடைய மூலம் கூட்டுச்
சூலைந்து சிதிலமாய் விழுப்படிபாச, “காலாட்சகடம பாய்த்தான்” என்றும், “வெருகாத்தி
ஹேமீமுத்திய” என்றும் சொல்லுகிறபடி கிப, திருவடிகளாலும், திருத்தாடை, திருத்தேநாள்
காராலும் தன்விப்பொகட்ட, வீரனையாசே. இந்த அறிப்பாற்றிக்களைச் செய்பாதிற்சச்செய்த
தேபும் வீரனாத்தனத்தில் புறையற்றிருந்த பெருமையை புலப்படவனே. நீபேயைப்பிடித்து
முலைபுண்ட பின்னே. கிபேயைபந்தாபக, சிபுத்து முலைபுண்டவென்ப. உள்ளவாறென்றமுறி
யேன். உள்வாடி பெயன்றும் அறிக்கிறையில்லை. அதாவது இன்னம் அப்படிக்கொந்தவாற்
றைச் செய்வுதிபாகில், “தருநாவல்ல தருநான் அபாயம் வினையும்” என்று பப்பப்பா
நின்றேனென்னை. ஒளிபுண்டாக்கபாதி. மாடங்கநூற் மதின்களுமான அழகையுடைய திரு
வெள்ளையிலே நின்றநூசினவனே. டள்ளிகொள்போதிதுவாகும். நீ கணவனாந்தருநுகிற
போதாய்த்து இப்போது. ஸந்தபாகாலத்தாவனநிக்கே, மூலை வைத்துக் கொள்ளற்படி.
பாமனே காப்பிடலாராய். வெளந்தாய்திகளால் உனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனே! உனக்
கொரு குழைவாராதபடியாக நான்காப்பிடலாராய். ... ..

இனமயவாகுது— உதவாகுகது

என்று— எங்காளுந்

அரியாய்— ஆறித்தயினுளவனே!

கும்பம்— கும்பத்தைபுடைப

கூறியு— குவலயாபீடகஜந்தை

அப்ப— கொன்ற

கோலே— பாறுவாணவனே!

கொடு— கந்தரத்தையனா

கந்தரன்— கண்டனுடைப

கெட்டுளில்— மகன்விசை

கூறியே— யமன்வாழ்பால் அரந்தைக லீன

சூரவனே!

கொம்பொன்மதில்— செம்பொன் போலே

விருத்தத்தக்கபுறியுடைப

செல்லத்திறம்— செல்லச்செருக்கோடே

வாய்— வாயாண்டு

விவாதம்— பொதுவானவனே!

அங்கு— அங்கிடத்தில்

கரங்க— கந்தரங்கரங்கு கெக்கத்தத்த

தாக்கடவ

கபாலிகான்— சபலத்தையுடைபுறங்கை

வஞ்சகியன் றுள்கான்;

(சூரனாக வந்தா தேவதைகள்

வளர்கிற அந்திப்பொழுதில்

அங்கு கெளரீத.)

காப்பு இட— காள் காப்பிரிப்பது

கபல— விவாலாக

குடி வானம்— குடிவா

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு இன்பமதிலையுபந்தியம். உன்னுடைய அவதாரமுனை சேஷபு. நாறுடவத்தால் வந்த ஸங்கந்தை எவ்வுத மேன்மெனு மதிகரிப்பித்தயனே. "கொழுநகயு. நினை கண்டவசோவாழ் தொல்லையின்பத் துறிகண்டான்" என்னாட்டவதிறே. இனமய லாக்கென்றுமரியாய். தந்தரமுடைய லுத்தாகத்தி ண்கொன்றி உன்னலிடுக்கப்பார்க்கும் தேவர் கூறத்தூ என்னுமொக்க லுத்தாப்பனுளவனே. இத்தால் கந்தரகொன்ன கீர்மைக்கு எளி ர்த்தமடான மேன்மைமயச் சொல்லுகிறே. கும்பக்கனிழட்டகோமே. "கும்பாரிகுமதயானே" என்னொடியே மந்தசுத்தினுடைப உயர்த்தியையுடைத்தாவி கும் குவலயாபீடத்தை கீர லித்த செவாய்த்தையுடைப பாறுவாணவனே. பொருங்கஞ்சன் நெடுகின்றகற்றே. உன்பக்கல் என்னுமொக்க கந்தரனாருக்கும் கண்டனுடைப மகனில் கூற்றமலால் பாயவனுணுக்கொ ண்டு சீதாற்றுபவனே.

செம்பொன்மதில் லெள்ளையுடைய. செம்பொன்மதில் நிகழும் வப்பாறுவாயமான மதிலையுடைப துருவெள்ளையைய வலவந்தாட்டாத அடைபவனே. செல்வத்தினால் வளர் பிள்ளைய். சங்கந்தத்திருமகனாப்போலே பலர்க்கும் தியாம்பனுப் வளருகையன்றிக்கே, லுருவர் சிபமத்தில் அடங்காமல் வேண்டியபடி செப்து வேண்டியபடி புஜித்து, செல்வச் செருக்கோடு வளருகையுடையவனே. கந்தரகொன்ன கீர்மைக்கு எளி ர்த்தமடான மேன்மைமயச் சொல்லுகிறே. கும்பக்கனிழட்டகோமே. "கும்பாரிகுமதயானே" என்னொடியே மந்தசுத்தினுடைப உயர்த்தியையுடைத்தாவி கும் குவலயாபீடத்தை கீர லித்த செவாய்த்தையுடைப பாறுவாணவனே. பொருங்கஞ்சன் நெடுகின்றகற்றே. உன்பக்கல் என்னுமொக்க கந்தரனாருக்கும் கண்டனுடைப மகனில் கூற்றமலால் பாயவனுணுக்கொ ண்டு சீதாற்றுபவனே.

தேவதாஸன்— திருவள்ளூர் அமைதி
 வெள்ளையன்— திருவெள்ளையன் இல
 கின் டிம்— சிவபூதனாசனே!
 கம்பி— திருமலை அமைதி திருவள்ளூர்!
 சில பள்ளம்— இன்னும் சில பள்ளம்
 தாபி செல்லும்— தாபிபார் வார்த்தையைய
 கொள்ளாய்— சிவபூதனாசனே கருகமே அமைதி,
 இருக்ககாதி — அருகிலே இக்கம்பி திருமலை
 சிவபூதனாசனே கருகமே அமைதி,
 நீர்— சிவபூதனாசனே
 சங்கிலி மிக விரைவில்— சங்கிலி மிக விரைவில்
 எழில்— சிவபூதனாசனே
 மறைமலர்— மலைமலர் அமைதி அமைதி
 வந்து சிவபூதன்— சிவபூதன் அமைதி அமைதி
 வந்திடுமே— சிவபூதன் அமைதி அமைதி

(அ. ச. சிவசுந்தரி)

[illegible][illegible]

மாதர்க்கு— ஸ்ரீநகரெல்லா லுயர்

உயர்த்து— மேற்பட்டவனான

அரோகை— யகோகைப்பிரட்டி.

போது— செத்தாமரைபூவில் [போது - புஷ்பம்.]

அவர்— பொருந்தியிருப்பவராய்

செல்லம்— “ பூ” என்று பேரையுடைய
நாய் [கைலஸம்பகாத்திகையாய்]

கொழுந்து— பாதாநமணிஷியான பெரிய
பிராட்டி.பாரோதி

புணர்— கித்யஸம்ச்சலேஷம்

திருவிளையாடையனை — திருவிளையாடைய
நிலை சிந்தாமலையனை

மகன்தன்னை — தனக்கு புத்தராய் தின்ற
கண்ணைக்குறித்து

காப்புதிட்டாரற்றார்—கைகூட்டிப்பாசுங்களை

வேதம்— வேதத்தின்

பயன்— தாத்பர்யத்தை

கொள்ள வல்ல— கைக்கொள்வதில் ஸபர்த்த
யான

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்த

மாலை— சொல்லாடையான இத்திருமொழியில்

பாதம்— பாட்டுக்கள்தோறும் பின்னடியில்
சொன்ன

பயன்— ஐப்ரயோஜனத்தை

கொள்ளவல்ல— கைக்கொள்ளவல்ல

பத்தர் உள்வார்— பக்தியுத்தர்களாய் உள்ள
வர்களுடைய

வினை— மங்களாசாஸக விரோதியானபாபம்

பொம்— தன்னடையே விட்டோடிப்போம்.

ஐ அதாவது— காலாடிவிட்டுசொன்ன கார்
பிரிவை.

வ்யா. போதுமாசெல்லிக்கொழுந்து. தனக்குப் பிறந்தகமன தாமரைப்பூவை விரும்பி
விட்டாக அடையவாய், பூயாகையாலே கைலஸம்பகாத்திகையாய், பாதாநமணிஷியா
யிருந்துள்ள பெரியபிராட்டியார். “ பங்கயச்செல்லி ” என்றிறே திருநாமம். புணர்திரு
வேள்ளறையானை. அவள் தாமரைப்பூவை மறந்து, “ அகலகெல்லேன் ” என்கிறபடியே
கூணைகாலமும் பிரியமாட்டாதே கித்யஸம்ச்சலேஷம் பண்ணுர்ப்படியாய்க்கொண்டு திருவிள
ையையிலே நின்றுவளை. “ தோல் தேடியோடுங் கொழுந்தது ” என்கிறபடியே கொழுந்
தானதொன்று, “ உபகந்தைப்பொழிப தரிக்கமாட்டாதாற்போலே யாய்த்து போதமர் செல்
வக்கொழுந்தான விவரஞ் திருவிளையாடையானுகிற உபகந்ததோடே புணர்ந்தல்லது தரிக்க
மாட்டாதபடி. உபகந்தம், ஆதாரமாய் சிந்திரும்புதராய், அகிள்மேலே மட்டுத்தொடியே
பாதாநமாரிருக்குமரபோலே யாய்த்து, * செத்தாமரைக்கண்ணன் அபராதாராய் இவனை
அவ்வுருக்கு பாதாநமாரிருக்குமரபடி. மாதர்க்குயர்ந்தவரோதை. “ என்னகொன்பு கொற்றான்
கொலோ விவரணப் பெற்ற வந்தவனாய் ” என்றும். “ எல்லாம் கெட்வருங்கையசோதை

பண்ணுமையே வேதகாத்பயமென்றதற்குக் கைக்கொள்வவல்ல பெரியாழ்வாராருள் பரிபத
மடையான வித்திருமொழியில். பாதுப்பயனித்பாதி. பாட்டுக்கள் தேசமும் பின்னடி நிற்சொன்
ள பார்பொலுக்கதைக் கைக்கொள்வவல்ல பச்சிமான் கவாயுள் வவர்களுடைய மகவாயாணர்
யிரோதியாயுள்ள பாபம் தன்னவையே விட்டுப்போய். ... ..

பெரியஜீயர் திருவாய்களை சாணர்.

—(*)—

அடிவாவு.—இந்தீரன் கன்று செப்பு கண்ணில் பாலா கஞ்சன் கள்ள
மின்ப மிருக்குப் போதமர் வெண்ணெய்.

அ. - திருமொழி, கா - க்கு, பாட்டு - அடியு.

அ. சித்- பூக்குட்டிக் காப்பிட்டு, தனக்கு வசனத்தியாக்கி, தன்னாருகே இவனை
யுறக்கி, சிப்பனாயாய், மாநாவான யசோதைப்பிராட்டி தானாழறங்கி உணர்ந்து, தன்னு
டைய க்ஹகார்பரவசையாய் வப்பாபிராதிருக, இவனு முணர்ந்து போய் வடிலகங்குளிலே
புக்கு, அங்குண்டான வெண்ணெய்க்களை விழுங்கி அனவையிருந்த பாச்சங்களை புழுட்டி யுடைத்
து, காய்ச்சிவைத்த பாலைச் சாய்த்துப்பாருகி, அவர்கள் சமைத்துவைத்த பணிபார்ப்பன் முத
லாவற்றை நிச்சேஷமாகவெடுத்து ஜீகித்து, சியபெண்ணையழைத்து அவன் கையில் வளை
யைக் கழற்றிக்கொண்டிரோய் அத்தைக்கொடுத்து நாவற்பழங்கொண்டி, இப்படி தீட்டாலைப்
பொங்கையாலே அய்வல க்ஹங்குளிலுள்ளார் தனித்தனியே வந்து முறைப்பாட்டு “ உன்
பின்னையை இங்கே சாழ்த்துக்கொண்டாய் ” என்ற பாகாரத்தையும், இவனும் இவர்கள்
சொன்ன வந்தாதத்திலே இவனை இங்கே யழைத்துக்கொள்ளுகைக்காக, பலகாலு மிவளை
ஸ்தோதரம் பண்ணுவது, ‘ உன்னைப் பிறர்சொல்லும் பரிபலம் எனக்குப் பொறுக்கப்படுகி
றதில்லை, வாயாய் என்பதாய் இப்புடைகளிலே பலவற்றையும் சொல்லி இவனை யழைத்த பர
காரத்தையும் ததவஸ்த்தாய்ப்பாப்பிக்கொண்டு பேசி, முன்பு அவன் செய்த கிரகைகளால்
லாவற்றைய மதுபவித்து ஸ்ரீகஷ்டாகேசர்- இத்திருமொழியில். ... .. *

முதற்பாட்டு. வடில் ஸ்தோகரிலே சிலர் தங்கள் க்ஹங்குளிலே இவன் சொந்த

புனை - ஆற்றவொண்ணுத திசுபுகை
 புனை புனை - அகத்தேயாறு [ஆல் - அறை.]
 செய்பவல்ல - செய்வதில் சிபுனாறுப்
 அண்ணற்கு - தமைபுறை பலாமைனுக்கு
 அன்னாள் - செஷ்டித்தால் ஒக்கிராத
 வனாப் [அன்னாள் - தூரல்தன்.]
 ஓர் - அக்கிரதையினா
 மகன் - புத்தன்
 பெற்ற - பெற்றவனாய்
 மகன் - புத்தன்மகன்
 அசோதாய் - மசோதையிராட்டியே!
 வெண்ணைய - அழகில் சேமித்துவை
 த்த வெண்ணைய
 விழுங்கி - சிச்சேஷமாகக் களவிலே விழுங்கி
 வெறுப் கலத்தை - வெண்ணைய இறந்த
 பாத்ததை
 வெற்றிட இட்டு - கல்லிலே இட்டு உடைத்து

கண்ணன் - கர்ஷணனா
 சோன் - உபகாரகன்
 கற்ற - அப்பவித்த
 கல்லிதனை - கர்ந்திரமித்தையைய
 காக்ககிலோம் - காத்துக்கொள்ள சக்தை
 களாகிறிலோம்;
 (ஆனடின்பு,)
 உன்மகன் - உன்மகனைய
 காவாய் - கீ காத்துக்கொள்;
 (அதுக்குடலாக)
 உன்பகன் - தீர்புகளைச் செய்துதிரு
 என்மகனைய
 காவாய் - அநாதத்துக்கொள்ளாய்
 என்று உயிர்பெண்கள் முறையிட்டுச்
 சொல்லுகிறார்கள்.

இது வெறுத்துச்சொல்லும்வாற்றை;
 அபகாரக என்று விபரித லக்ஷணையால்
 பொருள்கொள்க.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வெண்ணையவிழுங்கி. கடைத்தெடுத்துத் தாழிகளிலே சோர்
 துவைத்த வெண்ணையை சிச்சேஷமாகக் களவிலேவிழுங்கி. அவ்வளவுவான்றிக்கே வெறுங்
 கலத்தை வேற்பிடைப்பிட்டு. அது இரத்தபாத்ததைக் கல்லிலேயிட்டு உடைத்து. வெண்
 நொய்தான் விழுங்கினாளுகின், வெறுங்கலங்களை வெற்றிடையிட்டுடைக்குமோ? இத்தால்
 இவனுக்கு ப்ரபோஜமென்னென்ன அதனோசைகேட்டும். அது உடைகிறபோதை ஒசை
 கேட்டகையிட்டு இவனுக்கு ப்ரபோஜகம்; அதுக்காகச் செய்யும் என்ன; ஆனால், “ உங்
 கள் கர்ஹங்களை இவனுக்குப் புரு அலகாசரில்லாதபடி அடைத்து கொடுக்கொள்ளுங்
 கோள் ” என்ன; கண்ணபிரான்கற்ற கல்லிதனைக் காக்ககிலோம். கர்ஷணனா அபகாரகன்
 கற்ற கர்ந்திரமித்தையைய காக்கன் காக்கமாட்டிகிறிலோம். எல்லாருடைய களவும் காக்க
 லாம், இவனுடைய களவு எங்கனால் காக்கப்போகாதென்கை. சோனென்றது - வ்யதிரே
 கோக்தி. வர்வல்வாபஹாரியென்றபடி. உத்தம் கர்ஹங்களை நீங்கள் காக்கமாட்டிகோளா
 கின்றீர்கள்; இவன் களவு எங்கனால் காக்கப்போகாதென்கை. சோனென்றது - வ்யதிரே

கிந்தனை. அப்படியால் - அங்கிதாறு பென்றபடி. ஆல் - அரை. அண்ணல் கண்ணால்.
அப்படியிற் படி - ஸ்வாமியோசாயம். அண்ணல் கண்ணாலென்றது - ஸ்வாமி, உறுதிசுர
பாது அப்படியுடையவென்றபடி. இத்தால் - இவ்விடத்தில், ஸ்வாமி யென்றது - கிந்தி
மச் சூரநிலவொன்றபடியாய். இவ்வுக்கு பாசகமான கண்ணையுடையவென்றது, தாய்ந்து.
அவ்விதி, அண்ணற்கென்றது - அண்ணல்க்கென்றபடியாய், அண்ணாலென்றது - அண்
லரிமனுதாவ வென்றபடியாய், இப்படி நெய்க்குச் செய்தகையாலே “ தன்னம்பி அம்பி
மிக்கு வார்த்தை அலகிவைசெய்தறியான் ” என்கிறபடியே ஸாதுவாய்நிறியும் பற்றி
பூத்திரோனாகும் தனக்கும் ஒரு சேத்திரத்தில்லாதவென்னவுமாய். ஓர்மகனைப்பெற்ற அசோ
தைங்காய், இப்படி ஆக்கியவனுன பின்னாலாயப்பெற்றபூத்திரியை யுடையவனே, உன்
மகனைக்கூடிய. இப்படி நெய்க்குச்செய்து நிரியாமே, உன்மகனை உன்பக்கலிலே அழைந்
துக்கொண்டாய். ... ..

அ. இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி இவர்கள் சொன்னவையதாம் யசோதைப்பின்படி.
தன்புத்தானால்தான் பழந் தப்பார்க்குந் சொல்லுகிறது.

மு.—வருக வருக வருக விங்கேலாமந் னம்பி வருகவிங்கே
கரியகுழல்செய்யலாய் முத்திக் காஞ்சீநாம்பி வருகவிங்கே
அரியனிவனெனக்கின்று ரங்கா யஞ்சுவண்ணு வசுவகத்தர்
பரிபவம்பேசத்தரிக்ககிலென் பாலியெனுக்கிங்கே பொதுமையே. உ.
பதவுரை.

வாமன்— உ குமம்பிரமசாரியாங்கொண்டு
வாயி!— அபிமதம் பெற்று புண்ணானவனே!
இக்கே— (அம்மிடத்திலிருந்து) இக்கே
ஸ்தகவருகவருக— கடுக ஓர்வா;
கரியகுழல்— கறுத்த திருக்குழல்புறம்
செய்யலாய்— சிவந்த திருப்பாணத்தையும்
முதல்— திருமுடிமண்டலத்தைப் பூண்டப
வாயி!— குறுகியவனவனே!
காஞ்சீநா— கருத்தந்தசகாவர்த்தியின் வர்
சத்தாந விளங்கச்செய்யுமவனே!

இவன்— இப்பெண்ணையானான்
எனக்கு— தாமதம் எனக்கு
இன்று— இப்போது
அரியன்— கைக்கெட்ட பூடியானான்,
(என்ருசொல்லி : பின்னையபகுதிக்கு)
அஞ்சகர— காரணபான்ற
வண்ணு— திருநெய்க்குடையவனே!
அசல் அகத்தார்— அபல்விட்டுப்பெண்கள்
பரிபவம் பேச — ‘ கள்ளன், தீம்பவன் ’
என்றதேபாலை வளைப்பரிபதித்துப்பேச
தரிக்க செல்லென் — நான் விதிநிபந்த

நீர்ப்பேரம்—நீர்ப்பேரம்—நீர்ப்பேரம்

பெருக—கண்ணன்ந்தருவன

திருநாணு—பூநீர்மாநாபணுவே!

இங்கே போதாயே—இங்கே அன்புமுன்னையா

(என்று கண்ணன் தாயானவன்

புறந்தருவதற்கு)

† அப்பம் உன்னைவந்தேன்—“நான் அப்பம்

முன்னிவந்தேன்கான்”

என்று சொல்லி—என்று சொல்லி

ஒடி—வினாவாப்பவந்து

வயா. கோண்டலிப்பாதி. சிக்கொண்டெழுந்த கானகோகம்போலே யிருக்கிற வடிவனா புனடபவனே! அக்குறின்று மிங்கே போதாயே. போதாயென்றது-வாபென்றபடி. கோயிலிள்ளாயிங்கேபோதாரபெ. “கொண்டல்வண்ணன்-வெண்ணெயுண்டவாயன்” என்னுபபடி கோயிலிலெவனிக்கிற பிள்ளையானவனே! இங்கே போதாயே. தேண்டிறையித்தயாதி. இதலிந்த திணைகளை புனடந்தான புனலாலே நுழைப்பட்ட நுழைப்பிரிலே கண்ணன்ந்தருவதே அப்பம்மாணுவே! இங்கே அன்புமுன்னையோபோதாயே. உண்டிந்தபாதி. இப்படி உண்டித்தவகமாக அவனழைத்தவாறே, கிட்டவந்து அப்ப முன்னிவந்தேன் காணென்று சொல்லி ஒடிவந்து அகத்திலேபுகுந்து, தாயாண இவனும் இவன்வந்த வாந்ததாயும் முகத்தில் பாவந்ததையையும்கண்டு பரிதையாய் எதிரேசென்று எதிர்த்துகொண்ட, கண்ணபிரானவன் சுற்றகல்வி யிருந்தபடியே! என்று பரிதாபிதார்.

அன்புக்கே, அப்பத்தொணுந் கண்டித்தேசென்றெதிர்த்துகொண்டவென்றது-பிறர் சொல்லுபாபோலே தன்சொல்லுத் தானெனொன்னபடியாய், அப்பமுன்னாவாவேணுமென்றழைத்தால் அருகேவந்து நின்று, ‘வேணும்-வேண்டா’ என்னவமைந்திருக்க, உண்டிவந்தேனென்ற என்ருபடியும், ஒடிவந்து உன்னேபுகுந்தபடியும், அந்த உத்திவந்தித்தகளைக் கண்ணி வித்ததாய், தாயாணதானும், முன் தான்கொத்த தீர்ப்புகளைமுற்றி எதிரேவந்து எதிர்த்துகொண்டபடியாகப் பண்ணினபடியும், இவை பெல்லாவற்றையும் அதுஸத்தித்து, கண்ணபிரான் சுற்றகல்விதானெயென்று-ஒருவன் சுற்றகல்வி யிருந்தபடியே! இப்பருவத்திலே இந்தனை விரகெல்லாம் இவனறிவதே! என்று தன்னிலே வலாகித்து பரிதையாகிற்று என்று யோஜிக்கவாராம். இப்படியானபோது, பூர்வோத்தராத் தவங்கள் சேர்த்துகிடக்கும்...ச.

வந்ததுகொண்டது—வந்ததுகொண்டது

கொண்டதுகொண்டது

கண்ணபிரான்—கண்ணபிரான்

கருது—அப்பவந்தித்த

கண்ணன்!—கண்ணிந்தருவபென்!

என்று பண்ணுகுறித்த.

† “அப்பம்” என்பது—முன்புபாலும்

சும் அந்தத்தவக்கும் பாய்ப பாயிரென்று

அனடபவனேத்தான்.

ஆலை— ஆலையிலே ஆட்கள்க
கரும்பு அணை— கரும்பைப்பொத்துகாய்
இன்— மதுரையின்
மொழி— வாக்நைபுண்டியனாய்
அசோதை நகராய்— வந்திருந்து தந்தையர்
புண்டியனான அசோதாய்
பல்வகையான்— பலவகையானவனாய்
என் மகள்— என்மகனானவன்
பாலை கழற்கு— பாலைப்பாலைக்கழற்கு
அறிப்பு— அறிப்பின்மேல்
ஏறவைத்து— மீட்க்கவோகி ஏற்றிவைத்து
இருப்ப— அதற்குக் காவலாகிருக்க
மேலை அகத்து— மலை அகத்துக்கு மேலான்
வையிட்டிலே
நெருப்பு வேண்டி சென்று— இது காப்பச்
வதற்கு நெருப்பெடுத்து வந்ததாகப்
போய்

இறைப்பொழுது— சூனிகாலம்
அங்கே— அங்கியட்டில்
பேசி சின்னென்— பேசிக்கொண்டிருப்பாக்
காய் சின்னென்;
(அப்போது,)
சாங்க்காராய்— பூரீஸாஸ்காரத்தை
உடைய— இருந்தமொகவுடை யனாய்
சம்பி— ஒன்றாக இருந்தல்லாதவனாய்
யிருக்குவான்
சாய்த்து— அப்போதத்தந்தையாய்த்து
பருகிட்டு— அறிவிருந்த பாலைக்குழுத்து
பொந்து சின்னென்— காட்கவந்து சின்னென்
சின்னென்;
(ஆகையால் இனி அவன் என்மகனாகத்தில்
நிற்புசெய்யாதபடி,)
உன்மகனை— உன்பிள்ளையான உண்ணனை
கவாய்— உன் அருகிலடைத்துக்கொள்.

வ்யா. பாலைக்கழற்கு. * வாக்நகராய் மீட்க்கும் வந்திருந்து பொருட்பகர்க்கறினானவனான
பாலைப்பாலைக்கழற்கு. அடுப்பேற்றவைத்து. அருட்பாலைப்பாலைக்காய்ச்சுமைக்காக மீட்க்க
வோமும் தடாக்கவோகி அறிப்பிலே ஏற்றிவைத்து. பல்வகையாளனெனமகளிருப்ப. பலவகை
கையுமுண்டையனான வென்மகள் இதுக்குக் காவலாக இராதிருக்க. மேலையகத்தே நெருப்புவேண்
டிச் சென்று. உன்னகத்தற்கு மேலையானவகத்திலே இது காப்பச்சுமைக்கு நெருப்பெடுத்துக்
கொள்வதாகப்போய். இறைப்பொழுதங்கே பேசிக்கொண்டிருக்க. சூனிகாலங்கே அவர்களைப்போ
லாத்ததைவொலி சின்னென். இதுவே அவர்களுக்காக சாங்க்காரமாயிருப்பாதி. பூரீஸாஸ்காரமாய்
சிலே சித்பவாலம்பெய்கிற பூர்ணன். அபூர்ணமானப்போலே அருகனை பாத்தாங்கையும மறிக்
தப்பருகி, தான், அல்லாதாபாப்போலே இடையப்போத்து சின்னெனின்னென். சூலைக்குறும்
பித்தாதி. ஆகையக்கு பகவான கருப்பிப்போலே இவ்வாறுசெய்து மொழிபெய்யும் பதப்படு
வாய் மன பவனை உண்மனைக்க வாய் உன் பித்தாபவனென உண்மனைக்க உன் பித்தாபவனென

கோது குலம் உடை--எல்லாபாலும். கொன்

புத்தக்க சீலையுடைய

குடிலை-- வாய்ப் பிள்ளாய்!

முன்று-- கோவர்த்தபுரவதந்தை

எந்ததாய்-- குடிலாக எந்ததவனே!

குடம் ஆக-- குடமெந்ததாய்

கூந்தாய்-- கூந்தலுடையவனே!

சேதாய்-- வதனிலே நங்குருக்குள்

பொருளை-- பதவிபாதுபுணையனே!

என்-- என்முனையவனென்னுமாய்.

வெங்கடவா-- திருவெங்கடவையில் கிற்
கெவனே!

வித்தவனே-- ஆர்ச்சுபாதந்திரத்தனாவனே!

இங்கே-- (அங்கிட்டுத்தவந்தி) இங்கே

போதர் ‡ கண்டாய் }

போதர்கண்டாய்-- } வினாத்து முடிவாய்;

போதனை என்னுதே -- வாயாட்டே.

என்று சொல்லாமல்

போதர் ‡ கண்டாய்-- வாயாய்;

ஆதல் அகத்தாய்-- ஆதல் வீட்டுக்காரர்கள்

எதேனும் -- உன்னிலையாக வாக்கால்

சொல்ல மொன்னுதே நோவுக்குளே

மொல்லி-- தங்கலிலே மொல்லி

எதேனும் -- என் காதல் கேட்குமாய் வா

யாற் சொல்லமொன்னுதவற்றை

பேச-- சொல்ல

என் -- உனக்குத்தாயானதான்

கேட்க பாட்டேன்-- கேட்டுப் பொறுக்க

மாட்டேன்;

(ஆதலால்,)

இங்கே போதாய்-- இங்கேவாயாய்.

என்முனையாத கண்ணிலே அழைக்கிறார்.

‡ “போதரு” என்கிறாளு -- “போதர்”

என்று கிடக்கிறது.

வாயா. போதர்கண்டாய்க்கே. அங்கேதின்னு திரிபுசெய்யாதே இங்கே போருமெய். போதர் என்றது போதாது என்பது. போதர்கண்டாய். இவன் கருகவருகைக்காக மீளவும் ஒருக் கால் சொல்லுகிறான். இப்படி. இவன் அழைக்கச்செய்தே அவன் வாயாட்டேனென்று; போதரே னென்னுதே போதர்கண்டாய். வாயாட்டேனென்னுதே வாயாட்டே பென்கிறான். என்செய்யத்தான் ி இப்படி சிப்பந்தித் தழைக்கிறதென்ன; ஏதேனும் சொல்லி அசலகத்தாய் ஏதேனும் பேச நான் கேட்கமாட்டேன். அசலகத்தாயானவர்கள் உன்னிலையாக வாசாய்கோராமான நோவு கந்தாய் தங்கலிலேமொல்லி, அவ்வளவுமென்றிங்கே, என் பக்கலிலே வந்து என் செவியாற் கேட்கவும் வாக்காற் சொல்லமொன்னுதவற்றைச் சொல்ல நான் கேட்டிருக்கமாட்டேன். கோதுகுலமுடைக்குட்டனே! ஓ!! எல்லாநும் கொண்டாயும் சீலையுடைய பிள்ளாய். இப்படி. யிருக்கின்ற நீ எல்லாநும் பிழைப்பாயாவதே! என்று விஷன்கையாய், ஓ! என்கிறான்.

என்று உடைபவனின் ஹம்படி சிற்றினை. வித்தகனே. இராய சிவசகய சீல விஸயகப்பன
னவனா. இங்கேபோதாரபே. உன்ருடபருணலூர் சொல்லுவார் வந்ததிக்கிறவிடத்தில்
சின்னம் உன்ருணமே பேசாதிருந்தார். நுக்கிறவிடத்தில் வாராய். ... .. 5.

அ. ஏழாட்டாட்டி. “ வித்தகனே விங்கேரிபாதாரபே ” என்று இவ்வழைத்தவிட
த்தில் வாராயல் வேறொருத்திலே போய்ப்புக்து, அவர்கள் வந்தாத்தாராகச் சமைத்துவை
த்த பதார்த்தங்கடையடைப ஜீவிக்கையிலே, ஒத்துவிவந்து அதனால் சொல்லி முறைப்பாட்டு
உன்பகனை அழைத்துக்கொள்ளா பென்றபடி உடச் சொல்லுகிறது.

மு.—சேக்ரெலரிசி சிறுபருட்டச் சேத்துவக்கார ஈகுகேட்டாலால்
பன்னிரண்டு திருவோண மட்டேன் பண்ணிப்பிள்ளைபிரிந்தான்
இன்னமுகப்பன்னென்றுசொல்லி யெல்லாம்விழுங்கிட்டும் டோங்குமின்றன்
உன்மகன் என்றன யசோதைங்காய் கலிக்கோள்ளா யினையுஞ்சிலவே. எ.

பதவுரை.

அரசினைத் தங்காய்;
செய் செல் அரிசி— செய்கென்கிளையர்
சிறு பருட்டி— சிறு பருத்திப்பருட்டும்
செய்த— பாகுதேவாஷமற காப்பித்தித்திட்டன்
அக்காரம்— குறுப்புக்கட்டியும்
நய செய்— மணமிக்க பெய்யும்
மணல்— பாதுமாதிரி இவற்றிலே
பத்து இரண்டு திருவோணம் — பன்னி
சண்டு திருவோணம்
அட்டேன்— போனபுகுபு. உறுப்பாக பாராய
புரங்கல் சமைத்தென்;
பன்னிடம்— முன்பும்
இரிண்டை— இப்பிண்டையின்
பரிசு— தன்னமைப
அறிவன்— அறிவேன்;
எல்லாம் — திருவோணவாதத்துக்காகச்

விழுங்கிட்டு. . . . . செய்கென்கிளையர் விழுங்கி
(அல்லாவினும் அகப்பட்டறும்)
இன்னம்— “ இன்னமும்
கான் உடையன்— கான் அறிப்பாரின்றுமே ”
என்று சொல்லி— என்று சொல்லி
போத்து தின்றான் — அய்யாவி. மணி. ரி
போத்து நன்றாய், பிபாருவன்போல்
சில்லாவின்றான்;

(ஆகவால்)

உன் மகன் தன்னை— உன் பிள்ளையை
கலிக்கொண்டான்— அழைத்துக்கொள்;
இவையும்— பிள்ளைகளைத் திற்புருசுப்ப விட்
ஆங்குவிதாவும்
செல்வே— துற பிள்ளைவைக்கையோ?
என்வகேசிக்கிட்டு

பரிசீலன். "முன்பு இப்பின்புகாராமறிவன். அதாவது - திருவோணந்தததுக் கொ
ன்று ஆர்ப்பித்த இவை சமாதந்தபோதே, இவனும் திர்பிலை ஆர்ப்பித்த, தேவாச்சகம்
செய்வதுக்குமுன்னை இவற்றைவாரி ஆவிர்துவிடுகொண்டை. இப்போது மப்படு போ-எல்லாம்
லிழங்கிட்டு. இத்திருவோணந்ததங்கென்று சமாதந்தவைமெல்லாம் ஒன்றும் சேஷியாதபடி
விழங்கி. இன்னமுகப்பண்ணானென்றுசொல்லி. அதிலும் திர்ப்பிழைவாயல் இன்னமும் வேண்
டியிருப்பவன் காணென்றுசொல்லி. போந்துகின்றான். அப்பாணப்போலை அகற்றிவந்துவிடப்
போகதுகில்லா தென்று. உன்மகன்றன்னை யசோதைதங்காய் கூவிக்கொள்ளாய். யசோதைப்
பிரட்டை ! அங்குத்தினை செய்ப்பாயல் உன்னுடைய பிள்ளையை உன்பக்கலிலே அழைத்துத்
கொள்ளாய். இவையும்கிலவே. பிள்ளைபெற்றார்க்கு, பிள்ளை திம்புபிப்பாயல் போனரிவளர்க்க
வேண்டாமோ, இவையும் சிலபிள்ளைவளர்க்கவையோ. ... .. 61.

அ. எட்டாட்டாட்டு. "உன்மகன்றன்னை யசோதைதங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்"
என்றவழி, நன்மகளை அழைத்துப் பரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—கேசவனே யிங்கேபோதராயே கில்லெனென்ற திங்கேபோதராயே
நேசமிலாதா தகத்திருந்து நீ விளையாடாதே போதராயே
தாசனஞ்சொல்லுந் தோழந்தைமாரும் தோண்டருகின்ற விடத்தினின்றும்
தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் தாமோதரா விங்கேபோதராயே.

பதவுரை.

கேசவனே— அழகிய மகிர்முடியையுடைய	தாசனம் சொல்லும்— உன்னை தூஷிக்கிற
வனே!	தோழந்தைமாரும்— இடைச்சிறகுக்கு
இங்கே போதராய்— இங்கேவாராய்;	அடிச்செகுவானவர்களுக்கும்
கில்லென் என்று— 'வாராய்' டேன்	தோண்டரும்— இடையர்க்கு அடியான
என்னால்	வர்களுக்கும்
இங்கே போதராய் - :	நின்ற— நின்ற
நீ — இங்கு எழுவானியாடி வருகிறே	இடத்தில் நின்றார்— இடங்களில் நின்றும்
னென்கிறீ	போதராய்— இங்கேவாராய்;
நேசம் இலாதார்— உன் திறத்தில் ஸ்ரேஷ்	தாய் சொல்லும்— தாய்வளர்க்கையை
மற்றவர்களுடைய	கொள்வது— மேற்கொண்டு நடப்பது
அகத்து இருந்து — அகத்திலே நின்று	தன்மம் கண்டாய்— தன்மங்கண்டு

த்தில் கின்றம். இவ்வாறேயொ? இடைச்சிறவுக்கு அடிச்சொல்லாய் போதிகவர்களுந்
இடைபடுத்து அடியாய்விடையுந் தவறாது உளக்குச்சொல்லுகி. தவறாதுகருத்து தவறாது
யில்லையான், அனங்கம் சிவந்திடத்தல் சிவந்திடையாய். இவையு கொள்ளவிடத்திலுந்
அவன் வாய்ப்பாபிலே, தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் என்றிசத்தின். பெற்ற
தாய்வசகம் கொள்வதுக சிவந்திடக்கு தாய்களின்; தீ தாய், சிவந்திடையிலே தாய்வசக
பரிபாலம் பன்னிவவனன். து. துமொதரா. கசிந்தையிற் வசித்திலே கட்டலாய்படி
எனக்குத்தான் முன்பு பம்புறுத்திவையுமன். இங்கேயொதராய். ஆவரின்பு, என்
கொல்லுதே இங்கேயாய். ... ..

அ. தவறாதாய்விட. "தாமோதர விங்கேவாயாய்" என்றதெத்தெனத் தி. து. நான்
வாராகே விவரிப்பாது கந்தையிலே போய்ப்புக்கு, அவர்கள் வாய்ப் தவறாத அடியாய்
கையாய். வ. விவரிக்கை முதலான திவ்யகளைச்செய்ய, அவ்வகத்திற்குக் கருவாய்வன்
வந்து முறைப்பட்டு "உன்னிடைய விங்கேவதெத்துக்கொள்ளாய்" என்றபடியாய்
கொல்லுகிறது.

ம.---கன்னலிலட்கேந்தோடுசீடை கருளாளிலுண்டை கலத்திலிட்டு
என்னகமென்மகான் வைத்துட்டுளிடேயிவாய் புச்சவற்றைப்பெறுத்திட்போந்தான்
பின்னுமகம்புத்திறையோக்கிப் பிதங்கோளிலெண்ணெய்து சோதிகின்றான்
உன்மகன்முன்னே யசோதைதங்காய் கவிக்கோளொ டிவைபுஞ்சிலவே. ௨௦.

பதவுரை.

அசோதைதங்காய்! - ;	(அவ்வாறில்,)
கன்னல்- கருப்புநட்டிய பாதுகன்செய்த	இவன்— இப்பின்னோய்வான்
இவர்கதென— கட்டுகதென	புக்கு— அங்கேயுக்கு
பிடை— சிவ அடி	அவற்றை— அப்பாவிப்பாங்களை
தாய் என்னில் உண்டை— கருள இட்டு	பெறுத்தி— தீ உன்னிடையாய் பன்னி
வாயின் என்னுண்டை அம்	விளத்தான்— வந்தான்;
கலத்தில— கலத்திலே	பின்னுய்— மறுபடியும்
வைத்திட்டு— வைத்து	அகம்புக்கு— விட்டிலையுக்கு
என் அகம் என்று— என்ன கருவாய்	உன்மகனை— உன்மகனாய்ப்பு
இக்குப்புகுமரில்— என் மருளத்து	தீ இவ்வாயிலே கருத்தி— அவ்வாய்

அரசிப்படுதி— கோபியாசின்னா;
உன் பிள்ளைதான்— உன் பிள்ளையானவன்
சூழல் உடையன்— பழைய வஞ்சகச் செய்
கைகளை உண்மையுடையவன்;
இல்லம் புகுத்து— என் மீட்டல் துறந்து
என்மகளை— என் பெண்ணின் உடைய
கூவி— பேர் சொல்லியழைத்து
கையில்— அவளாகையிலிருந்து
வளைவை— அடையாளவளைவை
கழற்றிக்கொண்டு— கழற்றிக்கொண்டுபோய்
கொல்லையில் நின்று— கொல்லையிலிருந்து
கொணர்க்கு— தெருவில் கொண்டுவந்து

வயா. சொல்லிலரசிப்படுதி ஈங்காய். முன்பே ஒருநாள் சொன்னதுக்குமேலே புண்ணின்மேல் புண்ணாக இவ்வாறு குத்திவந்து தன்பகன் குறையனைச் சொல்லப்படுக்கவானே, இதுவுமொரு சிலுகோ! என்று தாயானா சொல்கிறாள். குறையனாக! ஈங்காய்! உன் பிள்ளை செய்தவற்றைத்தொல்லில் நீ கோபியாசின்னாய். சூழலுடையன் உன்பிள்ளைதானே. உன்பிள்ளையானவன்முனை அல்லலுறைய உணக்குவந்து சொல்லியல்லது நீயேயென்றா நபடியான சூழல்களை புடையனாயினின்றான். சூழலாலது—சூழ்ச்சி. அநாவது— நானாலான கீர்தரிமவகைகள். அவற்றில் இவனுக்கெல்லாதது இங்கேயானேன்; இப்படி சொல்லுகைக்கு அவன் இப்போது துள்ளுறமாகச் செய்ததுதான் எது, அந்தைச் சொல்லென்னச் சொல்லு. கிறான்மேல்; இல்லம் புகுத்தேன் மகளைக்கூவி. என்னகத்திலே புகுத்து என்மகளைப் பேரைச் சொல்லியழைத்து. கையில்வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு. அவன் கையில் அடையாளவளையைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய். கொல்லையிற் பாயி. கொல்லையில் நின்று— கொடுவந்து, அங்கே நாவற்பழம் விற்றுகொருத்திக்கு அவ்வளையைக்கொடுத்தது. நல்லன் நாவற்பழங்கள் கொண்டு. தனக்கேற்றவழகிதான் நாவற்பழங்கொண்டு, பொருள் போனது என்று சொல்லுகிறவனவிலே நான்கண்டு, “இவ்வளை உனக்குவந்தபடி யென்” என்று அவளைக்கேட்க, அவன் “இவன் தந்தான்” என்ன; “பேயா இவளுக்கு வளைகழற்றிக் கொண்டுக்கொடுத்தாய்” என்ன; நானல்லேனென்று சிரிக்கின்றேன். “நான்லேன்கான், என்னைவிலே வளைகண்டாயோ, நான் உன் இல்லம் புருகிறது கண்டாயோ, உன் பெண்ணைப் பேரைச்சொல்லியழைக்கிறதைக் கேட்டாயோ, வந்து கையில் வளைகழற்றினது கண்டாயோ, கண்டாயாகில் உன்வளையை யங்கேயறித்

தந்தது— தந்தது— தந்தது—
அவன்— அவ்வளையை
கொடுத்தது— கொடுத்தது
கல்லன்—தன்மேல்போய்கொடுத்து அருகிதான்
காவல் பழங்கள்— நாவற்பழங்களை
கொண்டு— வாங்கிக்கொண்டு
(பொருள் போனதென்று சொல்லுகிற
வனவிலே நான் கண்டு ‘இவ்வளை இவளுக்கு
க்குரியதாத்தாய்’ என்று கேட்க;)
நான் அல்லேன் என்று— ‘இவ்வளை கொடு
த்தவன் நானல்லேன் கான்’ என்று
சொல்லிக்கொண்டு
கிரிக்கேன்— கிரியாசின்னான்.

பதுவரை.

வாந்தி— வந்திகளானவை
காசித்து— மதுபாத்தாலே காசித்து
இனாக்குது— பெரோலியப்பா பாப்பாத்திற
பொழில்— பொல்களாலும்
வரு— அக்சேசைக்குக்காகப் பெருநிலா
கிண்டி
புனல்— சேரையாந்தரன்
காசிபி— திருநாடுவெளியும்
குரு— குழப்பாட்டாய்
தென்— அழகிநாள்
அங்கல்— திருவாங்கத்தில் வாந்திக்கிற
அவன்— அப்படிப்பட்டவைபலவுண்டி யுளவன்
யாந்தி— விபலாபுத்தாலே
பொழில்— செப்பாருவின
கொண்ட எல்லாம்— விவையாதி செப்பாரு
கொண்டவற்றையும்
விட்டித்தான்— விஷனுவை மகன் னிலே
உடையார்

பட்டப்பிரான்— பாபுறாணைத்தமரான்
பெரியாழ்வார்ப்பாடின
பாடல்— பாடலாய்
இனா கொண்டு— இப்பாசர்களைக்கொண்டு
பாடி— வாயாப்பாடி
குருக்க வல்லார்— உடம்பு இருந்தவிடத்
திரிபுதே அடவல்லவர்களாய்
கோண்டான் தன்— கொடுத்தனா கண்
ணனுக்கு
அடியார்கள் ஆகி— தாஸத்தர்களாய்
எட்டி நிலைக்கும்— எட்டிதிக்கிவாழ்ந்த
இருள்நீங்கும்படி
விளக்கு ஆகி தீயார்— விளக்காக விளங்கி
நிக்குவர்களுடைய
இவன்— சேர்க்கியாழ்வாருடைந்தான்
அடி— திருவாடி
என்றால் மெலன்— வந்திமேலே வந்த
நிக்குவர்களுடைய ருக்கும்.
[அவர்கள் திருவாடி என்றென்னியிற்
புதிமேன் என்றுயடி.]

வியா. வண்டித்தாதி. வந்திகளானவை மதுபாத்தாலே காசித்துப்பாடுகிற கோ
ஷந்தை யுடைத்தான பொழில்களாலும், பொழில்களுக்கு தாசமாப்பெருங் வாராதின்
துள்ள புனையுடைத்தான காசிபியாலும் குழப்பட்டு, திருநாடுகளுந் திருக்கோபுரங்களும்
திருவிதிகளும் * மடபடவிகைகளான இவற்றோடென் றேசத் தியாலவந்த அழகையுடை
த்தாபிருந்துள்ள * திருவாங்கப்பெருநகரிலே தீயவாஸப்பண்ணுகிற வைபவத்தை யுடைய
னாவவன் முன்புசெய்த லீலாசேஷ்யதங்கமெல்லாவற்றையும், பட்டப்பிராபித்தாதி. ஸர்வ
வ்யாபகனா விஷனுவை மகன் னிலேயுடையாய் பாபுறமணைத்தமரான் பெரியாழ்வார்
பாடினபாடி வந்திவந்தாதி. வந்திவந்தாதி. வந்திவந்தாதி. வந்திவந்தாதி. வந்திவந்தாதி.

ஆதலால்—பெண்ணைப் வருக திருக்கொண்டல் பாலை போதர்
சேர்க்கல் கேசவன் கன்னல் சொல்லில் வண் டாற்றில்.

ஆக - திருமொழி, கடி - க்ரு, பாட்டு - ௨௦௦.

அ. இதில் திருமொழியிலே - ஈரநில் கந்திரகாணவாகல் துத்தாடநங்கனில் து
செய்த நின்புகளே சொல்லி, தாயாள் பஞ்சவதாபிராட்டி க்ரு வந்து ஏறாறப்பாட்டு
மகளை யிங்கெயாழத்து க்கொன்ன வெறுமல் ” என்பாடியையாய், அங்குநீடாக அலன் ஆ
வழைத்த பாகாபலகையும்தொல்லுதையால் அலன் ஈரநிலகங்கல் தோறும்கொந்த
செவ்வாழி கிட்டி விசைவந்தோ பறப்பகிந்தாய் கின்றி; பார்த்தவனவனாக
பெண்களோடே அலன் தி இட்டகொன்றி விளைபாடுகையாலே அனாவி பிடைட்டுபன்
மாதாவாள் பஞ்சவதாபிராட்டி பங்கலில் வந்து, தங்குந்தித்தில் அலன் கொந்த
கலிலே செவ்வாழை கொன்றி, ஆர்நிதவந்தோ திவ்வாசலையுள், ஆர்நிதவந்தையுள், ஆர்
கட்டவுமடிக்கொய்யப்படியொப்பொய், ஆர்நிதக்கு கந்திரகாணவாகல், துத்தாணவாகல்
வடாமல் கொக்கிக்கொந்தவையுள், ஆர்நிதக்குத் தந்தவாழியாழியுள் காப்பொப்ப
னும், ஆர்நித ஆர்நிதவந்தி கொன்று உதவாமலாயுள், திப்பாத்திவ்வாசலையுள் துப்பிராட்டி
நிலக்கையாழியாழியுள் உத்தரித்தவையுள் இப்பா. ஸ்வவந்தியாகல் பகாசங்கலைப் பார்ப்ப
வன் வங்கல் தித்தில் அபகாபங்கலைப் பெப்பாதின்றான், ஆனாபின்பு இவன்கிற் றுவி
போகாது. இவனுலையங்கல் இவ்வுழைவுதோள் வன்று பவகாணாக்கொன்றி ஏறாறப்ப
பாகாபலகை, தாயாழ்ப்பாடு பெப்பி, அலன் உடைய அந்த விளைப்பாபா திவ்வாசலையுள்
கிஞ்ச - இத்திருமொழியில். ... ..

மூ.—ஆற்றிலிருந்து விளைபாடுகொங்களைச்

சேற்றுவேறித்து விளைதுகில் கைக்கொண்டு

காற்றிற்கடியையோடி யகம்புத்த

வினாயாடு கொடுக்கிற எங்கள் மெல்
 வினாயாடுகிற எங்கள் மெல்
 சேற்றால் மறிந்தது— சேற்றையிட்டுக்கொண்டு
 வளை— எங்கள் வளைகளையும்
 ஆகில்— புடைகளையும்
 கைக்கொண்டு— வாரிக்கொண்டு
 காற்றில்— காற்றிற் காட்டி ஓர்
 கடியலா— வேகசாலியாய் [மிகவும் தன்
 நிகழும்]
 ஓடி— ஓடி
 அடிபட்டது— விட்டது என்று அழைத்து

புதிதாய் கொடுத்த கண்ணாளுல்
 இன்று முற்று (அ)ம்— இன்று து முடி
 லோம்
 வளைத்திறம்— வளைவின் விஷயமாக
 பேசினால்— தருவன், தானே என்பவன்
 தனிலான் புதிதாய் பேசுவதுமே
 † இன்றுமுற்றுமே.
 † இது - வயிற்றுக்கு சொல்லுவதற்கு
 கை. உயிரை இழக்கக்கூடவோ மென்றபடி.
 † இருகாத்சொல்லுகிறது - ஆற்றுவதன்
 மிகுதி.

பொது முதற்பாட்டு. ஆற்றிலிருந்து. சிலர் “ எங்கள் ” என்றபிரகாரத்திலும் சிலர்
 திலே மிகுந்திருக்கிறோம், என்வளாதாரணமாக எந்தவதிலேயென்பதே நான்குமிகுந்தது. இத்தால்
 வகாத்தமாய், இவனுக்குவந்து தீர்ப்புரிதாய் கொண்டுதபடி. பலரும் போவார் வருவாரான
 ஸ்தலத்திலேயன்றே நான்குமிகுந்திருக்கிறோம். வினாயாடுகொடுக்கிறோம். வினாயாடுகொடுக்கிறோம்.
 தன்னையொழிய நான்கு அப்பயனாகவன்றே; தன் இடையாட்டில்மட்டோமே; நான்கு
 முன் நிலை செப்தோமாதிலுமாயிரே; தன்னையகவைக்கவன்றால் கணித்திருக்கிறோம்; தன்னைய
 மிகுந்திருக்கின்றனனினிலுமிடையிலும். சேற்றிலுமிடையிலும். சேற்றிலுமிடையிலும். சேற்றிலுமிடையிலும்.
 கைகளாலே வந்திருக்கிறோமாதே; “ இதை ” என்று பிறர்க்குமிகுந்திருக்கிறோம். சேற்றிலுமிடையிலும்.
 மிகுந்திருக்கின்றனனினிலுமிடையிலும். வளைதுக்கிலைக்கொண்டு. நான்கு குணிக்கக்கூடக்கூடாதுமிகுந்திருக்கின்றனனினிலுமிடையிலும்.
 வளைத்தவளைகளையும். அங்குமிகுந்திருக்கின்றனனினிலுமிடையிலும். வளைத்தவளைகளையும். அங்குமிகுந்திருக்கின்றனனினிலுமிடையிலும்.
 களும் பரிமாட்டாம்களும் களைத்திருக்கின்றனனினிலுமிடையிலும். காற்றிற்கடியினுமாயி. ஆக
 அகப்படாதே காற்றிலுமிடையிலும் கடியலுமாயி. தன்னையகத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி.
 கொண்டால், எங்கள் ஜீவாத்மாவும் கொண்டுமிகுந்திருக்கின்றோம். அவனுக்கு ஜீவகம் இவர்
 களுடைய வளைகளும் அங்குகளும்; இவர்களுக்கு ஜீவகம் அவன்முன் றுடைய வடிவிலே. அதும்
 புக்கு. பின்னுட்குதென்னுமும் காண்போமாதபடி. தன்னையகத்திலேயென்றபடிக்கு. வழி
 பறித்து அலாதாரண ஸ்தலத்திலே யாத்திருப்பது. மாற்றமும் தாராளவின்முற்றும். நான்கு
 கள் தன்போய் கொல்லியவழித்தாலும் அதற்கு ஒருமறுமற்றும் தானும் சொல்லுகிற
 வில்லை; வார்க்கையம். மிகுந்தவளையம். அகவளையம். அகவளையம். அகவளையம். அகவளையம்.

பதவுரை.

குண்டலம்—காதுப்பணிசுள்

தாழ்—தோளவழி, தாழ்த்தலைய

குதல்—திருக்குழந்தை

தாழ்—அத்தோடொக்கத் தாழ்த்தலையும்

நான்—திருக்கழுத்திற் சாத்தின வினா

னானது

தாழ்—திருவுத்தியவழி, தாழ்த்தலையும்

எட்டு திசையோடும்—எட்டு திசையிலுள்ள

தேவர், முனிவர் முதலியவர் களிடிலும்

இறைஞ்சி) வாய்ந்தாங்கிய

தொழுது—வணங்கி

சத்த—வந்து, விக்கவும்

வண்டு அரர்—வண்டிகள் படிந்துவிடக்கூடாது

பூ—பூக்களா வளங்கிவளம்பட்ட

குரலர்—மயிர்முடி வையுடைய வந்திருந்

வாய்

துகில்—புடவையினால்

கைக்கொண்டு—வாழ்க்கொண்டு

வினா தோய்—அவதாரத்தின் அளவிய

மாத்நானால்—குருத்தமாதத்தின் மேலேநி

யிரா கின்றவனானால்

இன்று முற்றும்

வேண்டவும்—“துகில்பயணித்தருளாய்”

என்று வேண்டினாலும்

தாரானால்—அவதாரக் கொடாதவனானால்

இன்று முற்றும்.

வ்யா. இரண்டாய்ப்பாட்டு. குண்டலந்தாழ்த்தும்தாழ்க்காண்தாழ். குண்டலம் - காதுப் பணி. அது திருத்தோள்களையும் தாழ்த்தலைய, திருக்குழந்தையும் அதுக்கு பாபங்களைப் படி அத்தோடொக்கத்தாழ்த்தலைய, திருக்கழுத்திற் சாத்தின வினா னானது திருவுத்தியவ வழிதாழ். எண்ணிசையோடு மிறைஞ்சித் தொழுதித்த. எட்டு திசையிலுள்ள தேவரான ஷாந்திகளிடிலும் இவ்வழி வளங்களும் சேஷத்தவவகத்தவர்க்களையும் கண்டு பக்தியோடு சாய வணங்கி வந்தோற்படவண்ண. வண்டமர்பூங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு. வண்டு களிடொழுத்தக்களானால் அலங்கரித்தவான குழல்புண்டையவர்களுடைய, கையிலே பிட்டு வைத்த பரிபட்டங்களைக் கைக்கொண்டு. வீண்டியமரத்தானாலின்றமுற்றும். இவர்களுக் கொட்டாதபடி விண்ணிலே தோய வளங்கி குருத்தமாதத்திலே குருத்தவனான இன்றுமுடி வேயம். வேண்டவும் தாரானாலின்றமுற்றும். “துகில்பயணித்தருளாய்” என்ற வேண்டிக்கவும் கொட்டாதவனானால் இன்றுமுடிவேயம்.

... .. ௨..

விடம் பரி— அதனால் சிறி விஷத்தை உயி
 சூழுகொண்டு சிவர்த்த
 நாகத்தை— காவிரியைப்படுத்த
 வால் பற்றி எரிந்து— வாயைப்பிடித்திழுத்து
 உடம்பு பரி— படத்தைபுடைத்தார்
 உயி— கோபத்தாலே விஸ்தரித்தான்

அசைத்தானால்— அவசரத்து ஆடினவனுலே
 இன்று முழுவும் ;
 உச்சரி— அக்காரியன் படத்தின்மேல்
 சின்னானால்—அவனினேத்து விழுந்து சரணம்
 புரையவும் கொடுக்க மிதித்து சின்ன
 வானுலே
 இன்று முழுவும்.

வ்யா. முன்றுப்பாதி. துமித்பாதி. இடமுடைத்தாவதோபாபாய்கையென்
 னிறை பாவிர்த்தி— காவியன் புரையுத்தமுழுவும்; பின்மிறை சரணம் பொய்கையபரிந்து. இப்
 படிப்பாபு— பொய்கையை, (அ) “ கவ்வாதவாடுகெரு ஸவபுராஜஸுமெமகம் ।
 (க) “ நோபிவதக ககி கொபிதலு ரெமொமெம ” என்கிறபடியே பெரிய விசை
 யோமே. உயிரை முதித்துக் கலங்கப்பண்ணாவி. விடம்புணாகத்தை வால்பற்றி யீர்த்து. இப்படி
 கலங்கினவாறே (உ) கருத்தனால், விஷத்தைபுழிமெருகொண்டுசிவர்த்த காவிரியாகிற ஸர்ப்
 பத்தை ஒரு சரக்காக நினைப்பதை வாயைப்பிடித்திழுத்து. படம்புணைத்தலை மேலேழப்பாய்
 தீட்டு. படத்தை புடைத்தார், கோபத்தாலே விஸ்தரித்தான் அதிசயமேலே, அதிர்ச்சி
 யாலே விஷத்தைக் கஞ்சுப்படி சிவர்த்தித்து. உடம்பையசைத்தானாலின்றமுற்றும். காவிரி
 யனுடைய கதோதத்தைபும், கிவர்த்தினாயும், அவன்பணங்காரிலே இவன் சென்று முதித்த
 படிபையும்கணையிலே சேன்றுகாந்தி, “ இப்பாப்பின்வாயிலே அகப்படப்புகுகுனித்தனை,
 வல்லாரும் முடிந்தோம்” என்று பரிசுபாபு விழுந்துகிடக்கிற அறுகலரான(உ)கோபகோப
 ஜகங்கல் தரித்தெழுந்திருக்குப்படியாக, அங்கேயில்— திருமேனியை அசைத்தாடின
 வானுலே இன்று முடிவுதோம். உச்சரிவீலின்றாலின்றமுற்றும். அவன் இளைத்து விழுந்து
 சரணம் புரையவும் அந்த பணத்தின்மேலே கொடுக்கரித்தித்து சின்னவானுலே இன்று முடிவு
 தோம். இத்தால்— பரிசுடை (அ) தரித்து, அறுகலரானவர்களுடைய வயிற்றொரிச்சலைப்
 போக்கினவன், ஸவரேஷ்ட நங்கையாலே எங்கோ இப்படி வயிறொரியும்படிபண்ணா சின்னான்;
 ஆனபின்பு, அவனுலே எங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை. இருகாந்தொல்கித்து -
 ஆற்றாமையினுடைய அதிசயம். ... ..

உ.—தேனுகளுவி சேகுத்துப் பணங்கனி
 தானெழித்திட்ட துப்பெருந்தோளினால்
 வானவர்கோன்விட வந்தமழைதேத்

பெயர்— படித்தல்
 உயர்வு— ஆஸ்தான பண்டாரத்தின்
 பழங்கூறுதருப்படி
 தான்— தான்
 பெயரிட்ட— (அக்கெதுகளை) விசைபடுத்த
 தட பெயர்— மிகவும் பெரிய
 தேவனினால்— தேவனாலே
 வானவர் கோன்— தேவமேந்தான்
 விட— வல
 வந்த— வர்ஷிக்கவந்த
 மனமு— மனமுடைய

பாத்தானால்— ரகசிக்கவானால்
 இன்று முழுவும்— ;
 அமை— அமைப்பை
 உயரம் கொண்டானால்— ரஜ்ஜீவிப்படுத்த
 வானம்

இன்று முழுவும்.

* “ பண்டிதன்..... வலிவின் ஐயோயம்
 முன்..... ” என்பதன்மூலம் முத்திரைக்கூறு
 சேர்த்து.

வாய்— தானப்பாட்டு. தேனுகறித்தாதி. (க) + ஈழமீனா ஸ்ரீநெடுநெடுவ
 லொட்டெ மதகிலிதழ் + தடவினொவ ஸதிரிச்சுவ பெயர்— கை. ச்ஞனாராஜக் + அசு
 வயாறுதிநகாதி. கோதுகுநிதவ கருவாது + ப்புயிதயாருவா கபாசர்வ உவா வாரிதா
 வ நானில ” என்கிறபடி. மே கமுதையான வடிவம் கொண்டு, தன்னைக்கிலாதக வந்துகின்ற
 தேனுகுகிறவல அனாடைப பானாலை, ஆகசத்திலேபெடுத்தது கமுதறுதிநெகத்தாலே
 முடித்து, ஆஸ்தான பண்டாராடைப பழங்கூறுதருப்படியாக, தரினெறித்திட்ட மிகவும்
 பெரியதோவாலே. வானவரித்தாதி. தனக்கெதிறகோற்றை விலக்கி பக்கிவித்ததடியான
 மிகவும்குப்பிறைப், தேவர்களுக்கு கர்வாறகனான இத்தான், அயம்பாடியிலுள்ள கோக்க
 றும் கோபகோபிஜங்களுறும் கடலிலே போம்பபுகும்படி வர்ஷிக்கச்சொல்லி, புத்தகலாவ
 த்தகாதி நெகங்களை எவிலினைகபாலே அவற்றால் வந்தவர்க்கத்தத, முன்பே ‘ ரகசியம் ’
 என்று சொன்ன மல்தன்னையே துடையக வெகித்துக்கொடுத்த, என்னத்தில் தான்கொப்பு
 முபகாமபிரிப்பகக்களை ரகசிக்கவானால் இன்று முடிவுகொட்ட. அமைபித்தாதி அம்பாழ
 யிலேபொதபடி கொக்கி, அவற்றை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவானால் இன்று முடிவுகொட்ட.

இத்தான் - ரகசியவர்க்கத்துக்கு வந்த வர்ஷாபத்தையே பிடிக்கவான், எங்களுக்கு
 னாபத்தைய விடாது கலியாணன் ஏன்; ஆனபின்பு, அவனாலே காங்கரினா முடிவுகொ
 மென்னகை. ... .. ௪.

மு.—ஆய்ச்சியர்சேரி யனாதுயிர்பாலுண்டு
 பேர்த்தவர்கண்டு சிடிக்கப் பிடியுண்டு
 வேய்த்துக்கோளினர் Cவண்ணைக்கொண்டாட்டாதங்
 கற்புண்டா கர்வாறு வித்தவனா

[illegible][illegible][illegible]

இத்தால் - அதுகலைநாளை அப்போதுக்கு, தப்பிவைக்கப்பட்டது. பரம்பரையிலிருந்துவன்,
எங்களுக்கு அப்படியும் பிழைக்குக்களைப் பண்ணுகின்றான்; ஆயினும், அங்குநிலைநாங்கள்
இன்றுமுடிபிடுகிறோம். ... ..

மு — தள்ளித்தள்ளாட்டை விட்டாம்பின்னாலாய்
உள்ளத்தினுள்ளே யவகாபுறோக்கிக்
கள்ளத்தினுள்வந்த பேய்ச்சீழியைப்பிழி
துள்ளச்சுவைத்தானு லின்றுமுற்றந்
துவக்கவெண்ணாது லின்றுமுற்றந் து.

பேய்ச்சி— புத்தனாரின்

முலை— முடிவப்பலோடு

உயிர்— அலாறுண்டை பாணனாயும்

உண்டானால்— உண்டானால்

இன்று முற்பகல்

வயா. ஆறுப்பாட்டி. தள்ளித்தள்ளினாயிட்டு. காலைந்தி நடக்கத் தரிப்பில்லாதா
யாலே தரிப்பித்தள்ளினாயிட்டு. இளம்பிள்ளையம். (சு) முக்குச்சுவாய். இத்தால் - நாட்க
கைக்குங்குட பாலில்லாத அநிபாலனாபிடுதாசெய்தே பொன்கை. உள்ளத்தினுள்ளே அவளை
புறநோக்கி. பிறர்க்குத்தரிப்பதாய் தம்பகல்லியுங்களை “ உம்மை கலைவதாக வருகிறவள்
இவள் ” என்று அழைக்க உரைக்கப்பாற்றின. கள்ளமித்தாதி. தன்வடிவையொழைத்துத்
தாய்வடிவைக்கொண்டு கித்தரிக்காலேவாத பூதகையுடைய முலைப்பாலோடு. அலாறுபி
னாயும் அவள்தாவுக்குப்படி - நாசபற அண்டவனாலே இன்று முடிவத்தோம். துவக்கமுனிதயாதி.
அவள்க்க முலைப அண்டுகிடுகச்செய்தே, அங்குச்சில் தனக்கொரு ஸ்பரிசுமற அண்ட வ
னாலே யின்னு முடிவத்தோம்.

இத்தால் - அச்சிநர்க்கு நற்செய்து தன்னை துறையாகையில் அகப்படாமல் நோக்கி
பாகித்தவன், வங்களுக்கு தன்னைத் தாராமல் அருமைப்படுத்தினின்று; ஆணயின்பு,
அலாறுலே நங்கன் இன்று முடிவத்தோமென்கை. ... ..

மு.—மாவலிவேள்வியின் மாணாருவாய்ச்சென்று
முடிவத்தாலேன் நித்தலிம்மண்ணின்
ஒரடியிட் டிரண்டா மடிதன்னிலே
தாவடியிட்டானுலின்னுமுற்றும்
தரணியளந்தானு லின்னுமுற்றும். எ.

மாவலி— புறப்பாணியின்
வேள்வியின்— பற்றுவாடத்திலே
மாண் உரு ஆப்— பாற்றபாரி வேறுத்தாத
அடையனாய்
சென்று— போய்
மு (ன்று) அடி தா என்று— ‘ என் கை
லாலே முன்று அடிதா ’ என்று
இரத்த— பாதித்து கீரேற்றப்பெற்ற

இரண்டாம் அடிதன்னிலே— இரண்டாவ
தான அடியிலே
நாடி அடி இரட்டானால்— மேலாகங்கொண்ட
லாம் தனக்குள்ளேயாமடி தாளிபடி
பிட்டவனாலே
இன்று முற்பகல்;
* தாணி— பூம்பாதினோகத்தை
அனந்தானால்— அனந்தவனாலே

தமிழ் பே - அவனை வில்லவையற்றவர். பன்னாசைக்காக வாய்க்கலைஷைக்காக சிகண்டு வடிவமுகாலும் உணர்வுபுகாலும் அவன் ஆபத்திற்குத்தொடர் தான் கொன்னதுமாதிரிச் செய் பாட்டாகச் சென்று. முடிவடைவென்றிர்த இம்மண்ணிலே. அவன் சட்டகை இசைந்து தரு கைக்காகவும், பின்பு ஓடிக்கு அவனைச் சிறைவைக்கக்கூடவும் " வங்கலாவில் முன்றடி தா " என்று இரத்துபெற்ற இயற்கைய. மண்ணைவச்சிறிது - மற்ற கைக்கொருக்கெல் லாம் உபலக்ஷணம். ஓரடிசிறிது. அங்குறவனவிலே பூட்டியபாடல்களும் தனக்குள் கொள்ளப்படி ஓடிசிறித இண்டாமுதன்னிலே. தாவடிசிறிது. ஊர்க்கலைக்கடை ல்களும் தனக்குள்ளே பார்ப்படி தாவடிசிறிது. வானிலே இன்றுமடி அநிதாம். தூணியித்யாதி. திருவடி களின் மார்த்தவம்பாராதிக. சிறிதாசிறிதனும்காது இரட்டி. விலகத்தைப் பார்த்தவானிலே பின்னு முடி அநிதாம்.

இத்தால் - தன்னை யழிவாழியும் அந்ரித சிறிதாசிறிதம் சொல்லுவன் வங்க வர்பகிதம் செய்யாதிக யிடுபதித்தாநின்றான்; ஆனவியடி. அவனிலே காக்கை முடி அநிதாமென்கை.

மு.—தாழைதண்ணும்பற் றடங்கெடும்பொய்கைவாய்
வாழுமுதலை விலைப்பட்டுவாதிப்பண்
வேழந்தூயர்கெட விண்ணோம்பெருமானாய்
ஆழிபணிகொண்டானு லின்றமுற்ற
மதற்குள்ளேய்தானு லின்றமுற்றம். அ.

பதவுரை.

தாழை— (கரைசிலை) தாழைமலையும்கு
கண ஆயுதம்— (உயர்வை) குன்றித்த ஆம்
பலையுமுதலையு
தட பெரு— மிகவும் பெரிதான
பொய்கைவாய்— தடாகத்திலே
வாழும்— இரகிதம்
முதலை— முதலையாக
வலை— வலையிலே
பட்டு— அகப்பட்டு
வாதிப்படி உண்— வகுத்தின [வாதிப்படி -

விண்ணோர்— திவ்யஸ்திரிகளாகு
பெருமானு— சிவானுதனவன்
ஆம்— பெரிபதிருவாயை மேற்கொண்ட
வனாய்
ஆழி— சகாயுதத்தாலே
(முதலையாகத் துணித்து அந்தச்சிறையை
விடுவித்து.)
பயி கொண்டானும்— அந்த கலீஜந்தான்
கைவிலேசுத்த பூவையும்கு. திருவடிகளில்
இருவித்துக்கொண்டவனாலே
இன்று முற்றம்;

தாமரைவாங்கிப் வேழம் என்கிறபடி போ தாமரை தெருங்கா பூத்துக்கிடந்திருக்கிறது அது பறிக்கைக்காகவிறை "உள்ளே துஷ்டஸ்தக்கம் கிடக்கிறது" என்று அடியாதே பூங்குஜை ந்தான்முன் இப்பொழுதுமேல் அகம்பாநாதத்தோடே சென்று இழிந்தது. வாழுமுதலை வலைப் பட்டு. மெடுங்கலபெண்ணம் "நம் சாயிரோசுத்துக்கு ஓராணை வருவ தெப்பிரோகோ" என்கிற உணர்வோடே, அதுமூலம் பொ வந்தித்தமுதலையாக வந்தேயே வலையப்பட்டி. வாதிப்புண் வேழம் துயர்கோட. (க) "அதுகூட அகே தீர்ப் பூ ஹு ஸ்ரீ ஸ்ரீ பதேஜெ" என்கிறபடியே அது தீருக்கிழுக்க, தாம் மரைக்கீழ்க்க, (உ) "உய்யு வடபுலா ஹு வடபு" என்கிறபடியே தெடுங்காலம், இப்படி பணத்தாடும் பூங்குஜைத்தாழ்வா ஹுடைய "கைரிப்பூ மெய்வி பழி யாமல் திருவடி காலிலே எடுத்துப்பெற்றிலோமே" என்கிற உணர்வோடு திருப்படியாக. வீண் ணோர்பெருமானு யாழ்ப்பாணி கோண்டாலுலின்றுமுற்றும். * அபஸ்ஸா மார்களையிடையானை தோற்றப் பெரிபகிநாடினப மேற்கொண்டுசென்று, (ங) "அபு ஹு ஹு ஹு ஹு ஹு ஹு" என்கிறபடியே திருவாழிபாலை முதலையாக ஹுனிந்து அபுத்திசிறையை விடுவித்து அவன் கையில் பூவைத் திருவடி காலிலே எடுத்துக்கொண்டு இப்படி எழுந்திருக்கிறான் இன்று முடி வுதோம். அத்தந்தியாதி. "கைரியா வந்தருள்கொடுத்த" என்கிறபடியே அந்த வாணிக்ரு அப்படி அருளொ பந்தவனலை இன்று முடி வுதோம்.

இத்தால்- ஆசிரியனுடைய ஆர்த்திநித்சென்று எழுந்தவன் எங்களை ஆர்த்தனாகளாயி் பெரும்படி பண்ணுகின்றான்; ஆனபின்ன, அனானுலே எங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை.

மு.—வானத்தேழுந்த மறைமுழில்போலெங்கும்
கானத்துமேய்ந்து களித்துவிளையாடி
ஏனத்துருவாயிடந்த லீடமண்ணினத்த
கானத்தேவைவத்தானு வின்றமுற்றும்
தரவயிடந்தானு வின்றமுற்றும். கூ.
பதவுரை.

வானத்து— ஆகாந்திலே
எழுந்த— நீர்கொண்டெழுந்த
மறை முகில் போல்— வந்தகவலாஹு கம்
பொன்ற
எனம் உரு ஆய்— வாயுஹுநியப்
கானத்து— காட்டிலே
எங்கும்— எல்லாவிடங்களிலும் வந்தகரிக்கா

விளையாடி— விளையாடி.
இடந்த— அண்டபித்தாயில்நின்று பொரு
விடுவித்திருந்த
இரண்ணினை— இந்த பூமியை
தானத்தே— ஸ்வயந்தாகத்திலே
வவத்தானு— வவத்தானு

கொண்டு விடாபாடி. எனத்துவ்வாய். கீடுக்கும் செந்துக்குமிருபாத வரஹுலேஷதந்தை
யுடையது. இடந்தித்யாதி. அண்டித்தியாதி. நின் னா ஓட்டுகிதிநித்தித்தி. இத்த பூமிபை
“நான் லிவெழாண் னாய் தாவாதலை” என்னுட்படி ஸ்வஸ்தாநத்திலே வைத்துவாறுலே
இன்ன முடிவுதோம். தரணியித்யாதி. இப்படி. கீடக்கையான பூமிபை உத்தித்தவனாலே
இன்ன முடிவுதோம்.

இத்தான்பாயபாநகையான பூமிபை பெத்தவன், எங்களை விரஹப்பாயத்திதன்
வாதினாறு; ஆனாதின்பு, அனாறுலே காங்குளின் முடிவுதோமென்கை. ... ..சு.

அ. கிபாத்தில், இத்திடுமொழி கற்றுக்கு பலம்பிசால்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—அங்கமலக்கண்ணன்றனை யசோதைக்கு

மங்கைநல்லாங்கடாம் வந்துமுறைப்பட்ட

அங்கவர்கோல்லைப் புதுவைக்கோன்பட்டன்சோல்

ஜங்கிவைவல்லவர்க் கேதமொன்றில்கையே. ம.

பதவுரை.

மங்கை— பருவத்தால் இளைப்பாய்

மல்லார்க்குதாய்— கர்ஷணன் விஷயத்திலே

வித்திற முடையான பெண்களானவர்கள்

அபி. காலிட— அழகிய செந்தாமரைப்பூப்

போன்ற

கண்ணன் தன்னை— திருக்கண்களை முடைய

கண்ணைப்பற்ற

அங்கு வந்து— அவளாகத்திலைவந்து

அசோதைக்கு— யசோதைபிடித்திலே

முறைப்பட்ட— முறைபிட்ட

சொல்லை— சொர்க்கை

புதுவை— புதி வில்லிபுத்தூருக்கு

கோன்— நிர்வாஹகரான

பட்டன்— பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

சொல் இவை— சொல்லான இவற்றை

இங்கு— இத்தமம்ஸாரத்தி விருந்துவைத்தே

வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு

எதம்— மொல்லாங்கு

ஒன்று— அல்பமும்

இல்லை— இல்லாதபடிபோம்.

வ்யா. அங்கமலக் கண்ணன்றனை. சிவப்பாலும் விகாஸத்தாலும் செவ்வையாலும்
அழகிய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவனைப்பற்ற. அசோதைக்கு.
தாமரை யசோதைப்பிராட்டிக்கு. மங்கை நல்லார்களிடம். பருவத்தாலிளையாய் கர்ஷண

புள்ளியுடன் - கி. பி. 1890-ம் ஆண்டு

[illegible][illegible][illegible]

மின்னினை நிகழாதி. பெற்றதாம்போலே வருகையாலே, மின்னோடுபடத்த அண்டிய இடைவாயும் வந்ததத்தையுமுண்டபான பேய்ச்சிபானவன் முடியும்படி. அவன் முன்னிலை திறப்பவனத்ததை வைத்துண்ட உபகாரகருவனனே. இவ்விடத்தில் உபகாரமாவது, உபகாரங்குட்பெல்லாமோ முயிரான தன்னை முடிக்கவந்தவனே நிரவிர்த்து, தன்னினோக்கித் தந்தையன் னிறே. அன்றே. அநாவது- அம்மே! என்று அச்சத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தை. உன் னறிந்துகொண்டேன். முன்பெல்லாம் என் பின்னையாகவும், காண்தருந் அம்மம் முதலானவை உவங்குந் தானாதிகாரதாயும் தினைக்கிவந்தினன் என்பதுதான் உதிம வலங்குவாணையானே

மின் பொன்னுண்ணிடையா ளொரு கன்னியை வேற்றருவது செய்துவைத்த
அன்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுணக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. ௨ .

பதவுரை.

பொன் பொல்— பொன் போல் (வடிவமுது
விளங்கும்படி.)
மஞ்சளம் ஆட்டி— திருமஞ்சளம் செய்து
அமுது உட்டி— அமுது செய்யப்பண்ணி
போலேன்— யமுனை போடப்போனான்
வரும் அனாபு இப்பால்— வருவதற்கு
முன்னே
வல்— வலியதாகப்
பாடம்— பாடமாடுதற்கு
சகடம்— சகடமானது
இற— கட்டுக்குல்லத் தழியுப்படி
சாடி— திருவடிவளவாதத்து
வடக்கில்— இவ்வகத்துக்கு வடக்கிலுள்ள
அகம்— அகத்திலே

புகு இருந்து— புகுக்கு + இருந்து
மின் போல்— மின்னலை பொத்தியான்
துண்— னைக்கையான
இடைபான்— இடைபையுடையவனான
ஒரு கன்னியை— ஒரு கன்னியை
பெண்ணை
வேறு உருவம் செய்து வைத்த— ஸம்போக
சிறுக்களாலே மாறுபட்ட வடிவம்
புடைபளாம்படி. பண்ணிவைத்த
அன்பா— கண்டதொன்றிலே மேல் விழு
ம்படியான அன்புபுடைபாடு
உன்னை இப்பாடு தீர்வான.
+ “ இருந்து ” என்பதன்
தைப்பாடு.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்யாதி. திருமேனியமுது விளங்கும்படியாகத்
திருமஞ்சளஞ்செய்து, “ என்னின்று கொக்கையமுத மூட்டி ” என்கிறபடியே அமுது
செய்யப்பண்ணி, “ யமுனை போடப்போனேன் ” என்கிறபடியே யமுனையாகிறவாற்றிலே
குளிப்பதாகப்போனான் வருவதற்குமுன்னே. வன்பாரசகடமிறச்சாடி. வலியதாகப் கன
விறாடுதற்கு சகடமானது கட்டுக்குல்லத்து முறித்துபோம்படியாக, முலைவடிவாழ்வி
சிறி கிமிர்த்த திருவடிகளாலே உதைத்து. வடக்கிலகம்புக்கிருந்து. இவ்வகத்துக்கு வட
கிலகத்திலே புக்கிருந்து. மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை. மின் போல
துண்ணிதான இடைபையுடையவனாய், நவபெளவகையா யிறப்பா கொடுத்தியை. வேற்
றுருவம் செய்துவைத்த. ஸம்போகசிறுக்களாலே வித்தவையையாம்படி பண்ணிவைத்த.
அன்பா. கண்டதொன்றிலே மேல்விழும்படியான அன்புபுடைபாடு. இத்தால் -
தீர்ப்பென்றபடி. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். இவன் ஸம்போக னஜாநிபவல்லன், வ்யா
வர்த்தனென்று உன்னை உள்வாபு பறித்துகொண்டேன். உணக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே. ஆன
பின்பு, உணக்கம்பந்தா வண்கவன்.

விழுங்கி— விழுங்கியும்

குடம்— குடத்தில் சிறைத்த

தூசி— தூசினா

சாப்பிட்டு— அத்திதாட்டி சாப்பிட்டு

பருகி— அழுது கொட்டும்

பொய் மாயம்— பொய்ப்பே ஆச்சரியமான

மருது ஆள்— மருதமங்கலாய் சிறை

அரசரை— அண்ணாக்களை

பொன்னுயிர்த்து— விழுந்து முறிப்படிபடி

பண்ணியும்

இமாயம்— இப்படிப்பட்ட அச்சப்பங்களை

வாங்க— செய்ப வாங்கவாறு

பிள்ளை கட்டி— பிள்ளைத்தனத்தால் பூர்ண
னுனவனை!

உன்னை— இப்படிப்பட்ட உன்னை

நின்றும்— நதி நின்றவர்கள்

என் மகன் என்பர்— என்னுடைய பிள்ளை
பாகை சொல்லி தெரிபுகள்

அம்பம்— உன்வண்ணாம்பாள்வண்ணம்!

உன்னை இப்படி தெரிவதும்.

பொய். முன்னாற்போலி. குமாயாந்தரம். குறையுச்ச சனமேயுநவந்த பதநிப்போ
டே வெண்ணையையும் சேகரிப்புக, குடத்திற்சிறையிடு. குடத்தில் சிறைத்திருந்ததூசினா
அத்திதாட்டி (பா)சாப்பிட்டுமுதுசெய்து. பொய்யிந்தயாது தங்கவண்ணை ஆதவண்ணிக்கேயிடு
க்கச்செய்தே, பொய்யே ஆச்சரியமான மருதுகலாப்பின்று அண்ணாக்களை மறியவிழுந்து
முறியும்படிபண்ணி. இன்று நீ வந்தாய். இப்போது ஒன்றும் செய்பாதகரைப்போலே நீ வந்
தாய். இம்மாயம்வல்ல பிள்ளை கட்டி. இந்த ஆச்சப்பங்களைச் செய்பவாங்களுப், பிள்ளைத்தன
த்தால் பூர்ணனுனவனை!. உன்னை பெண்மகனே யென்பர் நின்றும். இப்படி யிருக்கிறவண்ணை
உன்வாசியறிபாத நதிநின்றவர்கள் “என்னுடைய மகன்” என்று சொல்லுவார்கள். அம்மா
வுன்னை யறிந்துகொண்டேன். நான் அங்கவண்ணிக்கே, “என்மகனா” என்று
“வல்லார்க்கும் வவாழி” என்றும் உன்னை உள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்
யாதி. ஆனபின்பு, உனக்கம்மத்தா வந்தவன். ... ..

மூ.— மையார்கண் மடவாய்ச்சியர்மக்களை மையன்மைசெய்தவர் பின்போய்க்
கொய்பார் பூங்குடில் பற்றித்தணி நின்று குற்றம் பலபல செய்தாய்
பொய்யாவண்ணைப் புறம்பலபெகவ புத்தகத்துக்குள கேட்டேன்
ஐயாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மத்தரவே. ௪.

பதவரை.

மை ஆர் — அஞ்சுந்தால் அலங்கரிக்கப் : ஆய்ச்சியர் மக்களை— இடைப் பெண்களை

தமிழ் மொழி— தந்தையார் தந்தையார்

மலர்— மலர் மலர்

குற்றம்— குற்றம் குற்றம்

செய்தம்— செய்தம் செய்தம்

பெயர்— பெயர் பெயர்

உன்— உன் உன்

பேசுவ— பேசுவ பேசுவ

முற்றம்— முற்றம் முற்றம்

உன்— உன் உன்

† பெயர்— பெயர் பெயர்
கனின்— கனின் கனின்
[பெயர்— பெயர் பெயர்]

பெயர்— பெயர் பெயர்
கனின்— கனின் கனின்
[பெயர்— பெயர் பெயர்]

மு.—முப்போதுங் கடைத்தீண்டிய வெண்ணெய்க்கு தயிருடவீழங்கிக்
கப்பலாயின்கள் காவிற்கொணந்த சுவத்தோடு சப்பிக்குப்பருகி
மெய்ப்பாருண்டாழி பின்னாகள் போல விவிடவிடியிருகின்ற
அப்பாவுள்ளே யுதிக்குகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்திரவே ௫.

தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. விவங்குகிற வீழ்வுவழித்திரானே ஆகத்தெரியப்படுகிறது. பழத்தின் பழம்
விவங்கி, பழம் பழத்தின் சித்திரிதழும்படி விரிந்த உபகாரகனை. ஓரணுடன் கண்ணாண்டு
நிற்க, ஓரணுடன் விவங்கிவந்துகிறது, இத்தகையதற்கு, ஒன்றையென்பது ஒன்றையென்பது
இரண்டையென்பது விவங்கிவந்துகிறது உபகாரகத்தைச் சொல்லுகிறான். கரும்பாரிப்பாதி, எப்போது
பொதுமொக்கப் பழம் தனியாகவே வந்திருக்காது என்று தெருங்கப்பாடித்து கிடக்குமாய் பிடிப்பது
பதாய், மீதுவாதித்து என்ன சமுதாயம் உண்டாகவென்பது அந்நாட்டினாருக்குத்தெரியுமா.
சூழ்விடைவைத்துத் தீர்ப்புமறம்பா. “வாசுதேவன்வன்” என்றும், “தாமரைத்தடங்கண் விநி
கவினாவன்” என்றும், “கார்த்திகமலக்கண்ணன்” என்றும், “செவிகாரி” என்றும் சொல்
லுகிறபடி பிப - சுவாசமென்பதென்று சொல்லும் நெருக்கங்கொண்டு வலைபை எப்போது
மொர்க அளர் விஷயத்திலே வந்து, அகப்பெயர்வு அப்பாசனைப் போலே வந்திருக்கிற
தீய்ப்புமறம்பா. உன்னையறிந்துகொண்டேன். எவ்வுதனையுள்ளே நன்றாகவாதித்துகொண்
டேன், உன்னிடத்திலே ஆனந்தம், உனக்கம்மந்தாவந்தாவன், ...

மு. - மருட்டாமென்ற குழல் கொண்டுபெயர்ப்புக்கு வாய்வைத் தவ்வாய்தம்பாடிச்
சருட்டாமென்றதற்கு கண்ணியவந்துகளைச் சுற்றுக்தொழி நின்றசோதி
பொருட்டாய் மிலே நெம்பெருமானுள்ளேன் பெற்றதற்கு மல்லான்மற்றிக்
கருட்டவென்றே யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. எ.

பதவுரை.

மருட்டி ஆர்— மிகவுந் மதிமயங்கப் பண்
னுமதாய்

மெல்— மீதுவாதித்துவையுடைய

குழல் கொண்டு— வேய்க்குழல்க்கொண்டு

பொழில் புக்கு— பொருத்துக்கு வகாந்தமான

பொழிலிலே போய்ப்புகுந்து

வாய்வைத்து— அந்த வேய்க்குழலை வாயில்

வைத்து உதி

அ ஆபர்தம் பாடி— அல்லினையருடைய

சேரியி லுள்ள

சருண்டு— சருண்டு

ஆர்— பவாலே வலங்க்காராய்

வந்து— குழலேவாதித்துவாய்வைத்து

உன்னை— குழலு அகித உன்னை

சுற்றும் தொழ— நார்புறத்திலும் வேய்க்கொ

சோதி நின்ற— இவையினிள்ளை மருடனாய்

எம் பெருமான்— என் நாயனே! [வினா]

உன்னை— பெருக்கிப்பெறு வுள்ளே

பெற்ற— பின்னாயாகப் பெற்ற

குற்றம் அல்லால்— தோஷமொழிய

மற்று— மற்றையபடி

இங்கு— இச்சேரியிலுள்ளாரோடு

பொருள் தாயம் இவிலே— அர்த்ததாயமுடைய

பெருக்களானவர்கள் குற்றவாளியைப் பிடித்தாயவந்து உன்னை முழுகிவிடத்தாழ், அத்
தால வந்த தெஜஸ்வை யுடையனும் தின்பவனே. பொருள்தாயிரிதபாதி. என்னுடைய நாத
ஞானவனே! இப்படி தீம்பனானவன்னைப் பரிசினையாகப் பெற்ற குற்றமொழிய இப்படி நான்
யார் என்கொடு காறுகாமென்ன அறிவார்களைவிட ஓர்ந்ததாய முடையெனவல்லேன். அரட்
டாவுள்ளை யறிந்துகொண்டேன். இப்படி தீம்பனானவனே! உன்னை சுன்றாக வறிந்துகொண்
டேன். உனக்கித்பாதி. ஆளபின்பு உனக்கம்மந்தாவஞ்சவன். ... .. எ.

மு.—வாளாவகிலும் காண்கில்லார் பிறிம்மக்களை மையன்மைசெய்து

தோளாலிட்டவ ரோதேதீகோத்துகீசொல்லப்படாதன செய்தாய்

பொருளாய் கலத்தவர்ப்பழி கேட்டேன் வாழ்வில்லை நான்

காளாயுள்ளை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சவ னைம்மந்தவெ. அ.

பதவுரை.

வாய் அறிந்து— வெறுவனே யாகிலும்

[நீ தீர்ப்பு செய்யாதிருந்தாலு மென்று

கருத்து.]

காண கில்லார்— (உள் மினுக்குப் பொறு
தவர்கள்) உன்னைக் காண வேண்டார்கள்;

(இப்படியும் நுகர் செய்தேயும்,)

பிறர்க்கோ— அபற் பெண்களை

மையன்மை செய்து — உன்னழகாலே
மயக்க

தோளால் }

இந்தி } — தோளாலே அணைத்து

அவசேசம் — அபப்பெண்களை டொக்க
நின்று

தினாத்து— வினையாடி.

சொல்லப்படாதன — வாயற் சொல்ல

வொண்ணாத தீம்புகளை

நீ செய்தாய்— நீ செய்தாய்;

ஆய் குலத்தவர்— இவைக்குலத்தினுள்ள
வர்கள்

இப்படி— இப்படிப்பட்ட பழியை

கொளர்— கேடயப் பொருள்கள்;

கேட்டேன்! — [இது - வெறுத்துக் கை
நெறித்துச்சொல்லும் வார்ந்தை.]

வாழ்வு இல்லை — இச்செய்யி லெனக்கு
வாழ்ந்தோகாது;

நந்தன்— ஸாதுவான நந்தகோபருடைய

காளாய்— குமாரானவனே!

உன்னை இத்பாதி பூர்வவத்.

வாய். எட்டாம்பாட்டு. வாளாவித்பாதி. நீ தீர்ப்பு செய்ய திருக்கிலும் உன்மீது
க்கம் பொறுதவர்கள் வெறுமனையாகிலும் உன்னைக் காணவேண்டார்கள். அதுக்குமேலே
பிறிம்மக்களை மையன்மை செய்து. பிறருடைய பெண்களை உன்னுடைய இங்கிதா திகளாலே

உள்ளே "தாட்டாப்படிபல்கை" என்று அறிந்தகொண்டேன். உனக்குப்பற்றி. ஆனாலும்
 உனக்குப்பற்றி வந்தவன். ... .. அ.

மு.—தாய்மார்போவர் விற்கப்போவர் துமட்டன்மார் கற்குறிதரட் பிண்டோவர்
 வியாப்பாடி யோங்கன்ன மார்களை டெட்டிலே கொண்டுபோதி
 காய்வார்க்கென்று முதன்பன வேசெய்து கண்டார்கழறத்திரும்
 ஆயாவுண்ண யறிந்துகொண்டே னுனக்குகவ னம்மந்தரவே ச.

பழவரை.

தாய்மார்— தாய்மாரானவர்கள்
 மோர் விற்க— மோர் விற்பதற்காக
 போவர்— (பெண்களை அகப்பார்க்க வை
 த்ருவிட்டு) அபயாருக்குப் போலார்கள்;
 தமையன்மார்— தாய்ப்பன்மா ரானவர்கள்
 கன்று ஆடுகா யின்பு— இளம்பசுக்கள்.
 (சுத்தின் பின்னே)
 போவர்— போகா சிற்பர்கள்;
 தி— அந்தஸையர் பார்த்திருக்கிற தி
 ஆய் பாடி— இடைச்சேரிவிடான
 இள கன்னிமாரனை— சுவையவைகளான
 பெண்களை
 ரெய்டு—உன்னைவுக்குவாப் பிருமிடக்களில்

கொண்டு போதி— கொண்டு போகா வன் தாய்;
 காய்வார்க்கு— உன்மேல் கிழறின்றி விட
 பாசாநிசுலுக்கு
 கன்று— வப்போதார்
 உதப்பனனை— உத துப்பாயான வற்றாருடைய
 செய்து— செய்து
 கண்டார்— உன் மிடையங்களைக் கண்டவர்கள்
 கதம்— (மனம் கொண்டு) உறுதிச் சொ
 ல்லாப்படி.
 திரியும்— திரிய சிற்ப
 ஆயா— இடைக்குறையே!
 உன்னை இதுபாதி பூர்வாந்த.

வயா. ஒன்பதாம்பாதி. தாய்மாரிப்பாதி. பெண்களை அகப்பார்க்க வைத்தது,
 தாய்மாரானவர்கள் மோர்விற்கப் போகா சிற்பர்கள். இவையார்க்கு வேளாவம் மீது அழகம்
 டானுவம் இடைச்சிகள் மோர்விற்கு ஜீவிக்குமகதே தங்களுக்குத் தகுதியான ஜீவகமாக
 கினைத்திருப்பது. மோர்வான்களை அடிகாபிதககுமிதே. திருவாய்ப்பாடியில் பழைய
 லக்ஷம் குடியிலார் கதப்பனகடைவன குறைவற்றிருக்கையால் அசுரர்களிலேபோய் விடுக
 வென்றவைகையிலே இக்காலகிளப்பம் இவனுக்கு அவகாசமே தவிரையிறே யிருப்பது. தமப்
 பன்மாரிப்பாதி. தாய்மார்போனல் தமப்பன்மார்தா னிருத்தாலும் இவனுக்கு நினைத்தபடி
 கொப்பாடுகாதிடேய் உணர்ந்தது.

சம்பவங்களை நன்றி உதவி கொடுக்கிறது. உன் குணத்தினால் தோஷத்தை ஆவடிக்காக்கமுடவா
கனாய், உன்பதனால் தவேஷபாதிப்போகும் திசுபாலா திருக்கு, 'சொல்லி பரிபலிச்சுக்கு
இடம்பெற்றேயும்' என்று வர்வகாலமாக உனக்குப்படி யானவற்றைச் செய்து. கண்டார்சுழித்
திரியுமாயா. காப்பவான்றிங்கே, உனக்கு கல்லவர்களாய் நீ செய்கிற வ்யாபாரங்களைக் கண்ட
வர்கள் நீ செய்கிற தீயிப்பொழுது உயிர்க்கும்படி திரியாதீங்கிற ஆயனே. குல மரபாதை
தன்னையும் பார்க்கிறிலேயே பென்னாக. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். நீ மிப்படி. திரிந்தா
யாகிலும் உன் தவறையடி அடிகளாது. சேஷ்டி தங்களைக் கண்ட பின்பு, உன்னை " மதுஷ்ய
வஜாநிபன்னன் " என்று அறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்பாதி. ஆனபின்பு, உனக்கு
அப்படித்தாவந்தவன். ... ..

பூ. —தோத்தார் புத்தூழற்கன்னி யொருத்தியைச் சோலைத்தடங்கொண்டேயுக்கு
முத்தார் கொங்கைபுணர்ந்திரா னாழிகை முவேழுசென்றின் வந்தாய்
ஒத்தார்க்கோத்தன பேசலருன்னை யுரப்பலே நானொன்று மாட்டேன்
அத்தாவுன்னை யறிந்துகொண்ட னுனக்கஞ்சவ மைமந்தரலே. ௮.

பதவுரை.

தோத்தார் — தோத்தாய்

ஆர் — தோத்திராத்தான்

பூ — புத்தூழலறிந்த

முதல் — உத்தமபுதையவாய்

கன்னி — கவயன் வகவான

ஒருத்தியை — ஒத்தியை

† { நாயர் — இடமுடைந்தான்

† { தோலை — சோலைலே

கொண்டு புத்தூ — அழைத்துக் கொண்டு
போய்

முதலு — முதலுமாலையாலே

ஆர் — அலங்கரிக்கப்பட்ட

கொங்கை — ஸ்தனங்கவிலே

புணர்ந்து — ஸங்கிலேறித்து

இரா — நேற்றிரவு

வந்தார் — விதிவந்து சேர்த்தாய்;

உன்னை — உன்கிறத்தில்

ஒத்தார்க்கு ஒத்தன் — வேண்டுவார்க்கு
வேண்டினபடி யெல்லாம்

பேசவர் — குற்றம் சொல்லுவர்கள்;

உரப்ப — (இப்படியிருக்கிற வுன்னைக்)
கோடிக்க

நான் — தாயின நான்

ஒன்றும் மாட்டேன் — எவ்வளவும் சக்தை
யாடினிலேன்;

அத்தா — என் நாயனே!

உன்னை இத்தாதி பூர்வலத்.

† "தடம்" என்றது "தடடி" என்ற
வடசொல்லின் விகாரமாய், 'சோலைத்தட'

வாதகபாலே வேண்டிவார்க்கு வேண்டிவது சொல்லுவதற்கு, உலகத்து பொதுவான
வார்க்கெல்லா மிடமாய்ப்படி. செப்பாதின்றி பெண்கை, உரப்பனோ கட்டுவதும்மாட்டே
இப்படி யிருக்கிற வுக்கைக் கொடுக்கவென்றால் என் அகத்திதழ்மற் கண்ணாய் நில்லன்.
இவ் கந்திப்புகண்டால் தாய்மார் சுகநிபார்க்கவோ? “உன்னுடை பழங்க கனறு” என்
மந்தரிலே ஆது என்னுற் செப்பப் போகாததில்லை. அத்தா, என்னுடை பழங்க கனறு, உன்
யறிந்துகொண்டேன். உன்னுடை பழங்க கனறு கண்டபின்னை “ஆரம்பாயின்” என்
ந்துகொண்டேன். உனக்கிற்பாது. ஆனபின்பு, உனக்கப்பமந்தரவல்லவன். ...

அ. நிகமந்தில், இதற்குரியாழி கற்றார்க்கு பவரொல்லித் தலைக்கட்டுதல்.

மு.—காராள்மேனிகிறத் தேம்பிரானைக் கடிதமழ் பூத்துழலாய்த்
ஆராவின்னமுதுவண்ணத் தருவனும்மந்தாயே நென்றமாற்றும்
பாசாந்தோல்புகழான் புதுவைமன்னன் டட்டர்வியான் சோன்னடால்
வராவின்னிகை மாலையல்லா சிருககேச னடியாயே, கக.

பதுவுரை.

கார் ஆர்— மேகத்தோடிரத்த
மேனிகிறம்— திருமேனிகிறத்தையுடையனும்
எம் பிரானை— என்ருகு உபகாசகனுனவன்
கடி. கமழ்— வாளனை விகாசினு
பூ— பூக்களை யணிந்த
குழல்— கூந்தலை யுடைய
ஆப்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டி
ஆர்— ஒருக்காலும் தெருடாததாய்
இன்— போக்யமாயிருந்துள்ள
அமுது— கொங்கை யமுதத்தை
உண்ண— அனவன் உண்ணுந்படி
தருவன்— தருவானாயிருந்த
பான்— நான்

அம்மம் தாரீசன் என்ற மாற்றர்— “உனக்

கு அம்மந்தா அஞ்சுவன்” என்ற பா

பார்— பூக்களை யணிந்தனும்
ஆர்— கைநம் திருப்படியாய்
தோல்— வையாசினான
புகழான்— கிரத்தினைப் புனை யாய்
புதுவை— திருப்பதுவைக்கு
மன்னன்— கிரவாழகபாச
பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்
சோன்ன— அருஞ்சிவசெந்த
மடால்— மடலாயிற்று
வர் ஆர்— இவ்வுதரில் கைநந்தார்
இன்— இவிய
இசை— இசை மீட்டல் கூடிச் சந்த
மலை— செல்லுமலை
வல்லா— தந்த வல்லவர்கள்
இருக்கேசன்— இறந்தேசனாகிய

அஞ்சனம்— வாபிடைப்பிற்
வண்ணம்— திருவெய்க்கொண்டவை
ஆயர் கோலம்— இடக்கொலையுண்டவனும்
கொழுந்தினை— அவையிடைபாடற்குத்தகல்
வண்ண கண்ணனை
பஞ்சனம் ஆட்டி— பாடல்
பணிகள் தோற்று— நிற்பாக்கள் தோற்று
நிரியாமே— (தொழுவாயிற் போல்) நிரியாக
கண்டி. துக்கப்பெறுதல்
கஞ்சனை— கம்பனை
காப்பா— உலகத்தி

கழல்— விரக்கமுலை யுடை
ஆய - திருவெய்க்கொண்டவை
கோலம்— கோலப்பாடாக
கன்றின்பின்— புல்லுக்கொண்டு பார்க்காதுத்
நிரியும் கண்டுகொள்ளின்பின்னை
பண்ணையை— என்னைப்பண்ணை
என் செய— எதுகதாச
செய்கின்றேன்— போகவிட்டேன் ;
எல்லே பாவமே— என்னை! நான் பண்ணின
பாவமென்றபடி யென்!
என்று வெறுத்துச்சொல்லுகிறான்.

வ்யா. பூதப்பாதி. அஞ்சனவண்ணனை. * கண்டவர்கள் கண்ணுளிருப்படி. அஞ்ச
நம்போலே யிருந்து நிற்கு திருவெய்க்கொண்டவன். அஞ்சனம் - வை. வாப்படி. கோலி
யிற்ற. ஆயரித்தாதி. கன்றுகொள்ளின்பின்னை போகிறபொருள் கடையின் துவளையும் நிரியுமென
யின் குறுவெய்ப்படி. அல்லாத திருக்குழல்களும் திருக்கணவியில் பிடித்த பொறுக்கோலுமென
ஆயர்கோலத்தையுடைப்பதும், அவர்களுக்கு முன்சிறையுக் காப்பாட்டார்க்கும் தலைவனுணவலை.
அன்றிக்கே, வேரிலே கொக்கத்தட்டியுல் கொழுந்து முட்ட. வாயோபோலே அவர்களுந்ரு
ஒருகோவுவந்தால் மிகல் தன்மும் வாய்ப்படியிருக்காகையால் “கொழுந்து” என்றிருதாச
வுமாம். “ஆயர்கொழுந்தாய்” என்றிரிறே அழ்வார். மஞ்சனமெத்யாதி. “பொன்போல்
மஞ்சனமட்டி” என்றபடிபெ திருமேனிபடுத்த விளங்கும்படி. திருமஞ்சனம் செய்ந்து, தன்
மனைபோலே நிற்பாக்களிடோறும் வாய்பரித்துத் திரியக்கொழுகக்கப்பெற்றே. கஞ்சனைக்காய்
ந்தகழல்களோவகடிபடாத்தியான கம்பனை உலகத்தைகயாலே கொடுத்திருவெய்க்கொண்டவை கல்
ளும் காடுமான காட்டுவழியிலே நடக்கையாலே மிகவும் கோப்படியாக. கழலடி. விரக்கமுலை
யுடைத்தான திருவெய்க்கொண்டவை. கன்றின்பின் என்செய்யின்றோமெய்ப் பொக்கிணென். ஓரி
டத்தில் கில்லாத பார்க்கொழுந்தியும் கன்றுகொள்ளின்பின்னை மந்துப்பாடியான பின்னை
எதுக்காகப் பொகவிட்டென். துவன்புல்லும் சத்தருஜயமெண்ண கல்லவனானும் “பின்னை”
என்றிறே இவன் சொல்லுவது. எல்லே பாவமே. என்னை! நான் பண்ணின பாவமிருந்தபடி.
என்! என்று வெறுத்துச்சொல்லுகிறான். ... .. க.

1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000-1001-1002-1003-1004-1005-1006-1007-1008-1009-1010-1011-1012-1013-1014-1015-1016-1017-1018-1019-1020-1021-1022-1023-1024-1025-1026-1027-1028-1029-1030-1031-1032-1033-1034-1035-1036-1037-1038-1039-104

புலி உடை - துளிதாலை விராப்தமாய்
 சூர் - மெய்திசெய்
 காவிடை - காட்டிலை
 கள்ளெண்ணெய் - கள்ளுகளின் பின்னே
 வாள் பின்புறமாய் - வாள் துண்டாய் கண்ணனை
 அழகு - அழகு
 தோக்கெனன் - தோக்கெனன்
 எல்லாம் பாருகை.

[illegible]

மூ.—தன்மணிமேகலை நான்காவது நூற்றாண்டு காதலும் பொன்மணிமேகலை பழையநாடகத் திரைமே கன்மணியின்றித் காணத்தரிடைக்குள்ளின்பின் என்மணிவண்ணனைச் போக்தினை நெல்லெய்யாவிரம். கா.

பத்திரிகை.

தான்.— எனக்கு அநுபலிக்குவாற்படி நான்   நல்.— லோகோத்தமான்

செய்யாவிடப்படுகிறது. கனம் கண்க்குழுமே அப்படி உள்ளன. காண்புடைக்கின்றவர்கள் - போக்க
னென். துர்ப்பு. துர்வபுனவனைக் காட்டுவழியிலே கன்றுகொண்டிருக்கின்றேன் போக்கவிட்டேன்.
எல்லேபாவமே. ... .. ச.

மு.—அவ்வவ்விடம்புக்கவ்வாயர் பேண்டிர்க்கணுக்கனாய்க்
கொவ்வைக்கனிவாய் கொடுத்துக் கூழமைசெய்யாமே
எவ்வஞ்சிலையுடைவேடர் காணிடைக்கன்றிப்பின்
தெய்வத்திலைவளைப் போக்கினேன் எல்லேபாவமே. ௫.

பதவுரை.

தெய்வம்— தேவர்களுக்கு
தலைவனை— சிவா ஹகுனவனை
அ. அ. இடம்— மச்சு, மாவினை முதலான
அவ்வவ இடங்களிலே
புக்கு— யகாந்தமாகச் சென்றுபுக்கு
அ. ஆயர் பேண்டிர்க்கு — அவ்வடைப்
பெண்களுக்கு
அணுக்கனாய்— அந்தரங்கனாய்
கொவ்வை கனி— கோவைக்கனியோடொத்த
வாய்— திருவதரத்தை

கொடுத்து — அவர்களுக்கு ஜீவநமாகக்
கொடுத்து
கூழமை செய்யாமே— கூழமைத்தன மடி.
த்துத் திரியாதபடி.
எவ்வும்— பாய்காமாத
சிலை } விலலைக் கையிலையுடைய
உடை }
வேடர்— வேடர் திரிநெ
காணிடை— காட்டிலே
கன்றின் பின் போக்கினேன், எல்லே
பாவமே.

வ்யா. இந்தாம்பாட்டு. அவ்வவ்விடம்புக்கு. * மச்சொடு மாவினை நிலவறை முத
லான அவ்வவ வ் தலங்களிலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி. சென்றுபுக்கு. அவ்வாயர்பேண்டிர்க்
கணுக்கனாய். அவ்வவ வ் தலங்களிலிருந்த இடைப்பெண்களுக்கு அந்தரங்கனாய். அதாவது
அவர்கள் (1) புத்தபரிபொகத்தன்னைச் சமைத்துவைக்கை. கொவ்வைக்கனிவாய் கொடுத்து. கோ
வைப் பழம்பொலே யிருக்கிற திருவதரத்தை அவர்களுக்கு ஜீவநமாகக்கொடுத்து. கூழமை
செய்யாமே. கூழமைத்தனமடி துத்துத் திரியாமே. கூழமையாவது— “உன்னையல்லதறியேன்,
உன்னுல்லது தரியேன்” என்று 1 அவரவர்க்கே யற்றானாய் பரிமாறுகை. எவ்வும் சிலை
யுடை வேடர்காணிடை. எவ்வும்சிலை பென்றது— “எவ்வும் வெள்ளை” என்னுமா
போலே, கண்டவர்களுக்கு பயங்கரமாய்க்கொண்டு துடுக்கத்துப் பண்ணு சின் னுள்ள சிலையெ
ன்னுதல் வந்திருக்கே “தவம்” என்னுமின்ன “எவ்வம்” என்னுமின்னுதல் வந்திருக்கே

மு.—மிடநுமெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்போய்
படிமடலெசய்த்திப்படி மெந்தூர்த்திரிபாமே
கடிநுபலத்திர் கானதூரிடைக் கன்றின். 10
பூட்டுவெண்ணின்னோயைப் போக்கிலே வெண்ணெய் பாலெடு. 11

பதவுரை.

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
மிடநு— கூழ்த்துக்கிலே
மெழுமெழுத்து ஒ— (உறுத்தபாடல்)
மெழுமெழுத்து உண்ணை போகிப்படி.
விழுங்கி— அமுதுசெய்து
போய்— புறம்பிப்போய்
பல— அனாவதல்
படிநு— நெட்டிக்கலை
செய்து— செய்து
இப்படி எங்கும்— இச்செய்கையெங்கும்

திரிபாமே— திரிபாமடி
பல கடிநு— பல கடிநுபலம்
திரி— திரிபா கின் றுள்ள
கான் அதுகொடை— காட்டுவாழ்க்கிலே
கன்றின் பின்— கன்றாகின்ற பின்னே
இது— துன்புத் துன்புபடி
என் பின்னோயை— என்னோயை
கண்ணகை
போக்கிலேய்— பக்கிலேய் பாலெடு.

வ்யா. ஆறுப்பாட்டு. மிடநு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்போய். இத்
தால் - வெண்ணெய் விழுங்குப்போதை அனாவதல் சொல்லுகிறது. அனாவதல் - ஓதா
பூராதிகல் அமுதுசெய்யும்போது குறிக்கொண்டு நிரூபயவதத்திலே இட்டிருந்துமென்று
மென்மையிடநுறுக்குக்கீழே விழித்தோலுண்டிதே; அப்பளவன்றிக்கே, “தாழியில் வெண்
னெய் தடங்கையா விழுங்கி” என்றும், “தடாநிலமந்த வெண்ணெயை நிரூபயவதத்த
வெண்ணெயை வாகிவிழுங்கி” என்றும் சொல்லுகிறபடி வெண்ணெய் ஹஸ்ய வாய்
த்திவாய்க்கண்டு பிழைப்பட்டு அபிவோதாநாயத்தானில் திசுக்கையவாநித்து சிவதவாநி
“கைகலந்துண்டான்” என்கிறபடி இடக்கையனும் வலக்கையனும் வாய்முது நிகழ்
பும்போது ஒருபகுக்கை வலக்கையானில் மிடநுநுறுத்தாமல் மெழுமெழுத்து உண்ணை
போயிப்படிபாடிதே நிரூபயது. ஆகையால் இது இவன் வெண்குடையபத்தங்குச் செய்தி
ருக்குமே. இப்படி வெண்ணெயை அமுதுசெய்து, கன்பாத்தாங்கலிற் கப்பலும் இவன்
விருப்பிநிரூபது வெண்ணெய்பயிதே. 8 சுட்டிய வெண்ணெய் தெரிவுவனக்காகவிதே
வாய்க்கலிநகையம் கிழங்குப்போய்க்கிழந்து - கிழங்குவிட்டு இன்னகல் வாய்க்கலிநிலே

[illegible]

கு.—வள்ளியூடங்கிடைமாதர் வந்தலர்வாற்றிடத்

புதுவுரை

முரோடு தீர்வாமே. இப்படி இனங்களைவிடப் பழித்துக்கூசுதல் தீர்த்துவிடப்படாவிட்டால் இதைத் தள்ளிப் தனக்கெற்புமாகக்கொண்டு கவிதத்து, குறுக்கல் முதல் செருக்காலே துள்ளி மார்போலே சிலத்தில் மிதித்து நடவாழை துள்ளிக்கொண்டு விரோதத்து உதன்னோயிரும் பிள்ளைகளை நோழன்மார்போலே திரியாதபடியாக. கள்ளியுணங்குவெங்காவாழிடைக் கண் றின்பின். அகாலர் ன்றடியாலும் பசுமைமாறாத கள்ளியானது சிலவென்மைமர்போலே பாஸ்தறிப பசுமைமயிற்று உலரும்படி அத்புஷ்ணமான காட்சிவழியிலே கண்டுகொள்ளின்னை, புள்ளின் தலைவளைப்போக்கினேன். பெரிபதிருவடிக்கு மாயகனும் அவன் மேற்கொண்டு வாசரி மது மருதாழிய ஒருகாலமும் கால்கடைத்து திரியாதவகைப் போக்கினேன், எல்லேபாவமே, எ.

ஸ்.—பன்னிருதீங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வட்பாங்கிலால் என்னினங்கொங்கை யழுதழுட்டி. நீ யெடுத்தியான் பொன்னடிநொலப்புலியே கானிற்குன்றிச் சிவ என்னினாழிச்சுத்தனாய் போக்கிலைசொல்லு பாவாடு. அ.

புதுவது.

பற்று இரண்டு திங்கள் — பன்னிரண்டு	பாட்டி எடுத்து — பாட்டி, வாழ்த்து
பாஸம்	பான் — பனக்கு
வயிற்றில் கொண்ட — (பிள்ளைக்கு நலம் கம் வராமல்) வாழ்த்திலே வைத்து	இர விகுத்து — இர விகுந்தம் போன்ற வண்ண
கோக்கை	பொன் — பொன் ஸ்ரீராம ஸ்ரீராமான
அப்பாங்கியல் — மிகப்பாங்காக நடத்திப்	அடி — திருவடிகள்
போத்த வ்வேறுத்தாலே	கோவ — கோம்புடாக
யான் — தாயான் நான்	புலரி — விழுமிற் காணத்திலே
நான் — வண்ணைய	காணிஸ் — காட்டிலே
இன — குழைந்திருக்கிற	கன்றின் பின் — கன்றானின் பின்னை
கொங்கை அடிநம் — முலைபின் பாலு	போக்கினேன் — என்னை பாண்டி.

வ்யா. எட்டாமர்ப்பட்டு. பன்னிருதிங்கள். (க) “க.நூ.பூ.உ.சொ.உ.வெ” என
கிறபடியே சகாவர்த்திவிருமகளைப்போல இவனும் பன்னிரண்டுமர்ஸம் கர்ப்பவாஸமபண்
ணியிதே ிறந்தது. கர்ப்பினிகளான ஸ்திரீகள் தங்களுடைய ஆதாததால், ஸ்திரி கம் உப
நாதினனால் கர்ப்பத்தினிருக்கிற பிள்ளைகளுக்கு நலுக்கம்வாராதபடி பேணிக்கொண்டிரு
ந்திருக்கிறார்; அப்படியே இவனும் பன்னிரண்டுமர்ஸமும் ஒருநலுக்கம் வாராதபடி பேணி தன்
வாழ்வினிலேவைத்துக்கொண்டிருந்த ஸ்திரீகளையேஷத்தனச் சொல்லுகிறான்—பன்னிரு திங்கள்

தவிரன்கையால்- முன்புபாவின்கிது து. உடையுப் பெந்திதொள்ளென்றது. தலத்தில் விடாயல் ஓங்கலையிலேயுத்துக்கொன்றிதிட்டு வளர்த்துவைத்தேனென்கை. பொன்றடிநோவப்புல ரியேகாணிற் கன்றின்பின். உதன்பொதுகொண்ட நகிக “கொகித்து” என்னுமாறு அடியக் தாம் மீருதுவாய் ஸ்பஹவையமான திதவாயு கள் கடி கண்டலத்துலே நடக்கைய” லே உடையது கோர்ட்டியாக, திதுகாலே காட்டிலே மேய்ச்சல் கண்டனிடத்திலேயோடும் கண்டுகளின் பின்னே. என்னள்ளுஞ்சிங்கத்ததைப் போக்கினைன். என்னுண்டய பின்னையாப் நான் சோட்டி வளர்க்கையா லே விற்றாக்கன்றுபெரிலே கொருக்கித்திகொளனைப் போகவிட்டேன், சிவ்லெபாவிமே. ... ..

மு.— குடையுஞ்செருட்டங் கோடாதே தாமிரதரணைநான்
உடையுங்கடியானவூன்று உண்பறற்களுடைக்
கடியவென்காணிடைக் காலடிநோவக் கன்றவயிற்
கொடியேனென்பின்னையைப் போக்கினேனெல்லோ பாவிமே. கூ.

பதவரை.

செருட்டியும்— (வெய்யிலுக்கு ரகசகமான)	கடியுள— கூரியவளையக் கொண்டு
குடைவையுமே	வளையு— காசிலே உறுத்துவனவாய்
செருட்டியும்— (சிலவெள்ளை முதல் பவற்	வெம்— கால் வைக்க முடியாதவையான
யுக்கு ரகசகமான) செருட்டியையும்	பாற்கள் உடை— பருக்காங்குக்களை யுடைத்
கொடாதே— கொடாமல்	தாய்
தாமோதரணை— வாயிற்றில் கடிந்துவந்தபூம்	கடியுடுவம்— அத்துண்ணமான
வாயுடைவனுன கண்ணின்	கானிடை— காட்டிலே
நாயன்— தாயான் நான்	கால் அடி நோவ— உள்ளடி கோம்படியாக
உடையுமே— (ஸட்டினை கொட்டித்தலே)	கன்றின் பின்— கண்டுகளின் பின்னே
பிளந்து கூடப்பணிவாய்	கொடியேன்— கடிக்கப்பட்டியான நான்
	என் இப்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா ஒன்பதாம்பாட்டு. குடையும் செருட்டும் கோடாதே. வெயிலுக்கு ரகசகமான செருட்டையுமே அடிக்குடிகேக்கும் முள்ளு முதலானவற்றுக்கும் ரகசகமான செருப்பையும் கொடுத்து விடாதே. தாமோதரணை நான். எனக்கு பவானாய் நான் கட்டினகட்டு அறிந்தக்க டாட்டாமலிருத்த பின்னையானவனை நான். உடையுங் கடியானவூன்று வெம்பறற்களுடை. உண் னாத்நாலேதான் உடைத்துகிடப்பதாய், கூரியதாய்க்கொண்டு காலிலேவூன்றுவனவாய், கால்

தவறுவது போலும் கொள்கைகளைத் தவிர்த்து, தவிர்ப்பதற்குரிய
 இவ்வாறு எதுக்காகப் போகவிட்டேன் என்று, அவ் வகையாகத் தவறுவது போகின்ற
 தவிர்ப்பு கொள்கையையே மனத்திக்கு. இப்படி ஸ்ரீகுமாரபுராணமில்லா இத்தகைய யகாட்
 பிலே கன்றுகவிஞ்சென்னை போகவிட்டேன் என்று கிண்பித்துச் சொன்ன பாகாங்களை,
 தாமதம் அப்படியே அவர்களுக்குறித்துப்பெரி யகாவித்தாரப் பின்னா—கீழ்; கன்றுகவிமே
 வந்து கிண்பித்துப்பெரி அயன் கதிசே சென்று அயன்மைய திருமேனியையும் அயன்
 கார்த்தியா கண்டிப்பினையாய், தவறுவதற்குப் பவந்தருங்காடடி, லோகத்
 திலே என்னைப்போல் பின்னைப்பெற்று பின்னெய்ப்பது; பன் வாய்வாய்க்கது. உன்னைக் கன்
 னுப்பெய்க்கப் போகவிட்டேன், என்னைப்போலே கடி கதித்துவா பிதம்பாவினையுத்கீ ரில்
 கெடுபெய்ப்பது; உன்னைமைய திருமேனியெல்லாம் கற்பதையுடைய பிதம்பாவினையாய், தோடத்
 தவறுவது செறித்துவருவதென், கீராடி யமுறுசெய்யென்பது; குருமடியுடைய பெருமடி கொடா
 மையிலே திருவடிகளுமே வெறுப்பித்தருந் கன்றுகவிமேனியுமையுடைய பவந்தரு
 தாய்களாய் எப்படியாய் பவந்தருவாய் அவர்களுக்குறித்துச் சொல்லிக்கொண்டு
 பென்று, “கண்ணு கிதாளைத்தொடிக் கன்றுகவிமே போலேன் கொலத்தொடிக் கிதாளை”
 என்றுதவறுவது எவன் செய்பவையுமே தவிர்த்தவையுமே கற்பித்த பாகாங்களை டெல்லாம்
 தவறுவதுபட்டாய்க்கொண்டு, தவறுமைய பிதாவிப்பத்திலே தாமதமனைக்குறித்து அப்
 படியேபோ, அந்த அனந்தையையான்கிறார் - இத்திருமேனியிலே. ... .. *

மு.—சீலைக்குதும்டையோருகா தோருகாது செரிநெமற்றென்றிப்பூக்
 கோலப்பணைக்கச்சுங் கூறையுடையுங் குளிர்முத்தின் கோடாருமம்
 காலிட்பின்னே வருகின்ற சடல்வண்ணன் வேடத்தைவந்து காட்டி
 டுலத்தூப்பத்தீர்ப்பப் பெற்றார் கங்கைமீர் ஈனே மற்றருயிலை. க.

பழவுரை.

இருகாது— இருகாதிசே	குளிர்— குளிர்க்கொ ள்ன்ற
சீலை குதும்டைய— சீலைத் தக்கையையும்	முத்தின்— முத்திலே தெளிந்தவப்பட்டதாய்
இருகாது— மற்றொரு காதிலே	கோடு— வினையிலே வந்து நெருங்கு
செக்திறார் மேல்தோன்றிப்பூ— செங்கைகள்	ஆலமுர் — ஸூரத்தையு முன்னுங்க
பூவையும	கொண்டு
கூறையுடையும— இருமேனிக்குத் தகுதி	காலிட்பின்னே— கன்றுகவிமே பின்னே

வயா. முத்தப்பாட்டு. கீலைத்தவந்தி. தூதநாதலை சேங்குநம்பை, தூதநாதலை சுவந்திறந்தையுடைய பெய்க்கைன்றிபய்து. இரண்டுகாந்தியும் சேங்குநம்பைபாட்டு விய, அதிலே ஒருகாந்தியைத்தவந்தி மூழ்கிப்போயிட்டுச் செங்காந்திப்பெயரை விட்டுக்கொண்டொத்தா னுப்த்து. கோலப்பாணிக் கச்சுக்கூறையுடையும். திருமேனிக்ருத் தருதியாகசாத்தின பரிவாட்டமும், அதுபூவாதமும். அதின்மேலேவசத்தின தாக்கப்பாட்டி பெரிதான வச்சம். குளிர்முத்தின் கோடாலமும். குளிர்ந்த முத்தலை சகமக்கப்பாட்டுப் பிறையெனவே வளைந்து ருக்கிற ஹாரமும். “ ஆரம் ” என்கிறதிது “ உய்யென்பெனடி ” என்கிற வ்யாயத்தாலே “ ஆலம் ” என்று கிடக்கிறது. அன்றிக்கே, “ ஆரம் ” என்று பாடத்தானாகவாரம். காலிப் பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணர். “ காலி ” என்கிறதிது ஜாதிப் போகையாலே, இவ்வீடத்தில் கன்றுகளைச் சொல்லுகிறது. கன்றுகளை வயிறுகிழையமேய் த்து அவற்றை முண்டக்கவிட்டு தாண்டின்னவாரா திற்க, கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவ னுடைய அலங்காரத்தை வந்துகாணிகோள். “ சேங்குநம்பை ” இத்தபாடியாற் சொன்ன லொப்பகையையிழை “ இங்கு வேஷம் ” என்கிறது. காலிஎன்கிறது — கன்படைத்த பா யோஜும் பெறுப்படிவந்து காணுங்கோலென்கை. நாலத்தித்தபாதி. பின்னாவாகியறியும் குணபூர்த்தி யுடையவர்களை! வேலத்தில் புத்தாணப்பெற்றவர்களில் “ கல்லென்கொபெற்ற வள் ” என்று சொல்லத்தக்கவேண்டுமே, மற்றொருவருமில்லை. “ என்னகோன்பு கோற் றார் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையான் ” என்று கொண்டாடப்பட்டார் என்னோ யொழிய மற்றொருவருண்டோலென்கை. ... .. க

அ. இரண்டாம்பாட்டு. “ காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணர் ” என்று கன்றுமேய்த்து வருகிறபோதை அவனுடைய வறையையும் அலங்கா ரத்தையும் தானுபவித்துப் பிறர்க்குக் காட்டினுண்டிழை சேர்க்கிறது. இது, அவனை எந் திரே சென்று அணைத்துக்கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்தோத்திரத்தாலே அவன் முதத்தைப்பாற் றுச் சொல்லுகிற பாசமாயிருக்கிறது. ... .. *

மு.—கண்ணின்மாமதின் சூழ்த்து பூம்பொழிந்தகாவிரித் தென்னரங்கம்
மன்னியசீர் மதுகுத்து கேசவா பாலியென்வாழ்வுகந்து
உன்னை யினங்கன்றமேய்க்கச் சிறுகாலையுட்டி யொருப்படுத்தேன்
என்னின்மணம்வலியா ளொருபெண்ணிலை எங்குட்டமேமுத்தந்தா உ.

என்னால் பொருத்த வாத்தகத்தை
 சிவ கல்பாணா குணபுத்தனாய்
 மடமருது— மதுவை நீரவித்தகனாய்
 தேசகா— அழகிய பரிசுமைய புடைய
 வனுவனவனே!
 பாஸிரோன்— பாஸிரான கான்
 வாய்— மருது நீருற்ற கன்றுமேய்க்கை
 முதலியவாய்வை
 உகந்து— விருப்பி
 வன்னை— இவ்வல்லாசுலாங்காவல்லாதவன்னை

ஒருபாதித்தென்— அவற்றின் பின்னை
 போகவிட்டேன்;
 என்னில்— (இங்ஙனே செய்து பொறுத்
 திருந்த) என்னிலுங்காட்டில்
 மனம் வலியான்— நெஞ்சு முடைபான்
 ஒரு பெண்— ஒரு பெண்
 இல்லை— இவ்வுலகத்திலில்லை;
 வன்ருட்டினே— என் பின்னாய்
 முத்தம் தா— முத்தம் கொடு
 என்று அணைத்து உகந்து சொல்லுகிறான்.

வ்யா. கண்ணியித்யாதி. அழிவில்லாததாய் அகிலஜாமகோ ஹாமாய் அரணாகப்போ
 முயற்சியான பொருமைபு புடைத்தாங்கிருந்துள்ள திருமறிகளாலே குழப்பப்பட்டு, நித்ய
 வாய்நாடின திருச்சோலைகளை புடைத்தாய், அவற்றை வளர்ப்பதான காவிரியாகிற மஹானதி
 போய்ங்கூடித் தெற்றோக்கிக்குக்குப் பாதாமயிரிந்துள்ளவகிறுவாய்கள் திருப்பதியிலே யாவ
 குறி வந்தடிவளங்கொம்படி நீத்பலாணாப்பண்ணுகிற ஸௌசீல்யகுணபுத்தனாய், ஆசிரித
 னிரோதிகளை மதுவை நீரவித்தாற்போலே நீரவித்துப் போகடுமவனாய், அவர்களுக்கு மது
 பாஸிராயம்படி பரசந்தையான திருக்குழலையுடையவாயிருக்கிறவனே. பாலியென் வாய்வுகந்து
 வன்னைபுடைய வருமை பொருமைபும் ஸௌகுமார்பமுமறியாத பாபியானகான் ஜாதுபுகித தர்
 பாதுஷ்டாயமாகிற வாய்வையுகந்து. உன்னே. இவ்வலைச்சலுக்கெல்லாம் ஆளல்லாதவனே.
 இளங்கன்று மேய்க்க. அன்னியுண்ணாவறியாத உன்னைப்போலே, பறித்துக்கசக்கத் தித்தவே
 ன்சிப்பாய்நாடின இளங்கன்றுகளை மேய்க்குமுடியாக, சிறுகாலேயுட்டி யொருப்படுத்தேன்.
 அலைமேய்க்கார் போங்காலான விடிவோதே “நீன வருமளவும் எனக்கு தாரகமாக வே
 னாம்” என்று ஊட்டி அவற்றின்பின்னை போகவிட்டேன். என்னில் மனம்வலியா நொரு
 பெண்ணில்லை. இப்படி உன்னைப்போகவிட்டுப் பொருத்திருந்த வென்னிற்காட்டில் நெஞ்
 சமுடைபானொரு பெண் ஸோகத்திலில்லை. வேறுவிடாகில் நெஞ்சுழிந்து விழுந்துவிடார்
 உனோ வென்னை. என்குட்டனே முத்தம் தா. என்னுடைய சிறப்பின்னையானவனை முத்தம்
 தா வென்று அணைத்து உகந்து சொல்லுகிறான். முத்தம் - அந்தம். ... .. 2..

மூ.—காகேருடுபோய்க் கன்றுகள்மேய்த்து மறியோடிக்கார்க் கோடற்புச்
 சூடிவருகின்ற தாமோதர கந்துத்தாளி காணன்னுடம்பு

[illegible]

அடி யார்— திருவடிகளும்
வெள்ளம்— கெடாதது
உன்— உன்னுடைய
உயிர்கள்— உன் உயிரும்
சொந்த ஆர்— சொந்த தாரை
அறாக்கூட்டாய்— தூண்டுதாய்;
நீ எம் பிரான்— நீ என் காபலன்றோ
என்று மனம் தார்த்து சொல்லுகிறது.

வ்யா. என்னைப்பாதி. கடியித்தாதி. பன்மனப்பாசாஸான பொழில்களை யுடைத்
தாய் அருகிதபாதிருத்தான். இதுமேலானே உத்தமாவலம் பண்ணுகிறவனே. கரும்போசேறே.
அறுபடி உறக்கை யுடைத்தான். செருக்காலே எதிரேபோருது ஸ்ஸனாத்திலே திரியும் ரிஷ
மாமோலே, திருவார்ப்பாடிவை மூலப்படியே கடந்தி, மேனாணிப்புத் தோற்றத் திரிகிற
வனே. “பட்டிமேயந்தேசர் காசேறு” என்னக்கடவதிறே. நீ யுக்குமித்தாதி. நீ யுக்கு
உலவையான வந்தாதவாயானவான குண்டாயும், கண்டகாதி பரிஹாசமான திருவடிநிலைகளும்,
கன்றுகளைபாடத்து மேய்க்கைக்கும் அலகுக்கைக்கு முறுப்பாக ஆறுகைக்குடலான வேய்க்
குமுறும் நடுக்கச்செய்தே இலுற்றவை எங்கேகொள்ளாதே, கன்றுகள் மேய்க்கையில் வ்யா
மோஹந்தாலே போவானே. கடியவெங்காளிடைக் கன்றின்பின்போன. மிகவும்வெம்மை
வாயுடைத்தான காட்டிலே கன்றுகன்போனவிடமெங்கும் துடர்த்துபோன. சிறுக்குட்டச்
செங்கமலவடியும் வெதுப்பி. சிறுபிள்ளையான உன்னுடைய சிவந்தமலம்போன்ற திருவடி
களும் கொதித்து. மேய்க்கையடி மேய்க்கையிலே திருவடிகளிலுடைய வெம்மை குளிர்ந்தி
முதலாவவற்றைப் போலலுகிறது. இப்படியிருக்கிற திருவடிகள் குடையும் செருப்புமின்
தாக்கிக் கடியவொங்காளிலே திரிந்தால் வெதும்பச்சொல்லவேண்டாவிதே. உன் கண்கள்
சிவந்தாய். கால்காதித்தால் கண்கள்சிவக்கை உசுசுதயிதே. அதுக்குமேலே, கன்றுகளுக்கு
மேய்க்கைநிலைபார்க்கை, அலற்றின் வாயித்திலே சிறைவுகுறைவு பார்க்கை, “துஷ்டம்” கள்
என் வருகிறதுண்டே ” என்று சுற்றுமலகாலும் பார்க்கை, கைகழிப்போனவை யுண்
மேய் வென்று மரக்கைக்குப்பார்க்கை முதலாக ஒரொன்றிலே ஊன்றப்பார்க்கையாலும் திரு
வடிகள் சிவக்குமிதே. அதைகீட்டாய் எம்பிரான். இளைத்திட்டாய்க் என்னுபனே. திரு
வடிகள்வெதுப்பித் திருக்கண்கள் சிவத்தவளவேயோ, ஊருக்குள்ளே திரியும்போது “கரும்
போசேறு ” என்னுப்படி புஷ்கலமான வடிவையுடையவாய் செருக்கித்திரியக்கடவக
போய் இளைத்துவிட்டாயென்று வெறுத்துச் சொல்லுகின்றான். ... ..

புன் - பாபநாசத்தந்தனை

பாஞ்சு சந்தித்ததை - புழிபாஞ்சுபுஜிபுத்ததை
வாய் வலந்தை - வாயில் வலத்துதனை

பேர் சிறை - புத்தேதார்பு கரண சிறைமம்

பேர்சிறை கண்ணசை!

என் - வளத்து விதேபனும்

சிறு ஆபர் சிங்கமே - இடைபார்க்கு சிங்

சுக்குப்பி போன்மனை!

சிறை மனுவா - விதாவலம்பனை!

சிறு குட்டன் - சிறுபிள்ளை பாப் (இந்நக

சுக்கெய்தோழம்,)

செர் கன் - செந்தாரணாப்பூப் போன்ற

கண்ணாபுலையானும்

சுருதிபாசத்திபுலையானும்

சிறு - கன் கசக்க பிட்டு

பத்திரமும் இவன் - கிண்பாசத்திபுலையானும்

கட்டி விளம்பென் - கட்டி விளம்பென்

வலத்து போன் - வலத்து போன்

கன்று - கன்றுகன் போன்குறி

ஆபரே - இடைபார்க்கு கசக்க

சிறு - சிறு

கன்றுகன் போன்குறி - கன்றுகன் போன்குறி

உடன் கலந்து - அவர்களை உடன் கலந்து

வந்தாப் போனும் - வந்தாப் போனும்

என்று கசக்க பிட்டு

வாய். பித்தாப்பாட்டு. பற்றுகித்தாதி. (க) " 32 பூசணாபிவாணாவா " என்கிற

படியே வளக்கு பாணபூதான பாண்டவர்களை கணிகையாலை (உ) " கிஷ்கிணம். மகேச

கூவு " என்றுப்படி உளக்கு சந்ருக்களான துர்யோதனுதிகள் (க) " வாய் வலந்தை

பாசத்தாரணா ஹுபேயாதி வுபேயாதி " என்கிறபடியே இதிலுள்ளபடி தவிர்ப்பைக்

கேட்டு கடுங்குப்படியாக பாசத வளத்துலை புழிபாஞ்சுபுஜிபுத்ததை திருப்பலாணத்திலைவாந்

துதி, புத்தேதார்பு கரண சிறைமம்போலை செருக்குத்தோற்ற சிந்தாவனை. என்கிறுயர்

சிங்கமே. எனக்குபவ்வானும் " தண்ணேயாரிம் பிள்ளைகள் " என்கிற சிறுபிள்ளைகளை

பே. விற்பனாக்கள் துரியேலை மேனுவலிப்புத்தேதார்பு கிண்பாசத்திபுலையானும். சிறைமனுவா.

பாதி கலந்தாரணாபு ஆதா கலந்தாரணாபு கண்ணா (க) " கசக்கபாச வலந்தைவாய் " என்கிறபடியே.

கசக்கபாசத்தார்பு புழிபாஞ்சுபுஜிபுத்ததை திருப்பலாணத்திலைவாந். சிறுக்

குட்டன் செங்கண்மாலே. சிறுபிள்ளை பாசத்தாரணாபு கிண்பாசத்திபுலையானும் " வாய்

வலந்தைவாய் " என்று தோற்றுப்படி கிண்பாசத்திபுலையானும். கிண்பாசத்திபுலையானும்

வலத்துக்குத் தகுதியான திருப்பலாணத்திலைவாந். கிண்பாசத்திபுலையானும். கிண்பாசத்திபுலையானும்

மகிழ விவற்றாக கன்றுகன் போன்குறி தவிர்ப்பாலே சிந்தாவலையாலே பொருட்டி

பொலாணாப்போலை, கண்ணாசத்திபுலையானும் கட்டி விளம்பென்வலத்துவாய். கிண்பாசத்திபுலையானும்

பேரே கன்றுகன் போன்குறி. கன்றுகன் போன்குறி இடைபார்க்கு கசக்கபிட்டு கன்றுகன்

அதி. 31-1— அந்திய நிகழ்ச்சியை நடா.

എഴുതുക - പൂർണ്ണമായി

१२. ६४ — ३२ ६४ १२८ — ६४

மனநிலை— திரு. சி. சி. சி. சி.

சென்னை— சென்னை நகரத்திலுள்ள

• 41577 — 41578. 1911. 1912. 1913.

६७— ६८

பெரியகா-ந- கந்தர்வ பெருமான் திரு

1.4க் கு— அந்நாட்டிற்கு

மஞ்சள் மரத்திலிருந்து விழுந்ததால் இம்மரத்திலிருந்து

மல நாடகம் 2 ஆம் பாகம்— காவிரி நதிக் கரையில்

வினா நம்புதல்— போர் செய்ததில்லாதும்

கூன்—தூய்மை கூன்

உயிர் வாழ்ந்து இருந்தேன்- பரமனை நான்
நீயிருந்தேன்;

א"י נ"ו — א"י נ"ו

என்குஞ் சிறு—   ௩ பத்தொன்பதே

சாதி யா யுள்ளாதி— சாதி யா யுள்ளாதி
சாதி யா யுள்ளாதி

அருள் — தன்னை

உதிர்திரு— நமஸ்கரி

[illegible]

தமிழ் - கருணாநிதி நகரம்

מחנה צה"ל - 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 8

കിതാബ്-താവ്— ൧ മുതലായിരിക്കണം!

1. 51,8 031 --- கல்பனி, 300 நாட்கள் //

மேலும், இவ்வாறு— மெல்லியவர்களுக்கு

* கம்பு வளர்த்தல்- பட்டியலான அங்குறுவிலை

தெய்வநாய்- செந்து இலாநீ தின்றுறிய.

வயா. ஆறாம்பாதி. அஞ்சுடரித்தாதி. உன் திருமோனி நேத்தாங்கு பாயாகாரான அழகிய தெஜஸ்ஸையுடைய திருவாழிபை, வெறுப்புத்திலே ஆலத்தி வாழ்க்கையினிடம் படிபாண உன் திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற அழகையுடையவனோ. நீ போய்கை புக்கு. * கருதுமிடம் பொருது. கைதிற்கும் பரிசுமுண்டாவிருக்க, இப்பறி மில்லாதானைப் போல நீ உன்னுடைய மார்த்துவத்தைப் பார்பால் கங்கப்பொய்கையிலே பொய்ப்பாக்கு. கஞ்சுமிறு நாகத்தினோடு பிணங்கவும் கானூயிர்வாழ்ந்திருந்தேன். கீதாதந்தாலே போய்மேலென கந்திரா யுமிழாநின்றான் காவிரிபுனுகிற ஸ்பப்பக்கீதாடீட, அது தன்னுடைய உன்னைக் கட்டி, அத்தைபுதறிப்பொகட்டி, அதனுச்சிலேறி அறன்வாடீடப் பிடித்துக்கொண்டு சின் அறினாத்து வாயிலே சத்தம் கங்குப்படியாட, இப்படியாய்க்கொண்டு அநீதாய்ப்பம் பிணக் கின் போது கான் பராணானோடே சிறுக்கீதன்கீதே. என்செய்ய வேண்டின வாயிறு மறுக்கினாய். வறுக்காக என்னை சிப்படி வசி மருமக்கப் பண்ணினாய். ஏதுமோரச்சமில்லை இப்படி ஸா ஹஸ பர்வந்திசெப்தால் “உனக்குத்தான் ஒரு சிங்குவரும்” என்றதல், “எனக்குவாயி றெறியும்” என்றதல், “லோகாரி துக்கண்டால் பொருது” என்றதல், உனக்கு ஏகதேச மும் ஒரு மயரில்லை. கஞ்சன்மனத்துக் குகட்பனவெசெய்தாய். “உனக்கெதேறு மொரு

பதங்கரை.

பன்றியும்— வாழாநாயாயும்
ஆமையும்— கூடியவையாயும்
மீனும்— ஆகைய— மதம்பாடிதாயும் தெய்வ
பாற் கடல்— கூடுதலாய்க்கும் போதும்
வண்ணா— திருநெல்லை மூலையவையே!
உன் மேல்— உன்னை மீளாதாக
கன்றின் உரு ஆக— கன்றின் வடிவையு
மேல்— கன்றுகா மேல்பிற
புலத்து— நிலத்திலே
வந்த— வந்து கலந்து விடு
கள்ளம்— கந்திரைப் பெயர்க்கையுடைய
அசுரர் தன்மை— அனாதை

தென்று -- அவர்கள் சென்றடைந்தாலே
அனாதை -- கன்றின் அனாதை
தெய்வமாய்க்கல்— தெய்வ மாகையிலே
வித்தல் -- கன்றின் வித்தல் அனாதை
பிடித்து
விட -- அனாதை விடாவிடாது
காய்— காயுந் நம்பு
எறிந்தாய் மொழியும்— எறிந்தாயோதாய்!
என் பின்னாக்— என் பின்னாக் திருநெல்
நிலைகள்— நெய்க்கை
தெய்வங்கள்— தெய்வக் கோலவையர்கள்
கன்றும்— கற்போதும்
அனாதை அவர்கள்— அப்படியே பாய்கி
போகக்கூடவர்கள்
என்று வகைகொடுத்துச் சிறிதென்கிறார்.

வ்யா. ஏழாற்பாட்டு. பன்றியுமாய்க்கும் மூலையவையே. பூட்டித்தாணப்பண்ணின் வராதா
முடி, மந்திராயுடைய கட்டிமுடி, பாடிபாடிதாண்டி மதம்பாடிதான். இத்தால்-அப்பாக்கித்
திவ்பலாடல்தா தத்தையுடையவையு நிப்பந்துதீபமாக்கிக்கொண்டு ஜகத்குணம் பண்ணியரு
ளின் கீர்மைபைச் சொல்லுகிறது. வாழாநாயாததை ஏற்படச் சொல்லிற்று. பாய்பாணை
மக்கையான பூட்டியபெரித்த வையவற்றிக் கை, அனாதை பாய்வாய்க்காணகே தானை ததரிப்பிக்
கைக்காக தத்தையுதீபமாய்க்கலை உபதேசித்த வேற்றுத்தையாற்ற. “ ஏனத்தையுடைய
பந்திரைன்-ஞானப்பிரான் ” என்றாரிறே பாய்வாய். நெருங்கையாய்மொரும் “ ஏனத்தினு
ருவாகி நிலமங்கை பெழில்கொண்டான் ” என்றவனத்தாய், “ ஏனத்தினுளியிருவை ”
என்றாரிறே. இவந்தாமும் “ எயிற்றிடை பன்னொண்டவெக்கை யிசாப்பகலோதுவிந்து ”
என்றுமேலே அருளிச்செய்க்குகின்றே. பாற்கடல்வண்ணா. பாற்கடல்போலே வெளுத்திரு
ந்துள்ள திருமேனி நிறுத்தையனை யவனே. இதனால் “ பாணியினை ” என்கிறபடியே

யெழுகி கவி எழுதிய வெண்கலக்கலாசை அறிந்தோரென்று சொன்னார்கள். (13) தது. லுளங்கா
 யெழுகியுடையோலும். அலவ--சாம்பல் என்னவென்காக சிவந்தவர்களை ஹவா-யா காயுதிக்க, எறி
 யா-யாபபேசுவே, துக்கமெய்தித்தெரிந்து இரண்டோகொடியும் முடிந்தும் போகட்டாயோதான்
 என்னவாவே "எறிந்தேன்கான்" என்று சொல்லிவிட்டா; என்னுடையதி. என்னுடைய
 டிவ்வைக்குத் தீமைசெய்யவாரக் கொல்லவாகக் கண்டாய் அப்படியாய் போவாக்களென்று
 கெஞ்சிவிடக்கவலை சொல்லுகிறது. அக்கவையாவ் கெஞ்சுதது- அப்படியேயாவாக்களென்று
 ஹவா-யாப், அங்கவையாவ் போகே தெரிந்துபோன்கொண்டாடி. ... .. எ.

மு.--கேட்டரியாதன கெட்டிந்தேன் கேசவா கொல்லித்தீரற்குக்
 கட்டிய சொற்குறிப்புத்திருவகங்குடனுடைய போலும்
 கட்டமுதலிலே இவ்வண்ணத்தோன் பேருடைய மெனக்கீது
 வட்டமிடப்புகற் கொடுத்தவருவனை உருகாவின்றதேட்டே. அ.

பதவுரை.

கேசவா--கேசவனே!

கேட்டு அறிவாதன--இதற்குமுன் உன்
 திறத்தில் கேட்டறிவாத வற்றைப்பல்லாம்.

கேட்டிவந்தேன்--இப்போது கொள்கின்
 மேன்;

கேசவன்--இவையர்கள்

இத்திறங்கு--இத்திறக்காக

கட்டிய--அனுப்பின

கேசவன்--கேற்றதாயும்

கற்றியும்--அதற்குத்தக்க கற்றியும்

கற்றியும்--கற்றியும்

கவந்து--கேட்கவந்து

உடன--ஒன்றும் கேள்விப்படாத

உண்டாய் போலும்--உண்டாகோதான்;

(இப்படி யுண்ணவல்ல உனக்கு,)

கட்ட--கவந்தோரும் கவந்த

முதல் இவன்--கைமுதலனுடையேனல்
 லேன்;

உத்தமன் கொள்கி--உத்தமனை வைத்துக்
 கொண்டு

அது போன--அது வேண்டாம்

கவந்து--கவந்து

அறிது--அறிவாது;

கட்டிய இவன்--கட்டியதாய் வாடாத

புகழ்--புகழ்ப்புகழைய

கவந்தேன்--கவந்தேன் திருவகனே!

உத்தமன்--உத்தமன் குறித்து

இவ்வுத்தமன்--*கேட்டரியாதன
 கேட்டஇன்று முதலாக

அஞ்சவன்--பாப்பா கவந்தேன்.

வா. கட்டாயப்பட்டு. கேட்டரியாதனத்தி. பாற்றமுதற்சொருக்குக் காண

யையுடையதா யிருக்கிற முநீராய்ந்தபந்தை யுடையவனே. திருநாள் திருவிவாணமின்றேமு
நான். நீ யிறந்த திருக்கூத்தாரான திருவேணாம் இப்பறைக்கெழாநான். முன்னித்யாகி. ஆகை
யாலே அதுக்குடலாக முன்னே பன்னேறேடேகூடின அழகிய மொழியையுடையவர்களை
யைமுத்தித் திருமுனைசாத்தி பங்குநாசாலம் பண்ணுகிறேன். கண்ணுலமித்யாகி. திரு
வெணத்தி ருக்கூத்தாத்திக்குத் திருக்கல்பானம் செய்வதாக கறியமுதுகளும் அமுதுபடி
களும் செய்து பார்த்துப் பாக்கவைத்தேன். கண்ணு. எனக்குக் கண்ணு யுள்ளவனே. நீ
நானாத்நோட்டுக் கள்ளின்பின்போகேல். “ஜாத்புரிதான தர்மம்” என்று கன்றுகள் மேய்
கூப்போம் நீ, நானே முதலாகக் கன்றுகளின்பின்னே போகாதேதான். கோலஞ்செய்திங்கே
யிரு. ஆரணந்திகளால் வந்த வெண்பாணைய யுடையவனுக்கொண்டு அகத்தைவிட்டுப் போ
காமல் இங்கேயிருவென்று அதுவந்ததே பூர்வகமாக ஏயரித்துச் சொல்லுகிறான். ... ..

அ. நீசபத்தில், இந்தத் திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—பற்றாவல்து லட்சணத்தால்லய்ச்சி தன்புத்திரன் கோலிந்தனைக்
கற்றின மேய்த்துவரக் கண்ணுத்தவன் கற்பித்தமாற்ற மேல்லாம்
சேற்றமிலாதவன்வாழ்தரு தேன்புதுவை விட்டுச்சீத்தன்சொல்
கற்றிவைபாடவல்லார் கடல்வண்ணன் கழலினை காண்டார்களே. ௧.

பதவுரை.

புற்று— புற்றிலேவாழுகிற
அரவம்— பாம்பின் படத்தை சொத்த
அல்குல்— விதம்பாற்ற யுடையளாய்
அசோதை— உபோதை கொள்ளும் பெய
ரை யுடையளாய்
கல்— பிள்ளை திறத்தில் போனபையுடையளா
யிருக்கிற
ஆப்ச்சி— ஆய்ச்சியானவன்
தன்— தன்னுடைய
புத்திரன்— பிள்ளையாய்
கோலிந்தனை— பசுக்களை ரகசிக்கையால்
வந்த கோலிந்த னென்னும் திருநாமத்

உகர்து— மனமகிழ்ந்து
அவன்— அவன்
கற்பித்த— அவனைக்குறித்து இன்னபடி
யின்னபடி செய்பவன் கற்பித்த
மாற்றம்எல்லாம்— சொல்லுகளெல்லாவற்றையும்
சேற்றம் இலாதவர்— தாம்செய்யும் செய்கை
களில் அஸூயை யில்லாதவர்கள்
வாழ்தரு— வர்த்திக்கிற
தென்— அழகிய
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு கி.வ.
ஹகராவ
விட்டுசீத்தன்— பெரியாழ்வா ராணிச்செய்ய

வயா. புற்றரவிதபாதி. தன் சிலத்திலே மிப்பற வன தனையால்வந்த ஒன்றையும
கோ முப்பையமுடைத்தான அகிலனுடைப பணம்போலையிருக்கிற சித்தப்பாசேதகந்தையு
டையளாய், "யசோதை" என்கிற திருநாமத்தைமுடையளாய், புத்தரவிதபுத்தில் ஸ்ரீநே
ந்தையமுடையளாயிருக்கிற ஆப்ச்சிவானவன். தன்புத்திரன் கோலித்தேனா. தன்புத்திரன
கோலித்தனா. இவருக்குப் புத்தானகையாலேயிருக்கிற, கோலித்தனாகத்தான் பெற்றது. கர்ஷ
னனை பென்றபடி. கற்றினம் மேய்த்துவரக்கண்ணோடு. கண்ணகலிலுடைய ஸ்ரீநேந்த
ஒன்றொழியாமல் வயிறுசிறையமேய்த்து, அத்தாலே ஸ்ரீநேந்தலுய்க் கொண்டுவரக்கண்
பரிதபாய். அவன் கற்றித்த மாற்றமேல்லாம். அவன் அவனைக்குறித்து "இன்னபடி இன்
னபடி செய்" என்று கற்றித்த சொல்லுகளெல்லாவற்றையும். தெற்றமிதபாதி. மங்கலாசாஸ
நபராய் அதுக்கு அதுகலனைக் கூட்டியும் பரிதபுடலரை சீக்கோயும் தாமிசெய்யும் வயாபாசந்க
லில் அலுப்பையிலல்லாதவர்கள் வந்திருக்கிற தர்சியான புறவிக்கிரித்தாருக்கு கர்வாறு
கான பெரியாழ்வா ரருவிச்செய்த சொல்லான விவற்றை. கற்றுட்டவல்லார். தாசார்பன்
பக்கலிலேபய்யலித்து, இதிலுண்டான சல்பானதயாலே பரிதபித்தாபத்தாபக்கொண்டு பாட
வல்லார். கடல்வண்ணன் கழலினைகொண்டிருக்கிற. "காஷிப்பின்னே வந்தவன் கடல்வண்
ணன்" என்றுசொன்ன கடல்போன்று சித்தபையமுடையனான கர்ஷனனுடைய பாஸ்பா ஸத்
ர்சமான திருவடிக்கோத் தாமிசெய்யாமலே கண்ட தாபவிக்கப் பெறுவதென்னக. ... ௮.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசானம்.

அடியாடி.--சீலை கண்ணி காடு கடி பற்றி ரஞ்சகடர் பற்றி
கேட்டே திண்ணா பற்றித் தனது.

ஆ - திருமொழி, ௨.௨. ௧. ௧, பாட்டு - ௨.௪.௧.

முன்றும்பத்து- நான்காந்திருமொழி - தனதுகளும் - ப்ரவேசம்.

அ.--தேய - "காளைத்தொட்டுக் கண்ணிப்பின் போகெல் கோலம் பெய்திங்கேயிரு"
என்கையாலே, வ முகானொழிந் தருவிக்கிருந்து திருமொழித் திருமொழித் திருமொழித் திருமொழித்
விட்டபின்பு: பகர்க்களையும் கண்ணகலையும் திரைக்கப்பலியாய் வயலிலேயுய்க் கர்ஷியாலே

என் றவரை, தது அவனுடைய பணவாய் முறுவலைக் காண்போம் என்பாரும், அவன் வா
வைக்கண்டு தாமதம். ஈடுபட்டமைபைத் தாய்மார்க்குச் சொல்லும்படி. விகிதங்களாவாரு
மாய், இப்படி அவன்பக்கல் காழற்றப்பகாரத்தை அவர்களெல்லாருடையவும் பாவவிர்த்தியை
யுடையாய்க் கொண்டு தாம் அவனைக்குறித்துப்பேசி பரிதாசுநர் - இத்திருமொழியில்.

பு.—தழைகளூந் தொங்கலுந் தனுப்பியெங்குந் தண்ணுமையெக்க மத்தளிதாழ்மலிக்
குழல்களுந் கீழமுமாகியெங்குந் கோலிந்தன் வருகின்றபட்டங்கண்டு
மழைகோலோ வருகின்றதென்று சொல்லி மங்கைமார் சாலகவாசல்பற்றி
றுழைவனந் நின்பனராகியெங்கு முள்ளமலிட்டுண்மறந்தொழிந்தனரே. க.

பதவுரை.

தழைகளூந் தொங்கலுந்—தழைபென்று,
தொங்க லென்றுமடபெர் பெற்ற பிலிக்
குடைகன்

எங்கும் ததுமட— எங்கும் நிறைந்து
தண்ணுமை— மீதங்கங்களுந்

எக்கம்— ஒருதத்திரிபையுடைய
மத்தளி— மத்தளிபென்னும். வாதங்களுந்

தாழ் பிலி— பிலிதாங்கின திருச்சிறந்தங்க
ளும்

குழல்களுந்— இலக்குழல், வேய்க்குழல்
முதலான முடிகளும்

மீதமுந்— ஜாதிக்குத்தக்க பாட்டுக்களும்
எங்கும் ஆக— எங்கு நிறையையாய்க்

கொண்டு
கோலிந்தன்— கண்ணபிரான்

வருகின்ற— * தன்னேராயிரம் பிள்ளைக
ளும் தானுமாக வருகிற

கூட்டம்— கூட்டத்தை

கண்டு— பார்த்து

மழை கொல் ஒ— “மேகஸமுதற் மேகதான்
வருகின்றது— தழைமேலே நடந்து வரு
கிறது”

என்று— என்று

மங்கைமார்— யுவதிகளான பெண்கள்

சொல்லி— கவித்துச் சொல்லி

சாலகம் வாசல் } ஜாலகார்த்தாங்களைச்
பற்றி } சென்றுகிட்டி.

றுழைவனந்—(வயாரோறுத்தாலே சென்று
பேல்விழுவதாக) றுழைவாரும்

நிற்பனர் ஆக— (குருஜபிதி முதலிய
வற்றால்) நிற்பாருமாகி

எங்கும்— அவன்போன வழியெங்கும்
உள்ளம் விட்டு— நெஞ்சைப் பாக்கவிட்டு

உண்— உணவை

மறந்தொழிந்தனர்— மறந்து விட்டார்கள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தழையித்தயிதி. தழையென்றும், தொங்கலென்று— பிலிக்
குடைவிசேஷங்கள். “தழைதொங்கல் சாபாலம் பிச்சம் குளிரி பிலிக்குஞ்சுமாகும்” என்று

யெங்கும். எவ்வு மனவ ரீபயாய்க் கொன்றி. கோலிந்தனவருக்கன்றி கூட்டங்கண்டு. கொல்கி
ணத்துக்கு முடி. குடினவன் * தன்னோராரிதம் பின்னகனும் தா னு மாய் வ நு கி லு
தானைக்கண்டு. மழைகோலோ வருகின்ற தென்றுசொல்லி மங்கைமார். மேக வழு நறு
மோதான் தறைமேலே கடத்துவருகிறதென்று யுவதிகளான ஸ்ரீகள் கொண்டாட்டத்து
டனோ சொல்லி. சாலகவாசல்பற்றி. பலகணித்வாரங்களைக் கட்டி. நுழைவனநிற்பனராகி.
வயாமோ ஹத்தாலேசென்று மேல்விழுவதாக துழைவாரும். ஜாலகபரிபத்தந்தாலும் பர்
துலர்க்க பீதியாலும் ஸ்ரீத்வாபிமாந்ததாலும் நிற்பாராயகி. எங்குமுள்ளம்விட்டு. அவன்
போனவழியெங்கும் நெஞ்சைப்பாக்கவிட்டு. ஊண்மறந்தோழிந்தனசே. உணவவாறத்துவிட்
டார்கள். உளவைவினைக்கும்போது நெஞ்சுவேனுமிதே; நெஞ்சு அளவற்றினை போய்வி
ட்டதே; நெஞ்சில்லாதார்க்கு கினைக்கப்போமோ. ஆகையால், “மறந்தன” என்னுதே,
மறந்துவிட்டார்களென்கிறது. ... .. க.

மு.—வல்லிநுண்ணித ழுன்னவாடைகொண்டு வசையறத் திருவரைலித்தடுத்தப்
பல்லிநுண்பற்றுக வுடைவாள்தாத்திப் பனைக்கச்சுத் தப் பாதையாடுவே
முல்லைநன்னறமலர் வேங்கைமலரணிந்து பல்லாய்நுழாடுவே
எல்லியம்போதாகப் பிள்ளாவரு மெதிரின்றுகினைவொழிவெய்மனே உ.

பதவுரை.

வல்லி— கல்பகக் கொடியின்
துண்— துண்ணியதான
இதழ் அன்ன—இதழ் போல் மீதுவாய்
நிறத்திருக்கிற
ஆடை கொண்டு — பரியட்டத்தைக்
கொண்டு
வசை அற— பருதற்றிருக்கும்படி [நன்றாக]
நிற அனா— திருவாசையிலே
விரித்து உடுத்து— விரித்துச் சாத்திக்கொ
ண்டும்

(அதுக்குமேலே.)

பனைக்கச்சு— பெரிய கச்சை
உத்தி— கிடைப்பே
பல்லி— பல்லிபாளைய
துண் பற்றுக— சுலாசுகரிலே இடைவெளி

கல்— அழகியதாய்
கறு— பரியட்டம் விரிப்பது
முல்லை மலர்— முல்லைப் பூவும்
வேங்கை மலர்— வேங்கைப்பூவுமாகிற இன
முறை
அணித்து—தொடுத்தது சாத்திக்கொண்டும்
பல்— பலரான
ஆயர்— இனையருடைய
குழா நடுவே— தான் கடுவில்
எல்லியம்போது ஆக— அத்தியம் போதாகா
கின்றவனவின்

பிள்ளை—சுந்தரிகையாள்முயற்சியை கண்ணன்
வரும்— வருவன்;
அங்கு— அவ்வழியிலே
எதிர் சின்று— எதிரே நின்று
இனம் வளை— உங்களுக்காய்விட்டு விட்டு

பட்டம்சாத்தினும் (க) “ மலையெடுபபபாபுதி ககட கபடி ” என்கிறபடி, மே திருவனா
 க்தாற்போலெயிருநாக. பல்லிந்தாதி. பனைக்கச்சுந்தி-பல்லிநுண்டற்றசவுடைவாள்சா
 தி. திருவனாபிந்தாத்தின பரிபாட்டித்துக்குபேலே முசிவறவிரித்து அபுதகத்தாத்தின
 பரிபகச்சைக்கெப்பி- கவர்கவிலே நீர்த்தாராசப்பல்லிபற்றிக்கிடந்தாற்போலே, வைத்துக்
 ட்டுளதாயிராதே, “ஸஹஜம்” என்னவாற்படி. திருக்குறறுடைவானேச்சாத்தி. பவதழை
 வே. பல்லிலிக்குடைகாண்குமே. முயிலாத்தாதி. ஐதாபுத்தாரக, கிணங்கிநின்றாமல்
 ரொறிதாரப் விகலிதமன முல்லைபடிவும் வேங்கைப்பதுவுகிற விவற்றைத் தெரிநதுச்
 சூத்தி. பல்லாயித்துநாடுலே. “ தன்னைராயிரம் பிண்டசன் ” என்கிறபடி. தன்னை
 ரத்த தாத்தாராய், தன்னை வேலித்துக்கொண்டுவருகை பல்லாறுடைபுதான் “மேலே.
 பல்லியம்மடோதாகப் பிள்ளைகளும். அந்தாய் போதாக பூதிசைபோபர் திருபகனாஎன்னவரும்.
 திரிநின்றங்கினவளை யிழவேன்மினே. அவன்வருகிறவழியிலே எதிரேநின்று உங்குகையில்
 ட்க்கிற திரளாவாவகோமை பிழலாதேகொள்ளுக்கோல. எதிரிற்றுகொடுப்பாய் வகையிழ
 னாகவென்னும் இரண்டில்லைபோலே காணும். இரண்டையிழவேன்மினேஎன்னையாலே- எதிர்
 சாநவர்களில் இரவகோரில் ஒருவளை கோக்கவல்லாரில்ல என்னுபரிடம் சொல்லுகிறதை. உ-

பு.—சுரிதையுக் தெறிவிலுறஞ் செண்கோலுமேவாடையுக் தோழன்மார் கோண்
 ஒருகையா லோருவன்றன் றோளபூன்றி யாரி. நரவினகீளக் குறித்தசங்கம் [டோட
 வருகையில் வாடியபிள்ளைகண்ணன் மஞ்சள மெனியும் வடிவுங்கண்டாளர்
 அருகேரின்றாளன்பெண்ணோக்கிக்கண்டாள துகண்டில்லுரோன் மடபுணர்க்கின்றுதே.

பதவுரை.

நிறையும்— உடைவானையும் [உமர்சுகா]
 கறி வில்லும— சுண்டு வில்லையும்
 சண்டு கோலும் — சூஞ்செண்டடைத்தான
 கோலையும்
 மல் ஆடையும்— மேல் சாத்தையும்
 தாமழன்மார் — (தன்னை இறைப்போதாம்
 பிரிந்து ஆற்றமட்டாத) தோழன்
 மாரானவர்கள்

காண்டு - கங்கள் கையிற்றொண்டு

தோளை— தோளை
 ஒரு கையால்— ஒரு திருக்கையாலே
 ஊன்றி— ஊன்றிக் கொண்டு,
 (மற்றொரு திருக்கையாலே),
 ஆகோ— பசு கிரைபின்
 இனம்— கூட்டமானது
 மீன்— திருப்புகைக் குறுப்பாக.
 குறித்த— ஊறின்
 சங்கம்— சங்கத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு

அருகே—அவன் வந்திருக்கக்கூடுமே!

கின்றான்—கின்றான்

என் பெண்—என் பெண்ணை

கண்டாள்—(உல்லாசம் பார்த்துக்கொண்டு)

பார்த்தாள்

ஆவ்வளவு காலமாக காண்பேன்

இவள்—இது சிறிது நேரம்

ஒன்று புறங்கொண்டு—அவ்வளவு நேரம்
கொண்டிருப்பதைக் கவனிப்பதில்
இது சொல்லாதது.

என்று ஒருதகையின் தாய் சொல்லுகிறாள்.

வயா. மூன்றாம்பாட்டு. கங்கையுடையது. பசுவைக்கொண்டிருப்பது வீரோதிசை
நத்துக்கும் வீரோதிசையுடையது. பசுவைக்கொண்டிருப்பது வீரோதிசை
என்று ஓராயுதவீரோதிசை. கிழே, “உலாவாங்காத்தி” என்றும். இங்கே, “சுரிதை”
என்றும் சொல்லுகையாலே வீரோதிசைக்குத் தகுதலான ஆயுதங்கள். சென்று செருபு
ய்யமவர்களாகையாலே ஆயுதமுடையவையுமே. தெரிவிப்பவது. சுண்ணாம்பு; இதுவும்
செண்ணிகளாலும் வீரோதிசையாகும்; இவற்றையும். மேலாண்டியும். பசுவைத்துவருட்போ
து திருவரைக்குத் தகுதியாக, முன்புசாத்தின பரிபட்டத்துடனே சாத்துவதைக்குத் தகுதி
யான மேற்சாத்தையும். தோழன்மாரிகொண்டோட. வாய்வழியாகத் தனக்கு ஸ்திரீயாக
ளாய்த் தன்னைப்போடுகொண்டிருப்பது. தோழன்மாராவர்கள். தங்கள்
தங்கள் கைகளிலேகொண்டு ஆபீசுக்குவாய்த்தேவை கொடுக்கக்கூடிய ஓராயுதம். தாழ்மல் பின்
னேவினாந்துவெய்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஒருதகையாலோருவன்றந்தோடுகொண்டிருக்கிறது. கிழ்ச்சொண்ட
தோழன்மாராவன்றிக்கே, உயிர்ந்தோழனுடைய பரிபாட்டுடைய உயிர்ந்தோழனுடைய பரிபாட்டுடைய
வருடைய தோழன் ஒருதகையாலே உயிர்ந்தோழன். ஆகையினால்மீள்குறித்தசங்கம். மார்
பெருந்திருக்கையாலே பசுவைவருடைய தாழ்மல்புடைய தாழ்மல்புடைய தாழ்மல்புடைய
துக்கொண்டு. சங்கம் குறிக்கும்போது, ஆகையினால்மீள்குறித்தசங்கம். குறிக்க
குமதும், வீரோதிசைக்கு உயிர்ந்தோழன் குறிக்கும்போது, பசுவைத்துவருடைய குறிக்க
குமதும் பசுவைத்துவருடைய குறிக்கும்போது. இவ்வளவுதான், ஊதுகூறு. தவிர்த்தேவதால்
வாஸ்தவப்பண்ணின் பசுவைவருடைய தாழ்மல்புடைய தாழ்மல்புடைய தாழ்மல்புடைய
கம் என்கிறது. இத்தகையதான் * பூங்கொண்டிருக்கிறது மருந்துகூறு சங்கத்தோடு
திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுக்குத் தன்வரவையுணர்ந்துவருகின்ற குடலாயிற்றுப்போது.
வருகையிலவாயுடையதான கண்ணன். இப்படி வருகின்றவனில், பசுவைவருடைய தாழ்மல்பு
ஆயாஸம்பொருத வேறுகுமாய்த்தாலும், பசுவைவருடைய பெண்களைப்பிரிந்து போகையாலு
ண்டான தளர்த்தியாலுமவந்த வாட்டத்தையுணர்வது. நவீனவருடையிருந்துள்ள கண்ணன்
வருடைய. மஞ்சளும் மேனியுடையது. *பற்றுமஞ்சள் பூசும்படி வாய்வழியாகையாலே அவர்
கள் பூச, பட்டுப்போது மஞ்சளும், அதுக்குப்போதுவருகின்றிருக்கையினால் நிறமும், தவிர்த்தோடு

கன்றுகண்மேய்த்துத் துள்ளுநோடு கலந்துடன்வருவானைத் தெருவிற்கண்டு
என்றுமேலும் யோட்பாறை எங்காய் கண்டநீயேனோடி வந்துகூடிய
ஒன்றுமில்லா வகைகழன்று துகிலேத்திளமுலைபு மென்வச மல்லவே. ௪.

பதவுரை.

கோவலன் ஆய்—கோபகுலத்திற்குந்தலனுப்

குன்று—கொலந்தது பரிவதத்தவத

வரித்து—குன்று பாக வரித்து

ஆகவே—பசுக்களில் திரை

காதத—(சமஸ்தவந்திகளுடன் பெய்த பொது)

பொன்—உபயோகம் [பசுத்த]

குழல்—கொண்டகுழல்

பலி வந்தி—பலகாலமுதற்கொண்டு

செய்கள் கோபதத—நன்றுகண்மேய்த்து

கண் தோழனோடு—கூடப்போவதன் தோழ

ர்கொடு.

கலந்து—கலந்து

உடன் வருவானை—கூடவருவானை

தெருவில் கண்டு—தெருவில் போய்த்து

நந்தாய்—லத்தி தலத்திற் கொண்டு வந்தே !

என்றுப்—எந்தோ

இவனை ஓயானை—இவன் போவானை

கண்டறிவான்—பரித்தறிவான்

வடி—கொடு!

வந்து காணும்—வந்தாய்;

(அவனைக் கண்டபின்பு)

துகில்—வந்தாய்

கழன்று—அவரில் தங்காதபடி கழன்று

வனை—வகலானாகும்

ஒன்றுமில்லா—ஒன்றுமில்லாதனவிலை;

வந்து—வந்தாய் போய்தாய்

இவன்—இவ்வானை

முலையும்—முலைகளுள்

என் வசம் அல்ல—என்னுடைய வசத்தில்

கிற்கிறன விலை.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. துன்றேடுத்தாரினரகாத்தபிரான். இத்தான் பசிக்கோபத்
தாலே கல்வந்தத்தை வர்ணிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற “கல்லெடுத்ததுக்கன்மாரிகாத்தாய்” என்கி
றபடிபேய் முன்பு “பசுக்கம்” என்று சொன்ன மலைதன்னைப் பரிவவானான குடையா
கவெரித்து, ரகஷபவர்க்கமான பசுக்களானமேல் ஒருதுளியிழாத்தபடி ரகஷித்தபுகாரகள்.
கோவலனாய். கீழ்ச்சொன்னதுக்கும் மேல்சொல்லுகிறதுக்கும் வேறு இக்குடிப்பிறப்பிதே.
ஆய்வன்கையாலே—இடைத்தளத்தில் புரையிலலானமெனச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே “ரகஷ
பவர்க்கான பசுக்கள் கலங்குகலானனது” என்றவழிதான் ஒருபடிப்பட்ட மலைபச்சுமந்து
கொண்டிருந்து ரகஷித்தது. இப்படி மலைபச்சுமந்துகின்றவிடத்தில் ஓராயாலம் தோற்றிற்
றில்லைமே—ரகஷபவர்க்கத்தில் ஒருவர்தந்தாமுடையபசுநுத்துக்கல்குறையுக்கம்பண்ணினால்

தாம் தனக்குப் பிறகுத் திகழ்வதாகச் சொன்னார்கள். ஆகில் - கருன்று - வலி - ஒன்றும்மில்லா.
பரியட்டி மனாதிற் கொங்காதாம். அதன்று, மனாவில்லாதவரும் வலிபெற்றுத் தி. நாம் ஒன்றுமில்
சிற்றினைவிலை. எத்திளமுதையு மென் னதமில்லலை. எத்திளமுதையு மென் னதமில்லலை. எத்திளமுதையு
தான முதையு. என்னுடைப வசததில் சிறிதெனில்லை. எத்திளமுதையு மென் னதமில்லலை. எத்திளமுதையு
குதுகுதித் து அபிவாயாகுலஞ்செய்யும். எத்திளமுதையு மென் னதமில்லலை. எத்திளமுதையு மென் னதமில்லலை.
கின்றது. ... ..

மூ.—கற்றிகின்றாய் தனமுக்கிடச் சுருட்டிங்கி எத்திளமுதையு மென் னதமில்லலை.
பற்றிகின்றாய் கடைத்தலையே பாடவுமடக் கண்டேனென்றிப்பின்
மற்றொருவர்க்கென்கோப் பேசலோட்டேன் மாலிருந்தேசேலை யெம்மாயற்கல்லால்
கொற்றவனுக்கிவாய் மென்றெண்ணிக்கொடுமினைகள் கொடாகிற்கொழும்பமே.

பதனரை.

ஆய்— தோழரான இடைமர்கர்
கற்றி நின்று—குறு தின்றுகொண்டு
தளமுதையு— பிலிக்குடைகளை
இடை— திருமேனிற்குப்பாங்காகாயிடிந்துவா
சுருள்— சுருண்ட
பங்கி— திருக்குழல்லை
நேத்திரத்தால்— பிலிக்கண்களாலே
அணிந்து— அணிந்தித்து
ஆய்— இடைமர்களுடைய
கடைத்தலை— தலைக்கடையிலே
பற்றி நின்று— கொஞ்ச பொருத்தி நின்று
பாடவும் ஆடவும் கண்டேன்—பாடவும் ஆட
வும் பாத்தீதன்;
அன்றிப்பின்— இப்படிப்பட்ட இவனுக்கு
கொழிய
என்று ஒருவர்க்கு—வேறொருவர்க்கென்று
என்கை— என்கை
பேசலோட்டேன்—சொல்லவொட்டேன்;

(என்ன; நீ என்னுக்கொழிபவென்று சொ
ல்லுகிறாயென்ன;)
மாலிருந்தேசேலை—துருமாவிருந்தேசேலையிலே
என்—என்னைத்தனக்குட பித்தாக்கிற் கொண்
மாயற்ற அல்லால்—ஆச்சரியமாய்துடிக்கமுன
எம்மொருமனுக்கொழிய
(என்ன; ஆகில் என்செய்யச் சொல்லுவோ
யென்ன;)
கொற்றவனுக்கு—ஆய்வுநுளவான அனுக்கு
இவன் ஆம்— இவன் தகுந்தவன்
என்று என்னி—என்று நினைந்து
கொடுமினைகள்— கொடுங்கோள்;
கொடாகில்— அப்படி கொடாகளாகில்
கொழும்பமே— உங்கள் குழப்பம் முடி
வோடே தலைக்கட்டுமத்தனை
யென்று கருத்து.
கொழும்பம்— மனக்கலக்கம்.

சொல்லமவாடென் னுங்குள் தந்திருக்கத்து செப்பவையுதலைய; நங்குள் மூலமுடைய
நான்முடிவன். “ மாநிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழுகில்லென் ” என்னுமடோலே
சொல்லுகிறான். இப்படி இவன் சொன்னவாறே, இவன் தன்னினையை இவள் வாயிலே
கேட்கக்காக “ எவனுக்கொழிய என்று கீஞ்சால்லுகிறது ” என்ன; மாலிருஞ்சோலையெம்
மாயற்குல்லால் என்கிறான். “ காஷ்ணனுக்கு ” என்னுதே இப்படி சொல்லிற்று - இவ
னுக்கு ஓடியுடைமை சொல்லுகக்காக. அடியுடைமை சொல்லும்போது ஒருந்கோதா
ஸப்பாடும் சொல்லவேணுமிதே. மாலிருஞ்சோலையோலே என்னையுத்தனக்கு அவாதாரண
யாடுக்கொண்ட ஆசக்ய சக்தியுத்தனக் கொழியவென்றபடி. திருவாய்ப்பாடியி லுங்கா
ட்டில் திருமாலிருஞ்சோலை அவனுக்கு அவாதாரண தேசம்போலேகாணும். அவாதாரண
மித்தனையுமிதேபங்கு; சித்தவந்திநி யிங்கேயுமிதே. கொற்றவனுக்கு. கொற்றம் - வெற்றி.
நீங்கள் கொடுத்திடுகொள்கிலும் தனக்கு என்றது விடாதவறுக்கென்கை. * அண்ணாத்தி
ருக்க வேபாங்கவனைக்கொட்டித்தனவிதே. இவளாம் என்றெண்ணிக்கொடுமின்கள். * தனிவழி
போயிடுற னென் னுமசொல் வாராதபடி(க) “ தாவுடையெய்யாவு தூழ் ” என்கிறபடியே-
“ அவனுக்கு இவன் அருளுயி ” என்று தினைத்து,(உ) உவையுடையு கவையு துல்லெய்யாவு
என்கிறபடியே கொடுங்கோன். கொடராகில் கோழும்பரிம். அப்படி கொடகோளாகில் நீங்
கள் குழும்பினிகோளா மித்தனை; நான் போகைகனிகோன். சித்தயத்திபோலே யிருப்பாளோ
ருத்திபோலேகாணுமிவன். ஆனமின்பு, உங்களுக்குப்பம் நிஷ்பாயோஜனம்; முடிவோடே
தலைக்கட்டு மென்கிறான். கோழாப்பம் - குழப்பம். ... ..

மூ.— சிந்துமில்லங்கத்தன் திருநெற்றிமேற்றிருத்திய கோறம்புந் திருக்குழலும்
அந்தரமுழவத் தண்டழைக் காவின் கீழ் வருமாயனோடென் வனாகோல்வீச
அந்தமொன்றில்லாத வாயப்பிள்ளையறிந்தநீர் திவ்வீதிபோதுமாகில்
பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்துப் பவளவாயமுறுவலும் காண்போந்தோழி.

பதவுரை.

தன்— தன்னுடைய

திரு நெற்றி மேல்— திருநெற்றியிலே சாத்தி

சிந்துயர்— விரிந்தா ருராமையானது [க]

இலங்க— விளங்கவுள்

திருத்திய - அதுங்குடேமேலே திருத்தச்சாத்

கோறம்பும்— திருக்குறையுமும் [தின]

திரு குழலும் - அதுக்குப்பரபாகமான திரு

தழை— பிஷிக்குடையாகிற

காவின் கீழ்— சோலையின் கீழே

வரும்— தன்னுடனே வருகிற

ஆய்ரோடுடன்— இடைப்பிள்ளைகளோடுகூட

வளை கோல்— வளைந்த தடிகளை

வீச— (ஒருவர்க்கொருவர் வெற்றிகூறி)

எறித்து கொண்டுவர

இவ்விடம்— இத்தொகுதியில்
 போதும் ஆகில்— வகுப்பானது
 பந்தா— “ எங்குப்போது
 சொண்டான்— (எங்கள் விடையாடுகிறபோது)
 பறித்துக்கொண்டு போனான் ”

முறுவலும்— புன் சிவ்வாயும்
 தோழி— தோழி!
 கான்பொம்— பார்க்கண— நுபலிர் நக்கா... நொம்
 என்று தோழிகள் ஒதுவர்க் கொதுவர்
 பைக்கிதகாய்க் கொலுபெற.

உயா. ஆளுப்பாட்டு. சிந்துமில்லாத்தன் திருநெல்வேலி. “ என்மன்னு நொவர்
 பங்குகொல் நபந்தார்க்கு நக்கில்கொல் ” என்றுபுறப்பாள் அழகையுடைய தன்நிகு
 நெற்றிக்குமேலே. அதுக்கு பாபாகமாய்ப்படி சாத்திய வித்தாருன்னமானதுவிளங்க. திரு
 த்திய கொழும்பும் திருக்குழலும். அதுக்குமேலே திருநெல்வேலி திருக்குறம்பரம், அது
 க்குப்பாபாகமான திருக்குழல் கற்புறப்பர். விளங்க. கிழ். “ இவங்க ” என்று இவ்வுரு
 வாக்கடவது. அந்தாமுறவம். அகாசெல்லாம் வாக்ப கொவங்கவகலை முறிக். முறிய
 மென்று — மத்தகமாய், அதுவடைய முறிக் அப்பாறாய்ப்பாப்க் கொவந்த. தண்ட
 னைக்காலின்கிழ். குளிந்த பிலிக்குவ வாகிற கொவங்கிழே. வருமாய்ரோடேன். தன்
 டனே வருகிற திருத்தொழுவாயான ஆப்பெட்டெட்ட, வளைக்கோவீச. ஒதுவர்க் கொடு
 வர் வெற்றிகாட்டி விளையு பெற்றித்தொண்டு. அந்தமொன்றிலலாத வாய்ப்பிளினா. ஸ்ரீமாய்
 யழகும் வருகிற அவங்காயும் விளையாபாயும் ஓரொன்றே வந்தன விளா வாயுடையாய
 லுப் எல்லகாண வொண்ணாத இடைபடுவின்ன. அறிந்தறிந்திலலித் போதுமாயில். நான்
 யொழியி வொன்குர் செல்லநையும் என்னைவொழியாக் தளக்குச் செல்லுபுறப்பாள் திரி
 கனையுமறிந்தால் இதெருயில் வாக்கடாது; இவற்றையறிந்து வைத்துத் இதெருயிலே வர்
 தானுகில். டந்துகொண்டனென்று வளைத்துவைத்து. “ திரவிலே வர் அவரை வளைக்குபுறப்ப
 பென் ” என்று சீ கினைக்கவேண்டா, “ எங்கள் விடையாடுகிறபோது எங்கள் பந்தாப் பறி
 த்துக் கொண்டுபோனான் ” என்றுகொவ்கிப் போகாதுபடி. துதித்துவைத்து. பவளவாய்
 முறுவலும் காண்போம்தோழி. நாம இப்படி சொத்தவாகிற. அவன் காண்வங்கிப் போகாநீ
 கின்று மத்தகமாய் பண்ணுவோ, அப்போது அவனுடையபவளர் போலே நெருக்கி நிரூப
 தாத்துக்கு பாபாகமான முறுவலையும், தோழி! நாம் கண்டதுபவிக்கக் கடவோம் என்று
 மகோதக்கிறுள். ... ..

மூ.—சாலப்பவ்னிறைப்பின்னே தழைக்காவின் கிழ்த் தன்றிருமெனீ நின்றொளிதிகழ
 நீலநன்னறுங் குஞ்சி தேத்தித்தாலுணிக்ரு பல்லாய்க் குழாநடுவே
 கோலச்செந்தாமரைக்கண் மீளிக் குழலுநி யிசைபாடிக்கனித்தாபொ

ஸார் திகழ— ஸார் விளங்க
 நிலம்— லேகிதந்தது புடைத்தாய்
 மல்— கருட்சியா ஸார் நிர்சிபாறு மண்டபன
 கண்டா கம்புடைத்தாய்
 மறு— பரிமாற கம்புகின்றான்
 நஞ்— திருக்குழை கழறையை
 நேத்திரத்தால்— பிள்கண்களாகலே
 அளித்து— அலங்கரித்து
 பல்— பல
 ஆய் குழைந்தே— இடைபாக்களின் கூட
 டத்தின் கடுகிலே
 கோலம்— அரகிபதாய்
 செம்— சிவந்திருந்துள்ள

ஊதி— ஊதிக்கொண்டிரு
 இசை— அகத்தூரிக இசைகளை
 பாடி— பாடிக்கொண்டும்
 குறித்து— ஆடிக்கொண்டும்
 ஆபரண— இடைபாக்களின் களோடு
 ஆவித்து வருகின்ற— ஸம்பாதித்து வருகிற
 ஆப்பின்னை— இடைபாக்களின்
 அழகு கண்டு— வடிவழகைக்கண்டு
 என் மகன்— என் பெண்டிர் போலானவன்
 அயர்க்கின்றது— துவளா கின்றான்
 என்று ஒருத்தியின் தாய் சொல்லும்
 பாசாமாய்ச் செல்லுகிறது.

‡ 'சின்று' என்கிறாள் - வார்த்தைப்பாடு.

வ்யா. மழம்பாட்டு. சாலப்பண்ணிறப் பின்னே. மிகவும் பலலான பசுநிறைகளின்
 பின்னே. திரொரு திராசக செண்ணிலும் பரிணைக்க வொண்ணாதபடியாய்ப்பு. கோலம்
 த்திதா னிருக்கும்படி. இப்படியிருக்கிற பசுநிறையை முன் நடக்கவிட்டு நிற்குமையிலே
 யா ப்புது இவன்றான் வருவது. தழைக்காலின்கீழ். பிள்க்குடைச் சோலைக்கீழே. தன்திரு
 மேனி நின்றொளிதிகழ. பசுக்கள் வாயிறுசிறைய மேய்த்து மீசப் பெறுகையாலும், “பெண்
 களோடே கலக்கைத் திடான காலாவந்தது” என்னுமத்தாலு முண்டான வருப்பாலே தன்
 னுடைய திருமேனியானது நின்றொளிக்கிளங்க. நிலன்னறங்குஞ்சி நேத்திரத்தாலணிந்து.
 நிலமான நிறத்தை புடைத்தாய் கருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான நன்மையை புடைத்
 தாய் பரிமாறாமா யிருந்துள்ள திருக்குழைப் பிள்க்கண்களாலே அலங்கரித்து.

பல்லாயி் குழாநடுவே. அநேகமான ஆய் திராசுக்கு கடுகிலே. கோலச்செந்தாமரைக்
 கண்மீளிர. தாசம்பாய்ப் சிவந்த தாமரைப்பாலே யிருக்கிற திருக்கண்களானவை மிளிர்.
 இத்தால் - திருத்தோழன்மருடைய தோள் இடம்வலங் கொண்டு பார்த்து மகிழ்ந்துகொ
 ன் னு வருப்படி சொல்லுகிறது. குழலுத்தியிசைபாடிக்குணித்து. “ஆமருவினநிறை மேய்க்க
 நீதபாக்கு ஒருபகலாயிரமுழி” என்னுப்படி பசுநிலம் தன்னப்பிநிந்து போவுபட்டுக்
 கிடந்த பெண்கள் தான்வருகிறையறிந்து கொந்தளிக்கும்படியாகவும், அவர்களைப் பிரிகை
 யாலே தனக்குண்டான ஆர்த்திபெல்லாம் தோன்றுப்படியாகவும், பாணயகோஷம் கொண்

மு.— சீருரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பித் திருநாம மிட்டங் காடி நிலையத்தன்னால்

அந்தாமில்லித் தன்னெறிபங்கியை யழகிய நேத்திரத்தாலணிந்து

இந்திரன்போல் வருமாயப்பிள்ளை யெதிரின்றங்கினவளை யிழைவெலென்னச்
சந்திரினின்றுகண்ணடா நங்கைதன்னுகிலோடு சரிவகைழல்கின்றதே. ௮.

பதவுரை.

சென்னி— “ திருமுடியிலே

சிந்துரம் பொடி கொண்டு— விர்தூர சூர்
வாந்தைக் கொண்டு

அப்பி— சாத்தியும்

அங்கு— திருநெற்றியில்

ஓர் இலை † தன்னால்— ஓரிலைபாலே

திருநாமம் இட்டு— ஊர்த்தவபுண்டாம் சா
த்தியும்

தன்— தன்னுடைய

நெறி— நெறித்திரா நின்றான்ள

பங்கியை— திருக்குழலை

அழகிய— அழகிபதான

நேத்திரத்தால்— பிலைக்கன்களாலே

அணிந்து— அலங்கரித்துக் கொண்டும்

இந்திரன் போல்— தேவேந்திரனைப்போல்

வரும்— வருகிற

ஆயப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளைக்கு

எதிர் அங்கு— எதிரான அலங்கரித்தில்

நின்று— நின்றுகொண்டிருந்து

இனம் வளை— திரளான வளைகளை

இழைவல்— இழைவதெனவல் ”

என்ன— என்று என் பெண்ணைக் குறித்து
நான் சொல்லச்செய்ததையும்

சந்தியில்— அவன் வருகிற வழியான சந்
தியிலே

நின்று கண்டீர்— நின்று கவர்!

நங்கைதன்— * நான்மட்டமச்சம் முதலியவன்

முல் குழைவற்றவனான இலையுடைய

துகிலோடு— பரியட்டந்திரோடு

சரிவளை— சரி யென்னும் வளைபுறம்

கழல்கின்றது— கழலாநின்றது

என்று ஒருத்திரின் தாய் தந்தோடாழி

மார்களுடன் சொல்லித் தளமுடி

முளாய்ச் செல்லுகிறது.

† ‘ இலையத்தன்னால் ’ என்றழைத்தில்
‘ அம் ’ சரிவைய.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிந்துரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பி. சாத்திலிங்கப்பொ
டிகொண்டு திருமுடியிலேசாத்தி. கீழ், “ சிந்துரமில்லக்கத்தன் திருநெற்றியேடல் ” என்று
விந்தூரசூர்வாந்தைத் திருநெற்றியிலே விளங்கும்படி திலகமாகவசூர்த்தனபடி சொல்லிற்று;
இங்கே, “ சென்னியப்பி ” என்கையாலே திருமுடியிலே திருமகுழல்கீழே அலங்காரமாக
சக்கொண்டு பாக்கச்செய்யத்தனபடி சொல்லுகிறது. திருநாமமிட்டங்கொரிலையந்தன்னால்.
தேரியதாய்நீண்டு ஓட்டினவிடத்திலே பற்றுப்படி இளைபதாய் கிறத்திருப்பதொரு இலையா
லே திருநெற்றியிலே திருநாமமாக இட்டு ஊர்த்தவபுண்டாம் சாத்தியும் வரும் திருவெங்கடாழ்

இந்திரன்டோல்லருமாயப்பிள்ளை. ஸ்ரீராமாயண தேவர்க்குடங் தந்தும் வெளிக்க ஆவர்க்குருக்கு நர்லா ஹுகனு இத்தான் ஆவர்க்குநிலை தன்னைபலமெல்லாதோற்றவருமாய்போலே, நதன்னைநாயிதம் பிண்டைகளை திருத்தோழன்மாதங்கலும் வெளிக்க ஆவர்க்குநிலை தன்னைருக்கும் பெருமையும் தோற்றும்படி வருமாயப்பிண்டை. அன்றிக்கே, இத்தரத்தத் துக்கு முத்யவர்த்தி சக்ரவர்த்தியத்திலேயாகையாலே, பரமஸாய்ப்பாட்டாரான ஸ்ரீராமன்லே விகக ஆவர்கள் நடுவே ஸர்வேசுவரனார் வருமாயோலே வருகிறவனென்னடியும். தர்ம் வாய்ப்புமுன்னெயாகிலும் அவதாரப்பயுத்தமான நிலைபாவிட்டு, (க) “ விஷ்ணு உபநிஷத் ” என்றோபோலே இப்படி சொல்லலாய்நே. இப்படிவருகிற ஆப்பிண்டையுடைய எதிர்நின்றங்கினை வகையிலேவென்ன. அவன்வருகரு எதிராக அருகன்வருகருவென்று உன்வருகைய இவ்வகையிலே இவ்வகையிலேவென்னா நான்சொல்ல. “ எதிர்நின்றவகை ” என்றும், “ வகையிலுக்கை ” என்றும் இவ்வகையிலேபோலேகாணும். இவ்வகையென்கையாலே- எதிர்நின்றவர்கள்வகையில் ஒருவகையிலுக்கையாலேவென்னாநே. வகையிலுக்கையாலு - எதிர்நின்றவகையிலுக்கையாலு.

புலங்காத்தால்— இப்படிப்பட்ட வேஷத்

தேவரீட

வரும்— வாராதின்ற

ஆப்பிள்ளை— இடைபிள்ளைகள்

அழகு கண்டு— அழகாகக்கூட

என் புகள்— என் பெண்ணைவன்

ஆசைப்பட்டு— ஆசைப்பட்டு

மெல்லனை— சங்குமலைகளுப்

கரன்று— (நகரில் நங்காமல்) கழன்று

மேர்— சார்பாடி.

மெல்லிவந்து— கச்சிபாடின் றுள்

என்று— வினாவை, புவந்தருக்குத் தன்

பெண்ணின் தாயைப் சொல்லு

சுந்தராயர் பாசுமாய்ச்

செல்லுகிறது.

வ்யா. ஒன்பதாய்பாட்டு. வலங்காத்தில் மேஸ்தோன்றிப் பூவணிந்து. வலங்காத்திலே செங்காத்தன் பூவை வலங்காமாகச்சாததி. இடக்காதுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமைமாயிலே ஒன்றாகுக்குச் சாததிக்கொண்டு வருகின்றது. இவ்வாறு ஒராகாகச் சாததிக்கொண்டு வருதலென்னுதல் ; ஒரு காதுக்குச் சாததிவெனவிலே, பல்லிகைமாயிலைப் காண்கையிலே அத்தனை பறந்து இத்தனைச்சாததி விட்டா'னென்றுதல். மல்லிகைவெனமாயிலே. “ வலம் ” என்றபடித்தனை, பல்லிகையோடே சேர்த்து - காட்டு பல்லிகைமாயில் பெண்ணுதல். அன்றிக்கே, வலம் பென்று - அழகாய், பல்லிகையா மூண்டான் அழகியமாயில் பெண்ணுதல். மௌவல்மாயிலே. மௌவலாவது பல்லிகையின் அவாந்தர்பெதம். பூவை, காயா என்னுமிடத்தில், பூவை யாலது - காயாவின் அவாந்தர பெதமாற்று போலே. பொன்னால் மூல்யென்று - இங்கும் அத்தவன்புச் கூட்டிச் சொல்லுமாய். சிறு, “ அளரிந்து ” என்றத்தனை இங்கும் கூட்டி. இம்மாதிரிகளைப்புகாரிந்து என்று சொல்லக்கூடவது. இவையான் திருமார்புக்கு அலங்காரமாகச் சாத்தாமையிழை.

சிலங்காரத்தால் சூழல்தாழலிட்டு. சிலங்காரம் - பங்காரம்; அலங்காரமென்றபடி. இத்தால் - திருக்குழல் பவியாகச் சாத்தும் பூத்தொடைகளைச் சொல்லுகிறது. அத்த அலங்காரத்தோடே கூடத் திருக்குழல்த் திருமுதுவிலே தாழலிட்டு. நீங்குமுல்வாய் மடுத்தாதியுதி. நீமென்று - இனிமை. “ இன்னாக்கு ” என்று விசேஷிபாணமாயிலே - தன்னோடு பிறரோடு வாசுமற எல்லார்க்கு பிணியிருக்கும் குழலென்றபடி. கெட்குறவர்களிலும் தன் செவி யணித்தாகையிலே “ பேதுறுமுடம்செய்து கொந்து கொந்து ” என்கிறபடியே முதல்தன்னையொருத்தி, பின்னையிறே யல்ல வருபவது. பிறரைவருத்துகையாவது - “ அவி யுணுமறத்து வானவரெல்லாம் ” என்றும், “ அம்புருவோடு காதலும் தந்தம்வினைமறந்து ” என்றும், “ கோவல் சுறுமியர் - வந்து கவிழ்த்து சிற்றனர் ” என்றும், “ பறவை பிண்பாணத்தான் கெட்குறவர்களிலும் ” என்றும் “ அவி யுணுமறத்து வானவரெல்லாம் ” என்றும்.

ணத்திலே ஆதிக்கம், ஜாதுமந்திரமான அலங்காரத்தை அடையனும்கொண்டு திரிகுறப்படி
 யைக் கண்டால் அயர்கள் விநாயகத் தொழுவார்களிறே. அன்றிக் கெ, விண்ணின்புறமென்
 கிறது- (க) “காசுலுபுருஷே” என்கிற பரமபதத்தைமாய், அங்குண்டான, அரா
 ருண்டு- சிதம்பர-புரிகள், அவர்கள் தாங்களதுபவிக்கிற மேன்மைக்கெதிர்த்துட்டான இர்தர்
 மைமைக் காண்னகாலே அத்தபாதப்பண்ணிக் தொழும்படி யாக வென்னவுபாம். மிறைத்து
 மிறுக்குச்செப்து. அநாவது- அப்படி தொழுகிற சித்தெவர்களுக்கு முகம்கொடாதே அநா
 தரித்து, பாக்ககாயும் திருவாய்ப்பாடியி லுள்ளாலாயும் ஆதரித்துக் கொண்டுபோகை. ஆயர்
 பாடியில் வீதியுடேகண்ணன் காலப்பின்னே யெழுந்தருளக்கண்டு. திருவாய்ப்பாடியில் தெரு
 கின்றடுலே பசுக்களின் பின்னே கீழ்ச்சொன்ன வெப்பக்களோடும் அனைதா னும் மிகைபா
 ம்படியான வடிவழகோடும் கர்ஷணினெழுந்தருளக்கண்டி. இளவாய்க்கன்னிமார் காழற்ற
 வண்ணம். “காலகவாசல்பற்றி அழைவான் சித்பனராசி” என்றது முதலாக, “வெள்
 வகைகழன்று மெய்மெல்கின்றது” என்றது முடிவாகச் சொன்னபடியே புவதிகளான
 இடைப்பெண்கள் ஆசைப்பட்டி விக்ந்தகளான பாகாந்தை. வண்டமர்பொழிந்தபாதி.
 மனப்பாநார்த்தமாகப்படிந்த வனடுகள் வேறென்றைப் புரிந்துபாராமல் ஸர்வகாலமும் பொ
 ருந்திக் கிடக்குற்படியான திருச்சோலைகளைபுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்கு கிர்வா
 லுறகாய், * அரவத்தமளிப்படியே ஸர்வேச்சலான எப்போதும் தம்முடைய திருவுள்ளத்
 திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே “விஷ்ணுசித்தன்” என்னும் திருநாமத்தை புடை
 யான பெரியாழ்வார ருளிச்செய்த மாலையான இப்பத்தையும். பண்ணின்பம்வரப்பாடும் புத்
 தருள்ளார். தேவதேவர்களிலுங்காட்டில் பாடுகிறதங்களுக்கும் இவ்வாய்வுருப்படியாகப் பண்
 னிலே பாடாநிற்கும் பக்திமான்களா யுள்ளவர்கள். பரமானவைகுந்தும் நண்ணுவதே.
 (உ) “வீழுகு வீழுகென வலகுகு வீழுகென” என்கிறபடியே. மேலானதுக்
 கெல்லாம்மேலாய் “பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே பசு
 வத்துபவமங்களாசாஸகங்காப்பண்ணி காலத்தவமுள்ளதையும் வந்ததிகலாம். தேசமான
 ஸ்ரீவைகுண்டத்தைப் பாடுக்கப்பெறுவர். ... ..

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அபுலாவு.—தழை வல்லி சரிகை குன்று சுற்றிச் சிந்துரம்
 சாலச் சிந்துரப்போடி வலம் விண் ணட்டு.

வார்த்தையுடனாகக் கூறியபொழுது திருவுள்ளத்தால் பன்னாட்டி, மலைமேல்க்குவனாடின ஓநூலுக்களையும், மலைதன்னிலுண்டான வளப்பங்களைவும், மலையினுடைய பரப்பையும், அந்நிலைய களப்பாட்டையும், அத்தகை அபாயநிலைகப் பிடுங்கியெடுத்தபடியையும், அதுதன்னை எழுதான் ஓரூபப்பெட்டதெடுத்துக்கொண்டே வந்த படியையும், அத்தால் திருக்கைக்கு ஒரு வாட்டமின்றிக்கேழிருத்தபடியையுமெல்லாம் தத்தாஸம்போலேதர்சித்துப்பேசி, அந்நிலைய ஆபத்தைக் கவமிசெய் பற்றாதுகூர்ந்துக்குப் பாகாசகமான அந்த இவ்வயசேஷிதத்தினுடைய சலத்தையதுபவந்தது இவியபாக்கினை - இத்திருமொழியில். ... .. *

பு.—அட்டுக்குவீசோற்றுப்படுப்தமும் தயிர்வாலியு நெய்பளறுமடங்கதய்

பேட்டித்துற்று மார்ப்பதைபுணர்த்து போருமாகடல்வண்ணன் பொறுத்தமலை

வட்டத்துடங்கண்மடமாங்கன்திலை வலைவாய் அற்றிக்கொண்டு குறமகளிர்

கொட்டைத்தலைப்பால் கொடுத்துவளர்க்குங்கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

பதிகாரை.

அட்டை... சாஸ்திரம்

குவி— குவிச்சுட்டிட்ட

சோறு— சோறுகழை

பாதுப்பாதுழம் - பன்வாதுழம்

தனதின் வாகனம்:— தனதின் வாகனம்

செய்த அளவு— செய்த பேறு

அடங்க—அதிலே இயற்கையிலேயே உள்ள

பெட்டி— 71-ஆவது

அதன்மூலம் அமுது செய்து

১৫৭ নং— লেন্স্‌গুয়াইজ

உரிமை, — பணக்கணிப்பு

1. ஸார் சூதா— உணர்வுகளை அறியும்

பொரு— திறப்பொருகிற

மா கடல்— கருங்கடல் போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தைய புடையனவன்

பொறுத்த— தூங்கின

மலை----- மலையாளத்து;

வட்டம்— வர்த்துலமாய்

கவர்— உண்களையுடைத்தாய்

மடம்— தாயின் வசத்திலே ஒழுகும் பஸ்

யதையடி முடைத்தான்

மான் கன்டிரீ— மான்கன் னை

வடைவாய்— வடையிலே

பற்றிக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு

குறமகளிர்— குறப்பெண்கள்

கோட்டை— 11 ஆகச் சாருனின்

கூடல்—கூடலாற்றல்

வெற்றிநகரம்— வெற்றிநகரம்

கோவார்த்தனம் என்னும்- பரக்கலை

கக்கொண்டு பொருளையாவே 'கோவ'

த்தத' மென்னும் பேரையுடைத்தாய்

கொற்றம்— அம்மனமைய வென்ற வெண்

நினைபுண்டித்தாய்

குடை— ஒருவர்மே லொருதுளி விழாத

படி. கவிநது நிறைகபால் குணமெயை

_____

புத்தகங்கள் தலைமேல் பால்தொய்த்து

பழையதாகக் கட்டித் துயிர்ப்பாற்றும் அதுஷ்டட்டாமாகச் சொல்லுகிறது. இப்படியானாலானால், இந்த
 ராஜாதனை பண்ணுகைக்காக, நிறுவாய்ப்பாடியில் பஞ்சகலங்கிருப்பி லுட வரங்கள் தோறும்
 வரிவைத்துச் சமைத்து, “துண்ணுகடத்தாற் புக்கொருஞ்சேறும்” என்றபடிபேசுகிற
 கனிலை வைத்திழுத்துக்கொண்டேவந்த சோதெல்லாம்பீசா, பெரும்நிதற்பாலாடபெடிலை
 குவிக்கையாலே பர்வதம்போலே உயர்ந்திருக்குந்தே; அகநாதபற்ற “அட்டெக்குள் சேரத்
 துப்பருப்பதம்” என்கிறது. பற்றுப்பதென்றது - பர்வதென்றபடி. தீயிரெல்லியும். தயரி
 றோடையும். நெய்யளறும். நெய்ச்சேறும். அச்சேறும்மடையின்சொலே நொட்டியாகக்
 கட்டி தயிரை நிறையவிடுகையாலே, அந்தை அந்தமலைக்குண்டான லோலடாக ருநிந்
 துச்சொல்லுகிறது. நொய்யையும் அப்படியே தொட்டிகளாகப்பிடித்து அதுக்குள்ளும் சுற்
 றெக்கும் நிறையவிடுகையாலே செறிந்துகிடக்குப்படியைப்பற்ற “அகநாத” என்கிறது.
 இவை யிரண்டையும்சொன்னது - மதுமுண்டான பால்பழங்கள் கறிகள் முறையானவற்றுங்
 கும் உபலக்ஷணம். அடங்க. இவைபாடைய. போட்டத்தூற்று. போர்த்துறும் - சடங்
 கெனவழுதுசெய்து. தேவதாந்தந்தை உத்தேசித்துச்சமைத்தது துத்தாய்நாயியாய்
 நின்றும் ஜீவிக்கவுள்ளல்ல தனக்கொழிய, “தனக்கு அரங்காய்நுராய்குப்பார் க்காகாது”
 என்றாய்த்து அடங்கதானே யழுதுசெய்தது. “காங்கன் முன்புசெய்து போந்தாரய்யாத
 செய்யவேணும், என்ற மடாமரன்ஸ்ப்பட்டு இன்னமுன் இவர்கள் விளக்கவும்நீதி” காங்
 ருய்த்துச் சடக்கெனவழுதுசெய்தது. மாரிப்பதைபுணர்ந்த. வர்ஷமாயித பவகையபுண்
 டாக்கின. அதாவது - இந்தாணக்கென்று சமைத்தசொற்பாறு அளவக்கு இடையைய. விளக்கி,
 மலைக்கு இடசுநெல்லி, (உ) “நெய்யபுடையாஷி” என்று தான் அடையநீதிநீதிநீதிநீதி
 யாலேயே அளவ் பசிக்கொபத்தாலே புஷ்கலவந்தத்தாற் சீமகந்தையையி வர்ஷி பந்தக்
 வேண்டிற்று; ஆகையாலே வர்ஷமாயித பவகையபுண்டாக்கின இவ்வாறேனென்பதிறுது.
 பொருமாகடல்வண்ணன். திரைபொருகிற கருக்கடல்போன்ற திருத்தந்தையுடையவன்.
 தாண்டிந்தநூலுள்ளவர்களுக்கு அங்கசேஷத்தந்தை அடங்கையதுண்டான லொஷோத்
 சேசத்தையும் திருமேனியின் புகனையும் சொல்லுகிறது. பொறுத்தமலை, அறிந்துக்கொண்டு
 நின்றமலை. ஏழாள் ஒருபடிப்படச்சமந்துகொண்டுகிற சேறது. வட்டத்தடங்கண்மட
 மாண்கண்ணின. பவட்டணித்துப்பெருத்தகலக்கையம், தாயிணை பவசந்தலே பொழுதும்
 பவ்யதையபுமுடைத்தான பவங்கண். வலையாய்நீதிக்கோண்டு வலையிதநீதிநீதி,
 துக்கொண்டு. அம்மலைமேல் வந்ததிக்கிற குறவர், பவங்கண்மலை குழுவலையுள்ளாக்கிப
 பிடித்துக்கொண்டேபோய், தங்குவிடங்கனிலை குறப்பெண்கள்வகையிலே காட்டிக்கொடுப்பார்
 களாய்த்து. குறமகளிர்கொட்டைத் தலைப்பாட்கொடுத்து வளர்க்கும். அந்தக்குறப்பெண்க
 ளானவர்கள் பஞ்சசுகருநோப் பாலிலேதோய்த்து, அந்நிணைய தலைபை தாய்மலைபோலே

ஒன்றும் வறு இல்லா — இர்த்நாபட்டம்
 பெறுதற்குச் செய்த வாசகமாதத்திலொ
 ன்றும் கழுவதனில்லாத
 செய்கை— செய்கைகளை புனைய
 வானவர் கொள்— தேவையற்றதுடைப
 வலியாபட்டு— வசத்திலிருக்குமவனும்
 முனிந்து— (ஆயிரம் கண்களுள் சிலக்கும்
 படி.) கொடுத்து
 விடுங்கப்பட்ட.— எவப்பட்ட.
 மழை— மேகங்களானவை
 வந்து— வருது
 எழுநாள்— எழுநாள்
 பெய்து— வர்ஷித்து
 மாத்தடைபப— கோ, கோபாதிகள் புறம்பு
 போக்கறும்படி. தகைவைப்பண்ண
 மது குதன்— மதுவைவிடுவதில் கண்ணன்
 எடுத்து— ஆபாஸமின்றி எடுத்து

மறித்த— தலைநீழாசப் பிடித்த
 மலை— மலையாலது;
 இன ரியம்— சங்கக்குட்டியானது
 தொடர்ந்து— (காளைக்குழுவியை நவில
 தாகத்) தொடர்ந்து
 முக்குதலும்— கட்டினவனவிலே
 இழவு— தன் குழவிக்கு வரும் துன்பத்தை
 தரியாதது— ஸலித்திருக்கமாட்டாத
 ஓர்— ஒரு
 சுற்றுப்பிடி— என்ற பெண்ணையானது,
 குழவி— தன்குட்டியை
 காலிடை— காலுகால்சுருக்கும் நடுவே
 இட்டு— அடக்கிக்கொண்டு
 எதிர்த்து— அந்த சிங்கக்குட்டி யோடெதிர்
 ந்து
 பொருடும்— போர்செய்யா கிறிறது
 கோவந்தகமென்றும் கொற்றக்குடைபாம்,

வ்யா. இரண்டாயிராபட்டு. வழுவிற்பாதி. இர்த்நாபத ப்ராப்திக்குறுப்பான ஸாதந
 த்தில் ஒன்றும் கழுவதனில்லாதபடிசெய்து. அந்நாலே தாயஸ்திரிச்சத்தோடி. தேவர்களு
 க்கு நிர்வாஹகளுன இர்த்நாபுடைப வலியிலே அகப்பட்டு. இத்தால் - மேகங்களுக்கு
 அவனொன்றானது செய்தே திறக்கவென்றும்படியான பராநீதந்வும் சொல்லுகிறது. முனிந்து
 விடுக்கப்பட்ட. அவன் பலத்திலே யகப்பட்டு கிற்பிறவனவன்றிக்கே * பழகடைசெய் மந்திர
 விதியில் பூசனைபொருளையாலே தாமரைக்காயி வெடித்தாற்போலே ஆபிரங்கணத்தும் சிலக்
 கும்படி. கோபித்து எவப்பட்ட. மழைவந்து. புஷ்கலாவந்தகாதி மேகங்களானவைவந்து.
 எழுநாள்பெய்து மாத்தடைப்ப. ஒருநாளிரண்டு காளன்றிக்கே, ஏழுநாளொருபடிப்பட்டக் கல்
 வர்ஷமாக வர்ஷித்து, பசுக்களுக்கும் இடைபரிடைச்சி களுக்கும் புறம்பு போக்கறும்படி.
 தகைவைப்பண்ண. மதுகுதனேதேதமறித்தமலை. விசோதிசிரஸை சிலனுவன் எடுத்து,
 பதர்க்கு அப்படிப்பட்ட திறக்கவென்றும்படியான பராநீதந்வும் சொல்லுகிறது.

பதவுரை.

ஆம்— அழகியதாய்
மை— அஞ்ஞாலங்கீர்தமாய்
தட— மிசாலமன
கண்— கண்களையுடையதாய்
மடம்— மடப்பத்தையு முடையதான
ஆப்ச்சியரும்— இடைச்சிங்களும்
ஆன் ஆயரும்— கோரகூணந்தையே கொ
ழிலாகவுடையதான இடைபார்களும்
ஆரீனாபும்— பசுக்களின் திரளும்
அலறி— வர்ஷபாநையால் வருந்திக் கூப்
பிட்டு
எம்மை— “ எங்களை
சரண் என்று— ‘ரக்ஷிக்கக்கூடலோம்’ என்று
கொள் என்று— திருவுள்ளம்பற்றலேனும்”
என்று
இரப்ப— பார்த்திக்க
இலங்கு— ஓரீனையையுடைய
ஆழி— திருவாழியாழ்வானை
கை— திருக்கையிலேத்தின
எத்தை— என் ஸ்வாமியானவன்

எதித்த— (அவற்றைப்பார்க்க) எதித்த
மலை— மலைபாலாறு;
தம்மை— தங்களை
சரண் என்று—ரக்ஷிக்கவே னுமென் றுபற்றின
தம் பாவையரை— தங்கள் பெண்களை
(புனத்திலே ஸந்தரஸிக்கிறவர்களுடைய
கண்களைக்கண்டு,)
புனம் பெய்யின்ற— “ கம் புனத்தையழி
த்துமேய்கிற
மான் இளம்— மான்களின் இளை
காண்டின்— மருங்கின் ”
என்று— என்றோருவர்க் கொருவர்காட்டி—
கொம்மை— திரும்புருண்ட
புயம்— தேவர்களை புடைபா
குன்றர்— பர்வதவாஸிநானான குறவன்
சிலை— வில்ல
குறிகளும்— (அவர்கள் மேலே சரத்தை
விடுவதாக) விலையாசின் றுள்ள
கோவர்த்து மென் னும் கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. முன்றாம்பாட்டு. அம்மைத்துமித்யாநி. வெறுப்புநிலை அழகியதாய்,
அதுக்குமேலே அஞ்சுந்தாலே அலங்கீர்தமாய்ப் பெருத்திருந்தவன் கண்களையும் ஸ்வாபா
விமலான மடப்பத்தை முடையதான இடைச்சிங்களும். ஆனாயும். கோரகூணையான இ
டையரும். ஆரீனையும். அவர்களுக்கு ரக்ஷையான பசு களையும். அலறி. (க) “ கொள்ள
வீதி நல்லுடைய சீவாகட்டி ” என்கிறபடியே வர்ஷலோகத்தாலே சிலைநீர்ந்துக் கூப்பிட்டு.
எம்மைச்சரணென்று கொள்ளேன்றிரப்ப. எங்களை “ ரக்ஷிக்கக்கூடலோம் ” என்று நீயோ
ரக்ஷைகுப் என்றுகொள்ளலேனு மென் றுபார்த்திக்க. இலங்காழிக்கையெந்தையேடுத்தமலை.
* கருதுமிடம் பொருவல்ல தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியைத் திருக்கையிலே புடையனான
என்ஸ்வாமியானவன் இவற்றை ரக்ஷிக்கக்கூட வெதிக் கமலை. இப்போது. திருவாழி

என்று ஒருவர்க்கொருவர்காட்டி. கோமம்மைப்புயல் குன்றாச் சிலைகுவிக்கும். அவர்களையெல்ல
சாத்தையெல்லாக, பெரியதொன்றை யுடையான குன்றுவர் விற்களை வளையாடுகின்றன.
கோவர்த்தகமென்னும் கொற்றக்குடையே. ... .. கூ.

மூ.—கடுவாய்ச்சினவெங்கட்களிற்றினுக்குக் கவளமெடுத்துக்கொடுப்பானவன்போல்
அடிவாயுறக்கையிட் டெழுப்பறித்திட்டமரப்பெருமான் கொண்ணீன்றமலை
கடல்வாய்ச்சென்று மேகங்கவிழ்த்திழங்கிக் கதுவாய்ப்படநீர்முகக் தேறியெஞ்சும்
குடவாய்ப்படநீற்று மழைபொழியுங் கோவர்த்தகமென்னும் கொற்றக்குடையே. ௬

பதவுரை.

கடி— கொடியதான

வாய்— வாயைய யுடைத்தாய்

சினம்— மிக்க சிறுதலையுடைத்தாய்

வெம்— வெவ்விதான

கண்— கண்களையுமுடைய தான

களிற்றினுக்கு— யானைக்கு

கவளம்— சோற்றுக்கவளத்தை

எடுதலு— திட்டிய எடுத்து

கொடுப்பானவன்போல் — கொடுக்குப்பாக

னைப்போல்

அடிவாய்— மலையின் வேர்ப்பற்றிலே

உற— உறுப்படியாக

கை— திருக்கையை

இட்டு— கீழே செலுத்தி

எழ பறித்திட்டு— கொப்பரிக்கும்

அமரர் பெருமான்— தேவர்களுக்குக் கலை

வருண கண்ணன்

கொண்டு சிற்ற — தாங்கிக்கொண்டு சிற்ற

மலை— மலைபாலறு;

மேகம்— மேகங்களானவை

கடல்வாய் சென்று— கடலிலே போய்

இறங்கி— அந்நன் கரைகளே இறங்கி

கவிழ்த்து— கவிழ்த்து விட்டு

கதுவாய்ப்பட— (கடல்)வெறுத்தையாய்ப்பட

நீர்— அங்குள்ள நீரைப்பல்லாம்

முகத்து— கொண்டு கொண்டு

எறி— ஆகாசத்திலேறி

எவ்ருள்— எல்லாவிடங்களிலும்

குடவாய்பட நின்று— குடத்திடநீர் கொரி

ந்தாற்போலே நின்று

மழை பொழியும்— மழைபொழிபாற்றி

கோவர்த்தகமென்னும் கொற்றக்குடையால்

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கடுவாய்ச்சினவெங்கட்கண் களிற்றினுக்கு. கொடியவாயையுப்
கோபத்தையும் வெவ்வித கண்ணையுமுடைய யானைக்கு. கவளமெடுத்துக் கொடுப்பானவன்
போல. கவளத்தைத் திட்டியெடுத்துக் கொடுக்கிற பாகனுளனைப்போலே. இத்தால்

படிபாண புத்தகமும், அடிபத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிற கற்ப ஆகாறுமும், “நீவனாதிகா
 மின்னில ஏழ்” என்கிறபடியே கொள்ளிவட்டம் போலொருக்கிற மின்னினுடைய சுழிப்
 படியுமுள்ள தாப், திருட்சியாலும் தாட்சியாலும் உயர்ந்தியாலும் கண்டவாகளுக்கு “மத்
 தகஜம்” என்ற சொல்லாம்படி சிருக்கையாலே.

அடிபாணபுத்தகமில் டெழப்பறித்திட்டு. மலையினுடைய வேர்ப்பற்றியே உறும்படி
 யாகத் திருக்கையாக நீழென்கூற்றி மந்தம் திருக்கையாலே மேலேபடித்துக் கொள்ளி
 க்கி. அமரர்மேலுமாண் கொண்டுநின்றமலை. * அபர்வறுமலர்களையறி, இயற்றியில்லாதா
 ரைப்போலே தானேதரித்தாக் கொண்டுநின்றமலை. கடல்வாய்ச்சேன்று மேகம்கவிழ்ந்திறங்கி.
 கடலிடத்தேதேசென்று மேகங்கள் இறங்கக் கவிழ்ந்துகிடந்து. கதுவாய்ப்பட நீர்முகந்தேறி.
 கதுவாய்ப்பா. வென்றது - வந்திப்பாடென்றபடி. வந்திப்பொகையாவது - குறையபுகை. இத்
 தால் - கடல்குறையபின்படியாக அங்குள்ள டிக்கொல்லாற்றையுமும் முகத்துகொண்டு ஆகாச
 த்றிலே போயிடுவனவை. அங்கிருக்க, கதுவுதல்-கவடிதலாய், அபிநிவேசயுக்தமானவாயைய
 மலையுத்தாய்க்கொண்டு “பெருமடுபவலம் மண்டியுண்ட” என்கிறபடியே கடல்வெறுத்
 தாயாய்ப்பா. அங்குள்ளனவை முகத்துகொண்டு ஏறியென்னவாமம். எங்கும் குடவாய்ப்பட
 ரின்று மனமுடையுடும். ஸர்வத்திதாய்க்கொண்டு குடத்திட்டுச் சொரிந்தாற்போலே எழு
 நான் தருமபுடையுடின்னு வந்ததெனச்சொடுக்க. கோவர்த்தநாமென்னும் கொற்றக்குடையே.

மு. - வாணத்தியுள்ளீர்வலியிருள்ளீரே லறையோவந்து வாங்குமினென்பவன்போல்
 ஏனத்துருவாகிய வீசனெக்கைபிடவனெழு வாங்கியெடுத்தமலை
 கானக்களியானே தன்மொம்பிழந்து கதுவாய்மதஞ்சொரத் தன்மையெடுத்துக்
 கூன்றிறைவேண்டி யண்ணந்துநிற்கு கோவர்த்தநாமென்னும் கொற்றக்குடையே.

பதவுரை.

வானத்தில் உள்ளீர் -	மேலுலகங்களில்	சரன் -	ஸர்வசிர்வதிகளுள்
	வலிக்குமவர்களை!	எந்தை -	எமக்கு ஸ்வாமிபாடியுள்ளவன்
வலிநீர் உண்டீரே -	வல்லவையுள்ளவர்க	இடவன் -	மணகட்டியுள்ளே
	வாசிருந்திருக்கையில்	எழு -	வேர்ப்பற்றியோடே கிளரும்படி.
அறை -	ஜாலமரசமான காவலிட்டு	வாங்கி -	வாங்கி
வந்து -	இங்ஙில ம வந்து	எடுத்த -	எடுத்துக்கொண்டு வன்ற
வாங்குமின் -	இம்மலையை வெடுத்துக்கா	மலை -	மலையாவது;

தன்னை எடுத்தது—தான் நினைக்கக்கூடிய
கனல்— வளைந்திருந்துள்ள

கோவந்தகமென்னும் கொற்றந்தருடைய
கோவந்தகமென்னும் கொற்றந்தருடைய

வா. ஐந்தாபபாட்டு. வானத்திலுமிரு. உபரிதரிலோகங்களிலே வந்திருக்கையா
லே மறுத்தபரிந்துட்டில் அறிவித்திருக்கக்கூடியதாகத் தந்தாமை அபிராமித்துக்கொண்டிருக்க
கிறவர்களை! கிளைத்தது செம்புமழைக்கவல்ல சக்தியான்களையிருப்பாருள்ளிகொண்டிலே.
அறையொலங்குளங்குமினென்பவன்போல். “அழைக்காவதை! இப்போது வந்தா, வந்தா
காணுக்கொள்” என்பாஸாம்பிரானிலே. ஏனென்றுருளியியிசனென்றே. *கூட்டுத்தவியியாதி
மறுத்தவையான பூரிபிடிப்பிழைது விழிலென்புத்தவோடே சொன்னுக்க, நீருக்குப் செந்
றுக்குப் பிற்பாது வரானுவேறுக்கொண்டு “வெள்ளியேட்டு வரிறுத்தகொண்ட” என்கிற
படியே மறுபாடுருவக்குத்தி அண்டித்தவியினின்றும் ஓட்டுனென்குறு ஷகாத்திலேபெய்ந்
டுத்திருவெயிற்றிலேதந்த சக்தியானும், தன்னையொழிந்த வயங்குதாத்தக்கவாய்த் தா
விரிட்வழக்காம்படி. உத்தவல்ல வர்வசியத்தாலாய், அழைப்பிதுவாடவழக்காத வ்வாதிபயம்
படியிருக்கும் வர்வகாரணபூதனுவவன்.

இடவனெழுலாங்கி யெடுத்தமலை. வேர்ப்பற்றெறுடே ஒருகட்டிலேயே கிளையுபு
வாங்கிப் பெய்த்துக்கொண்டிருக்கிற மலை. இடவனெழுப்பறித்தென்னதல், பெய்ததென்ன
தல்சொப்பாதே, வாங்கியென்னையாலே அகாபயவெசு எடுத்தவாசொல்லுகிறதும். பல்லதங்க
லோகிடகூட பாதாளகதைபாஸூமிபைத் திருவெயிற்றுலேகுத்தி ஓட்டியிருக்கிறதிலிருந்து
சக்தியானுவவனுக்கு, ஒருகட்டியையிடந்தெயித்தாற்போலே அப்போலையே பிடத்தெடுக்கையில்
ஒருகணமில்லைபிறே. காணக்கரியானே தன்னெடுப்பிழந்து. காட்டிலேமதித்துத்திநிறையா
யானது கரைபொருதுகிரிகையாலே ஒட்டத்திலே குத்தினவளவிலே தன்கொம்புமுறிய,
அதாவது தன்கொம்பையிழந்து. கதுவாய்மத்தித்தேர. கதுவாய்விடப்படுகையாய், கொம்பு
முறியிடு புண்பட்டவாயிலே மதுவெயிற்று. தன்னையெயிற்று. தன்னையெயிற்று
கையெயிற்று வளோத்தபிறையை, தாவிழந்தகொம்பாக பாடித்து அத்தொத்தெயிற்று
மேலெயிற்றுக்கொண்டு நிலைநிற்கும். கோவந்தகமென்னும் கொற்றந்தருடையே. ...ரு

மூ.—செப்பாடுடைய திருமாலவண்ணன் செந்தாமரைக்கைவீர லுந்தீர்த்தயும்
கப்பாகமடுத்து மணிகெடுத்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்தமலை
எப்பாமேபுறந்திழி தேள்ளருவியிலும் குமணி முத்துவடம்பிறழக்
குப்பாயமெனரின்று காட்சிதருங் கோவர்த்தகமென்னும் கொற்றக்குடையே.

மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொண்டு
 மறிந்தது — மறிந்து
 மணிநெடுந்தோள் போன்ற நிறத்தையுடைய க்தாய்
 நெடுந்தோள் படிபயிருந்துள்ள
 நெடுந்தோள் திருத்தோளை
 காம்பாக — அக்குணக்குக் காம்பாக
 கொடுத்து — கொடுத்து
 கவித்த — தந்தியாகக் கவித்த
 மணி — மலையாவது;

மணிநெடுந்தோள்
 முத்து வடம் — முத்துவடம்போலே
 பிறழ — தனித்தனியே பாகாதிக்க
 குப்பாயம் என நின்று — அதுதான் அவு
 லுங்கோர் முத்துச்சட்டையென்று
 தோற்றுப்படியாக நின்று
 காட்சி தரும் — காட்சி கொடாநிற்கிற
 கோவர்த்தநமென்னுங்கொற்றக்குடையாய்.

மயா. ஆறுசுப்பாட்டு. செப்பாடுடையதிருமால். செப்பாடாவது - செவ்வை. அதா
 வது - ஆர்ஜனமாவது. “ திருமால் ” என்கையாலே, இவ்விடத்தில் அந்த ஆர்ஜனமாவது
 “ சிவநாதர் ” எனும் நன்முத்தாயாகொன்றை. அன்றித்தே, இத்தொழுக்கிட்ட சோற்றையில
 க்குமால் க்குநின்று வர்ஷாபந்தாநினைத்து “ இவைபட்டையாக ” என்றிருக்கையன்றி
 க்கு, மறுபு “ சக்தி ” என்று சொன்ன மலையாளத்தையே பெடுத்து சக்தித்த செவ்வைப்
 பாட்டைப் போல்கிறது. இப்படி சக்தித்தகக்கடி அவனைட்டை ஸம்பந்தமாகையாலே
 “ திருமால் ” என்கிறது என்று இவ்வளவு யோஜிக்கவாயும். அவன். அப்படியப்பட்ட
 குணத்தையுடையவன். தன்செத்தாமரைக்கைவிடையிலேயும் கப்பாகமேத்து. தன்னுடைய
 செவ்வை தாமரைப்பூப்போலே மறிக்கிற திருக்கையிலே விரல்களைத்தையும் மலையாகிற குடைக்
 குள் காம்படியிலுண்டான காம்பாகக்கொண்டு செலித்து.

மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்தமலை. நீலரத்தம்போன்ற நிறத்தையுடைய
 தாய் கொடியபயிருக்கிற திருத்தோளை அதுக்குக் காம்பாகக்கொடுத்து, பஞ்சலகைப் குடி
 யிலுள்ளார்க்கும் பசுக்களுக்கும் மழையால் நலிவு வராதபடியாகவும், பசுக்களுக்குச் சுவ
 யேபாத மலையாளத்தையே முண்டாய்ப்படியாகவும் தந்தியாகக்கவித்தமலை. எப்பாடும் பாந்திழ்
 தெள்ளருவி. “ சண்மாய் நிறைநீர் பிளிறிச்சொகை ” என்கிறபடியே அவனைப்புகுடி எல்
 லாபார்ச்சவத்திலும் இடை விடாமல் தங்குகிற தெளிந்த சண்மீருவிகொளவை. இலங்குமணி
 முத்துவடம் பிறழ. விளங்காநின்ற அழகிய முத்துவடம்போலே தனித்தனியே பாகாதிக்க.
 குப்பாயம்மனநின்ற காட்சிதரும். “ அதுதான் அவனுக்கொரு முத்துச்சட்டை ” என்று
 தோற்றுப்படியாக நின்று காட்சிகொடாநிற்கும். கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையே.

பூமியை— பூமியை

தாங்கி கிடப்பவன் போல்— தந்தைகளாலே

தேவ தாங்கிக்கொண்டு கிடக்குமாய்போலே

தட— இடமுடையதான

கைவிரல் நீங்கும்— கைவிரலின் நீங்குதலால்

லக்கையும்

மலராவதும்— பார்ப்பவனாக

தாமோதரன்— தாமோதரனுடைய

தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டிருந்து

தட— பெரிய

வளராதான்— மலையாவது;

சென்று— ஆகாசவழியாலே போய்க்கட்டி

அனுமன்— ஹனுமான்னுடைய

புகழ்— கீர்த்தியை

மந்திகள்— பெண்குரங்குகளானவை

பாடி— பாடி.

தம்— தங்கள் தங்களுடைய

குட்டன்களை— குட்டிகளை

குடங்கை— உள்ளங்கையிலே

கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

கனவளர்த்ததும்— சீராட்டியுறங்கப்பண்ணு

நிற்கிற

கொவர்த்தன மென்னுங்கொற்றக்குடையே.

† “பலவும்” என்ற விடத்தில் “உம்”சாரியை.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. படங்கலித்யாதி. பலபணங்களைமுமுடைய நாகராஜன், பா
ப்பையுடையதான பூமியைத் தந்தைகளாலே தரித்துக்கொண்டு கிடக்குமவன்போலே.
தடங்கைவிரலிலும் மலராவதும். இடமுடையதான நிருக்கையிலே தலையிரலையும் மலர
வைத்து. தாமோதரன் தாங்குதலவரதான். ஓர் அபலைக்குக்கட்டவு மடிக்கவுமாப்படி யெளி
யறப்ப, அவள்கட்டினமட்டைய விற்றதுக்கொள்ள சக்தனுமன்றிக்கே யிருந்தவன் தரித்
தங்கொண்டிருந்த பெரியபடையான். பஞ்சலகஷம்முடியும் வளரிலுள்ள பசுவிரைகளு மெல்ல
லாம் சீராவாதுங்கொட்டியுறங்கு மல்லென்பாற்படி. தானென்று - அதின் கருத்தையும் அதின்
மெல்லுண்டான வர்க்குங்கொண்டும் மர்க்கிசேஷங்கொண்டும் அந்நிலத்துக்கடைத்த மதுஷ்யையு
மெல்லாம் கொக்கிறந்து.

அடங்குச்சென்றிருக்கையை வீட்டித்த. தாக்கதாயபுத்தமாய், தேவர்கள்கொடுத்த
வசையத்தாலும் தாவனையுடைய பஜபலத்தாலும் ஒருவரால்சென்று அழிக்கவிராணாது
பயமுற்றுகிற வர்க்கையெல்லாம் “ஓநமாகடலைக்கடந்தேறி” என்றொடியே சென்று
“உயர்கொண்டாக்கடிக்காவையிறந்து” இதயாதிப்படியே கட்டழித்துப்பொகட்ட. அறு
மண்புகழ்பாடி. ஹனுமானுடைய கீர்த்தியைப்பாடி. தம் குட்டன்களை, தந்தாமுடைய குட்
டிகளை. குட்டனென்கிறது- பரிதியாலே. குடங்கைக்கொண்டு. குடங்கைகளிலே யேற்றி
க்கொண்டு. மந்திகள் கண்வளர்த்ததும். மந்திகளானவை சீராட்டியுறங்கப்பண்ணுகிறதும்.
மந்தி- பெண்குரங்கு. கொவர்த்தமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ... .. எ.

பால் கணம்— பல தீர்ப்பு
 போர்க்காத்து— யுத்தப் பூமியிலே
 சரம் நாரி பொழிந்து— சரங்களை வர்ஷித்
 தாற்றோலே வர்ஷித்துக்கொண்டு
 எங்கும்— இடைச்சேரியடங்கலும்
 பூசலிட்டு— ஹிந்து முழங்கி யுத்தம்பண்ணி
 நலிவான்— வருத்துவதாக
 உற— ஹிந்துவட்ட வளவிலே
 கேடகம் கொப்பவன்போல்— காருகோத்
 துப் பிடிக்குமவன் போலே
 நாராயணன்— நாராயணனுனவன்
 (திருக்காயிரி லெடுத்துக் கொண்டு,)
 முன்— முந்திவருகிற
 முகம்— வர்ஷமுதத்தினின்றும்

இலேவேய்குடம்பை— பர்வதாலைகளில்
 வளிக்கிற
 தவம் பா முனிவர் இருந் தபஸ்விகளாகி
 தார் நடுவே சென்று (யுத்தப் பூமியி
 ளில் நடுவே சென்று
 அணர் சொறிய - தன்கழுத்தை அவர்கள்
 சொறிய
 கொலை— கொல்லுகிற
 வாய்— வாயையுடை பதாய்
 சினம்— கோபத்தைபுடைத்தான
 வெங்கைகள் புலிகளானவை
 நின்ற உறங்கும்— நின்றபடியே உறங்கா
 சிந்திற
 கோலத்தாற் கொண்டுக்கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சலமா முகிலேபாதி. பலதீர்ப்புக்கடலை வளராதப்பருயி
 நீர்க்கொண்டெழுந்த மஹாமேகங்கொளவை, யுத்தப்பூமியில் சரவரஷம் போலே வர்ஷித்துக்
 கொண்டு திருவாய்ப்பாடியில் ஊரோடு பசுக்கள் பெயுமிடத்தோடுவாசியுற எங்கும் “ எங்க
 னீத் தப்பவல்லாருண்டோ ” என்று ஹிந்து முழங்கிப் பூசலிட்டு நலிவதாகவொருபாட்ட
 வளவிலே, அந்த சரவரஷத்தைத் தனக்கைக்குக் கழுதெடுத்துப் பிடிக்குமவன்போலே வர்ஷ
 ரகதகுண நாராயணன் தனக்கையிலே பெடுத்துக்கொண்டு முந்திவருகிற வர்ஷமுதத்தைத்
 தனக்கருகிலே. இலேவேய்குடம்பை. இலேயாலே வெங்கைகடல்; பர்வதாலைபொன்றபடி.
 இத்தை வாய்வந்தாரமாக வுடையாயிருந்துள்ள. தவம் பா முனிவர். தவம் பிழைப்பான மஹ
 ர்ஷிகள். இருந்தார்டுலேசென்று. தபஸ்ஸும்காக ஓடித்தந்தலை நிரவரிருந்தவர்கள் நிரவரி
 சென்று. அணர்சொறிய. “ வர்ஷமும் பகவதாத்மகம் ” என்று கண்டிருக்கையிலே ஹி
 ஹி மொருபாட்டறிஞர்களுவர்கள் தன்கழுத்தைச் சொறிய. கோலவாய்ச்சின் சிவங்கை
 கள் நின்றிறங்கும். கொல்லுகிறவாயாம் சிவந்தையுடையதான புலிகளானவை. அந்த
 ஸுசத்தாலே சின்று உறங்கா சிற்றும். கோலத்தாற் கொண்டுக்கொற்றக்குடையே. ... அ.

மூ.—வண்டேய் முலையுண்டதோர் வாயுடையன் வண்ணனென்கின்றதோர் வன்பரத்தைத்
 தன்போரிட்டுக்கொண்டு தாணிதன்னிற் ருமோதரன் முங்குதடவரைதான்

வான் துன்பென— வன்பு துன்புபலவான்
தன் பேர்— ‘கோவர்த்தகன்’ என்ற தன்
பேரை

இட்டுக்கொண்டு— அந்தமடங்கு இட்டுக்
கொண்டு

தூணிதன்னில்— இச்சிலத்திலே
தாமோதான்— ஆய்ச்சி மெருத்திற்குக்
கட்டிய மடிக்கவுடம்படி பவ்யனுயிரு
ந்தான்

தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டு சென்ற
தடம் வளாதான்— பெரிய மடையாவது;
முடிக்கவாங்கன்— (ஸ் வனகம்படி) குரங்கு
கரின் திராசனவை

காட்டுகைகடாக

தம்முடை குட்டன்களை— தந்தம் குட்டி
கலை

முதுகில்— முதுகிலே

பெய்து— சுட்டிக்கொண்டு போய்

கொர்பு— கொம்பிலே

வற்றி இருந்த— வற்றிவைத்து

குதி— ஒரு கொம்பில் நின்று மொரு
கொம்பிலே தத்துப்படியை

பயிற்றும்— பழக்குவியாநிற்கிற

கோலத்தக மென்னும் கொற்றக்
குடையாம்.

வ்யா. ஓர்வாதார்பாட்டு. வன்பெய்முலைபுண்டதோர் வாயுடையன். வலிய பேயு
டைய முலைபுண்டதொரு வாயுடையவன். பேயர்க்கு வன்னையாவது-இவனுடைய மெள
க்தப்பதையும் வடிவமாகவும் கண்டயிடத்திலும் இளகாத நெஞ்சின்வலிமை. அன்றிக்கே,
வன்மை முலைக்கு விசேஷமானாய்- அதின் விஷத்தினுடைய க்கொளப்பத்தைச் சொல்லவுமாம்.
மந்தேந்நின் முலையிறே. ஓர்வாயென்றது- அந்த நஞ்சைப்பொறுத்து உண்டையாலும் அ
வனை முடிக்கையாலும் அகவிழ்பமானவாயென்றபடி. வந்துணைநின்றதோர் வன்பாத்தை
வலியாய்ந்ததை நிகித்து சென்றதொரு வலியுணைப்போலே. “தரித்து” என்கிற விஷ
வழி ஆய்ந்தவாய்.

தன்பேர்ட்டுக்கொண்டு. “கோவர்த்தகன்” என்கிற தன்பெரை அதுக்கிட்டிக்கொ
ண்டு. தூணிதன்னில். தோரத்தரங்களில் வ்யாவர்த்தி. அதாவது - பேரவாயுடையரான
பாஹுமேதாநிவன்பால்வாங்குகின்றிக்கே, கூடாதமறவ்யமும் கானலாம்படியான இச்சில
த்திலே பெய்ந்து. தாமோதான். பெற்றதாய்க்குக் கட்டிவைக்கலாம்படி. பவ்யனுயிருந்த
வன். “வன்பெய்முலை புண்டதோர் வாயுடையன்” என்றும், “தாமோதான்” என்றும்
சொல்லுகையாலே - பேய்த்தாயைமுடித்து ஆய்த்தாய்க்கு பவ்யனுயிருந்தபடி. சொல்லு

செய்தா - கடித இப்படி வயதுள்ள மனைபாக்கத்துக்காரிக்கு உத்தமையின் திருநாள் ஒருவாட்டரிந் திங்கை கிருத்தபடிவை பதுபகிதது, மங்கலாசாஸனாயா உடம்பில் மிதா யாநிந் செங்குருப் - இதில்.

மு.—கோடியேறு சேத்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோடிமுழிந்தில வாடிற்றில்
வடிவேறுதிருவுகிர் ஈொத்தில மணிவண்ணன் மலைமுமேள் மெடிரதம்
முடியேறிய மாழுகித்பங்கணங்கண் முன்னெற்ற கரைத்தன போலவென்றிற்
குடியேறியிருக்கு மனடிபொழியும் கோவர்த்தமென்னும் கொற்றக் குடைபிய. டி.

பதவுரை.

கோடி வ.ய.— த்வஜத்தை கோகாசுபாயக
தரித்துக்கொண்டிருப்பதாய்
செம் தாமரை— செத்தாமரைப்பூப் போன்று
கை விரல்கள்— திருக்கைகடியிற் திருவிரல்
கடையும்
(ஏழுநாள் ஒரு படிப்படி மலைமேல்
கமகது கொடி என்ற வகையிலும்,)
கோலமும்— இயற்கையான அழகுமே
அழிந்தில— அழிந்தனவிலை;
வாடிற்றில்— வாட்டமுற்றது மனடித்தன
விலை;
வடிவ ஏறு — அழகுமிக்கிருந்துள்ள
திரு உகிர்— திரு நகரங்களானவை
கொத்தாம இல— கொத்தனவழிமலை;
மணி வண்ணன் — சிவாதவண்ணனான
கண்ணனெடுத்த
மலையும்— கோவர்த்தக கிரியும்

(அந்தை இவ்வெடுத்திருக்கொண்டி
கின்ற செவடியும்,)
தூர் கமகதுமே— தூர் கமகது வித்தையா
காரித்தது;
(அந்த மலை எது வென்ன;)
முடி — மலையின் சுகாதத்திலே
எதிரும்— எதிரின்
மாழுகில்— பெரிய மோகம்மலின்
பல்கணங்கண்— பல திரிங்குளாயாவை
முன் கொழிர்— தங்கன் கொழியின் முற்றி
மாமரமேறு
கரைத்தன போல— கரைத்தாற்போலே
எங்கும்— எல்லா கிடங்குகளிலும்
குடி வறி இருந்து— குடிபெற்றிருந்து
மனடி பொழியும்— மனடி பொழியா நிற்கிற
கோவர்த்தக மென்னும் கொற்றக்
குடைமையி.

வ்யா. பத்தாய்பாட்டு. கோடியேறு சேத்தாமரைக் கைவிரல்கள். (க) “புலவ ஞானை
கூக கிறிஷ்ண நவாணிநா” என்றொருபடி மீசுவர்பயனாசகமான தவஜவஜ்ஜிதி சிற்றும்
கடிகோ கோகாசுபேண உடைத்தாயிற் திருக்கைகாணிருப்பது; அதுக்கெல்லா முபலகூண
மாத த்வஜமொன்றையு பருவசெய்க்குநர். த்வஜத்தை கோகாசுபேண தரித்துக்கொண்டிரு
ப்பதாய், நெத்தாலும் செவ்வியாலும் மார்த்தவத்தாலும் செத்தாமரைபோலே மிதக்கிறதிரு

... ..

$$C(F) = \bigcup_{i=1}^n C(F_i) \cup C(F_{n+1})$$

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

$$f_{\alpha} = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{\alpha} + \frac{1}{\alpha^2} \right) \quad \text{for } \alpha \in \mathbb{N}^*$$

7. April 1958 - 10. April 1958

(२) यदि $\frac{1}{x}$ का मान $\frac{1}{2}$ हो तो x का मान क्या होगा ?

பெரிய நெய்தல் குதூறுகள் மரங்கள்

$$A_{\alpha\beta} = -\partial_\alpha \hat{A}_\beta + \partial_\beta \hat{A}_\alpha$$

કોઈ મિત્રેના (સાથે) બેઠીને સ્વર્ગમાં મોકલવાનો પ્રયત્ન

ஆதித்யன்

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

$$d \ln \left(\frac{1}{\rho} \right) = \frac{1}{\rho} d\rho = \frac{1}{\rho} \left(\frac{1}{\rho} \right) d\rho = \left(\frac{1}{\rho^2} \right) d\rho$$

மறுபடியும் உயிர்ப்பிழைத்துக் கொடுத்தான்.

$\hat{G} \approx 10^{-6}$.

[illegible][illegible]

ஆள்க்கள்ளலாரைப்பிடித்தாக, சங்கன செவ்வாலை புகுந்து உணர்த்தி வாருங்கோள் என்பா
 னைப்போலே ஆகாஷிக்கிர குழிவொசை வழிகாட்டவாய்த்து இவர்கள் தாங்கள் வந்தது.
 'கொல்லாச்சிறியர். கொடிதாண்டதில் ஸமர்த்தானவர்களுடைய சிறப்பென்கள். இளங்
 கொங்கை குதுகுலிப்ப. நங்கன்வசத்தில் நிலா,தபடி பரிணாமான முலைகளானவை, தங்க
 னாபிற்றா. சாங்கி 'பார்க்கள் முன்னேபோகிறோம்' என்று கௌதுலுலப்பண்ண. இளங்
 கொங்கை. சொங்கைப் பாலையகையத்து. குதுகுலிக்கையாவது-தவராசியத்தால்வந்த
 கொப்பம். உடறுவிட்டு. கொங்கையில் குதுகுலிப்பு மாதாமன்மிக்வே கொங்கைக்கு
 ஆர்ப்பாணம்பாபுர், ஸர்வமந்தியங்களுக்கும் பாதாமான மான்ஸும் கட்டுக்கொலைந்து.
 வந்தும் காவலும் உடறு. வந்தும்வ காவலையுட்குத்து. அதுவது- அலாகருக்குள்ளே
 அடி நித்தாய்பா' அத்துக்கொண்டு ததவுகையுமடைத்துப் புறக்காலாக வேண்டும்ப்பத்துக்க
 லுபர் கிடக்க, அத்தக்காவல்கொலால்லாம் சுதா-தபாலானங்கொப்போலே ஒருசாக்காக
 ந்தபாபால் கட்டி. கயிறுமாலையாகிவந்து. கயிறிலே யொழுக்குபடச் சேர்த்தமால்கள்
 போலே சிறைசொலாகவந்து. கயிற்றினின்றனரே. இவனைச் சூழ்த்துகொண்டுநின்றார்கள்.
 அப்பிக்கே, குழிலைசொலாபிலாவது இவனைக்கண்டவாறே ஸ்ரேஷ்டாக் களித்தலையிட்டு
 சின்றுக்கொண்டதுதல்; வதிச்செறிக்கொட்டாமல் கவிழ்த்துவிட்டு சின்றுக்கொண்டதுதல். க.

மு.---இடவண்ணரை மிடத்தோரொசேய்த் திருகைகூடப் புருவநெரித்தேறக்
 குடவயிறுடட வாய்கடைகூடக் கோளின்தன்துழல்கொ தேனபோது
 மடமயில்கொடு மாண்பினேபோலே மங்கைமார்கண் மலர்க்கூந்தலவிழ
 உடைநெகிழ வேளாணையாற்றுசில்பற்றி யொல்கியோடரிக்க னெருநின்றனரே. உ.
 பதவுரை.

கொளிறுமன் --- பாகையெக்கப் பெற்ற கண்
 னன்
 இட அணரை --- இடப் பச்சத்துச் சார்ந்து
 தாந்தை
 இட கொளொடு சாய்த்து --- இடத்திருத்
 தோளேசுடே சாய்த்து
 மிருதை --- இரண்டு திருக்கைகளும்
 கூட --- வேப்பங்குழலோடே சேரவும்
 புருவம் --- திருப்புருவங்களானவை
 நெரிந்து ஏற --- கொளிறு மேலே கிளரவும்

சூழல் கொடு --- வேப்பங்குழலைக் கொண்டு
 உடனபோது --- உடனியகாலத்திலே,
 மடம் --- மடப்பக்கையுடைய
 மயில்கொடு மான் } மயில்கள் போலவும்
 மனை மேலில் } மான் மேடைகள்
 போலவும்
 மங்கைமார்கள் --- புலங்கொண்ட ந்தரிகள்
 மலர் --- பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
 கூந்தல் --- கௌதுலானது
 அளிழ --- கெழிந்து அலையவும்

[illegible]

மு.—வானிலாவது வைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன் மதுரைமன்னரைத் தர்

கோலிளவரசு கோலலங்குட்டன் கோலிந்தன் குழல்கோத்தேனப்பாது

வாணிதாம்படியார் வந்துவந்தீண்டு. மனசுருகி மனக்கண்ணாடாடணிட்டுத்

தேனாவு, செறிசுப்துவலிழ்ச் 'ச'சன்னிவாட்டச் செலியெடுத்து நின்றனரா.

உதவுகிற.

வான்— பாம்புத்தூக்கு

இள ஆதக— யுவராஜகுமாரம்

‡ வைகுந்தம் குடல்—அத்திருநாட்டி

சுத்தி கொள்- சுத்திகொட்புகளும் (பிள்ளை

שחור))

இன அடிக- இலாசாநலனாதி

33. பரமசிவன் — சிவபெருமான் திருவடிகளில்
 1. பரமசிவன் — சிவபெருமான் திருவடிகளில்
 வகுத்து வந்து தனது (முதுகில்) உட்கார்ந்து
 வகுத்து வந்து திருவடிகளில்

15 நாள் - 1866 ல் 18 நாள்
 உருது - 1866 ல் 18 நாள்
 18 நாள் - 1866 ல் 18 நாள்
 18 நாள் - 1866 ல் 18 நாள்

அவிரா— அபிநிஷித்த அக்ஷயபாயம்.

சென்னி—செந்தியானை
 வேர்ப்பா—ஸ்வேதங்கிரிமா நய்ய.
 செனி—காங்கை
 சேர்த்து—இக்ஞா, லொனா நிவே மெந் து
 கோண்டி
 சென்றன்—சென்றான்.

ஸ்ரீமது. மூன்றாம் பாகம். வாணிளவாசு. பரமபதத்துக்கு இளவரசாயுள்ளவன். (ந) வந்திருக்கிறீர்கள். இது பாலாஜியுள்ளவன் வந்திருக்கிறபோலே வாய்த்து. “மூதுவாமி-
 லின்னாட்டவரீ” என்கிற சித்தபலாட்டிகளைப் பதார்த்தம் அளவளவுக்கிழை தன்னையடைத்துக்
 கொண்டு இவர்களுக்கு மோஷிபாமிருக்கும்படி. “திருவளந்தாய்வான்மடியிலும் ஸ்ரீஸேவா
 பதியாழ்வான் சிவபெருந் தீழிலும் பெரியதிருவடி சிறுகள்தீழிலுமாப்த்து இத்தத்தவம் வளரு
 வது” என்றிதே பட்டாரணங்கொடுப்பது. வைகுந்தத்துட்டன். அங்குள்ளார்க்குக் குழை
 ச்சாக்காக சீவந்ததுவாயுள், தா பையசங்கைப்பண்ணி அளவதும் கோக்கவேண்டும்படியானபரு
 வத்தையுடையவன். வாசுதேவன். ஸ்ரீலலாசுதேவர் நிருமகன். இத்தால்-சிறப்பிப்பிப்பானபா
 த்வத்தில் வ்யாபித்தி. மதுரைமன்னன். ஸ்ரீமதுவானக்கு ராஜாலானவன். பரமபதத்தில்
 ஸ்வதந்தாராயிருப்பாரொருவரில்லாமையாலே தன்னுடைய ஆசிரித பாததந்தியம் தோற்ற
 இருக்கும்படியாய்ப்பற்ற “இளவாசு” என்கிறது; இங்கு இருந்ததேகுடியாக ஸ்வதந்தா
 சாலையாலே சாரக அறுத்தங்கொண்டிருக்கும்படியாய்ப்பற்ற “மன்னன்” என்றது. நீந்தி
 கோனிளவாசு. “வாசுதேவன்” என்றதற்கும் அய்வருகையோரு நீர்மையிதேயிது. அது
 ராஜருளர்; இது கோபருளமீதே. ஸ்ரீரத்தகோபர் திருமகனான இளவாசு. பஞ்சலகாசிரியுக்
 கும் அரசு ஸ்ரீரத்தகோபராலையாலே, இவனை “இளவாசு” என்கிறது. கோவலர்குட்டன்.
 சுவையுதக்குட்டனில் வ்யாபித்தி. கோபனுடையாகப்பரிந்து நோக்கவேண்டும்படியான
 பருவத்தையுடையவன். கோலிந்தன். ஜாத்யுதிதமான கோசகாசனமே யாத்ரையாயுள்ளவன்.
 குழல்கோதியேபோது. ஸ்வவாசிகாரபரிசுமான குழல்கொண்டு ஊழினபோது. வாணிளம்
 படியார். வானிலே வந்திப்பாராய் அந்தலோகமுள்ளவனும் ஜாமாநாக்காரிந்திக்கே, (2)
 லோகயோக்யமான சரிசங்கையுமுடைய ஸந்தரீகன். படி-சரிம. வந்துவந்தினைடி. குழலோசை
 வழியே வந்துவந்து திரண்டு. மனமுருகி. மலர்ஸு நீர்ப்பாண்டாயிருக்கி. மலர்க்கண்கள்
 பணிப்ப. மலர்போலேயிருக்கிறகண்களில் ஆகந்தாருக்கள் துளித்துவிட. நேனளவுசெறி

மு.—தேவனகன்றிமடபன் காள்பென்னென்று தீர்ப்புடைய டாடல்களெல்லாம்
காண்க. உபபுலாஸியுபாஸிக் சருஞ்சிறுக்கன் சூழநீர்நட்டாறு
மெனக்கையாடு தீவொத்தனையரம்பை யருட்டச்சிறுவன் வெள்ளையன்
வானகம்பழியில் வாய்திறப்பின்று யாடல் டாடல்களையாடிக் கட்டெ. ௩.

ପ୍ରଶ୍ନକର୍ତ୍ତା.

தேவதாஸன்—தேவதாஸன் ஸார்.

மேலப்பன்— மாவட்டபாளையம்,

ଅମଳ ଶ୍ରୀମତୀ— ଅମଳ ଶ୍ରୀମତୀ ମାତାଙ୍କୁ,

எனது தாய்- எனது சொந்தப்பாதிதே,

വിവരം— കേന്ദ്ര ഗണാലയം

புதிதில் அருள்— புத்திரிகைப்பெயர்

பரந்தி — தலைநகரத்திற் போகட்டு

சுதந்திரம் - சிறப்பில் புகழ்

114 — *Dején Salt*

உலகியிற் பாராதி— (தன் இரட்சகமாயின
கின்றது) இரட்சகமாயினவற்றை நினைத்து

கரு— உன்பதே நேமனியை யுடையது

திருச்சுரன்-- இராமபெரியோடான கண்ணன்

(சுயல் மருதினி 2.11.91-;

வேளாண்மை- வேளாண்மை

62. 21. 12. 1941

ஆதித்யா :

2003

የጥቅም ጥቅም ጥቅም ጥቅም

1. 2007 年 11 月 5 日

மயக.க— (இரண்டாம் திருவிளையாடல்) மயக.க

[illegible]

উপস্থিত—

$$\text{with } \hat{f}_{\text{max}} = \hat{f}_{\text{max}}(\delta) = \max_{\theta \in \Theta} \hat{f}_{\theta}(\delta) = \max_{\theta \in \Theta} \hat{f}_{\theta}(\hat{\theta}(\delta))$$

श्रीराम- (११०३६५७८९१०१११२१३१४)
श्रीगुरुदेव

ஆதல் மாதல் இ நன்-- ஆதல் மாதல்
மாதல் மாதல்

உதாரணமாக: $\frac{1}{2}x^2 + 3x + 5$ என்பது x இன் மீட்டர் பல்லக்காகும்.

ஸ்ரீம. நான் காப்பாட்டி. தேனுக்கித் தாநி. கழுதையானது சாஸ்கொண்டு நாட்
 டுக்குந்தோலிவாநாகனாதுகின்ற தெதுகள். இசுடப்பிண்களையும் தானுமாக விடப்பா
 ருமர்செய்தித அளவுகலோடு வடம. பழைப்புகொண்டு வடமுகன்து பம்பிபுத்தியாநெரு
 பொங்க விடப்பாட கலிபத்திதபுள பாவப்பன். பக்கத்தும் இவை பாவ நன்னாற்புயகதி
 மருமை விஷத்தாலே தூஷித்துக்கொண்டிருக்ககாரியன் என்று பாவப்பாட்ட தலபுணரி
 கலிப்பாடப்சத் துபயழித்துப்பொகம்ரி. திட்டப்படுதென்றது - பாழிப்பலாபுபாண திம்பா
 புணை த்தான புண்கென்றபடி. தலகொன்ற ஆதிப்பலாபாபி நுக்க, இவற்றை " புநிகள் "
 என்று கூர்ந்தமாக சொல்லிய - திரைகரு, மனனுடைப பசுத்துக்கு இவை அற்பபாபான
 துக்கத்தினை

சு.—முன்னரே கூறியது போல நான் முன்பே இந்த முடிப்பைத் தீர்மானித்து
மன்னரவர்களை மறுத்தேன். எனவே இது தகுதியற்றதாகத் தோன்றுகிறது. எனது
தனிப்பட்ட அபிப்பிராயம் குடும்பம் மட்டுமே தீர்மானிப்பதற்கு
கிடையாது. எனது தீர்மானம் எல்லாருடைய மனப்போக்கையும், உ.

பற்றி வாகை— பிழத்திழக்க
 உன் சாம்பு உடைய— கல்ல அண்ணா காமரை
 யுடைய
 அம்புகுவோடு — ‘அம்புகு’ என்னும்
 நினைவேயோடு
 காதலனும்— காதலம் நற் றிவரும்
 தம் தம்— தங்கள் தங்களுடைய
 விடைய— உடையவை
 மறந்து— மறந்து
 (அனுபவிக்கக்கூடாது)
 கொடும லிதழைக்கூடாது— ‘கொடும லிதனைத்
 தன்’ என்று சொல்லப்படு மலர்களுடைய
 தம் தம்— தந்தையுடைய
 கொடுமை— கொடுங்கோ
 தொடுக்கலாம் என்று— இவ்வித் தொடும்
 கடலோடு மல்லோடு சேர்ந்து விட்டார்கள்.

வ்யா. இந்தாய்பாட்டு. முன்னாசிங்கமதூகி. நமந்தாலத்திலே "தேவாதி சத்ய"

பாட்டைப் பற்றித் தரும் போகட்டவன். முன்னால் மன்னாஞ்சகம், முன்பு வலையுற்று மன்னாடான
 ராஜாக்களும், அபிமானம் சேர்த்துத் தங்கியிருந்த நன்மதிப்பைக்கொண்ட உலகம், நெங்
 குமாடியிருக்கிற. மதுக்கண்ணென்ற குழலினுதை தேவியைப்பற்றினாங்க. ஆகிறதன்மேல்
 யான மதுவை சிவசிவையுடைய நிருப்பவனத்தில் வைத்து, இவ்வுருத்தியைப்பற்றி
 நியானது செவியைப்பற்றித் தருங்க. நன்றைப்பற்றித் தருங்க. செவியைப்பற்றித் தருங்க. நன்றைப்பற்றித் தருங்க.
 உலகைப் பற்றிப் பாலே வளக்கெனவற்றான நன்மைப்பெய்யுடைய வினையொன்றை நன்றைப்பற்றித் தருங்குப்
 பெரிப்பெய்யுடைய பாக நினைத்திருக்கும் துப்புருவும் சாதனம். “சாதித்தையக்கு துப்புரு
 நாதர்” என்று வர்வலோகப்படுத்தாமற் குழுவாக்கிறே; இப்படி சிவசிவனவர்களும்,
 தம்மில்லையென்றது. தந்தாமுக்கு வர்வகாடமும அரிமதமான வினையொன்றைப் பட்டா
 வளவன்றிக்கே, அவையதனை நோக்கமுற்று. கீர்நரித்தாது. கீர்நரிக்கொன்று பட்டாத்திரி
 கையாலே “கீர்நரித்துங்கள்” என்று ஜகத்பரரித்தங்களா விருக்கெனவர்களும் தந்தாமு
 டைய கீர்நரி இனித் தொட்டகடலோமல்லோமென்று விட்டார்கள். ... ..

பு.—செம்பெருந்தலங்கண்ணன் திரடோளன் தேவகிசிவவன் தேவர்கள்சிங்கம்
 நம்பரமணிநாள் குழுவாத்தக்கேட்டவர்க ளிடருற்றனகேள்
 அம்பரத்திரியும் காந்தட்டரெல்லா மமுதகீதவலையாற் சுருக்குண்டு
 நம்பரமன்றென்று நாணிமயங்கி ணைத்துசோந்து கைம்மறித்துநின்றனரே. கூ.

பதவுரை.

செம்— சிவத்தால்

பெருகட— மிகவும் பெருக்கிருந்துள்ள

கண்ணன்— நெருக்கன்களை யுடையனாய்

தான்— (முன்னால் போலே) தாண்டிருக்கிற

நோளன்— நிருநரிதான்களை யுடையனாய்

தேவன்— தேவகிப் பிராட்டிக்கு

சிறுவன்— மகனாய்

தேவர்கள் சிங்கம்— தேவனென்றமைய

நம்— நமக்கு

பாமன்— தன் பெருமை யெல்லாமறிப

லாம்படி விருக்குமவன்

இடர் உற்றன்— இடருற்ற ப்ரகாரங்களை

கேள்— கேளுக்கோள்;

அபரம்— ஆகாததுகிலே

நிரியும்— நிரியாகின்ற

காந்தப்பர் எல்லாம்— காந்தர்வ ஜாதிபர்

எல்லாம்

அமுத கீதம்— அமர்தம்போல் இனிய

இவையாகிற

வலையால்— வலையாலே

சுருக்குண்டு— கட்டுண்டு

நம் பாம் அன்று என்று— நம்மால் இனிப்

நிருதங்கன்களை யுடையவன். திரள்தோளன். கணையங்கன்போலே ஹிரண்ய நாதந் திருத் தோள்களை யுடையவன். தேவசிசிவவன். தேவகிபிராட்டிக்கு விதேயனுன புத்தானாவன். தேவர்கள் சிங்கம். துர்மாகிசாசன தேவர்களுக்கு விற்றம்போலே அரபிபலபேறு யிருந் துபவன். நம் பாமன். தன்விரிபாதாத்தப்பூதாவ நமக்குத் தன்பெருமையெல்லா மறிய வம்படி யிருக்குமவன். இங்காள் குழலாத. இற்றைகள் குழலாத. கேட்டவர்க ளிடருற் றனகேள்வர். இக்குழலோனாவைக் கேட்டவர்கள் இந்நிலைபாஸத்தாலே வித்தானபடி வையக் தேவிகோள். கேட்டவர்கள்தான் ஆர், அவர்களிடமுற்ற பாகாமைமென்னன்; சொ ல்லுநெறுமேல் அம்பாமித்யாத். அந்நரிக்கசாசிகளாய் நத்ததே பாயப்போதும் கந்தர்வ ஜாபிரெல்லாம் அழ்த்தப்போலே விவிதான காநவிலையிலே கட்டுண்டு. நம்பமன்றென்று. இவிப்பாடவென்பதென்று நமக்கு பரமன்றென்று. அணி. நிழ்பாடிப்போனதுக்கும் லஜ் ஜித்தா. மயங்கி. கீழ்மேல் ஒன்றுதானா மநிலக்கமாட்டாதபடி யறிவாழிந்து. னைந்து. அறிவுக்கு த்வாரான அந்நகோணம் செிலமாய். சோர்ந்து. சரிசம் கட்டுக்கொலைத்து தளர் ந்று. கை மறித்து நின்றனரே. தங்கள் தனத்தி வாக்கால் சொல்லவும் பலமற்று “ ஒன்று க்கும் ஸ்விமால்லோம் ” என்று கைகளை மறித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். ... .. சு

பூ...புலியுணுன்கண்டீதா அப்பதங்கேள்வர் புணியெய்க்குமிளங் கொவலர்சட்டத் தவையுணுகத்தெய்யான்துழுவாத வமரலோகத்தாவாந் செலுறிசைப்ப அலியுணுமற்து வானவொல்லா மாய்ப்பாடிநிறையப் புதுத்தீண்டிச் செலியுணுவின்சுவை கொண்டுமகிழ்த்து கொலிந்தேனத்தோடந்தேன் உம்லிடாசே. டதுவரண.

புலியுள்— பூமியிலே

நான் கண்டது இம்— நான்கண்டதொரு

அழிபுதம்— ஆத்சர்ப்பந்தை

கேள்வர்— கேளுங்கோள்;

புலி மெய்க்கும்— கன்றுகள் மெய்க்கிற

இவ் கொவலர் } கொப்பாஸபாலமிக்கிருந்
கட்டத்தாவையுள் } துள்ள கட்டத்திலே

சாகம் அணையான்— திருவனந்தாழ்வான்

மேலேபன்னிகொண்டருளு மவனுன ஸர்
வேசுவான்

வானவர் எல்லாம்— தேவஜாபிரெல்லாரும்

அவி— அந்நாண் தங்களுக்கவிக்கும் ஹவி
ன்ஸல

உறு மறந்து— புஜித்த மறந்து

அயர்பாடி— திருவாரப்பாடி பாளைய

நிறைய— நிறையாபாடி

புருகுது— வந்து

சண்டி— கெருங்கி

செவீ உள் கா— செவியின் உள்நாளாலே

இவ்வவை—குழலோனாசின் இவியாஸத்தை

கொண்டி— உப்பிசெண்டி

உருகினப்பாது— ஊதின ம. 17

பறவையின் கணங்கள்— பச்சிகளின் திரள்
கணானவை
கூடு துறந்து— தந்தாமுடைய கூட்டை
விட்டு
வந்து— மர்ஷ்மான் பக்கலிலே வந்து

கால் பரப்பிட்டு— கால்களைப் பரப்பி
கவிழ்த்து இறங்கி— தலைகளைத் தொங்க
விட்டுக் கொண்டு
செவி— காதுகளை
ஆட்ட சில்லா— அசைக்கவும் மாட்டாதே
நின்றன.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சீயூலிஸ்கள் தடவிப்பரிமாற. “ கருஞ்சிறுக்கன் ” என்ற
பருவத்துக்குத் தகுதியாய்ப்படி சிறுத்திருந்துள்ள திருவிசைகளானவை திருக்குழலின் துணை
களில் புதைக்கவேண்டுமெனது புதைத்துத் திறக்கவேண்டுமெனது திறக்கைக்காகக் குழலின் துணை
களைத் தடவிக்கொண்டு வ்யாபரிக்க. செங்கண்னோட. * இடவணரை யிடத்தோளோடுசாய்த்
துத் துறோதோறும் கண்ணோடின்னு ஊதுகையாலே, சிவந்திருக்கிற திருக்கண்களானவை
வாசரிக்க. செய்யலாய் கொப்பளிப்ப. “ வாய்க்காடகூட ” என்றபடியே இரண்டுகடைவா
யையும் குவித்து ஊதுகிறபோது சிவந்திருப்பவளமானது அகவாயிலுள்ளவா வாயுவி
னுடைய பூரிப்பாலே குவிழ்க்க. குறுவெயர்ப் புருவங் கூடலிப்ப. * உலாவியுலாவிக் குழலுது
கிய ஆயாஸம்பொறுமல் லெனகுமாய்த்தாலே குறுவெயர்ப்பரும்கிள திருப்புருவமானது
மேலேவிளிர்த்துவளைய. கோலித்தன் குழல்கொடுதினபோது. கோரகண்ணத்திலே தீக்கிதனாய்
அவற்றை மேய்த்துக்கொண்டு திரியுமவன் அவை மேய்த்து வயிறுகிறைந்த ஹர்ஷத்தாலே
ஸ்வஸ்துர்துஜாதமகோஹரமான திருக்குழல்கொண்டு ஊதுகிறபோது. பறவையின்கணங்கள்.
பச்சிகளினுடை. 11 திரள்கள். கூடு துறித்து. தந்தாமுடைய வஸ்தவ்யஸ்தத்தலங்களைவிட்டு. வந்து
குழித்து பகோடுகிடப்ப. குழிலோசைவழியே ஊதுகிறவனாவும் வந்துகுழித்துகொண்டு
வெட்டி. விழுந்தகாடுபோலே பாவசமாய்க்கிடக்க. கறவையின்கணங்கள். பச்சிகளினுடைய
திரள்களானவை. கால்பரப்பிட்டு. பாவசப்பத்தாலே கால்களைப்பரப்பி. கவிழ்த்திறங்கி.
தலைகளை மிகவும் நகற்றிக்கொண்டு. செவியாட்டகில்லாவே. “ செவியைப்பசைக்கில் இசைக்கு
பாதிபந்தகாரம் ” என்று செவியையாட்டவும் மாட்டாதே நின்றன. ... .. அ.

மூ.— திரண்டேழுதழைமழை முகில்வண்ணன் செங்கமலமலர்சூழ வண்டினம்போலே
சுருண்டிருண்ட குழருழந்த முகத்தாணுதுகின்ற குழலோசைவழியே
மருண்மோன்கணங்கண் மேய்கைமறந்து மேய்த்தபுல்லங் கடைவாய்வழிசோ
இரண்போடே துலங்காப் புடைபெயரா வெழுதுசித்திரங்கள்போல நின்றனவே. ௬.

சுருண்டு இருந்த— கருட்கையையும் இருட்
 சிவையு முடைத்தான
 குரல்— கேசபாசுக்களானவை
 தாழ்த்த— தாழ்த்திருந்துள்ள
 முகத்தான்— முகத்தையுடையவன்
 ஊதுகின்ற— ஊதுகிற
 குழல் ஓசைவழியே— குழலோசை செவிப்
 பட்ட வழியே
 மான் கணங்கள்— மான் திரளானவை
 மருண்டு— அழிவழிந்து

சேர— காழி விழ
 இரண்டு பாடம்— முன்னும் பின்னுமாய்
 இரண்டிருதும்
 துலங்கா— அசைபாடும்
 புடை— பக்கங்களில்
 பெயரா— அடிபெயர் மாட்டாமையும்
 எழுது— (கவிகள்) எழுதுபட்ட
 சித்திரங்கள் போல — சித்திரங்களைப்
 போல
 நின்றன— ஒரு செயலற்று நின்றன.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திரண்டேழு தளமுமழைமுகில்வண்ணன். காள்ளாஸ்திலே
 தன்லிலே திரண்டு கிவந்தது அகவாயில் நீர்க்ககத்தாலே நழைப்புண்டாழிசூக்கிற வர்ஷைக
 வலாறகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். செங்குமலமித்தாழி. சிவந்தகெ
 தாமரைப்பூவைச் சூழப்படிந்தவன்டினுடைய திரள்போலே கருட்சிவையு மிருட்சிவையு
 முடைத்தான திருக்குழல்கள் தாழ்த்த திருமுகத்தையுடையவன். ஊதுகின்ற குழலோசை
 வழியே. ஊதாவின்றுள்ள திருக்குழலோசை செவிப்பட்டவழியே. மருண்டித்யாதி. மான்
 திரள்களானவை ஸஜாநியவிஜாதிய விபாகாதிகள் தோன்றாது அழிவழித்து, தனக்கு
 தாரகமாக எப்போதும் செய்துபோரும் போய்கையைத் தனிஞ்சையன்றிக்கே, விஸ்பரித்து
 மேயக்கல்வின புல்லாந் இறக்குதல் உமிழ்தல் செய்யமாட்டாத மரவாசபத்தாலே கடைவாய்
 வழியே நழுவியிழ. இரண்டுபாடும்த்யாதி. முன்னும்பின்னுமாய் இரண்டிருதும். அசை
 யாதே பக்கங்களில் போகவும். மாட்டாதே சித்தரத்தில் எழுதுகளைப்போலே ஒரு வ்யாபார
 மந்து நின்றன. ... ..

மூ.—சுருங்கண்டோகை மயிழலையணிந்து கட்டிவான்குடுத்த பீதகவாசட
 அருங்கலவுருவி னாயர்பெருமா னவனொருவன் குழலாதினபோது
 மாங்கணினு மதுதானாகள்பாய மலர்கள்லீழும் வளர்கெம்புகடாமும்
 இரங்குந்கூம்புந் திருமானின்ற நின்றபக்ககோக்கி யவைசெய்யுங்குணமே. ௮.

மாவகன்— மாவகன் என்னவ

நின்ற— ஒருபடிப்பட நின்று

மது தானாக— மது தானாகவே

பாபும்— பாபாசிற்ரும்;

மலர்கள்— கொம்பில் சிற்ரும் பூக்களெல்

லாம்

வீழும்— நிலைகொண்டு வீழாசிற்ரும்;

நிற்கும்; கூடும்— (அஞ்ஞலி செய்வானாப் போலே, தாழ்த்த கொம்புகளைக்) குவியாசிற்ரும்; அவ்வ— அந்த மரங்களானவை செய்யும்— செய்யா சிற்ரு குணமே— குணமிருந்தபடியென்! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

வ்யா. பத்தார்ப்பாதி. கருங்கண்னதோகைசித்தாதி. கருகிவ கண்ணையுடைத்தான தோகைமயிற்சிவையத் திருமுடிக்கு அவங்காமாகச்சாத்தி. கிட்டி நன்குடுத்த பீதகவாடையருங்கலவுருளின். திருவளையூத்தாற்போலே அழுந்தக்கொண்டு நன்றாகச்சாத்தின திருநிதார்ப்பாத்தையார், பெறுதற்கரிய திருவாபாணங்கடையுமுடைய திருமேனியையுடையனாய் ஆயர்பெருமானவனெருவன் குழலாதினபோது. ஆயர்க்கதிபகியான நீர்மையையுடையனாய் அழகா லும் நீர்மையாலும் ப்ரஸித்தனாய் அத்நிதியனாயிருக்கெவன் திருக்குமுனா தினபோது மரங்களின்னு மதுதானைகளபாயும். தேவமதுஷ்பதிர்பக்கஜா திகன்உருகினவனவன்றிக்கே, அசேதரங்களான வர்க்கங்களானவை ஒருபடிப்படசின்று உன்னருகினமை தோற்ற மதுதானைகள் பாபாசிற்ரும். மலர்கள்வீழும். கொம்பில் சிற்ரு பூக்களெல்லாம் நிலைகொண்டு வீழா சிற்ரும். வளர்கொம்புகள் தாழும். மேலேவளருகிற சாகைகளானவை கீழேபடியாசிற்ரும் இரங்கும். தன்னிலைசின்றலென்று ஈடுபடாசிற்ரும். கூட்டம்திருமால்நின்ற நின்றபக்கம்கோக்கி னியர்ப்பு தியானைன் உலாவிடலாவிசின்னு குமுனா தினவழியே அவன் நின்ற நின்ற பார்ச்சவந் க்களேகோக்கி, அஞ்சலிசெய்வானாப்போலே தாழ்த்த கொம்புகளைக் குவியாசிற்ரும். அவை செய்யும் குணமே. அவைசெய்த குணமிருந்தபடி யென்றான்! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். ௮

௮. நிகமத்தில, இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.— குழலிருண்டேருண் டேறியகுஞ்சிக் கோலிந்தனுடைய கோமளளாயில் குழன்முடிஞ்சுகவினாடு குமிழ்த்துக் கோழித்திழிந்த வழுதப்புறறனைக் குழன்முடிவம்விளம்பும் புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன்விரித்ததமிழலல்லார் குறலைவென்றதனீர்வாயினாகிச் சாதுகோட்டியுட் கொள்ளப்படுவோரே. கக

பதவுரை.

கமல்— கிருமெற்றியில் தாழ்த்த குறலை | கோலிந்தனுடைய— பசு மேய்க்குமளனான

குழல் முழவம்— குழலின் ஓசையாக
விளம்பும்— சொன்ன
புதுவை கோன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கிர்வாஹகான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விரிவாகச் சொன்ன
தமிழ்— தமிழ்ப்பாட்டுக்களான இவற்றை

குளிரி— குளிர்த்த
வாயினர் ஆடு— சொல்ல முடைய
சாது கோட்டி— ஸாதுக்களின்
உள் கொள்ளப்படுவார் — அங்கி
பெறு

வ்யா. குழலித்யாதி. “ சுருண்டிருண்ட குழல்தாழ்த்துமுகந்தான் ” எ
டியே திருநெற்றிப்பாதேசத்திலே தாழ்த்த திருக்குழலாய் இருந்துச் சுருண்டு மேலேநெ
ர்த்த கேசபாசத்தையுடையதும் கோசுதனபாணியுக்குவனுடைய அழகிய தி
ளத்தில். குழல்முழஞ்சித்யாதி. திருக்குழலில் ஸுபோகரின்வழியே கிளர்ந்து அர்
ந்துகுதித்த அமர்தஜலத்தைக் குழலோசையாகச்சொன்ன. இதனால் குழலோச
ைய பரவாஹமும் சல்யதைபுந் சொன்னபடி. புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் விரித்
வல்லார். ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு கிர்வாஹகான பெரியாழ்வார் இவனுடைய னைய
விஸ்தரணப்பாடுபாதித்த தாராவிடகாதைகளான இவற்றை வாயிபாயாக வல்ல
குழலைவென்ற குளிர்வாயினராகி. திருக்குழலோசையினுடைய குளிர்நிறையபடி ம்
தித் தான்மேலாட்படி. குளிர்த்த வ்யவஹாரத்தை யுடையாய். சாதுகோட்டியுள் செ
படுவாரே. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரவிலேபுகுந்தால் அவர்கள் ஸுபுர்தபமாகப் பரிந்த
படியாவர்கள். ... ..

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவாவு.—நாலல் இட வான் தேனுகன் முன் செம்பெரும் புரிசிது
தீரண்டு கருங் குழ வைய.

—(7)—

ஆ - திருமொழி, உறு - க்கு, பாட்டு - உள ந.

பாவனை பாகாரின்ற தன்மகளுடைய தகைப்பைக்கண்ட திருத்தாய், இவன்பருவத்தின் இளமையையும், இப்படியிருக்கச்சிறந்தே அவன் விஷயத்திலே பாவனையாய் அவர்மேல் இவன் கலந்துருகிறபடியையும், இதுக்கடி வஜாநிபைகராய் தத்விஷயத்தில் பாவனையாயிருக்கும் பாலைகளோடுண்டான ஸமஸ்ககம் என்னுமத்தையும், இவன் ஸீலவ்யாபாரத்திலே அர்வயிக்கிறும் அவனுடைய சிஹந்தகனோழிய வேறென்றறிபாளன்படியையும், இவை எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாகத் தோழியார் இவனை வசீகரித்துக்கொண்டுபோய் அவன் பக்கமேல் அசப்படுத்தினபடியையும், இவன் தன்னுடைய பாவனைய பாகாரக்களையும், இத்தகைக்கண்ட பத்தவர்காரும் அய்யரும் சொல்லுகிற வார்த்தைகளைப்பின்னலாம், ஸந்தியிதகாரக்குறித்தனம் தன்னிலையும் பேசின பாகாரங்கராலே யருவிச்செய்திரர். ... ..

மூ.—இப்பழுதி உடம்பினக் திவள்பேச்சு மலந்தலையாய்ச்
செய்யறாலின் சிற்றுடை செப்பனுக்கவும் வல்லவல்லவர்
கையினிற் சிறுதையோ டிலார் முற்றில்பிரிந்தூரிலள்
நையாவினைப் பள்ளியாடுகு கைவைத்திவர் ளுமே. க.

பதவுரை.

இவன்— இளம்பருவத்தானான் என் பெண்
உடம்பு— தன் உடம்பெல்லாம்
புழுதி— அழகிய புழுதிபாம்படி
அனைத்து— புழுதியனைத்து
(உடம்பெல்லாம் புழுதியாலானென்)
என்றால், கிணையாடிப் புழுதிய
கோந்தே நென்னமாட்டாமல்,)

இவன் பேச்சும்— இவன் தன் சொல்லும்
அலந்தலையாய்— கலங்கினதாய்
(அதுவுமன்றி,)
செய்ய— சிலந்த
நூலின்— நூலாலே கனமக்கப்பட்ட
சிறு ஆடை— சிற்றாடையை
செப்பன்— ஒடிங்குபட

கைவிடில்— கைவிடுக்குமுதான
சிறு தூதைபோடு— (பணம் சொறுக்கும்)
சிறிய தூதையோடு
முற்றில்— சிறு கனகையும்
பிரிந்தும் இவன்— விடுவதும் செய்திலன்;
(பின்னையன் செய்யுமென்னில்;)
இவன்— இப்படிப்பட்ட பருவத்தானான்
இவன்

பை— பணத்தையுடைய
அடி— திருவனாகக் பூவானது
அனை— அனைப்ப
பள்ளியாடுகு — திருப்படுக்கையாக
உடையவடுகுறி
கைவைத்து வரும்— கை கலந்து வாரா
நின்றார்.

ஆடையை உடுக்கு படைவழிந்து நன்றாகவுக்கவும் மாட்டான். கையினிக்குப் பறி. விசை யாடுகலையாங்கோண்டு கையிடுகுக்கும் பணற்சொருக்குக் சிறு துணையும் மாற்றுகொழிக் குள் சிறுசளமும இவன் விடுவதும் செய்நிலன். இவன்பருவமிது. டையாநிப்பாதி. “அர வடையாயாபசேறே ” என்னுப்படி திருவனந்தாமுராயாப்ப பரிக்கையாக எட்டையவனெடுகிட துவன்கைகலந்து வாராசின்னாள். ... ..

மு.—வாயிற்பல்லுமெழுந்தில மயிருமுடி கூடிற்றில
சாய்விலாததுதந்தலைச் சிலபிள்ளைகளேமடின்கித்
தீயினக்கினன் காடிவெத்தில டன்னன்ன செம்மைசொல்லி
மாயன் மாமனாவண்ணன் மேலிலன் மாறுறுகின்றாரே. உ.

பதவுரை.

வாயில்— வாயிலே
பல்லும்— பற்களும்
எழுந்தில— எழுந்தனவிலலை;
மயிரும்— மயிரும்
முடி கூடிற்றில— சேர்த்து முடிக்கலாம்படி.
கூடினவிலலை;
‡ இவள்— இத்தன்மையானாள் என் பெண்
பிள்ளையானவள்
சாய்வு இலாத— ஒடுக்கமில்லாத வர்களாய்
குறுத்தலை— துண்ணாமலில் தலைகின்ற
சில பிள்ளைகளோடு— சில பெண்களோடு
இணங்கி— சேர்ந்து
நி இணக்கு— பொல்லாத இணக்கத்தோடே
இணங்காடி— கலந்து
வந்து— வந்து

‡ இவள்— இவள்
தன் அன்ன— இப்படி செம்மையான தன்
தேடுதொத்த
செம்மை— செம்மைப்பா
சொல்லி— சொல்லிக்கொண்டு
மாயன்— ஆச்சரிய சேஷ்டிதங்களை அனா.
யனா
மாமனி— நீலமணிபோன்ற
வன்னன் மேல்— திருகிறத்தை யுடைய
வன் மேலே
மால் உறுகின்றாள்— பிச்செறுகின்றாள்.

‡ “இவள்” என்று அடிக்கடி சொல் வது— பருவத்துக்கும் செயலுக்கும் சாஸ னைவழிய மிருத்தி! என்னுமத்தைப்பற்ற.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வாயிற்பல்லுமெழுந்தில. வாயில் பல்லும் முனைத்தன விலலை. இத்தால் - பெற்றதாயாகையாலே இவளை அதுபந்த சிசுவாகரினத்துச் சொல்லு கிறாள். மயிரும் முடி கூடிற்றில. மயிரும் சேர்த்து முடிக்கலாம்படி. கூடினவிலலை. சாய்

தோழிமாட்டார் கொண்டுபோய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்
சூழிமாட்டோர்னு மாழமொழையிற் பாய்ச்சியகப்படுத்தி
சூழையுட்பந்திமாத்தென்னு சூழையுட்பிலுள்ள. ௪.

பதவரை.

கொழை— சபையார்

பேனக— அநியாதவன்

ழர்— ஒப்பற்ற

பாலகன்— இவம்பருவத்தான

என் பெண்மகளை— என் பெண்குள்ளையை

தோழிமார் பலர்— பல தோழிமார்கள்

வந்து— வராகவந்து

என்கி— எடுபெற்றி

கொண்டுபோய்— தங்ககொடுகடக் கொண்
டுபோய்

சூழியான் என்னும் — திருவாழியை
யுடையவனென்று ப்ரஸித்தமாய்

ஆழம்— ஒருவால் நிலைகொள்ள வொண்
னாத ஆழத்தையுடைத்தான்

சூழையின்— கிழாறு போலே யிருக்
கிற சிறையத்திலே

பாய்ச்சி— உள்ளுறத்தன்றி

அகப்படுத்தி— அகப்படப்பண்ணி

செய்த— செய்த

சூழ்ச்சியை— கீதரிம ல்யாபாத்தை

ஆர்க்கு உரைக்கேன்— ஆருக்குச் சொல்
லுவேன்;

சூழை— “ அகப்பையானது [துடுப்பு]

பப்பு— தான் முகக்கிற பதார்த்தத்தின்
ரஸத்தை

அநியாதன— அநியமாட்டாதன”

என்னும்— என்கிற

மூதுரையும்— பழமொழியும்

இலன்— தன் பக்கவிலலாதவனானான்.

சூழையின்— கிழாறு

சூழை— கிழாறு

வ்யா. நான்காற்பாட்டு. ஏழை. நல்லதுகண்டால் விடமாட்டாத சபலை. பேதை.
மேல்மின்னு சூழ்ச்சித்தக்க வநிலில்லாதவன். ஓர்பாலகன். இரண்டுக்குமடியான பருவத்
தின் இரண்டையுடையவன். என்னைமகளை. இப்படியிருக்கிற வென்பெண்குள்ளையை.
தோழிமாட்டார்-வந்து-என்கி-கொண்டுபோய். தோழிமார்க்கொகவந்து “வினையாடப்போரு”
என்று எத்தி, கூடக்கொண்டுபோய். சூழியானென்னு மாழமொழையிற் பாய்ச்சியகப்படுத்தி -
செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன். “ அநியாசாழி ” என்கிறபடியே வர்லாபாணங்க
ளும் தானையாகப்போரும்படியான திருவாழியையுடையவனென்று ப்ரஸித்தமாய், ஒரு
வரால் நிலைகொள்ளவொண்ணாதபடியிருப்பதாய், அகப்பட்டாரை உள்ளங்கிக்கொள்ளும்

காந் து மயிலவெடோய் கல்லதுந் தா பக்தல்

சூழாந்நான் போய்மெல்லாஞ் சோதித்துநீதருகின் றான்

கெடுவெண்ணெய் றான் பலருள் சேசவனோடிவரைப்

பாடுகாவலிமீ வென்றோன்று பார்த்துமொந்நெ தே.

பதவுரை.

காந்— திருவாய்மொழி தந்த காதல்

பலவாரம்

காநம்— திருவாய்மொழி மயிற் றான்

கவர்க்கும்

அடி— அடியுப்படியாக

போய்— அதுகாலகாலிற் புறம்பேபோய்

கவன்— பாலகா நெய்க்கையுடைய

கூழாய் அல்லவன்— திருத்தாழாய் மாலைபை

குடி— குடிக்கொண்டி

காணான்— காணாந்நானான்

போய் ஓய் எல்லாம்— வாய்பிக்குடிடம்

மேக்கும்

சோதித்த— சேதி

கருதிருக்கின்றான்— திரிபாசின் றான்;

சேதி— (விக்குக்குக்) கெட்டை.

வெந்திசென்றான்— வீழ்ந்துகொண்டான்

பலர் கவர்— பலருடைய;

(ஆகையால்,)

சேசவரோ— பச்சைக்கேசவரான கண்ணா

சேரி

இவரை— அவன் பின்னே திரிந்து இவரை

பாடுகாவல் இடிலன்— அந்நகு காவலிடுங்

கோன்;

என்று என்று— என்று இத்தகையபொல

கூழாய் சொல்லி

பார்— பார்த்துள்ள அந்நகு ஐயானான்

தரிமாவனா— தருமபிச் சேசன் நின்றான்

பொருள். இவ்வாய்மொழி. கருதிருக்கியவெடோய். தானும் தன்னையகோத்த பத்தா
வர்க்குமும் அறிந்தவாயாக அவன் பக்கத்தே பாலவையாய் அகவலிடுங் புறம்படாம் விந்
தகையாந்நகரிக, திருவாய்மொழி. சூழ்ந்தகாலம் திருவாய்மொழியான கவந்தானும் இந்ந
தந்தி துபாயக அடியுப்படியாக காணுந்நகரிகிடுங் புறம்பேபோய். கல்லதுந்நாமுந்நகல்
குடி. வைய நிலவுந்தாலே பிசுநின் திருத்தாழாய் மாலைபைச் குடிக்கொண்டு. காணாந்நி
யாதி. காணாந்நன்னும் திருவாய்மொழி கவன் வாய்பிக்குடிடம் பலவன்
பாலகா நிலை அவன் போய்மெல்லாம் அவனைக் காவல்க்காக ஆராய்ந்து திரிபாசின் றான்.
அதாவது-பா பிமங்கை,பெண்களோடே கலக்கை,விடையாடுகை தொடக்கமானவற்றிற்காக
வாய் வாய்பிக்குடி பிமங்கை,பெண்களோடே கலக்கை,விடையாடுகை தொடக்கமானவற்றிற்காக

பா.—பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடுபெய்திலள் பாடகமுஞ் சீலமாந

இட்டமாகவளர்த் தேதேதேனுக் கேன்னோ மருக்கவருடா
பொட்டப்பியாய் புறப்பட்டேன்நீவள் பூவையுலன்னுலென்னும்
வட்டவார்த்துன் மக்கைமீ ரீவண்மாலுறுகின்றோள். ச.

பதவுரை.

வட்டம்— சுருட்சிபைய புடைத்தாய்

வாள்— நீண்டிருந்தவள்

குழல்— கூந்தலை புடையவர்களாய்

மங்கைமீ— பருவத்தால் வந்த இனைய
பையுடையவர்களான பெண்கள்!

பட்டம்— நெற்றிக்கனியான பட்டத்தை

கட்டி— கட்டியும்

பொன் தோடு— (காதுக்கனியான) பொன்

ஊற்செய்த தோட்டையும்

பாடகமும் சிலம்பும்— (கழலனியான)

பாடகத்தையும் சிலம்பையும்

பெய்து— இட்டும்

இலன் இட்டமாக— இலனிலிடப்பட்ட.

வளர்த்து— வளர்த்து

எடுத்தேனுக்கு — இப்பொழுதெடுத்துக்

கொண்டு திரிந்த எனக்கு

இலன்— இப்படி அருமைபாக வளர்க்கப்

பட்ட இலன்

என்னோடு— இப்படி சோட்டிவளர்த்த என
தேறமே

இருக்கவானுள்— என்னருக் கெருக்கவும்
இளைநிலை;

இலன்—

பொட்டம்— இட்டுவந்து

பொய்— என்னைக் கைவிட்டுப் பொய்

புறப்பட்டு நீன்று— எல்லாரும் காணாத்

தெருவிலே புறப்பட்டு நீன்று

பூவையுடையவனான எனையும்— 'காயாம்பூப்

போன்ற திறத்தையுடையவனே!'

என்று வாய்விட்டுக் கூப்பிடா

நிற்கும்;

(இருவருவிற்கு தென்னென்ன;)

மாலுறுகின்றான்— மிகச்சிறிதுள்

என்றித்தனை காணாத தென்கிறான்.

வ்யா. ஆறம்பாட்டு. பட்டமித்தாதி. வலா பூவையான பட்டத்தைக்கட்டி,
சுன்னபூஷணமான பொன்னின் தேட்டையிடீ, பாதுகூஷணமான பாடகத்தையும் சிலம்
பையுமிட்டு, “பெய்து” என்றிப்பைய இட்டும் அலவர்க்கக்கடவது. இவைதான் வர்
லாபாணங்களுக்கு முபகசுணம். இட்டமகூஷிப்பாதி. தியித்து வளர்க்கையன்றிக்கே
இலனைய இஷ்டத்திலே வார்த்து, சிலத்திலே நடக்கவிடாமல் ஒக்கலையிலே பெடுத்துக்
கொண்டு கொண்டு வந்தான். இவ்வாறு வளர்க்கப்பட்ட இலன்.

மு. -- பேசவுந்தேரியாத பெண்ணையின் பேதையேன் பேதையிலன்
கூசியின்றன் ஞாக டம்மேதீர் கோல்கழிந்தான் முழையாய்க்
கேசவாவென்றுக் கேடிலியென்றுக் கிஞ்சகவாய் மொழியான்
மொழியுந் முன் மக்கையின் மொழியுந் இருக்கே. எ.

பதவுரை.

வாசம் -- பரிபாபாசராய்

வார் -- நெய்யுந் துள்ள

குழல் -- கூத்தல் யுடைய தாய்

மங்கையின் -- மடபபந்தால் பூரணாகாரை
பெண்கள்!

பேதையேன் -- இவளைச் செவ்வே நிறுத்
தம் லகையறிபாத என்னுடைய

பேதை -- பெண்பிள்ளையாய்

பேசவும் தேரியாத -- ஒருவார்த்தை சொல்
லையும பெறுத

பெண்ணையின் -- பெண்தன்மைமைய யுடைய
வாய்

கிஞ்சகம் -- கிணியினுடைய

வாய் மொழியான் -- வாய் மொழியேன்ற
வாய் மொழியைய யுடையவான்

வ்யா. எழும்பாட்டி. பேசவுந்தேரியாத பெண்ணையின். ஒருவார்த்தை சொல்லப்
பெறுத ஸ்திரீத்வத்தையுடைய. அதாவது தன்னுடைய ஆசாதத்தால் ஸ்திரீத்வத்துக்கு
ஒரு நழுவுதலவாராதபடி வார்த்தைக்குமவன்நிக்கே, நழுவுதலுண்டாக ஒருவர் ஒரு வார்த்
தைசொல்லினும் அதுபொருளில் மாத்ருத்தப்படியான ஸ்திரீத்வத்தையுடையவனென்கை. ஸ்த்
ரீத்வமாவது -- "நான் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு" என்கிற ஆத்மகுணபோகம். பேதையேன்
பேதை. ஒரு விரகநிபாத வென்னுடைய பெண்பிள்ளை. அதாவது - தன் குலத்துக்கும்
ஸ்திரீத்வத்துக்கும் அறுகுணமாக நடந்துமதொழியப் பேர்த்துபுரிதது நிற்கைக்கு ஒரு
விரகநிபாத வெவ்வயிற்றிற் பிறத்தவனென்கை. இவள். இப்படியிருக்கிறவிவள். கூசியின்றி

இவள் -- இவள்

கிணியர்கள் தம் -- நான் மடமச்சம் பயிர்ப்பு
முதலானவற்றில் தலமுமல் நின்ற
வர்களுக்கு

எதிர் -- முன்னே

கூசம் இன்றி -- கூசாமல்

கோல் கழிந்தான் -- கோலில் நின்றும்
நீங்கின

முழையாய் -- அகப்பைப்போலே

(என்னோடு உறவற்றவனாய்க் கொண்டு)

கேசவா என்றும் -- 'அழகிய மயிர்முடியை
யுடையவனே!' என்றும்

கேடிலி என்றும் -- 'ஒரு கேடுமற்றவனே!'

[அச்சுதனே!] என்றும் சொல்லி

மொழியுந் முன் -- பச்சேரத்தின் குறள்.

கந்தையங்கள்— கல்யாணபதி

செய்து— பன்னி

இவ்வா— சமக்குக் கீழ்ப்படிபாத இவ்வா
வைத்து வைத்துக் கொண்டு— சிபித்தும்

சாவட்டிம் வைத்துக் கொண்டிருந்து
என்ன வானிபம்— என்னப்பயோஜமுன்ன

நம்மை— நம் குடிசை [டாம்;

வெப்பிடுதும்— பாடியுண்டாக்கா நிற்கும்;

(என்று தாயர் கொல்லு— இதைத்

கேட்ட பந்தங்கள் -)

செய்தலை— சுழுவியிலே

காபு— வளருகிற

நாற்றுப்போல்— நாற்றையுடையவன் வேண்

டினையடி அலுந்தை விசியோகம் கொண்டு

பாப்போலே

செய்தலை செய்து கொண்டு— பெண்ணு

படி செய்து கொண்டுப்படியாக

மை— கறுத்ததாய்

தா— பெருகியிருந்துள்ள

முக்கில்— மேகம் பேசுந்

வண்ணப் பக்கல்— வடிவையுடையவன்

பக்கலிலே

வளர்— இவன் வளருந் படியாக

விசியின்கள்— விசியின்கள்

என்றார்கள்.

“ மாசி - பொன், பக்கம், செல்வம் ”

என்று சிகலி.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கைத்தலத்துள்ளித்தாயி. பந்துவர்க்கத்துக்கிடாகவும்
பிச்சுப்பத்துக்கிடாகவும், இதொரு பெண்ணுமன்றே நமக்குள்ளது உன்னும் ஸ்ரீகணத்
தாலே ஸோகமெல்லாம் கொண்டாடுப்படி கையிலுள்ள துப்பெலாழிய இவன் விஷயமாக
வுண்டான கல்பானங்களை மெல்லாம்செய்து. இவ்வாசித்தாயி. “ நம்முடையகீழடங்காத
பருவமான பிசியைக் கட்டக்கலமே ” என்று பார்த்து, சிபித்தும் காவலிட்டும் வைத்துக்
கொண்டிருந்து என்ன பாயோஜமுண்டு. நமக்கு விசியிருந்து ஐத்புதிதாகக் கொள்ள
லாவதொரு பாயோஜமில்லைமே. நம்மைப்பெடுத்தும். இதுகருமுன்பு ஒரு பழிப்பந்
துப்போது நம்கைவலிப்பபிம்படி பண்ணும். அதாவது - “ பந்தங்கள் உடன்பாதிருக்
கந்தானே புறப்பட்டுப்போன ” என்னும்படிபோர் நம்முடையபருடிக்கு அளப்பத்தை
பினைக்குமென்றை செய்த்தலைசித்தாயி. செய்த்தலைமேல் வளர்த்த நாற்று உடையவன்
வேண்டியபடி விசியோகம் கொள்ளுமபோலே இவனையும் அவன்வேண்டியபடி செய்து
கொள்ள. மையித்தாயி. கறுத்தேகட்டலோக நீரைப்பருகுதையாலே கறுத்துப் பெருத்
திருந்துள்ள மேகம்போலே கிருக்கிற வடிவையுடையவன் பக்கலிலே இவன்வளரும்படியாக
நீங்களை சேர்த்துவிடுவீதொன், என்று இப்படி பந்தங்கள் கொள்ளுங்கள் என்றிருவித்தனை
யும் இவ்விடத்தில் அளிப்போதும். அதுக்கடி “ தாயுரைசெய்ததனை ” என்று திருமொழி

செய்து— பண்டாரி

பேணி— குலம்பாறையைப் பேணி

நம்மில்லத்தனம்— நம் அகத்துக்குள்ளே

இருந்துவான்— இவனை இருந்துவதாக

நாம் எண்ணி இருக்க— நாம் நினைத்திருக்க

இவன்— இப்பொன்றின்னாவான்

ஒன்று— நம் எண்ணத்துக்கு எதிர்த்து

டான தொன்றை

எண்ணுகின்றான்— எண்ணுகின்றான்

(என்று நாயார் சொல்ல; - இதைக்

கேட்ட பரதருக்கன் -)

தனது கையாற்றியது அது நிக
தவறுப்போலே இவன் பதம்
பார்த்து நாம் செம்பாமைமாலே
கைகழித்தான் எங்கிற

வார்த்தை— வார்த்தையானது

படுகதன் முன்— உலகத்தி டுண்டாவதற்கு

முன்னே

உலகு அளந்தாவிடைக்கே— உலகமுத

நீ நேற்றளந்த வரிடத்திலே

இவனை— இவனை

ஒருப்படுத்திவிடின்— நீங்களை சேர்க்கு

விடுங்கோன்

என்றார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. பெருப்பெருத்த கண்ணுலங்கள் செய்து. லோகத்திலுள்
ளார் ஐசுவர்யச்சொருக்காலே பெருக்கச்செய்யும் கல்யாணங்களிலும் பெரியதான கல்யாணங்
களைச்செய்து. பேணி. குலம்பாறையைப்பேணி. நம்மில்லத்துள்ளேயிருப்பாதி. நம்
முடைய உற்றத்துக்குள்ளே இருந்துவதாக நாம் மீசாததிக் தக் கொண்டிருக்க. இவரு
மொன்றெண்ணுகின்றான். நம்முடைய எண்ணுதலுக்கு விபீதமாக இவருமொன்றை
யெண்ணுகின்றான். அகாவது-இங்குக்கதையிருப்பு காராகின்றவாஸமாய், அவன் பக்கலிலே
போகவே மகோதரியா சின்னுகொண்டை. மருத்துவப்பதமித்யாதி. மருத்துவநுந்வன்
சுமைக்கிற ஓவாந்தத்தில் பாசுப்பார்த்துச் செய்பாதபோது அது கைவலறுமாப போலே,
இவன்பதம் பார்த்து நாம் செம்பாமைமாலே இவன் கைகழித்தானென்றும் வார்த்தை நிலை
கத்திலுண்டாவதுக்கு முன்னே. ஒருப்படுத்திவிடியிருப்பாதி. தன்னுடையவாயை மறையாணி
“என்னது” என்றிருக்க, விரகாலே அவன் பக்கலில்லென்று வான்கித் தன்னிருவருகளின்
பிழையிடிக் கொண்டவன் பக்கலிலே இவனை நீங்களை சேர்த்துவிடுங்கோன்; நீங்கள் சேராத
போது இவன் வலவாசுத்தானும் இரண்டிதலையும் சேர்த்தேயிரும்; ஆனபின்பு, ஏற்கவே
நீங்களை சேர்த்துவிடுங்கோனென்று தவிர்ப்பிக்கொடுக்கான்.

...

...

மே.

பு — ஞானமுற்ற முண்டாலிலேத்துவி ஞானவண்ணக்கிலன்

மாலுதாசி மகிழ்ந்துவளென்று தாயுரைசெய்ததலோக்

கோலமார்பொழில்புழை புதுவையார்கோன் விட்டுசித்தன்மொன்ன

மலையெத்தும் வல்லவர்கட்கிலிலைவருதயரே. கக.

—

For the first time, it has been found that

$$f_1, f_2, \dots, f_n \in C^1(\mathbb{R}^n) \text{ and } f_1, f_2, \dots, f_n \text{ are linearly independent.}$$
$$f^{\circ}(\alpha) = f^{\circ}(0) + \sum_{j=1}^{n-1} \frac{f^{(j)}(0)}{j!} (\alpha - 0)^j + \frac{f^{(n)}(\xi)}{n!} (\alpha - 0)^n$$

100

1) $\text{grad} u|_{\partial \Omega} = f$ with $f \in L^2(\partial \Omega)$, $\partial \Omega$ is a C^1 surface, Ω is a bounded domain in $\mathbb{R}^n$.

1. The first is the fact that the system is not in a steady state. The system is in a steady state only if the rate of change of the system is zero. In this case, the rate of change of the system is not zero, and the system is not in a steady state.

$$10^3 T_{\text{eff}} = 10^3 T_{\text{eff}}^{\text{H}} \left(\frac{1}{1 + \frac{1}{2} \frac{1}{\beta}} \right) = 10^3 T_{\text{eff}}^{\text{H}} \left(\frac{1}{1 + \frac{1}{2} \frac{1}{\beta}} \right) = 10^3 T_{\text{eff}}^{\text{H}} \left(\frac{1}{1 + \frac{1}{2} \frac{1}{\beta}} \right)$$
$$S_{\alpha} = \{x \in S : x \text{ is } \alpha\text{-stable}\}$$

Journal of Management Education 30(6)p.789-804

$\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

Case — 1. 5. 11. 12.

[illegible]

מחבר: ד"ר יצחק שניידר

அ.மா.அ. - தீய வாயிர் போக வேண்டுமென்று உடம்பம் பெரு
கின்றதை உத்தேசிப்பேன் என்று சொல்லும் நல்லது.

$\Delta_{\text{max}} = 0.79$ (for $\lambda = 1$) and $\Delta_{\text{min}} = 0.68$ (for $\lambda = 0$). The value of Δ is independent of μ .

குறிப்பு - எட்டாத்திருமொழி - கல்பத்தாள் துறையா, ப்ரபெசர்.

[illegible]

தான் திருவாய்ப்பாடியிலே ” என்றும் அறுதியிட்டு இவன்போகையாலே தன் திருமாளி
 கையெல்லாமழகுதிந்து வெறியோடிற்றேன் றும்; இவன் இப்படி யடைவுகேடாகக் கொண்டு
 போனயிது இக்குறுக்கு ஏச்சாவோ குணமாமோவென்றும்; இவளுக்கு பாணிக்ரஹணத்
 தமான உதல்லவம் இப்படி கடக்குமோவென்றும்; மாயியான யசோதைப்பிராட்டி இவனைக்
 கண்டிகது மணவாடடுப் பெண்டிள்ளையென்று ஸத்தகிருமோவென்றும்; மாமறான
 பூநீ கந்தகோபர் உகந்தொத்துக் கொண்டு இவன் வைலகஷணபத்தைக்கண்டு இவனைப்பெற்ற
 தாயார் இனி தரிக்கமாட்டா என்பதோ வென்றும்; அவற்றான் திறீசுருலத்தி லுள்ளாளைப்
 போலே என்மகளைப் புணர்ந்து உடன்போகைக்கு ஹேதுவாகக்கொண்டு குடிவாழுமோ,
 நாடெல்லாமறிபும்படி உன்றாகக் கண்ணுலஞ்செய்து கைப்பிடிசருமோவென்றும்; தன்பெரு
 மைமாலே அவன் இவளுக்கு நுபருவந்தாண்டங்களைச்சொல்லி வரிசையறுத்து ஆண்டிடுமோ,
 தனக்கு ஜாநபுசுதமான மயிழிப்பாகப் பட்டங்கட்டி பூர்வமறிவிகள் முன்னே வைபவம்
 போற்றி வைத்துமோவென்றும்; இவன்தான் தயிர்கடைகை முதலான ஸந்தோழிகள்
 செப்து குடி வாழ்க்கை வாழவல்லவோ வென்றும் இப்படி கலைசித்தும் மகோரதித்தும்
 சென்ற பாகாந்தைச் சொல்லுகிறது - இத்கிருமோழியில். ... .. *

மு.—கல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை கண்ணமலர்மேற் றனிசோர
 அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட டழகுநீந்தா லொத்ததாலோ
 இல்லம்வெறியோடிற்றாலோ வென்மகளை யெங் குங்காணென்
 மல்லரை யட்டவன்பின்போய் மதுரைபுறம் புக்காள்கோலோ. க.

பதவுரை.

கல்லது— அழகிபுறப்
 ழர்— ஒப்பற்றிருக்கிற
 தாமரைப் பொய்கை— தாமரைப் பொய்
 கையானது

நான்— அப்போதலர்க்கு
 மலர் மேல்— பூவின்கீழே
 பணி— அதுக்கு விரோதியான பணியானது
 சோ— விழ (அத்தாலே,)
 அல்லியும்— உன் இதழும்
 தாதும்— துகளும்

† வெறியோடிற்று— வெளியாய் விட்டது;
 என்மகளை— என் பெண்டிள்ளையை
 எங்கும்— எவ்விடத்திலும்
 காணேன்— காவ்கிறிலேன்;
 மல்லரை— சாணா. முஷ்டிகர்களை
 அட்டவன் பின் போய்— நிரலித்தவன் பின்
 னேபோய்
 மதுரைப்புறம்— மதுரைக்கு அணித்தான
 ஆய்ப்பாடியிலே
 புக்காள் கொல் ஓ— புருத்தாளோ!

தாதுபொலியாகின்றது. வதைவந்தது. பக்கம் பாய்ந்ததென்பதும் தாமரைக்கு பாதகமாக விபதவப்பவ தென்படுகிறது. அப்படி பணிபேறுண்ட தாமரைபொலி. போலேபாய்த்து இத்திறுமாயினக விக்கிறது. ஆதும். ஒட்டம்- கிஷாநா திசையல குடம். இல்லம் வேறியோடிற்றோ. கற்றாமரைது வெயிபய்க்கதுவிட்டது. ஒதுவகவந்தாபாபர் ப வெயிபயய்க்கிடலா தீன்றிதன்கை. இக் கற்றாமரையுட்க இப்பொய்யின்ன யோருத்தியும் போலே காதுமிருந்தும்; எல்லாருமிருந்தும் இன்னொருத்தியும் போகலே திருத்தாயா ிக்கு அப்படி தொற்றும்மே. மட்டும் "ஆலோ" என்னுள் - கிஷாநா திசையந்தாவின. என்மகையேங்கும்காணென். என்னொய்யின்ன யோபித்தியும் காண்கிறிலேன். க் லுமமாதாமன்றிக்கே, பண்டு இவளி ருக்குகிடம் ஸந்தாசித் துமிடமென்றும் தேடிக்காணுமை யானில சொல்லுகிளுள். மல்லனாயித்தாறி. இங்குக்காணுமையாலே "அவன் கொண்டு பொருள்" என்ன ஆறுகியிட்டு, பல்லனாய்ப்பண்டின யின்பாட்டையுடைபவன் பின் னெப்பாய், மதுவாய்ப்புறத்திலே புதுத்தானே வெள்கிளுள். மதுவாய்ப்புறமாவது - மது வாக்ரு அறிந்த அலரித்தான திருவாய்ப்பாடி. "மதுவாய்ப்புறம் புதுக்கொலோ" என் றது - "அவையாடி புதுக்கொலோ" என்றத்தோலே. அவைய - ஓருவர்க்கொருவாய் உபயத்தங்காயாகையாலே கம்ஸகரியான மதுவாதன்னிலே சென்று புறவும் கூடுமிதே; அது செய்யாதே, தனக்கு உத்தேசமாதலிபாய் திருவாய்ப்பாடி ிலே போய்ப்புதுதானோ வென்று எம்செய்க்கிளுள். ... ..

மு.--ஒன்றுமறி கொன்றிலுநத ஒருவரைக் கோபவார்த்தங்கள்
கன்றுதான் மாறுமார்போலே கண்ணிருத்தானைக்கொண்டு
நன்றுங்கிழிசெய்துபோனா ஓராயணன் செய்ததீமை
என்றுமமர்கள் குடிக்க கொடுக்கக்கொ லாட்டிக்கொலோ. உ.

பட்டினைய

ஒன்று-- பொருத்தின
அகிடி-- மானம்
ஒன்று-- அப்பழம்
இல்லாத - இல்லாதவர்களாய்
ஒன்று-- குபுறங்கொண்ட
கோபவார்த்தங்கள்-- இடைபயனவர்கள்
கன்றுதான் மாறுமார்போலே-- கல்வழியாய்க்
கன்றுதரு என்னுமிருந்துன்ன கூன்று
கடா உடைபவர்களாய்மமல் கள்

கன்று-- கிஷாநா
கொடுக்க-- உபயவார்த்தின
கொண்டு போன-- கொண்டு போன
வாணியா
கொண்ட-- காரயணனானவன்
கொடு-- கொடுத்த
நியம-- நிபயனது
எமர்கள் குடிக்கு-- எமர்கள் குலத்துக்கு

இவர்களுடைய வறுமையை வடிவிகளில் சொன்னது இவ்வப்போததால் பால்லாதாரி நஞ்சு மாப்பெயலில் இவர்களுடைய கந்தியுடைய பார்த்தால் பால்லாதாரி நஞ்சுமேன்மையுடையதாக அந்த வந்தியினர் சொல்லுகிறதில் கண்டுகொள்ளாமல் போனார்கள். கண்டுகொண்ட பாலலாதாரி வறுமையை நிரூபித்தது கண்டுகொண்டது “உங்களுக்கு” என்று பிறர்க்குக் காட்டி, கல்லதாயிருக்கின்ற அழகமுடைய கன்றுகளைத் தங்கள் தாக்கீதிகளாக்குவதாயும், கல்லதாயிராதவர்களுக்கு கன்றுகளுக்குக் கன்றுகளை உடையவர்களையாமல் காலிலே சிலைபோட்டு அக்காண்டு போடுவதாயும்; இதில் பின்பட்டதே இவ்விடத்துக்குச் சேருவது. இப்படி இவர்கள் செய்யும் போலில்.

கண்ணிப்பிருந்தானா- நன்றும் கிறிசேய்து - கொண்டு- டோனான். கச்சிகையாப், விஷய
ரஸமென்பதொன்றாயிநெ டு. கடத்து புறப்பாபல் என்கிறேயிருந்தவனே, முன்றிம்பு செ
ய்து தன் சுவட் டையுள்ளித்துத் தன்வசமாகி, தானபிரதபடி மிசவும் கிரகு செய்து கொ
ண்டுபோனான். நாராயணன் செய்ததீமை. மெய்தகல்யானகுணத்தமகனாகையாலே நன்மை
போ செய்துக்கடவவளன் இப்படி. தீராமையிச்செய்தே! இன்னிடத்தில் தீமைபாவது-தன்னு
டைமையைத்தான் கொண்டிபோம்போது வளந்து வெளிப்படக்கொண்டுபோகலாயிருக்க,
இப்படி. சகனிலே கொண்டிபோனது. என்றறித்பாதி. இப்படி. சிவன்செய்த தீமை சிவ
த்யமானவெங்கள் குடிக்கு எல்லாக்காலத்திலும் பிற்பொரு பழிப்பாமோ; அன்றிக்கே,
இச்சகுடிபிற்பிறத்தொரு கிஷபந்தை வளைந்துகொடுக்கப் பெருமல் அவன் முற்பாடனாய்
வந்து வாகக்கொண்டுபோனவிதுதன்னிலே இக்குடிக்கேற்றமாமோ. “ கொல்லியென்பர்
கொலோ குணம் பிக்கனென்பர்கொலோ ” என்னுமாயேலே, இக்குடிக்கு இது
பழியாமோ, புதுமாமோ வென்றறன். ... .. உ.

மூ.—குமரிமணலு செய்துகொண்டு கோலஞ்செய் தில்லத்திருத்திக்
தமரும்பிறுமலியத் தாமோதரன் கென்றுசாற்றி
அமரர்பதியுடைத்தேலி யரசாணியை வழிப்பட்டேத்
துல்லமெழப் பறைகொட்டித் தோரணநாட்டிலுங்கோலோ. ௩௮.

புதுவரை.

சுமரி— கன்னிப்பேண்ணுக்கு
மணம்மே சய்துகொண்டு— விவாஹத்துக்கு

இருத்தி— உட்காரவைத்து
தமரும்— பந்துக்களும்

அரசாணியை— அரசாணியை
வழிப்பாட்டு— (ஜாதிச் சார்பாடி) வலம்வர
அடிலம் எழ— போராவரம் தென்ற

அலகாத்தாது— அலகாத்தாது
கோண்டா— கோண்டா
கோண்டா— கோண்டா

வயா. முன்றாயாட்டு. குமர்மணம்செய்துகொண்டு. குமரி- காவிரை. காவிரை
தையில் செய்யும் கல்பாணத்தைச் செய்துகொண்டு. அதாவது— விவா ஹந்தம், தூதாங்க
மாகச்செய்யும் உதவியைக்கொடுத்ததைச் சொன்னபடி. கோலத்தெய்து. ஆராவரம்செய்தாங்க
ராகாதிக்காலே யலங்கரித்து. இல்லத்திருக்கதி. கல்பாணம்செய்து, காவிரை
மித்யாதி. பந்துக்களும் மந்துமுன்னாரும்படிப்படி, “தாமோதரத்தைக்கு இலகைக்கொடுக்க
புதுகாசின்னே” என்று பரவித்தமக்கி. தாமோதரத்தைக்கு— தாமோதரத்தைக் கட்டின
கட்டு அவித்ததுக்கொள்ள சக்தனன்றிக்கே அவன் சியமகம் தாபாட்டென்றதே தோளையடி
டைவலவென்றபடி. அமரப்பதியுடைத்தெலி. அங்குத்ததைக்கொண்டு வந்தவன் அங்கு
பிறகு மதியச்சாற்றினபோதே * அயர்வறுமையாகா அபதிபாளையுடைபு தோளையடி
அசாணியைவழிப்பட்டு. ஜாதிச்செய்தமையடி அலங்காரபீடத்துக்குத்தூதான அசாணியை
வலம்வந்து. அசாணியைவது— அலங்காரபீடத்தின்மேலே சாயிம் அசலத்ததன்மேல். குமரி
மெழப்பறைகொட்டி. பெரிய ஸாவரத்தோன்ற வாத்பந்தம், பிறக்கி. “பந்தம்மிகொட்ட”
என்னக்கவறிதே. தோளையடிக்கொடுக்கொலோ. வாத்பந்தம், தோளையடிக்கொடுக்கொலோ
அலங்காரங்களைக் கற்றித்தாக் கொண்டாடுவர்களை; குமரிச்செய்தாங்க, ‘கல்பாணம்செய்து
கொண்டாட்டமென்செய்ய?’ என்பார்களோ? ... ..

மு.—ஒருமகன்மையுடையே இலகைவந்த பதவியை

திருமகன்போல வளர்த்தேன் செங்கண்மாரான் கொண்டோடுபொருள்

பெருமகனாய்க் குடிவாழ்த்து பெருமீள்வாடெற்ற வசோதை

மருமகனாக்கண்கெடுத்து மனாட்டுப்பறஞ் செய்யுங்கொலோ. து.

பதவரை.

ஒரு மகன்தன்னை— ஒரே பெண்ணின்னையை

உடையேன்— உடையவானான்

உலகம் நிறைந்த— லோகமெங்கும் பரவிய

புகழால்— கீர்த்தியோடே

திருமகன்போல— பெரிய சோட்டியானைப்

போலே

வளர்த்தேன்— சோட்டி வளர்த்தேன்;

இப்படிப்பட்டவனை,

பெரு மீள்வா — பெருமை கொடுத்தவா

மீள்வா

பெற்ற— பெற்ற

அசோதை— யசோதைப் பிளாட்டியானவன்

மருமகனை கண்டு— காட்டுப் பெண்ணைக்

கண்டு

உகத்து— பரிவாட்டி

[illegible]

$$f: \mathbb{R}^n \rightarrow \mathbb{R}^m \text{ is a function}$$

11, 1179 — 11 11' 23, 1179

John De Witt

6. $\dot{u} = 0$ if $u = 0$ or $u = 1$.

1977 - 1978 - 1979 - 1980 - 1981 - 1982 - 1983 - 1984 - 1985 - 1986 - 1987 - 1988 - 1989 - 1990 - 1991 - 1992 - 1993 - 1994 - 1995 - 1996 - 1997 - 1998 - 1999 - 2000 - 2001 - 2002 - 2003 - 2004 - 2005 - 2006 - 2007 - 2008 - 2009 - 2010 - 2011 - 2012 - 2013 - 2014 - 2015 - 2016 - 2017 - 2018 - 2019 - 2020 - 2021 - 2022 - 2023 - 2024 - 2025 - 2026 - 2027 - 2028 - 2029 - 2030 - 2031 - 2032 - 2033 - 2034 - 2035 - 2036 - 2037 - 2038 - 2039 - 2040 - 2041 - 2042 - 2043 - 2044 - 2045 - 2046 - 2047 - 2048 - 2049 - 2050 - 2051 - 2052 - 2053 - 2054 - 2055 - 2056 - 2057 - 2058 - 2059 - 2060 - 2061 - 2062 - 2063 - 2064 - 2065 - 2066 - 2067 - 2068 - 2069 - 2070 - 2071 - 2072 - 2073 - 2074 - 2075 - 2076 - 2077 - 2078 - 2079 - 2080 - 2081 - 2082 - 2083 - 2084 - 2085 - 2086 - 2087 - 2088 - 2089 - 2090 - 2091 - 2092 - 2093 - 2094 - 2095 - 2096 - 2097 - 2098 - 2099 - 2100 - 2101 - 2102 - 2103 - 2104 - 2105 - 2106 - 2107 - 2108 - 2109 - 2110 - 2111 - 2112 - 2113 - 2114 - 2115 - 2116 - 2117 - 2118 - 2119 - 2120 - 2121 - 2122 - 2123 - 2124 - 2125 - 2126 - 2127 - 2128 - 2129 - 2130 - 2131 - 2132 - 2133 - 2134 - 2135 - 2136 - 2137 - 2138 - 2139 - 2140 - 2141 - 2142 - 2143 - 2144 - 2145 - 2146 - 2147 - 2148 - 2149 - 2150 - 2151 - 2152 - 2153 - 2154 - 2155 - 2156 - 2157 - 2158 - 2159 - 2160 - 2161 - 2162 - 2163 - 2164 - 2165 - 2166 - 2167 - 2168 - 2169 - 2170 - 2171 - 2172 - 2173 - 2174 - 2175 - 2176 - 2177 - 2178 - 2179 - 2180 - 2181 - 2182 - 2183 - 2184 - 2185 - 2186 - 2187 - 2188 - 2189 - 2190 - 2191 - 2192 - 2193 - 2194 - 2195 - 2196 - 2197 - 2198 - 2199 - 2200 - 2201 - 2202 - 2203 - 2204 - 2205 - 2206 - 2207 - 2208 - 2209 - 2210 - 2211 - 2212 - 2213 - 2214 - 2215 - 2216 - 2217 - 2218 - 2219 - 2220 - 2221 - 2222 - 2223 - 2224 - 2225 - 2226 - 2227 - 2228 - 2229 - 2230 - 2231 - 2232 - 2233 - 2234 - 2235 - 2236 - 2237 - 2238 - 2239 - 2240 - 2241 - 2242 - 2243 - 2244 - 2245 - 2246 - 2247 - 2248 - 2249 - 2250 - 2251 - 2252 - 2253 - 2254 - 2255 - 2256 - 2257 - 2258 - 2259 - 2260 - 2261 - 2262 - 2263 - 2264 - 2265 - 2266 - 2267 - 2268 - 2269 - 2270 - 2271 - 2272 - 2273 - 2274 - 2275 - 2276 - 2277 - 2278 - 2279 - 2280 - 2281 - 2282 - 2283 - 2284 - 2285 - 2286 - 2287 - 2288 - 2289 - 2290 - 2291 - 2292 - 2293 - 2294 - 2295 - 2296 - 2297 - 2298 - 2299 - 2300 - 2301 - 2302 - 2303 - 2304 - 2305 - 2306 - 2307 - 2308 - 2309 - 2310 - 2311 - 2312 - 2313 - 2314 - 2315 - 2316 - 2317 - 2318 - 2319 - 2320 - 2321 - 2322 - 2323 - 2324 - 2325 - 2326 - 2327 - 2328 - 2329 - 2330 - 2331 - 2332 - 2333 - 2334 - 2335 - 2336 - 2337 - 2338 - 2339 - 2340 - 2341 - 2342 - 2343 - 2344 - 2345 - 2346 - 2347 - 2348 - 2349 - 2350 - 2351 - 2352 - 2353 - 2354 - 2355 - 2356 - 2357 - 2358 - 2359 - 2360 - 2361 - 2362 - 2363 - 2364 - 2365 - 2366 - 2367 - 2368 - 2369 - 2370 - 2371 - 2372 - 2373 - 2374 - 2375 - 2376 - 2377 - 2378 - 2379 - 2380 - 2381 - 2382 - 2383 - 2384 - 2385 - 2386 - 2387 - 2388 - 2389 - 2390 - 2391 - 2392 - 2393 - 2394 - 2395 - 2396 - 2397 - 2398 - 2399 - 2400 - 2401 - 2402 - 2403 - 2404 - 2405 - 2406 - 2407 - 2408 - 2409 - 2410 - 2411 - 2412 - 2413 - 2414 - 2415 - 2416 - 2417 - 2418 - 2419 - 2420 - 2421 - 2422 - 2423 - 2424 - 2425 - 2426 - 2427 - 2428 - 2429 - 2430 - 2431 - 2432 - 2433 - 2434 - 2435 - 2436 - 2437 - 2438 - 2439 - 2440 - 2441 - 2442 - 2443 - 2444 - 2445 - 2446 - 2447 - 2448 - 2449 - 2450 - 2451 - 2452 - 2453 - 2454 - 2455 - 2456 - 2457 - 2458 - 2459 - 2460 - 2461 - 2462 - 2463 - 2464 - 2465 - 2466 - 2467 - 2468 - 2469 - 2470 - 2471 - 2472 - 2473 - 2474 - 2475 - 2476 - 2477 - 2478 - 2479 - 2480 - 2481 - 2482 - 2483 - 2484 - 2485 - 2486 - 2487 - 2488 - 2489 - 2490 - 2491 - 2492 - 2493 - 2494 - 2495 - 2496 - 2497 - 2498 - 2499 - 2500 - 2501 - 2502 - 2503 - 2504 - 2505 - 2506 - 2507 - 2508 - 2509 - 2510 - 2511 - 2512 - 2513 - 2514 - 2515 - 2516 - 2517 - 2518 - 2519 - 2520 - 2521 - 2522 - 2523 - 2524 - 2525 - 2526 - 2527 - 2528 - 2529 - 2530 - 2531 - 2532 - 2533 - 2534 - 2535 - 2536 - 2537 - 2538 - 2539 - 2540 - 2541 - 2542 - 2543 - 2544 - 2545 - 2546 - 2547 - 2548 - 2549 - 2550 - 2551 - 2552 - 2553 - 2554 - 2555 - 2556 - 2557 - 2558 - 2559 - 2560 - 2561 - 2562 - 2563 - 2564 - 2565 - 2566 - 2567 - 2568 - 2569 - 2570 - 2571 - 2572 - 2573 - 2574 - 2575 - 2576 - 2577 - 2578 - 2579 - 2580 - 2581 - 2582 - 2583 - 2584 - 2585 - 2586 - 2587 - 2588 - 2589 - 2590 - 2591 - 2592 - 2593 - 2594 - 2595 - 2596 - 2597 - 2598 - 2599 - 2600 - 2601 - 2602 - 2603 - 2604 - 2605 - 2606 - 2607 - 2608 - 2609 - 2610 - 2611 - 2612 - 2613 - 2614 - 2615 - 2616 - 2617 - 2618 - 2619 - 2620 - 2621 - 2622 - 2623 - 2624 - 2625 - 2626 - 2627 - 2628 - 2629 - 2630 - 2631 - 2632 - 2633 - 2634 - 2635 - 2636 - 2637 - 2638 - 2639 - 2640 - 2641 - 2642 - 2643 - 2644 - 2645 - 2646 - 2647 - 2648 - 2649 - 2650 - 2651 - 2652 - 2653 - 2654 - 2655 - 2656 - 2657 - 2658 -

ಅನುಸಂಧಾನವು

செய்த: 2011. சென்னை நகரில்

अथ चतुर्थः प्रश्नः ।

Ge 15— Ge 16. 301, 320, 321

கூறு—கூறு (உருவம்) உருவம்

of the 21211 and 21210 irreps.

[illegible]

வாயு— விதிகாந்தம்

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்:—

வா. ஸ்ரீதாமபா. டி. தர்மமன் கந்தகோபாலன். பெண்பிள்ளை தனக்கு மாமனாக
கான ஸ்ரீதாமகோபா. நழீதிக்கோண்டென்மகன் தன்னை. “மாம்கு மருபுகள்” என்னும்
வந்தெறிகேதாற்ற என்மகன் தன்னை யனைத்துக் கொண்டு மடியிலே வைத்து. செம்மாந்திசே
பென்று சொல்லி. இவன் வந்தியாயிலே சிலப்பார்க்கு, செவ்வெறிஞ்செவ்வென்று சொல்லி. செம்
மாப்பு- செவ்வை. முகம் முதலான அலகாவதையும் வழியாய்சேவைப்பாடும் பார்க்கைகள்
காதலிசே- செவ்வெறிஞ்செவ்வென்று. செழுங்குயற்கண்ணும். அழகிய கயல்பொன்மகன்னை
யும். செவ்வாயும். வளபாவமே செவ்வெறிஞ்செவ்வென்று. கொம்மைமுடியும். பருவத்
தினாவல்லாத பரிணாமத்தை யுடைத்தான முடிக்கையும். கொம்மை- பெருமை. இடைபடும்.
முடிபிணைபை வளர்த்தியாயிலே கொஞ்சி கொஞ்சி கொஞ்சி இடைபடும். கொழும்பணைத்
தோள்களும். சுற்றுமையையும் பாகமையையும் செவ்வையையும் வளர்த்தமுடிக்கெப்போலே
விருத்தி தோள்களையும். கொழும்மை- அழகும், பெருமைபும். கண்டிடும். தனித்தனியும்
வழியாயையும் தந்திது. என்னுடைய இழைப்பென்றிசே தோன்றி இம்மகனாயித்தாயி. இப்
பெண்பிள்ளைபைப் பெற்ற தாயானவன் இவனைப்பெரிந்துபெடி பாராணனோடு தரிக்கமாட்ட
டவென்று சொல்லுவானோ; அன்றிக்கே; அங்கித்தாயிருப்பாரோ. ... .. 5.

மு.—வேட்குக்குலம்போலே வேண்டிற்றுச் செய்தேன்மகனா

சுடியூட்டமே யாகக்கொண்டு குடிவாழ்ந்தோலோ

நாடுகளுமீய் நல்லதென கண்ணொலஞ்செய்து

சுற்றுலாப் பயணிகளை ஈர்க்கும் வகையில் தனது ஊரைப் பற்றித் தகவல் கொடுக்கும் வகையில் தயார் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 84

$\frac{1}{2} \text{H}_2\text{O} + \frac{1}{2} \text{O}_2 \rightarrow \frac{1}{2} \text{H}_2\text{O}_2$

$$x_1, x_2, \dots, x_n \quad y_1, y_2, \dots, y_n$$
$$10^{\circ} \text{C} = 50^{\circ} \text{F} - 32^{\circ} \text{F} \div 1.8 = 10^{\circ} \text{C}$$

2. $\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \int_{\mathbb{R}^n} |u|^2 dx = \int_{\mathbb{R}^n} u \Delta u dx = - \int_{\mathbb{R}^n} |\nabla u|^2 dx$

கனம் திரு. என். சீ. சுவாமிநாதன், திரு. மு. ரமணித் தம்பையர்

இது உத்தரம்— 'தெய்வதீபம்' இரண்டு தாய்

பெற்ற தரம்— பெற்ற தரமானவர்கள்

வினா— இலங்கை மீதிக்கு பின்பு

அறிபார்— மரித்தி நக்க மாட்டான் '

என் னாய் தொல் ன- என் னு தொல் லுறவினா.

சென்னை, 15.05.2019

தேவநிகரூர்.

பயனர்கள் முன்வை

ଶେଷାନ୍ତରାଳେ ଶୁକ୍ରାଦିପୁରୁଷ ଲିଳା ଶିଖିଲେ ।

[illegible]

1. லிபிதாநிஷ் நாமக } அந்நிபிதகாநிஷிசு
 2. இலிபிநிஷி } நாமபலிஷி

[illegible]

௧.---குடியிருப்பவர்கள் செய்து வரும் குறைமொன்று செய்திலைந்தோ
 கையெண்ணுள் செய்திலைந்தோப் கட்டகோபம்மகன் கண்ணன்
 இவ்வாறுமே வணங்க விரைந்தோத் தென்மகளோங்கிக்
 கையெண்ணுள் செய்திலைந்தோப் கட்டகோபம்மகன் கண்ணன்

பிழைப்பு.

ਅੰਤਰਿਕਸ਼ਿਕਾ (ਉਪਰੋਕਤ ਲਿਖਤ) 17 ਫਰਵਰੀ 1911

நந்தி கோபுரம் -- பந்தி / திருவாரூர்ப்புறம்

மகன்.— திருமகனா

കടന്നുപോകും — കടന്നുപോകുമ്പോഴാണ്

(சுருதிச்— உயர்ந்த குறியீடு)

பிறந்தவர்— பிறந்தவர்கள்

தெய்வம் என்பது உலகத்தை ஆளும் சக்தி

(அ. சுவாமிநாதர்,)

நாள்-- மலையாள சந்திரி. பூம்

ஒன்றும்— ஏகதேசமும்

செய்திலன்—செய்யவில்லைபோ;

அந்தோ - டீயோ! [என்னுமனம் வருந்தி]

இடை— இடையானது

(6) $\beta_1 = \tau \alpha_1$ (7) $\beta_2 = \tau \alpha_2$

டெயர். எட்டாம்பாட்டு. குடியிற்பிறந்தவர் செய்யும் குணமொன்றும் செய்திலன். உயர்ந்தபாசிலே பிறந்தவர்கள் அக்குடிக்குத்தகுதியாகச் செய்யும் குணத்தில் ஒன்றும் செய்திலன். அதாவது- முறையிலே விவகாரவகாந்துகொண்டு வெளியில் கொண்டு போகாமையிறே. அத்தோ. லீயோ! என்று விஷயங்களைப்பார்க்குள். ஈனடயொன்றும் செய்திலன். குடியிற்பிறந்தவர்கள் செய்யாது செய்பவரிடால் லோகத்தில் நடக்கும் மய்யாததான் செய்யவேண்டியதே; அதில் வகைதேயும் செய்திலன். அதாவது- லோகத்திலே நியம்படிசெய்வாரில் உயிறே செய்வதாக நடவடி. குலமய்யாதையும் லோகமய்யாதையும் மய்யும் குணமுத்ததியுடையவனென்று, தனக்கு பர்துவாய் வந்திறுதைபானவன் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். நீந்தகோபன்மகன் கண்ணன். குடிபடுறப்பில் வந்தால் நூல்க்ககோபர் திருமகனாயி முக்கிற கண்ணன். ஈங்காய் நீந்தகோபன்மகன் கண்ணன் - குடியிற்பிறந்தவர்களையும் குணமொன்றும் செய்திலன் - ஈனடயொன்றும் செய்திலன் - அத்தோ என்று - அவன்முறைகொள்க கொண்டுபோன பரகாரத்தைச் சொல்லி விஷயங்களைப்பார்க்க. மேல் தன்னுடைய பெண்டின்மையின் மார்த்தவத்தை நினைத்து கொந்து சொல்லுகிறான். இடையிருபாலும் வணங்கு. இடம்வளங்கொண்டு கடைகையாலே, இடையானது இரண்டு பார்ச்சவத்திலும் வளங்க. இதைத்தினித்தென்மகளோங்கி. ஈனகுடியான வென்பெண்டின்னை பலறாசியாலே முகச்சத்தாய்க்கக் கடைபமாட்டாமல்வங்கி நடுகுடுவெ யினித்தினித்து. கடைகடிரிந்தாதி. தொடங்கினகாரியம் தலைக்கட்டுமளவும் இடைகட்டாமல் கடைகயிறறையே பிறித்துவலித்து, அத்தாலே தாரிப்போலே மற்றவானகையானது தழும்பேயினிடுமோ வெள்கிறான். கோலவர் பட்டங்கட்டுதுணர் கடைகயிற வலிக்கவெணுமிதே இடைச்சிகளுக்கு. தான் தன் பெண்டின் மார்த்தவம் சொல்லுகிற நித்தனையிறே. ... .. அ.

மூ.—வெண்ணிறத்தினைய் தயிந்துள்ள வெள்வனாட்டின் முன்னெழுந்து
கண்ணுநங்காதோபிருந்து கடையவந்தான் வல்லன்கோலோ
ஒண்ணிறத்தமறையச் செங்கணுலகள்கூடா னென்மகளைப்
பண்ணையாப் பணிகொண்டு டரிசதலாண்டிடுக்கோலோ. கூ.

பதவுரை.

தான்—	மென்மைத் தன்மையான	எழுந்து—	எழுந்திருந்து
	பெண்ணானவன்	கண் உறங்காதே	இருந்து— கண்விழித்துத்
வெள்வனம்	வெள்ளை	கிறக்கையுடைய	கொண்டிருந்து

[illegible]

ஆ. சிகரத்தில் இத்திருமேயுதிருநாளுக்கு வளமுதலாகத் தலைக்கட்டுகிறது.

மு. — மாயவன் பிள்ளை வந்திசென்று வந்தியிடம் மாற்றங்கள் கேட்டு ஆயர்கள் சேரி நிலம் புக்க சங்குத்தடிமாத் தழு மெல்லாம் தாயுடன் சொல்லியதோல்கீழ் தங்குததுவாய்பட்டன் சொன்ன தாயுதமிழ்ப்புத்தும் வல்லவா ஸ்ராமனாகிவெண்ணுக்காளாரே. யு.

பதவுரை.

பாபுவன்- ஆர்ப்பு வீதிக்குக் கொண்டு வர
லாம். விவரமாகத் து

பெண்ணாள் இவ்வாறு - - பின்னொருபாடு

வழிபாடு - மரபு } இடமும் வழிபாட்டாகிய
 மரபு - இடம் } கண்டும் இடமும் வந்துள்ளது

அங்குதனது- அங்குதன் வந்திருக்கிறான். நான் இப்போது
 (சொல்லு)

பாற்றாது என்பதால்— சின் பெண்மீன் சின்
மீன் கொலையுண்டுள்ளது வந்தாலும்

வ்யா. மாயவன்யின் வழிசென்று. தன்னுடைய பெண்ணைப்போலவும், ஆப குண
பெற்ற தங்களால் ஆச்சரியப்படுத்தும், அவற்றைக்காட்டித் தன்னை விரித்திருக்கொண்டவனு
யை யாரின்னை, உகன்வன் கொல்கில் போட்டிசையப்போலே வழிபோய். வழியிடை மாற்றங்
குறிக்கெட்டு. “கொம்போல் மிழர்நீடெத்து” என்கிறபடியே போகிறவழி யினையிலே அபூ
ர்வ பதார்த்தங்களைக் கண்டால் இவை பென்னென்று அலங்கியமாத் அளனை வார்த்தைகள்
கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும் புக்கு. பாய்ப்பிதேசமான திருவாய்ப்பாடியில் சென்று புகு
ந்து. இப்படியுண்டான செயல்களையும். அங்குத்தை மாற்றமுமெல்லாம். அங்லுநிற் புகுந்த
பின்பு, அங்குண்டான யசோதைப்போட்டி, ஸ்ரீராமகோபர், நாயகனுள் கிள்ளன், தன்
பெண்ணின்னைபோல விவன், தந்தாமுக்கு அதுகுணமாகச்செய்யும் வந்ததாத்தமான சொலவு
களையும் எல்லாவற்றையும். “மாயாபுத” என்கிற ஸ்ரீராமகோபர் சரபத்தகாலே - ஸ்ரீமான்
டான செயல்களையும் கூட்டிக்கொண்டது. தாயவன் சோல்லிய சோல்லி. திருத்தாயாரான
வன் தன் கிற்றத்திலேயிருந்து தன்னிலே கிலேசித்தாம் மகேசுதித்தும் ஸ்ரீராமகோபருநி
த்துச் சொன்ன சொலவுகளை. ... .. *

அதவா, மாயவனியாதி. தன்னுடையமைபத் தான் கொண்டுபோகையாலும், அது
தன்னை முலையிலே காட்டிக்கொடுக்கக் கொண்டேபோகையாலும் முண்டான குணத்தோஷங்க
ளிரண்டும் உபாபேசமாய்த் தோற்றம்மடியிருக்கிற் ஆச்சரியப்படுத்தனவன் போலவழியிலே
தானும் வழிப்பட்டிருக்கென்று, வழியெழிர்வந்தானை முண்டோவனவர்களுடைய ஸ்ரீதி கார
யாக பாகாபகையாம் விளவிக்கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும் புக்கு. திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்ரீ
ராமகோபர் திருவாயாராகச்சென்று, அங்குதின்றவர்களை அங்குத்தை விசேஷங்களையும்
விளவிக்கேட்டு. தாயவன்சோல்லியசோல்லி. வழியெழிர்வந்தானை “மதுரைப்புறம் புக்
காக்கொலே” என்றுகேட்டும், உகன்வன்சுடிக்கு ஒரேச்சாமோ குணமாமோ என்றும்
போலே கேட்டுந், திருவாய்ப்பாடியில் தோணாமுதலான அலங்காரங்களும் வாத்பகோஷ
ங்களுடைய கண்ணி கெட்டி கோளையென்று கேட்டும், ஆயர்கள்சேரியிலேயென்று யசோதை
ஸ்ரீராமகோபருடைய ஆதாராதங்குகளெல்லாம் விளவிக்கேட்டு அவர்கள்சொன்ன விசே
ஷங்களுடையதாம் திருத்தாயாரானவன் சொன்னபாகாங்களைப்பென்று இவ்வளவோஜிக்கடி
மாம். இதிலுங் காட்டில், பூர்வியோஜனைக்கு ஒளிர்த்தமுண்டி.

அவ்வாறு--கூடல தோன்று குமரி கோரு தன்மாமன் கேட
பொடக் குடி வேண்டிற் மாயவ கொண்டுதன்.

அருள் திருமொழி-௨ ஈ-க்கு, பாடல்-௨ கச.

முன்றும்பத்த - ஒன்பதார்திருமொழி - என்னுதன், ப்ரவேசம்.

அ. கீர்ஷ்ணுவதானபாவணாயி, தற்குணசேஷத்தங்களைப்பே யறுபவிக்ந்துக்கொ
ண்டு போந்தார்-கீழ்; இப்போது, அந்தக் கீர்ஷ்ணுவதானபாவணசேஷத்தங்களைப்பே யறுபவிக்ந்துக்கொண்டே அதற்குரிய
காலிகமான சாமஸ்தாபகுணசேஷத்தங்களைப்பே யககாலத்திலே யறுபவிக்ந்துக்கொண்டிருக்கிறார்
ஆம் அந்நிலைசம்பந்திது, அனக்குடனாக இரண்டு துரீகோபிடாமவந்தத்தையப்பாத்தாய்,
அதிலே ஒருத்தி கீர்ஷ்ணுவதானபாவணசேஷத்தங்களை, ஒரேயே சாமஸ்தாபகுணசேஷத்தங்களை
கக்கொண்டு, ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு கொண்டு, கூடலத்தையப்பாத்தாய்க்கொண்டே
உபபாவதானபாவணசேஷத்தங்களைப்பே யறுபவிக்ந்துக்கொண்டிருக்கிறார்- இவ்விருவோரிலே, இரண்டு
கோபிடாமவந்தத்தைய யககாலத்திலே யடைபக்கையேயென்னிதிக்; பகவத்பாவணசேஷத்தங்களை
த்தாலே இவ்வாற்தில் தடைபற்றல் என்னம் சொன்னாயிற்று. “ உபபாவணசேஷத்தங்களை
என்றும் திருமொழியிலே, இரண்டு பாட்டியார்தரை யககாலத்திலே கூடுப்பாடினார் ”
என்று நீயா பாட்டாரங்கேட்க; “ தேசவிசேஷத்தில் அநேக சரிடரிக்காரன் யககாலத்திலே
கூடுகிறார் என்பதே; ஆப்படியே இவ்வாறுபாற்று அருகரின்கொண்டே ” என்றருளிசொ
துர் என்று பாடுகிற சிறை. ... .. *

மு.—என்னுதன்றேலிக் கன்பின்பு லீயாநான்

தன்னுதன்வண்ணவே தன்வண்ணத்தினை

வன்னுதன்வண்ணம் வளம்படுத்திப்ப

என்னுதன்வண்ணமகப் பாடிப்பற வெட்டினன் வன்மைபாடிப்பற. க.

[illegible]

உதாரணம் - இரத்தினம் உலகத்திலுள்ள
 உயர்ந்த - பொருளாகும்;
 தன்மை - மனத்திற்கு
 இரத்தினம் - உலகத்திலுள்ள உயர்ந்த
 பொருளாகும் என்பது உதாரணம்.
 மனத்திற்கு உயர்ந்த பொருளாகும்
 மனத்திற்கு உயர்ந்த பொருளாகும்
 மனத்திற்கு உயர்ந்த பொருளாகும்.

[illegible]

மு.—என்விவ்வன் கண்டு போவென்றேதீர்ந்தான்

தன்வல்லிக்குத் தவத்தையெய்தினான்

முன்விவ்வன்து முதுவென்றையெய்தினான்

தன்விவ்வன் வன்மைபட்டபடித்த தாநதிதன்மையைட்டபடித்த. ௨௦

பதனாறு.

என்— என்னுடைய

வின்— வில்லின்

வாசி— வாசியை

கண்டுபோ என்று 'கண்டுபோ' என்று

எதிர்த்தான் தன்— எதிர்த்துநின்ற பாக

சாமனுடைய

வில்லிக்குடைய தவத்தை— வில்லியுடையதன்

வையும

எதிர்— அவன் கண்ணாறையே

வாங்கி— அழித்தவனாய்

முன்— இதுக்குமுன்னே

வின்— திருக்காசில் வில்லி

வந்தது— வளைத்து [யுடைய

முதுபெண்— தாடி என்னும் ராகுஷி

உயிர்— உயிர்

உண்டான் தன்— முடித்துச் சகலத்தினை

மகனுடைய

வில்லின் வன்மைபட்டபடிப்பற—

நாகாதி— தசாதரித்தவனாய்

தன்மையை— குணத்தை

பாடிப்பற. [இதுராமாயணத்திலே

பட்டவன்வார்க்குத.]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. என்னிப்பாதி. " என்னுடைய வில்லின்வாசியைக் கண்டுபோ " என்று எதிர்த்தான் பாகசாமனுடைய. அதாவது - மாதேஹர் தறிப்பங் காப்பண்ணி முநீறுகாலான் திருமகனாத் திருமணம்புணர்ந்து, பெரியசெருக்கோடே திரு வயோதயைபயிப்பக்கி வொழிந்தான் திடுக்கிட்டு, இது யிசேஷத்தைக்கேட்டு, குடி தறித்தவனாய் தன்னுடைய வில்லியுடையதன்மையைக்கொண்டு கடுமையிலேவந்து தோன்ற, சகல வர்த்தியெய்தியென்று பொற்புக்களையும் காலிலெப்பாகட்டு அதுவர்த்திதது (க) " ஸாநா நாகேவ-சுபாஸா கிஷ-ஹ-த-கேவ-புலி " என்று அர்த்தித்தவளையிலும் அத்நை அழிகரமித்துத் தன்னிக் கொடுப்பாந்து, தன்சிறந்தபெல்லாக் தோற்றம்படி முடித்தைப் பார்த்து, " முன்பேமுடிப்போய் பலவிடங்களிலும் பூண்கட்டிக்கிடக்கிறதொரு சொத்தை வில்லமுடித்தேன் என்று கடுவாத்தானப் வாழுகிறீ என்னையில் கில்லைவாங்கி வளைத்

[illegible][illegible]

மு.—உருப்பிணர்ங்கையைத் தேடிநீங்குகொண்டு

விருப்புற்றங்கேக வினாத்தேதீர்வந்து

செருக்தற்றுன்வீரஞ் சிதைதயத்தலையைச்

சீனாத்திட்டான் வன்மையைப்பாடிப்புற தேவகிசிங்கத்தைப்பாடிட்டது.

கைகேரியுடைய சொல்லைக் கொண்டு | சீதை மனுவளைய- விதைக்கு வல்லபனான
கொடிய வளம்— கொடிய காட்டில் பாடிப்பற.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாற்றத்தாய்சென்று வனம்போகையென்றிட. மாற்றத்தா
யென்றது- மாற்றத்தையென்றபடி. அன்றிக்கே, 'மாறு' என்று - ஓய்யாய், மாறான தாய்-
பெற்றதாய்க்குப்போலியான தாயென்னவுமாம். ஸ்ரீகௌடீயையோபாதி, பெருமான் பக்-
கல் அழிவீழ்வித்தாய்விதே ஸுமிதனாயிரப்பது. இப்படியிருக்கிற தாயானவன் செ-
ன்று "நிவர்த்திலேபோம்" என்றுசொல்ல. அதாவது- திருவயிதேகமீடங்களடிறாத்-
தவயர்த்தமாகத் திருப்படைவீடெல்லா மலங்கரித்து உதவவமும்தொடங்கி புரோஹிதரான
வலிகிட்டாதிசைநர் தானுமாகக்கொண்டு, ராஜாவான சகரவர்த்தி, திருவயிதேகார்த்தமாகப்
பெருமானுக்குக் காப்புக்கட்டி, புரட்சரணங்களும் செய்வித்து, "இனி அபிஷேகம்செய்யு-
மித்தனை" என்று முறையூர்த்தம்பார்த்திருக்கிறவனவிலே, கைகேரியானவன் குப்ஜைவர்த்-
தையாலே நெஞ்சகலங்கி, பர்த்தாலான சகரவர்த்தியைப்பார்த்து, எனக்கு "இரண்டிலாமு-
ண்டே முன்னே தந்திருப்பது, அநிசன்மே இப்போது செய்யவேணும்; அதாவது- நாமனை
அபிஷேகம்செய்யாமல் காட்டிலேபோகவிடவேணும், பாதனை அபிஷேகம் செய்யவேணும்"
என்ன; ஸத்யதர்மபராயணனாகையால் "என்செய்வோம்" என்று இடியிழந்தாற்போலே
இவ்வார்த்தையைக்கேட்டுக் கேலசப்பட்டு, பெருமாளையழைத்துக்கொண்டவருமப்படியாக ஸு-
மந்தர்ஸப்போகவிட்டு, தான்கலங்கிக்கிடக்க; ஸுமந்தர்ஸசென்று "ஐயர் எழுந்தருளச்-
சொல்லுகிறார்" என்கையாலே, பெருமானும், திருவயிதேகத்துக்கென்று அலங்காரத் திவ்-
யகதாயாகக்கொண்டு, பிராட்டி மங்களாசாஸகம் பண்ணிக்கொண்டு அந்தரிபுரத்தவரத்தள-
வும் பிள்ளையோடவர, திவ்யரத்தரிபுரத்தில்கின்றும் புறப்பட்டுப் பெரிய கோலா ஹலத்தோ-
டே எழுந்தருளியவர தமப்பனானைக்காணப் புருத்தவனவிலே, கலங்கிக்கிடக்கிறபடியைக்க-
ண்டு "இதுக்கடியென்" என்று பப்பப்பட்டு, "ஐயர்க்கு இப்போது க்வேசமேது" என்று
கைகேரியைக்கேட்க; "முன்பே எனக்கு இரண்டிலாம் தந்திருப்பார்; அந்த இரண்டிலாமும்
இப்போது பெறுவாக்காக உம்மைக் காட்டிலே போகவிடவேணுமென்றும், பாதனை அபி-
ஷேகம் செய்யவேணுமென்றும் நானபெரித்தேன்; ஸத்யம் தப்பாதவராகையாலே அதுக்கு
அதுமறிபண்ணி உம்மைக் காட்டிலேபோகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார்; இப்போது உம்-
மைக்கண்டவாதே லாய்ந்திருந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார்" என்ன; "இப்படியோ
நான் ஐயர்க்கு பாதந்தராய் வந்திருத்தபடி, என்னை நியமிக்கும்போதாக்கும் இப்படி க்வே-
சிக்கவேணுமோ. நெருப்பிலே விழுந்தோண்ணல் அதுவும் நான் செய்யவேண்டு" என்ன;

[illegible][illegible][illegible]

க. பற்றத்தாட்சொல்லு. ஸாமித்தியாதிற் தாட்சொல்லு. சூறுபட்ட ருவினென்று 'சூ'ய்

பஞ்சவர்— பஞ்சபாஸ்டவர்களுக்கு
 துதனுப்— துதனுபக்கொண்டு
 பாதம்— பாதபுத்தத்திலே
 கை செய்து— வலாகித்து
 ரஞ்சு— விஷத்தை
 உமிழ்— உமிழாதின்ற
 ராகம்— காவியராகம்
 டெர்த— டெர்த [மேலே
 நல பொய்கை— கொடிய பொய்கைக் கரை
 புக்கு— பொய்ப்புக்கு

அஞ்சு— அவன் அஞ்சுசாம்படி
 பனத்தின்மேல்— பனங்காவின்மேலே
 பாய்ந்திடு— குதித்து இளைப்பிடுதல்
 (அப்வானிலே, அவனும் அவன்
 மனையும்கூடும்)
 அஞ்சு செய்து— அவனைக் கொல்லாப்
 விட்டவனுய்
 அஞ்சனம்— மரபோன்ற
 வண்ணம்— வண்ணத்தை மூலையனுமணை
 பாடிப்பற—
 அகோதை தன் சிங்கத்தைப் பாடிப்பற.

வ்யா. இர்தாம்பாட்டு. பஞ்சவர்துதனும். தம்முதா திகழ்வார்க்குத் துதனும்.
 இவர்கள் லேவரிதும், இவனை எவ்வுரியால்லாதார் இல்லையேபோலேகாலும். துதனும். ஸர்வாநி
 களுவதான், குழந்தையிலே லேவகட்டித் துதனுபேகிறமீடத்தில் புரையற்றிருப்பது. இது
 தன்னைப் பெறுப்பேறுகிறதே மீவனனுள் நீலத்திருப்பது. “இன்னுத் துதனென நி
 லுள்” என்கிறபடி. “பாண்டவதாதன்” என்கிற பாண்டிவிபற்றாரின்பிறை பாரில்
 கால்பாவி நரித்துவின்றது. பாறத்தகைசெய்து. “பத்தார், ஸஞர்” என்றும்போலே
 சொன்னவிடத்தில் அவர்கள் ஒன்றுக்கும் இரையானமையாலே, “ஆனல், புத்தத்ததைப்
 பண்ணி இயித்தவர்கள் பூமியாளுங்கோள்” என்று அவர்களை புத்தத்தையிலே பொருத்திப்
 போந்து, பாண்டவர்களுக்காபின்று, பாத ஸமரத்தில் கையுமணிபும் வகுத்து புத்தத்தை
 நடத்தி. நஞ்சுமீழ்நாடெங்கிடந்த நற்பெய்கைபுக்கு. அருகணைந்த வர்க்குங்கள் பகதிகளெல்லாம்
 பட்டுவிழுப்படி விஷத்தை யுமிழாதின்ற காவியருகிற ஸர்ப்பங்கிடந்த * நச்சுமூல் பொய்
 கையிலேபுக்கு. “கற்பொய்கை” என்றது - “உல்லபம்பு. நல்லெருப்பு” என்பானைப்
 போலே விபரீதலக்டினை. அதுவா, காவியன் பாவேசுப்பனாக்கு முன்புக்கதை படிவையிட்டுச்
 சொல்லிற்றுகவியாம். அஞ்சப் பணத்தின்மேல் மாய்த்திட்டருள்செய்த. அப்பொய்கைகையக்
 கலக்கி, காவியன்குத்தனும்த் தன்மையெங்கும்படிபண்ணி, ரின்பு அவனெருகும்படியாக அ
 வன் பணங்கனின்மேலே சென்று குதித்து கின்றடி அவனையிளைப்பிடுதல், (க) ஸ்ரீவா. ரு. 3
 டெநா ஸ்ரீவா. ரு. 3
 “என்றும்த, (உ) “வஞ்சு விகா ஸ்ரீபதாடி” என்பனவு-அவனும்
 அவனுடைய ஸ்திரிகளும் சரணம்புகுத்தின்பு அவன் பரானன்பெற்றுப் போம்படி கர்பை
 பன்னி. அஞ்சனவண்ணைப்பாடிப்பற. இப்படி சரணுசதரணம் பண்ணுகையாலே

முடி ஒன்றி— “நி நமுடி. து”
மு உலகங்கறும்—முடி, சுவர்க்கம், பாதாள
மென்கிற முன்று கொங்கையுள்
அவ்விடம்— பரிபாசென்றுக்கொண்டு
உன்— தெவரிருகடப
அடி. போதும்— தாலனானவெனக்கு
அருள்— கர்சபபண்ணியருளியேனுள்
என்று— என்று பார்த்தித்த
அவன்மீன் } அந்தகராவத்திநமகம்
காபித்த } பின்னே சென்று தெட்டித்த
படி. இன்— ஒப்பில்லாத

குணம்— குணங்களை அடைபடுதல்
பாதன் கவிற்கு— பரிபாசுதான்வாருக்கு
அவன்— அவன் பரிபாசு திநின்ற பரிபா
கத்தினை
அடி. போ— பரிபாசுதான்வாரு
பாதன்— அளித்த நரிவாவா
பாபுபாபு—
அவன்மீன்— இருவகைத்தெய்வானைக்கு
கொமாலை— ராஜாவானவன்
பாடிப்பத.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. முடிபித்தாதி. சகாவத்திக்கு சகாவத்தித்தங்கள் பண்ணின
அன்று நாயிறுபாடு, ராஜகுலத்திலுள்ளாரும் பெளஜாகபதமும் புரோஹிதரான வளிகுட்ட
டாங்குகளும் எல்லாரும் திரள்கிறருகது “பெருமாள் கட்டேறப்போகும், சகாவத்தி இதுகிணன்
நாடு அராஜகமாய்க்கிடக்க வொண்ணாது” என்று தன்னை முடிபூட்டிவகா கட்டகளாவது
மான தூய்கோஷத்தையும் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, அந்தவாசி கெட்டபோதே கணக்க
கோவுபட்டு, (க) “விவாபவகவகாதிபு ஜகதிலுபவ வொவையிபு” என்கிறபடியே
தன்னற்றமையெல்லாம் தோற்றுப்படி. திரளியேறிநுது, “ஒருநிபானக விருந்து என்னு
டைய சேஷத்தையதை அபவஹரிப்பதே.” என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, (உ) “நிபாச
க் குரோஹவலி பெய்யபெய்க” என்கிற காமமும் பாராதே, புரோஹிதனான வலிவட்ட
பகவானையும் “அழகிதாக இக்குடிக்கு முன்னேறுமிதம்பார்த்தாய்” என்று அத்திரளிலே
காழித்து, (ஈ) “ராஜகுலா வொவையிபு பகதிலுபவ வொவையிபு” என்கிறபடியே
வொவையிபு பகதிலுபவ வொவையிபு” என்று ஒருவனுக்கு இரண்டு வஸ்து சேஷமானால் ஒன்றை
ஒன்று சிவ்லிக்குமோ; ராஜ்யத்தான் என்னையாண்டாலோ, நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்க
வொண்ணாது என்கிறவிதத்தையே பார்க்குமித்தனையோ, இதுக்கு விஷயபூதனை என்ன
யும் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டாவோ, அவர் பொகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை அப
வஹரித்தால், அவரைப்பிரித்த வகத்தரம் முடித்தவன் வலிநிலே பிறத்தவனுப்படி. யெங்கனே

கவர்கள்— கலங்குப்படி
பார்க்கிட்டு— சென்று குதித்து
அவன்— அவன் மடையாசாப்
நின்— அகாசத்தாயும் கிளர்ந்தெழுந்த
முடி லேத்தியப்— லேத்து படைக்கொண்ட
நின்மகன்— மாரிமார் அழகிட்டு நெய்
தடைசெய்து— கூட்டாது (பாடியம்
மீள— அவன் சாதாரணக்கவனாகி விட) மடையா

வித்தகன்— வித்தகன் பற்றி நான் நான்
 உன்— பற்றி நான் நான்
 உன்— வித்தகன் பற்றி நான்
 உன்— பற்றி நான்
 உன்— பற்றி நான்
 உன்— பற்றி நான்
 உன்— பற்றி நான்
 உன்— பற்றி நான்

[illegible]

அரசரது— உத்தரவுபெயர்த்துக்கொடுத்த
 குற்றவாளி கொல் } விசாரித்தவர்களை
 கொண்டு— } சின் சொற்படி
 தண்டகார— தண்டகாரணயத்தைக்குறித்து
 போக— வழித்தருளி
 நடந்து— இவ்வாசின்ம
 இடை— இடைமையுடையான
 பரப்பவாகாவை— குப்பணங்களை
 செலிபெயி மூத்த— காதுபடிமூத்தகையும்

அபிபாதிக்கு— திருநலமோத்தபந்து
 அரசன்— ராஜாவானவன்
 பாடிப்பற.

அவத்தது இவையபெருமையான
 க்கு, பெருமான் அறுத்ததாகச் சொன்ன
 விது ராஜகணினபாஹு— தன்வ பாடிபுதுவாண
 லித்தபத்தப்பற்ற.

ஸ்யா. எட்டாம்பாதி. தளக்கினத்திக்குக்கூர்ந்து. “அடியிலே சக்கரவர்த்தி அது
 பறி உண்டாகையாலும், பெருமான் உடன்பட்டுப் போகையாலும், நாடு அரசாஜகரையக்
 கிடக்கவிடவாணாறு. கீழ்க்குடவேணும்” என்று வலித்தாநிகளும் ராஜலோகாநிகளும்
 உத்தித்தகயாலும் அடியேகைச் செய்யலாவதொரு புடைபுண்டாயிருக்க, “மூத்தாரிருக்க
 இவையாழ்முடி மூடியவிலாநிலை” என்கிற குலமரபாவதனை விடத்து, “மாலையிட்டு ராஜ்
 யார்ப்பாறுகைக்கு நாள் இவையவன், தன்மயுநிருக்க எனக்கு முடிநூட பார்ப்பிலை”
 என்று மறுத்துத்திருச்சித்திர கூடத்தனவுமலந்து “மீன்மெழுத்தருளவேணும்” என்று
 அத்தித்த தம்பியான பூரீபரதாழ்வாறுக்கு அனுகுணமாக அடிமுடியாசைக் கொடுத்து.

தண்டகரூற்றவள் செல்கொண்டு போகி. “ராஜபத்தை விடுவித்து தண்டகாரன்
 யத்திலே போகவிடக் கடவேம்” என்று விசாரித்தவன் சொல்லைக் கைக்கொண்டுபோம்.
 “கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடியவனம்போன” என்பதிறே கீழும் சொல்பிறறு. பூரீபர
 தாழ்வாருடே திருச்சித்திரகூடத்தனவும் சென்றவனித்தாநிகள் தொடக்கமாஹர், கீழந
 கைக்குடலாகச் சொன்ன வார்த்தைகளும் கேளாமல், இவன்சொன்னவார்த்தையைத் திரு
 வள்ளத்திலே கொண்டுபிற பூரீபரதாழ்வாறுக்கு அரசின்று அரசந்தாம் தண்டகாரணயத்தேற
 வெழுத்தருபிறறு.

உட்கிடைபிற்பாதி. காமரூபினியாகையாலே ஸ்வலேஷத்தை மறைத்து அந்நயந்
 தாபிமதயானதொரு ஸ்திரீலேஷத்தைக்கொண்டு வருகையாலே, நூடவின் இடைபை
 யுடையளான குப்பணங்களை. தன்னமுனைக்காட்டி “என்னை விஷயிகரிக்கவேணும்”
 என்று வந்தவாறின் விசாரித்தவர்களை கொண்டு வந்தவாறின் விசாரித்தவர்களை

மு. — மாயச்சகட முறைத்து மருத்தி

தூயர்க்கோடு போ யாக்காகாத்தான்

வேயின் குழுவை வித்தகனாய்கின்ற

ஆய்க்கொன்றினைப்படிப்பது வாரியமெய்த்துணைப்படிப்பது. ௧௦.

பதவரை.

மா. ப. — வந்தார்தன்ருளினார்

ச. க. — சகடாஸாரினை

வ. ந. — கலசக்குழையுடைய இதுவடிவ
கனானுபதத்து

ம. ந. — யமனார்துணைக்கல்

இ. க. — முறித்தான்

ஆ. ப. — இடைவர்க்கோடு

போ. — காட்டைப்போய்

ஆ. க. — பாக்களின் திரை

கா. — காத்தான்

அ. க. — அழகிய

வே. — வேயின் குழல்

வ. த. — வந்து

வி. — வித்தகனாய்கின்ற

ஆ. ப. — ஆய்க்கொன்றினை

வருவது

பாடிப்பற;

ஆ. ப. — ஆய்க்கொன்றினைப்படிப்பது.

வ. மா. — ஒன்பதாய்ப்பாட்டு. மாயச்சகடமுறைத்து. “ கள்ளச்சகடம் கலக்கழிபக்க
லோச்சி ” என்கிறபடியே காவலாகவைத்தவாறிலே அவசரங்கள் ஆவேசித்து நவீனமருளை
யாசில் பாடகம் என்று தோற்றமுடைய கந்தரிமமான சகடத்தை, வந்தார்தன்ருளினார் நிமிர்ந்த
இருவடிவாகிலே யுத்தத்து. அன்றிக்கே, சகடமானது 1 உருவாயுடையது. உதைத்து என்னை
மாயம். மருதிவந்து தயாராகவடிவத்தை உடையுமிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோகாநிற்ப
விலகலாக வடிவிலேயே நின்ற இடமடை மருதுகவின்ருளிலே தனபுக்கு அப்படித்தேபோய், ௨
சகடத்தை படுக்கையாகவே அக்கவையித்தனக்கொண்டு அப்படித்தனபு இரண்டற்கும் சாய்ந்த
விழுப்படி முறித்தது. ஆய்க்கொள்கோடு போய் ஆகிரைகாத்து. பசுமேய்க்கப்போகிற இடை
கோடு அலக்களில் பாதாளமாய்க்கொண்டுபோய், புல்லும தண்ணீருமள்ளவிடம் பார்த்து
வாழ்ந்துகொள்ள மேய்க்கையாலே பசுநிரைபாடித்தது. அணியேயின் குழுவாதி வித்தகனாய்
கின்ற. நாட்டிற் பசுக்களைப்போலே கேவலம் புல்லும் தண்ணீரும் தாக்கமாக வளருமனை
யன்றிக்கே, குழலோசனையே தாக்கமாக வளருமனைவையாகையாலே, அவற்றை மேய்க்கையாக
சிதறிப்போகாமல் குவிக்கவக்கும் மீடகக்குமாக, அழகிய வேய்க்குழலையுடைய, தன்னுடைய
வாய்மையுடைய தோற்றம்கின்ற. ஆய்க்கொன்றினை. கோபுக்குதலைவனான செருக்கையுடைய
வனை. பாடிப்பற. ஆகிரைமேய்த்தானே. “ தவத்திலும் பசுநிரைமேய்த்துவிட ” என்கிற

கார் ஆர்- ஆழத்தின் மிகுதியாலே கருமை
மிக்கிருந் துள்ள

கடலை. — கடலை

அடைத்திட்டு- மலைகளைக் கொண்டடைத்து
இலங்கை புக்கு— லங்கையில் புக்குது

ஒராதான்- பெருமாள் வீரப்பாட்டை மறு
யாத ராவணனுடைய

பொன்முடி ஒன்ப } கிரீடம் தரித்த அழகிய
தோடு ஒன்றையும் } பத்துத்தலைகளையும்

நேரம் அறுத்துப் போகட்டு

அவன் தம்பிக்குே அவன் தம்பியான
விழைனாணுக்குே

நீள்— செங்காலம் நடக்கு

அரசு — ஆகிய ஜப்பான்

சுந்த— கொடுத்தவனாய்

புர— எவ்வளவுதான் புது

அழுதனை— அம்ந்தம் பொ.

11713 WILD-;

ஆரோபாத்சியர் - ஆரோபாத்தியர்

வேந்தனை— ராஜா வானவனை
உரிப்பதே.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காராகடலையடைத்தீட்டு. ஆழத்தின்மிகுதியி
மிக்கிறாந்துள்ள கடலை, அகடிதகடாஸாம்ரத்தபம் தோற்றம்மயம், லோகத்தண்டை
கடவமலைகையிட்டுக் குங்குககாக்கொண்டடைத்து. இலங்கைபுத்து. (க) “
வாவிக்காழ்” என்றபடியே மண்பாடுதானே ஒருவர்க்கும் பாவையிக்கவரித
மேலே உன்றின்று கோக்குறவலுலைய பஸ்த்தையுமுடைத்தானையாலே
யிருக்கிற லங்கையிலே, எழுபதுவெள்ளம் வாராவையையும்கொண்டு
ஒராதான்மொன்முடி யொன்பதோடொன்றையும் கோர். இந்த அகிராமம்சேஷத்தா
வைத்தும் இவற்றில் ஒன்றையும் கிருபியாகே. தன்னுடைய வரபலமுபலங்கி
ரினைத்து, “தான்மொன்மொழித்தான் தானியான்” என்றபடியே -
திருமகன் என்னும் வீரப்பாட்டையறியாமல் ஆபாஸத்தாகினைத்து, தான்
விருந்த ராவணனுடைய அழிகைபுத்தானை அழிகையுடைய தங்கை, திருச
முன்பு, ஒருருதலையாக அறுத்தாற்போலன்றிக்கே, “காலநிறவென்றயன்
ககிரீண்முடிபத்துமறுத்தாரும்” என்றபடியே - “இன்று இவ்விழுப்பு
என்று, பரஹ்மாஸ்தாஸ்யமான சரத்தாலே, பத்துமச்சேர ஒருகாலேவிழுப்பு
பொகட்டு.

அவற்றைப்பித்தே நீளரசிந்த. (உ) “சுதாபெரிநாஸணஸ்யா ஸமழ” எ

வெந்தனர். ராவணன் தாண்டித் தம மனம் எழுந்தருள், திருவடிகளே கம்பனனியிருந்து ஆன
கையால், திருவெய்யாய் துள்ளொர்க்கு ராஜாவானவனை. பாடிப்பற. என்று ப்ரதிகோடி.
பாணவன் திரமிக்கிறான். ... ..

அ. சிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—நந்தன்மதலையைக் காத்ததனைநலின்
நந்திபறந்த வொளியிழையார்கள்சொல்
சேந்தமிழ்த் தேன்புதுவை விட்சேத்தன்சொல்
ஐத்திஞோடைந்தும் வல்லார்க் கல்லலில்லையே. கக.
பதுவுத.

நந்தன் மதலையை— நந்திகோபன் குமாறான
கண்ணையும
காத்ததனை— கருத்த சகாவத்தி திருமகனையும்
வம்சஸ்துருண சகாவத்தி திருமகனையும்
நலின்— ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்
கொண்டு சொல்லி
உந்தி பறந்த — † உந்திபறக்கையாகிற
லீலாஸம் கொண்டாடின
ஒளி— அழகிய [ஒருடைய
இழையார்கள்— ஆபரணமணிந்த பெண்
சொல்— சொல்லை
செம்— செவ்வையையுடைய
தமிழ்— தமிழ் பாஷையாலே

வ்யா. நந்தன்மதலையைக் காத்ததனை நலின். ஸ்ரீநந்திகோபர் திருமகனையும், கருத்
ஸ்தகுலோத்பவனுன சகாவத்தி திருமகனையும், ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு
சொல்லி, உந்திபறந்த ஒளியிழையார்கள்சொல். உந்திபறக்கையாகிற லீலாஸம் கொண்டா
டின அழகிய ஆபரணவங்காதனான பெண்களுடைய சொல்லை. சேந்தமிழ்த்தேன்புதுவை
விட்சேத்தன்சொல். ஆர்ஜவருபமான த்ராவிடபாஷையாலே, அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு
நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாராருளிச்செய்த, ஐத்திஞோடைந்தும்வல்லார்க்கு. கர்ஷ்ணவதா
ரவிஷயமானவைந்தும், ராமாவதாரவிஷயமான வைந்துமான இப்பத்தையும் ஸாபிராயமாக
வல்லவர்க்கு. அல்லலில்லையே. ஸாம்ஸாரிகதுக்கமொன்றுமில்லை. ... .. கக

தென்— அழகிய [ஹகரான
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வா
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த
ஐத்திஞோடைந்தும்— கர்ஷ்ணவதார விஷ
யமான ஐந்தும், ராமாவதார விஷயமான
ஐந்துமான இப்பத்தை
வல்லார்க்கு— முதலல்லவர்களுக்கும்
அல்லல் இல்லை — யாதோரு னன்பு
மில்லை.

† “உருகி- மகளிர் விளையாட்டினொன்று”
என்று தமிழர்.

[illegible]

[illegible]

இங்கே நுகர்ச்சி செய்ததோடு (உ) “அவ்வாறு அந்நாட்டிலிருந்து” என்கிறபடியே பெருமாளையே நினைந்துக்கொண்டு மறுமறுன்றறியாமல் கிருத்திரபடியைச் சொல்லுகிறதெனவுமாம். நினைவடியேன விரிப்பும். (ங) “அவ்வாறு கொண்டு” என்று பெருமாளுக்கு அடியானையோடு இவ்வருக்கு மடியானையாலே, உனக்கடியானை வெள்ளுடைய விண்ணப்பென்கிறான். இத்தால் - உனக்கு அடியானை நான் விண்ணப்படுத்துவது வாய்ந்ததெனக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்கை.

செறித்தமணி முடிச்சனைகள் சிலையிற்று. நெருக்கின சதங்களைச் சேகரிக்க அழகான அழகான கருவியுடைய ஜகதானான், தேவருக்கு கல்கமாகவிட்ட வில்லை முறித்து. “இந்த வில்லை வளைந்தார்க்கு இவளைக்கொடுக்கக்கூடலாம்” என்று விரியகல்கமாக அவன் கல்பித்துவைத்து வில்லிறையது. அப்படியிருக்கிறவில்லை வளைக்கத்தானும் லோகத்தில் ஆளின்றிக்கேயிருக்க, இருக்கையில் படைத்துக்கு இலக்குப்போராமையாலே அழகானமுறித்து. நினைக்கொணர்ந்ததறிந்து. இந்தவிரியாமைக்கண்டு, (ர) “உயர்ந்த அழகான வாய்ப்பு உருவாகி : ௧௨ ஆகியே நான் உருவாகி வாய்ப்பு உருவாகி” என்கிறபடியே “இவளைக் கல்கமாகிட்டுருவிலேனும” என்றுலமர்ச்சிசு, தேவரின் பானிசுத்தவையெண்ணிக்கொண்டு போந்தசெய்யை யறித்து. அருகருகிட்ட அருந்தந்தேவனிலங்கு. இருபத்தொருபடியால் துஷ்டசூழ்ந்தியான சாணாக்களாகிற களைபய சிலிர்த்தவாய். ஒருவரால் செய்யவொன்றுத தபல்லையுடையபறியுக்குள்ள பரகாரம். இருவரோடுதவாகு எழுந்தருளாகிச்செய்தே இது. வறுதியிலே “வள்ளிலவரி கண்டிப்பா” என்று வரலுந்தவைய. “வில்லங்க” என்று - வில்லங்கவென்றபடி. செறித்தவிற்பாதி. அவன் கைகிரித்தவம் வாய்க்கிறதாயிருக்கசெய்தோடு, வைஷ்ணவமான த. தவல்லவையான இத்தலைக்கருவியாயிருக்கிற வில்லைக்கொண்டு அவனுடைய தபையாக்கத்ததைப் பண்ணிவிட்டது மேலாயையானம். “தவத்தாகச் சிதைத்த தவையானம்” என்னுதே “சிதைத்ததுமேலாயானம்” என்கையாலே - இன்னமும் பலவடைவாய்களும் சொல்லுவதாக நினைத்துச்சொல்லுகிறவனல்லாமல் தோற்றுவித்து. சங்கரவிர்த்தி பிறக்குமளவும் சொல்லவேண்டுமே. ... .. க.

௧௨—அல்லியம்மலர்க்கோதா யடிபணிக் தேன் விண்ணப்பம்
சொல்லுகேன் கேட்டருளாய் துணைமலர்க்கண் மடமாளே
எல்லியம்போ தினிதிருத்த லிருத்ததோ ரிடவறையில்
மல்லியைகமா மாலைகொண்டங் கார்த்ததுமோ ரடைபாளம். ௨.

$$\begin{aligned} & \frac{\partial}{\partial t} \left(\rho_0 \frac{\partial u}{\partial x} \right) = - \rho_0 \frac{\partial^2 u}{\partial x^2} + \rho_0 \frac{\partial^2 v}{\partial x \partial y} \\ & \frac{\partial}{\partial t} \left(\rho_0 \frac{\partial v}{\partial y} \right) = - \rho_0 \frac{\partial^2 v}{\partial y^2} + \rho_0 \frac{\partial^2 u}{\partial x \partial y} \\ & \frac{\partial}{\partial t} \left(\rho_0 \frac{\partial w}{\partial z} \right) = - \rho_0 \frac{\partial^2 w}{\partial z^2} + \rho_0 \frac{\partial^2 u}{\partial x \partial z} + \rho_0 \frac{\partial^2 v}{\partial y \partial z} \\ & \frac{\partial}{\partial t} \left(\rho_0 \frac{\partial \theta}{\partial t} \right) = - \rho_0 \frac{\partial^2 \theta}{\partial t^2} + \rho_0 \frac{\partial^2 u}{\partial x \partial t} + \rho_0 \frac{\partial^2 v}{\partial y \partial t} + \rho_0 \frac{\partial^2 w}{\partial z \partial t} \\ & \frac{\partial}{\partial t} \left(\rho_0 \frac{\partial \phi}{\partial t} \right) = - \rho_0 \frac{\partial^2 \phi}{\partial t^2} + \rho_0 \frac{\partial^2 u}{\partial x \partial t} + \rho_0 \frac{\partial^2 v}{\partial y \partial t} + \rho_0 \frac{\partial^2 w}{\partial z \partial t} \end{aligned}$$
[illegible][illegible]

பு. — தலக்கியமிமசுத்தனாஸ்யத் தைகதேயிவரம்வேண்ட

மேகாபபாபனாத்தன குய் மன்னாளுமருதோழியன்

சுலக்.குமராகாடுஷாயப் டோவென்றுவிடைகொடுப்ப

...and the ...

மா— பெரிய

[கொண்டு]

மனத்தனளாய்— மகஸ்ஸையுடையளாய்க்
வாம் வேண்ட— ராமவரலாளமும், பரத
ராஜ்யாபிஷேகமொகிற இரண்டுவரங்
களைப் பிப்போதே நிறைவேற்ற வே
றுமென்று கேட்க,

பன்னவனுய்— நசரத சகாவத்தியும்

மலக்கப— மலக்கப்பட்ட

மா— கம்பிரான [கொண்டு]

மனத்தனளாய்— மகஸ்ஸையுடையளாய்க்

(ஸம்மதமானகொண்டு பெருமான)

அழைப்பித்து,)

குலம் } இக்குலம் விளங்கவந்து நிறந்த
குமார } குமாரனே!

காடு உறைய } வரவாஸார்த்தமாகப் போ
போ என்று } வென்று

விடை கொடுப்ப— நியமிக்க [நோட்டே
இலக்குமணன் தன்னோடு— இளைப்பெருமா

அங்கு— தண்டகாரணயத்திலே

ஏய்யது— எழுந்தருளினதும்

ஓர் அடைபாளம்.

ஓயா. முன்றும்பாட்டு. கலக்கியமாமனத்தனளாய். குப்ஜையாலே கலக்கப்பட்ட
பெரியமகஸ்ஸையுடையளாய். முன்பு, புத்தான ஸ்ரீபாதாழ்வானிலுங் காட்டில் பெரு
மான் பக்கல் ஸ்ரீஹரிபாய், பரத்தாலான சகாவத்தியினுடைய பரியமேசெய்து போந்த
வளாகையாலே “பெரியமகஸ்ஸையுடையவன்” என்கிறது. இப்படியிருக்கிற மகஸ்ஸை,
மந்தாம் சுடலைக் கலக்கிறதோலே காணும் - மந்தார கலக்கினபடி. அதாவது - முற்பட
இவன் சொன்னவை எல்லாம் அநீஷ்டமாய், “இப்படி சொல்லலாகாதுகான்” என்று
பெருமான் பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்ரீஹரித்ததைச் சொல்லியும் பெருமானுடைய குணங்
களைச் சொல்லியு மிருந்தவனை, உத்தரோத்தரம் தான் சொல்லுகிற வசங்களாலே பெரு
மான் பக்கல் ஸ்ரீஹரித்ததைக் குலைத்து, “அவரை அபிஷேகம் பண்ணவொண்ணாது, என்
மகளை அபிஷேகம் பண்ணவேணும்” என்று சொல்லும்படி யாக்கினான் இவளையிறே.
எனக்கேயிவரம்வேண்ட. இப்படி கலக்கப்பட்ட மகஸ்ஸையுடையளாய்க் கொண்டு, கைகேயி
யானவன், தனக்குமுன்பே தருவதாகச் சொல்லிக்கிடக்கிற வரமிரண்டையும் இப்போது
தரவேறுமென்றும் - அதுதான் பதினாறுவதவதவம் பெருமானைக் காட்டிலே போகவிடு
கையும், ஸ்வபுத்தான பாதனை அபிஷேகம் பண்ணுகையும் என்று சொல்லி அபேக்ஷிக்க.

மலக்கியத்தாயி. அதுக்கு அவன் இசையாமையாலே, அறுபதினாயிரமாண்டு
ஸதப்பாதினாயிரம் போந்தரீ, இப்போது அஸதப்பாதினாயிரமாய் வென்றும், நீ இது
செய்யாபாடில் நான் என் பராணனை விடுவேன் என்றும் அறிஞரின்மையாக் கொண்டு இவன்
சொன்ன சொல்லுகையாலே மலக்கப்பட்ட மஹா மகஸ்ஸையுடையளாய்க் கொண்டு, ராஜா
வானவனும் மறுக்கமாட்டாதொழிய. “மாமனத்தனளாய்” என்றது- அறுபதினாயிரமாண்டு

ராஜாவினான் சொசுதநத் கிடக்காசெய்தே, பெருமாடபவநித்துக்கொண்டவர்களை
ஸாமந்தரீபைப் பார்த்துச் சொல்லுபதாக நினைத்தா, சொல்வதற்குநிலை அந்நிதானும் மாட்
டாதொழிப, இவன் அருகேயிருந்து, “ ராஜா ராத்ரிபெல்லாம் உதவவ பரக்காலே நித்
னாயற்றிருக்கையாலே ச்ராததாய், சற்று உறங்குகிருர்; நீ கடுகிப்போய் பெருமாடபவநித்
துக்கொண்டுவா ” என்றுபோகவிடுகையாலே, அவன் போய், பெருமானை பெருமந்தருந்
ததுக்கொண்டு வந்தவனவன், பிதாவானவன் சோகத்துக் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, “ இது
க்கடியென் ” என்று க்லேசப்பட்டிக் கேட்டவாதே “ முன்?ப எனக்கு இவன்மலாம்
தந்திருப்பர்; அறிவனும் எனக்கு இப்போது தாலெனும்; அதாவது - பதினாறுபவநித்
லாம் உம்மைக் காட்டிலே போகவிடுவதனும்; பாதனை அபிஷேகம் செய்யலெனும் என்று
நான் சொன்னேன்; * ஸத்யதர்மபராபணனாகையாலே மறுக்கமாட்டாமல் அனுமதிசெய்து,
உம்மைக் காட்டிலே போகவிடுவதாக அனுமதித்துவிட்டார்; உம்மைக்கண்டவாதே வாய்நிற
ந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிருர் காணும் ” என்ன; “ என்னை நியமிக்கும் போதைக்கும்
இப்படி க்லேசிக்கலெனும்மோ ? யாதொன்று நிருஷ்ணமானபடி செய்கிறேன் நான் ”
என்ன; “ ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், இக்குடும் விளங்குகாது நிறந்த
குமாரரான நீர், உங்கள் பிள்ளை ஸத்யபாதிஜ்ஞாங்கலெண்டுகிருந்தீராகில், அவருடைய
வசநபரிபாலகராய்க் கொண்டு வரலாஸம் பண்ணும்படியாகப்போம் ” என்று போக்கிலே
ஒருப்படுத்த. இலக்குமணன் றன்னோடெங்கேயே தேரடையாளம். (க) “ ஸ்ரீமதகவகாசு
கமாஹா ஸ்ரீஸுபரிசுத்தி நம: கவிவகாசுமகாசு, ச. ந. பா. ஸ்ரீமதகவகாசுமகாசுமகாசு
கவி ” என்பிறபடியே - தாம் புறப்படுவதுக்கு முன்னே, கூடப்போவதாக மாறிக் காந்தி
ஒருப்பட்டு நித்திர இனாயபெருமாளோடே காடுநிலைமூர்த்தருளினது ஸ்ரீமதையாளம்.
ஏகுதல் - போகை. ... ..

மு.—வாரணிந்தமுலையடவாய் வைத்தீவீ விண்ணட்டம்

தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன் டெருந்தேவீ கேட்டருளாய்

கூசணிந்தவேல்வலவன் குகனோவீ கங்கைதண்ணில்

சீரணிந்ததோழமைக் கொண்டருமோ சடையாளம். ச.

பதவரை.

லார் அணிந்த— கச்சை அணிந்த
முலை— முலையையுடையளாய்
மடவாய்— மடப்பத்தை யடை யாளாய்

தேர்— தேர்கனாலே
அணிந்த— அலங்கரிக்கப்பட்ட [நக்கு
— தோக்தியர் — விசேஷஸ்பரி வலவா

வியா. நான்காற்பாட்டு. வாரணசித்தமுலைமடவாய். கச்சணித்தமுலைகளையும் மடப் பத்தையுமுடையவனே. சாஜாங்களுக்கு போக்யமானவனாகக்கொண்டு திரிவார், பிறர் கன்படாதபடி கட்டி முடிவாசிட்டுக்கொண்டு திரியுமாபோலே, “ பெருமானுக்கு போக்ய மானவனை பிறர்கன்படவொன்றாது ” என்னுமத்தாலேயாய்த்து- இவன் கச்சிட்டுக்கட்டி மனநாதனாகொண்டிருப்பது. இப்படி இருந்த முலைகள் இப்போது வெறுப்புறத்திலே இரு பாதே! என்று க்வேசித்துச் சொல்லுகிறானுதல்; அன்றிக்கே, கச்சாலே அடக்கி ஆளவே ன்விடப்படி பரிணாமாய்த் தகைத்திருக்குமவை, இப்போது (அ) “ உவாஸக்யஸாஸு ” என்றபடியே நிறுமெளிபுகைக்கையாலே சோஷித்திருக்கிறபடியையப்பற்றச் சொல்லுகிற னுதல். “ மடவாய் ” என்றது வந்தீர்வத்தால்வந்த ஒடுக்கமன்றிக்கே, பரிவாற்றாமையால் வந்த துவட்டிலைப்பற்றச் சொல்லுகிறானுதல்; அன்றிக்கே, மடப்பமாவது- பற்றிற்றாவிடா மையாய், அசுலாதம் பெருமானாளிலே நிருவுள்ளமாய், மற்றொன்றறியா திருக்கிறபடி பைப் பற்றச் சொல்லுகிறானுதல். வைதேவீ. விதேஹபுத்திரியானவனே. இப்படிதேஹத்தை யுபேசுத்திருக்கலாய்த்து இக்குடியில் பிறப்பிதேயன்கை. தேரணித்தவயோத்தியர்கோன் பேருந்தேவீ. தேர்க்களாலே அலங்கரித்தமான திருவயோத்யையி லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகாரன பெருமானுடைய பெருமைக்குத்தகுதியானதேவீ. (உ) “ துய்யுரீவ உபொ ஸ்யுதீரம் துய்யுர ஶிஜி நலக்யுணாஸு ! ராஸ ரஸாஹ பதிநெ - ரெவம் - கெஷுபிஷிதெக்யுணா ” என்னக்கட வுகிறே. அல்லது ஒரு சிறத்தேவியுண்டாய், பெருந்தேவியென்றதன்றே; பெருமாள் வகுதாஸாதாரகையாலே. விண்ணப்பம் கேட்டருளாய். நான் விண்ணப்பஞ் செய்கிற வித் தைக் கேட்டருளவேணும். கூரணித்தவேல்வவவன். மிகக்கூர்மையையுடைய வேல்தொழி லில் வல்லவன். ஸ்ரீகுறப்பெருமாள் வைவ்வாங்கினுரன்றால் சத்ருபகஷம் மன்னுண்ணும் படியாய்த்து இவருடைய சௌரபயிருப்பது. குகனேமீத்பாதி. இப்படியே லுங்கையு மாய்த் திரியுமதொழிய, “ எழைகலன் ” இத்தாதிப்படியே - அபிஜகித்பா வர்த்தங் களொன்றுமில்லாத ஸ்ரீகுறப் பெருமானோடே கங்காநீரான ச்ருங்கிபோபுரத்திலே “ மாழைமான்மடகோக்கி உந்தொழி உம்பிளம்பி தோழன் நீயெனக்கு ” என்றருளிச் செய்தபடியே குணத்தோடே கூடின தோழமை கொண்டதும் ஓரடையாளம். ... ௪.

மூ.—மானமருமென்னோக்கி வைதேவீவிண்ணப்பம்
கானமருங்கல்லதர்போய்க் காரேறத்தகாலத்துத்

வைதேயி— விதேஹ ராஜாபுத்திரியாப்
பால்— பால்போலே போக்யமான
மொழியாய்— மொழியை யுடையவளே!
விண்ணப்பம்—;

கான் அமரும்— காடு செறிந்திருப்பதாய்
கல் அந்— * கல்நிறைந்து கிடப்பதான
வழியிலே
போய்— எழுந்தருளி

பொழில்— போலேகனோடு சேர்ந்த
கால்— தாழ்வரையை யுடைய
சித்திரி கூடத்து— சிதிரகூட பர்வதத்திலே
இருப்ப— எழுந்தருளியிருக்கச் செய்த
கம்பி— பரதத்தியத்தால் பூர்ணான
பரதன்— பரதாழ்வரன்
பணிந்தனம்— “மீண்டு எழுந்தருளேனும்”
மேன்று பரபத்தி உண்ணினதான்
ஓர் அபாயமானம்.

வ்யா. பிந்தாம்பாட்டு. மாணமருமித்பாதி. மாடுகொடுத்திருக்கின்ற மந்த
வான நோக்கை யுடையளாப், விதேஹ ராஜாபுத்திரியை யுத்தரால். இத்தால்
(க) “வியுபஜ்யதேவஸூத்ரீம் வஸுஜீவராகக்ஷம் மஸூ ஸுமனஸே ஐஜீகீக்ஷி கார ஸு கடுநிஸை
ராஸூ தாரிய ” என்கிறபடியே - தன்னினத்தைப் பிரித்து அநேகம் நாய்களினுடைய
நிரள்களாலே வளைக்கப்பட்டு நடுவேகின்று மலங்கமலங்க விழிப்பதொரு மான்பேண்டை -
போலே, அதுகூலநூத்தின் முகத்திலே விழிக்கப்பெறாமல் பரதிகூலமான ராகுநிகராக
காதப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற விருப்பையும், அவர்களுடைய தர்ஜைபர்த்தமங்கலாலை
வளைந்து வேண்டுகாதேயுக்கையாம்படி. தேஹத்தைபுகழ்ந்தபடி வாயும் சொல்லு
கிறது. விண்ணப்பம். அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கிறவார்த்தையைத் திருவுள்ளப்பற்றி
யருளவேணும்.

கானமருமித்பாதி. காடுசெறிந்திருப்பதாய் * கல்நிறைந்து கிடப்பதானவழியிலே
திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதேபோய் வரவாஸம்பண்ணினகாலத்திலே. தேவையுமித்க
யாதி. வன்கொள்மானுமல் பொருத்திக்கடக்கிற பொழில்களோடுசேர்ந்த பர்வதத்தையு
டைய சிதிரகூட பர்வதத்திலே. (உ) “உபஜேயகீக்ஷி கம் ஐஜீகீக்ஷி கார ஸு கடுநிஸை
ராஸூ தாரிய ” என்கிறபடியே இவைபெருமான்களாகத்த பூரிப்பண
காலையிலே பெழுந்தருளியிராகிக. பான்மொழியாய். பால்போலே ரஸாவஹமான போய்
சையுடையவளே. இதுக்குமுன்பு இவன்சொன்ன வார்த்தைகளில் ரஸவாதையான இது
கேட்கையிலுண்டான ஆகாததாலும் சொல்லுகான். பரதனம்பி பணிந்தது மோரடையாளம்.
பரதத்தியத்தால் பூர்ணான பூரிபரதாழ்வரன்வந்து “மீண்டு எழுந்தருளேனும்”
என்று பரபத்திபண்ணினது மோரடையாளம். ... ...

வ்யா. ஏழாப்பார். பின்னித்தபாதி, மின்னேடுடாந் தித்தாள்ள பன்னிய
இடைபையுடையாம். இடைபையுடைய பன்னியிலையும், விரிந்ததையின் கொடியாடாற்ற
வொண்ணாமைக்கு உலாவிருக்குகிற; அத்தையப்பற்றச் சொல்லுகிறான். மெய்யடியென்
லின்னப்பம். புளையற்ற சேஷபுத்தான காள் விண்ணப்பற் கொத்தித்தைத் திருவள்ளம்
பற்றியதாய் வேணும். மெய்யடியானாகையாவது - எறித்ததில் எம்ந்தித்தியுடையதாத்த
யாதிருக்குமதொழிப, வ்வாபொஜு பானன்றித்தெருக்கை. பொன்னேத்தமானித்தயாதி.
மாயாபியானாசின் இதுத் துழப்பு லோகத்தில் கண்டயிபாததொரு வடிவையெடுத்துக்
கொண்டுவந்த தாயகயலே, பொன்பொலிந்தே திறத்தையும் காநாதங்கன் போலிருக்
கிற புள்ளியையும் மற்றுமேகம் வைத்தியையு முடைத்தாதிருப்ப தொருளானது, எழுத்
தருவிபிருக்கிற ஆயாபின் முன்னேவந்து புதுது மயோனாபாய்மடி. சின்று துள்ளி
விளையாட. நின்னன் பின்வழின்று. “ இத்தையப்பிடித்தாத்தாலேணும் ” என்று பெருமா
னாபயாத்தது தேவரீர் அருளிச்செய்தகிடத்தில், இது பபெருமான் அருகேகின்று, “லோக
த்தில் இப்படி யிருப்பதொரு ம்கமில்ல, மாய்சன் இங்கனே சிலையாருபங்களைக்கொண்டு
கூரியும் என்றுபாடுக்தம்; ஆகையால், இது மாயாம்கம் ” என்றுகிறக்கச்செய்தோயும்,
தேவரீருடைய ஆகையின்வழியிலேகின்று. சிலையித்தேம்பிளானேக. இதுபபெருமானே
இங்குத்தைக்குச் காவலாக சிறத்தியிருக்கையாலே, பிடித்ததில் தம் தாழாபங்கொண்டு
அந்நைப்பிடிப்பதாகத் பெருமான் தெரிக்தாமெடுத்தான. பிடித்ததில்பெல்லானாயும்
விஷயிகிறத உபகாரத்தைகின்று “ எம்பொன் ” என்றுகிறான். பின்னேயித்தாதி. தெரு
ந்தாம் பின்பற்றிப்போன விடத்தினுள் பிடிக்கொடாமல் அங்கப்பித்தியாகையாலே “ இது
மாயாம்கம் ” என்று நிருவுள்ளப்பற்றி அகின்மேலே சாத்தையிட, அதுபபித்தியுடைய
போது “ நாய்! தே! ஹா! லத்தானா! ” என்று பெருமான் மிடற்றோனசெயலே உபரிட்டுக்
கொண்டுகிழ, அத்தை தேவரீர்கேட்டருளி, பெருமானுக்கேதேனும் அபாயங்கத்தாக
கின்றது, “ இத்தைச்செய்கொப்பொய் அய்யும் ” என்று அருளிச்செய்யச் செய்தோயும்
இங்குத்தைக்குக் காவலாக சிறத்திப் போகையாலும், பெருமானுடைய செலப்பத்தையி
தையாலும் “ அங்குத்தைக்கு ஒன்றுமவாது, தேவரீர் பபப்பட்டருளவேண்டா ” என்று
விண்ணப்பச்செய்து, தாம்போகமாட்டாமல் சுற்றிக்கொண்டுகித்த, அவர் சில்லாமல் போக
வேண்டுமடி. தேவரீர் சிலவருகிச்செய்கையாலே, பிற்பாடு அங்கே இதுபபெருமான்
பிசித்தபொனனது மோடையானம். ... .. 61.

மலர்— மலரை ஆரம்பித்த

குழலாய்— கூத்தலையுடையாய்

வைத்தேவி— வித்திறநாறும் குலாவின்னங்க
வா,தவதரித்தவரே!

விண்ணப்பம்— அடியேன் செவ்வாய் வின்
ஸபாத்தைக் கேட்டருளவேண்டும்;

ஒத்தபுகழ்— ஸுகதுக்கங்களில் பெருமா
மோடொத்தவர் என்கிற
புகழையுடையாய்

வானரீ— வாரங்களுக்கு

கோன்— அசிபதியான ஸுக்ரிவர்

உடன் இருந்து— பெருமாருடன் கூட
இருந்து

நீரை— தேவரின

தேவ— தேவசைக்காக

அதரு— அங்கிலைக்குத் தருதியான

சீர்— கலபான குளங்களை யுடையாய்

அயோத்தியர்— அயோத்யையிலுள்ளவர்க்கு

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மைத்தகுமாமலர்க்குமலாய். மைபோலே இருண்டு ச்லாக்
யாபாஸவரோடேகூடியிருக்கும் குழலையுடையவனே. இந்த விசேஷணங்கள் இப்போதிருக்
கிற இரப்பிக்குச் சேராமையாலே, இப்படியிருக்கைக்கு யோக்யமான குழலென்று சொல்லு
விறுறுவதனாலே. பிரிவாற்றாமையாலே பேணாமையிருக்கையால் புழுதிபடைத்துப் பூமியிலே
யிப்போது கிடக்கிறது. வைத்தேவி. தேவத்தை உபேசுத்திருக்கிறபடியைக்கொண்டு
சொல்லுகிறான். விண்ணப்பம். இந்த விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டுமென்கை.

ஒத்தபுகழ்வானரக்கோள். காண்பதுக்குமுன்னே (க) “ஸுக்ரீஸம்மாபிஷேகி”
(உ) “ஸுக்ரீஸம்மாபிஷேகி” என்று இனையபெருமான் அருளிச்செய்யப்பட்ட தாமே
பற்றுமாதம் பண்ணிக்கொண்டுவந்து, கண்டபின்பு அக்கிரகாசுதிகமாக ஸக்யம்பண்ணி, (ங)
“ஐண்டியெஸ்யாலிஹுரெபாமிதி ஹஸிகுண்டேவம் ஸுபஹு நஹ” என்று இனைய பெரு
மான் அருளிச்செய்தபின்பு, “பெருமானோடு சேரகணங்களுக்கள் ஒத்துப்போந்தவர்” என்

மேல்லாம்

மொழிந்தான்— அருளிச் செய்தார்;

(ஆனந்தின்பு.)

அடைபாசம்— அடியேன் விண்ணப்பம்
செய்த அடையாளங்கொடுத்தோயும்

இத்தகையால்— இத்தபாகாரத்தாலே
வந்தவாய்,

(என்று அறிவித்து)

நா— இது

அவன் கை— அவர்களில் தரித்திருந்த

மோதிரம்— நிரலாழிமோதிரம்

[என்று மோதிரத்தையும் கொடுத்தா
னுய்த்து.]

‘இத்தகை’ என்று பிரித்து— ‘இன்
வொணமானதே’ என்று பொருளாகக்,
‘ஆல்’ என்னுமிதலாத அசைச் சொல்லா
க்குவார் கிவர்.

என் திறப்ப. யே எல்லாநாயர் போலன்றிக்கு விசேஷித்து என்னை யபிமாதித்து " இவன் இவராயிடுவதுக்கு வந்தான் " என்று மஹாராஜர் திருவுள்ளமயற்றினவந்ததாம்.

அந்தகுரையோத்தியர்கோ னடையாளமிவை மொழிந்தான். தேவரிசைப்பிரித்த னன்பு னன்று முறக்கமுபற்று கடித்ததும் ஊர்த்து மடபிரதேச எதேனுமொரு போகப்பதார்த்தம் நவீக கண்டால் தெவரிசை நினைத்து சபிபடாதின்றுள்ள அந்தகினைக்குத் தருதியான பானா யிறவகுணத்தையுடையாய், பூரிபாதாதிவான் * அடிசுமேராய்த் திருவடிசிட்கொண்டி போகையிலே திருவொத்தையி னுள்ளார்க்குத் தாமோஜாவான பெருமான், கண்ணப் பற்றி செய்த இத்தவடையாவங்கனெல்லாம் அடியேனுக்குத் தட்டமுடைய திருப்பவளத்தாலே யொரு நிச்சயசந்தர் அல்லாதபோது ஈழவகையாமலைகொண்டு அவ்கார்த்தது அடியினுக்கு அநியக் டிபெ. இத்தவையாலடையாளம். ஆளபின்பு, கண்ணப்பற்றிசெய்த வடையாள மித்தநையுட இத்தபாதாதாலே வந்ததென்று அறிவீர்ந்து. நதவங்கைமோதிரமே. இது அனர்திருக்கையில் திருவாழிமோதிரமென்று, (2) 1008 காலாஜி கடுவடி 1000 பவரூபெகாபம் 1000 பவரூப " என்னைபடியே பெருமானுடைய திருநாமத்தாலே அவ்விதமாயிருக்கிற திரு வாழிமோதிரத்தைக் கொடுத்தானாய்தது. ... .. அ.

மு.—திக்குரிநைபுகழாளன் நீ வெள்விச்சென்றான்
மீக்கெபருஞ்சலவருவே வில்லிறுத்தான் மோதிரங்கண்
டொக்குடையடையாள மனுமானென்றுச்சிமேல்
வைத்துக்கொண்டேகத்தனனால் மலர்க்குழலாளச்செய்யுமே. ௬.

பத்வரை.

மகி— மலர்க்களத்தி
முதலாவ— சந்தையுடையான
பிதை— விதைமாயனவன்,
திக்கு— எல்லா திக்குக்களிலும்
நிறை— நிறைந்த [சாஜனுடைய
புகழாளன்— புகழைமுடியுடையான் பூரிஜக
நி— முத்திவளர்க்கிற
வேள்வி— யாகுத்திலே
சென்ற நான் — விச்வாமித்சரோடு எழு

சுவை நடுவே— ஸபையின் நடுவிலே
வில்— தனக்கு சல்கமரகக் கற்பித்திருந்த
வில்லை
இறுத்தான்— முறித்த பெருமானுடைய
மோதிரம்— திருவாழிமோதிரத்தை
கண்டு— பார்த்து
அனுமான்— ஹனுமான்!
அடையாளம்— நீ முன்சொன்ன அடை
யாளங்களும், திருவாழி மோதிரத்தின்

சுவராக் பத்தாலும், முழுக்கூறாய்ப் பலாபிலத்திற் பத்தாயாக கம்பாதுஷ்டபாபாயபயன்பாப்
கொண்டு போருகையாலும், ஸ்வாதிக்குக்கண்ணம் கொடுத்த புதலாயது - மஹா ஸ்ரீஜாகார
துறைய ஆறுவாய்ப்பக் கிதாபத்தேதே பண்ணும் யாகந்திலை விசயாபிதாபுஷார்வி
கொண்டு செல்ல மழுத்தாவின காலத்திலே. மிகப்பெரும் சுவராகுமே. மிகவுயர்ப்பிய வாய
மத்தாத்திலே. வில் இறுத்தான் மோதிரங்கண்டு. தனக்கு கல்கமாய்க் கல்வித்தி. பத்த வில்லை
முறித்த பெருமானுடைய திருக்காகிலை அப்போது கிடத்தாய், பின்பு பாவிதாபுஷாரம்
பண்ணுகிறபோது தன்னைக்கிலே உறுத்தினாய், ஸ்வராலயாமபெருமான் திருக்காகிலை
கிடக்குபதான திருவாழிமோதிரத்தைக்கண்டி.

ஒக்குமித்தாயி. அறமானே! நீமுன்பு சொன்னவையான்களும் திருவாழிமோ
திரத்திலையாளமும் ஒக்குமின்று அவன் முத்தாய் பார்த்துச்சொன்னி, (க) அருவி நீச
பெருசேரீணாலா ஸ்ரீரங்கிலை உருவாது ஸ்ரீரங்கிலை உருவாது திரவிக்ஷிதாபுஷார்
என்கிறபடியே - அத்திருவாழிமோதிரத்தை வாய் அறிவாய் மோதிரமும் தன்னை
யைப் ஆகாமுய்தேதாற்றத் தலைமேலே வைத்துக்கொண்டி, பின்னா, அந்தைக் கைரிலே
பேர்தி, வைத்தகண்டாமுமல் பார்த்துக்கொண்டி. தன்னைமேல் அத்தி துவாழிமோதிரத்தோடு
சேர்த்த திருவிலையும் அத்தேதே செர்த்த திருக்காகையும அத்தேதே செர்த்த திருத்தேதார்
கலையும் தீர்வாயின்னுகொண்டு, அவ்வாழியிலே திருமோதினொன்றாய்ந்தையும் கிடத்தாய்,
பாவாயாபுஷாரத்தாலே பெருமான் அவங்கிரக்கப் பூழ்ந்து ஒருபக்கமாக வில் திருத்தாய்
போலே தோன்றி, பிராட்டி மிகவும் பரிதாபாயுமின்று ஆசைப்பட்டதாய் செப்கொண்டி.
ஆல் - ஆச்சரியம். ... ..

அ. — சிகாத்தில், இத்திருமோதிரத்திற்கு பலன் சொல்கித் தருகக்கூடுமென்று.

மு. — வாராருமுலையவாள் வைத்தேவித்தேக்கண்டு
சீராகுத்திலையுமன் ஹேரித்துவாந்த வடையாளம்
பாராகும்புதழ்ப்புதுவைப் பட்டர்விரன் பாடல்வல்லார்
மாராகும்வைத்தத் தீமையவனோ மருபாரோ. (உ)

பதவரை.

வார் ஆரும்— கச்சோடு கடின	வைத்தேவித்தே— பிராட்டியார்
முலே— ஸ்தலங்களை யுடையவாய்	கண்டி— கண்டு

வாழி மோதிரததையும் கொடுத்தப்போகவிட, திருவடியும் வண்ணவிலைபின்று பிராட்டி-
பைக்கண்டு சிறப்பித்தோமுது, சாணான்மாயாவால்வரு மதிசங்கைநீறுப்படி பெருமான்
ருளிச்செய்த அடையாளங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பப்பெய்து, திருவாழிமோதிரததையும்
கொடுத்தது, பிராட்டி திருவுள்ளத்தை மிகவும் உகப்படுத்த பாகாந்தை அருள் செய்து, அந்த
புனைக்கப்ப டாத் திறுண்டான ஆசையாலே பிராட்டிக்குத் திருவடி விண்ணப்பத்தெய்த
அடையாளங்களை யும், திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியையும், அருகண்டு பிராட்டி திரு
வுள்ளமுதகத்த படி பையுமெல்லாம் அடைவோபெரிய நுபவீத்துப்பந்தரணு- கழிவ திருவாழி
யிலேயாமக்கர்ஷணவதாரங்களைவிட அவதாரத்தாரங்களைவிட அபதாரத்தாரங்களைவிட வாசிபு
தம்மையகப்பத்ராலே எல்லாம் ஏகாச்யமாகையாலே “ இப்படியிருக்கிற விஷயத்தைக் கண்
னாலே கண்டதுபடுக்கவேணும் ” என்று தேடுகையாகிறவிட தமக்கு ஒதுக்கல செல்லு
கிறபடியையும், மாதலாதுபலத்தினுடைய கதாபுட்சியாலே அல்லிஷயத்தன்மையுடைய
டமராகக் கண்டதாகவே ஒருபுடை தோற்றியிருக்கிறபடியையும் மருவத்தித்து, அவையான
டையும், அவதாரத்தி விசேஷ்டனாக ஸர்வேசுவரனைக் கண்ணாலே காணவேணுமென்று தேடி
த்திரிகிறார் சிலரும், “ அப்படியேதெய்கிறீர்களாகில் அவனை உள்வாங்கி கண்டாருள் ”
என்று சொல்லுகிறார் சிலருமாகக்கொண்டு, தம்மை இரண்டுவகையாக வகுத்துக்கொண்டு
இனியாகிறார் - இத்திருமொழியில். “ கருகிறேன் ” என்றும், “ கண்டாருள் ”
என்றும் பன்மையாகவருளிக்கொடுத்தது - * கட்கண்ணற்கண்ணையில் அபேக்ஷாநிஷ்டைய
வ்யங்கிகளும், * உட்கண்ணற்கண்ணி அகிலவற்றத்தலே பாஹ்யாபாயம் பூம் விடுத்த
தென்று தோற்றும்படியபாண ஜ்ஞாநவ்யக்திகளும் பலவுமுண்டாகையாலே. ... ..

மு.—கதிராயிரமிரவி கலந்தேறித்தா லோத்தநிண்முடிபன்
எதிரிப்பெருமைபிராமனை யிருக்குமிடநாதேரேல்
அதிருக்கழிந்தோருதோ ளிரணியருகம்விளத்தியாய்
உதிரமனைந்தகையோடருக்தானே யுள்ளவாகண்டருளார். க.

பதனரை.

கதிர்— (சாணாந்த) காணக்கூடியடைய
ஆயிரம் இரவி— ஆயிரமாதிற்பர்கள்
கலந்து— செந்தா
எடுத்தால் துத்த— பாகாத்திற்போலே
யிருக்கும் தேனுண்ணையுடைய
பிராமணம்— பாகாத்திருவாழிமோதிரத்தி

இருக்கும் இடம்— எழுந்தருளி யிருந்து
நிதிக்
காதிதர் என்— தேடுகிறீர்களாகில்
(சொல்லுகிறேன்)
அதிரும்— ஒளியானதுள்ள
கடல்— வீரக்கழிவுபுடைபுறம்

[illegible]

117, 71- 222nd St

(1) *Explain* — *What is the meaning of the word 'Explain'?*

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

(பெரிய) — நம் பத்திரிகை

Q. 3. 5. 2. 1. — 1163' 41.375'

உ) 7 மீ - ம. டி. இன்

4. காரணம் - ஈழத்தின் காரணம்

மறுபார்.— திருச்சிபுத்தூர், திருச்சிபுத்தூர்.

செய்யுள் அருள்மொழி - அருள்மொழிநாப

$$N_{71, \dots} = G_{71, \dots}$$

உதரில்- ஷாநாபுதீயிங்கொடனால்

மனப்பான்மை -- மனத்தின் நிலைமை;

சு. அ. ப. - சிதம்பரம். [௧௦௨௭]

உ.வா. பஞ்சவர்ணம் -- உயர்வாழ்வுக்குரிய நிகழ்ச்சி

എവിട- പേരുമില്ലാത്ത ഇതിഹാസം 550. 73

முகம்- பெருங்கிண்கோயில்

மே.தி.:- மெய்யுத்தையுடைய மொழி

பின்னாக்காகி- நற்பின்னாப் பிழை வக்காநா

ஆ. இ- ஓபாங்கெம்பு நதிக்கு நுவாதி சின்
புள்ளி

வினா- எஃப்.சி.யுடன் தொடர்பு விலை வசூலுடன்

அறிவு— மனவாழ்வு மனவாழ்வு

பொது அறிவு - பொருட்செய்தல்

விபா, நது சின் ருனை-- அர்த்த வ, ருத்தந்தா னை
குறுவெய்யார்யா நுமினை வடி வும்

தாதுமாய் நின்றவரை

கேள்விகள் :- உண்மையாகவே

உய்யுட-7 ி ரு அ ி.

வ்யா. எண்ணப்பட்டி. தோயம்பரத்த கடுகுதூலில். கடுகுதூலில் தோயம்பரத்த
போது. அநாவது- சுற்றும் வழுத்தமாய், அன்க்குரமில் வந்துலாகாரமாயிருக்கிற பூமி
யெங்கும் ஜலத்தாலே வப்பாத்தானகாலத்திலே பென்னை. “பாத்த” என்கிற அன்க்குர
லே, “போது” என்கிற வித்தனையும் அப்பாறுதாய்ம். அன்றிக்கே, தோயம்பரத்தகடுகு-
ஜலம்பரத்திலே; அநாவது- பாத்த ஜலத்தினாலே மகப்பத்திலே பென்றபடி. குழலின்
தொல்லெலாடிக்கொண்ட. ரகத்தாவர்க்கம் பரப்பத்திலே யழிபாதபடி ரகத்தக்கக்கொன விர
காலே, பழையதான அப்பாத்த வித்தறத்தை சுருக்கிக்கொண்ட. மேல், “குழவி” என்
கையாலே வழுவைச்சுருக்கிக்கொண்ட என்று நிபந்தித்துச் சொல்லவேணும். மாயமித்யாதி.
சுயவடிவாவதொன்றி பெரியலோகங்களை வசித்திலேவைத்து ஒருபலனான ஆலத்தாமி நிலை
கண்வளர்த்த நாளின அடியுத்தகரா ஸாமர்த்தபத்தால்வந்த ஆச்சர்த்தபத்தாபடைய அந்தக்குழ
விபை. (6) “சுயவடிவம் அப்பாத்தலோகாவலித் தூக தூஜமணி வசிஷ்டெலலிகாவலி
பெய : வெளவீதிசா வைய த. பூதிக்ஷித் தவநாசு சபாஜி உபேயபலெக்சிவகாவ திணை”
என்றிரிதே- ஆழ்வான். “குழவி” என்கிறதுக்கொக- “அதனை” என்கிறது. அவனை
பென்றபடி. நாளேல். தேதிவகாரிலே அப்பாவளிக்கின். வம்மின் கவனோர்க்கென். வாரூர்
தோன் உங்களுக்கு வரையாவம் சொல்லுகிறேன். கவா வது- வகா வது நாவாமர்த்த வாரூர்

ப் பின் னடிவுர் தாறுமையி னின்றலன். மெய் மலையேகண்டாருளார். உண்மைபாகவே அவ்
விடத்திலே கண்டவர்களுந். இத்தால்- வடதளையாபதாநத்துக்கும் கர்ஷ்ணவதாரத்து
க்கு முண்டான தர்மபைகம் சொல்லப்பட்ட தாய்த்து. “ வைபவீடீழங்கண்டாள் பிள்ளை
வாயுள் ” என்றும், “ ஆலேவிரேவாந்த குறுக்கனவனிவன் ” என்றும் இவனைகயந்தான்
கீழும் பலவிடங்களிலும் சொல்லப்பட்டதினே. ... .. ச.

மு.—கீரேறுசெஞ்சடை நிலகண்டனு நாண்முசனுமுறையால்
கீரோறுவரசுகஞ்செய்ய சிவந்த தீருமாடிகுநீரேர்ல்
வாரேறுகொங்கையுருப்பினியை வலியட்டித்தக்கொண்டு
தேரேற்றிச்சேனைவே டோர்செய்யச் சிக்கனக்கண்டாருளார். ௫.

பதவுரை.

நீர்— எவ்விடமுமான் பூரிபாதநித்தத்தந்த
ஏறு— தரித்த
செம் சடை— சிவந்த ஜடைமையுடைய
நிலகண்டனும்— கறுத்த மிடல்வாயுடைய
ருந்தானம்
நால் முகனும்— சதுர்முகப் பற்றமாவுள்
முறையால்— சேஷசேஷிபாவகாமத்தாலே
சீர் ஏறு வாகமம் } சிவந்த கொங்கைக்கொ
செய்ய சிவந்த } ன்சி ஸ்தோத்ரம் பண்
னுடைய நின்ற
திருமலை— ஸ்ரீபதிபதியை
பாடுநிர் பன்;

லார் ஏறு— கர்ஷ்ணந்த
கொங்கை— திருமுலைந்தடத்தையுடைய
உருப்பினியை— ருக்மிணிப் பிராட்டியை
வலிய— பலலந்தமாக
பிடித்துக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
தேர் ஏற்றி— தேரினமேலேற்றி
சேனை வே— ருக்கனால் எடுத்துவிட்ட
பட்ட வேளைக்கு நடுவேகின்ற
பொர் செய்ய— புத்தம்மண்ணா
சிக்கன— தீர்ப்பாக
கண்டார் உளர்.

வ்யா. கீர்தாற்பாட்டு. கீரேறுசெஞ்சடை நிலகண்டனும். (க) “ தரேவாவதினம்
கீரேறுவரசுகஞ்செய்ய சிவந்த தீருமாடிகுநீரேர்ல் ” என்கிறபடியே- திருவுலகங்கருளுநீரேபாது, பற்றமா திருவடிவிளக்கின ஜலம்விழுகிற
தைக்கண்டு, பாவசரித்தமாக அத்தை சிவஸாலே தரிக்கையாலே அந்த ஜலத்தோடே
கடியிருப்பதாய், சாகாலம் நப்போனாய் பேணுதலற்றிருக்கையாலே சிவந்திருக்கிற ஜடை
மையுடையனாய்; (உ) “ தாபாபணாபிபாடுக கீழ்க்குணையேதுபாடாசு ” என்கிற
படியே ஸமுத்ராமதக ஸமயத்தில் முந்தாறுக்கொய்க்கே தீவ்ரமாவனிஷத்தை “நீஇத்தை காவி”

வால் பாசாமான வசாங்ககோக்கொண்டு வந்ததாற்போலப்பட்டிருக்கிறது. திருமலைமீது
 போல், தந்தையின் பாசான குழப்பமில்லாமல், அல்லாமல் அல்லாமல் போகின்றபோதிலும்
 வேறும் என்று தெரிகிற கோளாகில்.

வாரேறுகோங்கை யுருட்டினியை. “கர்ஷணனுக்கு போகாமானவனை பிழிந்து
 பட்டுவாழ்ந்து” என்று, “செங்கங்கொண்டு கண்ணாறு பார்த்து” என்றுபடிப்பே
 கச்சாலை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற திருமுனைத்தடங்களைபுகட்டி எருக்கினிப்போட்டபைய,
 வலியட்டிடித்துக்கொண்டு தேறேற்றி. பந்துக்களைபுழுதன்படுத்தி ககண்ணாறுபார் கொடுத்த
 னைப்பிடிப்பதாகத் திண்ணார்க்கிருந்த சிசுபாலன் எஜ்ஜாவின்மீது அண்ணாறுபிடுகருபாய
 யாக ஆறாறுவருகிற வையத்திலே சென்று, அவருக்கும் தனக்குமுண்டான மனப்பொருந்
 தமே வேறுதவாக, பந்துக்களைபுழுதன்படுத்தி ககண்ணாறுபார் கொடுத்தபேற்றி. தேறிலே
 பேற்றி. சென்னாடுபெருங்குய்யம். குங்குமிப்போட்டி தவையான குங்குமி இத்தபரிபவம்
 பொருளையாலே அக்கொள்கையால் தவையான பொருளையாலே போகாமல் போகாமல் வட்டி
 கட்டிப்படுத்துகின்றான், அந்த வேளையாலேயே என்று அவர்களைப்போட்டி அழைப்பான்.
 சிக்கனக்கண்டாருளார். அந்த மனக்கொள்கையால் அக்கொள்கையால் தவையான கண்ட
 வர்களுள். ... ..

மூ.—டொல்லாவடிவடைப்பெய்தி தருதபுணர்முலைவெட்டிடுக்க
 வல்லானை மாமணிவண்ணனை மருட்டி கருதேறில்
 டல்லாயிரம் பேருக்கு வேலிமருளேடு டொல்லையேறுவனரை
 எல்லாருக்குமுதல் சிங்கமனத்தே இருக்கானைக் கண்டாருளார். ...

டாவுரை.

பொல்லா— கோரணமாமான
 வடிவு உடை— வடிவையுடைய
 பெய்தி— துணையானவை
 துற்த— மாட்டப்பட்டபாக
 புணர்— தனனில் தான் செறிந்திருக்கின்ற
 முட்டி— முட்டிலில்
 வட்டிடுக்க வல்லானை— வானவகைத்து
 உண்ணவல்லவரும்
 மாமணி— வேலிமருளேடு

கருதிர் என்— கொடுக்கி கொடுத்த
 பல் துற்தப் பெரு } புகுந்துவட்டி தெருமா
 க்வேலிமருளேடு } பொருட்டி
 மருளர்— வாழ்த்துதிருக்க
 எதி— விரோதென்று
 கூறார— புகுதிருவாரணகரிலே
 வல்லாரும்— இதையிடபொருளும்
 முழ— சுழன்று முழன்று
 திட்டுவார்த்து— விழுவார்த்து

பண்ணுவிடில் தரிப்பது அங்குகொண்டு பெரிய அச்சிலேசத்தோடே லாபப்படுத்து உண்ண வல்லவன். “ உள்வந்தினுள்வளை அலையாப்போகதி ” என்கிறபடியே ஸமுத்திரப்போதே அலையித்திரிமெலங்காப நிறுவுவதெத்திலை உகந்துதடுத்திருக்கச்சொலே, அலவள் தாயாகவே விந்நா முக்கொடுத்தாற்போலே, தானும் பிள்ளையாகவேயிருந்து முல்லைண்டு அலையா முத்தலையாத்தந்தைகள் சொல்லாந்ருது- வல்லாணையென்று. மாமணிவண்ணனார், “ கிடப்பா ஸமுதிரமுத்தையெய்திட்ட ” என்கிறபடியே அலகுநடைப விஷப்பாலை அம்தமகவமுது கொண்டு அவளை முடிந்து, ஜகத்கங்கு சேஷியானதன்னை கோக்கிக்கொடுக்கையாலே, லீல சத்யப்போலே உஜ்ஜயினி திருவேணிப்பை புடைபுரார்த்தவனை. மருவிடம் நாடேரெல், சிறு அள்ளம் பொருத்தி வந்ததெய்தெய்தலம் தேடுகிறகோனாவெல்.

பல்லாபிரம் பெருந்தேவிமாரோடு. நாகவதாரத்தாம் கொன்லிலந்து பாணிக்ரஹணம் பண்ணப்பட்டவர்களாய், ஸ்ரீராகுத்தரே அஞ்சந்த விசக்ஷணைகளாயிருக்கும் பகிநுறாயிர் சேவிப்பாரோடே. ஆதிரபிரண்டாயிரமன்நிக்கே, பதினாறுபிரமுண்டாகையாலே- “ பல்லா யிரம் ” என்கிறபடி. பளவமெறிதுவரை. சசாஹாமாய்படி. ஸமுத்தத்தின் திலகங்கள் விசாகிற் றும் பூநீரெத்தவாரகையிலே. எல்லாநூரிந்தாபி. தேவிமாமொல்லாரும்சுறா ஸிற்றமலகத்திலே மலிவாகத்தரமுபெழுத்தநுளியிருத்தவனை அன்விருப்பிலே கண்டவர்களுளர். ... .. சு.

பு — வெள்ளைவிசிங்கு வெஞ்சுடந்திருச்சக்கா மேத்துகையன்
உள்ளாவிடம் லினலிலுமக்கிறைவம்மின் கவனேரக்கேள்
வெள்ளைப்புரவிக் குாத்து வெல்கெடித் தேர்மிசைமுன்புநின்று
கள்ளப்படைத்துணைபாகிப் பாரதங்கெடெய்க் கண்டாருளர். எ.

பதவுரை.

வெள்ளை— வெள்ளையிற முடைத்தாய்
விளி— “ அதுபவனைகங்குபங்குகில் குரி
முடைபார் வாரும்பெகான் ” என்று தன்
நலையாலே அழையாபித்திர
சங்கு— பூநீராய் ஸமுத்தத்தையும்
வெம்— வெவ்விதான
சுடர்— ஜ்யோதிஸ்ஸையமுடைய
நிரு சக்கரம்— நிருவாழி பாழ்வானையும்
வந்து— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

உரைக்கேள்— கொல்லுகிறேன்;
வாய்மின்— வாரும்பெகான்;
வெள்ளை— வெஞ்ஞத்த
புரவி— குதினா பூண்டிருப்பதாய்
குடங்கு— வாராமான் [தான
வெல் கொடி— வெற்றிக் கொடியையமுடைத்
தேர் மிசை— (அர்ஜுனனுடைய) தேரி
முன்பு நின்று— அலனுக்கு ஸாரதியாய்
முன்னே நின்று

தான சுடையுடைய திருவாழியையும். என்னுமையன். அழகுக்குக் கிரியாநிர்ஸூத்துக்கு முடலாக ஸர்வகாலமும் பூவேந்தினுற்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்கும் விநாயககோயுடையவன். உள்ளலிடம்வினவில். வர்த்தகம் ஸந்தகம் சேகரிக்கொண்டான். உமக்கிறைவம்மின் கவனேரக்கேன். வாகுக்கோன். உங்களுக்கு அவன் வர்த்தகம், பரிடத்துக்கு அல்பமடையாளம் சொல்லுகிறேன்.

வேள்கோயிதபாதி. சாணுகதாய் தனக்கபிமதனான் அர்ஜுனனுடைய. வெகுத்த புரவிபூண்டிருப்பதாய், வாசமான வெற்றிக்கொடியையு முடலத்தாயிருக்கிற தேரின் போலே அவனுக்கு ஸாரதியாய் முன்னே சின்னம். உள்ளப்படைநீக்கவேண்டுகி. சாபமடையாடத்தலை. அதாவது—படைத்துணைபாசியவிடத்தில் இரண்டுதேயு பாரிப்படி. செவ்வையிலன்றக்கே, பகலையிரலாகியும், “ஆயுதமெனே” என்று ஆயுதமெடுத்துத், எந்நிபுண்டைய உயிர் தீயையக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தலை. பாரதம்மைசெய்யக்கண்டாருளர். பாரத ஸமாதானத்தை கையு மனியும் வருத்துவதத்த அத்தனைசேலகண்டவர்களுள். ... .. எ.

மு.—நாழிகைகூறிட்டே காத்தூர்ந்து வரசர்கடம் முகப்பே

நாழிகைபோகப் படைபொருதவன் றேவகிதன் றிறவன்

ஆழிகோண்டன் றீரமிமைப்பச் சயத்திதன் றீரமைய

பாழிலுருளப் படைபொருதவன் பக்கமேகண்டாருளர். அ.

பதவரை.

நாழிகை— நாழிகையை

கூறிட்டி— விபலிந்து

காத்து சின்று— காத்துக்கொண்டு சின்று

அரசர்கள் தம் } ராஜாக்களுக்குமுன்னே
முகப்பே

நாழிகை— பகல் முப்பது நாழிகையும்

போக—போயிற்றென்று தோற்றும்படியாக

படை— திருவாழியாழ்வானைக்கொண்டு

பொருதவன்— பொருதவனுள்

தேவகிதன்— தேவகிப்போட்டியினுடைய

சிறுவன்— பிள்ளையாய் [வன்று

அன்று—அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்ற

ஆழிகொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

இனி— ஸ-இராய்சி

மறைப்ப— மறைக்க

சபத்திரதன்— ஜாபத்திரனுடைய

தலையை— தலையை

பாழில்— பாழி பள்ளத்திலே

உருள்— உருகுப்படி

படை— அம்பாலே

பொருதவன்— பொருத அர்ஜுனனுடைய

பக்கமே— அருகே

கண்டார் வவர்.

மும்பாய் நகர்ப்படைபொருள்பற்றாக்கொடுத்தான். அந்நகரமகம் நடைபயிற்சாலை யு-
திருவாழிவைக்கொண்டு ஆதிதம்பையாளுக்காக. அதுதான் மகம் பொருள்பற்றாக்கொடுத்தான்.
கீழ்ப்பாட்டில், “திருச்சக்கரகேதவாழைபுறம் வளியாக்கொடுத்தான்” என்றபொருள், இம்
கூறும், “தேவநினைக்கொடுத்தான்-உள்ளவிட்டவினான்” என்று பொருள்பெற்றது. அது பொருள்
பூர்வீலாததாய்க்கூறும் தோர்வென்றாகையினால்.

ஆழிகொண்டன்திரிவிமலாம்பலம். அப்படி அங்குள்ள காத்துக்கொண்டு செல்லுமாறு
பகல்நாழிகை கொண்டுநகரத்திதாற்றுப்பாட. சிவபுருஷ கார்புறமையும் திருவாழிவைக்
கொண்டு ஆதிதம்பையாளுக்காக. சூத்திரத்தின்படியி. “ஆதிதம்பையாளுக்கான்” என்று
அவ்வைக்குறியினின்றும் அவர்க்குவிடப்பட்ட ஆதிதம்பையாளுக்கொன்று, இப்பொருள்பற்றா
வைப்பொருள்பற்றி, இப்பொருள்பற்றாபுறம்வளியாக்கொடுத்தான். அப்பொருள்பற்றா
ருக்க அப்பொருள்பற்றாபுறமே கண்டபொருள். அப்பொருள்பற்றாபுறம் திருவாழிவைக்க
ஆதிதம்பையாளுக்கொன்று கொடுத்தான். அங்குள்ளவிட்டவினான். “ஆதிதம்பையாளுக்கான்”
இந்த ஆதிதம்பையாளுக்கொன்று கண்ணாலை முகந்தொடையா அல்லாபுறம்குறியினால்
காணல்-அப்பொருள்பற்றாபுறம்குறியும்; அங்குள்ளவிட்டவினான், திருவாழிவைக்கொன்று
அல்லா தோர்க்கொடுத்தான் கண்ணாலைப் பார்த்தொன்றுபடி மிக்க துணையாலை பார்ப்பாத்தாக்
கண்ணாழிநுளம்பண்ணியிற்று. இதுதான் “ஆழியாலங்குறியினை மகமுத்தான்” என்ற
மெவிடத்திலே பூர்வீலாததாய்க்கூறும் தோர்வென்றாகையினால்.

மூ.—மண்ணுமலையு மறிகடல்சுரு மற்றுமயங்குமர்மர்

தீண்ணம் லிமுங்கியுட்குத்தேவனைச் சிக்கனாடுதேவல்

எண்ணற்கரியதோ சேனமரீ யிருகிலம்புக் கிடந்து

வண்ணக்கருங்குழன் மாதசோடு மண்ணுதலாக் கண்டாருளார். ௯௦

பதவுரை.

மண்ணுள்— பூமியும்

மலைபுறம்— மலைகளும்

மறி— அலை பெய்கிற

கடல்கடறும்— ஸமுத்தரங்களும்

மற்றும— மற்றுமுண்டான

யாவும்— எல்லாப்பொருள்களுமான

எல்லாம்— இவை எல்லாவற்றையும்

சிக்கனா— ஊற்றத்துடனே

காடுதின் ஏல் - ;

எண்ணற்கு அரியது— கிணக்க அரிதான

ஒர்— ஒப்பற்ற

எனம் ஆகி— மறையவாறமாய்

இருகிலம்— பெரியபூமியை

புகு— பரளயத்திலே முழுகி

தாமோசிதே. புரவிநீர்ப்பாடி. செந்நீர்தகையதகை அராவணர்க்கு கதர்க்காபிலை குறிநா
 முகம்போலே தலைவனாகி விடுவாதின்தான் கதர்க்காபிலை முநீரில்கிழக்குநாட்டு நிர்
 வாணகராய், “பாடிபாபிபுத்தி துணையார்” என்பதற்குப்பொருள்நினைப்பான்
 முநீரவக்தவையுநீரால் மகிழ்ந்தபாடாய், க. வேதப்பயன் கொள்ளவல்லவாறுகயிலை
 வேதத்துக்கு விவாஹகராய் பொருத்தவாறுகிசெய்த மாலைமாமலபுதலாய், பாடி
 மித்பாடி, மீட்டுபாடாய்க்கொண்டி அனையுநெய்நீரகம்மாலைவலையுடைய பந்தராயன்
 வலர்கல், பாடிநினைக்கிறேன். காட்டுகாக்குத்தெ. வேதபாடிதே தீயநாயர் பண்ண
 லாபடி, ஸர்வமாத்மாவனாவதாய் நினைக்கின்ற சொப்பெருவர்கல். ... ௮.

பெரியபுத்தி துணையார் பாயன்.

அடியாறு.--கடல் கடந்தும் செல்லுதேவன் மீது செல்லா
 செல்கா முழிதகைமகிழ்ந்த வலையார்.

----- (i) -----

அவ்விருப்பாழ் கருவாய் பாடிநினைக்க.

----- (ii) -----

மலையாழ்ந்து - செல்லாநீர் குழைந்தி - அனைய செல்லாநீர் செல்லாநீர்

அ. கர்வாணுதகையாறு செல்லாநீர் கருவாய் அனைய செல்லாநீர் செல்லாநீர்
 அந்நாடிலே ராமாயணத்துள் வேதாதற்குணமுள் அனைய செல்லாநீர், “தந்தவதபாவி
 கிழி னுன ஸர்வேசுவரமகிழ் கண்டலேகைநீர் அனைய செல்லாநீர்” என்பதும் அந்நாடு
 மித்பாடி தாமக்கு ஓதுநாடகத்து மகிழ்ந்தபாடி, பாடி, தாக்கு பாடிநினைப்பான்
 தாலே அனையநன்சைக்கண்ணிலே கண்டபாடிநினைப்பான் பாடிநினைப்பான் பாடிநினைப்பான்
 நின்று, அனையநினைப்பாடி “அனையநினைப்பான் பாடிநினைப்பான்” என்பது செல்லாநீர் செல்லாநீர், “அப
 பாடிநினைப்பான் பாடிநினைப்பான் கண்டபாடிநினைப்பான்” என்பது செல்லாநீர் செல்லாநீர், தாமரை இ
 ன்நிலைகையாழ்க்கொண்டி செல்லாநீர் கிழந்துநின்று “அனையநினைப்பான் பாடிநினைப்பான்”
 ன்நிலைகண்டபாடிநினைப்பான் பாடிநினைப்பான் “அனையநினைப்பான் பாடிநினைப்பான்”
 தந்தகாலத்திலுள்ளார்க்கு அனையநினைப்பான், நினைப்பான் நினைப்பான் நினைப்பான் நினைப்பான்
 பாடிநினைப்பான், “பினைப்பான் நினைப்பான்” என்பதற்குப்பொருள் நினைப்பான்
 வர்களுக்கும் இழைக்கலைந்தபாடி ஸர்வேசுவரம் அந்நாடுகையாழ்க்கொண்டி கருவாய்
 வின நினைப்பான் அனையநினைப்பான் பாடிநினைப்பான் பாடிநினைப்பான் பாடிநினைப்பான்

பாற்றிப்பார்த்தீரே. அக்கபால, “சூலம் பாடிப்பித்து” என்னக்குறையில்கை. சூலவிளக்
காயிரிற்றே. சாவணன் திக்விழப்பன்னிவனனு தொடங்கி ஒளிமய மிகக்கிடந்த இக்கவாயு
வந்தே, பெருமான் திருவாழை” - து.ராவணனுதிகளைக் கழித்தெழுந்துப்பொகட்டபின்பார்த்து
பாகாவாய்த்து; அக்கபாலே, சூலத்துக்கு பாகாசகனும் கின்றனென்கிறது. “வெங்கதி
பென் சூலத்துக்குவென்விளக்காய்திகொன்றி” என்றாரிறே- பூதிரலசேகரபெருமான். இவ
ர்களுதாம் கெடுபடுபெயரும் ககணம் கிறே. கோன்மலை. வர்வன்வாமிபானவன் கித்பவானம்
பன்னுதிரு கபால. “சூலவிளக்காய் கின்றகொன்மலை” என்னையாலே- இன்னம் அங்க
தெருத்த விடுவ திகொன் பாடித்து அங்கிதசகநாம் பண் ணுணகக்காக எழுத்தருளிற்றே ஸ்தத்
தலவென்கிறது. அக்கபால, வர்வன்வாமித்பவம் விதுபெற்றது- இக்கெயிறே.

கிட்டுப்பார்க்கவந்து தேய்வகனர்களோடும். முன்பு - தேவன்திரிகள் திருச்சிலம்பாற்றில்
வாழ்வண்ணலாரும்பேரது சாவணுதிகளுக்கு அந்தி கிலம்பொழித்தும் பஞ்சடையிட்டும்
வருவார்களாய்த் து; இப்போது- அங்ஙனன்றிக்கே, அங்கரைக் குலம்பாழ்படுக்கையாலே,
செம்புமான் தந்திப்பெய்த வந்து, தேவன்திரிகளானவர்கள் ஸ்ரீராமபண்ணுநிற்கிற. இவர்கள்
எனக்காக இப்படி ஸ்ரீராமபண்ணுநிற்தன்விள்க; ஸ்ரீராமத்திலிருந்துக்கு ஸ்ரீராமாக. சாஸில்
நிர்மாண்டாற்றிப்பாலே, முன்பு ஸ்ரீராமத்திலிருந்துப்பாண்டால், தேவர்கொன்றும்தேசம் இது
வார்த்து. கீறிப்பாடி. இப்படியிருந்துள்ள கொளவத்தையுடைய திருச்சிலம்பாறானது அ
ளித்திற் ஸ்ரீராமதேவரோடே பாவலரிய பெற்கும். (8) “சூலத்திரிகளாகிய துய நகரேகோயலா”
என்றுதொடங்கி ஒருக்கொருக்காக சில திருச்சிலம்பாற்றி அண்டைய கதியையுள்ளித்து அருளிக்
கொண்டாரிறே- அந்நவன். தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. தேன் என்ரு- அருகாதல்; தெற்குந்
திக்விளையான வெண்ணெய். “பால்” என்றாய், “இருமை” என்றுமிரண்டும்- பெருமை
க்குவாய்மாய், சோலையி ண்டைய ஒக்கக்கையும் பாப்பையும் சொல்லுகிறது. இப்படி. இருக்
கிறசொல்லென யுடைத்தாகையாலே மடவிருஞ்சோலையென்று அக்கிதசத்துக்கு கிருபகம்.
ஈ வரகிறிறே. ... ..

ம — வல்லாளன்றோரும் வாளாக்கன் முடிபுத்தங்கை
பொல்லாதமுக்கும் போக்குவித்தான் டொருஞ்ஞமலை
எல்லாவிடத்திலு மெங்கும்பாந்து பல்லாண்டொலி
செல்லாநிறகுச் சீர்த்தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. உ..

பதவுரை.

பல்லாண் திருமலை-மகாசகரவந்தவியானது | எங்கும்— திருமலையின் பரப்பெங்கும்

ஆவன்— ஆன்மீகத்தவர்தையுடையது
 வான்— ருத்ரவிடத்தில் பெற்ற வாழையு
 முடையது
 அசுக்கன்— சாணையுடைய
 தொரும்— தொள்குறும்

முத்தும்— முத்தும்
 போக்குவித்தான்— அறப்புகட்டு போப்படி
 பண்ணினவன்
 பொருத்தும்— தீப்பவாஸம்பன் ஸூகி
 மலை— திருமலைமலை.

வ்யா. இரண்டாய்பாட்டு. வல்லாளன். வலிய ஆன்மையை முடையவன். ஆன்
 பிண்டத்தளத்தில்வந்தால் பாவமுடையவனென்கை. திசுத்திப்போடே பொருத்தும் திசுபா
 லகர்க்கு ஐயித்தாடுக்குமவன்தே. (க) “ ஸ்ரீராமாயணம். கௌடமாயுடைய
 கைகெடுமே 1 மகாயுடையவாழைகெடு ” என்றவன்தே. வாளர்க்கன். அனக்கு
 மேலே, ருத்தன்பக்கவிலேபெற்ற வாழையுடையவன். இத்தால் திசுத்தித் தொள்வலியும் வா
 ல்வலியு முடையதுகையலே ஒருவாறும் ஐயிக்கவொன்றுதகவென்கை. இப்படியிருக்கிற
 வனுடைய. தோளும் முடியும். இத்தால்-அவ்வாழையிசைப்பிறந்ததில் ஸூப்பாயில் அழியக்
 செய்துகிடலாயிருக்க, தோளிக்கழித்துத் தலைபாபறந்துப் போவதுபொக்காகசென்று கொ
 ள்றபடி சொல்லுகிறது. தங்கைகொல்லாதமுக்கும். “ பண்ணினவனென்றான் உறங்கை ”
 என்றிரு பவங்கொண்டு ஸ்வைவம் ஸஞ்சரித்துத்திரிந்த * கொல்லையாக்கியாள் ரூப்பணாகையி
 னுடைய தோளையான மூக்கையும். போக்குவித்தான். அறப்புகட்டுபோப்படி பண்ணினவன்.
 இவன் மூக்கையிரித்தவோபாதி காணும் அவனுடைய தொருமுடியுமறந்த அநாயாஸ
 மும். பொருத்தும்மலை. இப்படி அவனுக்கு பாவமுடையவையும் இவனுக்கு அக்கநாசைப
 யும் பண்ணினவன், அவதாரம்போலே தீர்த்தம் பாஸாடியாதே, தீப்பவாஸம்பன்னு
 கிறமலை.

எல்லாவித்யாதி. அசுத்தப்போஜகசோடு, பாவோஜாதாபசோடு, அப்பவாதா
 சோடு, வாதாந்தாபசோடு வாசியுற, எல்லாருடைய விடக்கவியும் திருமலையிலுள்ளபாபப்
 பெரும்பும் வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு மங்கனாசாஸுத்தவதி நடத்துசெல்லாதிக்கும். பாவோஜாதா
 தாபாக்கும் இது கடுமோவென்னில்; அவர்க்கையுமிக்கென்று புருக்கொள்ள, இந்த
 நிலமிதானே தங்கள் பாவோஜாததைமற்று மங்கனாபாஸாத்திலே மூறுப்படி பண்ணுமா
 ய்த்து. * புறத்தினுக்கெல்லிப் புதுவாக்காட்டுசெய் குறவரும் “ உன்பொன்னடிவாழ்க ”
 என்ம மங்கனாசாஸும் பண்ணுப்படிசெய் நிலத்தின்மிதொன்றிப்படு. கீர்த்தென்றிருமா
 லிருஞ்சோலையே. இப்படியிருந்துவன் திருமலையிருந்தகோலையே. ... .. உ.

எகாவதம்— எப்பிபதம்
சென்று— போய்
சேவித்து இருக்கும்— திருவடிதொழுதிரா
நின்றுள்ள
அடியரை— தாஸ்யதிகளை
அகான் நெறியை— அந்தக் காட்டுவாழியி
நின்றும்

[காடு-பாவக்காடி.]

மாற்றும்— தவிப்பிப்பதாய்
தன்— ஸம்ஸாரதாபநாஸன
மடலிழுஞ்சோலை--
தக்கார்— எம்பெருமானோடொக்க கருவைய
பொத்திருக்குமவர்களையும்

நித்கார்களை—எப்பிபதமொக்க அநத்காந
செவாயிருக்கையாலே அவனிலுங்
காட்டில் மேன்மை புற்றிருக்கு
மவர்களையும்
சஞ்சலம் செய்யும்— திருவுள்ளம் கலங்கப்
பண்ணுகிற
† சலவரை— பாதிகுலரை
தெக்கு ஆம்— தென்திக்கிலேயான
நெறியே— யமலோகத்தின்வழியே
போக்குவிக்கும்— போம்படி பண்ணுந்
தவன்
செல்வன்— ஸ்ரியுபதி வந்தித்திரு
பொன்— வப்ஹாஸ்யமான
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. முன்னுற்பாட்டு. தக்கார். எவ்வோடுடொக்க கப்பையொத்திருக்குமவர்கள். தக்கார். எவ்வோடுடொக்க தகுதியானவர்கள். அதாவது. நினவு ஒன்றாயிருக்கை. “ ஸ்வாத் மாக்ஷா முஜ்ஜீஸிக்கிவேணும் ” என்கிற கப்பை ஒத்திருக்கை. மிக்கார்க்கை. ஆவலையப்போலே ஸ்வதந்தராய், அபராதங்களைக் கண்டவாறே “ கரிவாழி ” “ நமசிவாய ” என்னையவர் திக்கே, எப்போதுமொக்க அநத்காநசிலா யிருக்கையாலே அவனிலுங்காட்டில் அதிகார யிருக்குமவர்களை. ஆகையிறே - இவர்களைப்பற்றுமிடத்தில் புருஷகார உபேகாமாகப் பற்றலாயிருக்கிறது. “ சலிப்பின் ஸிபாண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தாம் காப்பி ” என்கிறபடியே- ஆராயித்தவர்களை சலநாநோக்குவாரும், “ வருமையு மிம்மையும் நன்மையளிக்கும் பிராக்கள் ” என்று இம்மைக்கும் மாறுமையுக்கும் சூழிப்பாரும் இவர்களைமிறே. ஆகையால், எப்பொருளிலும் இவர்களுளிரிதே நன்றாயிருப்பது. “ கல்லருளாயிவார் கலனேந்தும் திரு வல்லவாழ் ” என்னாக்ஓவாறிறே. சஞ்சலஞ்செய்யும் †சலவரை. பகவதவிஷயத்திலே வைத்த நெஞ்சைக் கலங்கப்பண்ணும் கந்திரிமனா. ஸூதண்டகாரணயலானிகளானரிசிகள் பகவத் தயாரும் குலைந்து (க) “ வணலிவஸ்யுஸாரீராகி ” என்று உடம்புக்கு மன்றும்படியாய்ந்திறே - ராகுதலர்கள் கலங்கினபடி. சலவர் - அதுகலனைப்போலேயிருந்து பாதிகுலயம் பண்ணுமவர்கள். தெக்காநெறியே. நகத்துக்குப்போம்பவழியே. யமபுரம் தகதினத்திக்கிலே யாகையாலும், நாகத்துக்குப்போவார்போவது அவ்வழியாலே யாகையாலும் “ தெக்கா நெறி ” என்று-யாமயமார்க்கத்தைச்சொல்லுகிறது. போக்குவிக்கும். மீட்சியில்லை. செல்வன்.

அக்கான் சொன்னவற்றும். அக்காட்டுவதிலுமாய்ந்தும். ச. பாசுக்காடி ஏன் தண்ணிலிருந்து
சோலைபே. நாப்பாஸது - வடவாரதாபத்தை ஆத்தமதாவி நங்கை. அந்தர், பித்தகலகா
* தெக்காமிதிபே போக்குவிப்பர்; திருமலைமாதார், அதுகலகா அத்தாசென்றைய பற்றி
றுவிப்பர். “ மினிவிடியாறுசெய்வான் தெருவெங்கடத்தாயன் ” “மெய்கொண்டி தெருந் தட
ல்குன்றம் ” என்னக்கடவதிறே. அழகனாப் பற்றுக்கொடும் அதுபன்மீது பாசடைவதற்குமே
குருமம். ... ..

மு.—ஆளுயர்க்கடி யமைத்தவீழவை யமர்த்தம்
கோளுர்க்கொழியக் கோலர்த்தனத்தன் செந்தாமலை
வாளுட்டினின்று மாமலர்க்கற்பகத்தோத்திழி
தேனுறுபாயுக் தேன்றிமுமாலிருஞ்சோலைபே. சு.

பதவுரை.

வான்காட்டில்-வ்வர்க்கலோகத்திலுள்ளதாய்	ஆயர்— இனையர்கள்
மா— சலாகப்பாண	கடி— திரிபந்தி
மலர்— பூக்களைப்பூண்டத்தான	அழகத்த— (இத்தானுக்காக) சனாதி, ச
கற்பகம்— உலப்பங்குத்தின்	விழவை— ஆயத்தொழுவத்தொழுவ
தொத்தில்கின்று— பூங்கொத்தில்கின்று	அமர்த்தம்— தேவர்களுடைய
இழி— பெருகாசென்றுள்ள	கோளுர்க்கு— சாளுவான இத்தானுக்காக
தேன்— தேனுணறு	ஒழிய— ஆதாமல்
ஆயபாயும்— ஆறுபக்கொண்டு ஓடாதிக்கிற	கோலர்த்தனத்து— கோலர்த்தனத்தொழுவத்தொழுவ
மென்— அழகையுடைய	செந்தான்— செந்தனனுடைய
திருமலரிருந்தோரை;	மலை— திருமலையாம்.
ஆன்— பசுக்களைப்பூண்டப	

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஆளுயர்க்கடி. கோதரான இனையர், வர்ஷார்த்தமாக
வதலார்த்தமும் ஒரு திரிபந்தி இத்தானுக்காக கலவர்க்காய், அழகமுடைய
அலர்கள், வாலகனத்தோடும் ஆக்கிப்பெடுத்துச் செல்லுபிறப்பைக் கண்டு, “ ஏன்வெள்க
கிறதென்? ” என்று கேட்ட; “ வர்ஷார்த்தமாக இத்தானுக்குச் சொந்தியையாயிருக்கும் ”
என்ன; “ நாம்திரிந்து வளருகிறபூரிலே ஒரு தாம்பத்தை ஒருதேவதாந்தாய் கொள்ளுநகை
யாகதென் ” என்றுகினைத்து அத்தையிலக்குகைக்காக, “ இத்தானுக்கொருவன், அலவீன

பெயரிட சினைத்திருக்குமளிக்கொழிய, அபேதவாயு துன்பதோர் பரிபாசனமேயு
தயந்துங்காப்படி செய்வதெனையாவது. அப்படி தன்மையினை நிலை உருவக்கொண்ட
அப்பேதவாயுதபடி கொண்டு, இருபாசனமென்க்கு கொண்டுக்குறக்கங்க அபேத
தருளி விடுக்கிறதேயென்குக.

வெண்புட்டிவின்பாதி. இவர்க்கலோகத்தில் திசுறுபு. பெரிய புகழ்க்கொண்ட
கன்புகுதி னுடைய பூங்கொத்துக்களினின்றும் கிழ்ச்சொல்லி பாளையினை நெறுவது தெரு
வறுவர்க்கொண்டி பாவின் புகழ்க்கு மருவையுடைய திருமுகிக்கு சொல்லிப்பென்க.

பு — ஒருவாணம் பணிசொண்டவன் பெய்கையிற் கஞ்சனா
ஒருவாணம் முருண்டவன்சென் னுருபுமலை
சுருவாணம் தண்டிடி நுண்டோடக் கடர்வண்ணன்
திருவாணம் தந்திர்புக் தன்மந் துஞ்சொல்லெ. மு.

பதவுரை.

ஒருவாணம்— சுறுந்த ஆனவானது
தன்— தன்னுடைய
பிடி— பிடியானது [பெயை]
அபேதம்— தன்னையிட்டு
ஒ— பாவைய கொடுத்தாலே கருணையி
ட்டுப் போகப்பட்டவாதே
கடர்வண்ணன் } “கடல் வண்ணன்மேலா
நின்ற ஆனவன்” என்று சொல்ல,
நிற்பது— அப்படியும் போகப்பட்டாமைப்பா
தினவண்ண
தன்மந் துஞ்சொல்லெ—
பெய்கையில்— பெரியஸாஸ்திரத்திலே

ஒருவாணம்— ஒப்பற்ற பூந் கருணை
வாணம்
பணி— கைகம்பத்தா
கொண்டவன்— அநிசரித்தருளினவன்
கஞ்சனதன்— கருணையுடைய
ஒருவாணம்— பாவையான குவையுடைய
உயிர்— உயிர்
உணவான்— முடித்துவன்
சென்று— எழுந்தருளி
உறையன்— வந்திக்கிற
பாசன— திருமலையாம்.

உமா. இத்தாப்பாதி. ஒருவாணம் பணிசொண்டவன் பெய்கையில். சா
தலே கருணையிலே பிறந்திருக்கச் செய்கையும், பூர்வமும் அந்நி குணபாவையா
பகையும் பகலுப்பத்தியை யுடைத்தாய் திருப்பாடித்தாயம் பற்றிது இட்டுத்திரியா திற், ஒ
திலே ஒருபுறம் கிடையாதபடி வர்ஷாபாவமாய் வர்ஷாபாவமில்லை. “அந்நிசரி

அமரர்களும் - பரஸ்வாதிதேவர்களும்
நல் முனிவரும் - வங்காதிமுனிவர்களும்
ஆவந்து - தங்களுடைய ஆபத்துக்குரிய

மரண

தனம் என்று - தருமென்று நினைத்து
பேயித்திருக்கும் - வேலித்துக்கொண்டிருக்கிற

தென் திருமாவளியூர் கோயில் -

என்று - கம்பன் எவ்வகையாகவோ

பெய்வான் - செய்பவன் போலும்

யன்று - துன்பின்று
எதிர்க்கு வந்த - எதிர்க்கு வந்த
மல்லன் - சிறந்த முனிவராக
சாவ - சாம்பலாக
சாவு அளி - கூறி இட்ட சான்றபலிந்த
தோன் - தோனாலே
நகர்த்த - முறித்துப் பறக்கட்ட
சுதரன் - சாதுவமுடையவன் வந்திருக்கிற
மலை - நெருங்கியபாடம்.

வாயா. ஆறுப்பட்டி. ஏறிந்நச்செய்வானென் றெதிர்க்கு வந்தமல்லன். வாயாத்தாய் வந்து மெல்லியிழைத்தே, 'முடியாது' என்று கைவாங்கலாவது; சாம்பலுக்கு பாதத்தாய் வந்து வையாலை, இந்நூற்சொற்றாசனாகல் அவன் அங்கே தோன்றினக் கழிக்குமாய்ந்து; ஆள் பின்பு, கொழைகளைப் கொல்லுமாறு புகழ்நோடே முடிபவனையும் என்று பேசிட்டார் உள். ஏன்மெதிர்ந்து வருகையாவது. "பொருக்காவோம்" என்று சொல்லி னெறித்து அழகாவினாதே எதிர்நோடும்படியாக; இப்படியிருந்துள்ள மல்லன். சாவத்தகர்த்த. குற்று மிராக்கி விடுகையன்றிக்கே, பகர்வமுடைய தாய்போலே அரையகோதகர்த்தபாபமடைய சாந்தணிதோள்சுழான். கூறி வந்திருக்கிற சான்ற குறிப்பியாதே காணும். அவர்களைவிட வாயாபரித்தது. மல்லனோடேகூட வர்வாவாயாகவரும் பொருத்தி வாயாபரிப்பாடுகள் செய்கிற சாந்தன் வந்து குறிப்பித்தருக்கே காணும். கூறிவந்திருக்கிற வந்தருத்திலே, பெண்கள், கன்னுலே இவர்களைவிட விடுகையாலே இவனுமறிக்கவும் போகாதிதே. அவர்கள் கன் னுலே விவரிக்க விடுகையாவது. இவர்களைவிடே சேலுங்குடியார்க்கெனத்தே. இவன் மல் லனோடே அழித்தாதுகூடும் பற்றெங்கேயு மழித்தான் என்றிதே அவர்களுருப்பது. இவ் அழித்துப்போனானாக, பின்புபிண்கள் கொல்லுக்காணாகவே. மலை. இப்படி பாதிகல னைபிப்பித்து அது மல்லையுமடிக்முடிவன் வந்திருக்கிறபடி.

ஆவத்தனமென்று. கம்பக்கு ஆபத்துக்கு சகதகமான தருமென்று நினைத்து. அமரர்களும் நன்முனிவரும் செலித்திருக்கும். உபாயவாதசிஷ்டான பரஸ்வாதி தேவர்களும், பரஸ்வாதி தேவர்களேண்டான வங்காதிமுனிவர்களேயுட்கொண்டிருக்கிறதும். "அவர்களுள்"

மரபு கருவியாகிய செய்து வரவில்லை. இவ்வமைப்பையுடையதும், பாண்டியன் டலத்தாருஜா
லாபம், சட்டப்படிப்பிற் 'பாண்டியன்' என்று பெயரையுடையதாய் நிற்கும் மதுரைக்கு
கிர்வாறு. இது, தனித்தனிக்குத் தாயகமாக மலபதற்கு சகலவந்தியாலே கொண்டா
டப்பட்ட தேசமாய்தான். — அதாவது அகத்தபன் வந்ததிக்கிற மலப பர்வதத்திலே செ
ன்று அகத்தபர்வதத்திலே "பாண்டியன்" என்று மலபர்வதத்தை
பெறுகிக்கொண்டிருப்பான், சகலவந்தியாலே கொண்டாடப்பட்டபாசுத்தெய்தே, * மதி
தலத்திற் குறிப்பிடப்பட்ட சென்றாயிற், தேர் வடத்து ஸாமல் கின்றதாய், அவ்விடத்திலே
தேவையுண்டு, "இத்தேசத்திற் கிவ்வதற்குத் தேவநாஸத்திற் முண்டாக வடுக்கும்"
என்று இவ்விடத்திலே பாண்டியனாகியே, அவ்விடத்திலே அழகர் ஸத்திதி பண்ணி,
"இவ்வதற்கிலே கிவ்வதற்கு" என்ன; காமம் கேட்டு ஸகலமபண்ண வேண்டுகையாலே
"இதற்குப் பிற்" என்ன வேண்டி; "முன்பு காமம் பாண்டிய சகலத்திற்கு கால
த்திலே கம் கிவ்வதற்கு இவ்விடத்திலே 'கிவ்வதற்கு' என்று இவ்விடத்திலே போய்த்து"
என்ற; அவ்விடத்திலே காமத்திற்கு, சகலவந்தியாலே கிவ்வதற்கு இவ்விடத்திலே காமத்திற்கு, அழக
ர்க்கு வேண்டுகையாலே காமம் போய்த்தான் என்று ஒரு பாண்டியனாகியே; அத்தை அரு
கிவ்வதற்குப் போய்த்தான். இவ்விடத்திலே காமத்திற்கு போய்த்தான். இவ்விடத்திலே காமத்திற்கு போய்த்தான். ... .. எ

பு.—குறுகாமன்வரைக் கூடுகலக்கி வேங்காலிடைச்
கிறகாணெத்யே போக்குவித்துச் செல்வன் பொன்மலை
அறகால் வரவண்கே ளாமிரகாமஞ் சொல்லிச்
கிறகாலேப்பாடுந் தேவநாஸத்திற்குபோய்த்தான். அ.

பதவுரை.

புதுகால்— புதுகால் கையையுடையதாய்
லரி— அழகையுடைய நகையான
வண்டுகள்— வண்டுகளானவை
கிறகால்— கிறகால் கையையுடையதாய்
ஆகிரம் காமம் — காமத்திற்கு காமத்திற்கு
வாறு காமத்திற்கு காமத்திற்கு
சொல்லி — அழகையுடையதாய்
பாடும்— பாடாதினியுள்ள

கூடு— இருப்பிடத்தை
கலக்க— குறித்து [அழகிற்]
செய்து— வேங்காலிடை
கான் இடை— காமத்திற்கு காமத்திற்கு
கிறகால் கையையுடையதாய்
போக்குவிக்கும்— போய்த்தான் காமத்திற்கு
காமத்திற்கு

[illegible]

பெரியதூய், சிவமயக் கண்ணன்.

அரசாங்கம்.—அதன் வல்லாண்மை தக்கா மாதிரி ஒரு வலிந்து மன்னர் குறுகாத சித்த வேட்டு மருது முருட்டியாகி.

_____ (1) _____

சென்னை நகராட்சி கமிஷன், மார்ச் 2, 1947.

நான் காம்பத்து மூன்றா திருமொழி- உருப்பிஷிங்கை, ப்ரேவம்.

அ. கீழ்நிறுமொழியிலே, ராமாவதார குணசொத்து தங்களுக்கும் கீழ்நிறுவதாரகுண சேஷத்தங்களுமெல்லாம் பாகாசிக்குட்படி அழகர் திருமலைமீல பெழுந்தருளியிருக்கிறபடி என அனுபவித்துக்கொண்டு, “அவரிடமிங்கா” டில் அவர்விருப்பி யெழுந்தருளியிருக்கிற திருமலைப் பரமபிரபாகர்” என்று அழகர், நின்று, திருமலையாழ்வாருடைய வைபவத்தைப் பற்றாமுகமாய்ப்பேசி யாநுபவித்தார்; அப்படி அநுபவித்த வாவால் நமக்கு பரமபிரபாகரவாமையாலே மீளவும் அவதாரகுண சேஷத்தங்களுமெல்லாம் பாகாசிக்குட்படி அழகர் திருமலையில் நிற்கிற நிலைமை, கிழ்ச்சொன்ன காமமன்றிக்கே, முகவேபேதப்பேசி திருமலை வைபவத்தையும் உம் உத்கராகாசமன்றியே, முகவேபேதப் பலபடியாகப்பேசிபுதுபவிக்கிறார்.

மு.—உருப்பினிங்கைதன்னெட்டான் துப்தோடிச்சென்ற
உருப்பினியோடிக் கொண்டிச்சென்றிட்ட வுறையுடம்பு
கொண்டிக் கொன்றதென்று முடியாதிடம் சாக்நொண்டு
விருப்போடுபொன்வழங்கும் விபக்மாடிகுந்தோடுபடுத க.

பதவரை.

தொன்றை— கொன்றதென்றான்
பொருப்பினிடின்— பொருப்பினிடின்
பொன்— பொன்னுற் செப்பப்பட்டு
முறி— முறி
ஆழியும்— போதியாகியும்
பொன் சாகப்— பொற்காசாகியும்
கொண்டு— கையால்வாசி
விருப்போடு— விருப்பந்தோடு
வழங்கும்— கொம்பொடைப் போலேவிரு
ப்பதாய்
விபக்— ஆச்சரியப்படுத்தக்கூறான
மாடுகுந்தோடு— நிருபாதிருந்து கோடு
பென்றும் பேசையுடைத்தான

அறிச்சு— அயர்வையே, [புறபை
உருப்பினியோடிக் கொண்டு— முயற்சிப்பினியோ
மட்டாகப்— மட்டுக்கொண்டு போவதாக
துவர்த்து— கின்றொடர்த்து
முடிசென்ற— முடிவந்த [புறபை
உருப்பினி— (அவன் தையாளுவ) ருக்
முடி— முடிந்த
கொண்டு— முடித்துக்கொண்டு
இட்டு— தேர்த்தட்டில் இருந்தி
உறையுடம்பு— (அவன்) மாசுபங்கம்
செய்த
உறையுடம்பு— மிகுக்கையுடையவனுடைய
மடல்— திருமல்லாம்.

வ்யா. முத்தப்பாட்டு. உருப்பினிங்கைதன்னெ. குக்கிணிப்பிராட்டிதன்னெ. “நங்
கை” என்ன இவ்வாறும் குணபூத்தவையா கொல்லுகிறது. அதுவது பித்தாதிமளெல்
லாம புறக்கிப் பொறுப்பாக எங்கல்கிற்று, அதுக்கொண்ட தவலமும் நடத்திச்செல்லா
நிற்க, அந்த அருப்பசென்றதென்று செல்லி “இவ்வளவிலே கர்வென்னவந்து கைக்கொண்
டிலனாகில் நான் முடிவன்” என்று கம்பகவெதையிருந்த குணபூத்தவையே. இப்படி. அவன்
வ்யவஸிதையாயிருக்கிற வளவிலே, புறக்கோலையே கின்று முற்போஞ்சுஜயந்தை முழக்கி
அந்த நல்லியாலே அவளுக்குப் பானா பரிசுத்தையெப்பண்ணி, விவாந்துசென்று கைக்கொ
ண்டு தெரிலேயேற்றிக்கொண்டு பொராதிருக்கச்செய்தே. மீட்டான் துடங்குதோடிச்சென்ற. “இப்
படி. பஸத்திலே கொண்டுபோகையாவதென்” என்று யுத்தப்பண்ணி மீட்டநாகப் பின்பற்றி
பொருவந்த உருப்பினியோடுகொண்டு குக்கிணி வ்யவஸிதையெப்பண்ணி கொண்டு தேர்த்த

கலை நிகழ்ச்சிகளைப் பாலும், ஆவன திரட்டிவைத்த கருவிகளைக் கைக்கொண்டு இருமனம் புனர்க்குது அவர்களை உதர்ப்பிக்கையால் முண்டான ஹாஷித்தாலே, கடல்போன்ற இருநிறத் தையுடையது யிருந்தவன் நிதம்பலாலம் பன்னாசிற மலை.

புன்னையித்யாதி. பொற்கென்ற பூக்களை புடைத்தான புன்னையும் செருந்தியும் புனத்திலுண்டான வெங்கையும் கோங்கும் பூங்குடபடசின்னு பூக்கையாலே, இருமலைபாழ்வார்க்குப் பொன்னரிமலைகள் சுற்றினும்போலே யிருக்கும் பொழில்லைபுடைய மாலிருந்த சோலைபாசிற வதுவே - கடல்வண்ணன்மலை. ... .. கூ.

மு—மாவலிதன்னுடைய மகன் வாணன் மகளிருந்த

காவலைக்கட்டழித்த தனிக்காணாகருதுமலை

கோவலர் கோலித்தலைக் குறமாதர்கள் பண்ணிஞ்சிப்

பாலவொலிபாடி நடம்பயின் மாலிருஞ்சோலையதே. கூ.

பதவுரை.

கோவலர் கோலித்தலை — கோரகண்ணம்
பண்ணும் இடைச்சாசிறிலே பிறந்து
கோலித்தாசிறிலேயும் பண்ணினவன்
விதயமடாக

குறமாதர்கள் — குறப்பெண்கள்
குறிஞ்சி பண் — குறிஞ்சிகாகத்தையி
கூடின

பா— பாட்டுக்களாலே
ஒலி பாடி — இசைபெறப் பாடி
நடம் பாயில் — பாட்டுக்கிணங்கக் கூத்தாடா
சின்னுள்ள

மாலிருஞ்சோலை அதே—
மாவலி தன்னுடைய — மலாபலையினுடைய
மகன் — புத்தான

வாணன் மகன் — பாணஸ்தனுடைய மக
ளான உடைக்கு
இருந்த— அவர்க்குப்பால் செய்யப்பட்ட
யிருந்த

காவலை — காவலைபெல்லாம்
கட்டு அழித்த— (தன் இருப்போரான
அதிகந்தாழ்வான் களவிலே அவரைப்
புனருகையால்வந்த சிறைபையித்
கைக்காக அணாழித்துப்போகட்ட

தனி — ஒப்பற்ற
காளை — யளவந்தையுடையவன்
கருதும் — வருபாசிறத்திற்கு
மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாவலியித்யாதி. மலாபலையுத்தான பாணனுடைய மக
ளான உடை யிருந்த. இத்தால் அவளுக்கு சிதாவாய் அபிமாசியானவனுடைய பலமும்,
அவன் இவனுடைய அவலகண்ணங்கத்திற் கருவந்த வண்ணம் கொள்வதற்கு காவலைந்

வாலம்பண்ணுதிரு மலை.

கோவலர்கோலிந்தனை. கோரகூணம்பண்ணுதிரு ஜாதியிலே பிறந்து அவர்களிலே ஒருவனாய், கோலிந்தாட்சிசேகம்பண்ணினவனை. குறமாதிகள். குறப்பெண்களானவர்கள். பண்குறிஞ்சிப்பாவொலிபாடி நடம்பயில்மாலிகுஞ்சோலையதே. குறிஞ்சிப்பண்ணுடை கூடின பாட்டுக்களாலே ஒளிபெறப்பாடி, அப்பாட்டுக்கூறுநுபமான கீர்த்தத்ததைப் பண்ணுதிருள்ள மாலைக்குஞ்சோலையாகிற வதுவே தனிக்காளை கருதுமமலை. ... .. ச,

மூ.—பலபலநாமுஞ்சோல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்றனை
அலைவலைமைதலிந்த வழகனலங்காரம்மலை
குலமலைகோலமலை குளிர்மாமலை கோற்றமலை
நிலமலை நீண்டமலை திருமாலிகுஞ்சோலையதே. ௫.

பதவுரை.

குலம் மலை — தொண்டக்குலத்துக்குத்
தலைபாளமலையாயும்

கோலம் மலை— அழகியமலையாயும்

குளிர்— குளிர்க்கடைய

மா— மேன்மையையுடையதான

மலை— மலையாயும்

கோற்றம்— வெற்றியையுடைய

மலை— மலையாயும்

நிலம்— மரம்முதலியவை முளைக்கத்தக்க
மண்பாட்டையுடைய

மலை— மலையாயும்

நீண்ட— உயர்த்தினையுடைய

மலை— மலையாயுமிருந்துள்ள

திருமாலிகுஞ்சோலை அதே;

பல பல நாமும்— பற்பலகுற்றங்களை

சோல்லி— வாயாச்சோல்லி

பழித்த— தாழித்த

சிசுபாலன் தன்னை— சிசுபாலனை

† அலைவலைமை தலிந்த— அலைவலைத்தனை
ததைப்போக்கி † சாழித்த

அழகன்— அழகையுடையனாய்

அலங்காரன்— அலங்காரத்தை யுமுடைய

குனவன் வர்த்திக்கிற

மலை— திருமலையாயும்.

† அலைவலைமை - விஷயங்களாவாதுகளைப்
பாராமல் தன்னுஞ்சில் கோற்றிற்றைச் சொ
ல்லுகல்.

† சாமததையிலே தன் அழகைக்
காட்டித் தன்னையின் தவேஷத்தை மாற்று
வையாலே தான் என்னால் கிந்தித்துக்கொ
ண்டுநியும் அலைவலைத்ததைத்ததைப் போக்
கிக்காதவனென்றபடி.

வ்யா. இந்தாம்பாட்டு. பலபலவித்யாதி. பலபலகுற்றங்களைச் சொல்லி கிந்தித்த

பாதிக்கப்படுத்துக்கு ஓளவில்லையிறே. அவ்வவவழங்ககாணுண்டான காலத்தின் மிகுதி
பாடிப், பண்ணின பாதிக்கப்பத்தினுடைய மிகுதிபாடியும், இவை பெல்லாவழந்தையும் தீனை
க்கிறுது- பனகாபிணுடைய பனாழமைபாலே. அந்தவாஸையாய்த்து - இந்த ஜம்மத்தில்
இவன் இப்படி. நிக்தைபண்ணித் திரிசைக்குறேறுது. இப்படி இவன் செய்து திரிந்த
கொடுமைபை சினைந்திறே “சிகபாலனை” என்னுதே, “தன்னை” என்று இவர்
ஊன்றி யருளிச்செய்தது. அலைவலைமைதலிர்த்தவழகன். சரமதசையிலே தன்னழகைக்காட்
டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்றுசையாலே, “தான்” என்றால் நிக்தித்துக்கொண்டு
திரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்கி சகித்தவன். அலங்காரன்மலை. இப்படியிருந்துள்ள
அழகருக்குமேலே * முடிச்சோதிப்படியே உண்டான அலங்காரத்தைபு முடையவன் நித்ய
வாஸம்பண்ணுகிற திருமலை.

சூலமலை. * தொண்டக்குலத்துக்குத் தலைபானமலை. கோலமலை. அழகர்க்கும் ஆச்
ரிதர்க்கும் அகவாநாதுபால்பமான அழகையுடைய மலை. குளிரீர்மாமலை. சக்திகனவனுக்கு
சக்தியவர்க்கம் பெறுமையால்வரும் தாபத்தைபும், சக்திபபூதான விவர்களுக்கு சக்திகனைப்
பெறுமையால்வரும் தாபத்தையும் ஷ்ரீம்மப்படியான குளிர்த்துமிக்கிருக்கிறமலை. கொற்றமலை.
தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்குகுரை ஸம்ஸாரம் கோலிடாதபடிசோக்கும் வெற்றியையுடைத்
தான மலை. நிலமலை. மகரிப்பாறையாயிருக்குமளவன்நிக்கே, ஸுரிகளுக்கும் முழுசுஷு
களுக்கும் புஷ்பபல த்ருமாதிகளாய் முனைக்கவும், “முனைக்கவேணும்” என்று பார்த்திக்
கைக்கும் போக்பமான மலை. நீண்டமலை. பரமபத்தத்துக்கும் ஸம்ஸாரத்துக்கும் இடைவெளி
யற்று ஒரு கோவையாம்படியான ஒக்கத்தை யுடையமலை. இப்படியிருக்கிற திருமாலிருந்
சோலையாகிற வதுவே-அலங்காரன்மலை. ... .. நி

ஓ.—பாண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமங்குமேல்லாம்

ஓண்டங்குறாற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பன்மலை

பாண்டகுவண்டினங்கள் பண்கள்பாடி மதுப்பருகத்

தோண்டலுடையமலை தோல்குமாலிருஞ்சோலையதே. சு.

பதவுரை.

பான் தரு—ஆளத்திவைத்துப் பாடத்தக்க
வண்டுஇனங்கள்—வண்டுத்திரள்களானவை
பண்கள் பாடி—பண்களைப் பாடிக்கொண்டு

மலை—மலையாய்

தொல்லை—அநாதியான

மாலிருஞ்சோலை அதே—

ரீயா ஆழப்பாடி. பாண்டவரித்தயாதி. பாண்புத்தர்களுடைய மஹிஷியாய், பாஞ்சாலாஜ புத்தியாசிருக்கிறவனுடைய மறுகுதலெல்லாவற்றையும். இத்தால்— இவன் புகுந்தவி. த்தின் பெருமையும் பிறகுவிடத்தின் பெருமையும் பார்த்தால், இம்மலுக்கம் வருகைக்கு சோகப்பதை வில்லாதவென்னகை. “பாண்டவருடைய” என்னுதே, “தம்பியுடைய” என்றது— ஒரொ புத்திர தன்னை நிகழ்க்கிட்டான சக்திமாவ்களானவர்களை பார்த்தாக்கொண்ட உடையவென்று சொற்றனக்காக. ஆனால், இவர்கள்தான் இப்படி இலட்சோகதியாமல் மறுகவிட்டவருமாவென்பென்னில்; “பொய்ச் குறில்சொற்ற பொறைபுடையவென்ன” என்சொற்படியேயு கிந்திரம் தபகத்திலே இலகையும் தோற்றவர்களாகையலே தர்மபுருக்களாய்ச் செய்பவராவதும், நங்கள் பொறையலே நிலத்தைக்கிறி யிருந்தார்களித்தலையே. ஸந்திவிறிதரான பார்த்தாக்கள் வகைவந்திருக்கையாலும், பிதாவானவன் அஸகிறிதனாகையாலும், தான் அபலையாகையாலும், பாவலானவர்கள் கலிகையாலும் வந்த மறுக்கமிறையிது. “மறுக்கமெல்லாம்” என்றது— “அத்தகன் சிறுவனரத்தமாத்க்கிபவனனரி யிழைவைச் சென்று எதிரைக்குரிமை செப்பின” என்கிறபடியே குறாடன் பெற்ற மிள்ளையாகையலே ஆயிரக்கிரி விரிபிபிபம், பிதாவானவன் கண்ணஞ்சலவர்க்க வாராகைபன்றிக்கே. தான் கண்டபடி மூலமாயிபெ நிரிபுகனகுப், அனுக்குமேலே, எல்லாவுள்ள னுப்போதகனுக்குப் பின்பிபுகனகுப், புயல் கொண்டபி வார்த்த செருக்கலே நிரிபிலே தகனோறிய துக் காணுதிர முட்டிபவமெல்லமிறாதுவவாகையலே ஆபாணங்கையலே அலங்கித்தையாய் ஆற்றலே திகழ்புகையா நிருகிறவன் பக்கலிலே உயிர், “குறில் உன்னையும் தோற்றார்கள, “பிதாத்து சங்குக்கு இத்திதையில் செய்” என்று சொல்ல; அவன் (க) “பிதாவுடையவெல்லாம்” தகையவர்க்கே இவ்வாறு; மாரணாவதுவாஸிபுரதாம் வவாபாரகா லுமேயு” என்ற வளவிலும், விடாதேதமயிரப்பிபித்த இழுத்துக்கொண்டுபோந்து மஹாஸைபிலே சிறுத்தி, பரிபலோக்குகையிப்பெரி வஸ்த்தத்தை அபாரித்த தசசெய்தி தலேபிது அவன் பட்டமறுக்கங்கள் அடுகொலையலே— உண்ணெவன் மெல்லாவற்றையும் தந்தி நழிபாமல திருவாய்ந்திலே வைத்துக்கொண்டிருந்து. அங்கு நூற்றவிர்தம் பெண் டிரிமேவ்வந்த. அபாரிபவமபட்ட அருதனாரிலே அலங்காரபரிபயிப்பித்த னுப்போதகாதிகள் தற்றவருடையவும் கந்திகப்பக்கலிலேயாம்படி பன்னின. “சத்தமல் குழலா வலக்கை தற்றவர்க்கம் பெண்டிரு பெய்தி” என்றிரிபே— திருமலையாகையாலும். இனி ஆயிரத்திரெ இவ்வல அவர்களுக்கேதமம். கிட்டன். சாலாகையதான த்வைபதிக்குச்செய்த உபகாரம் தமக்குச் சொந்தாக கிணத்து “அப்பன்” என்கிறார்; ஆசிரிதரிலே ஒருவர்

மலை தந்தவன் னாழ்வாரை சொல்லுபவன். இவன் தந்தவன் மலை. தோண்டிவாங்குகின்றவன். திருவனந்தாழ்வாரை நிகழ்வாய் பாழ்வாராய் வந்தவன் தந்தவன் மலை. அப்பாழ்வாரைப் பழையதாய் மாணிகுஞ்சோடெய்தும். திருவனந்தாழ்வான் தந்தவன் மலை. அப்பாழ்வான் மலை. தோண்டல்- அப்பாழ்வான் ... .. க.

மு—கனங்குதழையான் பொருட்டாக்கினை பாரித்தரக்கர் தந்தான்
இனங்குதழைவந்தித்த வெழிந்தே நென்மீராமன் மலை
சனங்குதழைவந்தித்த வெழிந்தே நென்மீராமன் மலை
இனங்குதழைவந்தித்த வெழிந்தே நென்மீராமன் மலை.

உதவுக.

கனம்— பொன்னு [சின்னம்
கொழி — கொழித்துக்கொண்டு வாச
தென் — தெளிந்த
அருள் — அருளியிலே
அசல் — பரம்பல [ரும்
பலம் எல்லாம் — பூமியிலுள்ளதெல்லாம்
வந்து முத்தம் — வந்து முத்தமாகொண்டி
இனம் குழ — திரள் திரளாக
அருள் — நீராதா சின்னம்
மலை — திருமலையாய்
எழில் — எல்லாநன்மைகளும் வந்த
மலை குஞ்சோல் அகை-
கனம் — பொன்னு செம்பப்பட்ட

குறையான் பொருட்டா — காதலிப்படி
எல்லாநன்மைகளும்
கனம் — கொழித்துக்கொண்டு
பாரித்தம் — பாரித்துக்கொண்டு
அருள் தந்தான் இனம் — அருளியிலே
அசல் — அருளியிலே
பலம் எல்லாம் — எல்லாநன்மைகளும்
வந்து முத்தம் — வந்து முத்தமாகொண்டி
இனம் குழ — திரள் திரளாக
அருள் — நீராதா சின்னம்
மலை — திருமலையாய்
எழில் — எல்லாநன்மைகளும் வந்த
மலை குஞ்சோல் அகை-
கனம் — பொன்னு செம்பப்பட்ட

வ்யா. எழும்பாட்டு. கனங்குதழையான் பொருட்டா. கனம் - பொன், பொன்னுலே செம்பப்பட்ட காதுப்பணியையுடையவன் காரணமாக. இவன் காதும்காதுப்பணியுடையன சேர்த்தி எப்போதும் பெருமான் திருவுள்ளத்திலே கிடக்கும்போலே காணும்; (க) “பெருமான் பரமமுகம் உடையவன் உடையவன்” என்று இவர் தம்முடைய காதுப்பணியும் முகமுமான சேர்க்கையை அதுகலர்காண ஆசைப்பட்டிருக்குமாபோலே. கண்ணாரித்து.

புடைத்தான மீதுகொண்டிருப்பது, ஜெனியன் பிப்பிக்கு உதவுகையாலே அடிமுடைய பர்
 ஹைகலாபா கமக்தெல்லாம் உபகாரஞ் செய்து, அந்தராலும் குளக்கலாலும் ஸர்வதாயும் ரயிற்
 பிக்குகையாலே “ராமன்” என்னும் திருநாமத்தை புடைபலன், அந்தராத் திற பிற்பாடர்க்
 கும் உதவுகக்காக எழுந்தருளி பித்திர மலை.

கண்டிதேவள்ளருவி. பொன்னக்கொழித்துக்கொண்டு வராதின் றள்ள தெளிந்த
 அருவி பிழை. வந்து குத்தகல புலமெல்லாம். பாப்பைபுடைத்தான பூமியிலுள்ளாடோல்
 லாரும் வந்து குத்தக கொண்டு. இவ்வுகுழுவாடும்மலை. தான் திராசாக நீர்த்தமாடாநிற்
 கும் மலையான. எழிமலாருக்குடையதே. வாலபகாரகிலக்கணமா யிருந்துள்ள மாலிரு
 பூசோலையாநிற வதுமலை திராமன் மலை. ... ..

மு.—எரிசிதறுஞ்சரத்தால் லெவ்வையினைத் தன்னுடைய
 வாய்க்கலையிற்செய்து வாய்க்கோட்டர் தன்னுஞ்சுத்
 அரையலெருமலை யமரரோடு கோணுஞ்சென்று
 திருமலர் குழைமல் திருமலருஞ்சோலையதே அ.

பதவுரை.

அமரரோடு— தேவர்கலோடு [லும்
 கோணும்— அலகருக்குப் பரபுலான இரத்த
 திரி— இரவுப்பகலும் ஸஞ்சரியாவின்றுள்ள
 சுடர்— சந்தாஸுவிப்பாகும்
 சென்று— வந்து
 ருமும்— பாசுநிலம் பண்ணுகிற
 மலை— மலையாம்

திருமலருஞ்சோலை அதே—
 எரி— நெருப்பை
 சிதறும்— சிதறுகின்றது
 சரத்தால்— பாளத்தாலே
 இலங்கையினை— லங்காபதியான சாவணனை

தன்னுடைய— தன்னுடைய
 வரி— லெவ்வையிற்
 சிவ— ஸ்ரீசாய்கத்தின்
 வாயிற் பெய்து— வாயிலே புகுவித்து
 வாய்க்கோட்டம்— “நாடேயம்” என்று
 கிடக்கப்பண்ணின வாய்மதத்தை
 தனித்து— நீக்கி
 உகந்த— திருவுள்ளமுகந்த
 அரையன்— அரையனவன்
 அமரும்— பொருந் திரவந்திகிற
 மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. எரிசிதறும்சரத்தால். நெருப்பைச் சிதறுகின்றது அம்
 பாலே. தொடுத்தவியிம்போதாய்த்து “அம்பு” என்றவியலாவது. கைக்கும்போது

அல்லது அல்லது... வெவ்வேறு... கருத்து, வந்திருப்பது... பற்றி...
 மூலம்... என்றது. இப்படியிருக்கிற ஆதாரப்படுத்து மனதில் அப்பாவி... சந்த
 னாலே யழிப்பதென்பது. தன்னுடைய வரிசில் வலிப்பெய்து. தனக்கு அஸாதாரணமாய்,
 அழகுக்குடலான வரிசையுடைய - தந்தையிருந்துள்ள ஸ்ரீசாங்கத்தினுடைய வாயிலேயுமிருந்தது.
 விலங்குக்கு வாய் - அம்பிதே. வாயான அம்பிலே யுருப்படி. பாவெளிப்பித்தது. ஸ்பரமம்
 நாலாலே விழுங்குமாபோலேயாப்பத்து - விலங்கும் அப்பாலே காலிக்கும்படி. இதனால் -
 எல்லாத் தவிரிடாநான்... (2) 'சூதா மலர்... கட்டு... 'என்கிற அஸாதாரண...
 மெய்ப்பாடி தோன்றுகின்ற, அப்புகளாலே அழிப்பதென்பது சொல்லுகிறது. வாய்க்கோ.
 ட்டம் தனித்து. வாக்கின், கோடுதலுண்டு - விலங்குதல், அதனைத்தவிர்த்து...
 (3) "கருத்து" என்றிருந்த விருப்பத்தைத் தவிர்த்து... (4) "கருத்து" என்றிருந்த
 இவர் தம்மை இதரவற்றையாகக் கருதுகையாலே "மருத்து" என்றேயிருந்தான்.
 "இவரேயன்றிக்கே, 'சாஸான்' என்று சொல்லுகிறவன்... வந்ததற்கு... வளங்கு
 வரவே" என்றானிறே. எல்லாம் கைபுருத்தல் (5) 'கருத்து' என்றிருந்த
 திருப்பது; "மம" என்றிருக்கையாப்பத்து எல்லாவிதமே. அதுகலப்பாணம் பன்
 னாகை பார்த்தமாயிருக்க, "எனக்கு" என்ற பேச்சில் விலங்குதலைத் தவிர்த்து...
 உகந்த அஸாயன். சாஸான் தவிர்த்த பின்பு உகந்தது. இவன்... "எனக்கு" என்றிருக்க
 குமத்தைத் தவிர்த்தோமெனில், இனி தம்மதேயன்றி... இனி... எனது" என்றிருக்குமது தவிர்த்தல், பின்பு உகந்ததையத் திருப்பது...
 மிறே. அஸாயன். இவன்பக்கல் அப்பாருகல்பமடைகிறது உகந்ததையகையே. இவன்
 பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சிவந்ததனை வலியுண்டு உகந்தும்படியாய்ந்து எல்லாபாவிக
 லம்பத்தம் இருப்பது. அம்ருமலை. இப்படியிருக்கிறவன், பின்பு எல்லாருடையவும் எல்லா
 தந்தையத்தைப் போக்கி கருத்துக்காக கருத்தவாலும் பண்ணுகிறான்.

அமரனோடுகோனும். தேவர்களுடைய கடவுள்களுக்கு நிர்வாகிகளை இந்தா
 னும். தீரிகடரும். லோகோபகாரமாக பகவதானுபாயலே இவர்களை வெளிப்பெய்த
 பண்ணிக்கொண்டு ஸஞ்சரியாகின்றவர்கள் சந்தர வாய்க்கரும். தீர்த்தோன்னை அபிசேப்தம்
 இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளக்கூடாது. சேன்று - குழும்மலை. வந்து, தந்தாமுடைய பதஸ்ததைத்
 யார்த்தமாக பரதகூடும் பண்ணுகிறதும்மலை. தங்களை கருத்துக்கொண்டு தீர்த்த ராவணனை
 கிரஸித்த உபகாரஸம் தீர்த்தும் வந்து பரதகூடும்பண்ணு கருத்தர்களிறே. திருமாலிருந்
 தோலையேதே. இப்படியிருந்துள்ள திருமாலிருந்தோலை யாகிறவனுலே - அஸாயனமரும்
 மலையென்கை.

பாட்டியம்— பெருமலரும்போது வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிற

பல்— பலவகையாடல்

பொருள்கள்—பொன், முத்து, அக்ஷம் முதல்
பல பொருள்களெல்லாம்

எம்— எமர்க்கு

சொன்னார்— ஸ்வாமிபானவனுக்கு

அடி திறை எடுத்து— பூரீபாத காணிக்கை
பென்று

ஒட்டினும்— ஒடிவாரிப்பதாய்

தன்— துணிந்திருந்துள்ள [முதலப
சிலம்பு ஆறு உடை— திருச்செம்பாற்றை

மாலிருஞ்சேரில் அதே—

மண்— ஹிரண்யாக்ஷணலே தள்ளப்பட்டி

பாளையங்கதயான பூமியை

இடந்து— அண்டித்தெய்வச் சின்றுமொட்டு
விநியத்தெடுத்து

கோடு— தன் திருவாயிற்றிலே [தாம்

கொண்டு—(வராஹரூபாய்க்கொண்டு) தரித்

மண்— மஹாபலியாலே தன்னதாக் கொண்டு
எப்பட்டபூமியை

குடங்கையில்— உள்வங்கையில்

கொண்டு— கீழேறுவாங்கிக் கொண்டு

அவற்று— அவர்தாம்

மீட்டும்— மறுபடியும்

அது— அந்தபூமியை

உண்டு— தம் திருவாயிற்றினுள்ளே வைத்து
கோக்கியும்

உமிழ்ந்து—(பின்பு) வெளியாகாண மயிற்
நீரும்

வினாயகம்— வினாயகாசினியுள்ள

விமலன்— நீர்மலனானவன் வந்ததிக்கிற

மலை— திருமலையாம்.

ஸ்யா. ஒன்பதாய்ப்பாட்டு. கோட்டுமண் கொண்டிட்டு. ஹிரண்யாக்ஷணலே தள்ளப் பட்டு பாளையங்கதயான பூமியை, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறுபாத வராஹலேஷத்தைக் கொண்டுபுக்கு அண்டித்தெய்வச் சின்றுமொட்டு விநியத்தெடுத்துத் திருவிவியற்றிலேகொண்டு, குடங்கையில் மண்கொண்டனென்று. பின்பு மஹாபலியாலே அபஹந்தபாய் அபயசேஷப் பட்டுக்கிடந்த பூமியை, சானுகதனான இந்தானுக்கு வாங்கிக்கொடுக்கக்கூக வாமரேஷை பரிக்காறுத்தைப் பண்ணி அர்த்தபாய்ச் சென்று “தன்குடங்கை கீழேற்றான்” என்றபடி யே கொடுத்து வளர்த்த கையைக்கொண்டு கீழேற்று பரிக்காறித்து, கையிலே நீர்வீழுவதவ ர்த்தம் திருமேனியை வளர்த்து எல்லே நடப்பாணைப்போலே திருவடிகளாலே யளந்து. மீட்டுமதுண்டுமிழ்த்து. திரியவும் அவர்த்த பாளயத்திலே அழியப்புக, “பெருவெள்ளமுண் னாமல் சான்றுவீழ்வி” என்றபடியே அந்தபூமியைத் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துகோக்கிப் பாளயார்த்தம் வெளியாகாண அமிழ்த்து. வினாயகம். இப்படி வினையொண்டாடும். ஸர்

முனைந்திருக்க முடிந்திருக்கிற திமிருமடல்.

பாட்டிய வித்பாதி. பெருக வகுப்பினாது திருமணில் இரண்டருகிலுமுள்ள பாத
 ர்த்தங்கனையும் வாரிட்டுக்கொண்டி வருகையாலே, * பொன் முத்து மரிபுகிறும் புனைழக்கைமட
 கரிக்கோகும் அநல் குறியும் சத்தனமும் முதலாக, தான் திரட்டின பல பதார்த்தங்கனையும்,
 என்னுடைய பாதமுறாவைக்குத் திருமுன்காணிக்கை பென்று இக்கை வம்பிப்பிக்கையி
 லுண்டான துணைபாலே மிகவும் விரைந்து வாராதிப்பதாய், தன்பக்கல் அனகாணித்தாரு
 டைபலகை எமங்களுடைய அப்படி துளிர்ந்திருப்பதான திருசெலம்பாற்றையுடைய திருமா
 லிருந்து சோம்பாடியும்தவிர விரைவன்மலை, ...

பா.—ஆயிரத்தோள் பரப்பி முடியாயிர மின்னிலக
 ஆயிரம்மைந்தலைய வணந்த சயன னுருமலை
 ஆயிரமங்குருஞ் சனைகள் பலவாயிடும்
 ஆயிரம் பும்பொழிவுமுடை மாலிருஞ்சோடியதே. 10.

பதவிரை.

ஆயிரம் ஆறுகளும்— பல துணையும்
 பல ஆயிரம்— அனைகாணியாகவான
 கண்களும்— தடாகங்களையும்
 பூ— அழகுப [கனையும்
 ஆயிரம் பொழிதும்— அனைகமான மோலை
 உடை— உடைத்தாருக்குறி
 மாலிருஞ்சோலை அடுத்த—
 ஆயிரம்— அனைகாண
 தேவன்— திருத்தோள்களை

பரப்பி— பரப்பிக்கொண்டும்
 முடி ஆயிரம்— ஆயிரம் திருமுடிகளும்
 மின் இலக— (திரு அரிவேகத்தின் ரத்
 நாதிகளாலே) ஒளிவிடலும்
 சை— பரந்த
 ஆயிரம் தலைய— ஆயிரம் தலைகளையுடைய
 அனந்த சயனன்— அநந்தசாயியானவன்
 அனும்— அனுகிற
 மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. பத்யாயிரம். ஆயிரம்தோள்பரப்பி. ஆயிரம் திருத்தோள்களையும் பரப்
 பிக்கொண்டி. முடியாயிரம் மின்னிலக. திருமுடிகளாயிரமும் திருவரிவேகத்தி லுண்டான
 ரத்தாநிசனாலே ஒளிவிட. இவ்விடத்தில், “ஆயிரம்” என்றது - ஸஹஸ்ர வங்கையையச்
 சொன்னபடியன்று, அநேகத்து பர்யாயம்; அல்லாதபோது, தேவர்கள் ஆயிரமானால் முடி
 கள் ஆயிரமாகக் கட்டாமையாலே. “தானும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி”
 என்ற நிறை-ஆழ்வார். ஆயிரம்மைந்தலைய வணந்தசயன னுளும் மலை. இவ்விடத்துக்கு இடைப

அடிவாடி.—உருட்டினி கஞ்சன் மண்ணு மாவல் பல பாண்டவர்
கண வேர் கோட்டாடும் மாலிருஞ்சோலை நாவ.

அருஞ்சொழி ௧௨-க்கு, பாட்டு-௧௪௪.

காண்காம்பத்து-காண்காந்திருமொழி-நாலகூர்யம். பரவலாம்.

அ. கரு ஓரண்டு திருமொழியிலே-மாமர் வுண்பவதாய் நான் சென்ற தங்கனெல்
லாம் பாகாதிக்குப்படி. ஸர்வேசுவான் திருமணியில் சிறந்த செல்வன் அடபகி பாடுவது கொண்டு
அவன்முன் பாப்பத்தில் பாதபால மபாகையே தந்தாமாநிபாந திருமலையாழ்வார்பதம்
லிலே திருவுள்ளமுன்றி, திருமலையாழ்வானுடைய களபலத்தை விஸ்தரணபெரி பாடபகித்
து பரிதாபம்; அவ்வாயிலே, ஸர்வேசுவான் திருமலையில் சிறந்த செல்வனாகாட்டில், சபா
ளியிலே தவந்த தன்சிறுமனது பரவலாதன். திருமலையாழ்வான் அலே திறுதுவாத, சபா
ளாவன் சத்தவாய்க்கொண்டு, பறவாமுகமாக கலிப, கலிவாபகி அபுத்தகையிலே சிறு
பாடிக பிதாவான் பந்தாக்கிபாடு "அதித்தகோருமாய்" என்றபடியே ஓரண்டு
வடிவைச் செந்துக்கொண்டவன் தோன்றி, பாதுகலமுன் ஓயிப்போகி சிறித்து, பால
னா பரவலாதன் சகித்தருளின மறாகுணம் தோன்றத் திருக்கோட்டி புரிலே எழுந்தரு
ளி சிறந்த செல்வன் இவர்க்கு பாகாதிபதி; அத்தகையவையாலும், திருப்பல்லாண்டி
யும் * வண்ணமாடத்திலும் செல்வரும் போட்டை வம்புத்தந்தையர் திட (க) கர்ஷணவாதா
கந்தமானது கொண்டிந்தாயிருப்பினுள் செய்த தோமபாகையால், திருக்கோட்டி புரிலே
திருவுள்ளம் சென்று அங்கே பெழுந்தருளி சிறந்தவன்புகள் யதபகித்தருளினர், அவ்வறு
பலவிதமுள்ள பாதசுத்திலே, அவன் கொடுத்த களபலத்தைக்கொண்டு அவனை யதபகித்
து வாதவாதித்த சிறித்தகாண்காநாடும் அவனே ஓட்டம் துதிசெய்தி பாபகாரிகளாக
ளவர்களை சிறித்தும் ஆதரவுகொண்டுபெதாப் ஆராய்ப்போவாக்காய் அவ்வாறாய் உகக்கும்
விஷயமென்று "திருத்தகாலும்" என்றபடியே அவன் பக்கலிலே பரவலாய் அவனை
அடபகிபாடு வுண்பவதாய் நான் சென்றுகூர் - திருத்திருமொழியில்.

[illegible][illegible]

மு—காவலாளியாகச் செல்லிவந்தவர் கட்டாதுக் கிருந்தேயும் அவர்

தேவகாசியுஞ்செய்து வெதம்படின்ரு அழிந்திருக்கேட்டியு

ஸ்ரீரங்கர்யமுல் ஸ்ரீகுத்து முத்து வானைச் சித்தியாதலம்

பெருமாள்நாயர் பட்ட சீதகனேசுவரம் படைப்பாளி கோடுரை. க.

५३०।३३.

1572 2/11/1911 - 47 years old. 11/11/1911

மறு,த. து.வி. த. . . . .

தென்மேல், 2 நாள் -- - பூதநாட்டில் தென்மேல்.

11. ரி.பா.த. புதிதானவர்கள்

(அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்கள் மட்டுமே பங்கேற்கலாம்.)

விநாயக -- அவர் அமுதுபெயர் எழு

சுருதிநினைபுந்நவநாபகலைபரிபாடே

நாள் ௨, நாள் ௩— நாள் ௨, நாள் ௩

தொடர்பு - ஆதிதிகமாகப் பரப்பப்பட்டால்

புள்ளியிக்குறியும்

புத்தகப் பரிசீலனை

உலர்ந்து - நெருங்க அருமைத்தனம்

சென்னை, 19.12.2019

பலிக்குமவர்

கனம் சித்தப்பலாஸம்மாணா ஆறுசிற

செய்தியைப் பற்றி நான் அறியவில்லை.

செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனால், இதுவரை எந்தவிதமான தகவலும் கிடைக்கவில்லை.

എന്നി— ഓരോ ഗുണിതകരണത്തിനും

ர்ச்சும்

காரியமும்- * வெதாட்டறார, முருபாதக,

ஸ்துத்தியுடையவர்த் விபரமென்கலா

အိမ်ထောင်ရေးနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း

திரு. க. சிவசுந்தரம் — இவரது புகழ்

முதலாவது— விவகாரங்களைப் புரளா
 இரண்டாவது— கிராமத்தினர் மத்தியில்

— 21 —

பாலகா நிகண்ட்— பாலம் செங்களர் பதிர

உடைத்துவைன் — கிளிஞ்சுத்துவைன்

செய்தவரம்.— என்ன பாயோஜாத்துக்காத

படைத்தான் கொல் இ— படைத்தாடு (உ).¹

[என்.று மனம்தவர்த்து பேசுகிறார்.]

© 2001 Blackwell Science Ltd *Journal of Internal Medicine* 250: 101–107

பகவத்பாகவத சைவத்யங்களுந்து வகாத்தமாவ பரதேசங்களை நெருங்க அநுமதித்து, வேதப்பரிபாத்தப ஸ்ரீமதுவைக் கண்ணிலே கண்டதுபலிக்கிறவர்கள். “ நந்திசிவபிரான் முடிபுறந்திருப்பேன் உத்தமாவேய், என் னுந் திருமலிநி” என்னகாடவகிபே. திருக்கோட்டியூர். இவற்றை சீதாத்திரே இவந்தாய் “ஆவ்வுழக்கொன்றுமில்லா வனிசொட்டியுக்கோணபிரானதுங்கள் கொல்கைப்போலத் திருமலிநி நாமுனக்குப் பழவடிபேன் ” என்று. இவரைப்போலே தக்கையுய் ஆவ்நெரிக்கவேணு மென்னுமாடியிடு இவர்கள் நாம்.

மூவர்காரியமும் திருத்தும். அவர்களுள் துவந்த ஆபத்துக்களைப் பரிபுரிக்கும். (க) [“ வெளவையாரு மால் வாகுகு தெருகூட்டி வா ளுதவ விரிவோலக ” இயமாதி.] பனுவா பர்கள் சைவிலே வேதத்தவந் பரிசீலாதிக்க ஆத்ததை மீட்டிக்கொடுக்கவாய். குருவான நிராசிரியுடைப சிவதேவப் பன் வாகுகால் வந்த பாதசத்தைப் போக்கிக்கொடுக்கவாய், மஹாபலிப்போலவார்க்கிலே தாழ்ப்பகையுப்பறி கொடுக்க ஆத்ததை மீட்டிக்கொடுக்கவாயுமாகிற இவையிரே - மூவர் காரியமும் திருத்தவாகவானது. முதல்வனை. திருத்தவர்க்கடி - ஸம்பந்தம். சிந்தியாத அப்பாலவார்க்கினா. அந்தாதினவாய் எதிநிடுப போருகிற கிவர்க்கத்தன்மை பாராதே, இவர்கள் காரியம் செங்க வபகாத்துக்குத் தோன்று அதுஸந்தியாத பாயகர்மாக்களை. படைத்தவனென்பனம் படைத்தான்கொலோ. என்ன பரதேசாத்தவர்க்கும் பண்டத்தான் என்று அறிகிறிலோய். “ முதலேயலால் படைத்த வெம்புமெல்லாணன் ” என்று ஐலன்நல விபாகமற வர்ஷிக்குவவிரே. “ சோம்பாதிப் பல்லு நவை வெல்லாம்படர் கித்த ” என்னக் கூடவதிரே. ... .. க.

மூ.—குற்றமின்றிக் குணம்பெருகிக் குருக்கருக்க கருடவாய்ப்
சேற்றமொன்றுமிலாத வண்ணகயிலுர்கள் வாழ்நிருக்கேகாட்டியூர்
கூற்றியோழுவருண்ட தூமணிவண்ணன்நனைத் தோழாதவர்
பெற்றதாய்வயிற்றினைப் பெருகோப்செய்வான் பிறத்தார்களே. 2.

பதஞ்சை.

குற்றம் இன்றி—	ஒருவனைப்பட்ட அப	வன் சைவியர்கள் —	உதாரணம், தருமா
	சாதமுடில்லாமல்		யிருப்பவர்கள்
குணம்—	சமதமாதிரி குணங்களை	வாழ்—	சித்தவல்லப் பண்ணுகிற
பெருக்கி—	வந்திசெய்து		திருக்கோட்டியூரில்;
குருக்களுக்கு—	தம் தம் ஆசாயங்களுக்கு	வழ் உலகு—	வந்திலைக்கொடியும்

சுழி - சிவசுந்தரி

மீட்டிவந்திருக்கிறீர்கள் -- மீட்டிவந்திருக்கிறீர்கள்.

[illegible]

தேவர்கள் வந்ததில் நான் திருந்திக் காட்டியேன்.

தூறியேழுலகுண்ட. பாடபத்திலுழியாதபடி வைலிலோக்ககையும் திருவழிற்றிலே வைத்தெலிடத்தில் ஓவோங்குக வன்றிக்கே, தூரப்பிடித் தமுனசெய்த. அமணிலவண்ணன் னுண்டே. இவற்றை வரிற்றிலைவைத்து கோக்கொப்பிப்பு திருமேனியிற்பிறந்த புண்ணச் சொல்வாடுறது. உண்டார்பேனி கண்டால் தெரியுமிறே. பழிப்பற்ற நிலைணிபோலேயிரு க்கிற வடிவம் புறம் உலவ்வண்ணை. தோழாதவர். இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோழ்வு எப்போது கொகூத தெதாழிலைவடிவிற்குக்க, இவ்விடிப்பத்தில் தட்டவாக்காபம் திரியும் கட்டக்பாணவர் கள். வெற்றிப்படுத்தி. பெற்றவாடாட்டினை உதாட்டி மிகவும் கொடிபடுத்தப் பிற பதார்த்தத்தால் இவன் பகைப்பற்றைப்போதினே, (க) "உருகியே கையா" என்ஓி படி போடினாரும் ( ) "நந்திரினைக் குறப்பாவது; ஆலாதுபோது, இவனால் ஒரு பாரியா டும உலாதுரு இல்லாமைப்பாலே, பாலவாலைத்திர்ப்பட்ட வெதனைபே சேஷித்துவிடு மித் துள்ளிவோ, ...

பு. - வ.ய.கன கன்மையியு லரகதமு மமுத்திநீடுலெழுத்

திண்ணைநாட்டித் திருக்கோட்டிப் புர் திருமாலவன் திருநாமங்கள்

[illegible]

உண்ணாக்கண்டதும் மூத்தநூலாயிற்றுக் கள்ளமும், தூகின்றாகளே. நா.

பதவுரை.

அது உண்மை— நல்ல சிந்தனையுடைய

[illegible]

1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 26

அ.மு.ந.சி- அ.மு.ந.சி. அ.மு.ந.சி. அ.மு.ந.சி.

உயர்வு இவ்வாறு—
 உயர்வு இவ்வாறு—

20. 10. 2011 — 20. 10. 2011

627:0—1. 5401111—

12. $\frac{1}{2} \pi$ and $\frac{3}{2} \pi$ are the only solutions of $\cos x = 0$ in $[0, 2\pi]$.

புத்தகங்களையும், தந்தை

நிதர்ம மாலவன்— நியமிப நிமின்

இந் தாய் — இந் தாய் கலை

உதாரணம்: என்னை அழகாக

சுண்டி— பரிசுத்தப்பட்ட

உதாரணம்— விருத்த நாலை

இதற்குப் பொருளும்--- சுதனாகதலமும்

அ) ஸ்ரீராம கிருஷ்ண தா— சுவர்ணாபரணம்

பெயர்— பங்குபெற்றவர்

உள்ளுயிர் உணர்வு - சிறிய பரிமாணம் கற்கை

வேண்டியவா தான் கிற

தம்—தந்திரமே.

நா. பிள்ளை— அ. ச. திருநெல்வேலி

வாய்க்குடி—வாயிலை

தவயம்—சேற்றிற் கொண்டு

உந் துதிவள்ளர்கள்— கள்ளாதினனார் தன்.

முந்தைய நூற்றாண்டு அல்லவோ. “ திருவிழவில் மகாபிரபாகரின் நினைவாகும் ” என்னக்கடவுளிறே. அல்லது, பகவதேகபராயிருக்கிறவர்கள், ஸ்வபரியோஜனமாக தத்தாமகங்களை அலங்கரித்துவைக்கிறார்களெனறே. “ யானே ி என்னுடைமையும் ியே ” என்றிருக்கருவரனாகையாலே. இவர்களுடைய ஆத்மாத்மியங்களுள்ளும் அங்குத்தைக்கு சேஷபாயிறே யிருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள திண்ணைகளாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில்.

திருமாலவன் திருமாமங்கள். ஸ்ரீரஹிபானவனுடைய திருநாமங்கள். திருநாமத்தில் எதேனாவொருபடி அவ்வமுண்டாசனமாத்நிலே அவன் அரிமாதித்து ரகநிக்குப்படியாகப் பன்னும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடேகடி யெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய திருநாமங்களைபெண்கை. திருநாமத்தான் சரிப்பதும்- திருநாமமான சேர்த்தியின் ரகமறிந்து அதல்கிறப்பார்க்கிறே. “ எனக்கென்றும் தேனும் பாதுகாதுமாய திருநாமத்திருநாமம் ” என்றாரிறே- திருநாமையாவாள். எண்ணக்கண்ட லீரல்களால். இப்படி யிருந்துள்ள தன்னுடைய திருநாமங்களை எண்ணுகக்காக வாப்தது-ஸர்வோசவான் இவர்களுக்கு விபக்களை ஸர்வத்தது. எண்ணுகையாவது- திருநாமங்களை “ இன்னது, இன்னது ” என்று பரிசுணிக்கை. “ நாராயணபுலகேழார்க்கும் பெராபிரகங்காண்டதோர் பிடுடைபன் ” என்றிறபடி. போ றியோ திருநாமங்களை ஸ்ரீமந்நாமகாய்சின்று ஜகத்கை மெல்லாவற்றையும் ரகநிக்கவற்றான திருநாமங்களாயிமுடையனாகையாலேலத்த பெருமையையுடையவனாரிறே அவனிருப்பது. (க) “ றெமொ நாலைவல்லையாறு ” என்னக்க வதிறே. “ பெராபிரகங்காண்டதோர் பிடுடைபன் ” என்றா, “ இவற்றையுடையவன் ஆர் ? ” என்னும் அபேசனத்திலே “ நாராயணன் ” என்றாரிறே. இங்கும், சொக்கராயானிறே யெழுந்தருளியிருக்கிறவர். “ நாராயணன் ” என்றிற திருநாமம் அவ்வல்லவர்க்கு சிவபகவாய், இந்தா லே சிந்திரதமனவல்லவர்க்கு விசேஷணமாய்ப்பத்து அல்லாத திருநாமங்கள்தாவிருப்பது. ஆகையாலே, “ நாமமாயிமேத்தின்ற நாராயண ” என்னும். “ நாமம் பலவழிடை நாரணநம்பி ” என்றும், “ நாரணன்றன் நாமங்கள் ” என்றும் எல்லாருறநரிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிற திருநாமங்கள்தான் அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணத்தினி சேஷபூதங்களுக்கு வாசகமாயிறே யிருப்பது. அவற்றின் விசேஷமறிந்து ஆகாதிசயத்தாலே “ இன்னது இன்னது ” என்று பரிசுணிக்கையாய்த்து திருநாமங்களைபெண்ணுகையாவது. இப்படி, இவற்றையெண்ணுலகியே, ஸ்வபாலாயிருக்கக்கடவ னீரல்களாலே. இறைப்பொழுது மெண்ணகிலாது. ஒரு கூடாகவல்லும் இவற்றையெண்ணுகே. அந்நாடும் எண்ணியெண்ணெவற்றா கண்ணகவல்லும் எண்ணுதொழிலுகே! என்னக. டேயிப். இக்கைவிட்டிப் புறம்பேபாய். உண்ணக்கண்டதும் ஊற்றைவாய்க்கு. சரிசபோஷணத்துக்கு வேண்டிலா திண்ணத்து வ. தந்தணைய.

நிரைகணம் பரந்தேறுஞ் செங்கமலவயற்றிருக்கோட்டியூர்
 ஈரகாசனை நாவிற்கொண்டழையாத மானிடசாதியர்
 பருத்திரு முக்குங்கு றையும் பாவஞ்செய்ததொங்கோலோ. ௪.

பதவுரை.

உரகம்— திருவனந்தாழ்வானை
 மெல்— மருதுவான [டைய
 அனையான்— படுக்கையாக உடையவனு
 னாயில் உறை— திருக்கையிலுள்ள
 சங்கம்போல்— ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யம்போலே
 வெள்ளியதாய்
 மடம்— மடப்பந்தையுடைத்தான
 அன்னங்கள்— ஹம்ஸங்களானவை
 நிரா— ஒழுங்குபட
 கணைப் பார்த்து— திரளவந்து பரவி
 ஏறும்— ஏறிவந்ததிக்கிற
 செம் கட்டம்— செத்தாமரை நல்லையுடைய
 வயல்— வயல்களாலே குழப்பப்பட்ட

திருக்கோட்டியூரிலே;
 உரகம்— உரகத்தை
 ஈரகாசனை— நசிப்பிக்குமவனை
 நாவில் கொண்டு— நாவிலே
 அழையாத— சொல்லாத
 மானிடசாதியர்— பெறுதற்கரிய மறுஷ்ய
 ஜகதத்தில் பிறந்தவர்கள்
 பருகும்— குடிக்கிற
 கீரும்— தண்ணீரும்
 உடுக்கும்— உடுக்கிற
 கூறையும்— வஸ்தாரும்
 பாவம் செய்தன } பாவம்செய்தனவோ
 தான் கொல் } தான்!.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. உரகமெல்லணையான். திருவனந்தாழ்வானை மருதுவான படுக்கையாக வுடையவன். ஈரதபயாத்தவ ஸைரப்பயங்கள் பாக் தியாயிருக்குமிதே-ஸர்ப் பஜா திக்கு. ஆகையாலே, திருவனந்தாழ்வானுள், சேஷிபான ஸர்வேச்வரனுடைய திரு மேனியின் மார்த்தவாறுகுணமாக இத்தவடிவைக்கொண்டு திருப்படுக்கையா யிருக்கிறது. அங்குப் பள்ளிகொள்ளுகிறவனுடைய திருநாமம் “உரகமெல்லையான்” என்றிதே. கையிலுறைசங்கம்போல். “கைவண்ணம்தாமரை” என்றுபடியான திருக்கையிலே வர்த்தி க்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யம்போலே. மடமித்யாதி. மடப்பந்தையுடைத்தான அன்னங்களான வை ஒழுங்குபடத் திரளவந்து பரந்தேறிவர்த்திக்கிற சிவந்த கமலங்கையுடைத்தான வய லோடுசேர்ந்த திருக்கோட்டியூரிலே. இத்தால் - அன்னங்களானவை தாமரைமேலே யிருக் கும்போது, காண்பார்க்கு திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யம்பும்போலே யிருக்குமென்கை. “செ ன்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுமருமன்னம்போல்” என்று - திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யமு மான சேர்த்திக்கு இதுதன்னை தாஷ்டாந்தமாகவிறே இவர்திருமகளாரும் அருளிச்செய்தது.

[illegible]

மூ.—அமைதிப் பூதுதத்திடைக்குதிக்கோலாடு ஐமாநாடிப்பெயர்ந்த

திரு. உசைத்திரையா சிவசுப்ரம் வினாயகர் திரு. திரு. கருணாநிதி

தேயிலைத் தாதுவாகியிருக்கிற கிணட்டிலான காவோஞ்சு மூடம்

பூமிபாகங்களுக்கென்று கோத்துள்ளவாங்கடீப் புண்ணுத்தியாயிடுமே. ௫.

(3) “கனகபுரம் நகரம் கட்டப்பட்டது.” (4) “கனகபுரம் நகரம் கட்டப்பட்டது.” (5) “கனகபுரம் நகரம் கட்டப்பட்டது.”

[illegible]

குறிக்காவினென சென்றதுதான்
 யா— யா—
 மலா— (அருகே லைந்து விட்டாள்)
 சாரா— மறக்கக்கூடியதில்
 போப்— போப்
 தீமை— தீமை —
 சாரா—
 விவரம்—
 தீ—

[illegible][illegible]

தேவியேர்தலங்கையினுளை. திருவாழியேயுடைய சேர்ந்திருக்கிற பெரிய திருக்கையைய அழைப்பவளை. வெறுப்புறத்திலே, திருக்கையினையுடைய அழைப்பதற்கும், அதுக்கு மேலே திருவாழியேயுடைய சேர்ந்திருப்பதனால் அதுகு தோடடித்து நிற்கிறேன். வாய்ப்பாணங்களும்தான் தோடையாகப் போகும்படியே திருவாழியேயுடையது. “சங்கத்தான்

நீண்டபாத வளமன்றிக் கெட, நடுபாபாணவர்கள் " எந்தத்தீயப் பிஷயங்களை, ஒருகாலாகி
 ளும் சினைக்காட்டாமை " என்று, " எனக்குத் தீதாக்கவாக்கு வேறேயொன்றுமுண்டாகாது " என்று உதறிச் சிறித்படிபாடினேயிருப்பது. பூமிபாரடிகள். இப்படி பகவதஸ்மான கந்தாலி
 தாசனையாலே விசுவாம்பரபாண பூமிபாலும் பரிக்கவொண்ணாத பாமாயிருந்துள்ள பாசிக
 ளானவாக. தாங்கவழிபாதேயிருக்கச்செய்தேயும் தானத்தே ஸம்பந்தமே வேறு துவாகத்
 தங்களை நகர்த்திக்கொண்டுநின்று அசுவாவிஷயத்தில் கந்தக்கரானவர்களைத்தே - பூமிபா
 மென்னிறது. உண்ணும் சோற்றினவாக்கப் புல்லெத்தினியினே. " மறுஷயப்போகிறிலே
 பிழந்துவைத்தே அறிவிக்களாகையிலே ஆத (7) ஜம்பலில்லாத உங்களுக்கு மறுஷயப்
 லீவிக்கிறவருமேதுக்கு? " என்று பறித்து, அறிவில்லாத பசுக்கள் திண்டிற் லீவாமான
 புல்லெக்கொண்டுவந்து திணிபுங்கோள். ஆற்றாநீதாரி சதுஷ்டாயமும் பசுக்களுக்கு மறு
 ஷயங்களுக்குமும் ஸமாசமாயிருக்க, ஜந்தாமிலே பசுக்கயிருக்க இவர்களுக்கு அனிகமான
 விஷயம். அந்த ஜந்தாமில்லாதார் பசுஸமரினே; அத்தையப்பற, மறுஷயப் லீவிக்கிற சோற்
 றைத் திண்ணதபடிவாங்கி பசுக்கள் திண்டிற் புல்லெத் திணியுங்கோ ளென்றிறார். " மிண்டர்
 பாய்த்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாய்க்குகிடுவீரே " என்று தங்கள் திறத்தில் அவன்
 செய்த உபகாரத்தை யறிந்து அவனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தையாய்புலத்த வேண்டி
 யிருக்க, அது செய்யாதே கந்தக்கராய் முண்டடித்து பலத்தாலே லீவித்துத்திரிகிறவர்கள்
 லீவிக்கிறசோற்றைவிலக்கி, ஒருநாள் ஒருபிடிசோற்றிட்டவன் வாசலப்பற்றிக்கிடக்கும் கந்த
 ஜ்ஞமான நாய்க்குகிடுங்கோள் நீங்கள் என்றாரிதே - புந்தொண்டடிப்பொடியாழ்வார். இவர்கள்
 இப்படி " திணிமின் " " இறமின் " என்கிறது ஆனாக்ருதித்தென்னில்; விசேஷஜ்ஞாய
 இது செய்கைக்கிடான சக்திமாண்களாயிருப்பவரைக் குறித்திறே; இப்படி இவர்கள் தான
 ருளிச்செய்திறது இதுதன்னைக் கேட்டாகிலும் லஜ்ஜாபயங்களுடைய பகவத்விஷயத்தில்
 நெஞ்சுபுரிவார்களோ என்னும் நசையாலேயேயே. ... .. 10.

4. அழும்பாட்டு. கீழ் ஐந்துபாட்டாலும் - அனைவ்வணவர்களுடைய வேறபதை
 சொல்லிற்று; இப்பாட்டுத்தொடங்கி மேலைந்துபாட்டாலும் - பூதனைவ்வணவர்களுடைய ஏற்
 றம் சொல்லுகிறது.

மூ.—பூதமைந்தோடு வேள்வியைபுது புலன்களைந்து போறிகளால்
 ஏதமொன்று மிலாத வண்ணையினுள்கள்வாழ் திருக்கோட்டியூர்
 நாதினைநாசிங்கனை நலின்றேத்துவார்க ளுழக்கிய
 பாதனுள்பேதலா லிவ்வுலகம் பாக்கியஞ் செய்ததே. ௧.

புதிதில்- நாதராவை சொக்கநாயகனாகவும்

பதினாறுவாக்கள்— ஸ்ரீநாதருடையவர்கள்
உழக்கிய— ஸ்ரீநாதருடையவர்கள்
பாதாளம்— திருநெல்வேலி
பதினாறுவாக்கள்— பதினாறுவாக்கள்
இவ்வகம்— இவ்வகம்
பாக்கியம் செப்து— நல்லபாக்கியம்
பாக்கியம்

[illegible]

சங்கை பண்ணவேண்டி மிடபிறே யிது. இங்கிலத்திலே குறையா திருக்கை. பாபம்
 டால பண்ணும் கின்பையிறே பாபம்வந்தவாமே குழுவது, பாபம் கிடக்கப்பண்ணும்
 பவாகையாலே குழியாது. அபிமானதுங்கள். “என்னில் மிகு புகழாய்வா” “மாயு
 நா யிம்மண்ணின்மினையே” “பாவநிகாகல்வானத்தே.” “யான்பெரியன் பெரியைய
 ர்பதனை யாரறிவார்” என்று - பகவததுபவத்தால்வந்த செருக்கும் கர்வமுநிறே அபிமா
 நுது. [புதியபுதியவிசம்பும் நின்னகத்த] இதுவன்றோ உன்படி. [நீயும்] சேதநா
 நங்ககீர உன் திருவயிற்றிலேவைத்த நீயும். [என்செனியின் வழிபுகுதென்னுள்ளாய்]
 யு - தத்தவதாயத்தையும் அனுபரிமானானு என னுடைய நெஞ்சக்குள்ளே யடக்கின
 னு நீயோ பெரியானென்னு மிடத்தை, உனக்கு பகத்பாறியுமாய்க்கையானுமாய்க்கைப்
 டவையே டே விராரி. “சிந்தியேனுடைச் சிந்தையுள் மூவுலகும் தன்னெரியா வயிற்றிற்
 ன்மீநின்றொழிந்தார்” என்னக்கடவறிதே. “நவிரந்தசீலன்” என்று - குணம்,
 பாசலன்” என்று - அதுவந்தடாதம். “அபிமானதுங்கள்” என்று - இவற்றால்வந்தசெரு
 க்கடி ஜ்ஞாநகாய்மென்கிறது. நாமோடும்ஜெனந்த என்று - இச்செருக்கோடே விபரீ
 செருக்குஜ்ஞாநமும் கலசாதென்றது. “கலக்காரில்லா நற்றவமுனிவர்” என்று கல
 திருக்கைதான் அரிதாயிறேயிருப்பது. “தெனியற்று விவின்மி நின்றவர்” என்கிற
 யே - இந்தெனியுதான் குழையா திருக்கைதான் நற்றமாயிருப்பது. அன்றிக்கே,
 டாயும் தெனியுதவா ரா திருக்குமவர்க்கு. ரெல்வனே. (க) “உஷ்ணோ உஷ்ணஸுபிஹி”
 யும், (உ) “உஷ்ணஸுபிஹி” என்று, (ஈ) “உஷ்ணோ உஷ்ணஸுபிஹி”
 யும். சொல்லுகிற மூன்று ஸ்ரீயுமாவர்க்குண்டு. (க) “உஷ்ணோ உஷ்ணஸுபிஹி”
 யு - பெருமான் ராஜ்யத்தை இழந்தார்; இவர் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றார்.
 ற்றமெல்லாம் பின்தொடா எல்லாவடிமையும் பெற்றார். “ஸம்பந்த” என்னையாலே
 வதகைங்கர்யப்பந்தமாய்கையிறே பூர்த்தி. பகவத்கைங்கர்யம் செய்தது தம்முடைய ஸத்
 பெறுகைக்காக; அர்த்தஸத்தையை யழியமாநிறிதே பாகவதகைங்கர்யம் பண்ணிற்று.
 [“உஷ்ணஸுபிஹி”] பிராட்டியையும் பெருமானையும் கண்டனிறே இவர்படை
 விட்டுப் புறப்பட்டது; ஆகையிறே இவர்க்குள்ளது. இனியபெருமானும் ஸ்ரீவிபிஷ
 ற்வானும் படைவிட்டை விட்டபின்னிறே ஸ்ரீமன்களாய்த்து. பிராட்டி வகைக்குள்ளே
 ரத்தருளிநிறுக்கச்செய்தேயும், ஸஹவாஸதோஷத்தாலே பிராட்டி கடாசுதம்பெற்ற தில்லை;
 கையைவிட்டுக் கிளம்பின பின்பிறே “ஸ்ரீமாத்” என்றது. (ஈ) [“உஷ்ணோ உஷ்ணஸுபிஹி”]
 யு ஸ்ரீகஜேந்த்ராந்வான் ஸ்வாசுதத்தில் ஸ்வவ்யாபாரத்தைப் பொகட்டபின்னிறே ஸ்ரீ
 யுய்த்து. முதலியல்ல விரோதி, அஹங்காரம், இவற்றால் பவித்தது - பார்ப்பத்தை லபித்

[illegible][illegible]

கொண்டிருக்கிறார்கள். “கடிவாரத்தினால் திவாரத்தினால் வந்திருக்கிற அடி
மேல் வந்திருக்கிற பருமிக் கனத்தினால்” என்று - பூர்ணாபரம் பண்ணினபின் பிறே
“அடியாட்டி” குதர்களை எடக்கடுவதென்று கொலோ” என்று பார்த்தித்தது.
“தெற்கடவிப்பெருமான் களைகழல்கான்பதென்று கொல்கண்களை” என்று ஆசைகள்
புதுது பரிதாபங்கொண்டிருக்கிறேன். “திருவாய்வையன் புகலாலதோர்நான்”
என்று அத்தொடர் பிறிதென்றார். “ஒருவழிவினாலையிறாப்பெண்ணிரு வேங்கடவாலே
என்று என் பருத்தாய்” என்று அவன் வருபிடத்திலே அவர்களும் பங்களாசைநடம்
பண்ணிக்கொண்டு நடவந்து புதுசர்கள். ... ..

மு.—காசின்வாவாய்க்கரம் விற்கீலங்காவாது மாற்றிலிசோறிட்டுத்
தேசவார்த்தைபடைக்கும் வண்கையினுர்கள்வாழ்த்திருக்கோட்டியூர்க்
சேசவாருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவேன்று
பேசுவாரடிபார்க் கோத்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்களே. டி.

பதவுரை.

காசின்வாய்— தீரிடங்காசுக்கு
கரம்— ஒருபிடிசெல்
விற்கீலம்— விற்கும்காலத்திலும் [துர்ப்
பிசுக்காலத்திலுமென்பபடி]
சேவாது — தாம் தேடின பொருள்களை
மறைத்துவைப்பால்
புது இலி— பார்த்துபகார நிபேசுதமாய்
கொண்டு இட்டு — (தம்மைத் தேடிவந்த
விற்குத்தினர்க்குக்) சோற்றை இட்டு
(அத்தலை,
தேசம் வார்த்தை— புகழை
பாடக்கும— பெற்றவர்களாய் [தன்
வன் வகையினர்கள்— உதாராயிருக்குமவ

வாழ்— வாழுசிற
திருக்கோட்டியூரில்;
சேசவா— சேசவனே!
புருடோத்தமா— புருஷோத்தமனே!
கிளர்சோதியாய்— விரிந்த தேஜஸ்ஸையு
டையவனே!
குறளா— வாராவேஷம் பூண்டவனே!
என்று— என்றிப்படி.
பேசுவார்— பேசுமவர்களுக்கு
அடியார்கள்— சேஷபூதர்களானவர்கள்
எந்தம்மை— எங்களை
விற்கவும் பெறுவார்கள்— வேண்டினபடி.
விற்குகொள்ளத்தக்க அதிகாரமும்
பெறுவார்கள்.

வயா. பத்தாம்பாட்டு. காசின்வாய் காம்விற்கீலும். *ஒரிடங்காசுக்கு ஒரு பிடிசெல்
விற்கும்காலத்திலும். ஸுபிசுதமான காலத்தில் அதிகினைக்காம பண்ணிப் போருமதுதே
புதுமன்பிறே; துர்ப்பிசுக்காலத்திலும் தனக்குள்ள அம்சத்தை விரிசுகள்விரியுத்திலே ஸுப

தப்புபகாரத்தைக் கணிசித்தன்றிறேயிடுவது. ஆகையால் “மாற்றிவிடோட்டி” என்கிறது. “நாடெயும் விருத்தோப்புலார்” என்றும்போலே இத்தையும் விசேஷவியயமாக்கினாலென்னில்; “சோறு” என்றும், “இட்டி” என்றும் சொல்லுவாயானே, இத்தை வைஷ்ணவவியயங்களி லாக்கப்போகாது; ஆனபின்னு, இது ஸாமாந்தியவியயமித்தனை. இதுதானும் சாஸ்தாபித்தமாகையாலே தேசத்துக்கு ஒருவளப்பம் கொட்டானகயிறே இப்போது இவர்க்கு அபேசநீதம். தேசவார்த்தையடைக்கும். யசஸ்காமாண நார்த்தைகயோப் படைக்கும். அநாவது - நூற்றாபிரந்த விடங்காலிலே தங்களுடைய ஒளதாரயம் கற்பைமுதலான குணங்களைச் சொல்சிக் கொண்டாடும்படியானது. இவர்கள், புகழ்ப்புருச்சிச் செய்பாறுநூற்றாடும் தன்னையே வந்துண்டாரிறே இது. வண்ணகார்த்தர்கள். உதாரணமாகையுடையவர்கள். அநாவது - “உள்ளதெல்லாம் பார்த்தமாகவே விசி யோகிக்கவேணும்” என்னெனதார்ப முனையவர்களென்கை. வாழ்த்துக்கோட்டியூர். இப்படியிருந்துள்ளவர்கள் இக்கேசாலாஸமே தங்களுக்கு வாழ்வாகக்கொண்டு வர்த்துக்கெய்திருக்கோட்டியூர்.

கேசவரி. அழகிய நிருத்திரந்தந்திரநாயகையுடையவனே. புருடோத்தமா. அந்நவநகர ஆர்ந்தித்க்கு எப்போது மதுவாசிக்கக் கொடுக்கும் ஒளதார்பத்தையுடையவனே. கிளப்போதியாய். “அது தன்பேறு” என்றமீடம் தேற்றும்படியான மிக்கதேஜ்ஞஸையுடையவனே. குறளா. உண்ணுடைமை பொறுதகக்கு நீ இப்பாளனுமவனே. என்றுபேசுவாரடியார்கள். என்று இப்படி அவன் ஸ்வபாவங்களுக்குத்தோற்றுப் பேசாமவர்களுக்கு அடிபாரணவர்கள். இப்படியேதமவர்களைப்பன்று தமக்குத்தோற்று; இவர்கள் இவ்வாறியிருந்து பேசவசிகை! என்று அவர்கள் ஸ்வபாவங்களுக்குத்தோற்று அடிமைபா யிருக்குமவர்களை நமக்கு உத்தேசம் படுவன்கை. இவர்களுக்கு உத்தேசயாவது எவ்வளவென்பில், எத்தம்மை விற்றகவும் பெறுவார்கள் என்செறு; - இவர்களுக்கு கேசுமாயகையே புருஷாத்நதமென்றிருக்கும் எங்களை, தங்களுக்கு இட்ட விடுபோகத்துக்கு நூறுப்பாக விற்றுக்கொள்ளவும் உரியவர்கள். (க) “அருந்திஷ்டி நஸாஃ சூபவிஜயபாஹு-ஹி” என்னக்கடவாறுறே. ... ம.

அ. நிகரத்தில், இத்திருமொழி கற்றுக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சீதநீர்ப்படைக்கும் செழுங்கழனியுடைத் திருக்கோட்டியூர்

சூதியானடியாரைப் படிமையின்மீது திரிவாரையும்

வினா எண் - வினா எண் 3-ம் பிடி
மலர்ச்சியும்

ஆர்— அம்மாதிரிப் பெண்கள்.

பெரியபுத்திரர் திருவடிகளைச் சாணம்.

மில்லாதுகொண்டே, “வணக்கத்தாமினவது வலமே” என்று சாமஸ்யபத்தினால் பகவதஸமா
 கரணம் பண்ணுகை க்ரோஷ்டமாதகபாலே ஸட்டாரிககோப்பார்த்து ஓவிரோபகேசம் பண்
 வியகுளுகிறார். இந்தி நுமொழியில். 4

34. மூதற்பாட்டு. நிருணமங்களைச் சொல்லுவார்கள் பெரும்பேறு என்னால் சொ
 ல்லப்போகாதென்றிழை.

மூ. — ஆனந்தவாய்ச்சென்ற சிந்தையாகிய யன்னையத்தனென் புத்திரப்பூமி
 ராசவாந்தரலா என் னுமயங்கி மாளுமெல்லிக் கன்னவந்திறவாதே
 கெவலாபுருடொத்தமாவென்றுங் கேழலாகியசேஷலியென்றும்
 மெகவாநவ ரெப்தம்பெருமம பேசுவான்புகில் கம்பரமன்றே. க.

பதனரை.

என் அன்— ‘என்னுண்டாய்த்,
 என் அத்தன்— என்கமையன்,
 என் புத்திரன்— என்வின்கைன்,
 என் புத்திரன்— என்வின்கையன்,
 லாசம் வார்— பரிமலம்யோகின், நல்ல
 என் குழலன்— மயிர்முடிவையுடைய என்
 மனவி’
 என்று— என்று வாய்விருமபடி.
 ஆனந்தவாய்— ஆனந்தின்வழியே
 ராசவா— போன
 ரிசுவா— ஆகி— மகஸ்ஸையுடையார்
 மயங்கி— மொத்திரம் [வில்
 மாறும் எல்லெக்கை— மாரான் மிடுமன

வாய் திறவாதே— அவர்கள் பேரைச் சொல்
 வையுமாயல்
 கேசலா வன்மும்— ‘கேசலானே!’ என்றும்
 புருடோத்தமா என்றும்— ‘புருடோத்தம
 னே!’ என்றும்
 கேழல் ஆகி— ‘காறறையம் கொண்டு
 தன்ன ஆதிபமா, நியும்
 கேடு இவ் என்றும்— தன்னப்பமொன்
 னும் சொதவனே!’ என்றும்
 பேசுவார் அவர்— சொல்லுமயர்கள்
 எய்தும் பெருமை— பெறும் பேற்றை
 பேசுவான் புகில்— போடபுக்கால்
 கம் பரம் அன்று— கம்மால் பேசுத்தலைக்
 கட்டப் போகானு.

பாயா. ஆனந்தவாய். ஸ்ரீஹரி நற்கவிடத்திலே எககழித்த மகஸ்ஸையுடை
 யாய். 4. அன்னையென்று தொடங்கி, ஈவாசவாந்தரலா எனவும் ஆனந்திருத்திடம். பாய்கி
 இவர்கள் பேருந் சொல்லமாட்டாதே மயங்கி. மாளுமெல்லிக்கென். “வைத்தாரன் வனா
 எல்லே குறுகி” என்கிறபடியே சரமகாஷ்டினை. வாய்த்திறவாதே. அவ்வளவிலே கீழ்ச்செ
 ன்னவர்கள் பேரைச் சொல்லி அழையாதே.

பார்த்தவிரமெல்லாம் அஞ்ஞாபிக்கடாவிதே விரிப்பது. அங்கு அக்காலம் (க) “வலா
 ஜாதிபா ஸுபாடி” என்றதிறே பலம். இவன் ஒருக்கால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ண,
 “ஆன்மின்கள் வானகாழியான்றனர்” என்று தரிபாதவிபூதியாக ஸமர்ப்பிப்பார்கள். ஒருக்
 கால் “நமசி” என்ன, காலதத்தவ முன்னதனையும் ஈதமோகாசாயனாபவென்று சூழ்ந்திருந்
 தேத்துகைசிறே பலம். பின்னையித்திசைக்கென்றும் பின்னக்கோடுக்கிலும் போகவொட்டாரே.
 நித்பமுத்தரைப் பிணையிடிலும் போகவொட்டார்கள். அதுக்கடி-விண்ணுளார் பெருமாற்
 கடிமை செப்பாநாயும் செறும்தேசமாகையாலே. அவன்றானும் ஏற்றிவைத்தேனினிவான்
 குமவனிறே. இத்தால்-கம்மடியாக மீட்சியில்லையென்றபடி. ... .. உ.

அ. முன்றும்பாட்டு. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினார்க்கு யமவச்சதை யில்லை
 யென்கிறார்.

மூ.—சோர்வினாற்பொருள் வைத்ததுண்டாகிற் சோல்லு சோல்லென்று சுற்றமிருந்து
 ஆர்வினனிலும் வாப்பிறவாதித யத்தகால மடைவதன்முன்னம்
 மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தேய்வத்தெனாட்டி
 ஆர்வமென்பதோர் பூலிட வல்லார்க் கரவதண்டத்தி லுய்ப்பலுமாமே. ந.
 பதவிறை.

சோர்வினல்— புத்திமறையாலே
 பொருள்— பொருள்களை
 வைத்தது உண்டாகில்— புதைந்து வைத்
 ததுண்டானல்
 சோல்லு சோல் என்று— ‘அகிருக்குமி
 டத்தைச் சோல் சோல்’ என்று
 சுற்றும்— நாற்புறத்திலும்
 இருந்து— சூழ்விருந்து
 வினனிலும்— சுற்றத்தார் கேட்டாலும்
 ஆர் (வினனிலும்) — அருமைப்பட்டுத்
 தேடி அற்றத்தார் முதலானோர்க்கும்
 கொடாமல் மறைத்து வைத்த
 பொருள்கொடுத்து வேட்ட
 இனியாள் கேட்டாலும்,

அடைவதன் முன்னம்—வருவதற்குமுன்னே
 மார்வம் என்பது— ‘மாஸ்ஸு’ என்று
 சொல்லப்படுமதாய்
 ஓர்— அத்தீநியமான
 கோ இல்— பகவதஸ்தீதியை
 அமைத்து— உண்டாகி
 மாதவன் என்னும்— ‘ஸிரிபதி’ என்று
 ப்ராவித்தமான
 தேய்வத்தை— அர்விதியவஸ்துவை
 காட்டி— நிலை நிறுத்தி
 ஆர்வம் என்பது— அன்பாகிற
 ஓர் பூ— ஒரு புஷ்பத்தை
 இட வல்லார்க்கு— ஸமர்ப்பிக்க வல்லவர்
 கருக்கு
 அரவர்— யமபடர்களுடைய

ஒருத்தரைய நூற்றுத்தரையமான கொங்கிறச்சுவல்களை என்னுடைய சிறைக்கு நேருகமாக
 ஆரம்பித்துக்கொள்கிறேன் - “நிருமலப்பாடகச்சேப்தி வளர்த்ததனால் மயம் பெற்றான்”
 என்பது. [“அஞ்சம்பாதநாமம்” இப்பாதி.] ஆர்வணவிலும் வாய்நிறுவாதே. பகவத
 பாகவத விஷயங்களையும் ஆசார் பிசயும் பாக்நிபத்துக்களையும் மறைத்து வைத்து அந்நிதந
 கொடுத்த வேட்ட இடாயன் விளவிலும் வளத்தெய்வகே. இவர்களுக்குப் பிறகு நமஸ்காரம்
 “இவர்களுடைய புகழ்நிறைவுகள் பரமனது, இவர்களுக்கு அந்தமும் துணைபுரியா
 மல் மன்றின்றுபோகிற செய்கதென்” என்பதாயும். இவ்வந்தந்தை கச்சிவநாற் பிபாதும்
 அக்காலத்திலே “அவன் முகத்திலே விழிக்கவந்தனிலும்” என்ற சிறைமுறை. “நந்தை
 மடைவதன்முறை” சாமகமும் வருவதுக்குமுன்னே.

மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து. தந்தையென்று பாவித்தவாய் அந்நிதியான
 ன்ந்தார்த்தையுண்டாகி. மருவவென்றும் செய்வதென்றும். ஸ்ரீ படுபடுவென்று பகவத
 தாய் அந்நிதியான வந்தவாது பாவித்தபித்தது. “நிருமலவிருந்திசைமெய்வெய்வோ
 னென்னத நிருமலவந்தென் பொருள் சிறைப்புகழ்தான்” என்று - இவர் அந்நிதியான
 கொன்னதநத வந்தந்தமமாகக் கொன்னவந்து புகழ்தான். இவர் இப்போதே “அந்நிதி
 யமாகக் கொன்னேன்” என்னவும்வன். அதுக்குமுன்னே இவர்களுக்கு இப்படி
 புகுந்தகொன்றும் புகொன்று பாட்டியும் கடக்கொண்டிருந்தான். இவர்களுக்கு
 ந்தவதுக்குமுன்னே - அல்லாதவிடத்தில்பித்தது; [“செய்வதென்றது” இ
 யாதி.] உகந்தருவின கிளக்கவில் கண்டபயிக்குமாயேவே இவர் நிருவாணத்திசைநிராய
 அம் கண்டதுபயிச்சொம்படி. அந்நிருவாணத்து. “உலகயந்தவந்தவென்னவந்தவந்த
 முறைவரை” என்னக்கடவந்தி. “வந்தாயென்மலம்புகுந்தாய்” என்ற சிறைபுகுந்தது.
 “வந்துவந்தென்மலம்புகுந்தாய்” என்றபுகுந்த இவர் இசையாமல் தன்னைபுகுந்த
 அயதிலில்பித்தே. “அடியார்மனத்தானோ” “கொன்னதான் வெங்கடந்தானோ”
 கச்சிதந்தி உன்வந்திவன்கேபுளன்” என்று - உகந்தருவினகிளக்கவொடொக்துந்தி -
 இவ்நிருவாணமும். ஆர்வமென்பதோர் பூவிலவல்லாங்கு. “பொன்னிதவந்தபுகுந்த
 தவனாயிசை” என்று - தோபத்துக்களையும் அத்தமயத்துக்களையும் மறைத்து வைத்துபொ
 ருக்கிப்பித்தி கொய்ச்சொத்துத் நிருவந்தவந்ததய புகுந்தி. “நிருவாணத்திதாய்தை
 யும் தெவென்று இவரை அந்நிதியைவகையிட்டுவந்தி. * சாமகமலா வாய்மேயும்க
 மானன்றன் வாடாதமலாடி க் கிழ்வவக்கவந்தி - இவரை அந்நிதியை ஸ்ரீபுகுந்தது. இப்படி
 பூவோடே பூவாய் செர்க்கவல்லாங்கு. அவதவந்ததில்பித்தாயி. சாமகமலா வாய்மேயும்க
 க்கிலைசம். அநாவது - “கொன்னொள்கள் மானம்மக்கயர் கொடியசெய்வனயுள்”
 என்னக்கடவந்தி * கொன்னொள்கள் மயந்ததுக்குபலம் கெடுக்கொள்கேட்கையிந்தி. * உய்ய

(அங்குருத்தவர்களை, 'ஆபாபடிபொன்')

என்று வந்தவர்கள் கேட்க;)

கையை மறித்து— கையை விரித்து

பெய— மெள்ள

தலைசாய்ப்பதன் முன்னம்— தலைவயத்தோ

கூக்கிடுவதற்கு முன்பு,

வங்கம்— மாக்கலங்காளனாவ

விட்டு உலவும்— இடைவிடாமல் உலவா

கடல்— கடலில் நின்றான்

மாரில்— கொஞ்சிலே [செய்

தங்கவிட்டு வைத்து— தந்திரப்படி கிற்

அவது— பார்ப்பதும்ப

ஒர்— ஸாகரமுமான

கருமம்— உபாயவானம் [கட்

சாதிப்பார்க்கு— ஒருக்கால் பண்ணுமா

என்று— காலமுள்ளதையும்.

சாதிக்கலாம்— அவனை ஸேவித்திருக்கலாம்

வ்யா. அங்கம்விட்டவைவையுமொற்றி. பஞ்சுசார்த்திப்பானான் சரீரத்தாது விட்ட
கன்யா. ஒவ்வொருக்கிணர் சோதித்தினை. இவ்வொரு பாராவினிலேபென்று அறிந்தபின்
சங்கம்விட்டு. இனி இவன்மொழிக்குமென்ற ஆசையுபவிட்டு. “சங்கம்விட்டு” என்று
சொல்லுவதொல்லென்று சுதந்திரமுற்றி தான்மொழித்தேன்னுதல். அன்றிக்கே, இவன்பக்க
சிலகிடைக்குமென்ற ஆசையை விட்டென்றுதல். கையைமறித்து. அங்குருத்தவர்களை
“அவன்செய்ததென்” என்று வந்தவர்கள்கேட்க; கையைமறித்து. பையவேதலை சாய்
பதன் முன்னம். மெள்ள இவனொருகின்று மெழுகிறதென விடப்போய், இவனை இழந்
இழந்தோற்ற கவிழ்க்கலாட்டிருப்பார்காய்த்து. வங்கம்விட்டேவரும் கடல்பள்ளிமாயி.
மாக்கலமுலாவா நின்றான் கடலில்கண்ணைத் தகுளுகிறவாச்சரீரத்தாது. அன்றிக்கே
“மாயை” என்றது - ஐந்தாகைய, தன்னிச்சையாலே கண்ணைத் தகுளுகி விவையா.
“குறாகடல்மேல் அரவணாமேல் குலவணாமேல் பள்ளிகொண்டு” என்னக் கடவதிறே
மதுபுதனை. மதுவாவிரலித்தாற்போலே ஆந்நிதன்கோதியைப் போக்குமவனை. “வெள்ள
நீர்வெள்ளத்தனெந்த வரவணமேல், தள்ளுநீர்மெள்ளத் துயின்றபெருமனை, வள்ள
உன்றமர்க்கென்றும் நன்றமர்க்கள்ளிப்பால்” என்னக்கடவதிறே. மாரிலித்தங்கவிட்டு
த்து. தங்கவிடுவதாவது - ஓடித்தலைவிடுக்துதலாக. இவனோருகருமம். ஸாகரமுமானப்
புத்தமுமான ஆதமவம்பணம். “நமவென்னலங்கடவணம்” என்னக்கடவதிறே. கா
பார்க்கென்றும் சாதிக்கலாமே. உபாயம் வகித்தகத்தவம்; உபேயம் அநா பார்ப்பதவ
“ஆவத்தகம்” என்று - வகித்த; “சேவித்திருக்கும்” என்று - ஸேவி.

அ. எழாம்பாட்டு. தென்னவந்தியாதி. இப்பாட்டில், வீரோதிசிரஸரீசை
அருஸந்திப்பர் கித்யஸூரிகன் கார்பத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே மன்றி
கொண்கிறார்.

செய்யும் ஜிலாதார்— மக்களாகக் கரிநாள்
 ஒரு சென்னை சிலைதாரர்கள்
 செ— எழுதுகோ
 அதுக்குவார் போல— அதுக்கும் சீரஜாதி
 பகையி போலே
 புருந்து— புருந்து
 பின்னும்— பின்னும்
 வன் கரிநாள்— வசைபாசங்களிலே
 பிணித்து— சட்டி
 வற்றி— வறுத்தப்பண்ணி
 பின் முன் ஆக— முகம் கிழ்ப்பட
 இழுப்பதன் முன்னம்— மயிலாகத்தனவு
 பிழங்குகளுக்கு முன்னே

தென்னவன் தீயாயன் } லிஸ்துன் எனத்
 என்று சொல்லினான் } ம, ரிசுத் வகா
 குணங்களை அடிக்கிறிந்
 உள்ளத்து இரு } லெஞ்சில் அந்த நாகத்தக
 ல் அப்போகன் } ம் போராப் பார்த்து
 மதுகுதனன்— 'மதுவை ரீதியிதழ்வன்
 சம்பார்க— என்று சொல்லுவார்கள்
 தாமே— (அத்திநிராயம்) தாங்களை
 வானத்தன்— பாம்புதகத்தில்
 மன்றாநன்— ரிப்பல— ரிசுப் காய்த்து
 க்கும் பூவைவருண்ட நாதனோடே
 மன்றாவிவர்கள்

வ்யா. தென்னவன்தமர். தெற்குந், நிக்குந், சுவனான் சாறுண்டய செஷ்டுதர்
 செட்டமிலாதார். செல்வனில்லாதார். காண்பாரும் அதுவு தெட்டிக்கு பஸ்கள்
 செவத்தொவர் போலம்புத்து. எழுதுகள் தங்கவசப் பினைக்கு இளத்தின் பெருக்க
 குலைத்தும் சீசஜாதிகாப்போலே புருந்து அடிகாதுபலம் பண்ணுகின்றன. பின்னும் வன்
 கரிநாள் பிணித்தேற்றி. செவத்தொவர் அடங்கும் மக்காய். துசொறுபாறகுக்குத தங்க
 தர்சமாத்தாமே பகைத்தித்க, பின்னும் பகைபடர். பாசங்களிலே, சீருபிசிலே வரிவா
 ப்போலே வரிந்து. எற்றி. "மன்னம் செப்புவேதின்" என்றபடியே எற்றி. பிள்
 முன்னுத இழுப்பதன்முன்னம். முக்கும் முகமும் உதமும் பல்பும் தகரும்பு முகம் கிழ்
 பட மடபுத்தனவும் இழுப்பதற்கு முன்னே. இன்னவளியாயானென்று சொல்லியெண்ணி
 அவன் இன்னுளென்னு மனக்கு எகாந்தமாவருகாங்களை மனவந்தித்து, கொஞ்சில் அது
 நாகத்தகாரம் போகப்பார்த்து. மன்னவன். தென்னவனுக்கும் மன்னவருவான். மதுகுத
 னென்பார். ஆற்றிதனிலோதினைப் போக்குவன் என்று சொல்லுவார்கள். வானத்தன் மன்
 ருடிகள்நாமே. பாம்புதகத்தில் சிப்பலாடுபிகள் காய்த்துக்கும் பூவைவருண்ட நாதனோடே
 மன்றாவிவ ரிவர்களே. தாமே. வேறு வதற்காரிகளில்ல. ... .. எ

அ. எட்டாய்பாட்டு. கடிவித்தாதி. இப்பாட்டால் - மூன்றொழுத்தை உச்சரி
 பார் பூதிசென்னுபத்திதோபதி அவருக்கு ஆரணியசெவ்வார்.

மு.—கடிக்கடி பூற்றாக்கிடுத்து குற்றிற்கு நன்றிகள் பறைந்து

உற்றுக் கூடி— பருணகதகலலனாகுக
கூடிக்கூடி இருந்து— திரன் திரனாக இருந்து
குற்றம் கிழங்கு— இவன்பண்ணின் பால் ப்ரதி
கூலாம் கிடக்க

கற்றங்கள்— அநகலையுள்ளன சிலவற்றை
பறைந்து— சொல்லி
பாடிப்பாடி— பாலாதித்து
ஓர்— ஒரு
பாடையில்— ஆசத்திரில்
இட்டு— இவளை இட்டு
நரி படைக்கு— நரிக்கட்டத்தாக்கு
ஒரு பாகுடம் போலே— ஒரு பாகுக்குடத்
பாடிப்பண்ணையாகக் கொடுப்பா
பாடிப்போலே
கோடி— கோடிப்புடைவைவை இட்டு

எடுப்பதன் முன்னம்— (காட்டுக்குக்கொண்டு
போவதாக) எடுப்பதற்கு முன்னம்
கொளத்துவாம்— பூரிகொளத்துபத்தா
உடை— தரித்திராசின்ய
கோவந்தேனோடு— ஸ்வஸலபனா கர்
ஷ்ணனோடு

கூடி— ஒரு கிளைவாய்
ஆடிய— அவன் குணம்மளில் அவகாவித்த
உள்ளத்தர் ஆனால் — ரெஞ்சையுடைய
வராகம்
குறிப்பு—அவபலித்துப் போக்கக்கடவதால்
இடம்— யமபுத்தா
கடந்து— சடத்து [போகாமல்]
உய்யலாம் ஆட— உஜ்ஜீவிக்கவும்கூடும்

வ்யா. கூடிக்கூடி புற்றுக்களிருந்து. இவனுக்கு சாமகாலம் வந்தனாதே, பத்தர்
செல்லாரும் திரன் திரன் திரனாக இருந்து. குற்றம் கிழங்கு குற்றங்கள் பறைந்து. இவன்
பண்ணின் ப்ரதிகூலம் கிடக்க, அல்பாதுகூலங்களுள்ளவற்றைச் சொல்லாதித்தப்கு
மறையாஜர், வானி பட்டவனானிலே, அவன் முன்புபண்ணின் ப்ரதிகூலங்களை மறந்து
“நான் முற்பட அகப்பட்டபாதே என்னைக் கொல்லாதிருக்கக் கொல்லாதே விட்டவன்
பிறே நான் கொல்லாதித்தேன்” என்று அழுதானாதே; அத்தாத்தகண்டு, பெருமாடரும்
கொல்லாதித்தே. பெருபாள், சாவான், பூசலத்திலில் சிராயுடனாய் சிற்றபடியையக்கண்டு கொல்
லாதி “இன்று போய் காணாய்” என்றுகிறே. கர்ஷ்ணன், கம்ஸனை சிரஸித்தவநத்தாம்
அவன் ஸ்த்ரீயன் பகிறே க்ஸேபத்தாக்கண்டு, “நான் என்னகார்பம் செய்தேன்!” என்ற
வெறுத்தானாதே. இப்படி எல்லார்க்கும் க்ரபை ஐகிக்குப்பாடிபிறே அத்தாசா யிருப்பது
பாடிப்பாடி. இவர்கள் ப்ரணாதிக்கும்கோது, ஒரு ப்ரபத்தம் பாடினாற்போலேயாய்த் திரும்ப
பது. ஓர் பாடையில்ல்டு. ஓர் ஆசத்திரிலே இவளை இட்டு. ஈரிப்படைக்கொரு பாகுடம்போலே
நரிப்படை— நரிக்கட்டம். பாகுடம்— பாகுக்குடம். கோடி— கோடிப்புடைப்புடம்முன்னம். கோடிப்
புடைவைவையாட்டு மூடியெயித்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆசத்திரையக்கோடித்தென்னுதல்
இப்படி பெய்வதற்கு முன்னே. கொளத்துவமுடைக் கோவந்தேனோடு. இவ்வாத்மவர்க்கத்தா
கிழங்கு கிழங்குகள வலு மனவாய் அவ்வாத்மவர்க்கத்தா கிழங்குகள வலு மனவாய் அவ்வாத்மவர்க்கத்தா

சித்தகங்கோருங்கித் திருமால் ச்செய்தமால் யிவையத்தம் வல்லார்
சித்தகங்கோருங்கித் திருமால்மெற் சென்றசீகதை பெறுவந்தாமே. ம.
பதவுரை.

செத்துப்போவது } - இறந்து போய்போது
ஒர் போது }
செய்யும்— மரபுடன் செய்யும்
செய்வகன்— செய்வகன்
கிளைத்து— கிளைத்து
தேவரிசான் மெல்— ஆயர்வறு மரபுக்காதி
பதி பரவிலை
பந்தர் ஆய்— பந்தரிடந்தாய்
இறந்தார்— மின்பு இறந்தவர்கல்
பெறுவதெய்து— பெறுவதெய்துநகல்கை
பாழி— மடவாழ்ந்த மென்ற மிடுக்கை
முதலையானவர்
தோன்— தோன்னைமுதலையாய்
புத்தார்— முநீவில்புத்தாருக்கு
தோன்— கிளைத்துகாதி

விட்டுத்தன்— பேரிமையார்
சித்தம்— காணாதபத்தையும்
கங்கு— கங்கு
ஒருங்கி— ஒருபடியாந்தி
நிற மால்— ஸ்ரீபெரு விஷயமாக
செய்த— அருளிச்செய்த
மால்— பெய்மால்பான
இவைய பத்தார்— இப்பத்துப் பாட்டையும்
வல்லார்— நூலவல்லவர்கள்
(அருவானாய் போலே,)
சித்தம் கங்கு ஒருங்கி—
நிற மால்மேல்— ஸ்ரீபெரு பக்கவிலே
சென்ற— குறுகொண்ட
கிந்தை— மகன்னை
பெறுவர்— உடை யாவர்கள்.

வாய். செத்துப்போவதோன்றோது. செய்யும் செய்கைகள் - நினைந்து. சீராவனாகலம்
யத்தில் மரபுடன் செய்யும் செயல்களை கிளைத்து. தேவரிசான்மெல் பத்தாராய். ஆயர்வறுமம
ய்களை பதிபரவிலை பதிபரவிலை பதிபரவிலை. இறந்தார் பெறுமதெய்து. பந்தாராய், சின்பு
இறந்தார் பெறுமதெய்து. பாழித்தோன் விட்டுத்தன். வங்குபத்தையென்று மிடுக்கையு
டைய தோன்னைமுதலையாய் ஆய்வார். புத்தாரிக்கோன். சாமகாலந்திலே இவர்களைப்போலே
பந்தரிடந்தாய் பந்தரிடந்தை, அந்த மரபுதம் பந்தாராய் சித்தம்-நிறகளைப்போலே யிருக்
கிற ஆய்வான வாய்நிபாகப்பற்றி கருக்கும் முநீவில்புத்தாராய் முதலையானவர். சித்தம்
நினைத்து. “ ஆய்வாராய் சென்ற கிந்தையாக ” என்றுபெய் காணதாமும் புறம்பு
போதல் கருத்திருந்தல் செய்யாதே ஸ்ரீபெருவிஷயமாகச் செய்த இப்பத்துப்பாட்டும் அப்
பயலிடுவார்கள். சித்தம் கங்கோருங்கித்திருமால்மெல் சென்ற சீகதை பெறுவந்தாமே. ஆய்வா
ரைப்போலே காணதாமும் ஒரு படிப்பட உடையாய், ஸ்ரீபெருபதிபக்கவிலே சென்ற மகன்
னை முதலையானவர்கள். ... .. ௮.

யாகிலும் பகவத்காமபாசாயணத்தைப் பண்ணினால் தப்பாமல் ஈஜ்ஜீவிக்கலாபமு. அரிதும் யானே, இந்தாசியை அலங்கருக்கறிகிறதால், சேதநாசையானே பகவத்காமபாசாயண, லே ஈஜ்ஜீவிக்கலாபம் திருவுள்ளம்பற்றி, பாகித்தானிஷபங்கலிஷாண்டாள் ஆலசபாலை - ற்றின் பக்கலிலேசென்ற செஞ்சையுடையாய் அவற்றின் பேரைக்கொண்டி, பின்னா உதாயம்மட்டாதே கலங்கி முடிந்து போங்காலத்திலே அவற்றின் பேர்களைக்கொண்டி பகவத்காமபாசாயணத்தைப் பேசுமவர்கள்பெறும் பேற்றின்கம ஈயமால்சொல்லித் தங்குதட்டப்பெ ளாது என்று தொடங்கி, அந்திமதசையில்லரும் கலேசபாய்மணமகையும, அந்தசைவா னற்றமுள்ளே எதேறுமொருவழியாலேயாகிலும் பகவத்காமபாசாயணத்தைப் பண்ணி சா லாநிஷபால் அகிஞ்சாயாக யபபடர்பண்ணும் தண்டங்கலையும் தப்பி அச்சிதாதிமர்க் காலே பாபபதத்திலேயோய் பகவத்காமபாசாயணத்தைப்பண்ணி புராணத்திற்சிறிந்திகே காச ன்வமுள்ளதலையும் சித்யஸாஸ்திகள் திராசில கூடியிருந்து வாழலாம் என்றுமிடத்தை - க்கள் செஞ்சிலே பழிப்படியாகவுன்ற மபதேசத்தார்- கிழித்திற்ருமொழியில்; இப்படி இ லிஷய ஸங்கமற்று பகவத்காமபாசாயணமாய் அவன் திருகாமங்கலைப் பேசுதற்கு பரிபாக லாதாணாயும் ஒருவழியால் அவன் திருகாமங்கலே அடையப்படுதல் ஈஜ்ஜீவிக்கலைய மென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தந்தி பாகித்தானிஷபங்கலிஷாண்டாள், பெற்ற பின்னாகு பாகித்தா யங்கலின்பேரை ஈஜ்ஜீவிக்கலைக்குறித்து, தங்கல்இப்படி பாகித்தானிஷபங்கலின்பேரைப்பெ டும்மையில் நீங்கலாசைப்படுகிற கூடாதாபாஜோஜங்கலிஷாண்டாள், வித்திப்பதுபனரில் மறுமைக்குத்தானே யொன்றுக்குமுறுப்பன்று, ஆனபின்பு அத்தனையிற் பிசுக்கலாபம் தாதுமில்லிவித்துத் தன் திருகாமங்கலே அடையத்தானுடைய ஸகலகலேசங்கலையும் ஸர் ச்வாணுடைய திருகாமங்கலை நீங்கல்பெற்றபின்னாகிடுவாயாநாயுத்திப்பிதாபிநுந்தே இன்னாலேபற்றுகாக அத்தபின்னையுடையமாதாவானவன்(க)“பி கி கி கி கி கி” என் படியே காதற்குற் புதாமல்ஈஜ்ஜீவித்துப் போமென்று ஒருக்காற் போலே ஒன்பதின்காலா சி,ந்து, பகவத்காமங்கலை பிழிப்படியாக அவர்கள் செஞ்சைத் தெளிவிக்கிறார் - திருமொழியில்.

... ..

மு.—காசங்கறையுடைக் கூறாக்குமங்கோர் கற்றைக்கும்
ஆசையினு லங்குவத்துப் டேர்மொதற்கோள்
கேசவன்டேரிட்டு நீங்கடேரித் திருநிலே
நாயகனாணன் றம்மன்னை நரசம்புகார். க.

[எச்சம் - ஸந்தாகம்]

பிரிவில்— உச்சநிலை தடவத்தக்க
 வண்ணையும்— வண்ணையையும்
 ட்டியும்— தெற்றிச் சுட்டியையும்
 ட்டியும்— வண்ணையையும்
 கந்த— விருப்பம்
 ன் கொள்வான்— எதற்காக

பொருள்— உயர்ந்த நிலை
 பிச்சைக்கு ஆகியும்—பிச்சைக்காகப் பரிசீலி
 தாகும்
 எம்மொன்— எம்மொருவரையுடைய
 திருமையே— திருமையையே (சாத்தி)
 கச்சையின்— விருப்பம் அழைக்கார்;
 (இப்படி அழைத்தால்,)
 தம் அண்ணை காகம்புரான்.

நயா. முற்றும்பாட்டு. உச்சநிலைண்ணையும் சுட்டியும்வண்ணையும். பிரிவிற்கு உச்ச
 நிலை தடவத்தக்க வண்ணையையும், தெற்றிநிலை அலங்காரமாகத் துருப்படி சுட்டத்தக்க
 ட்டியையும், கைக்கு அலங்காரமாக இடத்தக்க வண்ணையும். இத்தகைய-பின்னையையையாமல்
 துருக்கைக்கு எண்ணிய பெறலாய், பின்னைய பாகிகளானவை பெற்றுப் பூட்டலாமென்
 றித்து-பிற்பெரிமிகைபிழிந்திருது. உச்சம். இவற்றையாசைப்பாட்டு. இவர்களைய
 யெப்பாழிப இவ்வாறும் கிடையாதுபடிபினை எறித்தலில் அந்தந்த பார்த்தாலேருப்பா
 த்தம்பொலிந்தீர்க்கார். பின்னையென்று அறிந்ததானவர்களை !. எச்சம் - ஸந்தாகம்
 ன்னெய்வான் பிற்பேரிட்டார். இத்தப் பின்னைய முழுக்க கவிதையுந் தல்க்கட்ட வல்லநி
 னேறு; உல்கம் || பிழிந்த வல்லநெய் னேறு; அகர்ந்தத அக்குந்தன் உறுப்பாவென்றே
 னுக்காகப் பிற்பேரிட்டார். பிச்சையுக்காகிலும். காதி பாய்ப்புண்டே, அதுவே பிச்சை
 யப்பகுத்து விதித்தாகிலும். எம்மொன்றுருளமெ கச்சரின். உல்கு வல்லநிபா நவது
 உய திருமாமத்தையே விருந்தத்தோடே சாத்தியவழியுண்டேகாம். “ துருந்தாற்றமணன்
 னெய்வண்ணையே பெருந்திப வாய்ப்புண்டே, ‘பிச்சையே’ தானல்லபி ‘ருவன்’ பெரிடலேறும
 ன்னா; ‘வைத்தலான்’ திபையிடு’ என்ற வாயிலே, ‘பிச்சையி’ என்று இப்பி அய
 னுத்திப்பில் ‘காராயன்’ என்ற திருமாமத்தாக் சாத்தி, பிச்சையுக்கு விதிக்க
 லாய்ப்புண்டே ” என்று ஆர்வனென்னே யருளிக்கொத்ததாகப் பிச்சையே பருகி ரிசெய்வ
 த்தால் - பிச்சையையப் பருகுகிலும் என் னுடைய கதருணவதுடைய திருமாமத்தையே
 ன் சொல்லையே உல்கம் பின்னக்கு விருந்திடுங்கொன்; பிச்சையுக்கொன் எதுபு
 பிண்டமும் அவன் பிச்சையுத்தலே தன்னையே விதித்திக்கு பென்று கருந்து. நான்கு
 ம்மையே நாகும்குளர். ஆகையாலே அகர்ந்த திசை தானே குறையில்லையென்கை. ௧

மூ.—மொலிடசாதியிற் செல்லிற்றெருர் மானிடசாதியை

மொலிடசாதியின்மேலிடான் மருமமக்கிலே

தோன்றியது— தொன்றின

ன்— ஒரு

மாணிபதியை— மறுஷ்பஜர் துறை

மாணிபதியின் — கம்பலாதுபக்சர்

பிறந்த மறுஷ்பஜர்தியின்

பேர் இட்டால்— பெயரை இட்டால்

மறுஷ்பஜர்— மோசுந்நங்கு

இல்லை— உடலாதாறு

நாணா— நாணாவின பெயர் இடப்

வான் உடை— பாபபதந்நாகக் கலயிருக்கை

யாகவுடைய

மாதலா— ஸ்ரீமாதே!

கோவிந்தா— கோவிந்தனே!

என்று— என்நிற்பு சொல்லி

அவழத்தக்கால்— அவழத்தால்

தம் அன்னை நாகம்புகான்.

வாய். நான்காம்பாட்டு. மாணிபதியில் தோன்றிற்றோர் மாணிபதியை. மறுஷ்பஜர்தியில் உற்பகாமானதொரு மறுஷ்பஜர் துறை. ஆதலா கம்பாதுகுறாமாக நேவாதிமோநிகர்நீதாயும் பிறக்கக்கடவானாகையாலே, புன்பபாபங்க விராந்தையும் அருபாபிக்கைக்கும் ஆர்ஜிக்கைக்கு முறுப்பாகவாபத்தன மறுஷ்பஜர்தியிலே பிறந்தது. ஆகையால் இப்படி பிறந்திருந்த மறுஷ்பஜர்தியில் உற்பகாமானதொரு ஜர் துறை. மாணிபதியின் பேரிட்டால் மறுஷ்பஜர்தியில், தன்ஷ்ட பரீயோஜன்கைச்சி, கம்பலாதுபக்சர் மறுஷ்பஜர்தியிலே ஒன்றின் பேரிட்டால் பிறிதெதில்சில பரீயோஜன்கை வித்திக்கையம் மறுஷ்பஜர்தியிலே ஒன்றுபரீயோஜன்கைச்சில, மறுஷ்பஜர்தியிலே - அன்புடைய, வாணுதையிற்றாகி, தன்ஷ்டை ஸம்பந்தந்தான உத்தரிப்புகுதும் ஸம்பலசலாதுதையிற்றாகி, 'நித்ய விபூசையுடைய ஸ்ரீமாதே!', ஸ்ரீமாதே! விபூசையுடையிருந்தி ரகத்திற் 'கோவிந்தா!' என்று அவழத்தால். நானுடை நானுடை. என்னுடை நாணாண். "மாணிபதி" என்று எடுத்தவையுக்கு நாலாமடியுடையதையால் "என்னுடை" என்னுடை ஸ்தாபத்திலே, "நானுடை" என்னுடை; "என்னுடைச் சுவர் ஸ்வர்த்து" என்னுடையபட்டிலே, "நானுடை" என்னுடையபட்டிலே. பகவத்காமமிட்ட பிள்ளை யைப் சொல்லுகின்ற பிறக்கச்செய்தே, "நாயகம் நாணான்" என்று "நானுடை நாணான்" என்று மருவிச்செய்தது, பகவத்காமத்தில் நாயகருடைய பிள்ளையாகித்தலால், தன்மன்னே நெகம்புகான். ... .. ச.

ம.—மலமுதையுத்தையிற் நேருன்றிற்றோர் மலமுதையை
மலமுதையுத்தையின் பேரிட்டான் மறுஷ்பஜர்தியில்
மலமுதையுத்தையின் கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றதழத்தக்கால்
மலமுதையுத்தையின் நெகம்புகான். ௫.

இட்டால்— இட்டால்

பயனடைக்கு— அதர்ஷ்டத்துக்கு

இல்லை— ஒருப்ரயோஜன முன்பாகாது,

அழைத்தக்கால்—;

நலம் உடை நாரணன் தம் அன்னை

நாகம்புகாள்.

வ்யா. பித்தாம்பாட்டு. மலமுடையுத்தையில் தோன்றிற்றோர்மல வுத்தையை. (க)
 “ பிரபலவ்யுத உடயின்குதி, ஸூபாபுஜோஷியலஹதன | டெஹெ ” என்கிறபடியே
 மாம்ஸாஸ்காதி மலபுத்தாய் ஹையாயிருக்கிற சரீரத்திலே தோன்றினதொன்றாய், தா
 னும் அப்படியான சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்துவை. காரணமாகுமாயிதே கார்ப
 மிருப்பது. உத்பாதகாரண மாநாபிதாக்களுடைய சகல சோணிதங்களாலே பரிணாமான
 நாகையாலே, உத்பத்தமான ஜந்துவினுடைய சரீரமும் ததன்வருபமாயிருக்குமிதே; அத்ததைத்
 திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இப்படியிருக்கிச்செய்தது. மலமுடையுத்தையின் பேரிட்டால் மறு
 மைக்கில்லை. சீழ்ச்சொன்னபடியே மலத்தையுடைத்தாய் ஹையாயிருந்துள்ள சரீரத்தைப்
 பரிசுத்தித்துக்கொண்டிருக்கிறதொரு கர்மவசய ஜந்துவின் பேரிட்டால், இம்மையில் சில
 ப்ரயோஜனங்களுண்டாய்த்ததாயினர், மறுமையாகிற அதர்ஷ்டத்துக்கு ஒரு ப்ரயோஜன
 மில்லை. குலமுடையிப்பாதி. ஹையாதிபடனாவனுடைய திருமலத்தையிட்டு, கோபகுலத்
 திலேபிறந்து கோவிந்தாபிஷேகம் செய்தகோவிந்தா! கோவிந்தா!! என்றழைத்தக்கால், நால
 முடை நாரணன். திருநாமம் கொன்னொர உத்தரிப்பிற்கும் நன்மையுடையனான நாரணன்.
 அன்றிக்கே, இப்படி. கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைக்கும் ஸ்வேஹத்தையுடைய திருவு
 டையனான - நாயனன் தம்மனை என்று மேலே கூட்டவுமாம். ... .. ௫.

மு.—நாடுநகருமறிய நாட்டுமொலிடப் பேரிட்டுக்

கூடியமுழங்கிக் குழியில் விழ்ந்து வழக்காதே

சாடிற்றபாய்த்த தலைவா தாமோதராவென்று

நாடுமினாணன் தம்மனை நாகம்புகாள். ச.

பதவுரை.

நாடும்— அவிசேஷஜ்ஞரும்

நகரும்— விசேஷஜ்ஞரும்

அறிய— ‘ இவன் உயர்ந்தவன் ’ என்று

அறியும்படி

குழியில் விழ்ந்து — அவர்கள் விழுந்த

குழியிலே விழ்ந்து

வழக்காதே— தவறிப்போகாமல்

காடுமினாணன் தம்மனை நாகம்புகாள்.

வாய்ப்பு எல்லாதும் “இன்ன அஸ்தாநா” என்று அழைப்பது. சந்தாதாமனது பிள்ளை யிட்டு, அவர்களுடேகடி. அவர்கள் பக்கிலே கால்தாழ்த்து அவர்கள் விழுந்த குழியிலே விழுந்து தவற வந்தறிபாதே. சாடிழங்கியாதி. ஸ்வேசலாஜனைய திருநாமத்தையிட்டு சகடாஸாணமுறியப் பாய்ந்த கல்வனே ! தாமோதரனே ! என்று வாயாவாழ்த்துகொண்டு திரியுங்கோள். நாரணன் தம்மன்னை. நாராயணனுள் வலனுடைய நாதாவானவன் நாதபுகான். ... ..

மூ.—மண்ணிற்பிறந்து மண்ணுருதுமானிட ப்பேரிட்டங்
கெண்ணமொன்றின்றி விருக்குமெழை மணிசர்கான்
கண்ணுக்கிரிய சமுடிகல்வண்ண னாமமே
நண்ணுமி னுரணன் தம்மன்னை நரகம்புகான். ௭.

பதவுரை.

மண்ணில் பிறந்து— மண்ணில்கின் அமுன்
டாய்
மண் ஆறும்— மண்ணுய்விசிற
மனிடர் பேர் இட்டு—மதுஷயருடையபொ
லா இட்டுக்கொண்டி
அங்கு— அதர்ஷ்டபலத்திலே
கண்ணம் ஒன்று } - ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற
இன்றி இருக்கும் }
வழை— அழிகில்கொள

மனிடர்கள்— மதுஷயர்களை !
கண்ணுக்கு— கண்ணுக்கு
இரிய— இரிதாபி குத்துள்ள
கரு— கறுத்த
முல்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடையவனுடைய
நாமம்— திருநாமத்தை
கண்ணுமின்— கண்ணுங்கோள்
நாரணன் தம் அன்னை நாதம்புகான்—

வ்யா. ஏழாப்பாட்டு. மண்ணிற்பிறந்து. “மண்ணுய்விசிறாகல் மந்தலாபுமாநா
சமுதாம் புண்ணுய்க்கை” என்கிறபடியேதேஹாபாதகம் புகபஞ்சகமேயாகி லுண்டாகாமா
யுள்ளது பரிவித்தாய்ப்பாசையிலே அகல் சிவனாக தேஹபதங்கு உத்தபற்றியாக அருளிச்
செய்கிறார். மண்ணுதும். தேஹந்தான் உருக்குலத்தால், கார்பத்துக்குக்காணத்திலே வய
மாகையாலே, மீளவும் மண்ணுப்ப்போகக் கடவதிறை; அத்தையபற்ற அருளிச்செய்கிறார்.
மானிடப்பேரிட்டு. ஆக இப்படி மண்ணிலே பிறந்து மண்ணுப்ப்போகாதற்றும் சந்தாமன
ஷயருடைய பேனாரிட்டு. இத்தால் அவர்கள் பரிசுபுத்திருக்கிற சரித்தரினுடையபொல்லா
ங்கையும் அத்திரதையையும் சந்தாதையையும் சொல்லி, இப்படியிருக்கிறவர்கள் பேரை
சொல்லுகோ ! அத்தினை உத்தொண்ணுமொன்றின்றி விட்டுக் கொண்டு திரியுங்கோள்.

அ. எட்டாம்பாட்டு. நம்பிசித்தாதி. லோகத்தில் இன்னநம்பி இன்னநம்பி என்று ஒரு காமத்துக்கும் ஜபத்துக்கும் பாதாபாப் பாவீத்தாயிருக்குமொருடைய நாயகனே, தர்ஷ்பாயோஜங்களை நசி, பிண்டிகளுக்கு இட்டுத்திரியும்வர்களைப்பார்த்த தருளிச் செய்கிறார்.

மு.—நம்பிபிம்பென்று நாட்மோனிடப்பேரிட்டால்
நம்பும்பிம்பெல்லா நாலுநாளி லமுங்கிப்போம்
செம்பெருந்தாமரைக்கண்ணன் பேரிட்டழைத்தக்கால்
நம்பிகாளுரணன்மம்மனை நரசம்புகார். ௮.

பதவுரை.

நம்பி பிம்பி என்று — ‘நம்பி’ என்றும்
‘பிம்பி’ என்றும்

நாடு— நாட்டிலுண்டான

மானிடர்— மதுஷ்யருடைய

பேர் இட்டால்— பெயரை இட்டால்

நம்பும் பிம்பும் எல்லாம்— ‘நம்பி’ ‘பிம்பி’

என்கிற பேருக்கடியான முதன்மை

யெல்லாம்

நாலு நாளில்— நாலுபேரில்

அழுங்கி போம்— நசித்துப்போம்;

நம்பிகாள்— பூர்ணர்களே!

சொம்— சிவத்து

பெரு— பெருத்த

தாமரை— தாமரை மலர்போன்ற

கண்ணன்— திருக்கண்களையுடையவனுடைய

பேர் இட்டு — திருநாமத்தை இட்டு

அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்

நாணன் இத்தாதி.

வ்யா. நம்பிபிம்பென்று நாட்மோனிடப்பேரிட்டால். பிம்பிக்கு ஒரு பொருளுண்டா கிலாபத்து. சிங்கள சொல்லுகிற நம்பிக்கும் ஒருபொருளுண்டாவது! என்று சேஷபித்தூ, நம்பிக்கு எதிர்த்தட்டாக ஒருபிரிவினையருளிச்செய்கிறார். இப்படி சிலநாட்டிலுண்டானகூடா தாமதுஷ்யருடைய பேரைபிட்டால். நம்பும் பிம்பெல்லாம் நாலுநாளிலமுங்கிப்போம். ‘நம்பி, பிம்பி’ என்கிற பேருக்கடியான முதன்மையெல்லாம் நாலுபேரில் நசித்துப்போம். அதாவது கர்மபித்தமாத வந்ததாய்கையிலே, “ வாழ்த்தார்கள் வாழ்த்தேகிற்ப ரென்பதில்லை ” என்கிறபடியே அழிந்துபோம். பின்னே யார்பக்கலிலே நாய்கள் ஜீவநம் பெற்று ஜீவிப்ப தென்ன; செம்பெருமித்தாதி. சிவத்து பெருத்த தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களையுடையவனுடைய திருநாமத்தை இட்டு அழைத்தக்கால். அதாவது திருநாமம் சொன்ன

ஊந்தை குழியில்— அசுத்தமான குழியில்
அமுதம்— அமர்தமானது
பாய்வதுபோல்— பாய்ந்தாற்போலே
உங்கள்— உங்களுடைய
முத்திரம் } உல்லசோணித பரிணாமபூப
பிள்ளையை } னுன பிள்ளைக்கு
என்— எனக்குச்சித்தப்படித்தவனாய்
முதல்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— திருநாமத்தையுடையவனுடைய

பேர் இட்டு— பேரையிட்டு
கோத்து— ஸர்வோவரனென்கொண்டு போன
குறைந்து— கலந்து [கொள்
குறையும் ஐயு திரிமன்— களித்தாத்திரியு
பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தை இட்டு.
அத்தைப்பலகாலும் சொல்லுபவனாக,
நா— உங்கள் நாவுக்கு
தரும்— தருகின்றதற்கும்.
நாணனிய்யாதி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊந்தைக்குழியில் அமுதம் பாய்வதுபோல். அசுத்தமான
போக்பர்க்கு ஸ்பர்சிக்கவக்கு அர்ஜுனன்லாதபடி. யிருக்கும் ஊந்தைக்குழியிலே, பரிசுத்த
மாய் யோக்பர்க்கு போக்யமாயிருக்கும் அமர்தமானது பாய்ந்தாற்போலே. உங்கள் முத்திரப்
பிள்ளையை. உங்களுடைய உல்லசோணித பரிணாமபூபுரண பிள்ளையை. என்முதில்வண்ணன்
பெரிட்டு. எனக்கு பவப்பிரம் காணமேக சிப்யாமமரண வடிவவடிவையவனவனுடைய கில
நுண்போக்யமான திருநாமத்தையிட்டு. இத்தால் அத்திருநாமமிடுகிற விஷயத்தினுடைய
வையவமருவிச்செய்தாய்த்து. ஊந்தைக்குழியிலே அமர்தம் பாய்ந்தால், நானும் அசுத்
தமாய் யோக்யர்க்கு போக்யமாகாதபடியாய்ப்போம்; இங்கு அந்நிருநாமம் ஸ்பர்சுவேதி
பாணகயாலே, நனக்கு ஒரு ஸ்பர்சுதோஷமின்றிக்கே, தான் புக்கவிடந்ததைப் பரிசுத்தமாக்கி,
லெகூணபரிக்காற்றமரம்படி. பண்ணும். இதில், தர்ஷ்டார்த்தமான அமர்த்தத்திற்காட்டில்
தர்ஷ்டார்த்தமான திருநாமத்துக்குள்ள வாயி. கோத்துக் குறைத்துக்குறையமாடித்தீர்மிரு.
ஸர்வோவரனென்கொண்டு ஒரு கோவைபாகம் கூடிக் குணையிட்டுத் திரியுங்கொள். அகாவது
பிள்ளைபெற்றுத் திருநாமமிட்டபோதே நீங்கள் பகவத்பரிசுரஹமாய்ப்பிடுகையாலே, அந்த
உடம்பந்த மடியாக அவனென்கொண்டுகூடக்கலந்து களித்துத் திரியுங்கொள்ளுகை. காத்ததும்.
பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தைரிட்டு அத்தைப் பலகாலும் சொல்லுபவனாகிவிடு உங்கள் நா
வருக்குச்சேரும். திருநாமம்சொல்லுவகக்கிறே நாம்கண்டது. அன்றிக்கே, “காத்தருநாணன்”
என்று மேலேகூட்டி (க) “ஸாஜி ஸ்ரீபா ஹரிஃ ஸுனகி” என்றபடியேநாவுக்கு அது
புகிஷபம் நாராயணனென்னவுமாம். நாணன் தம்மன்னை நமக்குகாள். ... கூ.

அ. நிகழ்த்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பஸம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

சி— கல்பாண குணங்களை

அணி— ஆபாணமாகவுடையதாய்

மால்— ஆசரித வ்யாமுத்தனுவனுடைய
திருநாமமே— திருநாமங்களைப்

இட—தந்தாம் பிள்ளைகளுக்கு இடம்படியாக
தேற்றிய— தெளிவித்த

வீரம்— இந்தரியங்களை வெல்லுகையாக
வீரப்பாட்டை

அணி— ஆபாணமாகவுடையதாய்

தேவல்— அநாதைத்தனம்

புதம்— நித்தியையுடையதான

விட்டுத்தன்— பெரியாழ்வார்

விநித்தம்— விஸ்தரித்துச் சொன்னதாய்

(அப்பாவித்தனங்களுக்கு,)

ஓர்— ஒப்பற்ற

அணி— ஆபாணமாய்

ஒன்— தன் பொருளாகிக்குதாய்

தமிழ்— தமிழ்ப்பாலடியான

தென்பதே— ஒன்றும்—பத்திப்பாட்டையும்

வந்தவர்— முகவன்வர்

பேர்— பெரிய

அணி— அழகையுடைய

வைகுத்தன்— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே

சார்வம்— அப்போதும்

பேணி இருப்பர்— ஆதத்தோடே வந்த
திக்கப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. கீரணிமால். குணங்களை ஆபாணமாகவுடையதாய் ஆசரித வ்யாமுத்தனுவனுடைய. “கீரணி” என்றது—குணங்களுடைய திடமானபுடையவனென்றும், அக்குணங்கள் புறம்பொரு வ்யங்கியில் சிடவாமையாலே, கல்பாணகுணங்களுக்கெல்லாம் ஆசரியமானவனென்னவுமாம். (க) “யாதேநாஸீவ செவெந்நா மணநா காகநோ சிவநா” என்னக்கூறுகிறே. மால்—பெரியவன்; ஸர்வீசர்வரென்னவுமாம். திருநாமமேயிடத்தேற்றிய இதரநாமங்களை மாற்றிச் சொன்னதன் நாமங்களை தந்தாம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குச் சாத்தும்படியாகப் பலதேறுதுக்கனாலும் தெளிவித்து. வீரணிதொல்புகழ் விட்டுசித்தன் விடுத்த. இத்தேத்தரியத்வமாகிற வீரப்பாட்டை ஆபாணமாகவுடையதாய், ஸூரிசுத்திப்போலே அநாதைத்தன் மங்கவாசாஸங்குழை யுடையதான பெரியாழ்வார் பரப்பின. ஓரணியித்யாதி. அப்பாவித்தனங்களுக்கு அத்திபிமான ஆபாணமாய், அத்தப்பாசகமாய், ஸர்வாதிகாரான தாவிடருபமாய் நுத்துள்ள இப்பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிசாயமாக வல்லவர்கள். பேணி வைகுத்தத்து. பெரிய அழகையுடைய ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே. அதாவது—பகவததுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு அநுரூபாகையாலே மிகவும் விலகலுமான தேவத்திலே யென்கை. என்றும் பேணியிருப்பே. ஸர்வகாலமும் ஆதத்தோடே வந்ததிக்கப்பெறுவர். அதவா, பேணுகையாவது—சர்வனைப்பேணுகையாய், மங்கவாசாஸபராய் வந்ததிக்கப் பெறுவரென்னவுமாம்.

... ..
பெரியவீரர் கருவையுக்கேசரனம்.

உபதேசித்தருளினார் - 'கழிந்திருந்தருமொழியாலே; அது சொல்லுதல்க்கட்டின வந்ததாம், 'முன்பு திருமலை திருக்கோட்டி யூரில் அநுபதித்தாற்போலே இன்னமும் அவன் உகந்தருளின நிலங்காலிலே எழுந்தருளிக்கூற கிளைப அநுபதிக்கவேண்டும்' 'என்னுபாசைவர்ந்து "வா-திசை மதுரை சாண்கிடாமம்" இப்பாதிப்படியே தனக்கு அபிமதமான நேரங்களை பலவற்றிலுமுள்ள விருப்பத்தை எல்லாவற்றையும் ஒருமடைகொள்ளப் பண்ணி வந்திருக்கிற ஸ்கந்தலமாப், திருவுலகங்களுக்குள்ளுபோது தன்நி ரவடிகளில்பிறந்த எழற்பத்தாலே (க)லகலலோகபாவரத்தையாய்க்கொண்டு ஸ்வகாலமும் பாவலுறியாதிக்கிற கங்கையினுடைய களையிலேபுள்ளதான திருக்கண்டங்கடி களிலே அகேகாவதார குணமொன்று தங்கலெல்லாம் பாகாசுக்குப்படி எழுந்தருளி கிறேன புருஷோத்தம சப்தவாசுபனு ஸர்வேசுவரனை அநுபதியாதின்னுகொண்டு, அவனினுங்காட்டில் அவன் வந்ததிக்கிற தேசமே பார்ப்பத்தில் சாமாவதி பாணையாலே ஆத்தேசத்தினுடைய வைபவத்தையும் பற்றி முகமாகப்பேசியேதுபவிக் கொள் - இத்திருமொழியில். ... .. *

மு.---தங்கையைமூக்குந் தமையனைத்தலையும் தடிந்தலென் தாசாதிபோய்
எங்குந்தன்புகழா ல்ருந்தாசாண்ட வெம்புருடோத்தம னிருக்கை
கங்கைகங்கையென்ற வாசகத்தாலே கலேவின்களைந்திட கிற்கும்
கங்கையின்கரைமேற் கைதொழுகின்ற கண்டமென்னுந் கடிநகரே. க.

பதவுரை.

கங்கை கங்கை என்ற } (கலகத்தார் போதும்
வாசகத்தாலே — } தீர்த்தங்களை கங்கை
யாகப் பாதிபத்திபண்ணி ஸ்கந்தம் செபவா
ர்களையானால்) 'கங்கை, கங்கை' என்
கிற சப்தத்தைச் சொல்லுமத்தாலே
கதி வினை — அவர்களுடைய மருதமான
பாபங்களை
களைந்திட கிற்கும் — கழிக்கவல்ல
கங்கையின் களையிடல் — கங்கைதீர்த்தில்
கை தொழுகின்ற — ஆசரிதர் கைகபாதித்
தொழும்படிசின்ற
கண்டம் என்னும் — 'கண்டம்' என்கிற

மூக்கும் — மூக்கையும்
தமையன் - அவன் தமையனுரைவானுடைய
தலையும் — தலையையும்
தடிந்த — அறுத்துப் பொகட்ட
எம் — கம்முடைய
தாசாதி — சகாவத்தி திருமகன்
போய் — திருவபோக்யையி லெழுந்தருளி
எங்கும் — எல்லாவிடத்திலும்
தன் புகழா — தன்மீர்த்தியே யாம்படி.
இருந்து — பதினொராயிரம் ஸம்வத்தஸா
பிருந்து

மு. — கலம்பகத்திலுமுள்ள பழைய கட்டிடங்களையுந் தாண்டி
மலர்ந்தெழுந்தணவு மணிவண்ணவருவின் மால் புருடோத்தமன்வாழ்வு
கலந்திகழ்ச்சையான் முடிக்கொன்றைமலரு காணன்பாதத்துழாய்ங்
வெந்திழைவாறு புதர்ப்பேங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிக்கோ. உ.

பதவுரை.

கலம், சிசுத் — கலங்கைய முடிவில் தரிப்
பதால் வந்த சன்னை விளங்குகிற
சடையான் — ஜலையை தரியா இன்றுள்ள
ருதான்
முடி — சிவனில் அணிந்த
கொன்றை மலருள் — (செங்குந்த சடையான்)
கொன்றைப் பூவோடும்
பாணன் — அவனுக்கு செவிபாண ராரா
பாணனுடைய
பாதம் — திருவடிகளில் புதிதாக
அழாயும் — (பசுமை நிறமுடைய) திருந்
அழாயோடும்
கலந்து — கலந்து
இழி — ஆகாசத்தில் வீழும் கிழிஇழியா
இன்றுள்ள
புனலால் — ஜலத்தாலே
புதர் பரி — ஒளிரியோடும் உள்ள
கங்கை — கங்கைக்கரையிலுள்ள
கண்ட மென்னும் கடிக்கோ;
சலம் — ஜலத்தை

பொதி — பொதிந்து கொண்டிருக்கிற
உடம்பின் — வடிவையுடைய
சந்திரன் — சந்திரனும்
தழல் — நெருப்பை
உமிழ் — உமிழா இன்றுள்ள
பேழ் — பெரிய
வாய் — காணக்கூடியுடையனாய்
வெம் — வெப்பத்தை இயல்வாகவுடைய
கதிர் — ஸூரியனும்
அஞ்ச — அஞ்சும்படியாக
மலர்ந்து — பாம்பிக்கொண்டு
எழுந்து — கிளர்ந்து
அனாவு — அவர்களிருப்பிடத்தைச் சென்று
கட்டின
மணி — நீலாத்மப்போன்ற
வண்ணம் — நிறத்தைவுடைய
உருவின் — வடிவையுடையனாய்
மால் — வாய்முத்தான
புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுக்கு
வாழவு — பார்ப்பதேசமாம்.

வ்யா. இரண்டாய்ப்பாட்டு. கலந்தபாதி. அழங்கிரணானுகையாலே ஜலத்தைப்
பொதித்துகொண்டிருக்கிற வடிவையுடைய சந்திரனும், உஷ்ண கிரணானுகையாலே அக்நியை
உமிழா வீழ் பெரிய கிரணங்கூடியுடையனாய் வெம்மைபே ஸ்வபாவமாகவுடைய ஆதித்ய
னும், திருவுல களத்தருளுகிறபோது அதர்ஷ்டபூர்வமாய் அநேக புஜாயுதமாய் அதிசீகர
புதர்ப்பேங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிக்கோ.

புருஷோத்தமனுக்குப் போக்கி எல்லாஜகத்துக்கும் தானே சேஷி
ன்னுமீடம் தோற்ற தின்ற ஸர்வாதிகனுன புருஷோத்தமனுக்குப் பாப்பமானதேசம்.

நலந்திகழ்சடையாள் முடிக்கொன்றைமலரும். (க) “வாவநாயுடும் ஜடாபெயு
“மெய்யுடும் அய்யாயுடும்” என்கிறபடியே திருவடி விளக்கின தீர்த்தத்தை தரித்
கொண்டிருக்கிற கன்மை விளங்குகின்ற ஜடையையுடைய ருத்ரனுடைய சிரஸ்யில் கொ
டம்பூவும். நாணன்பாதத்துழாயும். அவனுக்கு சேஷியும் சரியியுமான நாராயணனு
ய திருவடிகளில் திருத்துழாயும். கலந்திரி புனலால். சிவந்த சித்தத்தையும் பசுத்தநிற
தைய முடைத்தான அவை யிசண்டோடும் கலந்து ஆகாசத்தில் நின்றும் பூமியிலே யிழி
ப்ரவதிகிற ஜலத்தாலே. புதர்படுகங்கை. ஒளிபையுடைத்தா றிருத்துள்ள கங்கையி
டைய கரையில். கண்டமென்னுங்கடிகளகே. “கண்டம்” என்று - தேசத்துக்குத் திரு
வடிக். கடி. - பெருமை. கதொன்றது - புருஷோத்தமனும் ததியரும் வர்த்திக்கிறதேச
கபாலே. “அரங்கபாகர்” என்னுமாபோலே. ... .. உ.

மூ—வதிர்முகமுடைய வலம்புரிசுமிழ்த் தழுவியழாழி கொண்டேறிந்தங்
கெதிர்முகவசார் தலைகளைவிடறு மெம்புருடொத்தம் விருக்கை
சதுமுகன்னையிற் சதுப்புயன் றுளிறி சங்காந்சடையினிற் றங்கிக்
கதிர்முகமணிகோண் டிழிபுனற்கங்கைக் கண்டமென்னுங் கடிளகே. ந.

பதவுரை.

(திருவடி. விளக்குகிறபோது,)
முகன்— பரதூராவதுடைய
ரில்— கையிலும்
ப்புயன்— சதுப்புயனுன தரிசிக்கா
னுடைய
ரில்— திருவடிகளிலும்
(கீழ்பு,)
என்— ருத்ரனுடைய
யினில்— ஜடையிலும்
ரில்— தங்கி
ரில்— ஒளிபையுடைத்தாய்

கங்கை— கங்கையின் கரையிலுள்ள
கண்டம் என்னும் கடிகள்க்;
அதிர்— தவடியாகின்ற
முகம் உடைய— முகத்தை யுடைய
வலம்புரி— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
சுமிழ்த்து — திருப்பவளத்தில் வைத்து
ஊதியும்
அழல்— நெருப்பை
உமிழ்— உமிழ்கின்றவள்ள
ஆழி கொண்டு— திருவாழிபைக்கொண்டு
எறிந்து— எறிந்தும்

பாப்திகளான அஸூர்கள் பாதிரித்தீசுகளாலே தவிர்ப்பின் மூலம் முத்தையையுடைய
தான பூதபாஞ்சலுடையதைத் திருப்பவனாத்திலே வைத்தாதி, செருப்பை ௨ மீட்டர் தள்ளி
திருவாழியைக் கொண்டெறிந்து, அவ்வீடத்திலே யுத்தேசாத்யுக்தாயக்கொண்டு எதிர்த்
முத்தையையுடையான அஸூர்களுடைய தலைகளை யுறுட்டினவனும், ஆற்றிதான கயக்கு
பாப்பபூதனான புருஷோத்தமனுடைய வாலஸந்தாயம்.

சதுமுகநித்யாதி. (௧) “ மூலீகா யஜ்ஞவாஜீபம் வாஜம் நாயஸ்ய ச-வஜ்ஞபெ
ஷாஸிகம் வரயாஹஸ்யா வாஜ்யவா-ஜ்யாஹி ரவி-புத்யா ” என்கிறபடியே திருவாடிகன்
விளக்குகிறபோது, அது சதுமுகனான பாதிரியின் கைகளும், அகத்தாய் விளக்கப்பட்ட
தது சதுப்புலனான ஸர்வேஸ்வரன் திருவாடிகனிலும், அகத்தாய் (௨) “ தஜம்வ-வகித
ஜ்ஞபித்யா ஹ்யாஸ்யாஸ்யா ஹ்யாஸ்யா ” என்கிறபடியே திருவாடிகனின்மீதும் விழுந்து வித்தைய
சொல்லாலே தடுத்திருந்தானுடைய ஜடையிலும் தங்கி. கதிநித்யாதி. துரியையுடையதாய்
ச்சேஷ்டமமா யிருக்கிற சதங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு இழிச்சு புனலை யுடைத்தான கன்
கையிலுடைய கையிலே. கண்டமென்னுங்கழிந்தே. ... ..

மூ—இமைபவிறுமார் திருத்தாசாள வேற்றுருத்தெதிப்பொருசேனை
மபுரநனுக நாத்தகம் விசிற மப்புருடோத்தம னசர்தான்
இமவத்தத்தோடங்கி யிருக்கடலளவு மிருகனா யுகினைத்தாடக்
கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கயாமேற் கண்டமென்னுங்கழிந்தே.

பதவுரை.

இமவத்தம் தோடங்கி— இமவாதுடைய
உச்சிமுதல்

இரு— பெரிய

கடல் அளவும்— கடல்வரைக்கு முள்ள

உலகு— உலகத்திலுள்ளவர்

இரு கரை— இரண்டு கரையிலும்

இரைத்து— ஆரவாதித்துக்கொண்டு

ஆட— நீரட

கமையுடை— அவரவர்கள் பாபங்களைப்

பெருமை— பெருமைபுடையதான
கங்கையின் கயாமேல்

கண்டம் என்னும் கடியகர்—

இமையவர்— இத்தான்முதலியதேவர்கள்

இவ்வாறு இருக்க— செருக்கி யிருந்து

அசை ஆன— தாஜம் தீர்வறிக்கும்படியான

வற்றுவந்து— வந்துகொண்டுவந்து

(அவர்கள்மேலும், அவர்களுக்கு

மேலாகுண தன்மேலும்,)

யிதி பொருள்— எதிர்க்கு பொருதி

பாத்தல்கள் பற்றி மூலமாய் மூலிகைகளும் பாத்தல்களும் தத்தாயிருந்து சாஜாய் பண்ணப்பட்டியாக. ஏற்றவந்தியாதி. அவர்கள் ஜீவீக்கிறதகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் அழிபச் செபவதாக ஏன்றுகொண்டுவந்து, அவர்கள் மேலும் அவர்களுக்கு சூதகளுநான் மேலும் எதிர்த்து பொருந்தி அஸ்தாசூதல ஸேஷயானது. நம்புமநனுத நாந்தகம் விசிறும். யமபுத்தை பாபிக்குப்படியாக ஸ்ரீரத்தகமென்ற திருநாமத்தை புடைத்தான * கொற்ற வொன்வாணாய்சும். நம்பருடோத்தமன் நகர்தான். இப்படி ஆச்சரிதரகூணம் பண்ணுமிஸ்வாவனுன நம்முடைய புருஷோத்தமனுடைய நகர்தான்.

இமவந்தமித்தயாதி. ஹிமவானுடைய உச்சிதோடங்கி பெரிய கடலளவும், இரண்டி கறாசியுள்ள லோகத்தாரும் ஆரவாரித்ததுக்கொண்டு தீர்த்தநாடா. கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல். சூதாவந்தையால் வந்த பெருமையையுடைத்தான நங்காநீரத்தில். அதுவாயு- ஸர்வலோகரும் பாபகூதபார்த்தமாக வந்து தன்னுடைய ஜலத்திலே அவகாணித் தால் அனாவெல்லாவற்றையும் பொறுத்து அவர்களைப் பரிசுத்தராக்கியும் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ..

ம.—உழுவதோர்படையு முலக்கையுமில்லு மொண்கடராழியுந் சங்கும்
மழுவோனொளும் படைக்கலமுடைய மாவுபுருடோத்தமன் வாழ்வு
எழுமையுங்கூடி யீண்டியபாவ மிறைப்பொழு தளவிலேல்லாங்
கமுலிமேப்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற்கண்டமென்னும் கடிநகரே. இ.

பதவுரை.

எழுமையும— எழுஜ்ஜம்பவிலும்

கூடி.— கூடி.

நண்டிய— திரண்ட

பாசம் எல்லாம்— பாவங்களை யெல்லாம்

இறைப்பொழுதுகளிலில்- சூதாக்காலத்திலே

கமுலிமே— கமுலிகிடாதிக்கற

பெருமை.—பெருமையைபுடைய [நகர்-;

கங்கையின்கரைமேல் கண்டம் என்னும்கடி

உழுவது ஓர் படையும்— கலப்பையையும்

உலக்கையும்— உலக்கையையும்

வில்லும்— ஸ்ரீசாரங்கத்தையும்

ஒன்— அழகிய

கடர்— தேஜஸ்ஸை உடைத்தான

ஆழியும்— திருவாழியையும்

சங்கும்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்பத்தையும்

மழுவொடு வாளும்—கோடரியையும் ஸ்ரீநர்

தகவாளையும்

படைக்கலம் உடைய-ஆபுதமாகவுடையனாய்

மால்— ஸர்வேச்வரனா

புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு

வாழ்வு— வாஸஸ்தாநமாம்.

எழுமையுருகடி யீண்டியாவும்-எல்லாம். அக்கஜெகமகமடித்தந்திரபாபக நன்னல
லாவற்றையும். இறைப்பொழுதாளினில் கழுவிடும்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல். தன் உய
டைய ஜலத்திலே ஆவகாணித்தவர்களுக்கு கடனா காலமாந்தாத்திலே கழுவி விடப்பெறும். பெ
ருமைபையுடைத்தான கங்கையினுடைய கரையின்கேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ௫.

மூ.—தலைப்பெய்துகுமுறிச் சலம்போதிமேகஞ் சலசலபொழிந்திடக் கண்டு
மலைப்பெருங் குடையான் மறைத்தவன் மதுரைமால்பருடொத்தமன் பெருவு
கலைப்படைத்திரைவா யுருந்தலமுனிவ ரவிரதத்தடைந்தாடக்
கலப்பைகள் கொழிக்கும் கங்கையின்கரைமேற் கண்டமென்னும் கடிநகரே. ௬

பதவுரை.

அலைப்பு உடை— கரைபெறிபா ின்னள்ள
இலாவாய்— அலைநிரலத்திலே

அரு— ஆரிய

தவம்— தபஸ்ஸுக்களை யுடையனும்

முனிவர்— மருகிலாசரிருக்குமவர்கள்

ஆவகாதம் } - அவருதல்பாசுப்பண்ண
குடைந்துஆட }

(அத்தாலே,)

கலப்பைகள்— யாகபூமிரினுள்ள கலப்பை

முதலிய கருங்கலைபெல்லாம்

கொழிக்கும்- தன்விக்கொண்டிபாகாதித்தே

கங்கையின் கரைமேல் கண்டம்

என்னும் கடிநகர்;

சலம்— கடல்நீரை

பொழி— பொழிந்துகொண்டிராசின்ற

மேகம்— மேகங்களானவை [கிட்டி.

தலைப்பெய்து-- (திருவாய்ப்பாடியிலே)வந்து

குமுறி— இடிந்து முழங்கி

சல சல— சலசலவென்று

பொழித்திட— வர்ஷிக்க

கண்டு— கண்டு

மலை— கோவந்தகமரிபாகு

பெரு— பெரிய

குடையால்— குடையாலே

மறைத்தவன்— ஒருவன் மேல் ஒருவரினிதா

தபடி மறைத்தவனும்

மதுரை— முழை. மதுரையில்

மால்— வாயமுத்தான

புருடொத்தமன்— புருடொத்தமனுக்கு

வாய்வு— வாஸஸ்காரமாம்.

வயா. ஆறும்பாட்டு. தலைப்பெய்தித்தாடி. சலம்போதிமேகம்-தலைப்பெய்து குமுறி.
இத்தான் எலப்படியேப எழுந்தப் தரையம்படி. ஜலத்தைபெல்லாம் தன்பக்கவிலே பொழிந்து
கொண்ட மேகங்களானவை திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து கிட்டி, மேல் வர்கள் குடல் குழிந்
புப்படி. மிடித்து முழங்கி. தலைப்பெய்தை - கிட்டுகை. சலசலபொழிந்திட. சலசலவென,
புதித்தொழிந்தபொழிவு வந்தித்த. சலசலவென்கிறதா - அங்காரத்தி. கண்டு.

அலைப்புடைத்திறைவாய்ப். அலைகிற துணைபட்டிலே. அருத்தவமுனிவர். அரிபதபஸ்
ஸைக் கலையுடைபாய்ப் பகவந்தகலையாரி. குக்குமவர்கள். அவையதம் குடைந்தாட. பகவதன்
மாராதா நுபங்குளான பாகவந்தன். அனிகலமாக அதுஷ்டித்து, அநிகலைய சபாநிலைத்திலே
அவயத்தல்காரத்தெய்யா. கலப்பபுகள் கோழிக்கும். அகத்தாம் பெருந்தாரப் பாகவந்தியிலு
ண்டான கலப்பப முதலான உபகாரங்கலையலையுடைய சித்தத்துத் தன்வந்தி காண்டு
போகாதிக்கிற. கவந்தாயின் காரமெல் கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ..

மூ.—விற்றிடித்திறுத்து வேதந்தைமுருக்கி மெலிந்துதல்கலையுடைய
மட்டுருதேமுட்பாய்க் தாரையுடையுத்தத்த மாட்டருடோத்தமன் வாழ்வு
அற்புதமுடைய காவிராவதமதமு மலிளமட்டிய கொணரார்தம்
கற்பகமலருங் கலத்திறுத்துக்கக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. எ.

பதவுரை.

அற்புதம் உடையா— பாவருபாச்சரப்பபட்டத்
விராவதம்—'விராவதம்' என்னும் பாகவந்தின்
மதமும்— மதமேறும்
அவர்—ஸ்வர்க்கவாஸிகாரான தேவர்களாலே
ஆசைப்படத்தக்கவர்களாய்
இள பாயர்—அந்தப்பாதுமுள்ளவளவும் பெள
வரப்பருவம் குலையாத தேவஸ்தரிகள்
அளிந்த

ஒன்றா— சிறந்த
காரணம்— சந்ததமுதம்
கற்பகம் மலருங்—அவர்கள் குழலில் கொரு
கலந்து— சேர்ந்து
இழி— இழிபாசின் மூன்றா
கவந்த— கவந்தாயின் காரமெல்
கண்டமென்னும் கடிநகர்—

இறந்து— முறித்தும்
வேதந்தை } குலையாட்ட கஜத்தின்
முறுக்கி } கொப்பை முறித்தும்
மேல் இருத்தவன்—பாகவந்தமுடைய
தலை— தலைபை
சாடி— அந்தக்கொப்பாலே சிறந்த அடித்தாம்
மல் பொருது — சாதுவ முந்திகர்களாவிற
மல்லருடல்கள் கெளரியுடைய போர்செய்தும்
அரையனை— (உயர்ந்தகட்டி லெருந்த) ராஜா
வான கம்ஸனை
(மயிரைப்பிடித்திறுத்துக் கிழைக்கள்ளி)
எழப்பாங்கு— அவன்கே. லேகுதித்து
உதைத்த— திருவடிகளாலே உதைத்தும்
(இவற்றால் வந்த)
மால்— பெருமையுடைய ஏன
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வந்தவன்— வந்தவன் காரமெல்

னோ புகுந்தவனவரின் அந்தச் சொத்துப் பொருபல் வந்தெதிர்த்த தானாமுண்டிதான் மல்ல
ருடர்கள் செரிந்துவிழுப்படியாக அங்கனோடே பொருது. எழுப்பாய்ப்தரையனை யுதைத்த.
அந்தந்தம்,கள்ளவிரித்திற் பந்தத்தின் முற்றவெளிசேலசென்று (1) 'தொழுவேறுவ)வல்லிசே'
என்கிறபடியே உயர்ந்தமந்தத்திலே விருத்திவெளிக்கண்டு' அவனிருக்கிறவிடத்திலே கொ
ரக்குறித்து, தானாவாய்க்கொண்டு அபிஷேகமும் தானாவிருக்கிறானே, (2) 'கெடுவெல்லு
கூறுவ)விலை திரிபுடைய கெடு' ஸகலவயர்கடாசைவ கெடுவ)வரிவவாதது'
என்றபடியே அபிஷேகத்தையத்தடிப் பொகட்டு மரினாரிடித்திழுத்து மஞ்சத்துக்குக்
கிழைதள்ளி அவன் மேலே குதித்துத் திருவடி களாலே வைத்த. மால்புருடோத்தமன்வாழ்வு.
இப்படி ஆஸாபாந்தியான கர்வனை சிலிந்த பெருமையையுடையனான புருஷோத்தமனு
க்கு அபிமதமான தோசம்.

அற்புதமுடைய பிராவதமதமும். ஆர்ச்சயமான நபசேஷ்டதாநிகராயுடைய பிராவ
தத்தெனுடைய மதஜனமும். அவரிளம்படியரோணசாக்தும். வ்வர்க்கவாலிகளான தேவர்க
ளுக்கு அபிமதமாகாய், அந்தர்பதமுள்ளவனவும் யெளவகம் குலையாத வடிவையுடைய
ரான தேவன்திரிதான் தங்களுக்கு அலங்காரமாகவாசிந்த காத்தம். கற்பமடலரும். அவர்கள்
குறலில் சொருகின கற்பகப் பூக்களும். கலத்திழிகங்கை. இவற்றை பெல்லாம் சேர்த்துக்
கொண்டு இழிபாசிற்றிற் கங்கையினுடைய கலாரேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... 81.

மு.—திரைபொருகடல்துற்ற தீண்டதிட்டு வரைவேந்து தன்மைத்துணன்மார்க்காய்
அரசினையவிய வாகினையருளு மரிபுருடோத்தமனமாவு
நினைநிலையாக றெடியனயுப நிர்தாமோமுக்குவிட்டிரண்டு
கலாபுலாவேன்விப் புறககமற்றங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. அ.

பதவுரை.

நினை நினை ஆக— ஒரோபொழுங்காய்
நெடியன— நெடியவையா சிறந்துள்ள
(பசுக்கள் கட்டப்படுகிற)
யூபம்— யூபஸ்தர்ப்பங்கவானவை
நிரந்தரம்— இடைவிடாநல்
ஒழுக்குவிட்டு— நெடுகச்சென்றிருப்பதாய்
வேன்வி புறக— யாகதாமமானது

கங்கை— கங்கைக்கனாலில்
கண்டமென்னும் கடிநகர்—
திரைபொரு— அலைபெறிபா சின்னுள்ள
கடல்— கடலாலே
குழி— குழப்பட்ட
திண்— திண்ணிதான
மதிண்— மதினாயுடைத்தாயிருக்கிற

அரசன்— துரியோதனமுதலான அரசர்களை
அழிய— அழிந்து

புருஷோத்தமன் — புருஷோத்தமன்
அடர்வு—பொருத்திவந்திருக்கும் ஸ்தலமாகம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்சி. திரைபொருதல்கூழ் திண்மதிர் துவரைவேந்து. கடலைச்
செறுத்துப் படைவிடு செய்ததானையிலே * திரைபொருதலிலே குழிப்பட்டிருப்பதாய்,
திண்ணியதான மதினோபுடைத்தாயிருக்கிற பூநீர்த்தவரானகக்கு ராஜாஸானவன். * வண்டு
வாய்பதின்னனிசிற. தன்மைத்துணன்மார்க்காய். (க) “கூஷ்மாஸ்யாஃ கூஷ் வவாஃ
கூஷ்மாஸ்யாஸுவாஸ்யாஃ” என்கிறபடியே தன்னைவே தங்களுக்கு ஆர்யமுர் பலமும்
நாதஸூக்யப் பற்றியிருக்கிற தன்மைத்துணன்மாரான பான்டவர்களுக்கு பகற்பாதியாய்
நின்று. அரசனையவிய அரசினையருளும். * பொய்ச்சூதிலே அவர்களைத் தேடிப்பிடித்து அவர்க
ள் ராஜபந்தைத் தாங்கள் பறித்துக்கொண்டு, பத்துர் ஒருர் கொடுக்கச் சொன்னவிடத்தி
லும் கொடோமென்று தாங்களை அடையபுஜிப்பதாகவிருந்த ஸர்யோதகாதி ராஜாக்களினி
க்ஞாபிணம்போலே விழுந்து போகப்பண்ணி ராஜபந்தைப் பான்டவர்களுக்குக் கொடுத்
தருளும். அரிபருடோத்தமன் அடர்வு. (உ) “ஷ்ணுத்யாவதி ஸ்ணுத்யாவதி ஸ்ணுத்யாவதி
ஹமாவஹமி” என்று ஆபத்தையாலே ஸ்மரிக்கப்படுமவனாக பூநீரலிஷ்டப்பதவானாலே
த்ரோபாதிக்குச் சொல்லப்பட்டவனாய், (ங) “ஹரிஹபூதிவாவாநி லுஷ்மிநெஜ்
ரவியஸ்யகஃ” என்கிறபடியே ஸ்மரித்தவர்களுடைய ஸகலபங்கதையும் போக்குமவனான
புருஷோத்தமன் பொருத்தி வந்திருக்கிற ஸ்தலம்.

நிளநிரையாக நெடியனதுபம். ஒரோ ரொழங்காய்க்கொண்டு பெய்யதாயிருந்துள்ள,
பசுக்கள் பந்தித்திற பூபங்கானாவை. நிர்ந்தாமோழக்குவிட்டு. இடைவிடாமல் கெடுக்கச்செ
ன்றிருப்பதாய். இரண்டேகூறுபுரை வேர்விப்புகையிற் கங்கை. இருகதையு மொத்துபாந
துமம் கந்தியாகிற்கிற கங்கையினுடைய கனாயில். கண்டமென்னுங்கடிகுகோ. ... ..அ

மூ.—வடதிசைமதுரை சாளக்கிராமம் வைகுத்தத் துவரையயோத்தி
இடமுடைவதரி யிடவகையுடைய வேம்பருடோத்தமனிருக்கை
தடவரையதிரத் தாணிலிண்டியுத் தலைப்பற்றிக் கரைமாஞ்சாடிக்
கடலினைக் கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக் கண்டமென்னும் கடிகுகோ. ௬.

பதவுரை.

தடவரை—மத்தாமுதலான பெரியமலைகளா | தரணி— பூரியானது
அதிர— சலிக்கயும் | னவை | விண்டு— பிளவுபட்டு

சாடி. — மோதி முறித்தும்
கடல்—ஒன்றாலும் கலங்காத கடலுங்கட
கலங்க— கலங்குப்படி
செத்து— வேகமாய்க் கொண்டு
இழி— இழிபாதின்றுள்ள
கங்கை— கங்காதிருந்தில்
கண்டர் வள்ளுப் கடிநகர்—
வட திவாச— உத்தராதிக் கலுள்ள

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டி. வடதிசைமதுரை. வடக்குதிக்கில் மதுரை. தென் திசை
மதுரை உண்டாமைமாலே விசேஷிக்கிறது. சாணக்கிரமம். புன்பெச்சுந்தங்கனில் பரமபி
மகாநாண்ப்பதில் பூரிநாண்காமம். வைகுந்தம். அபராக்தாய நித்யநாஸஸ்த்தலமான பூரி
மத்தவகுண்டம். துவரை. * பூரிநாண்காமம் தேவிமார்பணிசெய்ய மணவாளாய விற்றி
ருக்க பூரிமத்தவாகை. அடியோத்தி. “ அபேபாந்திகைக் கடிபதி ” என்பதபடிபே ராமா
வதாஸ்த்தலமாய அபரப்தாபிமகாம பிந்துள்ள திரு அபேபாதைய. இடமுடைவதரி. நா
நாராயண ஸூரியாய்க்கொண்டு திருமத்தாத்தை வெளிவிட்டருளி உகப்புடனே பெருத்தருளி
பிந்துக்கும் ஸ்த்தலமாய், இடமுடைந்தா பிந்துள்ள பூரிபதி. இடவகையுடைய. இவற்றை
வாஸஸ்த்தாநாக வுடையுண. எம்புருடோத்தமனிருக்கை. ஆச்சிதான நமக்கு இவியவுண
புருஷோத்தமனுடைய இருப்பிடம்.

தடவணையித்யாதி. பரிதான தபேபலத்தாலே இறக்கக்கொடுவருபுபேபாது வர்
திழிகிற வேகத்தைக் சொல்லுகிறது.

தடவணையித. உயர்ந்த நிலத்தில் நின்று வந்திழிகிற வேகத்தாலே மத்தா திகளா
ள பெரிய மலைகள் சலிக்குப்படியாக. தாணிவிண்டிய. பர்வதத்தில் நின்று பூரியிலே
குவிக்கிற வளவில் பூரி வின்றி இடிக்குவிழ. தலைப்பறிக்கையமாஞ்சாடி. வச்சுங்கனிலு
டைய தலையாலும் செல்லக் கிளம்பி, கணையில்லிற்றை மாங்களை மோதிமுறித்து. கடலினைக்
கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக்கண்டமென்றும் கடிநகரே. ஒன்றாலும் கலங்காத கடலும் கலங்கும்
படி வேகத்துக்கொண்டு இழிபாதின்று கங்கையினுடைய கரைமேலே, கண்டமென்றும்
கடிநகரே.

...

...

...

...

...

சு.

மு.---முன்றெழுத்ததனை முன்றெழுத்ததனின் முன்றெழுத்தாக்கி முன்றெழுத்தை
என்கொண்டிருப்பாராக் கீர்க்கன்குடைய வேம்புருடோத்தமனிருக்கை
முன்றடி மிமித்து முன்றினிற்றேன்றி முன்றினில் முன்றறுவானுள்

அபேபாத்தி— திருஸ்தேயாத்நையமும்
இடம் உடை— இட முடை,ந்தபிந்துள்ள
வகரி— பூரிபதிகாச்சமமுபாகிற இவற்றை
இடம் வகை உடையா— வாஸஸ்த்தாநாக
வுடையுணப்
வம்— எமக்கு ஸ்வாமிபாண
புருடோத்தமன் — புருடோத்தமனுடைய
இருக்கை— இருப்பிடமாம்.

அவ்வாறு சொல்லுகின்றவர்களை விரைவில் அழித்துக் கொடுக்கவேண்டுகிறார்களாம். இக்கையாலும், மகாரமான்னு (க) “ 3௩-ஆரெ ” என்கிற தானூலிலே நிஷ்பர்மாயக்கொ கொண்டு ஜ்ஞாநவாசியுமாய், அந்நயார்ஹ சேஷத்வத்துக்கு ஆசாயமான ஆத்மாவின்னுடைய தெஹாதிரித்தாதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலும், அகதாந்யமும் சமச்சுந் தஞ்ரமான் அந்ந தத்தையே சொல்லுகிறதென்று தங்கள் டெஞ்சில் எப்போதும் அதுஸந்தித்திருக்கை. இரக்கம் நன்குடையவெம்புருடோத்தமனிருக்கை. இவர்களுள்ளிலே தன்பேருக கர்பை பண்ணும் வரையு எனக்கு ஸ்வாமியான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்த்தானம்.

மூன்றடி நிமித்தம். இத்தபாணவந்தான் (உ) “ஒலி க்ஞெய்யு ஹவெடக ” என்கிற படியே பதத்தயாத்மகமான திருமந்தரத்தில் ப்ரதமபதமானையாலே இத்தோடே கூட மேலிரண்டு பதத்தையும்கூட்டி மூன்று பதமாக வளர்க்குது. மூன்றினிற்றென்றி. அந்த மூன்று பதத்திலும் ஆத்மாவின்னுடைய அந்நயார்ஹசேஷத்வம் அந்நபசாணத்தவம் அந்நயாபேத்யத்தவமாகிற ஆகார த்ரபத்தையும் தோன்றுவித்து. “ தோன்றி ” என்றும் - தோன்றுகின்ற என்றபடி. மூன்றினில் மூன்றுருவானான். பதத்தய ப்ரதிபாத்தபனான சேதநனுடைய ஆகார த்ரபமும் விஷயமாக தத்த்ரதிலம்வந்திதாய, தானும் சேஷித்வ வரண்பத்வ ப்ரப்யத்வங்ளாகிற ஆகார த்ரபத்தையு முடையனாவன். இம்மந்தரத்தை பதத்தயாத்மகமாய் சேதநனுடைய ஆகார த்ரபத்தையும் தண்ணுடைய ஆகார த்ரபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கும்படி அவன் ௪ அடியிலே உண்டாக்கி வைத்தான். சச்சுரானுகையாலே இவை பெல்லாவற்றையும் அவன் செயலாக வருளிச் செய்கிறார். காண் தடம்பொழிக்குந் கங்கையின் கரைமேல். “ காண் ” என்று நூற்றம். தடம்என்று- பெருமை. நயாத்ரத்தையுடைய பெரிய பொழில்எனாலே குழப்பப்பட்டிருப்பதாய், கங்கையின்னுடைய கரையிலேயான. கண்டமென்னுங்கடிகரே...டி.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பாலஞ்சொல்லித் தகைக்கட்டுகிறது. *

மு.—பொங்கோலி கங்கைக்கரைமலி கண்டத்துறை புருடோத்தமனடிமேல்
வேங்கலிலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விடீந்தன் விருப்புற்றத்
தங்கியவன்பாற் செய் தமிழ்மலை தங்கிய நாவுடையார்க்குக்
கங்கையற்றிருமால் கழலிணைக்கீழே குளித்திருந்த கணக்காமே. கக.

பதவுரை.

பொங்கு—ஜலத்தின் கொழிப்பால்வந்தனா
த்த்நிபை புடைத்தாய்

புருடோத்தமன் - புருஷோத்தமனுடைய
அடிமேல்— திருவடிகளிலே

தமிழ் மரபை— தரிழத்தொடையான இது
தங்கைய— ஒருக்காலும் நீங்காதிருக்கிற
நா உடையார்க்கு—நாளை உடையவர்களுக்கு

கழல் கீழ்— திருவடிகளின்கீழே
இருந்தகணக்கு ஆம்—நிரந்தரஸைவையண்ணி
யிருந்ததொருபரியோஜந்ததொடொக்கும்.

வ்யா. பொங்கித்யாதி. ஜலத்தினுடைய கொழிப்பால் வந்த கிளர்த்தியையும் கோ
ஷத்தைபு முடைத்தான கங்கையினுடைய கணராலேயாய், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலுமுண்டான
ஏற்றத்தை புடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்டங் கடிநகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புருஷோ
த்தாமனுடைய திருவடிகளிலே. வெங்கலி நலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்சித்தன் விருப்பு
ற்று. விபிதஜ்ஞாநாதிகளை ஜகிப்பிக்கும் க்ருரமான கலியுகத்தால் வந்த நலிவென்ப தொன்
றில்லாத ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகாரண பெரியாழ்வார் ஆசைப்பட்டு, தங்கியவன்
பால்செய் தமிழ்மாலை. நிலைநிறுத்தாமத்தாலே செய்த தமிழ்த்தொடையானது. தங்கிய
நாவுடையார்க்கு. ஒருநாளும் நீங்காதே வந்திருக்கும்படியான நாளை புடையவர்களுக்கு.
அதாவது - எப்போதும் இத்தகையே சொல்லிக்கொண்டு திரியாமவர்களுக்கென்கை. கங்கையி
லித்யாதி. கங்கையில் - குளித்து - திருமால் கழலிலேனக்கீழே - இருந்த கணக்காமே. அதாவது -
இத்திருமொழி தங்கின நாவுடையவர்களுக்கு ஏதேனுமோரிடத்திலே இருந்தாலும், ஸர்வே
ச்வரன் திருவடிகளில் பிறப்பால்வந்த ஏற்றத்தையுடைய கங்கையிலே ஸ்நானம்பண்ணி, திருக்
கண்டங்கடிநகரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீபதியானவன் திருவடிகளின்கீழே நிரந்தர
ஸைவையண்ணி யிருந்தத்தோடு ப்ரியோஜனமொக்குமென்கை. பகவத்பீதியிழே அதுக்கு
ப்ரியோஜனம்; அது இவர்களுக்கு மொக்குமென்றதாயிற்று. ... .. கக.

பெரியஜீர்த்திருவடிகளேசரணம்.

அடிவாவு.—தங்கையை சல மதீர் இமையவ ருமு தலை வில் திரை
வடதிசை முன்றெழு பொக்கோலி மாதவ.

ஆதிருமொழி-கக-க்கு, பாட்டு-க. அக.

(0)

நான்காம்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - மாதவத்தோன், ப்ரவேசம்.

பெருந்திருவிழை அடிக்கடி, அல்லி வாங்கியும் பாய்ப்பதற்கு உதவியாகிய திருநெல்
யாழ்வானையு மருபவித்து, பின்பு திருக்கோட்டியூரிலே சித்திர நிலையையும் அருபவிக்கை
யிலே பாய்த்தான விவர; அங்கேயெழுந்தருளி சித்திர நிலைத் தங்களுக்கு அருபவி
மன்றிக்கே அர்ப்பாடியத்திருவிழை ஸர்வாங்கிகளே சித்திரத்தும், அருக்கோன் வாசியற்குப் பாய
வாராய் அருபவிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை சலாகித்தும், இப்படி எழுந்தருள் செருக்கோட்டி
யடியருபவித்து, தாமிரத்திருவர்க்கையும் விடமாட்டாத பாய்ச்சலையானே அவர்களைக்குறி
த்து இரண்டு திருமொழியிலே பரோபதேசத்தைப்பண்ணி, மீளவும் உகந்தருளின நிலை
யிலே சித்திர நிலையையருபவிக்கையுள்ள வானையிலே “வாழ்சை மதுரை” இப்பா
டிப்படியே அசைகேசத்திலுண்டான விருப்பத்தைமெல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு திருக்
கோட்டியூரிலே நகரிலே அருகாருகா சேஷத்தங்கள் எல்லாம் பாய்ச்சிக்குப்படி எழுந்தருளி
சித்திரமடியையும், அத்தேசனைவலத்தங்களையும் அருபவித்து இனியாய் நின்றார் மீழ்; அ
ருகமெல்லாம்மேலானந்திக்கே, “வடிவநடைவாழ்ந்தலைவனே” என்றும், “கடவிடம்
மேலான கடல்வண்ண” என்றும், “சுட்கிலி” என்றும், “சுருந்தா கண்ணனே” என்
தும் சொல்லுகிறபடியே பாய்ச்சிக்கொண்டான குணங்கெல்லாம் பாய்ச்சிக்குப்படி வந்த
சித்திர வந்தவையம், “பொங்கோதரு குழந்தையனாயும்” இப்பாடியபடி உபபவித்த
வையம் தனிக்கோல் செலுத்துகிறதும் இங்கேயெழுந்தே என்று தோற்றமடைய விருபாதாய்
“மாலிருஞ்சோலை மருளாழ் பண்ணிகொள்ளுமிடம்” என்றும், “பொன்னிசுழங்குகருள்
முனைவன் - திருவாளிருஞ்சோலை சின்றுள்” என்றும், “பரிந்ததாங்கம் திருக்கோட்டி”
“தெனா திருவாங்கம் தென்கோட்டி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே முன்பு அருபவித்த
திருநெல் திருக்கோட்டியூரில் நிலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றின விடமுராய், “ஆராமஞ்சுழந்த
வாய்க்கம்” என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலைகெல்லாம் பகலிருக்கை என்னுமடி ஆசிரித
தாய்நனைத்துக்கு ஏகாந்தமானவிடமென்று தித்யவானம் பண்ணுகிற வந்தவையன் * திருவாங்
கத்திருப்பதியிலே; “வன்பெருவானகம்” இப்பாடியபடியே வான தோத்திலுண்டான
மதுவீசுக்கும்படி யாகவும், “தென்னும் விடகயிற் தோழிவன்” என்றும், “மாலுரும்
பந்தையனாக” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வான தோத்திலும் குருபுத்தவர்க்கெல்லா
ரும் வந்து அருபவிக்குப்படியாகவும் ஆராய்க்குப்படியாகவும், “அன்பொடு தென்ருவா
ய்க்க” என்கிறபடியே * மன்னுமடைய விடமுராய் மருளில் வகைத் திவையோக்கி
பயர்க்கவர் வைந்து, “திருவாளினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்க்கின்ற” என்கிறபடியே ஸ்ரீயு
புதியானகயால் வந்தபெருமை தோற்றத் திருவுள்ளத்திலுருபுடனே கண்வளர்த்தருளுநிற
படியேயெழுந்தருளியுள்ள நிலைமையில் சித்திரத்தின் மூலமாகவானிலேயே வந்தவன்

தோதவத்தித் துய்மறையோர் துறைபடியத் துருடிரெய்துந்
 டெஃதிலைவத்தேன்சொரியும் புனலங்கமென்பதுவே. க.

பதவுரை.

தோதம் — பரிசுத்தமாய் தோய்த்து உல
 ரத்தின
 வந்து — வஸ்தாங்கமே யுதித்துவரவாய்
 தாய் — தாய்தான [குற்றமற்ற]
 மறையோர் — வேதத்தையேப தங்களுந்கு
 நிரூபகமாகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
 துறை — காவிரியில் நிரூபகத்துறை முந
 வீப துறைகளிலே
 படிய — திவந்திரளாக யோட
 (அந்நிலை)
 எங்கும் — எங்கும்
 அனாமபி — அலைபெயர்ந்து
 (பூக்களின் நாவங்கையிலைக்க,)
 போதில் வைத்த — அந்தப்பூக்களின் வைத்த
 தேன் — தேனானது
 சொரியும் — சொரியுட்படியான

புனல் — புனலையுடைத்தாய்
 அங்கம் என்பது — ' திருவாங்கம் ' என்
 னும் திருநாமத்தையுடைய
 திவந்திரளானது —
 மறி — திரைமறிகுற
 கடலவாய் — கடலிடத்திலே
 போய் — புதுதன் [ஸ்டவனான
 மரண்டான் — முதலாவிலகப்பாட்டு மர
 மாதவத்தோ } மந்தபஸ்ஸையுடைய ஸாந்
 ன்புத்திரன் } திபிரியின் பிள்ளையா,
 ஒதுவித்த — (ஸாந்திரி) தன்னை அன்பு
 யரம் பண்ணுவித்ததுக்கு
 தக்கனாய — தக்கனையாக
 உரு உருவே — அந்த புத்தன் இறந்தபோ
 திலிருந்து வாய்விடப்படு
 கொடுத்தான் — கொண்டுவிட்டு கொடுத்த
 வன் கித்பவாலம் பண்ணுவிடு
 ஊர் — தேசம்.

வ்யா. மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகுடல்வாய் மாண்டானே. மஹாதபஸ்ஸையுடைய
 னானஸாந்திரி புத்தான், நெடுங்காலத்திலே, திவாமறிகுறகடலிடத்திலே புதுத்து மடிந்தவனே.
 ஒதுவித்த தக்கனையா. அப்பாபம் பண்ணின வரத்தாம் குருதந்தனாகொடுக்கத் தேடுகிறவன்
 விலே, இவனுடைய அறிமாதவதேசஷ்டிகங்களை அறிந்தவனாகையாலே “காதலென்மகன்
 புதலிடர் கானென் கண்டு நீ தருவாயென்கு” என்று முன்பே ஸமுத்தத்தில் மந்தனான
 என்புத்திரன்கொண்டு வந்து தரவேண்டும் என்று அபேகரிக்க, “அப்படியே செய்கிறோம்”
 என்று, அவன் அப்பபம் பண்ணுவித்ததுக்கு தக்கனையாக. உருவருவே கொடுத்தானார்.
 (க) “தம்வாஹம்யாக நாலஸஹம் பவாவஹம்ஸுரஸீநிஷ்டாவித்ரேஷ்டதவாஹுஷ்டே”
 என்கிறபடியே பூர்வதேஹத்தில் ஒன்றும் விசேஷமறக் கொண்டுவந்து கொடுத்தவன் கித்ப

அத்ப்பகம்பன்னி, அதில் அத்தன்தரத்தையும் அதுக்கு அதுபாான அதுஷ்ட்டாந்தத்
 கையமுடையாயிருக்கையாலேவை, சுகர் என்றே துபமாம்படியிருக்கை. துறைபடிய. “கங்
 கையிற் புனிதமாய காணி” என்கிறபடியே * கலந்திழி புனலான கங்கையினுங்காட்டில்
 பரிசுத்தமான காவேரிமீலே, பெரிப்பெருமானுடைய திருக்கண்ணோக்கான திருமுதத்துறை
 முதலான துறைகளிலே, திரள் திரளாக அலகாவித்து ஸ்காகம்பன்னா. துளும்பியித்யாதி
 அப்படி அவர்கள் திரள்திரளாகப்புகுத்து ஸ்காகம்பன்னுகையாலே எங்கும் அலையெறிந்து,
 ஆஸந்தமான புஷ்பங்களின் காணங்கண்பலேக்க, அத்தப்பூக்களில் வைத்ததே துணைது சொரியும்
 படியான புனையுடைத்தாய், திருவாங்கம் என்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற
 திவ்யநகரி. (உ) “கூரோ ஸ்வேடி ஸ்வேடி ஹி ஹி பொயிநாஃ ஹி ஹி பாஹி ருதிஃ கொ
 ஹிபபுது தஸா ஹி மதிஃ ஹி ஹி” என்றிற் எற்றத்தையுடைத்தாயிருக்கையாலே
 “அரங்கமென்பதுவே” என்று பரளித்திதோற்றவருள்க்கெய்கிறார். ... .. க.

அ. இண்டாம்பாட்டு. வைதிகபுதாராயரும் பன்னிணவன் வந்திடுக்கிற தேசமிது
 வெல்கிறார்.

மூ.—பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்
 இறைப்பொழுதிற் கோணந்திகோதே தோருப்பதே தலுறைப்பணர்
 மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார் வருவிருந்தை யளித்திருப்பார்
 சிறப்புடைய மறையலர்வழி திருவாங்கமென்பதுவே. உ.

பதவுரை.

மறை— வேதத்தில் சொல்லப்போந்தபடியே
 பெரு— சிறந்த
 தி— மூன்று அக்கிகளையும்
 வளர்த்து இருப்பார்— வளர்க்குமவர்களாய்
 வரு— தந்தாம் திருமானிகைக் கெழுந்த
 ருளுகிற
 விருந்தை— அதிதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
 களை
 அளித்து இருப்பார்— ஆதரித்துக்கொண்டு
 போருமவர்களாய்

மறையலர்— வேததாற்பர்ய மறிந்திருந்
 குமவர்கள்
 வாழ்— பகவதநுபவத்தாலே வாழ்நின்
 றுள்ள
 திரு அரங்கம் என்பது— [யே
 பிறப்பு அகத்தே— ஸுத்திகாகர் ஹத்திலே
 மாண்டு ஒழிந்த— மாண்டுபோய் விட்ட
 பிள்ளைகள் நால்வரையும் — ௨ நாலுபிள்ளை
 களையும்
 இறை பொழுதில்— ஒருநொடிப்பொழுதில்
 இறைந்த

போதேகாணவொன்னுதபடி போய்விடுகையாலே, காலாம்பிள்ளையை ஸ்திரீப்ராஸங்கித்த தேடுகிறவனவிலே, கர்ஷணான்பக்கலிலே வந்து, 'இத்தவொருபிள்ளையையும் தேவரீர் அகழித் தருளவேணும்' என்று அபேசுதிக்க; கர்ஷணாணும், 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று அநாமதிகசெய்த வாகத்தாம், ஏகாஹிநிகைபாணகரதுவிலே திகழிகாயிருக்கிறவன் எழுந்த ருளவொன்னுது என்னு மத்தைப்பற்றி, 'கான்போய் அகழிக்கிறேன்' என்று அர்ஜுனன் என்றுநொன்றிப் பாஹ்மணையுங் கூட்டிக்கொண்டு போய்ஸூத்ரிதகாந்ஹத்தைச்சுற்றும் கா ற்றுமுட்பட ப்ரவேசிக்கவொன்னுதபடி சாக் கூடமாகக் கட்டிக் காத்துநொன்றி நிர்க்கச் செ ய்தே, அந்தப் பிள்ளை பிறந்தவனவிலே பழையபடியே காணவொன்னுதபடி போய்விட்ட வானிலே, பாஹ்மணாவந்து அர்ஜுனனை 'கூத்திரியதம! உன்னுலேபன்றோ பிள்ளை போகவேண்டிற்று, கர்ஷணாநெழுந்தருளி அகழிக்கிறவித்தை நியன்றோ கெடுத்தாய்' என்று பர்த்தஸித் து, கர்ஷணான்பக்கலிலே தள்ளிக்கொண்டுபோ; கர்ஷணன் இத்தாதகன்ஸி பர்த்தஸித் தம் பண்ணி, 'அவனை விடு, உன் பிள்ளை காங்கொண்டுபோ தருகிறேன்' என்று பாஹ்ம ணனுக்கு அருளிச்செய்து, போனபிள்ளைகளை மீளக்கொண்டுலாத்து கொடுத்தான்" என்கிற கதையை வாங்க்ரேஹா அருளிச்செய்கிறார்.

பிறப்புகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நல்லவறையும். "என்னுடைமனளி கா தல் மக்களைப் பயத்தலுங்காணான்" என்கிறபடியே பெற்றவனுமுட்பட முதல்தில் விழிக்கப்படு றுதபடி ஸூத்ரிதகாந்ஹத்திலே, "இன்னிடத்திலே போய்த் து" என்று தெரியாதபடி. மாண்டுபோய்விட்ட காலுபிள்ளைகளையும். இவ்முட்பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்து. தீக்ஷித லுப் பிற்கிற காலமாகையாலே ப்ராதல்வவநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்திரஸவரத்துக்குமுன்னு அல்பகாலத்திலே, "எல்லாவலகுங்கழிப்பப் பட்டபுகழ்ப்பாஸ்த்ததலும் வைதிதனுமுடனேறத் திவ்ந்தேர்கடளி" என்கிறபடியே ப்ராத்மணையும அர்ஜுனையுங்கூடத் தேரிலே கொண் டேறி, அர்ஜுனனைத் தேரைகடத்தர்க்கொல்லி, அவ்நடத்துக்குள்ளுண்டான லோகங்களும் ஆலாநங்களுமாகி எல்லாவற்றிற்கும் அவ்வருகு பரிப்படியாக, காப்பருபரானதேர் காரண ஞாயமான தந்தவங்களுக்குள்ளே போகிறவிடத்தில் உருக்குலையால் நேருக்குத்தின்மை வயக்கொடுத்து நடத்திக்கொண்டு போய், தமஸ்ஸனவில சென்றவாறே தேனாயும் இவர்களை யும் நிறுத்தி, "கூட்டுரொளியாய்கின்ற தன்னுடைச்சோதி" என்கிறபடியே ஜலத்திலே மத் ல்பமுலாவுமாபோலே தேசிகரே ஸஞ்சரிக்க வேண்டும்படி. நிவநிகத்தேஜோருபரான பாரி பத்தத்திலே, தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப்புக்கு, காய்ச்சிமாச, தங்கள் ஸ்வாதந்தர் யம் காட்டுகைக்காக அங்கே அழைப்பித்திட்டிவைத்த அந்தப்பிள்ளைகளை அங்குமின்றுமெ டத்துக்கொண்டுலாத்து மாதாபிதாக்கள் கையிலேகொடுத்து. ஒருப்படுத்த உறைப்பணர் "தா

யுடையாய், இதுக்கு உடனாக வேறுதரப்பட்டதை யறிந்திருக்குமவர்கள், பொருடடாயது பளித்துக்கொண்டு வருவதற்கு நேருவாங்கமென்பதுவே. ... .. ௨.

அ. முன்னுப்பாட்டு. கரிக்கட்டையைப் பிள்ளைபாக்கியும், பாண்டவர் தருடைய தேனார். பாரதயுத்தத்தில் அழிபாடபடி தோக்கியும் செந்தவன்வந்திடுகிற தேசமிதுவென் றென்று.

மு — மருமகன் ஒருவன் சந்ததியை யுரிமீட்டு மைத்துன்னமார்
உருமகத்தேவிழாமே நருமகமாய்க் காத்தானார்
திருமுசாமாய்ச் செங்கமலம் திருமுசாமாய்க் கருங்குவினைப்
பொருமுசாமாய்நின்றாரும் புனலங்க மென்பதுவே. ௩.

பதவுரை.

செங்கமலம் — செந்தாயை மலரானது
நருமகம் ஆய் — பெரியபெருமான் நரு
மகத்துக்குப் போலியாய்
கரு — கறுத்த
ருவன் — உருவமானது
திருமீறம் ஆய் — அவருளை யறிந்திற்
கருங்குப் போலியாய்
பொரு — ஒன்றுக்கொன்று எதிர்பொருதிய
முதம் ஆய் நின்ற — முகத்தைமுடைந்தா
ய்க் கொண்டு
அவரும் — அவரின் பின்
புனல் — கிர்வனப்படுத்தியுடைய
அரங்கம் என்பது —
மருமகன் தன் — மருமகனான அரிமக்புவி
னுடைய

சந்ததியை — புத்தானப், கரிக்கட்டையாய்க்
கிடந்த பரிசுதித்தின் சரித்ததை
(நருமகனானவன் என்பதில்து,)
உரிர் பிட்டு — உரிப்பெறுப்படி பன்னரி
மைத்துன்னமார் — மைத்துன்னமான
பாண்டவர்களுடைய
உரு — சரிமானது
மகத்து — பாரதயுத்தமாய்நிற நாமெதத்தில
கிழாமே — கிழந்துகசித்துப் போகாமல்
கரு முதம் ஆய் — நருமுசாமாய் என்று
(விதோப தேசங்களைப்பண்ணி)
காத்தான் — பரித்தவன் வந்திடுகிற
வன் — தேசம்.

உயா. மருமகனிருப்பது. மருமகனான அரிமக்புவினுடைய புத்தான பரிசுதித் தின் பாணனை மீட்டு. அதாவது — கரிக்கட்டையப்போனவனை (க) “யதிவெவ்வு ன்னு ருபாவஸ்யாஸ்யேவயத்யுதி” என்று வகை செய்து கொண்டு கொடுத்தவனாகவொருவன் என்ருருளிச் செய்து, (உ) “வாஷே நகலோமெத ஸ்ரேஷ்டஸு ஓராயிபுகிந நய । வஸஸுபு

பாவந்திக்கப்பட்டதாய், *மண்ணின்பாய் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய திரு
 வள்ளத்துக்கு உகப்பாக விருக்குமதானகையிலே- பாரதபுத்தத்தை நாமேமதயஜ்ஞமாக அருளி
 ச் செய்தது. இதில் இவர்கள்விழுந்து நசியாமலிருந்தது- அடியேபிடித்து இவர்களை அபி
 மாதித்துக்கொண்டு குருமுகமாய் நின்று, வநஸ்த்தானகாலத்தோடு புரஸ்த்தான காலத்
 தோடு லாசியர ஹிதத்தையே உபதேசித்துக்கொண்டு தியவழிகளிலே போகாமல் விலக்கி
 நல்லவழிகளிலே நடத்து இப்படி அபிமாநியாய் நின்று சுகித்துக்கொண்டு போருகையாலே
 எவ்ஹ மிவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டருளினாய்தது. ஊர். இப்படி குருமுகமாய் நின்று
 பாண்டவர்களை சந்தித்தவன், தன்னையேசந்திலே ஒதுக்கினவர்களைல்லாநையும் தியவழி
 போய் நசியாமல் சுகிக்கைக்காக சித்பவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

திருமுகமாய்ச் செங்கமலம். செங்கமலமானது, பெரிய பெருமானுடைய திருமுகத்து
 க்குப் போலியாய். திருநிறமய்க்காருங்குவளை. கருங்குவளையானது அவருடைய திருநிறத்து
 க்குப் போலியாய். பொருமுகமாய் நின்றலரும் புனலாங்கமென்பதுவே. பரபாகத்தாலே ஒன்
 றுக்கொன்று எதிர்பொருவிற் முகத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு விசுவீக்கும்படியான ஜலஸம்
 சத்தியையுடைய அரங்கமென்பதுவே. ... .. ந.

அ. நான்காம்பாட்டு. கைதேயிவசநமடியாக நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலேபோய் கண்
 டகரான ராகுலஸை நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—கன்றொழுத்தை சித்துரைப்பக் கோடியவன்வாய் கடியசொற்கேட்
 டன்றேடுத்த தாயரையு மிராச்சியமு மாங்கொழியக்
 கான்றேடுத்த நெறிடோகிக் கண்டகரைக் களைந்தாணார்
 தேன்றேடுத்த மலர்ச்சோலைத் திருவறங்கமென்பதுவே. ௪.

பதவுரை.

தேன் தொடுத்த— தேன்மாறாத
 மலர்— மலர்களைபுடைய
 சோலை— சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
 திரு அரங்கம் என்பது—
 கூன்— கூனியாகிற
 தொழுத்தை— அடியாட்டியானவன்
 சிதகு— திருவடிகேஷ மஹோத்ஸவத்துக்

வாய்— வாயினுண்டான [கேட்டு
 கடிய சொல் கேட்டு— வெட்டிய சொல்லைக்
 ஈன்று எடுத்த தாயரையு— பெற்றதாயான
 பூர்கொளலையானையும்
 இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்
 ஆங்கு ஒழிய— கைவிட்டு
 காள் தொடுத்த— காடு அடர்ந்திருந்துள்ள

95 "உய்யா" என்கிறபடியே ஜூராத் தாலஸ்யானக்ஷயன யாதாசக்சுமடா ராவிகைத்ததன் துணியில்
 ஏறிப்பார்த்தவாறே, பெருமானுடைய திருவபிஷேகத்துக்குத் திருப்படைவீட்டுல்லாம் கொ
 டித்துக்கிடக்கிற படியையும், (2) "ஷ்ரீநுஷ்ரீநுஷ்ரீ நெய்யாபாபு" என்கிறபடியே
 திரள் திரளாக வந்தகிடக்கிற ஜாஸம்மந்தத்தையும் மங்களவாழ்ப்ப கோஷங்களைமுடெல்லாம்
 கண்டு ஸ்லாசிக்கமாட்டாதே தளத்தினின்று மிடுங்கிவந்து கைகேயியை பர்த்தலிற்று, "உன்
 மூற்றாட்டிமகள் அபிஷேகம் செய்பதேதேடுகொன், உன்மகள் அவனுக்கு இனி இழிதொழில்
 செய்திருக்கு மித்தனையிதே, இக்கதைப் பார்த்துக்கொண்டு நீ நிரூபிக்கிறதேது, அவனுடைய
 அபிஷேகத்தைக் குலைந்து உன்மகளை அபிஷேகம் பண்ணுகிறதும்படி ராஜாவோடே சொல்
 லு; அதுக்கு உபாயம், -முன்பே உனக்குத் தந்திருப்பது இரண்டுவாழ்மணியே, அவை இரண்
 டையும் உன் மகளை அபிஷேகம்பண்ணுகின்றதும், ராமனைக் காடேறப்போக விடுகையும்,
 என்று வேண்டிக்கொள்; ஸத்ய தர்மபரமான ராஜாவால் செய்யாதொழியப்போகாதுகாண்"
 என்று திருவபிஷேகத்துக்கு விக்கிரமன துருத்திகளைச் சொன்னானிதே. கொடியவள் வாய்க்
 கடியசொல்லேட்டு இப்படி குப்பை சொன்ன வார்த்தையாலே கலங்கி, பின்பு ராஜாவுடனே
 "முன்புசொன்ன விரண்டுவாழ்மணம் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது- என்மகளை
 அபிஷேகம் பண்ணுகின்றதும், ராமனைப் பதிலுது ஸம்வத்ஸரம் வரலாஸார்த்தமாகப் போ
 கவிடுகையும்" என்ன; இத்தனக்கேட்டு ராஜா இதுக்கு இரையாவைத் தோற்றுகிருக்க; "அது
 பதிலுரிதம் ஸம்வத்ஸரம் ஸத்யதர்மத்தைத்தர்ப்பால் கூடத்திப் போந்தவன் இப்போது ஸத்
 யத்தை அநிசரமிக்கிறான், ஸகலதேவதைகளும் இன்னு அழியுங்கொள்" என்று இவள் கூப்
 பிட்டவாறே; அவன்சொய்யலாவதற்கு அநாமபெண்ணா; அவ்வாறிலே, அவன்ஸாமந்தரனைப்
 போகவிட்டு பெருமானே அழைத்துவிட்ட, அவர் எழுந்தருளி வந்து, சகாவர்த்தி கலங்கிட்டு
 க்கிற படியைக்கண்டு, "இதுக்கடி யென்?" என்று இவளைக்கொண்ட, இரண்டினை யெல்லாம்
 சொல்லி, "உன்மைக்காடேறப்போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார், உன்மைக்கண்டவாறே
 சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறாந்தனை; உங்கள் பீடப் ஸத்யதர்மத்தை நோக்கவும் நீர் அவ
 ர்க்கு பரியம் செய்யவும் வேண்டியிருந்ததாகில் அவர் தீண்டி காண் சொல்லுகிறேன், நீர் கடு
 க் காடேறப்போம்" என்று சொன்ன கொடுமைப்பாடுடையவான கைகேயி வாயில் இந்த
 வெட்டிய சொல்லைக்கேட்டு. அன்றேத்த தூயறையும் இராச்சியமு மாய்கொழிய. "ஏகபுந்தர
 பாண நான் உன்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன், கூடப்போரு மித்தனை" என்று பின்பிறுடர்
 ந்த பெற்றதாயான கௌண்டியைவாரும், வந்தாவாங்களைவிட்டு ஜங்ககங்களைவிட்டு வானியறந்
 தன் குணங்களை வேறிப்பெட்டு, பின்பில் தரிக்கமாட்டாதபடியிருக்கிற ராஜபந்தையும் கைவிட்டு
 கான்தொடுத்த றாவிபோகி. (3) "கெவநெட வநமகவை" என்கிறபடியே காட்டோடு
 காடு தொடுத்துக்கிடக்கிறவழியே, "கெய்வாயவேல் கெடுங்கண்ணேரிநாழியு மிளங்கோவும்

என்கிறபடியே லோகத்தைப்பல்லாம் பட அடித்துக் கடந்து கூப்பிடுபபடி பண்ணுகிறதே இவன் திரிவது. உருவரங்கப் பொருதழித்து. இப்படியிருக்கிறவனை அழியச் செய்து மிடத்தில், “தோள்கள்தலை துணிசெய்தான்” என்கிறபடியே - “அகப்படாதவன் அகப்பட்டான், தப்பாமல் கொன்றுவிடுவோம்” என்று பாராதே, தோள்களைக்கழித்தும் தலையைச் சினைத்தும் போதுபோக்காக நின்று கொல்லுகையாலே ரூபமானது அவயவங்கள் பித்தம் பித்தமாம்படி பொருது, பின்பு ப்ரஹ்மாஸ்தத்தாலே ப்ராணபர்யந்தமாக அழித்து. இவ்வுலகினைக் கண்பெறுத்தான். இந்த லோகத்தைக் கண்பெறுவித்தவன். “கண்” என்று - நிர்வாஹக வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - கிரோதியான ராவணனை நிரஸித்து, அவனுலே நேருக்குண்ட ப்ராணிகளையெல்லாம் சகதிகையாலே, இந்தலோகத்துக்குத் தானே சகதிகளைன்னுமிடத்தை யறிவித்தவனென்கை.

குரலித்யாதி. குரவுகளானவை அரும்பிச் செல்லவும், கோங்குகளானவையாலர்ந்து செல்லவும், குயில்களானவை ஹர்ஷத்தாலேயிருந்து கூவுப்படியான குளிர்த்த சோலைகளாலே சூழப்பட்டிருக்கிற. திருவரங்கமென்பதுவே. திருவரங்கமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற வதுவே. இத்தால் - அநேக புராண ப்ரசஸ்தமாகையாலும் ஆழ்வார்களுெல்லாரும் ஒருமிடமாக அருளிச்செய்கையாலு முண்டான ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. எந்திருமால் சேர்லிடமே. ராவணவதாரந்தரம் “திருமகளோடு இனிதமர்ந்த” என்கிறபடியே— பிசாட்டியோடே கூடி ரணோத்தரானிருந்த என்னுடைய ஸ்ரியபெதியானவன் பரமபதாதி களுெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் விரும்பி, வீட்டாயர் மடுவிலே சேருமாபோலேசேருகிற ஸ்த்தலம்.

“இவ்வுலகினைக் கண்பெறுத்தானான எந்திருமால் சேர்விடமான ஊர் திருவரங்கமென்பதுவே” என்று அச்வயம். ... .. ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. பாதாளவாஸிகளான அஸுரர்களை, தேவர்களுக்காகத் திருவாழியை யேவி, கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—கீழலகிலசுரர்களைக் கீழங்கிருந்து கிளராமே

ஆழிவிதேதவருடைய சருவழித்த வழிப்பணார்

தானழமடலுரேஞ்சித் தவளவண்ணப் பொடியணிந்து

யாழிளிசைவண்டினங்க ளாளம்வைக்குமாங்கமே. சு.

பதவுரை.

அரங்கம்— அரங்கமே நகரானது;
கீழ் உலகில்— பாதாளலோகத்திலுள்ள

அழித்துப்போகட்ட
அழிப்பன்— சத்ரு சிஸைநகஸ்வபாவனா
வன் வந்திருக்கிற
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. கீழுலகிலகாரர்களை. பாதாளலோக வாகனிகளான அஸூரர்களை. பாம்புக்குப் புற்றுப்போலே, என்றுமொக்க அஸூரர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமாஸீதே பாதாளந்தாநிருப் பது. இப்படி மிக் மிகுந்துவந்து தேவர்களுடைய புத்தம் செய்யாநிற்பர்களாய்த் து. அப்படி அவர்கள் வந்து தேவர்களை அடர்க்குங்காலத்தில், தேவர்களுக்காக நின்று அவர்களை அழிப்பதெய்யம் கடவனாயிதே ஸர்வோவரனாநிருப்பது. இப்படி பலகாலம் வர, அழி யவிடச்செய்தேயும், பின்னையும் அடிக்கெடாமல் கிளர்ந்து வரப்புகுவாறே. கிழங்கிருந்து கிளராமே. அப்படி அடிக்கிட்டு கிளராதபடியாக. ஆழிலிதேது அவருடைய கருவழித்தவழி ப்பன். * கருதுமிடம் பொருள் திருவாழியாழ்வானை யேவிவிட்டு, அவர்கருடைய கருவன வாக அழித்துப் போகட்ட பாதிரகந் நிரஸை ஸ்வபாவன். ஊர். பின்பும் அங்குமினத்த விசேஷிகளை நிரஸிக்கைக்காக நித்யவாஸம் செய்கிற தேசம்.

தாழைமடலாறீஞ்சி. மலரத்தொடங்குகிற தாழம்பூமடலினுள்ளே பரிமளத்தில் லோபத்தாலே உடம்பை உரோகிக்கொண்டு புகுந்து. தவளவண்ணப் போடியணிந்து, அந் தினுள்ளினுண்டான வெளுத்த நிறத்தைபுடைத்தான அண்ணத்தை உடம்பெங்கும் அணிந்து கொண்டு. யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும். அந்த ஹர்குபர்க்குத்தாலே, யாழோசைபோலே யிருக்கிற இனிய இசையை புடைய வண்டினுடைய நிரங்களானவை பாடு கைக்கு அடிக்கொண்டு “தென, தென” என்று ஆளத்தி வைவாநிற்கு மரங்கமே. ... ௨.

அ. வீழாம்பாட்டு. லோகபீடை பண்ணித்திரியும் பாபரான அஸூரர்களை நசிப்பித் துப் போகட்டவன் வந்திருக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

ஞா.—கொழுப்புடைய செழுங்குருதி கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தேறியப் பிழக்குடைய வகரங்களைப் பிணம்படுத்த பெருமானார் தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு தேழிப்புடைய காலிரிவந் தடிதொழுந் கீரரங்கமே. எ.

பதவுரை.

வேணு' மென்னுமாப்போலே யிருக்கிற
தவகியை யுடைய
காவிரி— காவிரியானது
வந்து— ஆரவாரித்து வந்து
அடி— திருவடிகளை
தொழும்— தொழாசிறிந்து
சீர்— சிறப்பையுடைத்தான
அரங்கம்— திருவரங்கமானது—
கொழுப்பு உடைய— :கொழுப்பையுடை
த்தாய்

த்திலே இழிந்து
குமிழ்த்து— குமிழிகளப்பி
எறிய— அலைபெறியும்படியாக
பிழக்கு உடைய— லோகத்தை வருத்தா
கையாகிற பிழைபையுடைய
அசுரர்களை— அஸுரர்களை
பிணம்படுத்த— நாசமாக்கினிட்ட
பெருமான்— ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற
ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. கொழுப்புவைய செழுங்குருதி. ஊட்டுப்பன்றிபோலே சீசினம் கொழுக்கும்படி
போஷகபதார்த்தங்களை ஜீவித்து உடம்பை வளர்த்துக்கொண்டு திரிகையாலே, ரக்தமும் கொ
ழுப்புவைத்தாய் அழகிதாபிருக்குமிறே; அத்தைப்பற்ற “கொழுப்புவைய செழுங்குருதி”
என்று அருளிச் செய்கிறார். கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தேறிய. இப்படி பிருந்துள்ள ரக்தமா
னது ஊற்று மாறாமல் கிளர்ந்து அருவி குதித்தாற்போலே நிலத்திலே யிழிந்து குமிழி கிள
ம்பி அலைபெறியும்படியாக. பிழக்குடைய வசுரர்களை. லோகத்தை யடைய பீடித்துக்கொ
ண்டு திரியும் பிழைகளை யுடையான அஸுரர்களை. இத்தால்- அஸுர யோரியில் பிறந்தா
ரெல்லாரையும் நிரஸிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே; அவர்கள் செய்த பிழைக
ளைக் கணக்கிட்டே நிரஸிக்குமென்னுமிடர் தோற்றுகிறது. பிணம்படுத்த பெருமானார். இப்
படி பிருக்கிறவர்களை நிரஸிக்கிற விடத்தில், அங்கவைகல்யங்களைப் பண்ணிவிடுதல், குற்று
யிராக்கி விடுதல்செய்கையன்றிக்கே, நிரஸயவிராசமாக்கினிட்ட ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற தேசம்.

தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யிர்த்துக்கொண்டு. பெரிய மலைபிடத்திலே வளர்ந்
து, ஒருவரிருவரால் தழுவ வரிதாம்படி யிருக்கிற சந்தனமங்களை வேரோடே அகழ்ந்து இ
ழுத்துக்கொண்டு. நெழிப்புடைய காவிரிவந்தடிதொழும். “இத்தைக் கைக்கொண்டருளவே
ணும்” என்னுமாபோலே யிருக்கிற முழங்கின தவகியையுடைய காவேரியானது, ஆதரத்
தோடே வந்து, தான் கொண்டுவந்த சாத்துப்படியையும் பெரியபெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்
தைத் திருவடிகளைத் தொழாசிறிக்கும். கீரங்கமே. இப்படி பிருந்துள்ள சிறப்பை யுடைத்தான
அரங்கமே. ... .. எ

அதங்கம் என்பது-;

உயர்— தேசமாய்.

நச்வரத்வாபிராமம் ஸ்ரீரத்னம் இல்லாதபடியிருக்கை. “வரஹுகல்பம் வாசியாநிற்சக்ஞே ய்ஜிதே, ‘ஸ்ரீநாரஹராயனார்க்கு முத்தக்காசை யமுதுசெய்விப்பது’ என்று கிடந்ததாய்,

எல்லேன்” என்று அவன் கொண்டுவரத்துக்கு விசேடமற அழிப்பெய்க்கைக்காகிறே
இவ்வவதாரம் கவெண்டிற்று. (சு) “நல்லாயுட்க நல்லாயுட்க நல்லாயுட்க நல்லாயுட்க”
என்னும்படியிறே அப்போது அவதரித்தது. ஆகையாலே கேவலம் விற்றமென்றாலும்
நகலெற்றமென்றமிடம் அத்தகாத்தரித்தபாய் வரும். “ஆப்” என்கிறதிது - இப்படி
இரண்டிவடிவவாயும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தகிடத்தில் சேராச்சேர்த்தியா யிருக்கைபன்
றிக்கே, சேர்ப்பாலும் கண்டசர்க்கனாயும் சேர்த்தாற்போலே ஒன்றுக்கொன்று ரஸாவஹ
மாய்ச் சேர்த்து, அதுபலிப்பார்க்கு அத்தாத்திபோக்க மாயிருக்கையாலே. “அமுதியான்
தாளேயரியுருவன்றனை” என்றாரிறே திருாழிசையாழ்வார். அங்காத்தவாயும் பொருந்த
முகமும் காட்டிக்கொண்டவதும் குத்தமுறக்கனையும் அகிர்ந்த அட்ட ஹாஸ்யமாயிரு
க்கிற விருப்பிறே இலர்க்கு அழகிதாய்த் தோற்றுகிறது. ஆச்சிதவிதோதி நிர்ணயாத்த
மாகக்கொண்ட வடிவாகையாலே, அவ்வடிவும் அதிலுண்டான வ்யாபாங்களுமெல்லாம்,
பாஸ்த் குணஜ்ஞா முடையவர்களுக்கு அழகுக்குடலாய்த் தோற்றுகிறே. எல்லையில்லாத்
தூணியையு மவுண்ணையும். எல்லையில்லாத பரப்பையுடைய பூமியையும், எல்லையில்லாத
பெருத்தவத்தை யுடையனான ஹிரண்யாஸுரனையும். பூமிக்கு எல்லையில்லாமைபாவது -
தயிபங்களுந் ஸமுத்தாங்களுந் போலன்றிக்கே, எல்லாம் தன்னுள்ளையாம்படி பஞ்சாசத்
கோடி. எல்லாநீயையாயிருக்கை. ஹிரண்யனுடைய தபஸ்ஸுக்கு எல்லையில்லாமைபாவது -
இவன்கொண்டவரம் ஹிரான்றே அவதி காணலொன்னுதபடியிருக்கை. இடந்தான். திரு
வெயிற்றாலும் திருவுகிராலும் இடந்தவன். திருவெயிற்றாலே பூமிபை யிடக்கையாவது -
அண்டமித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுகித்தெடுக்கை. திருவுகிராலே ஹிரண்யனுடிக் கையா
வது - “பொன்னன் பைம்பூண்டுந்ருதிடந்து” என்கிறபடியே - தேவர்களுடைய வரபல
த்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மாரவை, அகவாயில் ரத்தம் குகுகொண்டு “இவ்வையமுதி
பெருகீரில் மும்மைபெரிது” என்கிறபடியே எங்கும் பெருகுப்படியாக “பிளவெழுமிட்ட
குட்டம்” என்னும்படி இருபிளவாக்குகை. ஆக, ஹிரண்யாக்ஷனாலும் ஹிரண்யனாலும்
ப்ரணயிதியான பூமிப்பிராட்டிக்கும் பத்தனான ப்ரஹ்மாதனுக்கும் வந்த ஆபத்துக்களை,
இரண்டவதாரமாய் வந்து போக்கிவைய சோல்வற்று. ப்ரீவராஹமாய் ப்ரீபூமிப்பிராட்
டிக்குப் பண்ணின ரக்ஷணம், அல்லாத ரக்ஷணங்கள் போலன்றிக்கே முக்யமான ரக்ஷண
மிறே எல்லார்க்குமேல. ப்ரீநீர்விறம்மாய் ப்ரஹ்மாதனுக்குப் பண்ணின ரக்ஷணமும்,
எல்லார்க்கும் கண்டு தெளிபலாம்படி யிருக்குமிறே. ஊர். இப்படி நித்யாச்சரிதையான
பிராட்டியோடு இன்று ஆச்சரித்த ப்ரஹ்மாதனோடு வாசியற தன்னை அழியமாறிவந்து
ரக்ஷித்தவன், பின்புள்ளனையும் ரக்ஷிக்கைக்காகவந்து வாஸம்பண்ணுகிற தேசம்.

எல்லியம்போதிருந் சிவனவண்டு எம்பெருமான் துணம்பாடி. “அவதால்லிவண்டு

கடும். பல்லிகைப்பூவாகிற வெள்ளிய சங்கை ஊதாசிற்கும். அதாவது-ஸாபங்கால புஷ்ப
மான பல்லிகைபூவையுடைய பூவை அது இருந்து ஊதும்போது, அந்தப்பூவானது அலரு
வதுக்கு முன்பு தலைகுவித்து மேல்பருத்து காம்படிநேர்ந்து வெளுந்த நிறத்தைபுடைத்
தாய் சங்குமேலே யிருக்கையாலே, வெள்ளிய சங்கை இருந்து ஊதுமாபோலே யிருக்கு
மாய்த்து. அத்தைப்பற்றி இப்படி யருளிச்செய்கிறார். மதீளரங்க மேன்பதுவே. இப்படி.
யிருந்தான் சொல்லித் தரப்பை புடைத்தாய் அரணுப்போரும்படியான திருமறியாயுடைத்
தாயிருக்கிற திருவாங்கமென்பதுவே. ... .. அ.

அ. ஸாபதாப்பாட்டு. அநேக தர்ஷனாந்தமிட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான
விநாயக ஸைலக்ஷணங்களைப் புடையனப் ஆச்சிற வ்யாமுத்தனானவன் வர்த்திக்கிற தேச
கியவென்கிறார்.

மு.—குன்றோ கோழுமுகில்போற் குவளைகள்போற் குரைகடல்போல்
நின்றோ கணமயில்போல் நிறமுடைய நேடுமாவூர்
குன்றோ பொழில்நுதலித்து கோடியுடையார் முலையனவி
மன்றோ தென்றலுலா மதீளரங்க மேன்பதுவே கூ.

பதவுரை.

தென்றல்— தென்றல் காற்றானது
குன்று— மலபரவதத்தினுள்ள
பொழிநீரோ— பொழில்சுளிமிடையிலே
அழைந்து— துறந்து
கோடி— வந்திடுகையுடையோன்
இடையார்— இடையையுடையான வந்தீ
கருடைய
முலை— கலவைதாந்தணிகந்த முலைகளை
அனாவி— ஸ்பந்தித்து
மன்றோ— காற்கூற்றானிடே
உலா— உலாவா நின்றுள்ளதாய்
மதீள்— மதீளர்களைபுடையதுமான
அரங்கம் என்பது—;

முகல்போல்— மேகம்போன்ற குவிந்தநி
வையுடையனாய்
குவளைகள் போல்— கருகெய்தல்போன்ற
பளபளப்பையுடையனாய்
குரை— கோஷியா சின்றுள்ள
கடல்போல்— கடல்போன்ற காம்பிப்பத்
தை யுடையனாய்
சின்று ஆகி— கவிப்பாலேசின்று ஆடா
சின்றுள்ள
கணம்மயில் போல்— மயில்சுரன்போன்ற
புகைதாடியுடையனாய்
நிறம் உடைய— அழகையுடையதுமான
நேடுமால்— ஆச்சிறவ்யாமுத்தனான எம்

ன்னுமைக்கு ஹாஷத்தின்மேல் திருமேனி நிறத்தனனையே சொல்லுகிறான் வடிவழகையுடைய. நிறம்- அழகு. அன்றிக்கே, திருமேனி நிறத்தனனையே சொல்லுகிறான் போது, கண்டகண் மயிர்க்குச்சிவிடும்படியான குளிர்த்திக்கு-நீர்க்கொண்டெழுந்த காளமேகத்தின் நிறத்தையும், நெப்ப்புக்கு-குவளைப்பூவின் நிறத்தையும், இருட்சிக்கு-கடலின் நிறத்தையும், புகர்ப்புக்கு - மயில் கழுத்தின் நிறத்தையும் தீர்ஷ்டார்தமாகச் சொல்லுகிறதென்று நியமித்துக்கொள்ளவேணும். ஒன்றே உபமானமாகப் போருவதல்லாமையிலே அங்கும்இங்கும் கதிர்வேறுக்கிச் சொல்லுகிறார். நெமோலுர். (க) “ ஊகா நாட ” என்கிறபடியே-இவ்வடிவழகை ஆச்சிரீதர்க்கு முற்றுட்டாகக்கொடுக்கும் நிரதிகய வ்பாமோ ஹத்தையுடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

குன்றித்தாதி. “ தென்னன்பொதியில் செழும் சந்தின்தாதனைந்து ” என்கிறபடியே மலயபர்வதத்தில் சந்த வர்க்குங்கையுடைய பொழிஸ்களுடே துழைந்து அங்குண்டான பூக்களின் தாதுகளை அனைந்து அரிமிவிபான பரிமளத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு டோந்து. கொடியிடையார் முலையணல். நேர்மைக்கும் துடங்குதலுக்கும் கொடிபோலையிருக்கும் இடையையுடையான ஸ்திரீகளுடைய சந்தர குங்குமா த்பலங்கா அத்தமான முலைகளை ஸ்பர்சித்து அங்குண்டான பரிமளத்தையும் அனைந்துகொண்டுபோந்து. மன்னுதேன்றலுலா. அது கைபுருந்த கர்வத்தாலே வெளியிலத்திலே புறப்பட்டு மன்னுகரினாடே தென்றலானது உலாவா நிற்கும். மதிளாங்கமென்பதுவே. இப்படி தென்றலுலாவதுமாய் அரணுகப் போரும் மதிளையுடைத்தானதுமான அரங்கமென்பதுவே. ... .. கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரியபெருமானை யேத்துமவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான சேஷத்வப்ரதிபத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

மு.—பருவரங்க எவைவற்றிப் படையாலித் தெழுந்தானைச்
செருவரங்கப் பொருதழித்த திருவாளன் றிருப்பதிமேல்
“ திருவரங்கத் தமிழ்மலை விட்சித்தன் விரித்தனகொண்டு
இருவரங்க மெரித்தானை யேத்தவல்லா ஈடியோமே. டி.

பதவுரை.

பரு— பெரிய

வரங்கள் அவை பற்றி-ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்த வர்களை பலமாகக்கொண்டு

பொருது— போர்செய்து

அழித்த - அழித்துப்பொகடப் -

திரு ஆளன்—விசுபுரீபையுடையவனுடைய

திரு பதி மேல்— திருப்ப திவிஷயமாக

பெரியபர்வதார் [யாழ்

வ்யா. பருவாங்களைவைப்பற்றி. ப்ரஹ்மாதிகள் பச்சுலீலே பெற்ற பெரியவர்களான வற்றைத் தனக்கு பலமாகப் பிடித்து. பண்டயாலித்தெழுந்தானே. “தான் போதுமென்றெழுந்தான்” இத்தாதிப்படியே தன்னைப்போப்பொலிபி நினைத்து, யுத்தவிஷயமாக கர்வத்துக் கொடுத்துவந்த சாவனானே. திருவாங்கப் பொருதழித்த. யுத்தத்திலே அடிவாடைப் அழிமாநெல்லாமழிபுட்படி. சொருது முடித்துப் பொகட்ட. திருவாளன் திருப்பதிமேல். வீரபூரிசையுடையவன் திருப்பதிவிஷயமாக. தேசிகரான பெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜனே நாடினிலேயாய், அத்தேசசெய்யப்பத்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம். திருவாங்கத்தமிழ் மாலோரித்தாதி. பாட்டுத்தேனும் திருவரங்கமேன்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான தமிழ்த் தொடையாக, பெரியாழ்வார் விஸ்தரேன வரூகிச்செய்த இப்பத்தைபுங்கொண்டு. திருவாங்கமெரித்தானே. மதுரைகடபர்களாகிற இருவருடைய சரித்திரத்தையும் திருவளந்தாழ்வாறுடைய சுவாஸோஷிதாநிலே தக்தாமாகிப் பொகட்டலானே. “காய்த்திருமொழி, கதிநிலகுமாரணிகன், எய்த்தபணக்கதிர்மேல் வெல்லுரிப்ப, வாய்த்த, மதுரைகடபரும் வயிற்றுமொண்டார்” என்னகடவந்தே. ஏத்தவல்லாடியோமே. இத்திருமொழியைக்கொண்டு, இப்படி வினோதிசைநகரிலான பெரியபெருமானை, வாய்படைத்த ப்ரயோஜம் பெறுப்படி. எத்தவல்லவர்களுக்கு அடியராயுள்ளவர்கள் நாங்கனென்று தம்முடைய ஸம்பத்திகளையும் கூட்டிக் கொண்டு வருகிச்செய்கிறார். இத்தால் இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரிய பெருமானே யேத்துமவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யருகிச்செய்தாராய்த்து. ... .. 0.

பெரியஜீயர் திருவடிகளெசானம்.

அடிவாடி.—மாதவப் பிறப்பு மருமகன் கூன் பெருங் கீழ்
கொழு வல்லெயிற்று துன்று பரு மரவடி.

—(0)—

ஆக, திருமொழி-௩௭-க்கு, பாட்டு-௪௦௭.

ப், நி நிறவாணையால் மீளவும் துன்பபவிஷயமானதற்பாப்பம், முன்பு அதுபயித்தபாப்பம் பன்றபே முகமேதென் பெரிய பெருமானுடைய தின்பசெய்த தகவல்களைக் காட்டி அப்பாற் றோன அதுபயித்து வித்தாகா தின்றுகொண்டு தக்கம்பந்தியா பாயப்பாப்பான நிறுவா ன்கம்ப திருப்பநீர் ஹுடைய வைபவ விசேஷங்கடையும், முன்பு உத்தமான பாப்பாற்றிக் கெ ப்பாகாராத்தோன பேசியதுபயித்து பரிதாபச் செல்லுகிருள்- இத்திருமொழியில். ... *

அ. முத்தப்பாட்டு. மீண்டு எழுந்தருளுமாறுக்கு விச்வாணயா முறியாதாழ்வானுக் குத் திருவடிகிலைகளைக் கொடுத்தும்போய், தேவர்களுக்கு அநோதிபாப பாவனாதிக்கை நீரளித்து மீண்டுவந்து லோகத்தையாண்டருளினவன் வந்ததிக்கேழ் தேசவிழுவென்கிருள்.

௩.—மரவடிபைத்தம்பிக்கு வான்பண்பம் வைத்துப்போய் வானோர்வாழச்
செருடையதிசைக்கருமம் திருத்திவந்துலகாண்ட திருமால்கோயில்
திருவடிதந்துக்குருவுந் திருவந்தகமலர்க்கண்ணுங் காட்டினின்று
உருவுடையமலர்க்கீழ் காற்றூட்டவோசலிக்கு மொளியரங்கமே. க.

பதவுரை.

உரு உடைய— அழகையுடைய
மீலம் மலர்— கருகெய்தல் மலரானது
திரு அடிதன்— பெரிய பெருமானுடைய
நிரு— அழகிய
உருவும்— திருமேனி நிறத்தையும்
திருமங்கை— பெரிய பிராட்டியாருடைய
மலர்— விகளிப்பான
கண்ணும்— திருக்கண்களின் நிறத்தையும்
காட்டி நின்று— பரகாசிப்பித்து நின்றதாய்
காற்று ஆட்ட— காற்று அசைக்க
ஒசைக்கும்— அசையா நின்றுள்ள
ஒளி— ஒளிவாயுடைத்தான
அசங்கம்— திருவரங்கமானது;-
தம்பிக்கு — (சித்தாட்டத்தில் பப்பத்தி

வானோர்— ராகஷஸால் நலிவுபட்ட. நெல
மலர்
வாழ— அலைச்சலற்று வாழும்படி யாக
போய்— சித்தாட்டத்தினின்றும் அவ்வாறு
கேளோம்
செரு உடைய— அடித்தம்பிக்கைக்கு இட்டுப்
நிறுத்த
திசை— தகவிலாதிக்கலை செய்று
கருமம் திருத்தி— பாவனாதிக்கை நீரளி
த்து விடுவாறுவானை பாழ்பாவிக்கொடு
பண்ணிவைத்து
வந்து— பிராட்டியோடே கூட நிருவரையா
கற்பங்கு எழுந்தருளிய

சாஷஸனா பரமபுருஷத்த விசேஷத்தைக்கேட்டு, சாவணன்வந்து, தண்டகாரணியத்திலே
 எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே பிராட்டியைப் பிழைத்துக்கொண்டேபோக, அது நிகழ்ந்ததாக,
 (க) “கூசிடுஷு” ல்ஷெயி தீசெவந்தா ரவிசாஸ்தாஸக்யஸு ” என்று வைங்கல்பித்து
 அவர்களைத் தேடித்திரியச்செய்தே, சாஜ்பதாங்களை விழுந்து சாமடைத்துவிடந்த பிறகு
 ஜனாங்கணி அவசோகிட உறவுக்கொண்டு அபரக்து சத்ருவான வானிய சிவந்த அப
 ரா சாஜ்பதாங்களைசேடிக் கூட்டி, பின்பு அவனையும் அவருடைய பரிசுத்தநையும் துணையாகக்
 கொண்டு கூடல் பண்ணெய்து, “மறுகரை யத்திலே” என்கிறபடியே - அவ்வழியிலே
 லங்கையிலே போய்ப்புர்த்து, “எரிமலே வரக்கொடு மிவ்ங்கைவேகத னின்னுயிர்கொண்டு”
 என்கிறபடியே - * இலங்கை பாழாவாம்படி, சாவணனுடைய பரிசுத்தான சாஷஸனா யடை
 யக் கொண்டு, பின்பு சாவணன் பன்னையும் முடித்து, லங்கைக்கு சாஜாவாக விபிஷணுந், வானை
 அபிஷேகம் பண்ணினவர்களை,

வந்து, சாவணாவதாசுந்தரப் பிராட்டியோடே கூடியருளி, (2) “உதாஹஸ்யமி
 லுஜுஸு - வ - ஷபுலமி ரஸகுதுயஸு । நபுஷுநிபத்சுஷு - ஸுலெஷுநிஹ -
 தாஸ மஸு ” என்று பதிகத்துரை பண்ணிப்போன பூரீபாஸந், வானை அழியக் கொடுக்கவொ
 ன்னுது என்று புஷ்பகவியாகத்திலேயே, பெரிய நவநாபோடேய்ண்டு திருவையோத்தைப்
 யிலே யெழுந்தருளி, உலகாண்ட, எழுந்தருளினப்போலே திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி
 பதினாலாண்டிரிந்து உருளிக்கிடந்த திருவையோத்தையிலும் கோவை ஜயபதத்தினுமுள்ள
 பரணிகாரானவை வாழாப்படியாகவும், (3) “நாசேகே - தாஸஸுஜோ நாஸுஷமிஸ
 நுவரஸுஸு ” என்கிறபடியே - சிறியத்தைப்பெரியது நவநாபதபடியாகவும், (4) “நாசோ
 நாசோநாசேதி ஸுஜா நாசேகவது ஸுஜோ ” என்கிறபடியே - நாட்டங்கத் தன்னுடைய
 குணாதிதாப்த் திருமாமேசைஸ்சி வாய்வுத்தும்படியாகவும், (5) “உஸுஷு - ஸவ
 ஸுலாஸி உஸுஷு - ஸக - திவ - நாசோநாசு - சுவாலினா ” என்கிறபடியே - பதினே
 சாயிரம் ஸம்ஸந்தியிருந்து லோகத்தை வளிகயமாக ஆண்டருளின. திருமால்கோயில், இப்
 படி சாஜ்யத்தை சிவனுக்கிறவனில், பிராட்டியைப்பிரித்து கொடுக்கலமிருந்த இழவுநா
 “திருநாஸ்” என்னும்படி பின்பு அவசோகிடே கூடியவன், ஆச்சித ஜகங்களை யெல்லாம்
 சகிக்கக்கூடாது நிதம்பாஸம் பண்ணுகிறோமே.

திருவடியிப்பாதி. ஸம்ஸந்தியாமியான பெரிய பெருமானுடைய அழகிய திருமேனி
 நிறத்தையும், பெரிய பிராட்டியாருடைய விசந்தமான திருக்கண்களின் நிறத்தையும் பாகா
 சிப்பித்து கின்று, அமுனகாபுடைத்தான நீலமலானது, காற்று அசைக்க அசையாநிற்கும்

அவ்வளவுடையோடே மறுதலித்துவிட்டு ஆச்ரிதரை அழித்தருளும் பெரியபெருமான் குணத்தை யருளிச்செய்து, இப்படியிருக்கிற விவர்க்கொழிய வேறொருவர்க்காவோ வென்கருச்.

மு.--தன்னடியார் தீர்த்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சித்தருரைக்குமல் என்னடியாரதசெய்யார் செய்தாரோல் னன்றுசெய்தாரென்பாரோலும் மன்னுடையபலிபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத்திசைநோக்கி மலர்க்கண்ணவைத்த என்னுடையதிருவாங்கர்க்கன்றிபு மற்றொருவர்க்காளாவோ. உ.

பதவுரை.

தாமரையான் ஆகிலும் - புருஷகாரபுதை யானிடிராப்பியாசெயாகிலும் தன் அடியார் திரித்தகத்து- தனக்கு அடி வைப்பட்டவர் விஷயத்திலே

[தனக்கு - எம்பெருமானுக்கு]

சிதகு- அவர்கள் குற்றங்களை உரைக்கும் வல்- கணக்கெடுச் சொல்லத் தொடங்கினையாகில்

என் அடியார்- 'எனக்கு தேஷபூதரான வர்கள்

அது- பேர்சொல்லவற் கூடக் கூசவேண் மெப்படியான அக்குற்றங்களை

செய்யார்- செய்யாரிடையார்கள்'

செய்தார் வல்- (பொறுக்கைக்கு எம்பெருமானுண்டு என்னும் நினைவாலே, பாரமாதிகாராகச்) செய்தார்களை யாகிலும்

தன் செய்கார்- அனவரதப்பங்கியர்; [அவை எனக்கு போக்யந்தனே என்றபடி.]

என்பார் போதிய-- என்னுற்போலே சில உதாஸீகோக்திகளை அவர்ளோடே மறு தலித்து வாய்திறந்து சொல்லுவவராய்

மன் உடைய- செல்லம்பாறாத விபீடனாற்காய் - ஸ்ரீவிநிஷணுட்வா னுக்காக

மறின்- மதினையுடைத்தான இலங்கை இசை போக்கி-இலங்கை முகமாக

மலர் கண் வைத்த -- குளிர்க்கதகண்களுந் தா னுமாய்ப் பன்விக்கொண்டாருந்மவனாய்

என்னுடைய- எனக்கு ஸ்வாமியான

திரு ஆங்கர்க்கு அன்றியும் - பெரியபெருமானே யொழிய

மற்று ஒருவர்க்கு- வேறொருவருக்கு ஆன் ஆவோ- அடிமை செய்வோ?

வ்யா. தன்னடியாரித்யாதி. பிராப்பி. சிதருரைத்தாலும் "குணத்தைத் தேஷமாகப் பாடித்தாயோ" என்றிறே அவன் பாசாம். பெரிய பெருமானுடைய ஆச்ரிதபக்திபாதா நிகபஞ் சொல்லுகிறது. இருவரும் இசை ஆச்ரிதரை போக்குர்ப்படி சொல்லுகிறது. "என்னடியா அதுசெய்யார்" என்பதிலும், "சிதருரைக்கும்" என்கிறதிறே உத்தேசம்;— கைக்கொண்டவைக்கச் சொல்லும் வார்க்கைகேபாலன்றிறே கைவிடாமெய்துச் சொல்லும்

“ திருப்பாணன் தோண்டர் ” என்பதிலே திவர்களுக்கு திருப்பாணன். ஒரு மீதுவட சேஷியா
 னால் “ தம்மடியார் ” என்னவென்பதாவது வெவ்வேறு; “ தன் ” என்பதெனக்குள்மேல், தா
 னும் அந்தர்ப்புறதபாணையாலே, அவன் வல்லுபுறப்பகுணவியுதி ஶித்தலையும் இவன் தோயல்
 வாயிப்பிற பென்பதுதான்; “ அடியார் ” என்பதுக்குள்ளே அடியையால் அந்தர்ப்பாவும், தன
 க்கு முண்டாணையாலே பென்பதுதான்; இதற்கால் - நாதகோடி கடிவதென்பதாக. (க) “ சீ.சு.
 ஷாபெயர் ” என்றும் “ உ.சு.த.தோ.தன் ” என்றும் அவன் தோவாணையாலே அவன்முன்னே
 “ தம்மடியார் ” என்னவென்பதானே, தானும் (உ) “ சீ.சு.த.தோ.தன் ” என்றானே, அந்
 தானிலேபென்பதுதான். “ அடியார் ” என்பதே பதனாவதாம் - ஊர் இரண்டிடமாவதே அடியாரா
 மிரண்டிடத்தே. “ மேலாத்தேவர்களுள் சிலத்தேவர்தான் ” என்று - இத்திலத்தேவர்களிறைய
 மாகவியே சிதருவாப்பது. * அருள்புரிந்த சிலத்தேவ அடியார் மேல்வருவதும், பெரும்தெரி
 நது கான்குமுறையிலேயு இதுவ தெரிந்துபெயர்க்கின அடியார்களிறையிறே இது. திறத்த
 கந்து - அலர்விறையாக. தாமரையானது அருள்புரிப சிவாடியாரதோவானிடம். அமிருத்தம் -
 ஆர்ந்திருந்திலத்தேவ அருள்வருவாட்டாக யார்க்கவாயார்; “ தன்மடியார் ” என்றும்படி காட்ட
 டிக்கவருவதாவதும் சொல்லக்கூடாது. மேல்கோல் குளியல் பாக்குவந்தகையல்லது நாகன்
 கடக்கூடாதிதே; அப்படியே இவன் சிதருவாக்ககூடுமோ. “ தன்னுதற்குமுள்ளதன் தன்
 மையிப்பார்வன் ” என்று - தான் ஊர்க்கைபெயர்விறே அவன் தயவியப்பது; இப்படி வந்ததெப
 ணும்படியான பொருத்திலே புறநகராயம்பிவது தெரியுண்டாகவேறுமார்; அப்போது பர
 ணைத்தவத்துக்கு காலங்காமிதே. ஆனால் புறநகராயம் போகமுன் சேருப்படி பெயர்கெண்
 னில்; இவ்வெப்போலே அவன்முறும் “ மீத்தர் பணிகன்மேல் பாவனக்கு ” என்று - இவன்
 கிறையத்திலே பவோய்கனத்தித்தும். இதுவந்தமுறண்டகை பசையம் இவன் மனமாகத்திலே
 தெரியுமிதே. (ங) “ மீ.தெய.உ.சு.த.தோ.தன் ” என்றும் ஒருதலை; “ இவையும் - அவன்கி
 ல்கென் ” என்றும் ஒருதலை. அவன் கையவாய்ப்பெயர்வல்லவென்கென்கெ இவ்வெய்துபவிக்க
 ளிழித்தாயும், தன் குறையப் சேஷியத்தகையாலே குறித்தென்னையயன்மும்; இவ்வையவா
 ளிப்பித்திக்குப் போக்குவிடாக “ உவந்தகைவெய்கென் ” என்று ஒன்று சொடுக்கல்லது
 தரிக்கவட்டாருவனிலே, “ உவன் இவன்பெய்கென தன் மையென்கவோது இவன் புறந
 கையம் ” என்றுயார்க்க, அவன் “ உவன்குவிவன்கென்கென் ” என்றானவனிலே, “ போதந
 யபாநத்தகைப் பொருக்கவெனும் ” என்று; தன் கையத்திப்பக்கையம் இவன் அப்பாந
 தத்தையும் வந்தா மையகையையும் மத்தது “ பொருக்கென் ” என்று; “ இவன் பெயர்
 தப கய்க்கவென, இவர்களுக்கவென, தன் போதத்துக்கவென ” என்று துள்ளக்கை
 கக் சிதருவாக்கத் தோடங்கெனவனில்; “ என்னையாதுவெனார் ” என்றும் அவன்; கி.வி.ந
 கனாத்தகக் கய்க்கவெனவென, அவன் தோவையெனவென, “ மீ.தெய.உ.சு.த.தோ.தன் ”

பொறுப்போம்” என்றும் தீவிரத்துச் செய்தார்களாகவே அழகிதாசுரோத்தார்கள். ஒருதர்மாத்மமும் பாலோகமுடில்லை” என்று சொப்பநாட்களன்றே. “பாமாநிகத்துக்கு நாமுனோம்” என்றன்றே றுசொத்தது. அதுவது- மடலெடுக்கையும், காமன்காலிலை விழுதையும். [“செய்யுங்கிரிசைகள்” இப்பாதி.] என்பர். “நாம்கெஞ்சாலே பொறுத்து இவளுக்கு முதம் கொடுத்துக்கேட்கில் இவள் இன்னமும் குறைசொல்லக்கூடும்” என்று, வாய்நிறந்தருளிக் செய்வர். போலும். “ஒங்கண், பொ” என்றற்போலே உதாஸிநோக்தி.

மன்னுடைய விட்டணங்காய். கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை முதலிக்குறர். ஐச் வர்ப்பமாறும் விபிஷணர்க்காக. பிராட்டியையும் விட்டிப் பற்றவேண்டுமடிபான மஹாராஜ னையும் விட்டி, “விபிடனாற்கு வேறாக நல்லாணை” என்னுமபடிதே விபிஷணபக்தபாதம். ஆதகயாலே செர்க்கைக்கிடான பாசங்கேட்டுரித்தலை யொழிப பிரிப்பார்பாசார் கீகனா னென்றது. “குற்றமுண்டி” என்ற மஹாராஜனையும், “குற்றமில்லை” என்ற திரு வடி. இப்பவிபருமானையும் பூர்வபகஷமாக்கி, “குற்றமுண்டு, நான்னைக்கொள்ளக்கடவேன்” என்றாரிதே பெருமான். “சிறகுரைக்கும்” என்றது மஹாராஜர் கோடி; “என்னடியார் அதுசெய்யார்” என்றது திருவடி இப்பவிபருமான்கோடி. சிறகுரைக்கை புருஷகாரகர்த் யம்; “அடியார் அதுசெய்யார்” என்றது சாணுகத கர்த்யம்; “நன்றுசெய்தார்” என்றது சாண்ப கர்த்யம். மதிளிலங்கைத் திசைகோக்கி. விபிஷணனையும் லங்கைபையும் மதினையும் அறிக்கையுமே கோக்கிதே கண்ணனர்த்தருளுகிறது. மலர்க்கண்ண. பெரியபெருமான் திருந் கண்ணன் ஆகிரிநகைக்கண்டவாதே மலர்க்தாடி. மலர்க்கண்ண. *கரியவாநிப் புடைபரந்து மிளி ர்த்து செவ்விரியாடி. கீண்டுகிறே திருப்பாணாற்வானைக் கண்டவாதே. என்னுடைய திரு வரங்காக்கு. இச்செயலுக்குக் தோற்று அடிமைபுக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறார். மற்றொருவர்க் காளாவதே. “மற்றொன்றிலிசுக்காண” என்கிறபடியே பெரியபெருமானைப்பொழிப வேறொ டுத்தார்க்கு ஆவாவதே. ஆதகயாலே, சிறகுரைத்தார் ஸ்ரீரங்கசாயியாரும் “நன்று செ ய்தார்” என்று மன்னுடினார் பெரியபெருமானாயிருந்ததினே. *அன்றேதத்தையும் தாயுமா வார்-திருவரங்குத் தான்னைங்கு மொனியுளார்தாமேமரிதே. ஆளாவதே. “ஆட்கொள்வானம குழாணியங்கம்” என்று ஆட்கொள்வார் பெரியபெருமானினே. “அனியார்பொழில் குழ் அரங்ககார்பா.” ... .. 2.

அ. மன்னுடையாட்டி. விதே, தீவிரஸகலினாய், அடியாரானவர்களை புராவர்த்தி யில்லாதாடி பாடபந்தத்திலே கொடுப்பாய் வைத்து அடிமைகொள்ளுமலன் ர்ந்ததிக்கிற தேராதிலெவன்குறர்.

புடைத்தாய்

பொழில்— (பார்த்தவர்கள் மதியவங்கும்
படி) புறம்பில் கோட்செய்து கிழிற
மருதும்— இரட்டை மருதமாங்கனையும்
கதம்— மிக்ககொபத்தாலே வதிர்த்துவந்த
களிறும்— குவலயாபீடத்தையும்
பிலம்பனையும்— பாலம் பாஸரையும்
கடிய— மஹாக்ராமான
மாவுர்— கோசியாகிற அஸரையும்
உருள் உடைய— உருண்டி வந்த
சகடரையும்— சகடாஸரையும்
மல்லனையும்— சாணூரமுஷ்டி க்களாகிற
மல்லர்களையும்
உடையவிட்டு— சிந்திரந்தமாக்கி
ஓசை கேட்டான்— அவற்றை நிரலித்த ப்ர
காரங்களை அறிவுடையார் ஸ்தோதரம்
பண்ணும் ப்ரஸித்திபைக் கேட்டவன்

வியா. கருளுடைய பொழில்மருதும். “கருள்” என்று - கறுப்பாய், அத்தாலே
சிறுந்ததைச் சொல்லுகிறது. “கறுப்பும் கிவப்பும் வெகுளிப்பொருள்” என்னக் கூட
வதிகிற. அகவாயில் “இவனை நலியவேணும்” என்னும் சிறுந்ததைபுடைத்தாய், புறம்பு
ஆகர்ஷகமாம்படி கோட்செய்துகின்ற யானாரீஜநங்கனையும், கதக்களிறும், மககாமான
தீரவயங்களைத் திற்ப்பிச்சேற்றி நிதூத்துகையாலே அகிகுரிதமாய்வந்த குவலயாபீடத்
தையும், பிலம்பனையும், நம்பிமுத்திராணுத்தானும் இண்டப் பிள்ளைகளோடேகடி. விளை
யாடா கிழ்கச்செய்தே அவர்களுக்குள்ளே ஸ்ருவனுபக் கலந்துவந்து தன்னோடொக்க விளை
யாடி நலியகின்ற ப்ரஸம்பாஸரையும், கடியமாவும். (க) யுஷ்டி காஸெய் க்ஷமாநாந் ௩”
என்கிறபடியே பூர்ப்பந்தாநாதனுக்குப் போகிறவழியிலே கலிகைக்காக அதிக்ராமாய்
வாயை அங்காந்து கொண்டுவந்த கோசியாகிற அஸரையும், உருளுடைய சகடரையும்,
கணவனார கிழ்கச்செய்தே கலிவதாக உருண்டிவந்த சகடாஸரையும், மல்லனையும்,
குவலயாபீடத்தினுடைய சங்கபங்கத்தைப்பண்ணி, தங்குதயத்திலே வந்துபுகுந்த செரு
க்குங்கண்டு பொறுக்காரட்டாமல் மேலிட்டுவந்த மல்லனையும், உடையவிட்டு, சிதிலமாக்கி.

அகற்றும்— கீழ்க்காதின யுள்ளவற்றும்

எரி— வீசுகின்ற [தப்பனுடைய
கதிகோன்— கொண்டுவந்துபுடைபலுன ஆகி
மண்டலத்துமி— மண்டலத்துமே கொண்ட
பொய்
வற்றி வைத்தா— பாம்புத்திலே கிழ்ப்பலு
கிகோடு கூட வைத்து
வனி வாங்கு— தன்னுடைய பாயபாவ
த்தை நிவர்த்திப்பித்து
அருள் கொடுத்திட்டு— (மறுபடி மீளா
மைக்கும் கைங்கர் பலாபத்துக்கு முயல்
பாக) தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை
இவர்களுக்குக் கொடுத்து
அங்கொள்ளான்— அடிமைகளால் நாமான்
அடரும்— அமர்த்துவாற்றிக்கிற
ஊர்— ஊராவது
அணி அரங்கம்.

னீரோ திருந்தான் அலேகாபீரே. (5) “ ஸவபுவாஸெவெஷ்யா ரோக்ஷயிஷ்யாஸி ” என்று
 அவற்றையெல்லாம் ஏகோதேயமாகே சிதவித்துப் பொகட்டியே கொடுப்பான். ஆகையால்
 கீழ்ச்சொன்ன 4 விதோதிசைமதங்கு ஸூசகம். இருளகற்று மெறித்திரோன் மண்டலத்
 துடேற்றி. நியிதறாமாங்க்கொண்டு வீசுகிற கிராங்க்கோ யுடையனான ஆதித்யனுடைய
 மண்டலத்தாடே கொடுபோய் பாம்பதத்திலேயேற்றி. ஆதித்ய மண்டலத்தாடே; கொடு
 போய் என்றான். “ அச்சிராதி மார்க்கத்தாலே கொடுபோம் ” என்னுமதுக்கு உபல
 ஸ்காபம். “ போம்பழியைத்தரும் ” என்கிறபடியே - அங்குப்போய் அதுபவிக்கு மது
 பாய் பரிச்சித்தமென்னும்படியே அச்சிராதி மார்க்கத்தில் அநுபலஸூகம். ஆகையாலே
 முத்து இந்த ஸந்தை அதுபவிப்பித்துக் கொண்டாய்த் தாப்பயபூமியான பாம்பதத்தில்
 ஏற்புவது. வைத்து. “ பாம்பணிமண்டபத் தந்தியில் பேரின்பத் தடியரோடிருத்தமை ”
 என்றபடியே ஆர்த்தபயமான திருமாமணி மண்டபத்திலே சித்திய ஆர்த்தபுத்தராய்க்
 கொண்டு நித்பலஸூகிகளோடே கூடியிருக்கும்படியவைத்து. ஏணிவாய்கி. ஏணியாவது -
 வயகைக்கு ஸாதகமாயுள்ளதே; அத்தை வாக்ருகையாவது - இவர்கள் விஷயத்தில் தன்
 னுடைய உபாயபாலத்தை நிவர்த்திப்பிக்கை. பார்த்தியளவுமே உபாயமாகவேண்டுவது;
 மேல் உபேயமாயிருந்தே அநுபவிப்பிக்கு நித்தனாயே. அருள்கொடுத்திட்டு. புரோவர்தத்
 யபாலத்துக்கும், நித்பகைங்கர்யலாபத்துக்கு முடலான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை இவர்
 களுக்குக் கொடுத்து. அடியவரை. சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிருக்கிற இவர்களை. ஓபா
 திகமான நிரூபகங்களைல்லாம் ஸம்ஸார தரையில்வந்து கழிந்துபோமவையே. ஆவிர்ப்
 பூதஸ்வரூபனுண் சேஷத்வமே நிரூபகமாகவியே நிரூப்பது. ஆட்கொள்வான். ஸ்வரூ
 பாது ரூபான வந்தி விசேஷத்தைக் கொள்ளுமவன். “ அடியவரை பாட்கொள்வான் ”
 என்கையாலே - ராஜபுத்தரையிலே முடிவைவைக்குமபோலே, சேஷபூதரான விவர்
 களுக்கு கைங்கர்ய ஸம்ஸாரத்ததைக் கொடுக்கும்படி சொல்லுகிறது. அவன்றனக்கும்
 ஸ்வரூபவித்தி - ஆட்கொள்ளுகையாலேயே. இவன், அடிமைசெய்து ஸ்வரூபம்மேலும்;
 அவன், அடிமைகொண்டு ஸ்வரூபம்பெறும். சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபவித்தி கிஞ்சித்தகார
 த்தாலே யானுற்போலே, சேஷிக்கு ஸ்வரூபவித்தி கிஞ்சித்தகார ப்ரதிஸம்பந்திதையாலே
 யே. அமருமார். அப்படிசெய்யுமவன், அதுக்கு உறுப்பாக சேதநரைத் திருத்தும்படி.
 நித்பலாஸம் பண்ணுகிறார். அணியரங்கமே. “ அணி ” என்று - ஆபரணமாய், ஸம்
 ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்கை. அன்றிக்கே, “ அணி ” என்று - அழகாய்,
 மாடங்களும் மாளிகைகளும் திருமதில்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருச்சோலைகளும் முத
 லானவற்றோடே கூடி தாசநீயமா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிற தாகுமாம்.

அ. நான் உய்யாட்டி. பழிபடுத்தவாணாகரிலே ஃ பதினாறுமாயிரம் தென்புர பணி
செய்யவிரும்புவது: வந்திருக்கிற தேவமதுவென்கிறார்.

மூ.—பதினாறுமாயிரவர் தேவமார் பணிசெய்யத் துவாரையென்று
மதினாறுகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னுக்கோயில்
புகழாண்டமலர்க் கமல மெம்பெருமான் டொன்ருந்திற் பூவேடோல்வான்
பொதுநாயகம்பாலித் திறமாந்து போந்தாய்ந்தும் டுலாலாய்க்கொ. ச.

பதவுரை.

துவரை என்னும் அடிகல்— பழித்தவாணாக

பென்ற நிருப்படை வீட்டிலே

பதினாறு ஆம் ஆயி } கோபகந்திகைகொள
ரவ் தேவமார் } பதினாறுமாயிரம் தேவ

மாரானவர்கள்

பணி செய்ய— திப்பகைந்நயம் பண்ண

நாயகர் ஆகி— அவர்களுக்கு நாயகாய்க்
கொண்டு

வீறு— தன்பெருமை தோற்ற

இருந்த— எழுந்தருளியிருந்த

மணவாளர்— மணவாளரானவர்

(அடிகையமணவாளப் பெருமாளாய்க்

கொண்டு)

மன்னு— நிப்பவாலம் பண்ணுந

கோ இல்— கோலிலாவது;

நான்— அப்போதல்க்கு

புது— செவ்விய குன்றித

கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது

மெம்பெருமான்— எம்பெருமான்

மொன்— மெய் நிறவியாளன்

வாழ்ந்தில்— திருநாட்டிலுள்ள

பூவே— பூவையே

மேயல்வான்— மேய்ந்திருந்தவன்

பொது நாய } ஸர்வ சிவாதிகாரி

கம பணித்த } உடைந்தவானாக நினைந்து

இயூர்த்து— (ஆத்தமில்) கர்வித்த

மொன்— மதுவண்டான தாமரைநான்

அபுலக

சாய்க்கும்— தள்ளியிடுதல்

புனல்— நிர்வகிப்பதற்கு

அசங்கமே— நிருவாகமேயாம்.

பா. பதினாறுமாயிரவர்தேவமார் பணிசெய்ய. நாகாஸாசன் திரட்டிவைத்த சாணகக்
நிலாகளாய், அவரை சிவலிங்கவந்ததாம் அங்கு தின்றுக் கொண்டுநின்று திருமணம் புணர்
தருகின்ற பதினாறுமாயிரத் தேவமாரானவர்கள் தங்களுடைய பம்போறுகூண்டாகவும் பார்ப்பா
றுகூண்டாகவும் நித்தபாசிசாய்ப்பண்ண. துவாரையென்னுமதில். பழிபெறுவாரிலே எழுந்த
ருளியிருக்கச்செய்தே இங்குள்ளாரெல்லாநாயும் அங்கே கோடுபோப்பவைக்கத் திருவுள்ளம்

பாண்டிச்சேரி, 15 சூன் 1954.

[illegible]

24. இவ்வாறு, பூதபாசனா, அந்தி, கண்ணாலை, கந்தா, பாசா, சிவபித்த, வாசு
 தேவராயர், அய்யா, பங்கஜம், கந்திபுத்திர, பங்கஜம், வணிகர், கண்ணாசி, தெய்வ
 தேவராயர்.

மு. — வினா: பாய்க் கந்தையா பட்டினத்திலுள்ள புவனியா பஞ்சாயதகாராய்

புள்ளிமுதலும் ஈனாமைதொடர்பு போர்வியாய்த் தக்கதெனயாய்த் தாண்டாளுன்
செய்முறையாரதனார் சென்றுசென்று குதித்தியற்குக் கிடத்தான்செய்யும்
புறமுடிபுள்ளிமுதலும் புள்ளியெனயும் புறமுதலும் புறமுதலும். (6)

பதஞ்சுறு.

புதிதான இனங்கள்— அம்மனம் முதலிய
புதிதான இனங்கள்

4-- சீர்ப்புழுதலைய மூக்கனில்

ப.ருசி— பொருத்தி சிவன்

மூர் அமைப்பர் - தங்கள் ஜாதக்தாஜா
வாஸ பௌத திருவடியிடை

1419— கி. பி. 1515

(குறிப்பு:- அரசாங்கமேற்பாடு தலைநகரில்

மேல்— நீ இவ்வப்பத்திதான் - 1

அரங்கம்— திருவரங்கமரங்கம்;

ஆதல்- அகாசமாய் குதித்துள்ளா

கடல் ஆழம்— (மீன்கள் முதலிய எதிகளுள்
சூழ் புகுவிடலான) ன் முதலாயும்

தொடர்பு ஆய்வு- பூமிப்பரம்பல்

அந் தைரகம் ஆம் - பெரியதகையதாயிம்

காண்புகள் ஆம்- சதுர்புகப் பற்றாவியும்

நான் உண்ட ஆப் - நான் குணத்தவன் நான்

வேள்வி ஆர்— யாகங்களையும்

தகக்ணை ஆப்- (அந்நயாகங்களுக்கு வீர்
பத்தைக் கொடுக்கும்) தகக்ணைபாயும்

வயா. துரையோதகா தகளுடைய பாத்தலவந்த ராஜாக்களுடைய பூதபதவா
 சைகையிற் திருப்படை வீட்டி லுண்டான அந்நூல் அந்நிலையான ஸார்த்தியும் அங்கு கர்
 ஷ்ணானை முத்தருவிருக்கிற பதிப்புநிலையம் அந்நியோதகாதிகள் சொல்லக்கேட்டு, “ கர்ஷ்
 ணாவேனே. நாம் உறுதிப்படுத்துகோம் இந்நகலேனும் ” என்று மத்தப்பற்று, துரையோத
 காதிகளும் பாண்டவர்களும் தாங்களெல்லாரும், தந்தாமுண்ட பரிவாரங்களுடைய கூட
 வந்து “ ஸாவதகம் ” என்கிற பதவதகத்தைச் சூழவிட்டிருந்து, தாங்கள் ஸௌவர்த்தமாத
 வந்த ரொத்திய கர்ஷ்ணாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து போகவிட; கர்ஷ்ணனும், “ இவர்கள்
 ஸபரிசாராப்தநிலாவருகைக்கு வேறுதுவென் ” என்று சித்தித்து, கம்பிமுத்தபிரான், ஸாத்
 விகியாழ்வான், இவர்கள் முன்னாக, ஸபரிசாராப் ஸபரிசாராய்க்கொண்டு இவர்களுக்கு விட
 த்திலே எழுந்தருளி வல்லாநாயும் குரவரர் கம்பண்ணி, அவர்களுடைய பம்பண்ணுக்கு
 குள் பவங்களுக்கும் மதிப்புக்குக்கும் துருவாமா. ஆஸ்கமிடெவென் லொர்க்கெல்லா மாஸா
 மிடுகித்து, தாமர் தாமர்க்கு துருவாமாவிடரு திலப்படித்தபாஸாத்கிலே எழுந்தருளி யிராதி
 த்நச்செய்தே, ஸ்ரீராமதாமவான் வந்து ஸௌவர்த்த, (1) “ சூழ்வுடெவென் லொர்க்கெல்லா
 வரென் லொர்க்கெல்லா (2) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (3) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (4) “ வரென்
 லொர்க்கெல்லா (5) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (6) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (7) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (8) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (9) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (10) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (11) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (12) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (13) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (14) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (15) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (16) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (17) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (18) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (19) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (20) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (21) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (22) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (23) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (24) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (25) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (26) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (27) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (28) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (29) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (30) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (31) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (32) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (33) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (34) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (35) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (36) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (37) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (38) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (39) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (40) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (41) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (42) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (43) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (44) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (45) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (46) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (47) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (48) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (49) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (50) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (51) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (52) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (53) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (54) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (55) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (56) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (57) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (58) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (59) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (60) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (61) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (62) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (63) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (64) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (65) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (66) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (67) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (68) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (69) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (70) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (71) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (72) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (73) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (74) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (75) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (76) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (77) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (78) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (79) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (80) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (81) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (82) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (83) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (84) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (85) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (86) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (87) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (88) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (89) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (90) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (91) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (92) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (93) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (94) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (95) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (96) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (97) “ வரென் லொர்க்கெல்லா
 (98) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (99) “ வரென் லொர்க்கெல்லா (100) “ வரென் லொர்க்கெல்லா

[illegible]

பயிச்சைக்காக, பாதகம் கங்காஜலத்துக்குள்ளே பற்றிற்றுப்பமாய் பரியகமாய் ஆச்சர்யமா யிருப்பதோ ராமையாய்; அகந்தாம், அந்த ஆமைக்கும் அநேகாயிரம் ஸதங்களுக்கும் வாஸஸ்த்தலமாப்படியான பெருமையையுடைய கங்கையாய்; அந்தகங்கைக்கும் மற் றும்அநே கமாயிருந்துள்ள நதிகளுக்கும் புகழிடமாய்க்கொண்டு, அகாதமாயிருக்கும் பெருமையை யுடைய ஸமுத்தமாய்; அகந்தாம், அந்தஸமுத்தர் தனக்கும் தன்னுள்ளே வாஸஸ்த்தாகமாம் படியான பெருமையையுடைய பூமியாய்; அகந்தாம், அந்தபூமிக்கும் ஆதாரங்களான பெரு மையையுடைய பர்வதங்களாய்; அகந்தாம், சதுர்த்தபடிவகஸ்சந்தாலான பெருமையையு டைய சதுர்முகனாய்; அகந்தாம், அவன்றனக்கும் அந்தபதவித்திருதலான வற்றுக்கடியான பெருமையையுடைய சதுர்லேதங்களாய்; அகந்தாம், அந்தவேதங்களும் தன்னைப்பற்றிவ ஸ்சந்தங்களாய்த்தின என்னும்படியாய், ஸகலக்கும் பலஸாதகமான பெருமையையுடைய யாகங்களாய்; அகந்தாம், அவற்றுக்கும் விரயத்தைக் கொடுக்கும் பெருமையையுடைய தயநினைபாய்; அகந்தாம், அந்த தயநினைபுருடைய தவாரா, ஸர்வர்க்கும் தத்த தபேகூதா ருணமாக ஸர்வாபிஷ்டங்கமாயும் கொடுக்கும் பெருமையையுடைய பஞய் அஸாதாரண விக் ரஹஸிசிஷ்டனான தானுமானவன். இதில் பாதகமாதமான கூர்மம், இவன்றன்னுடைய ஆயிர்ப்பாவ விசேஷமானகயாலே, இவன்றனாகச் சொல்லிற்று. நடுவேகொன்னைய யெல் லாகற்றுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று அநிகமாய்ச் சொன்ன மாஹாதம்யம் இவனுடைய புத்த்ய தீகமாகையால், தந்திர்வாஹய திர்வாஹக ஸம்பந்த நிபந்தகமான ஸாமாநாதிகாண்யத்தாலே அவற்றை யெல்லாம் இவனாகச் சொல்லிக்கொடு போந்தது.

சேமமுடை நாநதனார் சேன்றசென்று நுதித்திறைஞ்சு. இது கீழோடும் மேலோடும் அர்வயிற்றுக்கிடக்கிறது. சேமம் - ரகசுஷ. சேமமுடையனாகையானது - கரம்பாவணையன் றிந்தோ, பாத்றமபாவகா திஷ்டட்டனாயிருக்கை. “நாதனார்” என்றது (க) “ஸவபுலவஸ்ய நிபு - ஷோ நாபு ஷுலபுபுபுஷிஷ” என்கிற ஜ்ஞாநா திச்சயத்தாலும், பகவதஸ்சிதியிலே வந் தவாதே ஆடுவது பாடுவதாகாகிற்கும் பிரேமாநிசயத்தாலு முண்டான கௌரவாதிசயத்தா லே. “சென்றுசென்று நுதித்திறைஞ்சு” என்றது - கீழோடே அர்வதமானபோது, கூர் மாதிகளான வபக்திகள்தோறும் சென்று அநற்றிநுடைய ஆச்சர்ய தப்பதைகமாய் சொல்லி ஸ்துதிந்நதுபநிற்றுக்கொண்டு போந்தபடி சொல்லுகிறது; மேலோடே அர்வயித்தபோது, “சென்றுசென்று” என்கிற விர்ப்பவை பலகாலும்வந்து ஸேவிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. “இன்பத்துப்பருவும் நாதனும் இறைஞ்சிபெத்த” என்றும், “தும்புருநாதர்புருத்தனா” என்றும் இந்தஸ்தலத்திலே பலகாலும் வந்து ஸேவிக்கும்படியைச் சொல்லிற்றிதே. ஐதி... கையாவது - வினாபாணியாய்க்கொண்டு ஸந்திதியிலேவந்து (உ) காருமுதே ஸ்தோதரம் பர்வ

குளித்திபாலும் மார்த்தவந்தாலும் பரிமளத்தாலும் மதுவாறுமுண்டாபான போக்பதையாலே விடமாட்டாதே பொருத்தி, அன்னங்கள் வண்டிகள் முதலான பக்ஷிஸ்பூரணங்களானவை தங்களுடைய ஜாதிக் குறாஜாவான பெரியதிருவடிபுடையபுகழை, அகநாடகஸபாசபை போன்றிருப்படியாய், அவற்றுக்கு போக்யமான புஷ்பங்கள் மிகவுமுண்டாகக்கூடியபான ஜஸஸம்ர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவாங்கமே. கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்ரீநாதபாதவாறுக்குத்தன்னுடைய வர்வாதிகதவத்தை பாகாசிப்பிக்கைக்காக, கூர்மாதிகளான வயத்திகந்தேசாரும் அவன்வந்து வந்துதித்திறைஞ்சு பாரம்பரியேனாவந்து தானுமானவறையும், மீன்பு அவனாகும் பலகாலும் லேவ்வறப்பக்கொண்டு கண்வளர்த்தருளினவனுடைய கோயில் திருவாங்கமே என்றவயம். ... .. 10.

அ. ஆறும்பாட்டு. த்ரௌபதியைக் குழல்முடிப்பித்து, பாண்டவர்களைப்போராஜாக்களாக்கி, உத்தராதசயனையும் உஜ்ஜீவிப்பித்தவன் தீர்பவாஸம் பண்ணுகிற தேச மிதுரென் றெஞர்.

மு.—மைத்துனன்மா! காதலியை மயிர்முடிப்பித் தவர்களுடைய மன்னராக்கி உத்தராதன் சிறுவனைப் முய்யக்கொண்டவுயிரான னுறையுட்கோயில் பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிரெய் முனிவர்களும் பரந்தகாரும் சித்தர்களும் தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவாங்கமே. சு.

பதவுரை.

பத்தர்களும்— பத்தர்களும்
பகவர்களும்— ஸர்வயாவிகளும்
பழ மொழி— பழமொழியாவிரிநுத்துள்ள வேதத்தை
வாய்— வாக்கிலேயுடையதான
முனிவர்களும்— ரிஷிகளும்
பரந்த— விஸ்தீர்ணமான
நாமம்— நாட்டி. அன்னாரும்
சித்தர்களும்— சித்தமுத்தகரும்
தொழுது— அஞ்ஜலிபண்ணி [படி
இறைஞ்சு— ஸாஷ்டாங்கப்பானுமய்யம் என்றும்
திசை— எல்லாதிக்குக்களுக்கும்
விளக்கு ஆப } விளக்காய் நிற்கும்

காதலியை— அபிரமதையான த்ரௌபதியை
மயிர் முடிப்பித்து— குழல் முடிப்பித்து
அவர்களைப்போ— அவர்களைப்போ
மன்னர் ஆக்கி— அரசாசனாசனத்து
உத்தராதன்— அபிரமபுரினம்மொழிபான
உத்தராதபண்பவவருணைய
அறுவனை— மெல்லையாய், நரிக்காண்டையாய்க்
கிடந்த பரிசுதித்தை
உய்யக்கொண்ட— திருவடி களாலே ஸ்பர்
சித்து, உயிர்பெய்தொழுத்திருக்குப்படி.
பண்ணினவனாய்

யும் கொண்டு கனடாபடுத்தினவொழிய குழல் முடியேன் ” என்றிறே யிவளிருந்தது. பதினாறு ஸங்கத்தாரும் காட்டிலே திரிந்தகாலத்தோடு மீண்டு காட்டிலே வந்தகாலத்தோடு வாசியுய, இவள், விரித்தகலையுந் தானுமாய்த் திரிந்தபடியைப்பக்கண்டு, “ இவள் ஸங்கல்பத்தின் படியே காரியம் செப்துகொடுத்து இவள் குழல்முடித்தவன்றிறே நாம் சாணுகதாசுக கனவன்னும் பேர்படைப்பது ” என்றிறே க்ஷணம் திருவுள்ளமிருந்தது. தூதுபோனதும், வாரத்யப் பண்ணிற்றும், பரமாத்மஸ்வமான ப்ரபத்தியை உபதேசித்தது மெல்லாம் இறுக்காகவிறே. எங்ஙனையென்னில்;— தூதுபோனது, * பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதஞ்செய்ததெங்கும் பிணம்படுத்தவகக்காக. வாரத்யப்பண்ணிற்று, “ ஆயுத மெடுக்க லொண்ணது ” என்கையாலே, * கொல்லாமாக்கோல் கொலையென்று எல்லாச்சேனை யு மிருநிலத்து அவிக்கக்காக. ப்ரபத்தியுபதேசம் பண்ணிற்று, (உ) “சுலோகமெவ்வகாருணா யத்யுபத்யுபிரகாஸனம்”, (ங) “ உகாஷ்டே யித்யங்குஷ்ட ” என்று காண்டவத்தையும் பொருட்டு யுத்தந் தீவிர்த்தவஸை, (ச) “ காரிஷ்யேவயநகவ ” என்று யுத்தே ப்ரவீர்த்தனம்பு. பண்ணுவகக்காக. ஆகையால் இவையெல்லாம் இவள் குழலை முடிப்பிக் கைக்காகச் செய்தவையென்னக் குறையாநிலே. (ரு) “உரணகே யு-ஹுதகிரிபுயக்ஷாரீ” என்றிலேபாதி, (சு) “உரணகே யு-ஹுதகிரிபுய” என்கிறவிதவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளுகிறே யதிப்பது; அங்ஙனச்செய்யாதே, முற்றும், அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து வைத்து, பின்னை இத்தனை யருளிச்செய்வானென்? என்று ஜீபர் பட்டரைக்கேட்க; “ த்ரோபாதி குழல் விரித்துக்கிடக்கையாலே செய்வதறியாமல், முலைமீட்டித்தானை முற்றத்திலே யிடுவாராதேபாலே, பரமாத்மஸ்வமானத்தை வெளிப்படுத்திகொண்டு பின்னும்; பின்னை அர்த்தத்தின் சிம்மாஸை தீ ஆறுவந்திபா, “ கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே பொருட்டோம்! ” என்று புகண் பதனொன்றும் காணும் ” என்றிறே யருளிச்செய்தது.

அவர்களுையே மன்னராக்கி. கிறே, “ மைத்துனன்மார் ” என்கையாலே, “ அவர்களைபே ” என்று பராமர்சிக்கொள். “ நாமடைமன்னர் ” என்றபடியே - ராஜ்யப்ராப்தரிவர்காரபிநுக்க, * பொய்ச்சூதிலே தோற்பித்து, இவர்காராஜ்யத்தைத் தாய்களே வாங்கிக்கொண்டு, இவர்களைக்காட்டிலே தள்ளிவிட்டு, மீண்டு காட்டிலே வந்தவிடத்திலும், “ இவர்களுக்கு ஒரு கோல்குந்து நிலமும் கொடோம் ” என்று தாய்களே எல்லாம் ஆளுவதாக இருந்த ஹியோதகாதிக்களைக் கிழங்கெடுத்துப்பொருட்டு, ராஜ்யத்துக்குப்பாப்தான விவர்களுையே ராஜாக்களாக்கி. உத்தராதன் சிறுவனை யு முயக்கொண்ட. கிற - “மருமகன் மன் சந்தரி ” என்றார்; இங்கு - “ உத்தராதன் சிறுவன் ” என்கொள். அங்கு - பிதர்ஸு

மாமுண்டாடையிலுள்ள பௌத்தமடமும், அதன் கீழ்க்கிடக்கின்ற பௌத்தமடமும், போனவுபரிசா மீட்டு எழுந்திருக்கப்பண்ணின. உயிராளன். கர்வாதம் ஸாதாரண நாதனானவன். உறையும்கோயில். அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதபாதே தீர்பவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

பத்தாங்கனும். “மாலையுற்றெழுந்தாடிப்பாடித்திரிந்தாங்க ஸெம்பாணுக்கே, மாலையுற்றிழைத் தொண்டர்” என்கிற பத்தாங்கனும். பகவாங்கனும். “சிற்றெரிந்து முற்றல்முள் கில் முன்று தண்டரொன்றின ரற்றபத்தர்” என்கிற ஸெம்பாணிகளும். பழமொழிவாய் முனிவார்களும். அபெசுருஷேபமாய் நித்தமாயிருக்கையாலே பழமொழிபா லிருந்துள்ள லீலாத்ததை எப்போதுமொக்க வாக்கிலேயுடையா யிருக்கும் லிபிகளும். பரந்தநாமும். “தென்னாழிம் வடநாழிம்” என்னும்படி விஸ்வீரணமான நாட்டிலுள்ளாரும். சித்தாங்கனும். நித்ய விபூதியிலே ஆகந்த சிப்பராயிருக்கும் சித்பமுத்தாரும். தோழத்திறைஞ்சு. அஞ்ஜலிபாற மா திகளைப் பண்ணும்படியாக. திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற. ஸர்வதிக்ருத்தருக்கும் ப்ரகாசக மாய்க்கொண்டு நிற்கிற. ஏதேனும் மோகிடத்திலே இருந்தாலும் அகத்தினைகளை விட வணங்கும்படியிறே இதினுடைய ப்ரகாசமிருப்பது. (3) “செஸா ஸாமதொவாவி ஸீவா ஸாமதொவாவிவா | ஸ்ரீரத்திர விசுவேசுவரகா வ்யாபிபுத) நவீததி” என்னங்கட வ திறே. திருவரங்கமே. இப்படியிருந்துள்ள திருவரங்கமே-உயிராள னுறையுள் கோயில். ௬.

௮. ஏழாம்பாட்டு. பூர்வாமனாப் மாவலியைக்குறும்பதங்கி ராஜ்யத்தை வாங்கி அவனைப் பாதாளத்திலே வைத்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—குறட்பிரமோரியாய் மாவலியைக் குறும்பதக்கி யாகவாங்கி

இறைப்போழுதிற் பாதாளங் கலவிருக்கை கோத்துகந்த வெம்மான்கோயில்
எறிப்புடைய மணிவரைமே லிளநாய்நெழுத்தாற்போ லரவணியின்வாய்ச்
சிறப்புடைய பணங்கண்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்குந் திருவரங்கமே.

பதவுரை.

எறிப்பு உடைய— மிக்க ஓவியையுடையதா
யிருப்பதொரு
மணி வரைமேல்—நிலத்த ப்ரவதத்தின்மேல்
இள நாயின— பாஸஸாஸிப்பர்கள்
எழுந்தால் போல் — உதித்தாற்போலே

சிறப்பு உடைய— அழகிதான
பணங்கண்மிசை— படங்கண்மே லுண்டான
சொழு— செழுமைதங்கிய
மணிகள்— சத்தங்கனானவை
விட்டு எறிச்சுள்—மிகவுள் விளங்கா தின்னுள்ள

அரசு — ராஜ்யத்தை

வாங்கி — சீரேற்ற வாங்கி

இறை பொழுதில் — கருணாகாலத்திலே

பாதாளம் — பாதாள லோகத்தை

கடும் நரப்பெருநெருமென்று

ஸந்தோஷித்த

எம்மான் — என் ஸ்வாமியானவன் வந்திருக்கிற

கோயில் — கோவில்.

குறட்டிமசாரியாய். வாய்நாற்றமசாரியாய். குறள். கோடியைப் காணியாக்கினான் போலே, பெரியவடிவைக் கண்ணிலே முகத்து அடியவிக்கலாய்ப்பு மருந்தெயடி. சேர்ப்பால் சுருங்கினதனையும் சாதிக்குமாபோலே, வடிவும் சுருங்கினதையும் சலாவஹாபரிசுக்கு மாய்த்து. “புலங்கொண்டனனாய்” என்றாரிறே ஆழ்வார். இவ்வடிவழகாலேயேயே மஹிபவியை வசிகரித்தது. பிரமசாரியாய். அதுக்குமேலே ஒருவரையாரணாதேயிரேயிது. “பொங்கி ல்குருபி நாயுள் தோலுந்நாழ” என்குறையே — அந்தேநாபவீதமும் கந்தனாழிமும் முந்நுஜியுமாவளிகேதவேஷம். இந்தான், “என்னுடையராஜ்யத்தைநிழத்தேன், அவைபீட்டுத்தரவேணும்.” என்று கண்ணும் கண்ணி நாய்ப்பவந்து சாணம்புகுந்து நின்றான்; “ப்ரபலனாபி ருப்பா நெருவனுடையராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான், சாணனாகையேபோலே அழியச் செய்யப் போகாதாய்த்து ஒளநாய்மென்றொரு குணலேசத்தை சேய்மிட்டுக் கொண்டிருக்கைபாலே, இவரினாண்டுக்கும் அவிருத்தமாகச்செய்வதென்” என்றுபார்த்தது, “அவன் கொடுக்க உகந்திருக்குமாயில் நான்சென்று இரங்ககடலோம்” என்றிறே இராயில் தகனேயின் ப்ரஹ்மசாரியாய்த்து. மாலலியை. “கோவாகியமாவலியை” என்கிறபடி பே — ஸர்வேச்வரன் இந்த்ரஹ்மக்குக்கொடுத்த தனாலோகையைவ்யயத்தை பலத்தாலேபறித்துக்கொண்டு, ஒருத்தரையேழடங்காமல் தன்னசாயிருந்த மஹாபலியை. குறும்பதக்கி. கள்ளர், பன்னிகள், ஸாலுங்கவருடைய ஸ்வத்தை அடித்துத் தங்ககதாக்கிக்கொண்டு ஒருத்தர் ஈழடங்காதேயிருக்குமாபோலே, பரஸ்வாபஹாசத்தைப்பண்ணி அதில் ஒரு படியென்று, தன்னுடைமையைத் தான்ஜீவக்குமாபோலே ஜீவித்திருந்த, குறும்பையடக்கி — செருக்கைவாட்டி. அசுவாங்கி. கீழ்ச்சொன்ன வடிவழகையும் விந்திலேஷத்தையும் முன்னிட்டிக்கொடுசென்று அவனை சித்தாபஹாம்பண்ணி, “கொள்ளன், நான், மாவலி, பூவடி, தா” என்று சில அருகவித பாஷணங்களைப் பண்ணி, இந்த மௌக்தயத்தாலும் அவன் நெஞ்சை இனகப்பண்ணி, சுகாதிகள், “இவன் தேவகாரியம் செய்யவந்தான், உன்ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்க வந்தான்” என்று சொல்லுறே வாசித்ததையும் அவன் செவியில் படாமல் உதகம்பண்ணித் தரும்படியாக்கி, “பொற்றகையில் விேற்று” என்கிறபடியே கொடுத்தவனாகத்த பொலிவையுடைத்துவனாகையிலே உதகத்தையேற்று, இந்தான் தன் ராஜ்யத்தை அவன்பக்கத்தினாலும் வாங்கி. இறைப் பொருட்டி. இப்பதான் சொந்திரவளவில். காலகைக்கயமன் ரித்தே. அப்பதாலந்திலேசெய்தான்.

யின்வன் அந்நாட்டினர் சீவனங்களுக்கெதிர்த்து நின்றுகொண்டிருந்தபொழுது அவர்
 னாகியவர்கள்.

எதிப்புடைமையினவனானே. அந்நாட்டினர் சீவனங்களுக்கெதிர்த்து நின்றுகொண்டிருந்தபொழுது அவர்
 னாகியவர்கள். பாஸாதிப்பங்கன் உத்தராத் தீபாலே. அரவணியின்வாய் சிறப்புடைபு
 பணங்கன்மிவசுச் செழுமணிகள் விட்டெடுத்தும். திருவனந்தாழ்வார் விடத்தில் அழகிய பணங்கன்
 லின்மேலுண்டான பெரிய சந்தங்கனானவை மிகவும் பாகாதிபாதிக்குடும். இத்தால்-தருவான
 டீயாதினீயிலே, * பஞ்சமாய்க்கப்போலே யிருக்கும் திருமேனியோடு பன்னிகொண்ட
 னாகிய பெரிபெருமையான பணங்கன்மீது அத்திருவனந்தாழ்வார் னுடைய ஒளிதானே ப
 காசமாயிருக்குப்படி சொல்லுகிறது. திருவாங்கமே. தீழ்ச்சொன்ன விதுவேயாய்த்து இ
 தேசத்துக்குச் சிறப்பு. ... ..

அ. வட்டாம்பாட்டு. அந்நாட்டினர் ஒரிரண்டினர் யடந்தது பிடித்து நினைத்த
 வன் வந்திக்கொடுத்த மிதுவேன்கொடுத்த.

மு.—உரம்பற்றியாணியனை யுகிந்துதியா லொள்ளிய மாப்புறைக்கவூன்றிச்
 சிரம்பற்றி முடியிடையக் கண்பிதுங்க வையலரத் தேழித்தான் கோயில்
 உரம்பெற்ற மலர்க்கமல முலகளந்தீசவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட
 வரம்பற்ற கதிர்க்கேட்கேட்தாள்சாய்த்துத் தலைவனக்குக் தண்ணரங்கமே. அ.

பதவுரை.

உரம்பெற்ற— செழிப்பை யுடைத்தான
 கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
 உலகு அளந்த — திருவலகனத்தருளின
 போது உயர்வெடுத்த
 செ அடிபோல்— திருவடி களைப்போலே
 உயர்ந்து காட்ட—விர வளர்ந்துபாகாதிக்க
 வாம்பு உற்ற— வாம்பு சென்று வினைந்து
 சிற்பதாய்

கதிர்— கதினையுடைத்தான
 செந்நெல்— செந்நெற்களானவை
 தாள் சாய்த்து— தாள்வளை நீட்ட

இரணியனை— ஒரிரண்டினர்
 உயர் அந்நாட்-தருவானந்தாழ்வாரின் கூர்மையான
 ஒள்ளிய மாப்பு — அலுனுடைய அழகிய
 மார்க்கிலே
 உறைக்க— மறுபாடுருவும் படியாக
 ஊன்றி— ஊன்றி
 முடி— கிட்டமானது
 இடிய— பொடிபடுமபடியாகவும்
 கண்— கண்களானவை
 பிசுங்க— பிசுங்குப்படியாகவும்

சொன்னதுவே சிறைதுவாக, * பள்ளிசிலோதிவந்த தன்சிறைமுன பரஸ்ஸாகண் வாசா
 பகோமாண பிடைகடோப்பண்ணின ஹிரண்யன், “ பின்னாய், நீசொல்லுகிறவன் எந்தே
 யான் ? ” என்று கேட்டபோது, “ எங்குமுான் ” என்று பரஸ்ஸாதன்சொல்ல, “ இங்கு
 முானே ” என்று *தானளந்திட்ட துணிலையடிக்க, “ ஆங்கேவளந்திட்டி வாளுகிச் சிங்
 கவுருவாய் ” என்கிறபடியோ - தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தில் அகப்படாததொரு வடிவைக்
 கொண்டு, அத்தூணைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு, “ அடித்தகை பிடித்தபெருமான் ”
 என்னும்படி அத்தூணில் அடித்தகை வங்குவதற்கு முன்னே பஸ்தாஸேவந்து அமுக்கிப்
 பிடித்து. உகிருத்தியால். “ அலந்தா சஸ்தாங்கு ளொன்றும் படக்கடவெனல்லேன் ” என்று
 வங்கொள்ளுதையாலே, அவற்றால் நிர்வாகப்போகாமையால் திருவாழி தொடக்கமானவை
 யும் அடிக்குடலா நிரூந்துவிட, திருவுகரை ஆயுதமாகக்கொண்டு அந்நிலைய கர்மை
 யாலே. ஒள்ளியமாப்புறைக்கவுன்றி. ஆபாணங்காக்காகுகளாலே அலங்கரித்து, அவன்
 பலகாலும்பாந்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த அந்நியமாள்ளிலே மறுபாடுமுடிபடியாக
 ளுன்றி. சிரிப்பாதி. அந்நிலைகளான பொடிபடுமபடியாகவும், களங்கள் 19 துங்கும்படி
 யாகவும், வேதனைகள் பொருடல் வாய் அலகுப்படியாகவும், தலைப்பிடித்து ரெரித்து,
 “ பரஸ்ஸாதனுடைய விசேஷி போகப்பெற்றேன் ” என்னும் பிரதிபாலே † ஆர்ப்பாஸம்
 செய்தவன் இங்கினுத்த விரோதிகளைப்போக்கி ஆச்சிதனை சங்கிதகக்காக நிக்பவாஸம்
 பண்ணுகிற தேசம்.

உரம்பெற்றவியாதி. செற்றவாப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற தாமரைப்பூவானது
 திருவுகரைக்கருவினபோது மேலெடுத்த திருவுகரைப்போலே களாவவாற்றா பரகாவியா
 கிழ்ச. வரம்புற்ற வியாதி. அப்போது, (க) “ ஸுமெஸ்தேஸ்தாஸாஸா ” என்கிறபடியே
 தேவர்கள்முதலானவர்கள் நிரண்டு காலீட்டித் தலைப்பைவளங்கித் தண்டாமிட்டுக் கிடந்தாற்
 போலே, வாழ்ந்தேர்ந்து விளைந்துகிழ்கிற செத்தெத்தனானவை தாண்டுகாட்டித் தலைப்பை
 வளங்கும் சிறப்பையும், ஸர்வர்க்கும் தாபஹமான குவித்ததியையு முடைத்தான திரு
 வாக்மே. ... .. அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. தசாவதாராபக்கொண்டு ஜகத்புகழைப் பண்ணுவன்
 நிக்பவாஸம்பண்ணுகிற தேசமிதுவென்கருள்.

ம.—தேவனுடையநீனமா யாமையா யேனமா யரியாய்க் குறளாய்

யுடைய விசேஷமாய்க் தண்ணாய்க் தந்தியாய்க் பரம்பராய்க் தோழியாய்க்

பெயர் அனாபா— அனாபா பெயர்
செம் கமலம் பலர்— செந்தாமரைப் பூவி
ன்மேலே

ஏறி— ஏறியிருந்து

பசல் ஆடி— அந்தை அகசுத்து பசலாடி

பூ அனாமேல்— புஷ்பபரத்தின் மேலே

தனாக்— ஒன்றுக்கொன்று பிணங்கி

எழு— கௌந்த (அதனாலே)

செம்பொடி— கண்ணமாதிரி வெந்த பொ

டி— புழுகி [டி.சீலே

விளைபாடு— விளைபாடு பின்றுள்ள

புனல்— நிர்வளப்பத்தைபுனைய

அபாச்சம்— திருவரங்கரானது

மீனம் ஆம்— மஞ்சளாயும்

ஆமை ஆம்— கூர்மையும்

எளம் ஆம்— வளமுறையும

அரி ஆம்— கரலிற்றுமையும

முயன் ஆம்— வாமனாயும

மு.உருவில் } பரசராமனாயும் பூரிசாமனாயும்
இராமன் ஆய் } டலாராமனாயும்

கண்ணன் ஆம்— பூரிசராமனாயும்

கந்தி ஆம்— கந்தியாயும் (அவதரித்து)

முடிப்பான்— அனுபாசகூலாதிகளை முடிந்த

கோ— எம்பெருமானுக்கு

இல்— வாஸஸ்த்தாநமாம்.

வ்யா. தேவனுடைய. தேஜஸ்ஸையுடைய. இது, எகலாவதாசனீசேஷனாம். சேதந
ருடைய ஜ்ஞம், காமரீபத்தமாய் வ்ஸர்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழு
ந்திவராதிற்கும்; எச்வாநுடைய ஜ்ஞம், ஜிஷயாய் பார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்
பிறக்க ஒளிபெற்று வராதிற்கும். “ பல்பிறப்பாய் ஒளிவரும் ” என்றருளிச் செய்தா
ரிதே. (அ) “ ஸுஉஸ்யே ” புவஸ்திஷாபரோதே ” என்னக்க. வதிதே. உகாரம் அவ
தாரண வாசகமாய், “ ஸவஸ்ச்வேபாக் ” என்பபடி. அதாவது அவனை ஜாபமாதவாக்கொண்டு
ச்வேபானுதாசின்மவனென்கை. அவதாரணத்தாலே சேதனை வ்யாவர்த்திக்கிறது. மீனமாய்
வ்யாவேனாவும் முருமுருவிய் வ்ஸர்த்தகாலம் வந்துயங்கொண்ட மஞ்சளாவதாசமாய். ஆமை
யாய். தேவகார்யார்த்தமாக அமீர்தமதகம் பண்ணுகிறபோது மத்தாநமான மத்தரத்துக்கு
ஆதாரமான கூர்மையதாமாய். எனமாய். பாயங்கதையாய் அனாபதித்தியிலே சேர்ந்த
பூமிபை உத்தரிக்கைக்கிடைய வளமுறாவதாமாய். அரிமாய். “ தேவாதி யோதிகனொன்
றாலும் படக்கடவேனல்லேன் ” என்று வங்கொண்ட ஹிரண்யனை பிரஸிக்கைக்கிடைய நா
லிற்றாவதாமாய். குறளாய். மஹாபலியாலே அபற்றிதாரண சாஜபத்தை இத்தானுக்கு
வாங்கிக்கொடுக்கைக்கிடைய வாமனாவதாமாய். முருருவிலிராமனாய். அதாவது— துஷ்டகூத்
ரிய பிரஸார்த்தமாக பாயாமாவதாமாய், சவஸவதார்த்தமாக தராதாமஜ்ஞ சாமவதா
மாய், ஆஸாபரகந்திகளான சுதந்திரபாதினை பிரஸிக்கைக்காக பலபதாராமாவதாமாய்.
இதில் நடுக்கொன்ன சாமாவதாரம் முகம்ப—ஸ்வருபேணுவதரித்தநாதையாலே. பூர்வோத்
தரங்கரிப்பிடம் கௌணம்— ஆவேசாவதாரங்கனாகையாலே. ஆனால் இவைவதனை முக்யா
வதாரத்தாலே காமரீபனாய் பிணங்கிவந்திவ் வ்ஸவஸ்தேவதாரணமாய். வந்தவத்

நாத்தாரா கர்ஷணனாய். கற்கியாய். கலிகல்கதூஷிதாரா துஷ்டனா நிரஸிக்கைக்காக கல்க யவதாராய். முடிப்பான். இப்படி இவ்வவதாரங்களாய்க்கொண்டு துஷ்கர்த்துக்களை முடிக்க முடியின். கோயில். அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடானவர்களையும் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

சேவலித்யாதி. அபிமதவிஷயமான சேவலோடிக் கூட அதுதனக்கு அபிமதராயி ருந்துள்ள பெடையன்னமானது, சிவந்த தாமரைப்பூவின்மேலே ஏறிவிருந்து, ஸ்வவ்யாரா சங்களாலே முழி, அத்தகையசக்தி ஊசலாகு. பூவணைந்த்யாதி. பூப்படுக்கையின் மேலே பரப்பா ருச்சிலைஷ. காப்பொபமான உழறுதலைச்செய்து, அத்தாலே அதினின்றும் னெர்த்த பண்ணாவிடு சிவந்த பொடியிலே முழி, இப்படி இருந்துள்ள லீலாஸாராபரங்க னைப் பண்ணும்படியான ஐஸ்வர்யத்திவையுடைய திருவாங்கமே. ... .. கூ.

வி. பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வசிவா ஹமனாய் ஸ்ரியபேதியானவன் ஸாஸமாகக் கண்வள ர்த்தமுருகு, தேச மிதுவென்கொள்.

மு.—செருவானும்புள்ளாளன் மண்ணுளன் செருச்செய்யுந்நகமென்னு மொருவாளன் மன்றாளன் னோடாதபடையாளன் விழுக்கையாளன் இரவாளன் பகலாள னென்னையாள னேழலகப் பெரும்புரவாளன் திருவாளினிதாகத் திருக்கண்கள் வளங்கின்ற திருவாங்கமே. கயி.

பதவுரை.

செரு ஆறும்— தானேபோர் செய்யவல்ல

புன்— பெரிய திருவடிவைய

ஆளன்— ஆளுமவனாய்

மண்— லீலாவிபூதிவைய

ஆளன்— ஆளுமவனாய்

செரு செய்யும்— ஆச்சித விரோதிகள்மேலே

பூசல்செய்யாதிப்பதாய்

நாத்தகம் என்னும்— 'நத்தகம்' என்று பே

ரையுடைத்தாய்

ஒரு— ஒப்பற்ற

வாளன்— சொற்றவொள்வனையுடையனாய்

விரு— சிர்மைபோடேகூடியன

கைபாளன்— கொடையை யுடையனாய்

இரவு ஆளன் } இரவு பகலாகிய காலங்களுக்
பகல் ஆளன் } குத் தலைவனாய்

என்னை ஆளன்— என்னை ஆளுமவனாய்

எழு உலகம்— ஸத்தலோகங்கொரு

பெரு— பெரிய

புரவு— ஸுலோகந்தரங்களை

ஆளன்— ஆளுமவனாய்

திரு ஆளன்— பெரியபிராட்டியாரை நின்ப

மஹிநியாக உடைய னுமானவன்

ஆதலால். அதாவது அஸ்வாஸ்கந்தநினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களுள்ளவை; பாதிப்பாதி நீடுழந்துபோம்படியாக, பாதிபகைத்தின்மேலே பாயாதின ஹ்னா அத்விதிபமான பெரியதிருவடிபை மேற்கொண்டு தன்னுடைய வாய்வித்திதோற்ற விரும்புவனென்றபடி. “புதுநின்ற புண்ணுந்” என்று விரோதி கிரகத்தால்வந்த புரமுடந்தலும் விடப்படு அவன்பக்கலிலே. “அவனை வா ஹநாகவுடையனென்கிறதே அவனுக்கேற்றம்” என்றருளிச்செய்தாரிறே.

மண்ணுளான். கிதாஸாடுகிகளில் தலைபான பெரியதிருவடிபை வா ஹநாகவுடையனென்றபாலே கிதப்பதிபுதிபையாளுவனென் ஹயிடம் சொல்லிற்றும், இத்தால் விவாதித்த தியை ஆற்றம்படி சொல்லுகிறது. ஆச்சிரதாசரித விபாகமது மண்ணிலுள்ளாரெல்லாநாயும் ஆளுகிறவன். ஆச்சிரதரை, “கம்மோட்டை ஸம்பந்தமற்றிருக்கல்” என்று ஆளுகும்; ஆசாச்சிரதரை, தானறிந்த ஸம்பந்தத்தாலே ஆளும். புதியபச்சொன்னவினு அல்லாத லோகங்க ளுக்கு முபலகுகளும். செருச்செட்டும் கட்டுக்கமென்னு மொருவரான். கிழ, “புள்ளாளன்” என்று ஆச்சிரதகந்தைந்துக்குடலான வா ஹநகந்தைர் சொல்லிற்று; இக்கு, ஆயுதந்தைச் சொல்லுகிறது. ஆச்சிரதவிதோடுகன்மேலே புரட்ச்செய்யாத்தியகாய், கந்தகமென்றும் நிறுநாமத்தையுடைத்தாய், அத்திலோமாயி ருந்துள்ள கொற்றவொன்வாளை யுடையவன். திவ்யாயுதங்கத்தான் ஸர்வஜ்ஞமாய், கிளைவித்து வாய்செய்யுமவையாவிதே ஈடுபட்டது.

மறைபாளான். இப்படி ஆயுதத்தாலே அழிபச்செய்யவென்றாந வா ஹநகுந்ஷடி மதங்களை யழியச்செய்யவருக்கு பரிசுரமான வேதத்தை ஆளுகிறவன். சந்தாத்தா ஹ்சாஸ்தரத்தாலு மிறேப்பாதிபகை வொண்கம்பன் ஹவது. சந்தாத்தாலே சிவகிருமாவின், சரிதவிராசபர்யந்தமாய்; சாஸ்தரத்தாலே சிவகிருமாவின், அவந்தருடைய விபரித நுருநாதிமன்போய், இச்சிராக் தன்னோடெயிருக்கச்செய்தே திருநிளாஜ்ஜிகிக்கக்கு உட்பாடும். இது இரண்டிக்கும விசேஷம். ஒடாதபடையாளன். புத்தத்தில் புத்தால் பிற்காலபுத்தபடியான பரிபரத்தை யுடையவன். அன்றிக்கே, (1) “ஹண்டெயுப கிதாநிவவந் கிரதாஸபகஜ்ஞாணவிஸ்வயய” என்கிறபடியே லோகத்தில் வழங்குக ஆயுதவிசேஷங்க்கா யுடையவனென்னவாரும். விழுக்கையாளான். (2) “வாசிந கவாஸிவகடகா ஹண்டெயு” இப்பாதிப்படியே ஆதம்பாதிபங்ககாடைய ஆச்சிரதாத்தயாக்கினைக்குந் சீர்வடைய யுடையவன். விழுக்கை- சீர்வாட. அன்றிக்கே, விழுப்பந்தை யுடைத்தான வகையுடையவன்-சீர்வாடெயுடையவன் கொடைபைய யுடையவனென்றபடி. (3) “ஹண்டா கிதாநிவவந் கிரதாஸபகஜ்ஞாணவிஸ்வயய” என்னக்கடவாதிதே.

பேதானே திருத்தி, திருவாரத்தாவிபாகம என்னையாளுகிறவன். ஏழலகட்டுமபுரவாளன். ஸமஸ்தலோகங்களுமாகிற பெரிய புரவ ஹ்ருகிறவன். புரவு - ஸமஸ்தேதம். இத்தால் ஸமஸ்தலோகங்களுமும் ஹ்ருமிடத்தில், அஸ்பேக்ஷதரவானவன் இடபாகஸ் கோக்கி ஹ்ரு மாபோலே ஹ்ருமிட்கொண்டு போருவவனென்றாக. “பொட்கோதம் குழந்த புலனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ் சோதாமேயான்கின்ற” என்னக்கடவதிறே.

திருவாளன். பெரியபிராட்டியாகா திம்பமற்றியிபாக உடையவன். கிழ்ச்சொன்ன லோகத்தைபெல்லா யாருவது இருவருமான சேத்தியிலேயாப்த்து. இனிதாகத்திருக்கண்கள் வார்கின்ற திருவாங்கமே. “கதீர்ப்தி தொடக்கமான ஸ்த்தலங்கனெல்லாவற்றி தூங்காட்டில் அபிமுகந்திக்குடலான தேசம்.” என்று திருவள்ளத்தி ஹ்ருப்போடேகடக் கண்வளர்ந்த ருளுநிற கோயின், திருவாங்கமே. (க) “கதீர்ப்தி ஹ்ருபுஜாஜாநொ நொமி நாபஹ்ரு யாடிவி. 10 திஹ்விசாஹ்ரிபுத கஹ்ருபுஜிபிஹ்ருபு” என்னக்கடவதிறே. ... ௮.

அ. திகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பஸ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கைக்காத்திர் கடிந்தகனலாழிப் படையுடையான் கருதுங்கோயில்
தென்னும் வடநாடுத் தொழின்று திருவரங்கத் திருப்பதியின்மேல்
மெய்யாவான் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழரைக்கவல்லார்
எஞ்ஞான்று மெம்பெருமா வினையடிக்கி ழிணைபிரியா திருப்பர்தாமே. கக.

பதவுரை.

கை— பெரிய துதிக்கைபையுடைய

நாகத்து— ஸ்ரீ கஜேந்தராத்வாஹுடைய

இடர்— துக்கத்தாத

கடிந்த— நீக்கினதாய்

கனல்— ஜ்வலியாகின்றான்

ஆழி— திருவாழியை

படை உடையான்— ஆர்நாக வுடையவன்

கருதும்— விருப்பி வர்த்திக்கிற

கோயில்— கோயிலாய்

தென் லாடும்— தென்னாட்டி ஹ்ருள்ளாரும்

வட நாடும்— வட நாட்டி ஹ்ருள்ளாரும்

கின்ற— கின்றருளின

திரு அரங்கம் } ‘திருவாங்கம்’ எனும்
திரு பதியின்மேல் } திருப்பதி விஷயமாக
மெய் நாவன்— மெய்யேசொல்லும் நாவை

யுடையவராயும்

மெய் அடியான்— அரப்பாபோஜமாக அடி-
மைபூண்டவராய் மிருக்கிற

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்செய்த

தமிழ்— தமிழ்மாலையான இத்திருமொழியை

உரைக்கவல்லார்தாம்— சொல்லவல்லவர்கள்

வ்யா. கைந்நாகத்திடிர்புருத்த. பூநிக்ஜெந்தாபுனாநுடைய துதிக்கத்தைப் போக்கினா.

“ ஆனைக்கும் தனக்குத்தக்க வாநம் ” என னுமாயேலே வடிவின் கருந் அக்குந் நிக்கபடி யிறே துதிக்கத்தின் கருநிமுற்படது. “ ஆனையின் துயயார் ” என்றாயிறே. ஆத்குரு வாசந பான சப்தங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்க, “ கைந்நாகத்திடர் ” என்றது - “ கைந்நாகதுன் பம் ” என்கிறபடியே துதிக்கையை முழுத்தின் ஆபத்தென்று நோத்துக்கொள்க. அதா வது - நெடுங்காலம் வர்ஷாபாவத்தாலே வான்மே, லோகத்தில் ஒருபூக் கானத்திடையாநபடி யாகையாலே, “ எங்கே பொரு திருப்பன்வித்தாமம் கடைக்குடைய ” என்று தநொறுநி த்க, “ மொய்ம்மாம் பூந்பொழிப் பொய்கை ” என்கிறபடியே - தூரத்திலே குளிர்ந்தகோ லையும் பூந்பொய்ம்மாய்ப்பத் நோற்றக்கண்டு, பெரிய அபிவிவேரத்தோடே ஒடிச்சென்று, “ உள்ளே துஷ்டஸத்தவங்கிடக்கிறது ” என்றபியாமல் பொய்கையிலே யிறிந்து பூவை வாரிப்பறித்துக் கனாயிலேயேயுந் தேடுகிறவனவிலே, முதலேவந்து காண்ப்பிடிக்க; “ ஒரு நீர்ப்புழு கிமித்தமாய் சுச்வரண யழைக்கலையுமே, காமே தன்னிப்பொகிடுறார் ” என்று போகப்பார்த்தவனவின்; பிடித்தமுதலே பாவலாகையாலே (க) “யசி சூசுஷ்டுபத கீடுர மூரமர சூசுஷ்டுபத கீடுர ” என்கிறபடியே இங்கனே ஆயிரம் தேவஸம்வதஸாம் சென் றவனவின்; முதலேக்கு தன்னிலமாகையாலும் அபிமதலாபத்தாலும் “ முழுவதே முதலே ” என்கிறபடியே பலம் அபிவந்த்நமாய், ஆனைக்கு தன்னிலமல்லாநாயாலும் அபிமதலாபத் தாலும் பலம் கஷீனமாகையாலே துதிக்கைமுழுத்துண்டி யார்த்தத்திறே; இப்படி பானவாறே தன்னுந்செயலற்று, (உ) “ கீநலா விசேஷயிரிடு ” என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரணயே ரகஷீனாக வதுஸந்திந்து, “ காராயண” ஒரு மணிவண்ணை காகையாய் வாராய் ” என்ன; இந்த ஆய்த்தந்தவி ரெகிப்பிட்டவாறே, (ஈ) “ சுகந்தி தவக்குவகி வுஷி கஹுஷ்டி ” இக் யாதிப்படியே, (ச) “ ஸயவதலுநாநெயதஃ ” என்று - அரிவுடையார் சுதிப்பிட்டபடி பெரியதவவாயோடே மடுகின்னகையிலே வந்து, ஆனையை ஒரு கையாலும் முதலேயை ஒரு கையாலும் எடுத்தனாத்துக்கொண்டு கனாயிலேயே, கையில் திருவாழியிலே முதலேயின் வாயைப் பிளந்து விடுகித்து, சாத்தியநாஸின திருப்பரிபட்டத் தலைப்பை சுருட்டித் திருப்ப வாத்நிலைவைத்து அதிஹுடைய புன்வாயை வெகுநொன்று, ரெடுகொண்ட கலேசமெல் லாம் திருப்படி திருக்கையாலே குளிர்ஸ்ப்சித்துத் திருக்கண்களிலே குளிர்க்கடா கழித்து, அதின் கையில் பூவைத்திருவாடி களிலே விடுவித்துக்கொண்டு அதிஹுடைய துதிக்கைப் போக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது - “ இட்கடிந்த ” என்று. கனலாழிப்படையுடையான். ஜவலியா சின்னுள்ளுதிருவாழியை ஆபுநமாகவுடையான்.

கோயில். தென்னாழை வட்டமேல் சோழநாடு. தாமிரவருடைய தாயகம் தென்னாழை, எம்
ஸ்கீர்த பாஷாபந்தாசுரான வடகாடே, திருநாடுகுடி யாகத் தொழும்புநின்ற. திருவரங்க
சத்திருப்பதியின்மேல். திருவாங்கமென்கிற திருநாமக்கையுடைத்தான் திருப்பதிவிஷயமாக.

மெய்நாவன். மெய்யேசொல்லும் காணையுடையான். அருள்மென்பது ஒன்றும்கல
சாத காணையுடையவென்னான்; “ பொய்யேயாழி பொய்யின்னாத மெய்யையான் ”
என்னுமாசீபரிலே. இந்தக்-பகவத்காவியம். தேசநாயகன் கெழுநிர்செய்தவற்றில் ஒன்
றிலுள் றுருபொய் யின்னாமை சொல்லுகிறது. மெய்யடியான். அருள்பாபோஜனான வடி
யான். “ அடியான் ” என்று பேரிட்கு பாம்பாஜாதற்கு மடிபெற்றமலர்கள் பொய்யடி
யாரிதே; சேஷத்தான் ஸ்வரூபமானல் சேஷிக்கு அகரபத்தன் வினக்குமொழிப, ஸ்வாதி
சாய்க்கிறாக சோதிறே. அங்மனன்றிக்கே, சேஷிக்கு பங்காந்தை ஆசாரித்துக்கொண்டி
திரியுள் ஸ்வாவாசாகையிலே, தம்மை “ பொய்யடியான் ” என்று. இவையிரண்டும் -
தாப நுகர் செய்த வசங்களை அப்பலிப்பார்க்கு ஆர்ந்திக்கு லாக வருமிச்செய்தாபத்து
விட்டுகீத்தன். * அனாதாமரிப்படியே - ஸர்வோச்சாரித் திருவள்ளத்திலே கைத்துக்கொ
ண்டிருக்கிறவர். வீர்த்த தமிழுதாக்கவல்லார். வினாசோனப் பாலாதித்த தாமிரவருடையான்
இத்திருமொழியைச் சொல்ல வல்லவர்கள். எஞ்ஞான்றிரித்யாதி. எல்லாக்காலத்திலும்,
எனக்கு சேஷியான ஸ்ரீவைகுண்டாததுண்டைய, ஒன்றுக்கொன்றொப்பான் திருவடிகளின்,
மேழ வியலெஷாழிதாய், * அடியார்கள் குறாக்களோடே தாங்கரிநுக்கப்பெறுவர். ...கக

பெரியஜீபர் திருவாழகனோசானம்.

அடியவா—மரவடி தன் கருள் பதினறு ஆமை மைத்துகண்
குற ன்ராதேவு செரு கைக்காகத் துப்பு.

—(1)—

ஆ திருமொழி-க-க்கு, பாட்டு-௨௦.

நான்காம்பத்து- பத்தாந்திருமொழி-துப்புடையானை, ப்ரவேசம்.

வர சிபப் பிவனும்தான். அன்றும் அப்பக்கத்திலும், அங்குத் திருவையாந்தமறுபுத்தொகை
மொழிப்பாடலாய் அதுவந்திற்று, இத்தொடர்த்தத்திலே சரி விச லைமையத்திலே ஸம்ஸாரி
காணவாகருக்கிலலாம் யாபட்டாலும், கணவகினை, “ அது நமக்கு வாய்தொழி
யுப்போது வர்வெய்வானாவேனே போக்கித் தந்தருவோனாம் ” என்று அப்பவலிந்து,
“ அது, மன்ன அந்தமே அமன் திருவடி கட்டி விழுந்து அந்தித் தன் செப்பித்துக்கொள்
வோம் ” என்று ஒருப்பட்டு, சாமதாராவே கர்மாதுருணமாக யாபட்டவந்து என்னை நலி
யுப்போது, அந்த கிலைத்தாலே தேவரீருடைய திருவடிகளை ஒருபடிபாலும் கிளைக்கவும்
ஒன்று சொல்லவும் கடிமனலிலேன் என்று அத்தகையதற் அப்போதைக்கு இப்போதே
சொல்லிவந்தேன்; ஆனகெழு அக்காலத்தில் அவர்கள் என்னைநலியாதபடி தேவரீர் ரஷித்
தருவாவேனும் என்று பெரிப்பெருமான் திருவடி கலிலே சாணம்புக்கு விண்ணப்பப்படுத்து
செல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

இதுதானிருந்தாயிற்று? - (க) “ நவகுமாரமகா பாலிஷபாண்டி ” என்று
சாத்திரம் சொல்லுவதாலும், “ வேண்டாமை நமன்றம் சேன்றமை வினவப்பெயுவாரலி ”
என்றிரு பகவதுத்தியாலும், “ உன்றார்க்கென்றும் நமன்றம் கள்ளர்போல் ” என்று
அபிபுத்தர் சொல்லுகையாலும், (உ) “ லாபிஷபாண்டி ஸததத ப்ரவஹாது ” என்று யம
ன்றனை சொல்லுகையாலும், பாகவதானவர்களுக்கு யமவர்பதைவாகட்டாதென்னுமிடம்
பாஸித்தமாயிருக்க, “ பாஸித்தமாயிலே யமபட்டவந்து நலிவர்கள் ” என்று யமபட்டித்
திருவடி கலிலே சாணம்புடுத்து, “ அத்தனாயிலே எங்கோகதித்தருவாவேனும் ” என்று
இவர் அந்தித்திருவடி, திருச்சொன்ன வசங்கனோடு கிருத்தமன்றோ வென்னில் ; ஆழ்
வார்கள் தங்கள், * யமவறமதிலை மருளப்பெற்று அவனை உள்படியறிந்து அது
பலியா கற்பிச்செய்தே ஸ்ரீ தைசகலிலே வந்தவாயே, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரா
தேறுகுவாப்பக்கொண்டு போர்த கம்பலத்தையும், அந்த கர்மாதுருணமாகவே கிள்வ
தறித்துக்கொண்டு போர்தவனுப் பந்தமோகேதாபப கிள்வாஹுகுறிகுத்தி நசுவானுடைய
ஸ்வாதத்திய பலத்தையு மதுவந்தித்து, “ திங்குச ஸ்வதத்தானுவன் இன்னம் நம்மை
ஸம்ஸரிப்பிக்கில் சொல்வதென் ” என்று, “ மக்கள்தோற்றங்குழி தோற்றுவிப்பார்கோல் ”
என்றும், “ இன்னம் ஆற்றங்கரை வாழ்மாம்போ வஞ்சகன்தோன் ” என்றும், “ வைத்த
கித்தை வாங்குகித்து நீங்குகித் தோன்னம் யெய்த்தனவலிலே - உய்த்துரின்பயக்கினில் மயக்
கலென்னையானே ” என்றும் அவனைக்குறித்து விண்ணப்பம் செய்யும் பாகாத்திலே; இவ
ரும், ஸ்வாஸ்வாதத்தியத்தையும், அநாதிகாலம் அவன் திருவடிகளைக் கிட்டாதுயி. அகல
வடித்த கம்பலத்தையும் அதுவந்தித்து, “ ஸ்வதத்தானுவன் நம்முடைய கர்மாதுருண

‘அரங்கத்து அரவு அ’ எ பன்னியானே!-;
அப்பு ல டையானை-அநித்தவனாக கங்குர்
நிறுமுடைய உவ்வை

அடைவது— அடைபட்டவையுடையது
எல்லாம்—எவ்வுடைய காரணங்களுக்கெல்லாம்
சொல்லு இடந்தை— சொந்தகாலத்திலே
அனை ஆவர் என்று-நினைப்பவராவ்வான்

(என்று ஆழ்வார் சொல்ல;- ‘அது
தான்செய்வது ஒருக்கால் பரபந்தி
பண்ணினார்க்கன்றோ’ என்று எம்

பெருமான் திருவுள்ளமாக,
ஹப்பு இலென் ஆகிலும்-‘அப்படிப்பட்டஅநி
காரிகளுக்கு நான் ஒத்தவனல்லனாகிலும்
நின்— உவ்வை

அடைந்தேன்— தரணாகவடைந்தேன்’
(என்ன; ‘உாம் ஆரை சகிக்கக்கூறாதி
நம்மை வந்தடைந்தீர்?’ என்ன;)
நீ— ‘தேவரீர்

வ்யா. முதற்பாட்டு. துப்புடையாவை யடைவது. அப்பு- ஸாபத்தம், சகஷண
ஸாமந்தமுடையானை ஆராய்ப்பது. இது முன்னிலைப் பாடக்கூறாயும், சசுவரணன்மையே
சொல்லுகிறது. பற்றுவுதரும் பூஜாவாகி. சகஷண ஸாமந்தப்பதநான் வரத்தப்பதத்திலே
இல்லையிறே; (க) “ நவஸித்தோம்ஸகோ வஸரெ விவசாஸ்திவ த.கி.ந. லசகெய்யாதுஸு
தெகஸித்தம் விதாஸார-வெசா த.கி.பி. ” (உ) “ நவஸிதாஸ நவஸித்தாது கிநெகஸெய்ய
ஸுஸம்ஸாஸி. லுலிதெகஸி தஸெஸா தா.ந. அயது நுஸு கஸுவிசு ” என்கிறபடிபே.

(க) “ நவஸித்தாமஸாஸாஸே விபதாம்கிநிவந்தகே-ஸமந்ததோதர்யதே கசிந்தம்
விதாபுருதோந்தமம் ” (உ) “ நவஸிதாஸஸாமந்தப் பந்தேஸர் வேசுவாழ்ஹிம்- ஸந்திரெகா

ஆனக்கு- பூதிகஜெத்தாழ்வானுக்கு
அருள் செய்தமைபால்— கர்ணபண்ணின
மையானே

(என்ன; அப்போது வந்த
சகஷிக்கிறோமென்ன;)
எப்படி- ‘முன் அநேகத்தானு முண்டான
இளைப்பானது

எவ்வை— எவ்வை
வந்து— வந்து கிட்டி.

நவியம்போது-வருத்தும் காலத்திலுண்டான
அங்கு— அங்குவலத்தையுடைய
நான்— அடியையான்

எ.நாம்— சந்திராஸி
உவ்வை— நெய்யை

கிணங்கமட்டேன்— ஸ்மரிக் கமட்டேன்;
அப்போதைக்கு— அக்காலத்துக்கான
இப்போதே— காரணமென்பாக்கான் நெய்யி
பெற்றிருக்கிற இப்போதே
சொல்லி வைத்தேன்— சொல்லிவைத்தேன்.
என்கிறார்.

சங்கராதி - ஸ்ரீபாத்ரஸங்கர்தேவாதி
சங்கரம் - திருவாழிபாடிப்பாளையம்
வந்தினோ - திருக்காசநிலை நடுத்தவழிப்
அரங்கத்து - திருவாரங்கத்திலை
அரவு - திருவனத்தாழ்வானை

சிற்பது - உன்னைக்கொண்டு மறைகையாசிற
 ஓர் - ஒப்பற்ற
 மாயை - வஞ்சகையில்
 வல்லு - ஸபர்த்தா காதிக்ரீர்;
 ஆதலால் - ஆதலால்

குறிக்கொள் கண்டாய் - திருவுள்ளம்பற்றி
 யாருளவேனும்
 (என்று)
 உன்னை சொல்லிவைத்தேன் - உன்னைக்குறித்
 றுச் சொல்லிவைத்தேன்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சாமிடத்து. சரீரவிச்-லேஷ. ஸமயத்திலே. கீழ் "எல்லாம்
 ஜோர்விடம்" என்றத்தை இங்கே ஸ்பஷ்டமாக வருவச்செய்கிறார். என்னை. தோஷத்
 பொல்லப்பயத்தாலே கலங்கி, உன்னை நினைக்க சூதமன்னிக்கேயிருக்கிற என்னை. குறிக்
 கொள்கண்டாய். நான் கலங்கிக் கிடந்தேன் என்று உபேகித்திராதே திருவுள்ளம்பற்றி
 யருங்கிடாய். அன்றிக்கே, யமபடசால் வந்த கலிவுக்கு அஞ்சி, திருவடிகளிலே இப்போது
 சானம் புருந்த லென்னை, அப்போது திருவுள்ளம்பற்றி யருங்கிடா யென்னவுமாம். சங்
 கோடு சக்கர மெந்தினுனே. ஆசிரித சக்திநாத்தில் விளம்பாஸுதவத்தாலே அகவாதம் பூரீ
 மாஞ்சுறுப்பந்தையும் திருவாழிபையும் திருக்கையிலே ஏதிக் கொண்டு ருக்கிறவனே. சக்திய
 சக்திவாஸந்தமாறடி, அவனுக்குத் தாம் மங்கனாசாஸாம் பண்ணும் ஸ்வபாவாய், திவ்யா
 யுதங்கலையும் அழகுக்குடலாக நினைத்து அவற்றுக்கு மங்கனாசாஸாம் பண்ணாமவர், இப்
 போது, சக்திசுவாகையும் திவ்யாயுதங்களை சக்திபரிகரமாகவும் அநுலந்திக்குட்படியாய்த்துச்
 சேல்லுகிற பயம். பயதேறுநாநனை யருவிச்செய்கிறார் நாமடித்திப்பாதி. க்ரோதாநிசயத்
 தாலே நாவைமடித்துக்கொண்டு, என்னை கர்மாதுருணமாக ஆகேக நன்டங்களைச் செய்யக்
 கடவாத கில்லாசிற்பர் யமபடாஸவர்கள். சரீர விச்-லேஷ. ஸமயத்தில் வேறொருவர்க்குத்
 தோற்றாமல் இச்சேதந் தொருவனுக்குமே தோன்றுமபடி இப்படி வந்து புருந்து கில்லாசிற்ப
 பர்களையிட்டு.

போமிடத்து. அவர்கள் இழுத்தருக்கொண்டு போமளவில். உத்திறத் தேத்தனையும்
 புகாவண்ணம் நிற்பதோர்மாயைவல்லு. இவ்வாத்மாவினுடைய மரஸ்ஸ - உன்விஷயத்தில் ஏத
 தோழம் உன்புகுராதபடி உன்னைக்கொண்டு மறைப நிற்பதொரு வஞ்சகத்தை வல்லு. ஆமி
 டத்தே யுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன். ஆனமின்பு, கரணங்கள் எவ்வையச்செல்லான தகை
 யிலே, "சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய்" என்று உன்னைக்குறித்துச் சொல்லிவைத்
 தேன். அங்கத்தாவணப் பள்ளியானே. இவ்வாத்மாக்களுடைய சக்திணர்த்தமாக முற்
 கோலி வந்து, இவற்றினுடைய சக்திணசிந்தையைப் பண்ணிக்கொண்டு, திருவாங்கத்தி ருப்
 பதியிலே திருவாவணையின்மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே.

புருக்கிறவனே!

எல்லையில்— அபுபேனுடைய ஆபுஸ்ஸின்
எல்லாபாச சாமததையிலே
வாசல்— யமபுரத்துக்குப் போய்வழி
குறுகச்சென்றால்— கிட்டி. இல்
நடவ் தபர்— யமபடசானவர்கள்
எற்றி— அடித்து
பற்றுப்போது— பிடிக்குங்காலத்தில்
நில்லுமின் என்ன— 'கடக்கநிலங்கோள்'
என்று தனகைக்குத்தக்க

கப்பதை யுண்டாசனகாலத்திலேயே

உன்— தேவரீருடைய
நாமம் எல்லாம்— திருநாடங்களை யெல்லாம்
சொல்லினேன்— 'சொன்னேன்';
என்னை— என்னை
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு— திருவுள்ளம்பற்றி
அல்லல்படா வண்ணம்— யமபடர்நகரிலுள்ள
பட்டு வந்ததாயிற்று.
காக்கலேண்டும்— எந்தித்திருநிலையிலும்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. எல்லையில். ஆபுஸ்ஸின்னுடைய எல்லாபாச சாமததையில்.
வாசல் குறுக்கச்சென்றால். வாசல்-வழி. (க) யாமயமார்க்ககதி இனி ஆஸ்க்கம் என்னுமாவாகச்
சென்றால். எற்றி நமன்றம் பற்றும்போது. யமபடசானவர்கள் பிடிப்பதற்கு முன்னே மதி
உபங்க எற்றிவந்து பிடிக்கும்போது. பிடித்தல்ல அடிப்பது, அடித்தாய்த்துப் பிடிப்பது.
இப்படி யமபடர் வந்து கொடுபோவதாகப் பிடிக்குங் காலத்தில். நில்லுமினென்ன வுபாய
மில்லை. "நில்லுமின்" என்று அவர்களைத் தனகைக்குத்தக்க உபாயமொன்றும் என்னகா
லில்லை. இந்தால் தம்முடைய ஸர்வோபாய ரூப்பதையைச் சொல்லுகிறார். நேரியும் சங்கமு
மேந்தினுனே. விஜோதி கிளவபரிசுமாய திவ்யாயுதங்களை ஸர்வகாலமும் திருக்கையிலே
ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. இப்படி திருக்கையாலே, ஈபற்றிலாப்பற்ற நின்றானுயிருக்கிற
தேவரீசையொழிபு எனக்கொரு ரகசியநிலை பென்கை. உதே— "சங்கொடு சக்கர மேந்தி
னுனே" என்றார்; இங்கே— "மேதியும் சங்கமு மேந்தினுனே" என்கிறார். இதுவாய்த்து
உயர் நகைகண்டிந்ருமுபாயம். "எப்போதும் கைகரலாகேரிபாள்" என்றிறே இவர்களிருப்
பது. "நில்லுமினென்ன வுபாயமில்லை" என்பானென், நட்புடைய நாமங்களை எப்போ
தும் சொல்லுகின்றே, அதுதான் உபாயமாளுலோலென்ன; அதுதான் ஸாநமகாசுசொ
ன்னேனே? சொல்லலாம்போதே யுள்ளமெல்லாம் சொல்லினேன். கானங்கள் வளவற்றியா
யிருக்கிறபோதே உன் திருநாடங்களை யெல்லாம் பாடப்பயாக வளவற்றித்த வித்தலையன்றே,
மக்களாசாஸக பற்றுப் உன்னுடைய ஸமீபத்தினால் ஆசாவிடுத்துக்கொண்டு நிரியும் நான் என்
னுடைய ஸமீபத்திக்கு உறுப்பாக ஏதேனுமொன்று செய்கைக்கு யோக்பதைமுண்டோ, நீ
யுயிப உன்னை ரகசியாக ஆதஸ்தித்திருக்கிற வினாதுணம் என்றனுடைய சொலறுதியாலே
இப்போது செய்கிற வித்தலையன்றே. என்னைக் குறிக்கொண்டேன்றம். இப்படி திருக்கு
வ்வபாயுனா என்னை, ஸர்வகாலமும் திருவுள்ளம்பற்றி. அல்லல்படாவண்ணம் காக்க

மூ.—ஒற்றைவிடையனு நான்முகனு முன்னையநியாப் பெருமையோனே

முற்றவுலகெல்லா நீயேயாகி முன்றெழுத்தாய முதல்வனேயோ !

அற்றதுவானு எரிவற்கென்றெண்ணி யஞ்ச னென்றமர் பற்றவற்ற

வற்றைக்கு நீயென்னைக் காக்கவேண்டு மென்கத்தரவனைப்பள்ளியானே ம.

பதவுரை.

ஒன்று— ஒப்பற்ற

விடையனும்— ரிஷபவாஹனுனருத்ரனும்

நால் முகனும்— சதுர்முகப் பரமபாவம்

உன்னை— தேவரினா

அநியா— அநியாவொன்றான

பெருமையோனே—பெருமையையுடையனும்

முற்ற— ஒன்றெழுதியாதபடி.

உலகு எல்லாம்— ஸகலலோகங்களும்

நீயே ஆகி— நீயேயாய்

முன்று எழுத்து } அக்ஷரத்தாய் நமஸ்காரம்

ஆப } பாணவத்துக்கு வாசிய

ஒப்பிக்கொண்டு

முதல்வனே— ஸர்வகாரண பூதனுயிருக்க

ருமனே !

அரங்கத்தாவணைப்பள்ளியானே!:-

நமன் தமர்— யமபடானவர்கள்

இவற்கு— ‘ இவனுக்கு

வாழ் நான்— ஆயுஸ்ஸு

அற்றது என்று } முடிந்தது ' என்று நினை
எண்ணி— } தது

அஞ்ச—பிடிக்கிறபிடிபிலே அஞ்சுட்படியாக

பற்றல் உற்ற } பிடிக்கையிலே ஒருப்பட்ட

அற்றைக்கு } வன்றைக்கு

நீ— ஆச்சரிதரகுகளுன நீ

என்னை— என்னை

காக்கவேண்டும்— அவர்க்கு நகரில் காட்டிக்

கொடாதே தகித்தருளவேணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒற்றைவிடையனும். “ நான்ஒருவனாகில் நீலார் கண்டத்

தமர்மனும் ” என்கிறபடியே பரமபாவனை தலையெடுத்தபோது, அல்லாதாரைப்போ

லன்றிக்கே, தந்தவந்தையதாவது தந்திக்கவல்ல ஸுருக்ஷம் ஜ்ஞாநத்தையுடையனான அத்

நிதீய ரிஷபவாஹனும். “ ஒற்றைவிடையனும் ” என்றது - லோகன்பாவந்த மாகை

யாலே அத்நிதீயமாய் அவனுக்கு அபிமதமாயிருக்கு பென்னுமிடம். தோற்றுகைக்காக. இத்

தையிலே, அவன் தனக்கு பெருத்த வுடைமையாக நினைத்திருப்பது. நான்முகனும். (க)

“ பெருவெண்ணா லீடியாதிவெண்ணு யொடுவெண்ணு வுண்ணுவினாதி தடுவெண்ணு ”

என்கிறபடியே அவ்வயதானே திருநாடுகடலத்திலே பிறந்து, பிதாவான தேவரித்தம்மாலே

கொடுக்கப்பட்ட நானுவேதங்களைப் முடையனும், “ அமர்க்குமுறியியந்து ” என்கிறபடியே

இவ்வருகன்னார்க்கெல்லாம் இவ்வருகத்தையுடைய சதுர்முகனும்.

உலகு— லோகங்களை
 படைக்கவேண்டி— ஸ்ரீஷ்டக்கவிருயிர்
 என் முகனை— சுறுமுறுப்பற்றவனை
 உத்தியில்— திருநாடிகமலத்திலே
 தோற்றினாப்— தோற்றுவித்தே
 வையம்— 'பூமியிலுள்ள
 மனிசர்— மதுஷ்பத்கள்

ஸ்ரீம. ஸ்ரீதாயப்பாட்டு. பையரறினனைப் பங்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமுர்த்தி.
 திருப்பாங்கடலில் வளவ்பச்சுத்தாலே விசுவதிராசு பனங்களை, டைமனும், மென்மைகுளிர்
 த்தி எற்றங்களை பார்த்துபாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானை பரிக்கையின் மேலே. "உள்ளப்
 பல்போகு சொந்த" வளவிற்படியே வம்மலாடிகளான ஆம்மாக்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக் கொண
 பல உபாயங்களையும் திருவுள்ளத்திலே சிந்தித்துக்கொண்டு கண்வளர்த்தருவாகின்ற பரமசே
 விப்பனவசனை. மூர்த்திசப்தம்- ஸீசுவ்யத்துக்குந் விஶ்ரதந்துக்குந் ஸாசகமானபாவே,
 இவ்விடத்தில் ஸீசுவ்யவாசகமாப்க்கொண்டு சேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால்
 இவை அறியாதுருக்க, தான் அறித்ததாக இவற்றிவ்வுடைய ரக்ஷணோபாயசிக்த்தை பண்ணு
 மைக்கடியான ப்ராப்திவைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸ்ரீஷ்டமான ஜகத்துக்கு ரக்ஷணாத்
 தடாகவந்து கண்வளர்த்தருளின வளவன்றிக்கே, ஜகத்துக்கு, தன்னை முதலிலே ஸ்ரீஷ்டடித்
 தருளின உபகாரத்தனை பருளிக்கொய்கிறார். உய்யவித்யாதி. காண கனோப வித்யாப
 சிபாக்மோக்ஷஸ்வராய * அபிதவிசேஷிதாயக் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் கானாகனோபங்களைப்
 பெற்று, திருநாடிகளை ஆசரித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக ஸோகத்தை ஸ்ரீஷ்டடிக்கையி
 லே விருப்பத்தை ஈடையனும், ஸ்ரீஷ்டடி. ஸ்ரீஷ்டடிக்கு கந்தாவான சுறுமுறுத்த திரு
 நாடிகமலத்திலே தோற்றுவித்தவனே.

வையமித்யாதி. ஜகத்ஸ்ரீஷ்டடி பண்ணுமென்போகே, "பூமியிலுண்டான மதுஷ்
 யர் சுர்முடைய ஆஜ்ஞாபுரமான சாந்தாயம்மானையில் சிற்பார்க்கினால், கந்தரிமாய் விப
 ரிதப்பாச்சுத்தாமவர்கள்" என்று திருவுள்ளப்பற்றி, "அப்படி அறிப்பாச்சுத்தான சகையில்
 அதுநிதாக சிக்ஷித்தா டியும் ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று காண்கையுடனே ஸ்ரீஷ்டடித்வமே,
 "பொய்பர்" என்றிருந்ததை, "பொய்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. ஸீய. ஸீயசனை!—
 பரமபந்து வானவனே. இத்தால்- ரக்ஷிக்கக்கூடான ப்ராப்திவைச் சொல்லுகிறது. இனி
 யென்னைக் காக்கவேண்டும். அந்த வையத்திலுள்ளார் படியவற்றிக்கே, உன்னுடைய அங்கி
 காரவிசேஷத்தாலே ஸ்வாமித்தனும் உனக்கு மங்களாசாஸகம் பண்ணியன்றி தரியாதபடி.

உலகு— உலகனை
 படைத்தாய்— ஸ்ரீஷ்டத்தாய்;
 இம்— பரமபதவானவனே!
 இனி— இனி [மேலே
 என்னை— பாக்காயவனாகையான அடி
 காக்கவேண்டும்— பரமபதால் வரும், கண்ணில்
 அடிப்படாதபடி ரக்ஷத்தருவாவேணும்.

நமன் தமர்கள்— பாபடாநவர்கள்
தன்னான இல்லை—தனபரில்லாதவர்களாகிட்டு
கொண்டு
சால— மிகவும்
கொடுமைகள்— கொடியதண்டங்களை
செய்ப்பாநிற்பர்— பண்ணுகிற்பர்கள்;
மண்ணொடு நீரும்— பூமியும் ஜலமும்
எரியும்— அக்சியும்
காலும்— வாயுவும் [ரும்
ஆகாசமும்— ஆகாசமுமாகிற பஞ்சபூதங்க
மற்றும்— காரியரூபமானதுகத்தத்தானும்
ஆகி— உணக்குபகாசமாக
நின்றும்— அவற்றைக்குப் பாகா பிராயக்கிரகன்
டுகின்றவனும்

அண்ணலை— எவ்வல்லாமிபானவனே !
அரங்கத்தாலணைப்பள்ளியானே !-;
எண்ணலாமத்பாநீத— அருஸந்திக்கபோக்
யதைப்புண்டான காலத்திலே
உன்— உன்னுடைய
நாமம் எல்லாம்— நிருநாமங்கனையெல்லாம்
எண்ணினேன்— எனக்கு தாசகமாகவும்
போக்பமாகவு ம் நலந்தித்தேன;
என்றை— பல்லாண்டு பாடுவனான என்னை
நீ— தேவரீர்
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு— நிருஅள்ளம்பற்றி
என்றை-;
காக்கவேண்டும்— ரகசித்தருளவேணும்.

வ்யா. ஆறுபாட்டு. தண்ணனலில்லை. மெத்தனலில்லை. உகந்தி வர்த்திகளெல்
லாம் கடியாமாய்த்திருப்பது. “ கமிந்நிசாலார் கடியார் ” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்
கே, தன்னானவாவது- தன்னிதலாய், அது இல்லையென்கையாலே- நலிகையில் ஓவுதலில்
லாமையைச் சொல்லுகிறது. ஒருநாலாண்டுப் பற்றுதலில்லையென்கை. நமன்றமார்கள். பா
நாவுளை யமன்றாநிலை கண்குழியுகண்டவாறே ஒருக்காலாக விட்டிருக்கவுங்கடும்; இவர்கள்
அவனுடைய படாசகையாலே “ அவன்சொன்னதில் ஒன்றும் தப்பாதே செய்யவேணும் ”
என்னும் வினாவாலே கண்பாராதே க்ருமாக நலியாநிற்பர்களாய்த்து. சாலக்கொடுமைகள்
செய்யாநிற்பர். மிகவும் கொடியதான தண்டனைகள் பண்ணுகிற்பர்கள். அதாவது- இந்த தேஹ
விச்சைஷத்தக்கு முன்னே, சிவந்தமயிரும் எரிந்த விழியும் பொறிபறக்கிற முகமும் நாமடிச்
கொண்ட உத்தமமான உகாவேஷத்தோடே, * சேவதக்குவாரைப்போலே, கையும் குலமும்
பாசமும் முதலானவற்றோடே வந்துகிற்கும் நிலைதன்னாலே வயிறு வளிக்கொருந்தும்படி
பண்ணுகையும், “ நமன்றம் பாசம்விட்டால் அலைப்பூணுண்ணும் ” என்னும்படி இந்தசரீர
ந்தன்னை விடுவிக்கிறஸமயத்தில் அலைச்சல் படுகையும், பின்பு யாதாசரீரத்திலே புருசர்
சொல்லி மோதுகையும், “ நின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்முன்னாக விழுப்பதன்
முன்னம் ” என்கிறபடியே வலிபகயிற்றால் காலிலேகட்டித் திபங்கவடித்து தலைபின்னும்
கால்மன்மையாக யாம்பமார்க்கக்காலே பரிமத்துக் கொண்டுபோகையும். நாய்களைப்பேசித்

ததொன்று இல்லையே. ஆனபின்னு இத்தகையபயதால்வரும் கலிவாசியே மாதற்றிவருமாம். எண்ணலாம்போதே யுள்ளுமமெல்லா மெண்ணினேன். இத்தால் தம்புடைய பாய்ப்பிற்றிட வாயைச் சொல்லுகிறார். கரணங்கள் விதேயமாய் அதுவந்திக்கலான போதே, உன்னுடைய திருநாமமெல்லாம் எனக்கு தாகமாகவும் போகமாகவும் அதுவந்திக்கேள். காரணமாகத் திந்துக்குள்ளே ஸகலகாமங்களு மத்தப்புகாமமாகையால், அநொன்றையும் சொல்லவே எல்லா காரங்களையும் சொன்னாவிரே. இவந்தாம் அநொழிப வேறொன்றிரியிரிற். “நன்வாநினைவொன்றையேன் காரணவென்று மிக்கநனாலல்ல” என்றும், “ஓவா தே நமோகாரண வென்பன்” என்றுமிரே இவரிருப்பது. மங்கனாகாஸகத்திற்கும் இது நானொழிதே இவர்க்கு வாசகம். “கமோகாரணவென்று- பாயாந்நனைச் சூழ்ச்சிநிந்தா பல்லாண்டு- ஏத்துவர்” என்றுமிரே. ஆகையால், இத்திருநாமபொழிப ஒருகூறாமும் தரிசு கமாட்டார். “உன்னாகான் பரியாவதொன்றில்லை- நமோகாரணவென்றென்றொருவன்-என க்கு- பட்டினிநான்” என்றுமவிரிதே. ஆக, இப்படி உன்னாமெல்லா மெண்ணினேன்.

என்னைக் குறிக்கோண்டு. இப்படி உன் திருநாமத்தைச் சொல்லி எனக்கு மங்களா சாஸனம் பண்ணாதேபோது கூடினதாலும் தரிசுக்கமாட்டாதவென்னைத் திருவுள்ளம்பற்றி. என்றும். ஸர்வகாலத்திலும் இத்திலைதான் இவர்க்கு காதாசிக்கமன்றே. உண்ணலே. ஸர்வ ஸ்வாமியானவனே. இத்தலைமீழவுமேயாகன் உன்னதாம்படியுள்ளீரே குடமுறுட்டிருப்பது. நீஎன்னைக் காக்கவேண்டும். இப்படி நிரூந்துள்ள நீ, கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்தசிஷ்டன்டா பையாடையோனான வென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியாக யாடபடரால் வாரும் நலி வில் அகப்படாதபடி. ரக்ஷித்தானவெனும். அங்கத்தாலவனைப் பள்ளியானே. இதுதான் நான் இன்று விண்ணப்பம் செய்யவேணும்மா, இதுக்கு முற்கோஷிவந்தன்றே தேவரினிக் கே வந்து கண்வனாத்திருந்தேது. ... ..

மு.—சேஞ்சொன் மறைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்களுக்கே யெம்மானே
எஞ்சேலிலென்னுடையின்னமுதே யேழலகுமுடையா யென்னப்பா
வஞ்சவருவி னமன்றமாக்கள் வலிந்து வலிந்தென்னைப் பற்றும்போது
அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தாலவனைப் பள்ளியானே. எ.

பதவுரை.

செம்— செவ்விய

சொல்— சொல்லையுடையதான

எம்மானே— எனக்குள்வாமியானவனே !

எஞ்சல் இல்— சுருங்குதலில்லாததாய்

இன்— பரிசேயிதாய்

உறுதிப்படுத்தும் முறைகள் - இவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும் முறைகள் - இவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும் முறைகள்

புத்தலம் என்று— ‘புத்தலம்’ என்ற சொல்

... ..

என்றோ காக்கவிளங்கும்.

[illegible]

பிடிக்கும்போது. அஞ்சலமென்றென்றைக் காக்கவேண்டும். 'அஞ்சாதேகொள்' என்று உன
 திருட்டிற்றொசை கேட்கும்படி யருளிச்செய்து, கீழ்ச்சொன்னபடியே உன்னை யதப்பலித்து
 னனக்கு மங்கனாசாலகம் பன்னாநம்போது தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இப்படிருஷார்த்தத்
 தைக் கலக்கும் பாபபடால்வரும் பாதையில் அக்ஷயியாதபடி சகித்தருளவேணும். அரங்
 கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இப்படி சகிக்கைக்காகவன்றோ கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு விட்டி
 யிலும் வபாலர்த்தமாய்க்கொண்டு தந்தியகியூதியான திருவாங்கத் திருப்பதியிலே வந்து
 கண்வளர்த்தருளுகிறது. ... ..

மு.—நானேதுமுன் மாயமொன்றியே னமன்றமாப்பற்றி நலிந்திட்டிக்த

வூனெபுகேயென்று மோதுப்போதங்துன்னை நாளுென்று நினைக்கமாட்டேன்

வானெய்வானவர்தங்களிசா மதுரைப்பிந்த மாமாயனெயென்

ருருய்கீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. அ.

பதவுரை.

நான்— அடியேன்

உன்— ஸர்வரத்தனானஉன்னுடைய

மாயம்— மாயையகரில்

வனும் ஒன்றும்— யாதொன்றும்

அறியேன்— அறியாமட்டேன்;

நமன் தடர்— மமபடானவர்கள்

பற்றி— பிடித்து

நலிந்திட்டி— இந்தசரிசத்தோடேநயெத்
 தக்க தெல்லாம் நலிந்து

(பின்பு)

இந்த வன்— 'இந்த யாதநாசரிசத்திலே

புகு என்று— பாசெய்சி' என்று

மோதும்போது— அடிக்கும்காலத்திலே

அங்கு — அதற்குச்சில்

உன்னை— தேவரிசை

நான்— அடியேன்

ஒன்றும்— ஒருவனையாலும்

நினைக்கமாட்டேன்— ஸ்மரிக்கமாட்டேன்;

வான்— பாமபதத்திலே

வய்— பொருத்திலுர்த்திக்கிற

வானவர்தங்கள்— நிக்யமுத்தர்க்கு

சசா— தலைவனாய்

மதுரை— முநீமதுரைக்கே

பிறந்த— அவதரித்தருளின

மா மாயனே — மிக்கஆச்சர்யசக்தியையு
 டையனாய்

என்— எனக்கு

ஆனாய்— பாகன்சைப்பாட்டொழுதும்ஆன
 போலேவசிக்கத்தனாய்

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!;

நி—ஸர்வரக்கூகனான நீ

என்னை காக்கவேண்டும்.

[illegible]

பு — துண்டுபிடிக்கிற காலத்திலுள்ள கோரினாமேயுத்தவனே பெயர்மானே

சென்னைக்கு வந்ததிலிருந்து வந்திருக்கிறார் என்று சொல்லுகிறார்.

நன்றி: சட்டிய நகராட்சி கணினித் துறை வலிந்தேனைப் பற்றும்போ

ஆர்சை— பாக்தள்ளி நூலோ
காத்— ரகஸித்தகுருசின்
ஆபா— ஆபாபு
கோலோ— பச்சிணைபா
மேய்த்தவனே— மேய்த்தவனும்
எம்மாளே— எனக்குள்வாமிபானவனும்
அங்கத்தரவணைப்பன்லியானே!;
அன்று முதல்— உனக்குப் பல்லான்போடு
மனனாகிக்கொண்டநாள் தொடங்கி
இன்று அன்றுபா— இன்றுவளாக
ஆயி— ஸர்வகாரணபூதனு உன்னுடைய

என்கூறலுக்கைத்
மறத்தியேன்— ஒருகாலம் மறத்திட்டே;
நன்றும் கொடிய— மிகவும் கொடியான
மன் தமர்கள்— யமபாணவர்கள்
என்னை— என்னை
நலிந்து— நலிவித்து
வலிந்து— பலாத்கரித்து
பற்றும்போது— பிடிக்கும்சாலமான
அன்று— அப்போது
அங்கு— அந்தநகரிலே
நீ என்னைக்காக்கவேண்டும்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. குன்றித்தாதி. இந்தான் பசிக்கொபத்தாலே கல்வாஷ
த்தை வர்த்தித்தபோது, நின்றதொருமனையாக் குடையாகவெடுத்து, அந்த வர்ஷாபத்தில்
||சுடுபடாதுபடி. பச்சிணைபா ரகஸித்தஆபாபுனவனே. இதுதான், கோபகோபிஜாங்ககா ரகஸி
த்ததுக்கு முபலகைநாம். ஆனால் அங்கத்தான்சைச் சொல்லாதே, “ஆணைகாத்த ஆபா”
என்று இத்ததைச் சொல்லுவா சொன்னொன்லின்; எல்லாவற்றிலும் பாதா ரகஸிபவர்க்கம்
இவையேயாகத் திருவுள்ளம்பற்றி விருக்கையாலே. ஆபா. ஆபாபுபன்யுன்ற மொன்பெ
டுத்தான் அரங்கமாகாமர்த்தானிறே. கோரிநறமெய்த்தவனே. ஆபத்தனையில் ரகஸித்தவ
ளவளிக்கிகே, அனாதாத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக அல்லாத இடையோபாதி கைபிலே
கோலெயித்தப பச்சிணாமேய்த்தவனே. “திவத்திலும் பச்சிணாமேய்ப்புவத்தி” என்று
பாமபதத்திலிருப்பிழங்காட்டில் பச்சிணாமேய்க்க உகத்திமேயத்தரித்தது. எம்மானே. இந்த
குணரேஷ்டி. தன்மலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. “அம்மானே” என்று பாடமா
கில், ஸர்வகாரணபூதனவனே என்று பொருளாகக்கூடவது. அப்போது, கீழ்ச்சொன்ன ரகஸி
நாந், யக்கடியான பார்த்தியைச் சொல்லுகிறது. அன்றுமுதல். கருவாங்கத்துள் டெந்த
வன்றுமுதலென்னுதல்; நிறுப்பல்லான்போட. நீவிஷகரித்த வன்றுமுதலென்னுதல். இன்
றறதியா. இன்றுவளாக. ஆதியஞ்சொதி மறத்தியேன். ஸர்வகாரணமாய் விலகலாதேஜோருப
மான உன்னுடைய விக்காறுத்தை மறத்தியேனென்னுதல்; ஸர்வகாரணபூதனு உன்னு
டைய, விலகலானமான தேஜஸ்ஸையுடைய விக்காறுத்தை மறத்தியேனென்னுதல். நன்றும்
கொடியமன்றமர்கள். மிகவும் கொடிய யமபாணவர்கள். “நன்றும்” என்று— மிகவும்
என்றபடி. நலிந்துவலிந்தேனைப் பற்றும்போது. நலிந்துகொண்டு பலாத்கரித்து என்னைப்
பற்றும்போது. வன்றியேன் என்னைக் காக்கவேண்டும். வன்றியேன் கரியத்தால்க்கிலே, வன்

மாநாதர்ப்பூதானவர்களுக்கு இதுதான் வருணகக்கு பாலங்கமுண்டிடா. என்னுடைய
அதிசங்காமுலமான கலக்கத்தால்வந்த பயத்தாலே அடிமேன் விண்ணப்பம்செய்த வித்தனை
யன்றோ. ... .. கூ

அ. சிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—மாயவனை மதுருதனனை மாதவனை மறையோர்க ளேத்தும்

ஆயர்களேற்றனை யச்சுதனை யரங்கத்தரவனைப் பள்ளியனை

வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர் மன் விட்டுசித்தன்சொன்ன மானபத்தும்

தூயமனத்தனாராகி வல்லார் தூமணிவண்ணனுக் காளந்தாமே. டி.

பதவுரை.

மாயவனை— ஆச்சர்பருணசேஷ்டிதங்களை

யுடையவனாய்

மதுருதனனை— மதுவை நிரலித்தனாய்

மாதவனை— ஸ்ரிபாபதியாய்

மறையோர்கள்— வைகிணர்களை

ஏத்தும்— ஸ்துதிக்குற்படியானவனாய்

ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கெல்லாம்

ஏற்றினை— தலைவனானமேனாள்பாபயுடை

யனாய்

அச்சுதனை— அடுத்தானா ஒருக்காலும் கழு

வகிடாதவனாய்

அரங்கத்து— திருவாரங்கத்திலே

அடி— திருவனந்தாபுரமாகிற

அனை— திருப்பதிக்காலிலே

பள்ளியனை— பள்ளிக்கொண்டருகுகிற அழகிய

மணவாளன் விஷயமாக

வேயர்— தாமதிருவவதரித்தருடி அள்ளா
செல்லாரும்

புகழ்— புகழும்படியாரிருப்பாராய்

வில்லிபுத்தூர்— புதிவில்லிபுத்தூருக்கு

மன்— நிர்வாணசாரா

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்த

மான— சொல்மானையான

பத்தும்— பத்துப்பாட்டையுமாய்

தூய— பரிசுத்தமான [கொண்டு]

மனத்தனர்— ஆக— மகிழ்வையுடையவராய்க்

வல்லார்தாம— அபயவிக் கவல்லவர்கள்

தூ— படிப்பற்ற

மணி— நீலநாமமேனாள்

வண்ணனுக்கு— வடிவழகையுடையவனுக்கு

ஆளர்— அடிமைசெய்யப்பெறுவர்.

வ்யா. மாபவனை. அச்சர்ப்பருணசேஷ்டிதங்களை மாயவனை. இக்கால் விட்ட

பாட்டியாருக்கு வலப்பளுவனை. இத்தால் அச்சோத்திக்கு வன்மை துறந்தோ! என்று வர்
வகாலமும் “வடிவாய் தின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்வாண்டு” என்று பட்டு
ளாசாலம் பண்ணவேண்டிப்படி யிருக்குமவனென்கை.

மறையோர்களுத்து மாய்களேற்றினை. அபெளருஷேயமாய் சிதம்ப சித்திதோஷாய்
பகவத்பவபவபாதாய் பாதபாதமாயிற்றுள்ள வேதத்தினுடைய தாத்பாயத்தைய மறி
திருக்குபவர்கள், பாதவத்தினுள் காட்டில் சீனாவிலேயேயிட்டு அருவாதம் ஸ்தூதிகுந்துப்படி
பூரீசுதிகோபர் திருவருளுக்கொண்டு, கோபிக்கெல்லாம் தவ்வருவகபால்வந்த மேனாபி
பவையுடையவனை. மேன்மைக்கு “அயாசேய” என்றுமேயேயேயேயே, சிவனாக்து
“ஆபர்களை” என்கிறேன். பெரியபெருமான் கர்ஷ்ணவதாமாகவிறை நம் பூர்வா
சார்பர்கள் அருவந்திப்பது. “கொண்டல்வண்ணனைக் கொலவனும் கொன்னொய்ந்தவா
யன் என்னுள்ளம் தவந்தானை” என்றுசிறை திருப்பாணுவார். திருப்பவனத்தை மே
ந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் மணக்கு மாய்த்து. (க) “சுதேவந்தி நவ
உயிர்வின்குணகென்கியசொலாதுவா வேறுபு மருணியைம் துலுபிடியென்காதி”
என்று - “யசோதைப்பிராட்டி பிள்ளைப்பனியாகச்சாத்நினை திருவாபாணம் இப்போதும்
பெரியபெருமான் திருக்கழுத்திலே கிடந்திற்று” என்று கண்டநபவந்தாரிசிறை பட்டர்.
ஆகையால் இவ்விடத்தில் “மறைமோர்கள்” என்கிறேன் - திருப்பாணுவார், பட்டர்
போல்வாரானவர்களை. அச்சுதனை. ஆசிரிதரை ஒருக்காலும் கருவகி. தவன்கை. “பச்சை
மாமலைபோல்மேனி பவளவாய்க்கலச்செங்கனாச்சுதா” என்றுசிறை - திண்டிபுட்டியாபு
யாழ்வார். “அச்சுதா” என்றவந்தாம், “ஆபத்தங்கொழுந்தை” என்று மருவிச்செ
ய்தாரிசிறை. அருங்கத்திரவணைப் பள்ளியாகை. உகந்தருவின் கிலங்கெல்லாவற்றினும் பா
தாமாய், பெரியபிராட்டியார்க்கு கந்தை ஸ்தூதாமாயைவெ “சங்கம்” என்கிற திரு
நாமத்தை புடைத்தாயிருக்கிற கோயிலிலே, மேன்மை குவித்தி காற்றங்களை பாக்நிபாக
வடைய திருவனந்தாழ்வானுறை படுக்கையிலே, கீழ்ச்சொன்ன குணங்களெல்லாம் பாகசிக்
ரும்படி. பள்ளிகொண்டருவந்திவனை. வேய்ப்புசும் வில்லிபத்தூர்மன் விட்சேத்தன். தாம்
திருவவதரித்த குடியிலுள்ளவொல்லாரும், தம்முடைய வைபவத்தைச்சொல்லிப் புகழும்படி
யாபிருப்பாயாய், பூரீசின்விபுத்தாருக்கு சிவாணகாய், வர்வல்பாகனான வர்வெவ்வனை,
* அருவந்தாமவிப்படிபெ தந்தி நாயன்மத்திலே வைத்துக்கொண்டு, * உறகதுபுசல்படிபெ
மங்கலாளான நம் பண்ணும் பெரியாழ்வார். கொன்னமலைபத்தும். அருவவந்தாழ்வார் மங்
களாசாலாத் துக்கும் விசோதபானவற்றைப் பேசுக்கிக் கொன்னருவகக்காக அருவிச்செய்த
சப்தவந்தர்ப்ப நுபான இப்பத்துப்பாட்டையும். தூயமனத்தினுளிலெல்லாம். பாப்பாத்

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சாணம்.

அடிவரவு.—துப்புச் சாமிடம் எவ்வை ஒற்றைப் பையா தண்ணீரை
செஞ்சோல் நானேது துன்று மாய வாக்கு.

ஆதிருமொழி-சமீக்து, பாட்டு-சஉ.௦.

ஐந்தாம்பத்து.

(0)

மேலில் திருமொழியிலே—“மொல்லாமப்போதே புன்னாமெல்லாம் சொல்லினேன்”
என்று திருநாமத்தின் போக்பதையை யநுபவித்து, “இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக்
கடியென்” என்று சீருபித்தவாதே. அதுக்குமேலும், “இதானிஷபங்களிலே ‘ஆவியேய
முதே’ என்று திரிகையாலே யிழந்தது” என்று வெறுத்து, இப்போது “ஆவியைபரங்க
மலை” என்றும், “ஆவியேயமுதே யென்றனாமிரவியை வெந்தாய்” என்றும், தப்பைப்
பொறுத்தருளவேணும் என்று, பெரியபெருமான் போக்பதையிலே தம்முடைய கரணதாய
மும் மேல்விழுத்தபடியைச் சொல்லுகிறது. ... *

மு.—வாக்குத்துய்மை யிலாடையினாலே மாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்
நாக்குநீன்லையல்லா லறியாது நானதஞ்சுவ நென்வரமன்று
முக்குப்பேசுகின்றவனென்று முனிவாயேவமென் னொவினுக்காற்றேன்
காக்கைவாயிலுங் கடனேரகொள்வன் காணு கருளக்கொடியானே. க.

பதவுரை.

மாதவா— ஸ்ரீயோபதியானவனே!

உன்னை— உன்னை

வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்— உன்னைஸ்தோத்

ரம்பண்ண சக்தியற்றவனாயிராநின்றேன்;

தோவென்ன; விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால். உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய, வேறு கொடுக்கைக்கு ஒரு மறுவிழியுடையேனல்லேன்; உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷகையுடையேனல்லேன். கம்மைப்போலே ரக்ஷகருமாய் பேசியருமா ஈருப்பாரூன் டானல் பற்றக்குறையில்லை எனன்; வேறொருவரோடென்மனம் டற்றது. குணகந்ததாஸ்ய மன்றிக்கே ஸ்வரூபப்படுத்தமான தாஸ்யமாகையாலே, புறம்புபேசுகாது. உமக்குப் புறம்பு போக்கில்லையாகில், உம்மைக் கைக்கொண்டவாறே நமக்கு அவத்யமாகாதோவென்ன; உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றுகண்டாய். புள்ளிமானுக்கு, ஒருபுள்ளி ஏறியென், குறைந்தென்; ஸ்வாத்மர்களுடையவும் அபராதங்களைப் பொறுக்கிற வுனக்கு என்னுடைய அபராதம் பொறுக்கை அவத்யமாகப் புகுகிறதோ. குற்றவாளரை அங்கீகரிக்கையன்றோ உனக்கு நிரூபகம். “நாம் அப்படி அங்கீகரித்ததுண்டோ” என்ன; உன்டென்கிறார்— உழியேமுருகுண்மேழ்ந்தானே. வம்ஸாரிகளில் உனக்கு அபராதம் பண்ணுதிருப்பாரொரு வருண்டோ, அவர்களபராதங்களைப் பாராதேயன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தது; அப்படியே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார். ... .. உ

அ. மூன்றும்பாட்டு. நன்மைதீமைபித்தயாதி. “காணா” என்று - கம்முடைய ஸ்ஷ்டிக்குரியோனும் “வாழ்த்துவார் பலராக” என்றிர், அதுவும் மாறுணும்படியன்றோ கம்முடைய படியென்ன; அது ஒக்கும்; அப்படியன்றே நான், “கோயிலில்லா மும் வைட்டணவன்” என்னும் வன்மைகண்டாயென்கிறார்.

மூ.—நன்மைதீமைக ளொன்றுமறியே ஞானஞவேன்னு மித்தனையல்லால்
புன்மையாலுண்ணைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்று கண்டாய்திருமாலே
உன்னுமானுண்ணை யொன்றுமறியே ஞானாதேகமோடானுவேன்பன்
வன்மையாவதுன் கோயிலில்லாமும் வைட்டணவனென்னும் வன்மைகண்டாயே.

பதவுரை.

திருமாலே— ஸ்ரியபேதியானவனே!
காணா என்னும் } ‘காணா’ என்கிற
இத்தனை அல்லால் } இதோன்றொழிய
நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்— வேறொரு நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்
அறியேன்— அறியமாட்டேன்:
உன்னை— உன்னை

உன்னை— உன்னை
உன்னும் ஆறு ஒன்றுடன்— நனைக்கத்தக்க வழியொன்றும்
அறியேன்— அறிவறியேன்;
ஒவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாணு என்பன்— ‘நமோநாராயண’

வியா. நன்மையித்யாதி. நான் திருநாமம் சொல்லுகை அதற்குரிய நன்மையாய்
தலைக்கட்டுகிறதோ, நியைப்பாப்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, அநிகிறிலேன். இவ்வினைப்பாப்த் தால்
தோஷமாய், அவ்வினைப்பாப்த்தால் குணமாயிருக்கும்; இந்த்லைப்பாப்த்தால் அபாபதமாய்,
அத்தலைப்பாப்த்தால் அபாபதவாழ்மையிருக்கும். காரணவென்னு மித்த்லையல்லால்.
“ நல்கத்தாளுகாதோ நானனைக் கண்டக்கால் ” என்று - அபாபத ஸத்யவததைக் காட்டிம
திருநாமமிதே. ஸர்வா நிகர் குற்றங்களைப் போஅத்து, மேமாட்டாதே நித்திரவீடபிறிதே.
புன்மையால். தன்மைமாலே. உன்னை. ஸர்வாதிகுணவுண்ணை. புள்ளுவம்பேசி. கித்தி
புன்மையால். * என்கொன்வ னுண்ணைகிட்டென்னும் வாய்கங்கள் சொல்லுகிறேனல்லேன்.
புன்மை - பாயோஜகத்தை ஆனைப்படுகை; நன்மை - மோஷத்ததை ஆசைப்படுகை. “பெரு
மக்கள்” என்று - * போளன் பேரோதும் பெரிபோரிதே. “ மாருணுவான் கோலத்தம
ார்கோன். ” திருமாலே. “ நாநிசிபும் துதிசெய்ய நின்ற ” என்று - ஸ்தோத்தரத்துக்கு
அதிகாரி பிராட்டியிதே. பரிதிக்குத்தோற்றுச் சொல்லுபவரிதே. “ தன்னாசத்திருமங்கை ”
என்று - அவளுக்கு அதுபவம் வந்தாநித்தியானுப்போலே, எனக்கும் திருநாமத்தினால்
வகை ஸத்தாநித்தி. அன்றிக்கே, ஸர்வாநித்தவர்; “ வானவந்தித்தையுள் வைத்துச்
சொல்லுமென்வன். ” பாயோஜகத்தோடே மோல்லில் பகவத்கந்தாங்களுந் கழியுண்டி
திரே, இதாபலங்களைவிட்டி மோஷத்துக் குறப்பாநச் சொல்லப்பாரும் பன்ன; உன்னு
மாறுண்ணை யொன்றமுறியேன். சாஸ்த்தோக்தமான நீர்தா ஸர்வதிபண்ண வறியேன்.
ஓவாதே நமோநாரணுவென்பன். பாயோஜகம் பெற்றவாதே குலையும் பீசுவர்பகாமர்க்கு;
அங்கி கைப்பட்டவாதே குலையும். உபாஸகர்க்கு; இதுதானே பாயோஜகமாகையாலே,
பாபநர்க்குக் குலையாது. ஓவாநிதே. இதுமாலினால் வானக்குஸத்தைகுலையும். சொல்லாத
போது ஸத்ததை குலையுமென்பது, சொல்லில் உனக்கு அவத்யம் என்பதாகாநின்றிர், நல்ல
வண்ணையாயிருந்தி! என்ன; அவ்வண்ணர்க்குக் குணநிபன் எங்கெருப்போல் - உன்கேடியி
லித்பாநி. வன்மை - மிதிரு. “ தோநிசின்வாழும் ” என்று - புறம்புள்ள அநிமாரம் குலை
நையாநாம், நாம் அந்யப்பாயோஜக வாகையாலும், இவ்ருடைய ராஜகுலமிருக்கிறபடி.
கோயிலில்வாழும். (ந) “ ஊகூடபவாஹி மஃ ” “ இவற்றின் புறத்தாநொன்றொனானே ”
என்று - பகவதபிமாநமுன் தேதத்தே கிடக்கையிதே தங்களுந்ரூப் பேபுககினைத்திருநுப்
பது. ௧ உன்னல் - நினைத்துல். ... .. ௩.

அ. — நான்காம்பாட்டு. நேனேம. கீழிற்பாட்டிலே “ புன்மையாலுண்ணைப் புன்றா
வம்பேசிப் புதழ்வானன்றுகண்டாய் ” என்ற தம்முடைய அந்யப்பாயோஜகவதத்தை மேலி

நெடுமையால்— த்ரிவிந்தாவதாதத்தாலே
உலகு ஏழும்— உலகங்களைப்போலாம்
அளந்தாய்— திருவடிகளாலாந்து கொ
ண்டவனுப்

நின்மலா— பரிசுத்தனாப்
நெடியாய்— ஸர்வாதிகளுளவனுப் [னான
கொடுமை— கருதாமங்கலாகச் செய்யுமவ
கஞ்சனை— கம்ஸனை
கொன்று— உயிர்க்கொல்லுபவன் கொன்று
நின்— உன்னுடைய
தாதை— தமப்பொருள லஸ்தேவருடைய
கோத்த— காலிலே பூட்டப்பட்ட
வான்— வாலிப
தனை கோள்— விலங்கின் பூட்டை.
விடுத்தானே— தறித்துப் பொகட்டலானே!

அடியேனை— சேஷபூதனான என்னை
குடிமை கொள்வதற்கு— அடிமை கொள்
வதற்கு.
ஐயுறவேண்டா— ஸந்தேஹிக்கவேண்டா,
கூறை சோறு இவை— கூறையும் சோறு
மாற இவற்றை.
வேண்டியது இல்லை— உன்னிடத்துப்பெற
வேண்டுமென்று விரும்புகிறதில்லை;
அடிமை என்னும்— 'தாஸ்யம்' என்கிற
அகோயின்மையாலே— அப்படிப்பட்ட
ராஜகுலம் புகுகையாலே
அவை— அந்தக் கூறையும் சோறும்
அங்கு அங்கே— அவ்வவ ஐம்மங்களிலே
போதரும் கண்டாய்— வருங்கிடாய்.

வ்யா. நெடுமையா லுலகேழாமளந்தாய். அபேக்ஷிக்கைக்குச் சிறியனானப்போலே,
அளக்கைக்கு நெடியனாபடி. [“ ஒங்கியுலகளந்த ” இத்தபாதி.] ஐகரூபமான வடிவை
யிறே பரிணமிக்கப்பண்ணிற்றும்த், கொடுக்கும் கையைக்கொண்டு ஏற்றதுவும். நெடுமையான
திருவடிகளைக் கொண்டல்லகானும் அளந்தது, நெடுமையால். நின்மலா. பரப்பாயோஜா
மானையாலே கீழ்ச்சொன்ன விண்ணுதேவமுமில்லை. நெடியாய். இந்நிலையிலே அநாச்சரி
தர்க்குக் கிட்டலொன்றாதே ஆப் பிறர்க்குக் கிட்டலாயிருக்கும். [அமார்க்கரியானைத் தாம்
கட்கெனியானை] பாயோஜாநாநாபார்க்கு அரியனாப் அநாய்பாயோஜார்க்கு எரியனாருக்
கும். அடியேனை. மஹாபலிபாப்போலே ஓனதாய் மாசைப்பட்டவனல்ல, இந்தானைப்
போலே தனாலோக்பமாசைப்பட்டவனல்ல, என்னவொபம் ஸபலமாக்கவமையும். குடிமை.
அடிமைகொள்வதற்கு. என் ஸ்வரூபாநுபமான சேஷவர்த்தியைக் கைக்கொண்டருள
வேணும். கொள்ளுமிடத்தில் ஐயுறவேண்டா. ஸ்வாதத்தாயமும் ஸ்வப்பாயோஜா முன்
டென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா, நான் அநாய்பாயோஜான் என்ன; நீர் அநாய்பாயோஜா
ரானபடியென்? உமக்கு தேஹம் கிடந்ததாகில், அநாயபாநாதிகள் தாயகமாயிரா நின்றதாதி

போக்க வேண்டுமென்குநர் மேல். இரண்டுக்கும் இரண்டி தர்ஜுடாத்தம் கொடுமைக் கஞ்ச
 ஐக்கொன்று. * மங்கலவரைக் கல்லிடமோதின கஞ்சாத்தமாவைக் கொன்றாற்போலே
 அவற்றின் ஸங்கங்களைப் போக்கவேணும். நின் தூதை. * தந்தைகாசில் யிலங்குறவந்து
 தோன்றிற்றுப்போலே, அதுக்கடியான கம்மங்களையும் போக்கியருளவேணும். இவ்விடத்
 தல், கம்மங்கடாவன - அவித்பா கம்ம வாஸாருகிகளாலே கட்டுண்டிதே பாக்ந்தி கிடகநி
 மது, அதனைவிடவித்துத் தந்தருவ வேணு மென்குநர். கூறறசோறிவை வேண்வேதில்லை.
 ஆசைப்படுவதில்லை பென்னாசல்; உன்னை அபேஷிப்பதில்லை யென்னுந். நீர் ஆசைப்படு
 வதும் அபேஷிப்பதுமேதென்னில்; * அடிமைபொன்னுமக் கோயின்மைபோ ஆசைப்படுவ
 தும் அபேஷிப்பது மென்னுந். கோயின்மை - வேண்டப்பாதி; புருஷார்த்தம். அங்கங்
 கே - கூறறசோறிவை - போதரும். அங்கங்கே. எங்கேயிருக்கிலென்; மேளமருஷ்டாபி
 ஜம்மத்தோய மென்றுமாம். “ அடிமை - போதரும் ” என்று - யதாந்வயந்தானே பொ
 ருளாகவுமாம். “ நின்னையேதான் வேண்டி. ” இத்தாதி. ... .. ச.

அ.—ஐந்தாற்பாட்டு. தோட்டமித்தாதி. நீழிநாட்டில் - “ கூறறசோறிவை
 வேண்வேதில்லை ” என்று - தாபததார்த்தம் கைக்காய் ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்றார்;
 இப்பாட்டில் - போஷக போக்பங்கரும் உன் திருவடிகளை அறுபளிக்கிற ரஸத்துக்குள்ளே
 உண்டென்குநர்.

மூ.—தோட்டமில்லவ ளாத்தொழுதொடைத் துடவைடங்கிணற; மிணையொல்லாம்
 வாட்டபிள்ளியுந் தோன்னடிக்கீழே வரிட்பகம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன்
 நாட்மோனிடத்தோடெனக்கிது நச்சவார்டலர் கேழுமொன்றாகிக்
 கோட்டென்கொண்ட கொள்கையினுனே குஞ்சரம்வழிக் கோம்பொசித்தானே.

பதவுரை.

கேழல் ஒன்று ஆக — ஒப்பற்ற வாதற
 ஞ்சிப்பார்க்கொண்டு
 கோடு— தன் தம்வட்டையினுலே
 மண்— பூமியை
 கொண்ட— உயர எடுத்தருளின [யனாப்
 கொள்கையினுனே— ஸ்வபாவத்தையுடை
 குஞ்சரம்— குவலபாபிடகஜமானது

இல்லவன்— மஹாபாளும்.

அ— பக்கங்கடும்

தொழு— பக்கங்கட் கட்டுந் தொழுதுமும்

ஒடை— குன்றம்

துவைபும்— விளைதிலுமார்

கொளும்— கொளும்

இவை எல்லாம் } இவற்றிலொன்றும்
 வாட்டம் ஒன்றி } மனையால்

இல்லவள் கற்றிவரி. சூ. பசு. தொழ. பசு சிந்தை பாதேசம். ஒடை. குளம். குடவை. விஷா சிலம். விஷா சிலம் தங்கு ஹே தனிதே குளம். கிணறும். தோட்டத்துக் குறுப்பாகக் கிணறும். இவைமெல்லாம் வாட்டமின்றி. இவற்றிலொன்றும் குறையாமல். உன் டொன்னைடிக்கீழ். சீர்துன்பபொக்காமான உன் திருவுடி கனிலை, இவற்றிலொன்றும் குறையாமல் திரிவ, வருத்தத்தொன்று நுக்கேன் - என்னென்றாலே விரைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அகம் - நான். வகுத்தா - பிரித்து. இனி உமக்கொரு குறையில்லையென்ன; ஒரு குறையுண்டு - காட்டுமோனித் தோடெனக்கூறிது உன்னை யொழிப்படிமப்பே தாசகபோஷக போக்யங்காடி விநாயகரோடும் - ஸ்ரீராமனும் ஈனத்து நல்லறமும்; இக்கை ஆகசப் பரிவார் பவர். கோட்டொன்றாகக் கோடமென்னகோண். ஸர்வலோகங்களுக்கும் பாளபநதிலே அகப்பட்ட * ஸான்றி விடத்தெடுத்து "தானக்கை வைத்தானும்" என்னுடைய ஸ்வஸ்தாசுத்திலே வைத்தானென்னக. கோடமென்கூறின. இதுகாணே ஸ்வஸ்தாசுத்தானென்னக. குஞ்சாமிதவாதி. குலஸபாதி. நுகை சீரந்தபாப்படி கொம்பையொசித்தவனே. இக்கால் பளித்தது - ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் சின்றுமெறிந்து, ஸ்வஸ்தாசுமான உன் திருவுடி கனிலே வைத்து, அதுக்கு விஷா திபான கர்மங்களையும் நழித்துத் தாலைனுமென்கிறார். 10.

அ. ஆறும்பாட்டு. கண்ணுசித்தவாதி. கீழிப் பாட்டில் - தாசகாதிசனெல்லாம் அவன் திருவுடிகளே என்னார்; பாக்ந்தி கிடக்க அதுசெப்பப்போமோவென்ன; அதில் தாக்கு ஆர்வயமில்லாதபடியைய இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ. — கண்ணு நான்முதுகினைப்படைத்தானே காரணாகரியா யடியேனான்
உண்ணுநான் பரியாவதோன்றில்லை யோவாதே நமோநாரணுலென்
றெண்ணுநாளு மிருக்கெசுர்ச் சாமவேதநாண்மலர்கோண்ணேபாதம்
நண்ணுநாளவை தத்துவமுகிலன்றெனக்கவை பட்டிலிளகானே. ௧௧.

பதவுரை.

கண்ணு — ஸர்வஸுலபனுன கர்ஷணனுப்
நால் முகனை — சுதர்முகபாந்நமாலை
படைத்தானே — ஸர்ஷபு ததவனுப்
காரணு — ப்ரஹ்மாவுக்கு முன்புண்டான
பாக்ந்த ஸர்ஷபுயைப் பண்ணினவனுப்

பசி ஆவது ஒன்று இல்லை — யசி உன்டா
வதில்லை;
ஓவாதே — நிசந்தாமாக
நமோநாரணு என்று — 'நமோநாராயணு
ய' என்று

அவை — மந்திரம் தாங்கியது, அது பட்டினி நான்; பட்டினி விட்ட நாளாகும்.

உமா. சற்று. “ க்ஷணஞ் வந்தவதரித்துத் தண்ணியோடே நின்றான் ” என்றும்படி ஸ்லோகானவசே. நான்முதலாகப் படைத்தோனே. இப்படி ஸ்லோகானவன் தாது கொன்றில்; பாழ்மாவைத் திருவுர்தரிசிலே ஸ்ஷிபுத்தவன். காரணம். பரஹ்மாவைக் குழம்புண்டான பாக்த ஸ்ஷிபுமைப் பண்ணினவனே. கரிமம். காரணத்வமும் னொ லப்படி மன்றிக்கே, துன்பமுதலாம் விடவொன்றை வடிவமுது. “ காரண-கான்முதலாகப் படைத்தானே- கான்- கரிமம் ” என்றவயம். இது என்வென்றார், உம்முடைய ஸ்வரூப ரிசுத்தபடி பென்றொன்ற; அடியென்னன். உனக்கு அகர்பார்ற சேஷத்தொன்றான். ஐந்தாம் தென்க்கொளியிலே இதுக்கு தாய்மேன்மென்னில்; உண்ணுள்ளபரியாவதொன் றில்லை. பரிப்பெற்றபேரே கொ லென்னில்; ஓவாதே. மாறுதே. கமோநாண வேன்றெண்ணு னாரும். “ கமோநாண ” என்கையாலே- தேவாந்தாயிராகத்தையும் குலைத்தொண்டு திராமத்தொய்ந்தொன்றார். இருக்கெகர்த் தாமவேத நான்மலர்கொண்டே. “ கமோநாண ” என்றது போராமே, பெருத்திருப்பாவாடையிலே மன்கேற்றார். திருமந்தாம் ஸங்கரஹமார், வேதம் விவரணமுமாயிதே விசுப்பது. “ மாதவன்பேர் சொல்லுவதிதே ஒந்தின் வருக்கு. ” “ அவைதத்துமாயில் ” என்கையாலே அவை கூடாது. “ உண்ணுநான் பரியாவதொன் றில்லை ” என்கையாலும், “ ஓவாதே கமோநாண ” என்கையாலும் கூடாது; கூடல், நாளும் அது, பட்டினியும் அது. நான்மலர்கொண்டு நண்ணுமைக்கு பராமானம் - வேதம். “ நாடாதவந்தாயி ”. தந்தாயத்திட்ட மிரன்மீம் புறப்பே-ஸம்ஸாரிகளுக்கும்; உபாயோபேய மிரன்மீம் புறப்பே- ஸம்ஸாரிகளுக்கும்; உபாயுக்கு உபாயம் தங்கள் கையிலே; உபேயம் ஈசுவான். உண்ணுநான், உனபாதம் நண்ணுநான்; உன்னும் நான், உனபாதம் நண்ணும் நான். பரிசுவது. பரிப்பெற்றபடி; ஓவாதேநண்ணும்நான் பரிசெடுவது. ஓவாதேயெண் ணுநான் இருக்கெகர்த் தாமவேத நான்மலர்கொள்ளநான், அவன் கொள்ளநான். அவைதத் துறமாகில் அன்றெனக்கவை பட்டினிகளே. தத்துவத்தைத் தட்டுப்படுவது. இத்தால்- மறு மாகிலென்றபடி. தத்துவமாகி- மாறுட்டப்படுவது லென்னவுமார். மாறுட்டப்படுவதுகையா வது-அகர்ப்பரமோஹமாயைமன்றிக்கே, பரியோஹமாய்தாக்ககளைக் கணிசிக்கை. ... க.

அ. எழும்பாட்டி. லெளகீகலெளகம். கீழிற்பாட்டில் “ உண்ணுநான் பரியாவ தொன்றில்லை ” என்றார்; இப்பாட்டில்- “ துயிலென்கொள்ளேன் ” என்கையாலே- உறக் கமுத்தானில்லை யென்கிறார்.

மெத்தை ஆக விரித்து — படுக்கையாக
விரித்து
ஆதன்மேலே— அந்தப்படுக்கையின்மேலே
கள்ளம் நித்தி } போகத்தக்க கொள்
னா கொள்கின்ற } ளா சித்தி
மார்க்கம்— பாகாத்தை
காணலாம் கொல்— பார்க்கலாகுமோ
என் ஆசையினாலே— என் ஆசையாலே
உள்ளம் சோர— செஞ்சுழியும்
உகந்து— மிகக் கவித்து
எதிர்— எதிரே
விம்மி— விம்பியும்

கூத்திதேடி, காணுமையால்
வந்த அவனா தத்தாலே,)
கண்ண நீர்கள்— கண்ணீரானது
துள்ளம் சோர— துவிசோர்க்கு
அனே— படுக்கையிலே
துயில் கொள்ளின்— நித்திகொள்ளின்
பட்டாநவனா பிரித்தேன்;
பார்— அடிபென்
உகந்து— தேவியா
தத்தையும் ஆற— கிட்டெவழி
சொல்லாய்— அருவிச்சொப்பலெனும்.

வ்யா. வெள்ளாவெள்ளத்தின்மேல். சிவமாயான ஜலத்தின்மேலே. ஒருபாம்பைப்
நாற்றம் மென்மை குவிந்தித் தொடக்கமான குளங்களுக்கு ஆராயாமைபோலே அக்நிநிய
மான பாம்பைப் படுக்கையாக விரித்து. ஆதன்மேலே. பாற்றம் கார்க்கள், 'படுக்கையா
ய்ப்பாலே யுறங்குகின்ற' என்னும்படியாய், "உலகெல்லாம் உன் கொடுக்கையாகவேனான்"
என்னும்படி. கள்ளத்தினைகொள்கின்ற. கண்ணீரின், மார்க்கம் - வழி. அகாசுருது-
இன்னது என்று அறிதிற ஐந்தாம். காணலாங்கொலன் னுசையினாலே. காணவேனுமெ
ன்கிற ஸ்ரேஷ்டத்தினாலே. உள்ளஞ்சோர. செஞ்சுழி. "பாலாழி கெட்டாகும் பண்பை
யாங் தேட்டோய், காலாழும் செஞ்சுழியும்." உகந்தெதிர்விம்மி. பிரிப்பதெய்தாலே
வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி வறியோ விம்மி. உரோமகபங்களாய். உடம்பெல்லாம்
மயிர்க் குழியியலித்து இவ்வதுவந்தாகம் பாத்பங்குமப் போலே பாடித்து, கையைகீட்டி
யணைக்கத்தேடித் காணுமையால் வந்த இழுவாலே கண்ணீர் துவிசோர்க்கு. துயிலணைகொள்
ளேன். படுக்கையேர்த்தியை யதுவந்தத்தேன், படுக்கையி லெனக்குப் பொருந்துகிற
தில்லை. சொல்லாய் யாணுண்ணைத் தத்துவமாதே. தத்துவமாய் - கிட்டெவழி "கண்ணீர்
கன் துள்ளஞ்சோர" என்று அழைப்போவது, அதுபவத்தாலே; அதுபவிப்பது, கிட்ட
புனல். கிட்டெகைக்கு உபாயம் கித்திக்கிற நீ, நான் கிட்டெகைக்கு கித்திக்கிற உபாயம் சொ
ல்லாய். நான் விழுமுகுணதசையிலும் என்னைச் சேர்த்துகொள்ளுகைக்கு உபாயம் கித்திக்
கிற நீ, நான் அழிமுகுண இத்தசையில் என்னைக் கிட்டிம் வீரகு சொல்லலாகாதோ. "பாற்
கடல்யோக நித்தியை கித்தைசெய்த வெந்தாய் உன்னைச் கித்தைசெய்துசெய்தே" என்று
இவர் நினைவாக்கு அவன் நினைவிறே.

காரணம்— ஜகத்காரண புகழைப்
என்னுமவர் — எப்போது முன்னைய
த்பாதிக்குமவர்களுடைய
இடரை— துன்பங்களை
களைவானே— போக்குமவனாய்
மதுசூதா— மதுவை நிரஸித்தவனாய்
கரி— புநீகஜேந்திராழ்வானுடைய
கோள்— (முதலையால்வந்த) ஆபத்தை
நிரித்தானே— தீர்த்தவனாய்
கண்ணனே— ஸர்வஸூலபான கர்ஷணனாய்
வண்ணம்— பலவகைப்பட்ட காவிக்கற்களை
புடைத்தாய்
மால்— பெரிதான
வரை— கோலித்தக பிவதத்தை
குடை ஆக— குடையாக எடுத்து
மாரி— வர்ஷாபத்தில் நின்றும்

காதவனே— ரகசித்தவனாய்
கரி— குவலராபிடகஜத்தை
அட்ட— முடித்த
பிரானே— உபகாரகனாய்
ஏத்த அரும்— ஸ்துதிக்க முடியாதவனாய்
பெரு— நிதிரசய போக்யமான
கீர்த்தியினானே— கீர்த்தியையுடையனாய்
பிரானே— ஸர்வோபகாரகனவனே;
கான்— அபிபேயன்
உன்னை— தேவரினா
கண்ணி— ஆசிரியித்து
காவதொறும்— எப்போதும்
ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கக்கூடான
கன்மை— கன்மையை
அருள்செய்யும்— தந்தருளவேணும்.

வ்யா. வண்ணமால்வரையே. காரணம்மான தாதகங்கையுடைத்தான பெரிய
மலையே உபாயமாக. “ஆபிரோருப்பமித்த வடிநிலுண்டதும்” என்று நினைத்த மலையே
குடையாகக் கல்வர்ஷத்தைக் காதவனே. மதுசூதா. “முதல்களையான மதுவை நிரஸித்த
வனே. கண்ணனே. ஸர்வஸூலபனே. கரிகோள்வித்தானே. புநீகஜேந்திராழ்வானு
பத்தைப் போக்கினவனே. காரணம். ஜகத்தை ஸர்ஷித்தமே வர்ஷவதரிப்பது. [“இரு
வரவர் முதல்வன் தானே” இஃபாதி.] களிற்ட்டிரானே. குவலராபிடத்தை நிரஸித்தவனே.
எண்ணுவாரிடனாக்கினவானே. அதுவந்தாக விரோதியைப் போக்குகிறவனே. பாபக்கி
பரஜ்ஞாந பாபபக்தபாதினை இவன் வேணுமென்று என்னினபோதே இவற்றுக்கு விரோ
தியானவற்றைப் போக்குமவனே. ஏத்தரும்பெருங்கீர்த்தியினானே. அபரிச்சேத்யமாய் நி
திசயபோக்யமான குணங்கையுடையவனே. கண்ணியித்யாதி. உன்னைக் கிட்டினவன்
ரோடு கிட்டாத வன்றோடுவாசியற ஏத்துப்படிக்கிடான அருளைத் தந்தருளவேணும்.

அ. ஓன்பதாம்பாட்டி. நம்பனே. கீழ்ப்பாட்டிலே - ஸாதாரண ரகஷதவழும் அஸாதாரண ரகஷதவழும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் சமகாலத்திலே திருநாட்டு சொல்லவல்லே ஓர்ப்படி பண்ணிரகஷிக்கவேணுமென்கிறார்; விச்வஸீயனுன சீ ரகஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

மு—நம்பனேவின் றேத்தவல்லார்க ணுதனே நரசிங்கமதாராயம்
உம்பர்கோ னுலகேழுமளந்தா யுழியாயின யாழிமுன்னேந்திக்
கம்டமாகி கோள்வீத்தானே காரணு கடலைக்கடைந்தானே
எம்பிரா னென்னையாளுடைத்தேனே யேழையே னிடரைக்கடையே. ௧௩.

பதவுரை.

நம்பனே— எல்லார்க்கும் விச்வஸீயனுப்
நவிலு— ஸாதாரண சொல்லி [கருக்கு
ஏத்தவல்லார்கள்— ஸாதுக்க வல்லவர்
நாதனே— நாதனும்
நரசிங்கம் அது ஆனும்— நர்ஸிஹமாவதாரம்
செப்தருளினவனும்
உம்பர்— நிற்பவனாகிகருக்கு
கோள்— நிர்வாணகனும்
உலகு எழும்— ஸகலலோகங்களையும்
அளந்தாய்— அளந்து கொண்டவனும்
ஊழி— பரளயகாலத்துக்குப் பின்பு (சேத
நோஜ்ஜீவரத்தமாக)
ஆயினும்— உலகங்களைப்படைத்தவனும்
முன்— முன்னே
ஆழி— திருவாழியாழ்வானே

ஏத்தி— திருக்கையிலேத்தி
மா உம்பர்— மிக்க நடுக்கத்தையடைந்த
கரி— ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவாணைய
கோள்— முதலையல்லாத நலிவை
வித்தேந்தானே— தீர்த்தவனும்
காரண— ஜகத்காரணபூதனும்
கடலை— கதீர்ப்பதியை
கடைந்தானே— கடைந்தவனும்
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனும்
என்னை— என்னை
ஆளுடை— அடிமைகொண்டவனும்
தேனே— தேன்போலே போக்பனுவனே!
எழையேன்— சபலனுன என்னுடைய
இடரை— தன்பதத்தை
கடையாய்— கஜேந்தருவையேனும்.

ல்யா. நம்பனே. விச்வஸீயனே. தனக்கு தானும் ரகஷகனன்று, பிறரும் ரகஷக
ரன்று. தான் “சன்மை” என்று பாரித்தப பண்ணும் சன்மை, நிமைபாய்த் தலைக்கட்
மும். பிறர் தந்தா முக்கு நன்மை தேடி வரு மித்தனைபல்லது இவனுக்கு சன்மைதேடார்கள்.
நவின்றேத்தவல்லார்கள் நாதனே. ஸ்ரேஷ்டபூர்வகமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு ஸ்வாமியான
வனே. நன்னுடைமையாகையாலே அவர்களை நழுவவிடாதவனே. நரசிங்கமதாராயம். எச்
வாணியிப்படியும் விவரிக்கப்படும்.

“என்முதற் பெற்றகாடு” என்கிறபடியே - பரந்தமாவதான சூழ்ந்த, புறநகரத்தையு, மனந்தயென்றுதல். ஊழியாயினும். ஊழி - காலம். ஸ்ரீஷ்டி. [“வாழ்ந்தவாள் பலாக” இத்தாதி] சூழ்முன்னேந்தி. விவோதிவருவதற்கெங்கேவோ திருநாழியைப்பதித்தாள். கம்பமா கரிகேள்வித்தோனை. “கோள்முதலை தஞ்சைக்குறித்தேந்த சக்கரம்” என்கிறபடியே திரு வாழியைப்பக்கொண்டு காப்பங்கொண்டபடி. கம்பம்-சூழ்க்கம். நடுங்காநின்றவர்களை பென் னுதல்; அசையா சிவ்வவர்களை பென்னுதல். முதலை நீரினோடுமுக்க, ஆனை கனையினோடுபு க்கப்பட்டு அசையென்னுதல். மா-பெருமை. ஊழ்க்கம், பாடாற்றமட்டாடாடாக்கு விவோதி யைப் போக்கினவனே. “தாமஸப்பொய்கையுக்கு நாகத்தின் நடுக்கந்தீர்த்தாய்,” “என் னுரிடனாகீக்காய்.” கோள்-சிறை. “கோள்விட்டாள்” என்னக்கடவறிதே. காணா. முன்றடித்திலே ஒன்றிறே இது. இப்போது காரணதலம் - ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானைப் பெற்றதும்; சர்வாதலம் நிலைின்றதும் இப்போதென்கை.

கடலைக் கடைந்தானே. “அயார்கன் தொழுகிற அலைகடல் கடைந்த” என்கிற படியே ஸ்துதப்பஞ்சக்கொண்டுநின்று கடைந்தபடி. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை பெழுதிக்கொண்டவனே. என்னையாளுடை. என்னை நின்றுவடி புருநி யுத்தினவனே. தேனே. எனக்குத்தேன்போலே நிதசெயலாக்கபுனைவனே. என்னையாளுடைத் தேனே. போக்பதைக்குத் தோற்றபடி. “தேட்டருத்தில் தேனினே.” ஏழையென். சாலன். இதுக்கு முன்பு விஷயங்களில் சபலன்; இப்போது போகாதுபமான திருநாமங்கரிலே சப லன். இடரைக்களையாயே. இவர்க்கு இடராதது - சாமகாலத்தில் திருநாமஞ்ஞொல்லாடாட் டாதிருக்கையிறே. இதுக்கு அஞ்சுந்தே “அப்போதைக்கப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்றும் “இயார்கண்டடைக்கிலும் சிங்கழல் எய்யாதேத்த” என்றும் பார்த்திந்து வைப்பது. இவர்க்கு நிலைசா-அப்போதை வேதனைபென்று, திருநாமஞ்ஞொல்லப்போகாதி ருக்கில் செவ்வதென் என்கிற பயமிதே திருவுன்னத்திற் செல்லுகிறது. ... .. க.

அ. நிகழ்தல், இப்பந்தை அப்பலித்தவர்கள், இவனாப்போலே சாமகாலத்திலே திருநாமஞ்ஞொல்லவனுமென்று கனையவேண்டா, இப்பாக்காலத்தோ பயவாபுரிமென்கிறார். இத்திருவொழிதான், “மாதவா, காண” இத்தாதிபாலே திருநாமமிதே சொல்லிற்று.

மு.—காமர்தாதை கருதலாசீங்கங் காணவீனிய கருங்குழந்தட்டன்
வாமன னென்மாதகவண்ணன் மாதவன் மதுகுதன்றனைச்
சேமகன்சமரும் புதுவையார்கோன் விட சேத்தன் வியன்மடிப்பத்தும் •

நாமமென்றதின் மறைப்பார்க்கள் கண்ணவொருமலை காணவொரு

என் — எனக்கு பொதுவாய்
 மாதவன் — மாதகப்பச்சை போன்ற
 வண்ணன் — வடிவழகையுடையவாய்
 மாதவன் — ஸ்ரீபதிபதியாய்
 மதுசூதன் தன்னை — மதுஸூதருளை
 எம்பெருமான் விஷயமாக
 சேமம் நன்கு அடையும் — சைகாசுதன்ருகப்
 பொருத்தின

தமிழ் — தமிழ்பாஷையான்
 பத்தும் — பத்துப்பாட்டையும்
 நாமம் என்று — 'திருநாமம்' என்று
 கூறின்று — நெஞ்சார் நினைத்து
 உரைப்பார்கள் — வாயார் வாழ்த்துமவர்கள்
 நாரணன் உலகு — ஸ்ரீவைகுண்டத்தை
 ஒல்லை — சடக்கென
 நன்னுவார் — கிட்டப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. காமர்தாஸை. இவரகப்பட்ட துறை யிருக்கிறபடி. * தெரிவையமாருருவமே
 மருகிப்போந்த விவனாரிட்டது "காமனார்தாஸை" என்கிறவடிவிறே. கருதலாச்சிங்கம்.
 இவ்வடிவடிவ காமனார்தாஸை சத்தாக்கவிறே. "அலைவலைமையிலிருந்தவழகன்" என்று
 பாதிகலனையும் அதுகலனாக்கிச் சேர்த்துக்கொண்ட வழகிறே. காணவினியகருங்குழற்
 குட்டன். காணவினிய. தாவனா திகளுக்காமகப்பட, (க) "நாஜகீயஸூவிசூடுகிறே" என்று
 கண்டபோதே ரவிக்கை. "கண்ணாக்கினியான்" "மனத்துக்கினியான்" என்றும் —
 உட்கண்ணாக்கும் புறக்கண்ணாக்கும் இனியவிஷயமிறே. கருங்குழற் குட்டன். அழகுக்கு
 முற்படவெடுப்பது "குழலகா" என்றிறே. குட்டன். அவ்வடிவை அமைத்துக்கொ
 டெறு அதுபவிக்கும்படி பண்ணுகை. "காமனார்தாஸைகருங்குழல்" என்று - குழலாக்கே
 விசேஷணமாகவழமாய். வாமனன். "கரிசுமுழல்செய்ய வாய்முதத்து வாமனனம்பிவருக"
 என்னக்கடவதிறே. என்மரதகவண்ணன். குவிந்த திருமேனியையுடையவன். "உல
 கனந்தமாலிக் காமே பென்மாதகமே" என்னக்கடவதிறே. மாதவன். இவ்வடிவைத் தலை
 நீர்ப்பாட்டிலே அதுபவிப்பான் பிராட்டியிறே. "வடிக்கால வானொடுங்கன் மாலாள்
 செல்லிப் படிக்காலன் கன் லாள்" என்னக்கடவதிறே. மதுசூதன்ருனை. அதுபவ
 விரோதியைப் போக்கவடி. "வானார்சோதிமனிவன்னு மதுசூதா நியுளாய்" என்
 னக்கடவதிறே.

சேமனன்கமரும்புதுவையாக்கோன். சைகாசுதன்ருகை ஸ்ரீவிஸ்னிபுத்தூரர்க்கு நிர்
 வானகாரன ஆழ்வாரருவிச்செய்த பத்தும். நாமமென்று. திருநாமமென்று. "நாமமா
 நிரம்" என்றாற்போலே. நவின்னுரைப்பார்கள். ஸ்கேஹத்தோடே ஸ்தோதர்த்தப்பண்ண
 வல்லவர்கள். நண்ணுவாரோல்லை நாரணனுலகே. பாயதத்தைச் சடக்கெனக் கிட்டப்
 பெறுவார்கள். அதாவது - சைவானுக்குப் பரிவாரப் போருகை. "சேமனன்கமரும்"

புறநாட்டுப் பற்றுக்கொண்ட
 வறுமன்— எழுதினான்
 எழுப்புகன் போல்— எழுப்புகளைப்போலே
 எங்கும் போதல்— எங்கும் பார்த்து
 வாங்கிகொண்டு நித்தகன்ற— உடன் வந்தபா
 டிருக்கிற
 கொய்கான்— வாய்க்கொண்டே!
 உட்பய— சீம்கள் உஜ்ஜீயிச்சைக் குறுப்பாக
 காலம்பெற போயின்— சாக்கொளப்போ
 யித்தகொள்;
 மெய்யும் பிராணும்— பரந்தபாவுக்குவெகத்தாத
 உபாதித்தநுள்ளினை வந்தெவ்வான்

மெய்— என் சரித்ததை
 கொண்டு— போதப்படுகக் கொண்டு
 வந்து புருத்து விடத்தான்;
 (ஆதலால்,
 பண்டு அன்று — என் சரித்தும் ஆக்கமா
 வும் பழையதெனையையையாடாது, அன்று
 பட்டினம் — இவ்வாற்றமாவாணது
 காப்பு— என்னைவாணது காப்பாற்றது;
 ஆதலால் எங்களுக்குப் புருக்கிட
 மிக்க கொள்குறி.

வ்யா. நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள்போல். அக்கிதோராத வாயாதக
 போதப்படுமா போதப்படுமான பார்த்ததமிருக்கிற (க)கடத்தை வந்தித்தித்தகொண்டே டேயுற
 கந்தா ஜந்துக்களைப்போலே. நிறந்து பார்த்து. இடைவிடாதே. எங்கும் பார்த்துக் கண்ட
 நமர் விடமெங்கும் (உ) “ உட்கொண்டே உட்கொண்டே சரிவெனில் உட்கொண்டே ” கைக்கொண்டு.
 உடன் வந்தபோலே; கைக்கொண்ட மிடாத்திப்போலே யென்னவுமாம். நிற்கின்ற. போக்கு
 வரகின்றபோலே. அவ்வாறாகவாய்க்கொண்டு நித்தகொன்னவையுமாம். கொய்கான். தந்த
 டாத்தத்தில் எழுமெழுப்புகள்போலே நோய்களும் பணவிறே. “ கைக்கொண்டு நித்தகின்ற
 கொய்கான் ” என்று - பகவதாஜனையே உன்னுப்புகள்போலே நித்தகொண்டும் வேதனை
 ஸ்வரூபப்படுத்தியே. விசிஷ்டவேதத்தில் தந்திடாக்கத்தில் எழுப்பால் (க)காத்தாக்குவரு
 வித்தாது துக்கமில்லை. “ மெய்த்தவல்கினை ” என்னைபடிபே. காலம்பெற. சாக்கொளப்
 போயின். அநாதிகாலம் வாலகை பண்ணின காங்கன் போகிறதன் என்ன; உங்களுக்கு
 உஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் போங்கொன்ன; ஆனால் மெய்யப் போகிறொன்றன்; காலம்பெற.
 கிதாப்போங்கொன். “ மடிபடக்கி நித்தகனில் - கண்டடி பெரிப்பதன்றோவரு ” என்
 றார். (ஈ) “ உபாதித்தனை உபாதித்தனை வாயாபாடுவாயுடையதிகாரி உதாமிணாம
 ஜிஷாதி ” என்று - இவர்க்கு கிணமில்லையிறே. “ வெங்கடத் துறைவார்க்கும ” என்ற
 போதே கடங்கள் வெந்ததிறே. போங்கொன்னையுமென்ன; இவர், பிண மெழுத்து
 உட்கொண்டே என்னு மறிசங்கையாலும் பூர்வவாஸகையாலும் பப்பப்பட்டுச் சொல்லுகிறார்
 கனை. இப்போது காங்கன் போகிறது என் என்ன; திறுதுசொல்லுகிறார்மேல்; - மெய்க்
 கொண்டுலெங்குபுகுது. என்னுடைய தேவகதை போதப்படுகொண்டு, அதுக்குமேலே

பெரியும். அந்தப் பரிபாக்கத்தொடரில் * தந்திரமாதார்த்தம் பண்ணுகிறது. பண்ணுபதென்றால்
 அப்படி ஒருவரையொன்று நினைப்பதென்பதென; “அதுங்கய்யென்” என்ன; பட்டினங்கா
 பட்டினம். “பட்டினம்” என்கிறது - பத்தனமென்பது. அதுவது - நிதிகிடங்குமிடம்;
 அதுவது. இங்கு, சுவாஸ்தியை நினைப்பது - ஆத்மாவை. காப்பே. ஆனந்திசுக்காவாதே
 காவே காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு
 கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்குமாதேயாலே இவ
 ரும் * வைத்தமா நினைப்பதே காப்பது. ... .. க.

அ. — இரண்டாம் பட்டினம். கீழே “நிலுவரினென்னவுபாயமில்லை” என்று அருளி
 யவர் உபாபயமிட்டு அச்சம்கெட்ட படியைச் சொல்லுகிறது உபாபட்டில்.

மு. — சித்திரகுத்தனேழுத்தாற் றென்புலக்கோன் போலியோற்றி
 வைத்தலிலச்சினைமாற்றித் தூதுவனெடியோளிரித்தார்
 முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் முத்திரவாளர்முதல்வன்
 பத்தர்க்கமுதனடியேன் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. உ.

பதவுரை.

தென் புலம் கோன் — தென்திசைக்குக்
 தலைவனான யமன்
 பொறி ஒற்றி — மேலெழுந்திட்டு [பிறந்த
 திவச்சினை வைத்த — முத்திரைவைக்கப்பட்ட
 சித்திரகுத்தன் — சித்திரகுத்தன் என்னும்
 கணக்கனுடைய
 அழுத்து — கணக்குச் சுருக்கியவை
 மாற்றி — சுட்டுபொபாகட்டு
 அதுவர் — அதுவனுடைய துணைகள்
 ஒடி — ஒடிப்போய்
 ஒளித்தார் — ஒளித்துக் கொண்டார்கள்;

முத்து — முத்துக்கள்
 திரை — திரையெடுக்கிற
 கடல் — கடலிலே
 சேர்ப்பன் — கண்வளர்ந்தருளாமவனுய்
 முது அரிவாளர் — முத்திரந்த அறிவை
 புடைய நித்யவஸூரிகளுக்கு
 முதல்வன் — தலைவனாய்
 பத்தர்க்கு — பத்தர்களுக்கு [னுக்கு
 அமுதன் — நித்ய போக்பனாசுருக்கு மல
 அடிபோன் — நான் சேஷனாகத்;
 பண்டன்று பட்டினம் காப்பது.

வ்யா. சித்திரகுத்தனேழுத்தால். ஸர்வாத்மாக்களும் பண்ணும் புண்யபாபங்கள்,
 பதினான்கு ஸாக்ஷிபாக, யமனுடையகணக்கன் பட்டினம்பட்டினம் கிடப்பது. தென்
 புலத்தோன் பொறிபொற்றி. பொறிபொற்றியென யமனார் கணக்கனுடையவை. இவ

கென்னில்; “கொன்றமச்சேற்றமரை விவரப்பெறுவாரன்” என்று அவன் அபிமானித்தபடிச்
கிறே. முத்துத்திறைக்கடல்சேர்ப்பன். முத்துக்களைத் தீயாபானது கொண்டுவந்து கலப்பிலே
சேராதின்றன்னா கடலிலே கண்வளர் தருளுநெவன். * கொன்றமே வெள்ளத்தையோன்ற
*கள்ள சித்தைகொள்கின்ற மார்க்கங்காண்னாகயிறே இவர்க்குமேகோதம். முதலிலாளர்முதல்
வன். * அபர்வறுமமார்க்காதுபதி. பத்தரிக்கமுதன். ஆர்நிதர்க்கு தித்சயபேபாக்யனாவன்.
“அடியேன்மெனி யபர்கின்றமழைதே.” அடியேன். “முதலிலாளர்முதல்வன்” என்று -
நித்யவிபூதியோகஞ் சொல்லி, “முத்துத்திறைக்கடற்சேர்ப்பன்” என்று - லீலாவிபூத்.
யோகஞ்சொல்லி, “அடியேன்” என்று - உபயவிபூதிதாதனுடைய போக்பதைபிரி
தோற்ற அடியேன் என்னகையிலே பண்டன்று. யாவஸ்யதை குலைகையிலே, பண்டைதே
ஹமும் ஆகமாவுமல்ல. பட்டினங்காப்பே. ஆகமாவுக்கும் தேஹத்துக்கும் தகைதாண்டா
யத்து. இனி நிங்கன்போகப் பாருங்கோனென்குநர். ... .. 2.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. வரிற்றில்தொழுவைவந்தபாதி. சேழிப்பாட்டிலே - யாவஸ்ய
தை யில்கையென்றார்; இப்பாட்டிலே - அதுக்கடியான தேஹாவ்யமும் இல்லை பென்ற
றார். அதலா, “முதலிலாளர்முதல்வன்” என்றார் - கீழ்; இதில் - தமர்க்கு அறிவைப்பிரி
ப்பித்தபடி. சொல்லுகிறு ஒன்றுமாம். “அடியேன்” என்றார் - கீழ்; இதில் - அடிபைகொ
ண்டபடி சொல்லுகிறுஒன்றுமாம்.

பு—வயிற்றிற்குமுனைவப்பிரித்து வன்புலக் சேவையதக்கிக்

கயிற்றுமக்காணிகழித்துக் காலிடைப் பாசங்கழற்றி

எயிற்றிடைமண்கொண்டலெந்தை யிராப்பக் லோதுவித்தேன்னைப்

பயிற்றிப்பணிசெய்யக் கொண்டான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ௪.

பதவுரை.

மண்— பூரியை

எயிற்றிடை— தன் கொம்பினிடத்திலே

கொண்ட— எடுத்தாக்கொண்டிருக்கின்

எந்தை— என் ஸ்வாபியானவன்

வயிற்றில் தொழுவை— கப்பவானமாகிற

பிறைக்கடத்தை

பிரித்து— கழிந்து

புலம்— இத்தியங்கனாகிற

வான் சேவை— வலியிஷ்டபங்களை

காலிடை பாசம்— * ஹரிநிக்ரமாத்தான

சர்வவிசேஷ விஷய ஸ்வேஹத்தை

கழற்றி— போக்கி

இராகம்— இரவும் பகலும்

ஒதுமித்து— ‘சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்’

என்னுமிடத்தை கானகநிநிந்தி

பயிற்றி— அதனை அதுஷ்டதாச பரியத

மாக்கி

போல ” என்பதாகவந்ததே. “காலில் புலகைவைத்து” கயிற்றும்மக்காணிகழித்து. நாம
பும் எலும்புமேன சரித்தலில் நசையறுப்படிபண்ணி. அக்கு - எலும்பு, காலிடைப் பாசம்
கழற்றி. யம்படர் கையும்பாசமுமாப் பவந்துபுகுது, இவன்காலிலே துவக்கி முதல் கீழ்பா-
விழாதபடிபண்ணி. “பிள்ளுன்னாக விழுப்பதன்முன்னம்” என்னக்கூடவந்தே. அன்றி
க்கே, “காலிடைப்பாசம்சுழற்றி” என்றது, “கால்” என்று - சுற்றும், “பாசம்” என்
றது - ஆத்பாவை வரித்துகொண்டிருக்கிற ஸைக்கிள்சரிமாய், இச்சரிமம் பஞ்சவர்ந்திபா
னாலே ப்ரேரிதராயிருக்கும். “அக்காணி” என்றது-ஸ்தூலசரிமம்; “காலிடைப் பாசம்”
என்றது-ஸைக்கிள்சரிமம். ஆக, (க) “வூஉவூஉவூஉவூஉவூஉ வியூஉ” என்கிறபடியே
உபயசரிப்பாப்தியு மறுப்படிபண்ணி. “காலிடைப்பாசம்” என்று-காற்கட்டான ஸ்ரே
ஹமென்னாயும். அன்றிக்கே, “காலிடைப்பாசம்” என்று-ஹரிநிகுமாத்மாதானசரிம
விசேஷவிஷயஸ்ரேஹமென்னாயும். எய்ற்றிடைமண்ணோண்ட வெந்தை. ப்ரணயார்வைத்தி
லே பகப்பட்டுக்கிடக்கிற பூமியை பெருத்தாற்போலே, சரிவசையனா வெண்ணெயெடுத்த
ஸ்வாமி. இராப்பகலோதுவித்து. திவாராத்ரிபாகமற் ஸர்வகாலமுமொன்றபடி. ஓதுவித்து
சிசுழிப்பித்தது. அதாவது கர்ப்பவாஸமும், இத்திரிவாஸப்பதமும், கர்மவாஸப்பதமும், யா
வசப்பதமும் த் பாஜ்யமென்னுமந்தை யறிவித்து. கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன தன்னுடைய
ஸ்வசேஷித்வத்தையும், சிரதசயபோக்பதையையும், தமக்கு சேஷத்தால் ஸ்ரூபம் என்னுமி
டத்தையுமாய்த்ரு டையித்தது. பிறிற். இத்தை அதுஷ்டாடாபாய்ந்தமாகி. [“செய்
பேல் தீவினைமென்று” இத்தபாதி.] பணிசெய்யக் கொண்டான். ஒதுனித்த ப்ரயோஜனம்
பெற்றபடி. “நித்பதைகய்யம் கொன்னக்காலோம்” என்று திருவுள்ளத்தாலே அது
திருட்டு, கொண்டபடி. பண்டன்று. இத்திரியங்களுக்கு சேஷஸர்த்தி பண்ணிப்போர்
யண்ணிப்போலன்று. “என்னையனாம் வன்கோ” என்னக்கூடவந்தே. பட்டினங்காப்பே.
இன்று சைக்கிள்யுண்டாகையாலே. “என்கோவாடி குறுகப்பெறு” என்கிற அர்த்தத்தைச்
சொல்லுமெது. “இராப்பகல்” என்று-முதலிவாஸப்படியாய், திவாராத்ரிபாகமற்
படியால் அகாலகால்பயான தேசம்போலே யென்றபடி.

௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. மங்கிய. நீங்கள், ஹிரண்பன்பட்டது படாதே போகப்பா
ருந்தோனென்கிறார்.

மூ—மங்கியவல்லினை நோய்காளுமக்குமோர் வல்லினை கண்டிர்
இங்குப்புக்கேல்மின்புகேல்மி னெளிதன்று கண்டிப்புக்கேல்மின்
சிங்கப்பிரானவனெம்மாச் சேருந்திருக்கோயில் கண்டிர்
பங்குப்பாதியுப்போமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ம.

திரு கோயில் கண்டிர்— திருக்கோயிலாயிரா
நின்றது கிழகோள்;

(ஆதலால்,)

பங்கப்படாது— பரிபலப்படாமல்
உய்ய போயின்— பிழைத்துப் போங்கோள்;
பண்டன் நித்யாதி பூர்வவத்.

நின்றது! பாந்திரர்களே!!,
இங்கு— எங்கனிடத்தில்
புகேல்மின் புகேல்மின்— வாராதேகொள்
ஞங்கோள்! வாராதேகொள்ஞங்கோள்!!;
எளிது ஆன்று கண்டிர்— நீங்கொங்களைக்
கட்டுகை ஸூலபமன்று கிழகோள்;
புகேல்மின்— கடக்க நிலுங்கோள்;

வ்யா. மங்கியவல்லினைநோய்காள். தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற வலியபாபங்களால்
பலிதமான நோய்காள். லிபஜிக்க லொண்ணுதபடி மங்கிக்கிடக்கை. “ சார்ந்தவிருவல்
வினைகள் ” என்னுமாயேபோலே. “ இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின் ” என்று ப்ரதிவிஷயங்
காட்டுகிறார். ஆத்மாவை மங்கப்பண்ணுமதாய், இவனால் கழித்துக்கொள்ள வொண்ணாத
துமாய், அவனே கழிக்கவேண்டும்படியான நோய்காள். உமக்குமோர் வல்லினைகண்டிர்.
மீர்த்துபுகுக்கும் மீர்த்துபுகேல்மின் புகேல்மின். இவற்றின் நெஞ்சிலே
படுகைக்காகப் பலகாற்றொல்லுகிறார். இங்கு. “ ‘ இங்கு ’ என்று - திருப்பல்லாண்
டோடே அந்வயமுடையொல்லானாயும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் ” என்று பட்டர். எளி
தன்று. உங்களுக்குப் பண்டுபோலெளிதன்று. ‘ஆவதென்’ என்ன; கண்டிர். ஹிரண்யன்
பட்டபடி கண்டிகோளே, புகேல்மின். நிலுங்கோள். புருராமையென்னென்ன - சிங்கப்
பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில்கண்டிர். லிஹ்மங்கிடந்த முழஞ்சிலே புகுவாருண்
டோ. “ ப்ரஹ்மாதன் விரோதியைப் போக்கினதும் தமக்கு ” என்றிருக்கிறார். ஹிரண்
யன்பட்டது படாதே போகப்பாருங்கோள். பங்கம். பரிபலம். பிழைத்துப்போங்கோள்
பண்டுபோல் உங்களுக்கு எளிதன்று, உறைப்பான காவலுண்டாய்த்து. ... ௪

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. மாணிக்கூற்றருவாய. தேவகார்யம் செய்யவந்தாற்போலே
என்கார்யம் செய்யவந்தான்; நமுகிசுக்காரதிகப்பட்டது படாதேபோங்கோளென்று இந்த்
ரியங்களுக்குச் சொல்லுகிறார். கீழிற்பாட்டில் - “ புண்ணிரத்த ” என்றார்; இப்பாட்டில்-
மணணிரத்தவனாகச் சொல்லுகிறார்.

பு.—மாணிக்கூற்றருவாய மாயனையென்மனத்துள்ளோ

பேணிக்கோணந்து புதுதவைத்துக் கொண்டென்பிறிதின்றி

மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டிர் வலிவன்குறம்புகளுள்ளிர்

பாணிக்கவேண்டாநடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ௫.

என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே

புகு— புகுநம்படி

பிறிது இன்றி— பிரிவில்லாமல்

வைத்துக் கொண் } தலைதுதழிக் கொண்
டேன் கண்டிர் } டேன் காணுங்கோள்;

உள்ளி— பிழைக்க நினைத்தார்களாகல்

பாணிக்கவேண்டா— தாமஸிக்கவேண்டா;

நடமின் — கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்

கோள்;

பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மாணிக்கநாருவாய மாயனை. இப்பிலைநகனை, சிந்தையபோக்ப்பறுமாய் தன் லுடைய தேறுஞ்ஞாங்கனாலும் ஆத்குணங்கனாலும் அலனைவசிகரித்தாடி. பாணி - அழகு. குறள் - சேர்ப்பால்போலே. உருவாயமாயனை. மாயந்தான் ஒரு வடிவுகொண்டாம் போலேயிருக்கை. அழகுதான் ஒருவடிவுகொண்டு உலாவுமாய்போலே ஈருக்கை. உரு - வடிவு. பேணி. ஸ்ரேஷ்டத்தோடே, கொடுத்த என்னெஞ்சுக்குள்ளே எவத்துப் மொண்டேன். பேணி - ஆசைப்பட்டு; ஆசைத்தென்னாடிடாம். பிறிதின்றி. திருவுலகைத் தருளினவன்று அவன் ஸபேசுதரப் தான் சிபேசுதருகபாலே பிரிவுண்டாயிற்று; இன்று இருவரும் ஸபேசுதரானபாலே பிறிதின்றி. இவையன்றி. மாணிக்கப்பண்டார்க் கண்டார். மாணிக்கநாருவாயமாயன் - மானிக்கப்பண்டாசம். “ உலகநாத்மாணிக்கம் ” என்னக்கூடவந்திறே. வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர். மிகவுள் வலிதாய் மூலைபடியே நடந்து திரிகிற குறும்பர்களாயுள்ளீர். குறும்பர்கள் - இரத்தியங்கள். வலி - பலம்; வன்மை - தொன்மைக்கேமி. “ வன்மை ” என்னக்கூடவந்திறே. குறும்பர்கள் - கன்னாக்கள். (க) “ வளையுடையபுலையுடைய நாடி ” “ கோவையையொன் றெய்குடியேறி ” என்று இவர்களதிறே குடியிருப்பு. இவர் குடியைமெய்ச்சிறே போந்தத. உள்ளீர். உண்டாகல். பாணிக்கவேண்டா. விளம்பிக்கவேண்டா. ஈடின். கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்கோள். “ உண்டடியெடுப்பதன்றே வந்தி. ” அதுக்கடியென் வன்ன; பண்டன்று. சீக்கன் மெய்குடியேறின காலமன்று, இன்று வாய்வந்தி யுண்டென்குறர். ... .. கு.

ம.—உற்றவுறுபிணி கோய்காளுமக்கொன்று சொல்லுகென் கெண்ணின்
உற்றங்கண் மேய்க்கும்பிராணர் பேணுத்திடுக் கொட்கண்ணா
அற்றமுறக்கின்னெனின்ன மாழ்வனைகா ளுமக்கீங்கொர்
பற்றில்லைகண்டார் நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பெ. ௬.

பதவுரை.

உற்ற— மிக்ககொடிய

பிரிகான்— † கோய்க்கலை!

பாக்கு— உங்களுத்து

சீமப்பிள்ளை—மேய்க்கின்ற

மிராஞ்—உபகாரகாரனவர்

பெயரார்—விரும்பி வந்திருக்கிற

திருமொழியில் கண்டிர்—திருக்கோயிலா

யிரா சிவந்த காணுங்கோள்;

ஆற்—பிறவிக்கடலில் ஆழப்பண்ணின

இங்கு—இங்கு

ஓர் பற்று இல்லை கண்டிர்—ஒரு பாயோஜா

மில்லை கிடிகோள்;

நடபின்—(இனி) நடவுங்கோள்;

பண்டன்றி தப்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. உற்றவுறுபிணிபோய்காள். அநாதிகாலமே பிடித்து என்னைவிடாதே நலிவு செய்கிற நோய்காள். உற்று-நோய்காள், உறுபிணிகாள். அஸாதாரண மென்னும்படியான நோய், மறுபாதிருவக்கொண்டபிணி. உங்களுக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன், புத்தி பண்ணிச்செய்யுங்கோள். அதென்னென்ன; பெற்றவர்கள்மேய்க்கும் பிராணப்பேணும் திருக்கோயில்களில், யசோதைப்பிராட்டிக்கு பவ்யனாபலந்தவதரித்தாற்போலே எனக்கு பவ்யனாபலந்து உபகரித்தபடி. பேணுத்திருக்கோயில். தம்முடைய திருமேனியை விரும்பிவந்து புருருகையாலே, உகந்தருகரின நிலங்களைவாடாக்க அருளிச்செய்கிறார். கண்டிர். இது பாயோஜாமன்றோ. இன்னம்-அற்றமுறைக்கின்றேன். இன்னம்-மீண்டும், உங்களுக்கு அறுதி சொல்லுகிறேன். ஆழ்வினைகள். அநாதிகாலம் ஈசுவரனைவிட்டுத் துறப்பட்டுப்போய்ப்படி பண்ணினவர்களே. ஆழ்வினை. அநாதிகாலமான வினைவென்றுமாம். உமக்கிடங்கொரு பாயோஜாமில்லை கண்டிர். பெற்றவர்கள் மேய்க்கிறவரைக் கண்டுகோளே. தாம் கண்டவாறே இவையும் கண்டதாக நினைத்திருக்கிறார். நடபின். போகப்பாருங்கோள். பண்டன்று. *யாபன்பலாடற்ற மயக்கிலே அகப்பட்ட பண்டுபோலன்று. (க) “போஸ-உ” என்கிற வின்று, ஸர்வபாபங்களும்க் *மோக்யயிஷ்யாமியிலே அர்வயித்தது. ... .. சு.

அ. ஏழாம்பாட்டு. கோங்கைச்சிறுவரை யித்யாதி. யமவச்யத்தைக்கடி இத்திரியதை யென்கிறார்.

மூ.—கோங்கைச்சிறுவரையென்றும் பொதுப்பினில் வீழ்ந்துவழக்கி அங்கோர்முழையினிற் புகுக்கிடமுத்திக் கிடந்துழல்வேளை வங்கக்கடல்வண்ண னம்மான் வல்வினையாயின மாற்றிப் பங்கப்பட்டாவண்ணஞ் செய்தான் பண்டன்று பட்டடிநங்காப்பே. எ.

பதவுரை.

முடியினில்— நாகத்திலே
புக்கட்டு— புதுத்து
அங்கு— அங்குடத்தில்
அமுத்தி கிடந்து— அமுத்தியிருந்து
ப.முல்லைவளை— ஸஞ்சரியாதின்னுள்ள என்னை
வங்கம்— பாக்கல் முலாவா நின்னுள்ள

வல் வினை ஆயின— க்ருதகம்ங்கனா யிருந்
குாவற்றை
மாற்றி— போக்கி
பங்கப்படாவண்ணம் } பரிபலப்படாதபடி.
செய்தான்— } பண்ணினான்;
பண்டன்றித்தபாதி, பூர்வவத்.

பாயா. கொங்கைக்கிறுவரையென்றும். கனிதவம்மீதாற்ற முலைமலை என்கிறார். “முலை
மலையேயல்வின்றும் ஆறுகளாய்” என்னக்கடவதிறே. பொதுமீயினில் வீழ்ந்துவழக்கி. குழி
யிலே வழக்கவிழ்ந்து. குழியென்றது- இவனை ஆழப்பண்ணுமது. இவன் தானாகவிழ்ந்
திலன், அதுதான் விழப்பண்ணிற்று. அங்கோர்முழையினில் புக்கிட்டு. சாஸ்தாஞ்சொல்
லும் ஸ்தாதாத்திலேபுக்கு. அமுத்திக்கிடந்துமுல்லைவளை. அதுகிடந்து க்லேசிக்கிறவென்னை.
அங்கு, ஓர் என்றது- அங்குதேயம். இவன் தப்பினும் தப்பவொண்ணாதபடி. தன்வசத்திலே
இழுத்துக்கொள்ளுகை. அதவா, கொங்கை- முலை; சிறு அரை- சிற்றிடை; பொதுப்பு; அக்
ராமயமான அந்தஸ்தாதாத்தைச் சொல்லுகிறார். “என்னும்” என்று - முலையிருக்கும்படி.
பே ! இடையிருக்கும்படியே! என்று முத்து இவற்றையிறே கொண்டாவது. பொதுப்பு-
விஷயப்பாவலையஸ்தாதாம். அங்கோர்முழை. பின்னை அகோருமுழஞ்சிறே. “முழை”
என்று- நாகம். விஷயப்பாவலையஸ்தாதல் பரிப்பதாநாகமிறே. அமுத்திக்கிடந்துமுல்லைவளை. பின்
னை, காப்பவாஸத்தோடு யமசுத்தமத்தோடு ஸஞ்சரியாநிற்கு மத்தோயிறே. வங்கமிய்யாதி.
* தெரிவை மாருருவமேமருவி * அலாவர் பகோமுலையைத் துனைபென்றிருந்த விவரை யெடு
த்தது வடிவழகாலையிறே. அம்மான். அதுக்கடி உடையவனாகையிறே. வங்கத்தைபுனைத்
தான கடலின் நிறம்போலையிருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேசுவரன், ‘வங்கமாழக்கீர்’
என்னக்கடவதிறே. வல்வினையாநினமற்றி. இதுக்கடியான கம்மங்களைப் போக்கி, பங்கப்
படாவண்ணஞ்செய்தான். என்னை எரிவாடிபடாதபடி. பண்ணினான். பங்கம்-பரிபலம். கட
லுக்கு வங்கம்போலே இவன்வடிவழகை அதுபலிப்பார்க்கு தவ்பாபுதங்களிலேநின்று அது
பலிக்கைக்கு ஒரு தர்ஷனாத்கம்.

அதவா, கொங்கைக்கிறுத்தாதி. இதுதன்னை காப்பவாஸமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.
“அங்கோர்” என்று காப்பவாஸம். ... .. எ.

அ.—எட்டாட்டாட்டி. ஏதம். கீழிப்பாட்டிலே - * மாதார் கயற்கணென்னும்
வலையில்பட்ட விவரைமீட்டது வடிவழகென்றார்; இப்பாட்டில் - * லீயப்பாடறுத்ததும்

பீதகம் ஆடை - திருப்பதாமபாத்தைப்புடைப்
பிராணர் - } மஸர்வேச்வரன்

பிரமகுரு ஆக வந்து - ப்ரஹ்மோபதேஷத்
டாவான ஆசார்யனும் வந்து

போது - அநிஷ்டு

இல் - இருப்பிடமாய்

வல் - உள்விரும்பவகை அநிர்வொட்டாத
வலிமையைபுடைய

கெஞ்சம் - ஹந்தயகமகிற்

காலம் - தாமரை டலரிசை

புருந்து - புருந்து

என் - என்னுடைய

உன் - பரஸ்மிதியன்

ஏதங்கள் ஆரின் எல்லாம் - தேஹாத்மபிராண
நிதேஹவகைப்பெல்லாம்

இறக்கவிடிகிறது - கெட்டபண்ணி

என் - என்னுடைய

சென்றித்திடில் - உத்தமங்கதந்திரை

பாதம் - திருவாய்க்காகிற்

இலக்கின - முத்தரைய

வஸந்தார் - வஸந்தகுவினும்;

பண்டன்றிதயாதி பூர்வவக்த்.

வ்யா. ஏதங்கள். ஏதம் - குழல். ஏதங்களானவையெல்லாம். தேஹாத்மபிராணமும், ஸ்வாதர்த்தமும், அந்யசேஷத்தமும், ஸ்வரகூடனாமர், ஸ்வப்பரயோஜாமும். பூர்வாகமும், உத்தராகமும், ப்ராபத்தமுபேக்ஷமாமம். நிஷ்கந்தியில்லாதவையும் நிஷ்கந்தியுள்ளவையு மென்றுமாம். (க) [மெருடுமெலவ ஸ்-ஸாடுவெ] ஆர்த்தமானவையும் கஷ்கமரவையு பென்றுமாம். இந்நிசலிலேத்து. இவையோப்யபுடனீ. என்னெஞ்சுக்குள்ளே. பீதகவாடைப்பிராணர். ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமுமாய் புருஷோத்தமத்வ ஸ்க்ஷணமுமாய் புருக்கும் திருப்பீதாம் பாத்நையுடைய ஸர்வேச்வரன். பிரமகுருவாகிவந்து. ப்ரஹ்மத்தை யுபதேசித்திருவான். (உ) “ உத்ராக்ஷு ஹவிக்ரோ மபுரீ பா வுபு ஹக் ” என்னக்கடவதிறே. ப்ரஹ்மசப்தம் ஜ்ஞாநவாசி. ஸ்வரத்வப் பிடார்டிகாண்டு திருத்தலொண்ணாமல் ஆசார்யனாயிறே திருத்துவது. போதில்கமலவண்ணெஞ்சம்புருக்கும். போது - அநிஷ்டு. இல் - இருப்பிடம். “ கமலம் ” என்று - ஹந்தயகமலம். வன்மை - அந்தர்யாமியையும் அநியர்வொட்டாதவலிமை. ஜ்ஞாநப்ராஸாத்வாரமான கெஞ்சை யிருப்பிடமாகவுடைய கமலம். புருக்கும். இப்படிக்கொத்த கெஞ்சக்குள்ளே புருந்து திருத்தியபடி. பீதகவாடைப்பிராணர் பிரமகுருவாகிவந்து போதில்கமலவண் ணெஞ்சம்புருந்து - ஏதங்களாயினவெல்லா மிறக்கவிடுலித்து. “ ஏதங்கள் ” என்றது - மகாரத்தாலே - தேஹாத்மபிராணத்தைக்கழித்து, உத்ராத்மியாலே - ஸ்வஸ்வாதர்த்தத்தைக் கழித்து, உகாரத்தாலே - அந்யசேஷத்வத்தைக் கழித்து, நமஸ்ஸாலே - ஸ்வயத்தத்தைக் கழித்து, நாராயணபத்தத்தாலே - ஸ்வப்பரயோஜநத்தைக் கழித்தபடி. ஸ்வரஹுக்குப் பிரிவின்றிக்கேயிருக்க, “ பிரிந்தான் ” என்னகக் கடி அந்த ஜ்ஞாநமில்லாமையிறே. ஜ்ஞாநமில்லாதபோது (உ) “ ஸயடுஹவ ” என்றும்,

ஒண்கடராழியேசுங்கே. அழகிதான சீரத்தைபுறம் ஒணிகபயம் அறுபாத்தாக் குறுப்பாக்
காதே, சைஷக்கு உறுப்பாக்கப் பாருங்கோன், அந்நெஞ்சுக்குவாடென். சக்குக்கள் சரி
உறுப்படிபாக எறிகிற, நரித்தகம் - சுத்தகென்றே திருப்பமலன்வாட்டுத்து, அழகியசுரர்ங்
கமே. அழகாவது - எச்வான் ஒருகாஸ்கோக்கினால், பின்பு "சார்வா முறைத்தாமழை"
என்னுப்படி சாவாழையாகச் சொரியும். தண்டெ. வினோகிணர்க்கத்திலே எப்போதும் ஒங்
கொடியபிபி ருக்கும். சித்பவிபூதிகிலுன்னாணாக் காவலடைந்து, சிலாவிபூசியிலுன்னா
வாக் காவலடைக்கிறேன் இறுபடாமலிருந்த வெண்ணருலோக பாவிற்காள் இறுபடாமல-
தப்பாமல், எச்வான் வைக்கவிருந்த எட்டுத்திக்குக்கும் காவலான லோகபாசுக்காள். பால்
நலாமிர்தத்தை சிறுபகையாகவுடைய சீங்கன், சீங்கன் பேருமைக்கிடாக் காக்கலெணும்.
பறவையையையா, இவர்களைன்னாம்பாந்தாம். சிந்தித்திந்திபுங் குலைபாதே சிந்தித்தே
காப்பது. ஓரிடத்தில் சிலலாதே எங்கும் வப்பாரித்து கோக்கும் பெரிபதிருவாயை,
உறங்காதேகோள் என்கிறார். * சீண்ட வசாருகிரைவா சத்தக்சுதன்நிழலும் புன்னிறே.
பள்ளியறைகுழிக்கோளமின். தம்புடைப திருமேனிபைக் குறிக்கொண்டி கோக்குங்கோ
ளென்கிறார், ...

அ. பத்தாம்பாட்டு. தம்புடைப திருமேனி சிந்தப்பன்வி வறையாணபடி சொல்
லுகிறார் - இப்பாட்டில்.

மு.—அவத்தமனிபிலேடு மழகியபாற்கடலேடுமே

அரவிந்தப்பாவையுத்தானு மகம்படிவந்து புத்து

பாவைத்திரைபல மேதப் பள்ளிகோள்கின்ற பிரானைப்

பரவுகின்றான்விட்டுசித்தன் பட்டினக்காவற்பொருட்டே. 51.

பதவுரை.

அரவம்— சிறுவனத்தாழ்வானுகுற

அரவிந்திலேறும்— படுக்கையோடு

அழகிப— அழகிப

பால் கடலோடும்— சுதீரப்படுபொருள்

அரவிந்தம் பாவையும் தானும்— செத்தாமனா

மலரைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிரா

ட்டியும் தானும்

அகம்படி— அடியாளோடே

பல— பல

பாவை தனா மேத— வழந்தத் தலைகை
மேத

பள்ளிகோள்கின்ற—(சிறுவனம் நத்திலே)
பள்ளிகோள்கின்ற

பொன்— உபகாரகன்

விட்டுசித்தன்— பெரிபாழ்வார்

பட்டினம்— தானு சீர்த்தை

காவல்பொருட்டி— காக்கும்படிக்கிடாக

ஆக திருத்திருமொழியால் திருப்பல்லான்புலர்த்தத்தை நிகழிக்கிறார். “சேவடி
செய்தி திருக்காப்பு” என்றவந்ததும், * உறகலுறகலிலே நிகழித்தார், “அடிபோமோடும்
நின்றேனும்” என்கிற பாட்டி வந்தத்தை * அரவத்தமனியிலே நிகழித்தார். ... ௮.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவாழகனேசரணம்.

அடிவாவு.—கேய சித்திர வயிற்றில் மங்கிய மாணி உற்ற
கோங்கை ஏத முறகல் அரவத் துக்க.

அ. திருமொழி-78-க்கு, பாட்டு-880.

விந்தாம்பத்து - முன்னுத்திருமொழி - துக்கச்சுழலை, பரவோசம்.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே-1* திருமாலிருஞ்சோலைமேலும் * குழந்தை ம்பணிமுறி
விலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியிலே * முனியேநான்முதனில்
ஒன்பதுபாட்டிற் சொல்லுகிறவர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது; * சென்னியோங்கல் - பத்தாம்
பாட்டி லர்த்தத்தைச் சொல்லும். “பாவுகின்றான் விட்டுசித்தன்” என்று ஸத்தைக்கும்
போகத்துக்கு மன்றிக்கே ரணசூழ்க்கு உறுப்பாகச்சொல்லுகை பலம் என்றீர்; “அரவத்தம
னியிலேனும்” என்று நாம் உம்முடைய உடம்பிலே புருந்த அதுபவித்தோமாகில் இனிப்
போக வனையாதேனென்ன; இனிப்போகவொட்டோமென்கிறார். கீழில் திருமொழியிலே
“நெய்க்குடத்தைப்பற்றி” என்று தொடங்கி, “நோய்கான்” என்று அசிஷ்டநிலர்த்ததியைச்
சொல்லி, இதில் இஷ்டப்பாற்றி யைப்பண்ணித் தாவேணுமென்று திருவாணையிட்டுத்
தடுக்கிறான்னுமாம். ... .. *

மு.—துக்கச்சுழலையைச் சூழ்த்துகிடந்த வலையை யறப்பறித்துப்
புக்கின்றிப்புக்குண்ணைக் கண்டுகொண்டே வினிப்போக விவேதுண்டே
மக்களறுவரைக் கல்விடைமோத விழந்தவடன்வயிற்றில்
சிக்கனவந்து சிறந்துநின்றாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். க.

ராணோ லோ ஹிலியாப் வயிற்றில் அவதரிப்பித்து, தான் வட்டம் உயரமாகிப் பிற வயதில் தரித்தது. இழந்தவன் தன் வயிற்றில். அவன் முன்பு இழந்த இழந்தவனாகிப் பிறவனாகிப் பிறந்து நின்றும். திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தம். அங்கு - ஆகரிதபாபுதந்தியர்; இங்கு - ஸ்வாமிதவம். தேவகிப்பிராட்டியார் வயிற்றில் கிண்டி வெழுந்தருளியிருந்த இராமபுர போலேயிறே * சிவகைகோயிலில் அழகரி முத்தருளியிருந்த சிவபுரம் இவர்களு. . . . .

அ. இரண்டாய்பாட்டு. வலித்துவைத்தேன். சிவதம்பாட்டில் - உன் வயதில் பெருவெண்டி. பிருத்தாயாகில் வன்காயம் செப்பலோறுமென்றும்; இரண்டில் - உன் வயதில் குளம்பெருவெண்டி. பிருத்தாயாகில் வன்காயம் செப்பலோறுமென்றும். *

மு.—வலித்துவைத்தேனியிப் போதலொட்டே இவ்வனத்திரளுவங்கொடு
 லொளித்தியில் சிவநிருவானைகண்டாய் செருவங்கொடுமெய்யவன்கொடு
 அளித்தேவ்ருகாடு கருமும் தம்முடைத் தீவ்ருதீர்க்குமெய்யு
 தேளித்துவலஞ்செய்யுத் தீர்த்தமுடைத் தீருமாலிருஞ்சோலையெந்தம். . .

பதவுரை.

நாமும்— அளிசேஷஜ்ஞனாயும்
 நகரமும்— சிவசேஷஜ்ஞனாயும்
 வயதும்— உற்றுநாயும் மறையநாயும்
 அளித்து— உலகித்து
 தம்முடை— அவர்களுடைய
 தீவ்ரு— கந்தாமான பாபங்களை
 தீர்க்கல் உற்று— தீர்க்கையில் நுருப்பாடி
 நெளித்து— நெளிவவையுடைத்தாய்
 வலம் செப்பும்— † பனத்தைக் கொடுக்கு
 தீர்த்தம் உடை— தீர்த்தத்தைமுடைய
 திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்—
 வலித்து வைத்தேன்— உன்னைச் சூழ்த்

உனதன்— உன்வயதில்
 இத்திரளுவங்கொடு— இத்திரளுவனின்வயதில்
 துளித்தியில்— உன்வயதில்வந்த மறையநாயும்
 நாமாகில்
 சிவநிரு ஆகா கண்டாய்— உனக்கு நீயே
 துருவபாஷ பெரியபாட்டி.
 யாயிவையாய்;
 தீ— (.. தீர் வயதில்வந்த பருவபாஷை கொடு
 மனக்கரு நீயேவென்த) என்று
 தீவ்ருதீர்க்கு) நி
 துருவங்கொடு— துருவங்கொடு
 மெய்யன் அன்கை— உன்வயதில்வந்தவனென்கை.

டி. 11. 1947. "ஒளித்திடிஸ். *அற்புதமானவனின் கதைத்தல் மருக்கப்பண்ணுகை. "அகற்ற
 ஈவைத்த பாயவல்லமபுலங்குளமனை" என்னக்கடவறிதே. அலைநான் *இன்னமுதென்
 னவிதே தோற்றுவது. அகற்றவகையவது - பகவத்ப்பந்தத்தையுங் குலைத்து, கப்பலா
 னத்தையுங் வினாந்திற விருப்பது. ஒளித்திடிஸ். கிமையகற்கில். நின்றிருவாணைகண்டாய்.
 உனக்கு அகப்பாற்றி சேஷபுருஷபாதி. கிதாபபிபாக்யபுருஷபாதிருக்கிற பெரியபிராட்டி
 யாரானிடைய். ["மபஞ்செய்பேஸ்" இத்தபாதி.] கீர், வலிப்பது, திருவாணையிலேது,
 "ஒளித்திடிஸ்" என்பதாதிருதென் என்ன; கீர் பொய்ப்புருஷபாதி எனன்; நாம் ஆராவ
 லை பொய்செய்தோமென்ன; கியோருவர்க்கும் மெய்யனல்லை. ["கருமலர்க் கூந்தல்" இத்
 பாதி.] அளித்திடிஸ். அத்தனோடு கிசேஷபுருஷபாதி அதுகலோடு பாதிகலரோடு
 வாதிபாதி சகித்து. தம்முடைத்தீர்னை தீர்க்கவற்று. தந்தாமலே பண்ணப்பட்ட துஷ்காரம்
 கலைப் பொய்குருஷபாதி ஸ்தாபப்பட்டிருக்கிற தீர்த்தங்கரை. தெளித்துவலஞ்செய்யும். அவர்க
 ளுக்குத் தீர்க்கவற்ற தீர்த்தங்கரை யுடைத்து உன்றிருபை. அதுலே வந்திருக்கிற கீர் என்
 நார்ப்பஞ்செய்பதென மென்கிறார். ... ..

௮. மூன்றாம்பாதி. ஸ்வரூபம் பெறுவேண்டி யிருந்தாயாகில் சகிதியென்றார்-முத
 ல்பாட்டில்; இரண்டாம்பாட்டில்- பானாதிவம்; இப்பாட்டில் உனக்கு தேஜோதூதாநிவாச
 மல் சகிதி பென்கிறார்.

9. --உனக்குப்பணிசெய்திருக்குத் தலமுடையெனினிப் போயோருவன்
 றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலைநிற்கை நின்சாயை யழிவுகண்டாய்
 புனத்தினைக்கீளினிப் புதுவலிக்காட்டியுன் பொன்னடிவாழ்குவென்
 ற்னக்குறவர் புதியதுண்ணுமெழின்மாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ௩.

பதவுரை.

இனம் குறவர்— திராவிடநாயப் பேசுந்த
 குறவர்கள்
 உன் பொன் அடி } 'உன்பொன்னடி வாழ'
 வாழ்க என்று— } என்று பல்லாண்டு பாடி
 புனம்— புனத்திலுண்டான
 தினை— (புதிய) தினைகளை
 கிள்ளி— கிள்ளிக்கொணர்ந்து
 புது அவி— புதிய ஹவிலைவை

புதியது உன்னும்— புதியதுன்றே
 எழில்— அழகையுடைத்தான
 மாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—
 உனக்கு— சேஷியான உனக்கு
 பணிசெய்து— கைங்கர்யம் செய்து
 இருக்கும்— ஸத்தையெற்றிருக்கு மவனார்
 தவம் உடையேன்— உன்றிருவருள்பெற்ற

வினாப் பரித்தாய்— வினாயாப் பட்டு மீது
படி செய்தவனுப்
திருமால் குற்றோலை வந்தாய்—
காதல் பல்லா— செஞ்சுக்குக் கண்ணுக்கு
பெட்டி என விடவெல்லாம்
உழவன்— வஞ்சி
நெரிசெதற்கு— திரிந்த எனக்கு
அங்கு— அன்னிடத்தில் துணுக்குகளுக்கு

இல்லை— கண்டுகொள்;
(அரங்கம் பாத்தல் விடத் தில்.)
உன் பாதம் கீழில் அல்லா— உன் நிதாடி
நெரிசெதற்கு
மற்ற ஓர் உலர்ச்சி— } மற்றொரு மூலம் விட
இடம்— } விட
என் எந்தும் மான் கொண்டு சென்.

உயர், காதுமல்லம் திரிந்ததென்று, செஞ்சுக்குக் கண்ணுக்குப் பெட்டி என விடவெல்லாம்
அவரால் திரிந்தவிடத்து, அப்பாருக்குள், அப்பாருக்கு இடத்தில் - மட்டும் கீழே
நிலை, அப்பாருக்குள் ஒத்திருக்கல், அவரோடு கண்டுகொள். உன் பாதம் கீழில்
மட்டுமல்லாமல், நிரலும், கிணர்ந்திருக்கிறேன், உன் பாதம் கீழே, “அவனடி கீழே, நான்”
மன்னக்க வந்தேன். * அவன் பாதம் தருவதாய் அப்பாருக்கு மெய்க்கொண்டேன்; மறுமலர்
வருக்கு நெரிசெதற்கு உன் திருவடிகளைப் பெட்டி, துருவென்றுக்குபாண்டவர்க்குள்.
நிதாடி கீழேப் பற்றினுக்குக் காய்வு செய்து, கொண்டுமறு, குருவாருக்குள் பிறந்த
பாண்டவர்களுக்காகக் காய்வு செய்துள்ளேன். மெய்க்கொண்டேன், பொய்யாடி கொல்லுக.
பேதற்குக்கு, ஆர்ந்தென்றும் அளந்தென்றும் இரண்டிடை, “எங்களுக்குப் பிணங்
காத்தாழிப்படுவதில் ஒருவரையும்” என்றவர்களை, “பற்றுப் பெறு” என்றபடி.
பண்ணி அவர்களுகைவருகின்ற * எல்லாச்சேய் மருகின்றதென்றவந்தென்கிற
தேசம் திருமலை. ... ..

அ. லித்தாம்பாட்டு. காவமுழா. திருவடிகளைப் பெட்டிப் புகலில்லையென்றார் -
கிழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் - தாம்பெற்ற பெற்றை மருகிப் பெற்றார். பெற்ற அட்சத்தில்
கிழ்த்ததை வேறுபடு பெரும் காய்ச்செய்கைக்கு.

மூ.—காவமுழாகண்ணிருநிலை வடல்சேமந்து மெங்கிக்குரல்
பெறுமெழாமலிர் கூச்சுமருவென தாண்டுகும் வீழ்வேழ்ப்பா
மாவுகளாகிற்று மென்மன மெய்நீண்ட வலுத்தீர்ப் பெய்திட்டென்
சேவுகளாகிற்று நீர்க்குணம் திருமலிருது சோலையெந்தாய். ௫.

பதவுரை.

சேவ— சேவ் பதம் பதம் | அன்ன | என— என் வுடைய

அது -- சந்திரன் தலை
 தோங்குதல் -- சோனாவதம்
 விழிப்பு -- சிவசாமியின்

வாழ -- அ. தாமசித் து வாழ்ந்ததது
 தலைப்பெய்தி -- திடன் - முடி குடி என் னோன்.

ஓயர் சாறுமேழா. “காசாழம்” என்ற பரமபரிபாஷை. கண்ணீரும்நில்லா.
 “காசாழம்” என்றபடி. உடல்தோள்கூறு. சரிமாவது பாசையாய். நடுக்கி. ததிராதி.
 குரவிலேயுமேழா. “கேஞ்சாழியும்” என்கிறபடி பெ கூப்பிடுகைக்கும் கூடியபல்லை. மடிக்
 கூச்சுபுறா. சிவசாமியின் புறக்காத்தாமையுக்குள். எனதோள்கூறும் வீழ்லோழியா.
 சிவசாமியின். மாலைகொள்கிறதே மென்மனமே. கண்டகண்ணாடி உண்டாகாததால். சிவ
 த்து மேல் மேலாய். சிவதோள்கூறுதல்; உன்னை பதுபலித்து வாழ்க்கையிலே குறித்தாதிவிந்
 ததுபோல். இவர்க்கு வாழ்ச்சிபாவது இவ்வளவுத்தானாகப் பிறக்கை. * உண்டாகாதிவிந்
 வாழ்ச்சிபாவதிவது இவ்வளவுதே. சேவகொள்கிறதும். சேவ சகராய்ப்படி. பரவபாபுடை
 த்தாயிருக்கும் துடாகங்கள் குழப்பப்பட்டுக்கொடு நிரூபணமே வந்திருக்கிறது. இத்தால் -
 ஜலத்தையிடுத மதல்பம்போலே உண்டாப்பிடுத்து ஆற்றாமாட்டே என்கிறார். ... கு

அ. அழிப்பாட்டி. எடுத்துக்கொடியுடையானும். சிவப்பாட்டில் - * உண்டாக
 நிழலல்லால் மயிலேயிடம் முக்கியம் இல்லையென்றும்; பரமபரிபாஷையோ வென்னை;
 அவர்களுடைய அபக்தியைச் சொல்லுகிறார். அதன், “உண்டாவாழ்த் தலைப்பெய்தித்
 திடன் - என்மனம் - மால் உகையிற்றும்.” என்றும்; அது உண்டாகாததிலிருப்பிலே பிறந்து
 தோன்றலையாலே அந்தையின் அபக்தியைப்போலி, அதுக்கு விதோதியான ஸம்ஸாரத்தைய
 யறுத்து * உண்டாகத் தோன்றித்து வாழப் பண்ணுவோனென்று மென்மனமாகவுரையாம்.

கு.--எடுத்துக்கொடியுடையானும் பிரமணமிந்திரனும் மற்ற

மோருத்தருமில் பிறவியென்னு நோய்க்குமருத்தறிவாரும்நில்லை

மருத்தருமில் பிறவியென்னு மறபிறவியிலே

தருத்தியுக்கொடு கடைப் பிடுபயம் திருமாலிசுத் சோலையெந்தாய். க.

பதஞ்ஜா.

திருமாலிசுத் சோலை எந்தாய்! --

எருது கொடி உடையானும் -- விஷயத்தை

தான குந்தானம்

பிரமணம் -- அவன் தருத்தயானபாஷையும

பிதவி என்னும் நோய்க்கு -- ஜம்மமாகி

மருத்து -- ஜாஷத்தந்தை

அறிவார் இல்லை -- அறிபவரில்லை; [நின்ற

[illegible]

சொல்லக்கடவதிசே. “ மன்னக்கடவதிசே ” என்னுமாயிப்போலே நெருங்குக உபாய
கர்த்தவர். உல்கோலில் கடைப்படுத்தும். “ கொடியன்கொடுமதின ” கொடியருறுகளை ”
என்னக்கடவதிசே. “ உன் மன்னத்தின்கொடும வாயுறுகொடுமே ” பாரோஜம்.
“ மன்னகொடும ” என்னுமாயும் “ மன்னக்கடவதிசே ” திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்.
“ மன்னகொடும ” இப்பதி. ... ..

அ. எழுதப்பட்டி. அக்கரை. ஐந்தாந்தைப் பிறப்பித்தாற்போலே பார்த்தியை
பும் பண்ணிந் தாடுவனுவென்றார்.

பா—அக்கரையென்னு மத்தக்கடவனுழி புன் பேரருளால்
இக்கரையெழி மிளத்திருந்தேன் யஞ்செலென்று கைகலியாய்
சக்கரமுந் தடக்கடவரும் கண்களும் பிதகவாடையோடும்
செக்கர்க் துதச் சிவப்பாடையாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். எ.

பதிவுரை.

சக்கரமுந்— திருவாழியாழ்வானம்
தடம்— தடவியை
கைகளும்— திருக்கைகளும்
கண்களும்— திருக்கண்களும்
பிதகம் ஆடையோடும்— திருப் பிதாம்பா
தடவியோடும்
செக்கர் நிறத்து— செவ்வான நிறம்போன்ற
சிவப்பு உடையாய்— திருநெய்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்— (அ)ய்
அருந்தம்— அருந்தத்தை விளைக்குமந்தான
அக்கரை என்னும்— ஸம்ஸாரமாதே

கடவன்— ஸமஸாரத்தின்குள்ளே
அருந்தி— துறையப்பட்டு
உன்— உன்னைய
பேர் அருளால்— பாமகர்ப்பாரினால்
இக்கரை எழி— திருவாழியை விளைந்து
இளைந்து இருந்தேன்— இளைந்துக்கொண்டு
என்னை
அஞ்சல் என்று— ‘பாபபாடாநேடுகள்’
என்று
கைகலியாய்— அபயபர்த்தாபம் பண்ணியருளா
லென்னும்.

ஸம்ஸாரம். அக்கரை. ஸம்ஸாரத்திலே திருக்கொடுமே ஐந்தாந்தைப்போலே அது
பாபமானபடி. விளிந்தனவற்று அக்கரை இக்கரை யாய்த்திசே. ஸம்ஸாரம் அருந்தத்தொ
ன்னும் பார்த்தி. (க) “ மீடயாசுரனெவகலாழி ” அழித்தி. துறையப்பட்டு. (உ)
“ மீடயாசுரனெவகலாழி ” அருந்தத்தை விளைக்குமந்தான

தஞ்சை ஆலத்தி வழக்க கவனம்மேடிகளில் திருமலை நிறுவனம் திருமலை சொல்ல வேண்டாவிடே. “ அஞ்சாடாழியுன் கைகயத்தேந்னுமழகா ” என்னக்கடவதிறே. கர்ணைக்கு நிரூபகமான திருக்கண்களும், பெருக்காற்றிலே தெப்பத்தையிப்பிப்பாநாப் போலே அதுபவபரிசுமான நெஞ்சைப் பறித்துக்கொள்ளுத் திருப்பித்தாம்பாடும்; “ அநாச் சிவந்தவாடை ”. செக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய். திருவாழியில் சிவப்பும், திருமேனி யில் நிறமும், கை வாய் கண் அவபவங்களில் சிவப்பும், *ஸந்தபாரகாஞ்ஜிதமான ஆகாசம் போலே திருநிறத்தை யுடையையாய்க்கொண்டு திருமலைலே நிற்பேறவேற்றம். “ முடிச் சோதி ” “ கலந்துமலரிசினாங்குக்கண்ணை. ” திருமாலிருஞ்சோலை. அபுநருடைய வடிவமு முக்கு பாகசகமான திருமலை. எந்தாய். ஸீரோதிரில் அருகியும், உபாயமும், ஜ்ஞாயமும், பார்ப்பதில் ஆந்தியும், பார்ப்பத்தில் போச்யதையும் த்வனாயும் விளைப்பித்தவனே. ...

அ. எட்டாம்பாட்டு. எத்தனை. * அரத்தக்கடது எழுந்திக்கிடந்த காலத்தின் பெருமைமைச் சொல்லுகிறார். கடந்தகாலத்துக் கொரு முடியுண்டோவேன்கை.

மு—எத்தனைகாலமு மெத்தனையுழியு யின்றோடு னானையென்றே
யித்தனைகாலமும் போய்க்கிறிட்டே னினியுன்னிப் போகலோட்டேன்
மைத்துனன்மார்களை வாழ்வித்தமாற்றலர் னாற்றுவரைக் கேடுத்தாய்
சித்தநின்பால தறிதியன்றே திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அ.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—
இன்னொரு நாளை என்று— இன்றென்றும்
நாளையென்றும் நேற்றென்றும்
கழிந்தகாலம்
எத்தனை காலம்— எவ்வளவு காலமோ,
எத்தனை ஊழியும்— எத்தனை மஹாப்பாய
ங்கனோ,
இத்தனை காலமும்— திருமாயும் ஸந்தமாயும்
மாஸமாயும் ஸம்வதஸமாபு முள்ள
கல்பகாலமெல்லாம்
போய் கிறிட்டேன்— தப்புவொண்ணாத
(ஸம்ஸார) யந்தரத்திலேபோய்

இனி— இது உன்மாயமென்றறிந்தாயின்பு
உன்னை— ஸர்வாக்காஞான உன்னை
போகலோட்டேன்— போகவிடமாட்டேன்;
மைத்துனன்மார்களை — மைத்துனன்மா
ரான பாண்டவர் போ
வாழ்வித்து — அரசானாவதற்கு
மாற்றலர் னாற்றுவரை — அவர்களுக்கு
சுதந்திரமான அப்போதநாடிகளை
கேடுத்தாய்— அழிபச் செய்தந்
நித்தம்— என்மகன்ஸா [யிருப்பதை
கின்பாலது— உன்விஷயத்தில் பாவனமா

பாய்க்குப்படி குடமாய்க் குப்பைதொரு யந்தரம். அஜிஞ்சாகாவாத் தாம ருபபத்தானது. பட்டேன். (க) “சலுமென” என்னுப்படி அகப்பட்டேன். நகித்தேனென்னவுமாம். [“தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்” “பழுதேபலபகலும்” இத்தயாதி.] இனி. கரணகலேபரங்களைத் தந்து, அஜிஞ்சாதலுக்கத்தத்தைப் பிறப்பித்து, இதரவிஷயத்தில் ருசியைக் குலைப்பித்து, உன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்து, அபிமதமும் நீயே யென்னுமிடமும் பிறப்பித்தபின்பு. இனி. * நானேது முன்மாயமொன்றறியேன்; இது உன்மாயமொன்றறிக்தபின்பு. உன்னை. ரகசிகனுமாய், உபாயபூதனுமாய், ப்ராப்பபூதனுமாயிருக்கிற வுன்னை. போகலொட்டேன். “பெற்றின்பிப் போக்குவனே வுன்னை” என்கிறபடியே - உபாயாத் தாத் திலே அர்வபமுண்டாதல், ப்ராப்பாத் தாத் திலே அர்வபமுண்டாதல், “இரண்டும் நியானால் பெற்றபோது பெறுகிலே” என்றாறி யிருத்தல் செய்யல்கிற உன்னைப் போகலம்வதிப்பது.

இப்படி. போகலொட்டேனென்றது என்கொண்டென்ன; மைத்துனன்மாரித்தபாதி. நீஜிச்சிதலம்ச்சிலைஷக ஸ்வபாலனுகையாலே என்கொறி. மாற்றலர். சற்றுகங்கள். (உ) “அபுஷஷ” (ஈ) “ஸுஷீகிஹோஜி” அபுஷாதி. “கேதேதாய். “கொத்துத்தலைவன் குடிசெடத்தோன்றிய, (ச) “ஸிக்ஷிவ்ஷஹொஸாயிரோக்யாஹு” என்று அவன் குறுகுச் சொல்லி, (ஐ) “பஜஹொஹொஹொ” ஸிக்ஷெஷ” என்று தாமும் சொல்லும்படியாகானேன்று. * தாழ்த்த தாஞ்சபனைப்போலே உமக்கு நம்பக்கலிலே அந்தரங்கமாக வொன்றுண்டோ வென்ன; சித்தம்நின்பாலது. அவனைப்போலேயோ நான்? அவன், கைகோத்து, ஒக்கவுண்டு, ஒருபடுக்கையிலே கிடந்து கைகழுன்றுபோனான்; நான், என் ஒருஞ்சுக்கு ஒத்துக் கலந்துண்ணுதல், (சு) “ஸொஸு” என்று ஒக்கவுண்ணுதல், உனக்குப் பூவிறதல், முடித்தபூவை முடித்தல், முடித்துக்கொடுத்தல், பல்லாண்டிவைத்தல், அடிக்கொட்டுதல், மாறியிட்ட அடிக்குத்தோன்று எழுதிக்கொடுத்தல் செய்யும்படி உன்பக்கலிலே ப்ரவண சித்தனன்றோ? மைத்துனன்மாரென்றது - தோழ்புனாயிலே ஒருஸம்பந்தமன்றோ உள்ளது. “நிருபாலே நானுமுளக்குப் பழவடியேன்” என்று - * ஒழிக்கவொழியாதபடி மஜ்ஜாவிலே நட்புளவுமவன்றோ விது. நீ சொன்ன மெய்ப்பைப் பெருவார்த்தை கேட்டும் கேளாதானுப்ப்போனவன், கேட்டு விவ்வித்திருந்தேன் நானன்றோ? என்ன; உட்புடைய விவ்வாததை நாமறியும்படியென்? என்ன அறிதியன்றோ. ஸர்வஜ்ஞனான நீதானே யறியாயோ. * விட்டுத்தேன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனான உனக்குத்தேரியாதோ. [விட்டுத்தேன்மனம்] உன்னுடைய ஸ்பாந்தி, விபூதியாவிலே; என்னுடைய மனோ

யன்றோ என்ருர். எந்தாய். இவற்றுக்கடியான பந்தமிருக்கிறபடி. [“சந்திரமடவார்”
இத்யாதி.] திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். “வெற்பென்றிருஞ்சோலை” இத்யாதி., “திருமா
லிருஞ்சோலை” இத்யாதி. ... .. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அன்றுவயிற்றில். “எத்தனைகாலமும் எத்தனையுழியும்”
என்ற காலவிசேஷத்திலே ஈசுவரன் பண்ணிவைத்ததேதான் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—அன்றுவயிற்றிற்கிடந்திருந்தே யடிமைசெய்யவற்றிருப்பன்
இன்றுவந்திங்குள்ளைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விவேதுண்டே
சென்றங்குவானனை யாயிரத்தோளுந் திருச்சக்கரமதனால்
தேன்றித் திசைதிசைவழிச்சென்றாய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ௬.

பதவுரை.

அங்கு— சோனிதபுத்திலே
சென்று— எழுந்தருளி
வாணனை— பாணஸூரனை
ஆயிரம் தோளும்— ஆயிரத் தோள்களும்
திசை நிசை— திக்குக்கள் தோளும்
தென்மி வீழ— சிதறிவிழும்படி
திரு சக்கரம் அதனால்— திருவாழியாலே
சென்றாய்— நிரஸித்தவனாய்
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்.—
வயிற்றில்— தாயார் கர்ப்பத்திலே

கிடந்திருந்து அன்று— கிடக்கிற அக்கால
த்திலேயே
அடிமை செய்யல் — உனக்கு அடிமை
செய்தையில்
உற்றிருப்பன் — ஒருப்பட்டிருப்பேன் ;
(அப்படியே,)
இன்று— இப்போது
இங்கு— இத்திருமலையிலே
வந்து— வந்து
உன்னை— ஸர்வஸூலபனாவனனை
கண்டு கொண்டேன்— கண்டு கொண்டேன் ;
இனி போகவிவது உண்டே?.

வ்யா. அன்றுவயிற்றில். கர்ப்பத்திலே கிடக்கிற காலத்திலே, “அடிமைசெய்கையே
புருஷார்த்தம்” என்று துணிக் திருப்பன். இன்றுவந்திங்குள்ளைக் கண்டுகொண்டேன்.
அன்றுநான் பார்த்தித்தபடியே திருமலையிலேவந்து, என்னிரோதியைப் போக்கி ஜ்ஞாநத்
தைப் பிறப்பித்த வுள்ளைவந்து கண்டுகொண்டேன். [“புக்கினில் புக்கு.”] இனிப்போக
விவேதுண்டே. கர்ப்பத்திலே க்லேசப்படுகிறவன்று, அடிமையிலே உற்றிருந்த நான்,
அடிமை கொள்ளுமைக்கு ஸூலபனாவன்று போகவிவதே. ஸ்வஸ்வ தந்த்ரபத்தையும்,
அந்யசேஷநவத்தையும் கழித்துக் கொண்டபடியை மூதலிக்கிறார். சென்றங்கிட்யாதி.
சோனிதபுத்திலே, ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் நின்றுஞ் சென்றுபுக்கு, வாணனுடைய புஜுவ

பொன்— பொன்னுல் சமைக்கப்பட்டி
 திறம்— விளங்கா நின்றான்
 மடம்— மடங்களுடைய [மறுத்த
 பொலிந்து தோன்றும்— நிறைந்த தோ
 புதனம்— ஸ்ரீ விஸ்வபுத்திரருக்கு
 கோன்— தலைவராக
 விட்டுவிட்டான்— பெரியாழ்வார்
 உலகம்— உலகத்தார் எல்லாகும்
 குடைந்து— ஆழ இழிந்து
 ஆறும்— நீராடா நின்றான்
 சாலை— சாலைகளாலே குழப்பப்பட்ட
 திருமாவளகு } தெற்குத் திருமலைமேலே
 சோலை தன்னால்

நின்ற— எழுந்தருளியிருந்த
 மான்— உபகாசகருடைய
 அடிமேல்— திருவடிதனிலே
 அடிமைத்திறம்— அடிமை விஷயமாக
 சேர்ப்பு— அடைவாய்ந்திருந்தபடி
 விண்ணப்பம்செய்த— அருளிச்செய்த
 ஒன்றினால் ஒன்பதும்— பத்தாயிரத்தின்
 மையம்
 பாடவல்லார்— பாடவல்லவர்கள்
 உலகம்— மூன்று மோகங்களையும்
 அனந்தன்— அனந்து கொண்டவனாக
 தம்— அடியாராய் பெறுவான்.

வாய். சென்றுலகம் குடைந்தாடுக்கலை. மோகத்தின் அழிவுபோடு, விசேஷத்தின்
 போடு, அநாதைபோடு, பாதிசூலபோடு வாய்ப்புச்சென்று, ஆழ இழிந்து அவதானிக்குஞ்
 சாலைகளாலே குழப்பப்பட்ட திருமலைமேல் ஸத்திபுண்ணிய உபகாசகன். [மறுக்கின்றான்
 சாலை குழமாடுக்குச்சோலை] ஸம்ஸாரிகள் மறுப்போனால் தனக்குப் பிடிபத்ததாக நினைந்
 திருக்கையும்கூட, அபேகதித்தனாகக் கொடுக்கையு முடைத்தான அவனைப் போலேயாப்பதும்
 இச்சாலைகளும். நின்றநானடிமேல். அவன் திருவடிதனிலே. அடிமைத்திறம். அடிமை
 விஷயமாக. இவருடைய தீர்த்தம் இவரிருந்த விடத்தோடும். [காலகந்தாநந்தனார்
 பத்திரிகை] * அப்பன்றிருவருள்தே முழுசுவது. இவர்க்குப் பறப்பு நிறுவாவிடலை, திரு
 மலையில். “அவனாடித்திற்படம்” என்னக்கடவதே. அடிமைத்திறம். அடிமைவிஷயமாக.
 நெட்ட. வாய்க்க. விண்ணப்பஞ்செய்த. ஆழ்வாரருளிக்கொடுத்த.

பொன்னிகழிப்பாதி. பொன்னுலே திகழப்பட்ட மடங்களுடைய நிறைபட்டுத் தோ
 ற்றுத்த ஸ்ரீவிஸ்வபுத்திரருக்கு சிர்வாணாகரான ஆழ்வாரருளிக்கொடுத்த. “பொன்னுலகு”
 என்று சொல்லுகிற பாம்புகள்கொளையிறே ஆழ்வாரருக்குத் தருளியிருந்த தோதம். “வை
 குந்தமாரகுமாரபுர” என்னக்கடவதே. ஒன்றினாலொன்பதும். “ஒளித்திழல் நின்
 திருவாலை” என்றத்தோடே மற்றைய பொன்பதையும். இதொன்றுமிறே பாதாம்,
 மற்றையொன்பதும் சகலவன் பெறவாணையினான். அன்னொன்று ஸாதிக்கவையிறேயாவை.

“பொன்றிசுத்தமாம் பொலிந்து தோன்றும் புதுமைக்கோன் விட்டுச்சித்தன் -
 ரென் றுகள் குடைந்தாடுஞ் சினைத்திருமுகி ருஞ் சோலைதன்னுள் கின்ற பிரபல மேலடி நடை
 திறைமீர்ப்பட வின்னுய்யாஞ்செய் - ஒன்றிநெடுமொன்பதும் பாடலல்லாருடை மடையெய்த
 மடையே” என்றவையி, ...

பெரியவாட்சாண்டியின் திருவாடகவேதரணம்.

அபாலாடி.—துக்க விகாத்தினக்குக் காழம் காழம் எழுந்
 துக்கறை எத்தகை யன்று சென்று சென்று.

அருதிருமொழி-செவ்வந்தி, பாடி-செவ்வந்தி.

ஐந்தாமபத்து - நான்காந்திருமொழி - செவ்வந்தியோங்கு, ப்ரவேசம்.

அ. பாபநாறுவிபலாத்தியாயித்வாட்சாண்டிநாங்கனானகிடங்காலிலெழுந்தருளிடின்
 றா-சேதரணாத் திருத்தாமைக்குள், திருத்தினுரை அடிமைகொன்றமைக்குமிதே; அதுபூர்
 னாமாய்க் காளாலாவது, திருமலையிலெழுந்தருளிடும்பிற கிலையிலையிதே. பாதமஸூகர்தமு
 மவர்க்குத்தாவினையிதே. “திருமலையிருந்தசோலைமலையொன்றெனன்னத் திருமலையிருந்தென்
 றெஞ்சு கிளையடி புருந்தான்” என்றழைப்போலே; “வெற்பென்று வேங்கு ம் பாடியேனன் விடா
 கதி சிற்றினேறன்” என்று இவர் அழைத்தபயாகச்சொல்லிலும், “ஸுற்றந்தயாகவிவர்கோன்
 னு” என்றிதே அனன் புருந்தது. [“வெற்பென்றிருந்தசோலை வேங்குமலையொன்றின்கிடமும்”
 இப்பாதி.] ஆகையால், சர்வவன், செவ்வந்திமும் முதலான ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து
 அடியார்க்கு-சேர்த்து வினோதமில் அருதியையுமீ, பார்ப்பத்கில் குசினையுமீ பிறப்பித்
 துக் காப்பஞ்செய்யும்; ஆழ்வார்களுக்கு, பாதமகாலத்திலே வினையித்தனையும் பிறப்பித்துக்
 கார்ப்பஞ்செய்யும். இவர்கள் பின்பு இருக்கிறது பகவத்குணமாலையிதே. மமக்கு சரியாவ
 ஸாதத்திலே இவை எத்தனைமும் பிறப்பித்துக் காப்பஞ்செய்யும்; எல்லார்க்கும், பிறக்கும்
 காமமொழியப்பிறப்பினான். “ஊவர்” இப்பாதி. [ஊவர்] சித்தபண்டாரிகள். [கன்னவ

தண்ணைவாழி:ன்ற எம்பி தாமதரா சதிரா

எண்ணியு மென்னுடைமையையுமுன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொண்டு
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென் திருக்குறிப்பே. ௧.

பதவுரை.

ஒங்கு— ஆகாசத்தாது முயர்ந்திருக்கிற
சென்னி— கொடுமுடி கனையுடைத்தாய்
தன்— குளிர்ந்திருத்தான்
திருவேங்கடம்— திருவேங்கட மலையை
உடையாய்— வாஸஸ்த்தாநமாக வுடைய
வனுய்
உலகுதன்னை— உலகத்தாரா
யாழநின்ற— வாழ்ந்திருநனுகிற
நம்பி— குணபூர்த்தியையுடையனுய்
தாமோதரா— யசோதைப் பிராட்டியால்
கட்டுண்டவனுய்
சதிரா - ஆசிரியர் குற்றத்தைக் கண்ணிட்.
பெயராத சதிரையுடையவனே!

என்னையும்— என் ஆக்மாவுக்கும்
என் உடைமையையுள்— என் உடைமை
யான சரிதந்துக்கும்
உன்— உன்னுடைய
சக்கரப்பொறி } திருநிலச்சினைவாய்
ஒற்றிக்கொண்டு } இடுவித்து
நின்— உன்னுடைய
அருளே— கருபையையே [மேன்;
புரிந்து இருந்தேன்— விரும்பியிரா நின்
இனி— இப்படியான பின்பு
திருக்குறிப்பு— திருவுள்ளக்கருத்து
என்— எதுவாயிருந்தது?

வ்யா. முதற்பாட்டு. சென்னியொங்கு. திருமலையில் கொடுமுடிகள் ஆகாசத்திலே
முட்டிநிற்கும். இத்தால் உபயனிப்பதற்கும் முகங்காட்டுகைக்காக நிற்கிறநிலையிறே தோற்
றுசிறுது. உதயசிரியிலே ஆதிதபன் இனம்பினால் எல்லார்க்கும் பாகாதிக்குமாபோலே, திரு
மலையில் நிற்கிறநிலை உபயனிப்பதுபுன் கண்டு வாழுகைக்கிறே. “வேங்கடம் கோயில்கொ
ண்டத லோடு— அருக்கன்களேளி நிற்பார்க்கு” என்னக்கடவதிறே. “வானோர்க்கும் மண்
னோர்க்கும் சாவபு.” * மண்ணோர்க்கும் வின்னோர்க்கும்— என்றும்— கண்ணாவான்— தண்
னோர்வேங்கட வின்னோர்வெற்பனிறே; அங்குள்ளார், திருமலையில் கொடுமுடியிலே வந்து
இளைப்பாறுவர்கள்; இங்குள்ளார் * மொய்த்தரோலையிலும் மொய்ப்புந்தடந்தாழ்வனாலும்
இளைப்பாறுவர்கள். * பூவியல்பொழிந் தடமுமவன்கொயிலும் கண்டிறே * உன்னொளி
யுலர்ந்துலர்ந்து * ஆயிபுள்குளிருவது. துண்திருவேங்கடம். துட்பத்தை யுடைத்தான வேங்

வேங்கட-ந்தானே' என்று வெளியாய்ந்தது. இது இங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. [செ
வேன் சிறைவொன்றுமேலேன்] சீகனேன்-அகத்தாருணபரிபூர்ணன்; சிறைவொன்றுமேலேன்
அகம்முனைகத்தாறுநின். 'சீகனிலமார் முறிக்கணங்கன் கிரும்பும்' என்று அங்குள்ளார்க்கு
முதல்கொடுத்தபடி. தாமோதரர். 'சுந்தி' என்று - பூர்த்திசீழ்; அக்துணங்கணம் கரயம்
சென்றபடி இந்தபூர்த்தி. வெய்யொன் களவுகாண்டகயாலே அபூர்த்தி; கட்டுநாண்டகயாலே
அபூர்த்தி; தப்ப விரகநியாமையாலே அபூர்த்தி. சகிதா. அச்சிதநிதாஷம் காணுகசகிர்.
* தமக்கடிமாமேவென்றொர் தமோதரனாரிதே. "சூழ்த்தடியார் வேண்டினக்கால்" இத்தயாதி.

8

... ..

என்றையு மென்னுடைமையாய்ந்தது. அகம்முனையும், சரித்தரையும் இரண்டில்கினை
சாங்கி. அகம்முனையுள் சாத்தகையாவது - அகம்பார்வ செலுத்தலுந் தாமம் பிறப்பிக்கை;
அகம்பார்வத்தை தோற்றலிதே தோனகத்துக் திருநிலை நினைவினா. கின்னாருளோ. இவாடி
யாடுகிறே புதைத்துவார்ப்பது; அவனடியாக வரில் "விடுவாய்க்கென்று காப்பாரார்" என்
னாப்படியிதே பெருமையு. புரிந்து. ["எத்தனையும் வான்மறக்க காலக்துள்" இத்தயாதி] இரு
ந்தேன். உபாயந்தாமம், உபேயந்தாமம் குறிக்கை, அகம்பார்வ செலுத்தலுந் தாமம் பிற
ந்து, விதோடுகிறார்ந்தியும்பிறந்து, அபேயந்தாமம் பெற்றதானல் இப்பாதுவிறகென். இனி
பென் திருக்குறிப்பே. "என்கொலம்பான் திருவருள்கள்." திருக்குறிப்பு. திருவுள்ளத்
தில் நினைவு. ... ..

அ. இரண்டாய்பாட்டு. பறவை. கீழிப்பாட்டிலே, "இனிபென் திருக்குறிப்பே"
என்று எனக்குச் சொப்பிவென்றிவெதல்லாது, செப்பிநுக்க, இனிப்பதறுகிற சென்னென்ன;
நிர் எல்லாம் பெற்றிரோ, உம்மை தெரிநான் பற்றியோந்த கர்மங்கிடக்கது. மேலே பாய்
நிர்க்கடியான பாம்புந் திறந்ததில்லையே, அச்சிதா தாமலமாக மேல்செய்யவேண்டும் அம்சங்
கள் பிறந்ததில்லையே என்ன; தமக்கு இவைநித்தனையும் பிறந்தாடியை யாருரிச்செய்து.

மு—பறவையேறு பறம்புருடாகீ யென்னெக்கைக்கொண்டபின்
பிறவியென்னுந் கடலும் வற்றிப்பெரும்பதமாகின்றதால்
இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளிடு வேகின்றதால்
அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே. உ.

9 இவ்விரி க்கில் "கன்னடியார் திருக்ககது" என்கிறபாசுக்கதுக்கப் பர்ணமாரன்

என்னை— அரங்கத்தியான என்னை
கைக்கொண்டபின்— அங்கிகரித்தபின்பு
பிறகி என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற
கடலும்— பெரிபலமுதாரும்
வற்றி— சோஷித்து [றது;
பெரும்பதம் ஆகின்றது— பெரிபதம் பெற

வேர்வந்தது— வெந்திட்டதால்
அறிவை என்னும்— ஜ்ஞாநமாகிற
அமுதம் ஆறு— அமர்த நதியானது
வாப் பற்றி— வாயவாய்
தக்கொண்டது— தலைக்குமேலே போ
கா கின்றது.

வ்வா. பற்றலையேறுபரம்பருடா. பெரிபதிருவடி வாய வாகுநமாகவுடைய புருஷோ
ந்நாமனே; திருவேங்கட முடையான் பெரியதிருவடி மேலே பெழுத்தருளிவந்து இவரை பா
மபதத்துக்குக் கொடுப்போகைதிலே துளிக்கிறபடி. விசேஷிதவர்த்தினாயப் பிறப்பித்த தும்
திருவேங்கட முடையான் பெரியதிருவடி யின்மேலே வந்திறே. “ நங்குன் வரிவளை ”
“ இவங்கைப்பதி ” “ பாடுங்குளில்கான். ” கீ. அச்சுரித ஸர்ச்சிலைகைக் ஸ்வபாவமுள்ள கீ.
என்னை. “ விழிக்குங் கண்ணிலேன் சிங்கனம்முறல்லால் ” என்றும், “ உனக்குப் பணி
செப்திருக்குத் தவமுடையேன் ” என்றும், “ அங்கோர் சிழவிலே நிருநிலை ” என்றும்
அரங்ககதியுமாய், அரங்கோபாயமுமாய், அரங்க போகனுமான வென்னை. கைக்கொண்ட
பின். அங்கிகரித்த பின்பு. நானுனைப் பற்றுப்போற்றி, * ஜ்ஞாதா ஸஹந்தங்கரிலே
தயோஜ்ஞாந ஸாரதிருபேன பிறப்பது; * கீ பென்னோர் கைக்கொண்டபின் எல்லாம் வாய
காலத்திலே பிறக்குமிதே. * அடியாளினனென் றெனக்காரான் செய்யும் நெடியானை
நிறைபுகழஞ் சிறைப்புள்ளிள் கொடியானிறே. * கைக்கொண்டபின் பிறந்த விசேஷஞ்
சொல்லுகுறும்பேல் பிறவியென்னும் கடலும்வற்றி. ஸம்ஸாரமாகிற பெரிபகடலும் சுவறி,
பெரும்பதமாகின்றதால். பெரியதாம்பெற்றபடி. மேல்சாத்தும் பரிபட்டமுட்பெற்று, * திரு
ப்பொலிந்த சேவடி யோள் றென்னியின்மேல் பொறிக்கப்பெற்றுத் திருப்பல்லாண்டு பாடி
னபடி. [“உடுத்துக்களைந்த ” இக்காதி.] ஆகின்றதால். இது மேன்மேலான வளர்ந்து
வருகிறபடி. [“எத்திறந்து மின்பம், ” “ எங்குத் திருவருள்பெற்று.”] இழவுக்கு ஸம்
ஸாரமும், அதுக்கடியான கர்மமுட்போலே, மோகத்துக்கு ஜ்ஞாநமும் பந்தியும்.

“ பிறகிபென்னும் கடலும்வற்றி ” என்று - ஸம்ஸாரம்போனபடி சொன்னா; இனி
அதுக்கடியான கர்மம்போனபடி யருளிச்செய்குறர் இறவுசெய்யுரித்தாதி. இவ்வாத்மாவை
முடிக்கிற கர்மஸந்தாநம் பெருநெருப்புக் கொளுத்தி வெந்திட்டதால். ஆழ்வாரும் ஈசுவர
னும் ஸம்ச்சலேஷித்த வையிலே, அதுமதிவேண்டாதே வெந்ததாப்த்து; காண்டாவநம்
வெந்தாப்போலே. அறிவையித்தாதி. அமுதம் - ஜலம்; ஜ்ஞாநமர்தாநகிற ஆறுபெருகி,
வாயவாய்க் கலைக்குமேலே போகாநின்றது. “ வகனில்பெரிய வென்னவா ” என்றும்

அ. முன்னுப்பாட்டு. எம்மனு. கிழிப்பாட்டில், “பிறவியென்னுங் கடலுமவற்றி” என்றும், “இறவுதொழும் பாவங்காடு திகில்காவினு லெகின்றநால்” என்றும் - உம்முடைய அபேகத்திற் பெற்றிராகச் சொன்னார், ஒருத்தனுக்குப் பேறுபிறகு - தன்னிசோதி போகையன்றிக்கே தன்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விசோதி போகையாய்த்து; அப்படி நீர்பெற்றதுண்டோ? என்ன; என்னவன்றிக்கே, என்ஸம்பந்திகளானவனிடக்கே, அவர்கள் காட்டினுள்ளார் பாவமும் போய்த்தென்கிறார்.

மூ.—எம்மனுவென்குலதெய்வமே யென்னுடைநாயகனை
நின்னுள்ளேனாய்ப் பெற்றநன்மை யிலவுகினிலார் பெறுவார்
எம்மன்போலுவித்தமுக்கு நாட்டுளபாலமலாம்
சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகன்பாயிந்தனவே. நு.

பதவுரை.

எம் ம(ன்)னு— எனக்கு என்னனுனவனாய்
என் குலம்— என் குடிக்கு
தெய்வமே— பரதேவதையானவனாய்
என்னுடைநாயகனை— எனக்கு நாதனு
வனவனே!
நின் னோனுப்— உன் அபிமானத்திலே
அந்நர்ப்பூதனாய்
பெற்ற— நான் பெற்ற
நன்மை— பேற்றை
இ உலகினில்— இந்த ஸம்ஸாரத்தில்
ஆர் பெறுவார்— பற்று ஆர்நான் பெறு
வர்கள்;

எம்மன் போல— பூதப்போதிரிசாசனங்கள்
போலே
விழ்த்து அழுக்கும்— தன்னி அழுக்கா
நின்றுள்ள
நாடு உள பாவம் எல்லாம்— உலகத்தினுள்ள
பாவங்களுெல்லாம்
சும் எனது— முச்சுவிடாமல்
கைவிட்டு— சாவாஸநமாக விட்டு
ஒடி— ஒடிச்சென்று
தூறுகள்— புதுக்கனிலே
பாய்த்தன— பாய்த்து போயின.

வ்யா. எம்மனு. “எம் அனு” என்று - தாயாரைச் சொன்னபடி. எனக்குத் தாய்பெயலே பரிபுணாவனே. என் அபிரகதபாதனே. தாய்முலைப்பால்போலே, எனக்கு ஜ்ஞாநபாதனுனவனே. அன்றிக்கே, “எம்மனு” என்று - ராஜாவாய், ராசாதனின் தவனை பென்றுமாம். என்ஸவாதர்த்திபத்தைக் குலைத்தவனே. தூதர்மாவான் வெனக்கு சாஸ்தாவானவனே. (௧) “ராஜாஸாஸா உபாஸா க்ஷிதாஸி.” என் குலதெய்வமே. என் குலத்துக்குப் பரதேவதையானவனே. இவர்களுட்கதை யிட்டிகே இவரை விஷயிகரித்தது. “ஏழாட்

உடைபார். உடையமும், உபாயமும், பாதேவதையும் என்றுமாம். நின்னுளேனாய். ௨௪
 னபிராதத்திலே அந்தர்ப்புகளும். பெற்றநன்மை. பெற்ற பாதேவதும். இவ்வுலகினில்.
 இஸ்ஸம்ஸாதத்தில். ஆர்பெறுவார். கீதார்க்குங் கடைக்குமோனிது. [“ விண்ணுடைபார்
 பெருமான் ” இப்பாதி.] அவன்றனக்கும் கடைக்குமோ!.

நாட்டிப்போல வீழ்த்துக்கும் நாட்டுளோலமோம். இவ்வுச்சுத் தோற்றமுதபு வந்து, இவ
 னைப் போகவுத் திரியவு மொட்டாதபடி அமுக்கும் பூதபாதேவ பிரதாசங்கன் போலையாதபடி
 கட்டங்கள் இவனை அடையப்பது. * இன்னமுதெனக்கோன்றி முடிக்கும் விஷயங்கள்.
 இவை சில பாபவிசேஷங்கள், தோன்றாமல் வந்து விழுகிற்ப்பாபமென்றிதோலே அமு
 க்குமாய்த்து. நாட்டுளோலமோம். சிலகத்திலுள்ள பாபங்களைல்லாம். என்னதங்களில்
 சொல்லுகிற பாபங்களெல்லாம். (க) “ நமிநீதாகரேக தலையிவ்வாகெ ” இப்பாதி. கம்மெ
 னுதே. முச்சுவிடாதே, போகத்தொடங்கிற்று. “ வஞ்சித்துத் துரிபாற்றற்ற. ” கைவிட்டு.
 சிறைவெட்டி விட்ட தென்பாணப்போலே. ஒடி. “ வதக்கொண்டி திற்பென்ற கோய்கான் -
 உய்யப்போயின் ” என்னவும் வெண்டித்திலை; யுத்தத்திலே கெட்டவன் கொலைக்குறி
 ஓடுமாப்போலே. தூறுகளிப்பாத்தனவெ. “ காட்டு வொருங்கிற் றும் கண்டிலாள். ”
 “ “ தூறு ” என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை ” என்று திருக்கோட்டியூர் காரி அருளிச்செய்தல்.
 * பாரிலோர்பற்றையிறே. தூற்றிப்பது - கெடியாய், ஸம்ஸாரத்தாகச் சொல்லுகிறது.
 “ முற்றவிம்முவுலகும் பெருந்தூறும் ” என்னக்கடவுளிறே. “ கொடுகிறதூறுறு. ” ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. கடல். “ இறவுசெய்யும் பாவக்காரி நிக்கொவிடு வேதென்று
 தால் ” என்று - தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னார்; “ எட்டிள பாவமெல்லாம் ”
 என்று - தாமிருந்த தேசத்திலுள்ளார் பாபங்களும் போனபடி சொன்னார். தாக்கு யா
 வசப்பதையும் போனபடி சொன்னார். இதில் - தம்முடைய ஆஜ்ஞைகடக்கு மிடமெல்லாம்
 யமவச்யதை புஞ்சப்பெறுதென்கிறார்.

மு.—கடல்கடைத்தமுதங்கோண்டு கலசத்தைநிறுத்தற்போல்
 உடனுருகிவந்திற்று மதேத்துணை நிறுத்துக்கோண்டென்
 கோணைமசையுங் கூற்றமுமென் ‘கோலாடி குறுகப்பெரு
 தடவரைத் தீவெட் சக்கரபாணி’ சார்க்கனற்றேசவகனே. ௪.

பதவுரை.

தடவரை— பெரிபயனையோன்ற   னில்— வில்லையுடையனான

மறித்து— இரண்டு கையைமும் மதித்து
உன்னை— நிதாயபோக்பனாள் உன்னை
நிறைத்துக்கொண்டேன்— தேக்கிக்கொண்டேன்,
[பேன்,

கோல் ஆடி—செங்கோல்நடக்குமிடமெல்லாம்
குறுகப்பெரு— கிட்டப்பெருன்.
[கிட்டயாட்டாதவன் என்றபடி,]

வயா, கடல்கண்டத்துழந்ஞெண்டு கலத்தநிறைத்தாற்போல். மறுத்தானகடல்
கூறுமியம்பாப்பவ்வரி, அதில்லையான அமர்த்ததைவாங்கிக் கலசத்திலே நிறைத்தாற்
போலே. கடலிலுண்டயஸ்தானே ஸந்தாயம்; கலசத்தினஸ்தானே சேதரன். “ குடும்பிதை
க்கும் ” என்றும், “ ஏற்றகலங்கன் ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அமர்த்தத்தினஸ்தானே
சுவன். அசேதரமான வித்தோடே சேதரான தம்மை தர்ஷ்டாந்தமிவானென்னென்
னில்; உபாயதசையில் அப்படியாய்க்கிடக்கவும், உபேயதசையில் * பவனவாய்காணவும்
வல்லனாயிறே யிருப்பது. உபாயதசையில் பாதர்த்தியமும், உபேயதசையில் ஜ்ஞாதர்ந்வ
முட வேணுமிதே.

உடலுருகியவய்திறந்து மடுத்துண்ணிறைத்துக்கொண்டேன். “ கலசம் ” என்று அசுத்
பாயாகக் கொண்டு- அங்கு; இங்கு கைதப்பகார்பஞ் சொல்லுகிறார். ஞாதர்ந்வம் சுவன்
செய்தவனவநிகைக்கும், நினைவநிந்து பரிமாறுகைக்குமிதே. சந்தந குலுமாதிகள்போ
லே மிக்க அச்சம் கழிக்கவேண்டும். [“ தனக்கியாக. ”] ஆத்மா பகவததுபவாநிசயத்தாலே
வெள்ளக்கிடாதபடியிட்ட கரையிறே சரிசம். “ நினைதொறுஞ் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்
சிடிந்துரும் ” என்று அமுர்த்தமான நெஞ்சு உருகுபடியகண்டால், இத்தனை தண்டையுடைய
யுடல் உருகச்சொல்லவேணுமோ. “ ஆராவமுதே ” இத்தயாதி.

வாய்திறந்து. வாய்திறவாதே மெளனியாய் புஜிக்குள் அமர்த்தமுமுண்டு போலே கா
ணும். மடுத்து, பெருவிடாப்ப்பட்டவன் இரண்டுகையைமும் மெக்குமாய்த்து. உன்னை.
நிதாயபோக்பனாள் உன்னை. நிறைத்துக்கொண்டேன். தேக்கிக்கொண்டேன். “ கடிவார்
தண்ணாந்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர் பெருமான் ” இத்தயாதி. “ அடியென் வாய்மதித்துப்
பருகிக்களித்தேனே. ” ஸர்வஜ்ஞனுப், ஸர்வசக்தியாயிருக்குமவனிறே கடல்கடைவான்.
“ நெஞ்சிடிந்துரும் ” என்று, நெஞ்சுமழிந்து, உடலுமுருகுமென்று- இட்டகரையுமழிந்து
ஸ்வரூபமு மனவுபட்டிருக்க, இவர் தேக்கிக்கொண்டபடி. எங்ஙனே? ” என்று ஜீபர் பட்ட.

சதும் பொய்யாகில் இவதினா மெய்யென்று நுகர்களுள் என்னல்; [உட்கண் படைத்தாய்] இவ
 ற்றுடனே அவைதாயும் நுகர்வர்க்குபென்று தோற்றுகிறது. அவனைப்பொய்யென்பது பன்
 னிற்று இவன் பாபகிச்செய்தே. சிறைக்கடத்திலே பிறந்து சாவாசாப்போலே, ஸாஷ்ட
 தொடங்கி ஸாண்டிராமறுதபாக நாக நாவரிதே பண்ணுவது. என்கோலாடி குறுகப்பெறு.
 என்னைடைய அஞ்சுநாடகக்குரிய மெய்யைப் புதுப்பெறுது. குறுகப்பெறு. புதுத்த போ
 வகான்றிக்கே, அருதுவ்வரப்பெறுது.

காதாதிக்கமாதப் புருத்ததாய்க் செய்வதென்னென்ன; அது என்னையோ தேட்பது
 உன்னையிலே ஆபதாரிக்குக்? தடவரைப்பித்தாதி. தாஸ்தா நெட்டம்பாலேயுட்கும்; திட
 டின்னவர்க்குக் கையில் திருவாழிபாலே கொல்லும். ஆதலானபேனியும், அம்பைபேனி
 யுமிதே முடிப்பது. தடவரைத்தோன். பெரிய மலைபோலேயுள்ள தோன். மலைபோலே
 பெரிபதொன்னையுமாம். தடம்- பெருமை. தடம்போலேயும், வரைபோலேயு மென்ன
 யுமாம். தடம்- ஸுமந்தம். ... .. ஈ.

அ. ஐத்தார்பாட்டு. பொன். கிழை- அம்மு தந்திதாத்தமிட்டார்; இதிலே பொன்
 னைத்தந்திதாத்தமாத இதிகுறர். கிழிப்பாட்டிலே போக்பதாத மொன்றி; இதிலே பாவநகர்ந்த
 சொல்லுகிறார். “மருத்துவந்தா நிறைந்ததொண்டேன்” என்று அறிவினையா ச்னாப்ப
 தைமைச் சொல்லுகிறார். *அகேசுதாப்பமுமாய், அநாதமுமாதகடலில் அம்முத்தந்திதாத்தமிட்
 டார். *வாக்குத்தந்திதாத்தமிட்டையே அறியாக்கபதாநுஸந்தாய்ப்பண்ணி இவதகலப்புக; “நாரி
 ருவரும் வகததவம் என்னுமப்பா. கலத்தினை” அதுவென்” என்று நச்சுவான் ஸமாதாரி
 பண்ணா; ஸமாதாரிதாய், செய்த உபகாசத்துக்குத் தோற்று வந்தோதா நுபந்தாலே ஆதலான
 ரப்பணம் பண்ணுகிறார்.

மு.—பொன்னைக்கொண்டேரைகண்டிதே கிரமெழவுரைத்தாற்போல்
 உன்னைக்கொண்டேன் ஓவசம்பான் மாற்றித்திபுரைத்துக்கொண்டேன்
 உன்னைக்கொண்டேன்னுள்ளவத்தே நென்னைய! முன்னிலிட்டேன்
 என்னப்பா வென்னிருக்கேசா வென்னுயிர் காவலனை. ௫.

பதவுரை.

என் அப்பா—எனக்குத் தந்தையானவனுப்	காவலனை—அப்போஷபாகாதபடி. காக்கு
என் இரகுகேசா—என் இத்திப்பங்களை நிற	பொன்னை—வையாந்நதை [மலனை]
மிக்கமாவைப்	நிறம் என்—நிறப்பார்க்க [கொண்டு]

உரைத்துக்கொண்டேன்—பேசிக்கொடு சிங்
மேன்;

என்னையும்— என்னுடைய அன்பாகவையும்
உன்னில்— உன் திருவடி கால்
இட்டேன்— வைப்பித்து விட்டேன்.

வ்யா. பொன்னிப்பாதி. பொன்னை கிறம்பார்க்க உரைக்கலிலே உரைக்குமாபோலே.
நிறமெழ. கிறமறிப. பொல்லாப்பொன்னை உரைக்கலிலேயுரைத்தபோதாக கல்லகிற முன்
டாகிறதன்மே; உவ்வாமாற்றிமே காட்டுவது. கல்லபொன்னையும் பொல்லாப்பொன்னையும்
உரைக்கலிலே கிறம்பார்க்க யுரைக்கக்கூடாதுமே; அப்படிபே. உன்னைக்கொண்டு. வேத
ங்கனாகிற அரைக்கலிலே யுரைத்தாலும் “ கிறமுயர்க்கொழுக” என்றபடியே அன்னாரு
காள் அன்னா. என்னாவகம்பால். * அப்பசாங்குகிலே மான்டினவென்றாக்கிலே. * அலகநீர்
ந்தக காந்தாத்திலே புக்கு அலகந்தகெவ்வாக்கிலே. திருப்பலகாண்டித்தாட்கி இவ்வகை
வும் வாக்கிக்குறுபலகை மன்னினைத் தவறு மறிக்கில். பூர்வகந்தத்தனதப்பார்க்கு * வாக்
வென்னவாத்திராட்கி திருப்பதிகளிலே மான்டி அதுபவித்த திருமங்கைபாற்றாரும், * மாற்ற
முள்ளிலே அஞ்சினுரிமே. என்னாவகம்பால். என்னாக்குள்ளே. அகம்-உன். மாற்றின்று
யுரைத்துக்கொண்டேன். மாற்றியுரப்படி. பேசிக்கொடு சிங்மேன். கல்லபொன்னை கல்ல
கல்லிலே உரைத்தாலிமே அறிவாலவது. தாமல்லாத கல்லிலே யுரைப்பாரைப்போலே,
உன்னை பென்றாக்காலை நூலிந்தேன். “ பொன் ” என்கிறது-அச்சுரை; “ கல் ” என்கி
றது-அக்கை. மாற்றின்றுயுரைத்துக்கொண்டேன். ஒன்றுத் தப்பாதபடி சொன்னே வென்
னடியாக்.

உன்னையறிப்பாதி. வாகிர் அஞ்சிர்! கீரிப்படி சொல்லக்கூடியிரோ; * உம்மை இராய்
பக்கோதுவித்து, சொல்பாற்றிப் பணிசெய்யுர்ப்படி பண்ணி, “ வறிற்றில் தொழுநைவா
யிரிந்து ” என்று - னிரோதிகளையும் போக்கி, * சேருந்திருக்கோயிலாம்படி பண்ணி, * அ
விர்த்தாரைவாய் தானாய் * அரவத்தவளியுள்ளிட்ட அகம்படிபோடே புருத்த கம்மைக்
கண்டு களித்துக் காப்பிட்டு, “ உறகல் ” என்று - கிர்வாரையும் அநிசங்கை பண்ணுர்ப்படி
யான போய்-கிளையுர்ப்படி பண்ணின கம்முன்பே கத்தகரைப்போலே சொல்லுவிதோ வெ
ன்வ; பயப்பட்டு உன்னைக்கொண்டேன் டென்னுள்ளவெத்தேன் என்கிறார். உன்னைக்கொண்டு
கிதசப போக்ப்புதனும், வப்பிறையுள்ள அன்னுடைய அங்கொருக்கொண்டு. என்னுள்
வைத்தேன். “ விட்டுக்கித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட ” என்றும்கூட, என்னுடைய
அதுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். என்னையும். கீ இப்படி மேல்விழுந்து ஆதரிக்கைக்கு
போக்ப்புதன வென்னையும். உன்னிலிட்டேன். உன் திருவறகளிலே ஆதம் ஸம்பப்பனம்
பண்ணினேனென்று உன்னைப்பற்றும் பண்ணுகிறார். (உ) பதி திருவறகிலே உன்னைப்பற்றும்

செய்யப்படுகின்ற செலவுகளுக்காக எவ்வளவு. எனக்கு ஐக்கணவனை. என்னுடைய கீதா. என் இத்திரிபங்களுக்கு சீபே விஷயபூஷணவனை. ['தாக்கு திண்டையல்லா வறியாது' என்றும், " உயிரிதாதுவன்களாகக் " என்றும், " தேவருவனோ பென்மனப்பற்றது " என்றும், " மந்திரகுருவியிடம் காணெங்கும் கான்கள், நிலை " என்றும், " உன்னுநான் பரிபாவி நொய், நிலை " என்றுமிட்பாடி.] " இரகதேசனைப்பிரான் " என்னக்கடவுதிறே.

என்னுயிர் காவலனை. " மாலநாள் " என்று - மீண்டும் அவன் பாஸாதந்தாலே பாஸாநாள் மட்டாபாஸாதபாலே, அபொத்தாதுஸத்தாதாலே அகன்று முடியா தாடி. பாஸாநாளை என்சொல். அங்ஙனன்றிக்கே, " கருகிருத்தநான் முதலங்காப்பு " என் பிறாபுதிப, போக்பதையில்லாத காலத்திலும் ஸத்தகைப போக்கனைவனை என்றும்பாடி.

அதாவது, பொன்னித்தாடி. கிழமுண்டான பொன்னை உயாகல்லிலே உயாதத்தாப் பொலே, " பொன்னிவர் " என்றும், " செம்பொனே திசுழ்ச் திருமுத்தி " என்றும் சொல்லுகிற வுள்ள என்நாக்காலே உனாதது, " மாற்றமுனாபுமுற்ற நல்லபொன்போலே நானுமாளேன் " என்று ஸாமயாபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். ...ரு.

அ. ஆழம்பாட்டு. உன்னுடையவித்தாடி. கிழிப்பாட்டில் - " உன்னைக்கொண் டிடன் னான் னைந்தேன் " என்றும் ; வைத்த பாகாரம் சொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

மு.—உன்னுடைய விக்கிரமமொன் றெழியாமலெல்லாம்

என்னுடைய தெஞ்சம்பாங்குவாழி யெழுதிக்கொண்டேன்

மன்னடக்கமுவுவங்கைக் கொண்டவிராமனம்பி

யென்னிடைவந்தேம்பெருமா னினியெங்குப்போகின்றதே. சு.

பதவுரை.

உன்னுடைய— உன்னுடைய

கித்தியம்— திருவிளையாட்டுக்களில்

உன் னுழியாமல்— ஒன்றுதப்பாமல்

எல்லாம்— எல்லாவற்றையும்

சுவர்வழி— சுவரி லெழு தார் கித்தம் கண்ணு

க்குந்தேந் துமபோலே

அங்க— இருந்த இடந்தெரியாதபடி. அழி
கைக்கிடாக

மழு— மழுவை

வலகை கொண்ட— வலதுகையில் தரித்த

இராமன்— பாசாமாவதாரம் செய்தருளின

கம்பி— குணபூர்த்தியையுடையனும்

எம்பெருமான்— எனக்கு உபகாரகணவனை!

[illegible]

மருப்பு ஒதித்தாய் என்று— குலையாதித்
தின் கொம்பை முறித்தவனே! என்று
மல்— மல்லரை
அடர்த்தாய் என்று— கவித்தவனே! என்றும்
உன் வாசகம்—உன்குணம் கருங்குவாகமான்
திருமயம்மலைச் சொல்லுகையானே
உந் பொலிந்த— தழும்பேயின

முன் மரபடிபாமைக்கும், மனிதனின் காலைக்கும், பூர்ப்பட்டாலைக்கும், * பொருநிறைப்புள்ளு வந்தே நிறி இவர்க்கு வரும்போதைக்கு வந்து மரபுக்கும், சோவிதைக்குப் பெரியசொட் டுபாறும் வேறுவிதே; அதுக்குறுப்பாக வாய்த்து அவர்களை விஷயிசரித்தது. இவர்களை விஷயிசரித்ததுதான் விவர்க்குறுப்பானால் மறுவள்ளாளைச் சொல்லவேண்டாமே.

என்மனத்தினுள்ளே. அபதிதானம் இதுவேவிஷயத்திலே மரபுபுனைவென்பதில் விலே. வந்து அந்நிறைவாகவந்து. வைகி. அவ்வரிதது; பொருத்தி பென்னவாரம். “வந்தா பென்பதாய்க்குந்தாய் மன்னிதின்றும்” “பொய்யியாய்” என்றிறே நடுபடுவது. வாழ. “அளத்தன்பாலும் கருடன்பாலும் இதுபொய்யாகவந்து” என்றது பரதம் விவாதித்து க்குச் செங்கற் சிவாடபுக் கபடபாமைக்குச் சோவ வைய்ப்பாணப்போலே; த்விதிபவ்வா றைத்திலேயே போக்பழன்வது. வாழ்ச்செய்து யெம்பிரான். என்னுபன் செய்தபடி பென். எம்பிரான். இவர் தன்மைபாராதே உபகரித்தபுபகர மிருக்கிறாய். த்ரிபாத்திபுதுரி துவர் வாரிலலாபோயிம் பரிமாறுப் பரிமாற்றமெல்லாம் இவ்வொருவரோடும் பரிமாறின உபகாரம். “கருளப் படுக்கொடி சக்கரம் - அபுமைகொண்டாய்” என்று நித்யஸ்ரீநினைவிட்டு நித்யஸம் வாரிவருக்குப் புறப்பாண தர்மை அபுமைகொண்ட உபகாரம்.

நினைத்தென்னுள்ளே நின்று. இவர் பாய்ச்சித்த குடிபோலே, அவர்களை மற்றதை யும், தர்முடைபுதன் மரபையும், நினைத்துக் கூடாபடி பன்னிபபடியும், இவர்கள் பக் கல் ஆதாய் குவாபடி பென்னுப்படி தப்பர்க்கல் கடல்போலே அவன் பன்னினை ஆதாதி சபத்தையும, இவர் தன்மைபாராதே இவர்களுக்குச் புக்குப்படியையும் நினைத்து, என் னினை நினைத்துவினு. நெக்கு. “நினைதொறும் - நெஞ்சிடித்தனும்” என்றெய்யே, நெஞ்சு செல்லமாய். கண்கள் அகம்பொழுக. உன்னருகினு புறவெள்ளமிட்டபடி. அநம்பு ஓழுது - அசுறுபாய்.

நினைந்திருந்தே சீரமந்திந்தேன். நீ பன்னினைவுபகர பாய்ப்பாணகளை அதுஸத்திம் திருந்தே சிபத்திந்தேன். ஒடியாய் இளைப்பெல்லாம் இருந்தனிடத்தொருந்து அறி னேன். காமம் - சாமம்; இளைப்பு. விண்ணிகள் பக்கலுபகர பாய்ப்பாணகளைப் பன்னிந் கொண்டு போராசிற்க, காதுசிக்கமர உபகாரத்திலே ஒன்று குறைதல் ஒரு உபகாரம் புக்குதல் செய்தால், முன்புபன்னினை உபகாரங்களையும் மறந்து இதொன்றையுமே நினைத் துக் கொண்டு ருப்பர்கள்; அநாதிகாலமே பிடித்து இவர்கம்பன்னும் பாதிகல்ப பாய் பணகனொன்றையும்பாராதே, ஓவகாரத்திலே அபுத்திபூர்வமான ஓராதுகல்பையகதேச த்னைத் தொண்டு மரபு பன்னினைவற்றைப் பொய்த் தாதுதின்னம் கருவன். அந்நிறைவ்

யிருக்கக் கிடர் அவர்களை விட்டு என்னை விருப்பிற்றென்றார்; இப்பாட்டில் - போகல் தாகம்
கள் பலவுமுண்டா யிருக்கக்கிடர் அவற்றை உபேகசித்து என்னைஞ்சை போகல் தாகமடக்க
கொண்டபடி பென்கொர்.

மு.—பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்தேன்

மனக்கடலில்வாழ்வல்ல மாயமனாநாம்பி

தனிக்கடலேதனிக்கடரே தனியுலகேயென்றேன்

தூனக்கிடமாயிருக்கவேன்னை யுனர்கூரித்தாக்கினைபே. ௧௩.

பதவுரை.

பனி— குளிர்ச்சிபெயல்வராவமான

கடலில்— திருப்பாற்கடலில்

பள்ளிக்கோளை— பள்ளிக்கொண்டிருந்தே

பழகவிட்டே— பழக்கப்பட்டே

ஒடிவந்து— அங்கு சின்னம் ஒடிவந்து

என்— என்னுடைய

மனம் கடலில்— மனஸ்ஸையிற கடலிலே

வாழ்வல்ல— வாழ்வல்லவனுப்

மாயம்— ஆசார்ப சக்தியுத்தனாப்

மனானன்— பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்

பேனாப்

நம்பி— குணபூர்ணனாவனே!

தனி கடல்—அத்கிழிபமான திருப்பாற்கடல்'

தனி கடல்— 'அத்கிழிபமான அத்கிழிப

மண்டலம்'

தனி உலகு— 'அத்கிழிபமான பாம்பதம்'

என்று என்று — என்றிப்படின கவரினே

சொல்லுகிறேதே நகர

உனக்கு இடம் ஆப் திருக்க— உனக்கு வர

வந்தகா மாயிருக்க

என்னை— என்னை

உனக்கு— உனக்கு [மீட்டர்பே

உசித்து அத்கிழிப— சேஷமாய்க்கிற் கொ

என்று உபேகசித்தார்.

வ்யா. பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை. வசுதந்தாபற்றாமான கடல். என்னாரத்தில்
தாபதாப தப்தானவர்களுக்குத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர் தருவாகிறபடிபைப அது
ஸத்திக்குப்போடுமென்கை. சீதாஸ்வாவமானகடல். " பாற்கடல் பாம்புமீடையெல் பள்ளிக்கொ
ண்டிருந்தே தினை " என்று - அவனுடைய ஸ்வபாவம் இதுக்குண்டா யிருக்கிறபடி.
ஸம்பந்தமடியான வாக்கஸம்பம். பள்ளிகோளை. பள்ளிக்கொண்டபடி. கொன்னுமித்தனை,
பாம்புமிடப் போகாநா. " கித்தருகேய் கிடக்கை " என்றும், " ஏராக்கொலத் தோழக்கிட

குறையுள்ளது. [“பாண்டித்திரம் பண்டித” இத்தபாதி.] இரங்கு வந்த கண்டவாழைபாவிச்
கடல் கரத்தித்தியோ டொத்தது. வழுவுவல்ல. செஞ்சுதான பழங்கண் பழைய பண்ட
விட்டை விட்டு, தாங்கனை காதெய்த்துச் சண்டைத் பண்டமிட்டி வேயிறே ஆகத்தொதிட
யிருப்பது. வந்த தவையோவந்திறே போகதனை. பனிக்கடலையும் சிறீய்ப்புகக்கடி
இவையர் லேய்த்துக் கொன்றதைக்கு உபோகத்திவா நிக்கை செய்வகத்திறே. மனக்கட
லில் வழுவுவல்ல. “வாழுவல்ல வாசகேவா.” அக்கடலிடெய்க்குச் சாழ்ச்சிறே. கிழிற்
பாட்டினே, “வாழ்ச்செய்தாய்” என்று - ஆழ்வாயா வாய்ச்சிந்த அம்மாய்ச்சுதான் தால்
வாழுகிறாய். மாயமுணுளவீ. இவ்விதமுள்ளத்தினை யுருத்திரிப்பிறே, குவந்தவாய்
நிருத்திரிப்பில் செவ்வியம் பூர்த்தியெய்தது.

தனிச்சுடலே. அக்கிளையான சடலே. * குறையில் தடங்கடலிறே. பெரிய
பிரம்புயாருக்குப் பிறந்தகரான விடமிதே. * உருக்கலாம் உன் கொடுக்க போகவியாபுச்
சுடலிறே. தனிச்சுடலே. “கொங்குதிரோன் குறத்துடிரோ” விகக்காத்திரோன்றி” என்று
இவன் திருவவதாய் பண்ணுறகத்திரோ குறகுறவாகையலே வந்த அத்திந்திந்திய
தனியுலகே. “குண்டொடியாய் நிரூபகனும் சீயிறே” என்று - குறையாக குருமிநாநா
றுக்கு பொலயாகையால் வந்த அக்கிளையுளவீ. “சுலமத்திரிவந்திரோ” என்றேன்
றுனக் கிடமாயிருக்க. இப்படிக்கொத்த திருநாமங்கடையுடைய தோசங்கள் உனக்கு இரூப
பிடமாயிருக்க. என்னை. என்னையுமறியாதே உன்னையுமறியாதே யிருந்த வென்னை
(க) “சுந்திரோ” உனக்கு. அவாப்த வாய்ச்சுதாயினுள் அனக்கு. உரித்தாக்கினையே
ஒரிடமில்லாதாரப்போலே, என்னெஞ்சை உனக்கு வாலுந்தாராயாகப் பண்ணிக்கொண்
டாபே. இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோன்று அடிமைப்படுகிறார் -- உனக்குநீர் தாக்கினையே
என்று. ... ..

அ. பத்தார்பாட்டு. துடவரைமீதியாதி. சீழிப்பாட்டில் - உகத்தருகின நிலா
கனோடொக்கத் தம் திருமேனியை விரும்பினுனென்றார்; இப்பாட்டில் - அவற்றையிட்டி
தம்மையே விரும்பினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—துடவரைவாய்மீளிந்து மின்னத்தவன்கெடுக்கொடிப்போல்
சுடரோளியாய் நெஞ்சினுள்ளோ தோன்றமென்றோதிடமி
வடதடமும் வையுந்தமு மதிட்டுவராவதியும்
இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டென்பா லீடவகை கொண்டனையே. ௮.

ஆபரணத்தையும்கொடுத்தோர் பத்தணர்மமுதத்தினைச்

சாண்பெயர்ந்தோர் படைவல்லவர்களுமு மனையுத்தகரே. ௧௧.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முத்திரை.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசாணம்.

படிவுரை.

வேய்தங்கள்— வைகை நகரம்

குலத்திலே— குலத்திலே

உயித்த— திருவாவழித்த

விட்டுச்சித்தன்— பெரியாழ்வாரை

மனத்தே— மனத்திலே

கோயில் கொண்ட— திருக்கோயில் கொண்டு
வந்தோர் மனத்திலே

கோவலன்— கோபகுமாரன்

கோயு— கொண்டுபெற்றதாய்

குலி— குலித்திருத்தன்

முடி— மேகம்போன்ற

வண்ணன்— திருநெல்லைநகரம்

ஆயர்— இடையர்களுக்கு

ஏற்றை— தலைவனானவனுக்கு

ஆயர்— திருவாவழித்தருக்கு

கோவை— வந்தோர் மனத்திலே

அருந்தன்— வந்தோர் மனத்திலே

அருந்தனை— திருவாவழித்தருக்கு

பா வல்லவர்களு— பாடவல்லவர்கள்

சாணப் போல— திருவாவழித்தருக்கு

அருந்தன்கள்— அருந்தன்கள்

வயா. வேய்தங்கள். உதாவிடுகிறேன். அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி இக்கு

யிலே இவர் வந்தவையுத்தாற்றி. அவன் கோவலன் அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி

கொண்டான் என்று அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி

கொண்டான் என்று அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி

கொண்டான் என்று அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி

கொண்டான் என்று அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி

கொண்டான் என்று அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி

கொண்டான் என்று அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி

கொண்டான் என்று அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி

கொண்டான் என்று அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி

கொண்டான் என்று அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி

கொண்டான் என்று அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி

கொண்டான் என்று அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி

கொண்டான் என்று அருந்தன்களையுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றியவர்களை யுத்தாற்றி